Puk

Udkom 1893-99.

Mere om tidsskriftet på:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p172913.htm

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

Ludwig Mauthner
EX
LI-
BRIS

PUK

1896.

KOMMUNEBIBLIOTEKER ✝ FREDERIKSBERG ·

05.6
Pu 44
Magasin

35 3765
L

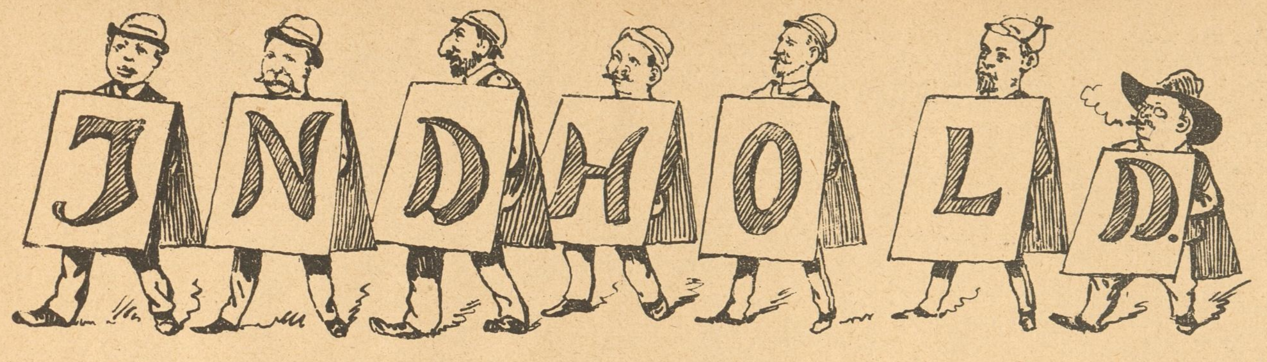

Billeder i Farvetryk.

Achillevs*) 48
A Conto 156
Advarsel, velment 385
Afpareret 116
Agrarernes Fjende 101
Amatører 237, 348
Ambition 12
Arbejdets Deling 388
Athenienser, nordisk*) 128
Aufforderung zum Tantze*) 160

Balance i Tingene*) 384
Bal, vort*) 72
Bedre Balance 141
Beroligende? 180
Beskedenhed 68, 129
Bethelskibet*) 80
Bispevisitats 253
Bjørn, den lille 149
Brittania*) 24
Bull, John*) 16
Byggelyst*) 152
Bæltespænderne*) 304
Bønder 36, 60, 77, 92, 132, 165, 236, 276, 381
Børn 1, 25, 33, 73, 97, 145, 161, 209, 217, 273, 281, 297, 305, 321

Crispi*) 88
Cyclisterne . . . . . . 189, 260—61

Dagen derpaa 13
Damerne . . . 49, 121, 185, 313, 361
Dresseret i „Frihed“*) 392
Dresseret, vel*) 400
Dyreven, den sande*) 344
Dyrskue-Bal 221

Egen Erfaring 285, 292
Enhver salig — 372
Enten—eller? Baade—og?*) . . 336

Familieliv 212, 245
Farveharmoni 197
Fiskeri 257
Fjærnt Slægtskab 252
Flatterende 241
Flyttet 125
Flyveaaret*) . . . . 172—73
Folke-kirkelig? 213
Forskjel, en lille 412
Fuglevenner 81
Fuld Forstaaelse 300

Galant 177
Gammel Synder 349
Gandløse Faaredrags-Sal*) . . . 216
Genealogik, populær 157
Grademaal, fint 309
Guld-Fugl eller -Fisk? 397

Heldigvis 85
Herkules paa Skillevejen*) . . . 168
Hovedregning? 333
Husraad 188, 249
Hververne*) 32
Hvor Aadselet er —*) 280

I Højsædet*) 248
Indlysende 21
I Skuddet*) 232

Jubilaren, 25 Aars-*) 184
Jubilats, populær*) . . . . . 52—53
Jubilæums-Vink 148
Juni, den 28de 1796—1896*) . . 208
Jægerlatin 413

Kaninspørgsmaalet 89
Kannibalisme? 324
Kejserens nye Klæder*) 224
Kejserligt Legetøj*) 320
Kjærestefolk 113
Klubbal 61
Konkurrence*) 144, 360
Krænket Kunstnerstolthed . . . 341
Kræsen Rad 356
Kunstløb*) 8
Kvindens Ligeberettigelse . . . 4

Lejer, den nye 405
Lidelsesfælle 373
Lov skal Land bygge*) 264

Mareridt*) 40
Match*) 352
Med i Laget 301
Med sagkyndig Bistand*) . . . 288
Mellem Brødre*) 96
Minder, gamle 65
Minderune 365
Misforstaaelse, lille 169
Moralen — hvor blev den af? . . 204
Musikalsk? 233

Nansen, Frithiof*) . 64, 256, 272

Oasen 201
Omvendelse? 389
Overdrev, fra Literaturens*) . . 368

Paa Faldrebet*) 416
Paa Værkstedet*) 376
Personalia frabedes 108
Prinseballet, efter 357
Pris, nedsat 20
Præster 69, 93, 244, 284

Race 308
Regnekunst 380
Repareret? 332
Retfærdighedens Vægtskaal . . . 325
Rigsdagen paa Fæstningen*) . . 136
Ripost 409
Risiko, egen 268

Saa De Røgen?*) 296
Saaledes endte d. 2. puniske Krig*) 408
Sagkyndig? 220
Samaritanen 340
Sammenstød?*) 192
St. Hans-Aften*) 200
Skal han slaa den lille?*) . . . 328
Skrighalsen 205
Skriver, den offentlige*) 240
Skuespillere . . . . . 28—29, 37, 369
Smør godt — kjør godt*) . . . 176
Soldater 5, 109
Specialist? 181
Sprogkyndig? 225
Stadsøkonomi 317
Svinekonsulenter 133

Tandem-Model 1896*) 120
Tjenestepiger 9, 44, 105, 164, 196, 265, 329, 345, 364, 377
Transatlantisk Levevej 316
Triumf, Videnskabens 76
Trofæ, en 393
Trumf igjen 293
Tungen lige i Munden*) 112
Tvivlsomt Tilfælde 100, 117
Tørstige Sjæle 396

Uden Overdrivelse? 84
Ungdomsleg?*) 104
Ungpiger 57, 153, 289, 353

Valby Fastelavnsløjer*) 56
Vartovs 600-Aars Jubilæum*) . . 312
Vejet og funden for let 269
Vurdering 124, 140

Ægtefolk . 41, 45, 137, 193, 337, 401
Ære den, som æres bør*) . . 228—29

Økonomi, slet 17

Sorte Billeder.

Mand, gjort til en stor 123
Populære Folk 43, 59, 75, 91, 115, 147, 235, 275, 307, 315—16, 331, 355, 363, 395, 403, 411

*) Politiske, kommunale eller æsthetiske Emner.

Vers og Prosa.

Afholdsmænd 259, 262
Afmagringskur 206
Agrarerne 143, 183, 186, 190, 234, 318, 335
Aktier 255, 286
Amager-Fortet 307
Andrée 262
Anholdelses-Reglement 335
Apothekersnaps, bitter 407
Appetit, den danske 30
Avisen 247, 306
Avtomatstole 390

Berliner-Udstillingen 158
Berlingske . . . 14, 27, 90, 334, 415
Berntsen, Klaus 58
Bjørn Bjørnson 94, 99, 103
Bjørnstjerne Bjørnson . . . 318
Blikkenslagervise, ny 183
Bog-Anmeldelser . . . 375, 383, 406
Bojesen, Ernst 395
Borchsenius . . . 94, 99, 111, 367
Borgerrepræsentantsvalg 91, 98, 103, 106
Branth 203
Brandes, G. 359
Bulgarien 50, 122
Busk, Jens 123
Byggeri 118
Bøllerne 242

Cawling 3, 18, 327
Christian IV. 302
Cirkus-Schumann 299
Claussen, Rasmus 366
Cyklerne 83, 250, 270
Czaren 290, 310

Dagmar-Theatret . 46, 74, 110, 387
Dame, den hvide 330
Dannebrog 62
Dans 354
Dinesen, Lars 95, 199, 210, 214, 227, 234, 279, 383
Diæterne op! 326
Doktordisputats, theologisk . . . 347
Drachmann 331, 414
Droskerne 83

Ejnar 391
Engelsk 154, 255
Etlar, Carit 111

Fanø 251, 258
Feilberg, Lorry 403
Feriebørn 259
Finansloven 26
Fischer-Hansen 211, 223
Fjerkræ-Udstilling 219
Folkekoncerterne 22
Forfatningen 378
Frankrig og Rusland . . . 322, 326
Fransk 78
Frihavnen 218
Fænomener 187

Germaniserings-Apparat 170
Germanisk „Sittlichkeit“ 394
Grundlovsdagen 178
„Gurre“ 203
Gyldendal 139
Gæstgiverne 151, 198, 207

Hage, Christoffer 338, 346
Hansens Middagsbord . 342, 370, 410
Heide 290, 342, 350
Helsingørs-Valget 263, 315
Henriques, Rob. . 34, 98, 338, 366
Højreblad, det nye . 26, 42, 218, 291
Højre, det unge 66
Hørring 371
Hørup 191, 386

Ibsen, Henrik . . . 323, 362, 402
Ildebrands-Kommissionen 70, 150, 294
Indifferentisme 174

Jean-Jean 278
Jernbanetaxterne 134
Jordemodermanden 2, 34, 66, 90, 130, 154, 178, 222, 246, 266, 298, 350
Jørgensen, Johannes . . . 79, 86

Kaffesladder 22, 50, 82, 106, 126, 150, 194, 294
Kasino 330
Kellnerne 147
Kioskerne 215
Kjerulf, Chrs. 334, 406
Kjøbenhavn morer sig 34
Kjøbenhavns Forskjønnelse . . . 46
Kjøbenhavn Storstad 142
Krabbe 95
Kuba-Kuppet 159
Kulsagen 267
Kunstnerpar 338, 346, 362
Kvindernes Bygning . . . 299, 306
Køedt 14, 38, 86, 102, 302

Ladegaardsaaen 230
Lampevejen, gaa paa — slaa ihjel 10
Langelandsmordet 227, 279
Lautrup ctr. Schøler 374
Li-Hung-Chang 210, 274
Lunn, Villars . . . 102, 127, 371
Lærerne 126, 231, 327, 367
Lyngby-Valget 414

Madam Mangor 6
Madsen, Oskar 35, 75, 338
Magistraten striker 226
Mallen i Kjøge Aa 63
Malmø-Udstillingen 184, 191
Melbye, Anton 295, 346
Menneskets fysiske Liv 142
Meteorologiske Betragtninger . . 78
Militarister 378
Ministeriet 190, 202
Minister-Skifte 138, 171
Mission, den indre 351
Mælkestriken 382
Møller, Vilh., Professor 71

Nansen, Frithiof 63, 115, 266, 295
Nansen, P. 7, 339, 391
Nasologisk Udstilling 399
Nordisk Forlag 282
Norsk Maal-Sang 211

Oscar II 298

Pharmaciæ defensor 347
Pintseglæder 171

Politiet 314
Politiretten 119
Pontoppidan 87
Pressens Bal 70
Protestmøder 182
Puk drømmer . . . 55, 134, 286, 399
— Prisspørgsmaal 386

Redningshjem for Totalister . . 239
Reform-Partiet 370
Rets-Reform-Partiet 146
Rigsdagsmanden tager hjem. 130, 359
Rode, Helge 363
Rosendal-Andersen 195
Røntgen-Straalerne 30

Scavenius 70
Sehested 194, 202
Simonsen, Niels J. . . . 270, 279
Skanderborgvalget . 31, 111, 131, 135
Skat 410
Skoleloven 54, 135, 379, 394
Skolemøder 162
Skuespillerne 27, 162
Skydebanen aabnes 163
Smørret 339
Socialisterne 7, 19, 35, 107, 151, 187, 227, 239, 251, 295, 382
Socialistmarsch, ny 175
Sport 55, 182, 243
Sporvognene 174, 179
Sprogstudier 374
Staal 15
Stærke Mænd . . . 238, 310, 319, 358
Sultanens Jubilæum 282
Sylow 243, 291
Sønderjylland 254

Terminen 187, 402
Theatrene 6, 18, 54, 62, 78, 86, 122, 158, 258, 283
Thulstrup, *Dr.* 274
„Tidens Krav“ 390
Tietgen 118, 174
Tivoliana 155, 242, 303
Tournéerne 146
Trippel-Alliancen 82
Tysk, 100 Timer i 170

U. a. T. 222
Udstilling, den fri 166
Undersøgelsesdommer-Instrux . . 247

Vartov-Jubilæum 311
Valby-Valget 51, 71
Venstre Haand 343
Verdensmesterskabsløb 263
Vestre Fængsel 11, 15, 43
Vikarerne 47
„Vort Land“ 311

Wegweiser für Deutsche . 198, 206, 214

Zoologisk 175

Ære, tysk og dansk 131

Ølbakterien 246, 250
Ølgang, en 287
Østerbro 159

1896. Søndag den 5. Januar. Nr. 1.

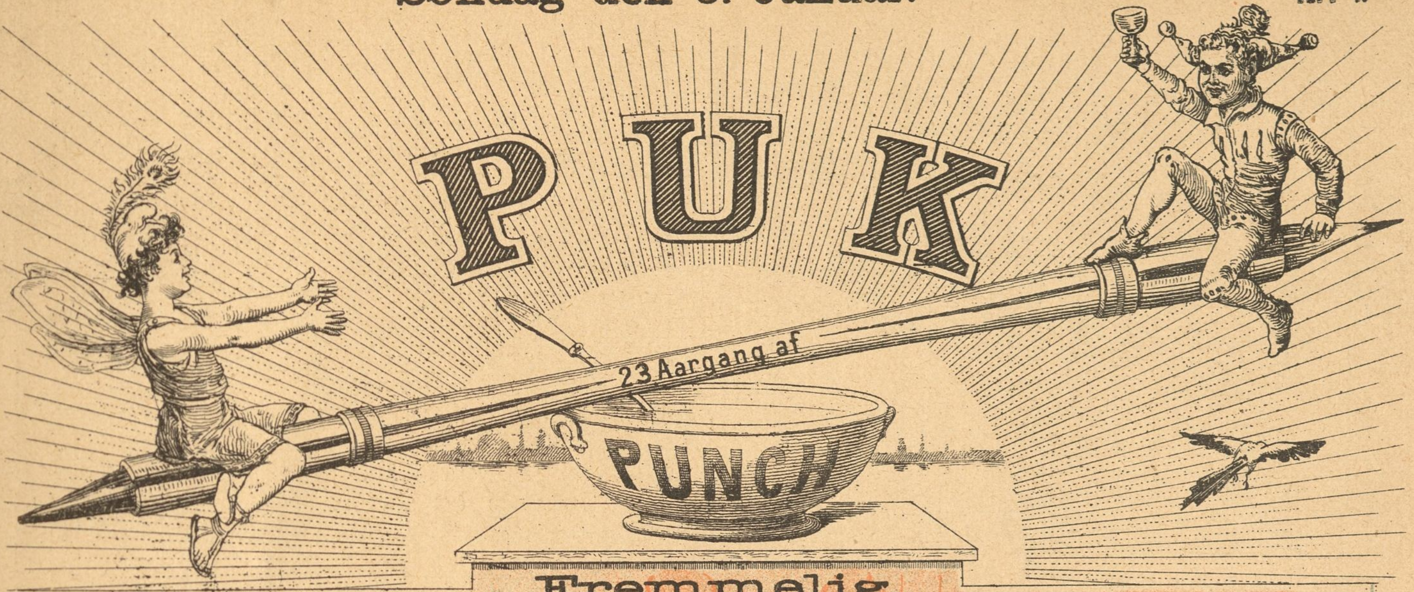

Fremmelig.

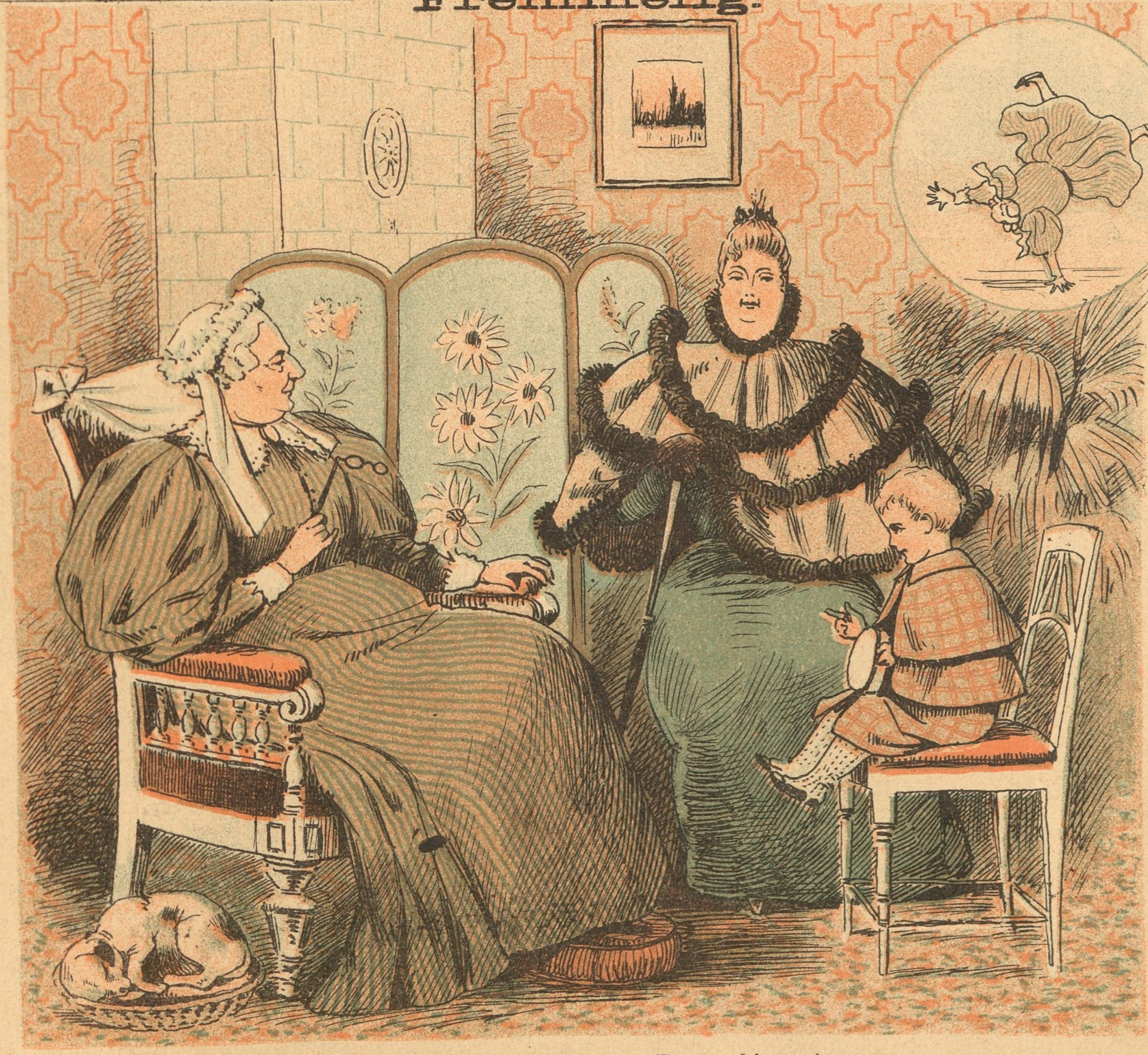

— Sikken stor, rask Dreng, Du er bleven!
— Ja, jeg kan vende Mølle! — kan Du det?

Puks Nytaars-Interview.

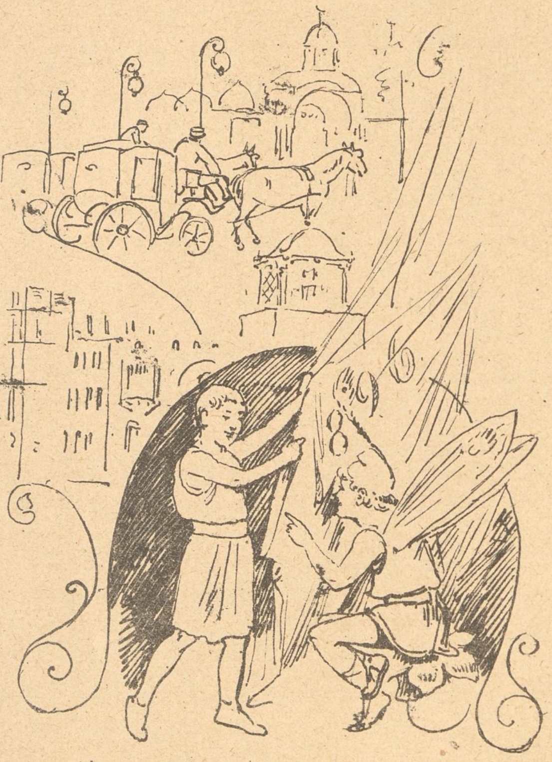

Du nye Aar, velkommen i vor Stad!
Godt Kammeratskab, vi skal følges ad!
Læg Tøjet, Kjære, kom og sæt Dig ned,
At vi kan sladre i Fortrolighed.
Det er dog rart hinanden lidt at kigge
I Sømmene, før man begynder — ikke?
Du holder ikke meget af at svare,
Nuvel, saa lad det være, naar Du bare
Vil slaa dit Slør en lille Smule los,
Saa jeg kan se, hvad Du vil bringe os.
Tak, det er godt. Nu kan jeg Byen se
Fra „Hesten" helt til Frederiksberg Allé.
Men Gud bevares! ikke andet — pyt!
Jeg ser jo ej det allermindste Nyt.
Jeg ser jo alt det Gamle komme kjørende,
Men hvor er dog det Ny, epokegjørende?
Der staar vort Raadhus, som det stod i Sommer,
Aa bi, det er nok voxet et Par Tommer.
Hvor er de nye Cabs, jeg ser kun Drosker?
Hvor er de længe ventede Kiosker?
Naa der . . . og der . . : paa en Gang frem de vælter,
Undskyld, jeg tog dem først for Mavebælter.
Lidt mer elektrisk Lys just ikke skader,
Og Du vil ej velsigne flere Gader
Med Asfalt — dog nu ser jeg, at Du vil,
Du flotter dig nok med en Gade til.

I hvilken Retning end jeg Blikket vender,
Du gode Gud! hvor alting godt jeg kjender.
Theatrene, de nye Tankers Støtte,
Jo Tak, jeg kjender deres Venden-Bøtte.
Der kjører Schrøder frem med sin „Minister",
Den har han fixet op med ny — Statister,
Der Petermand med diabolisk Snille
Fremviser stolt en Heibergsk Vaudeville.
Selv Thranes nye Fester — par honneur!
Jeg synes s'gu, at jeg har set dem før.
Ak Kjære, jeg maa gabe, det er trist,
Dog bi, hvad er det Underlige hist,
Der taarner sig i en fantastisk Form
I Horisonten som en Sky enorm?
Aa milde Guder! det er nyt ej heller,
Det er blot alle Heides Luftkasteller. —
Drag Sløret for, begynd din Løbebane,
Du nye Aar med samt din gamle Fane.
Jeg havde haabet Nyt og Stort — lad fare!
I Guds Navn giv mig saa det Gamle bare.

Om Tidens Omskiftelighed og Fremtidens Usikkerhed.

Kristen Smed. Goddav, Mads Jordmormand, aa glædel; Nyaar sku man da sie.

Måds Jordemodermand. Tak, sælilie Maade, Kresten. Ja, hva Fa'en ska man sie te'ed.

Kristen. Ja, ded æ jo justement osse min Mening, Der æ sgu itte noved aa sie te den Ting.

Mads. Næ det ene Aar kommer jo saa aa sie li'saa piano ovenpaa ded an'et, lisom ded ku være en Omgang smaa sorte, aa ded æ sgu'tte let aa sie, hvor længe ded ka blie saadden ve.

Kristen. Næ, ded æ vis Værk, ded æ sgu'tte a ded letteste ikke. Hva mener Du — tror Du, vi ska ha Krig mellem England aa Merrika te næste Aar?

Mads. Ja — hæ — se, saadan aldeles notaarisk ka jæ sgu'tte gi Dig Besked om'ed ikke. Ded æ jo nemlig saadden, a ded ka være aa ded ka'tte være. *Kløverland* i Merrika æ jo nemli lisom noued faanærmet over, a *Vigtaaria* ve snubbe Kadlifornien eller Missepotamien eller hva ded nu æ som ded hedder.

Kristen. Va ded itte Arabien?

Mads. Jo, ded ka sgu godt være, a ded va Arabien. Men jæ ve nu itte gi ded yd faa mere end som ded æ, saa Du ska dov itte sie te noven, a jæ har savt, a ded va Arabien. Min Koune har rejtinok et Søskendbarn, der har været i Vestindien, saa jæ æ jo lisom lidt kjendt der paa Ejnen, men jæ æ nu itte den Mand, der hulder av aa sie mere end som jæ ka staa ve.

Kristen. Næ, ded hulder jæ sgu mæ Dig i.

Mads. Ja, jæ sier, ded kommer jo itte mig ve, om Vigtaaria aa Kløverland itte ka faalies om Arabien eller Missepaatamien. Men hves jæ va Vigtaaria, ved Du, hva jæ vilde?

Kristen. Næ, hvodden sku jæ vide ded?

Mads. Jæ vilde føre økkenomisk Krig imod dom. Aa ded sku gaa faa sig paa den Maade, a jæ vilde ligge noven Krisskive saadden lie midt i Søen, som sku sørre faa, a di itte ku blie a'e mæ deres merrikanske Olle, som di jo tjener store Penge pue. Aa alle Englænderne sku love højtideli, a di itte sku æde merrikansk Olle, om di saa hade huldet Jul te Paaske.

Kristen. Hva sku ded være godt faa?

Mads. Ka Du ikke begrive ded? Saa tjente jo Merrikanerne itte noved. aa saa ble di sandsynlivis nødt te aa æde Ollen i sig sæl. Men nu sier jæ te Dig: ka Du slaas, naar a Du har ædt merrikansk Olle?

Kristen. Næ, ded tror jæ Faenedeme itte.

Mads. Ja, ded ka begrivelivis Merrikanerne heller itte! Aa saa ku jo Vigtaaria monke dom a saa nemt som en Sveske. Men se, om hun tænker paa ded.

Kristen. Ded gjør hun vel savtens itte.

Mads. Næ, saadden æ'ed jo, naar a der ingen Mand æ i Huset. Aa saadden vilde ded sgu osse gaa en Jordmor, naar a hun ingen Jordmormand hade. Aa derfaa æ Embedet som Jordmormand et af di mest samfundsnøttige i hele Landet.

4

Der er Forskjel. I „Rosenborg“ skal Hr. Hellemann alternere med selve Abrahams som Kristian IV. Af Etikettehensyn skal det dog nu være bestemt, at de Aftener, Hr. Hellemann optræder, bliver det kun som Kristian V.

5

Efter de amerikanske og engelske Blade har de franske nu ogsaa begyndt at hellige vor Frihavn en smigrende Omtale. Mærkeligt, at nogen endnu kan tvivle om, at Frihavnen vil blive en Stabelplads for udenlandske Artikler.

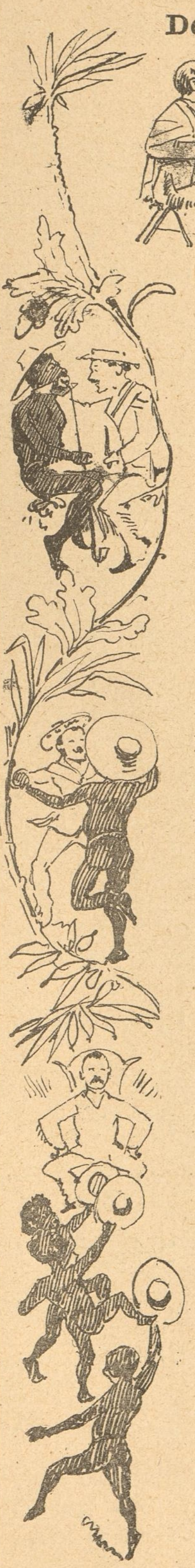

Den nye Præsident?

Cawling han er ikke spansk,
Snarere lidt brasiliansk,
Cubas Sorte sig jo rotte
Sammen imod Don Quijote,
Cawling flux da ta'er dorhen,
Han maa med, hvor der er Spænd.

Først han gaar til General
Campos nok saa kordial,
Hilser fra „alt, hvad der duer“,
Hvorpaa han ham interviewer.
Overrasket Campos blev,
Da han læste, hvad han skrev.

Derpaa med en dristig Spurt
Til en oprørsk Broder Sort,
Som just røg sin Pibe glad,
Iført Flip og Figenblad.
Ogsaa ham han paa en Prik
Satte i sin „Politik“.

Rundt paa Cuba nu han drev
Og den ganske Krig beskrev.
Han var med i mange Slag
Og til mangt et lystigt Lag;
Kong Alfons, som hørte det,
Sendte strax ham sit Portræt.

Alle gode Raad han gi'er,
Mer og mer berømt han bli'er,
Ridder af den gyldne Skildpadde, ja og mere til.
En Dag saa en Parlamentær
Til Rebellerne kom nær:

„Det er ikke sundt at slaas,
Lad os nu forlige os;
Cawling vi til Præsident
Nu vil tilstaa Jer paa Prent;
Naar vi veed Jer i hans Haand,
Tør vi løse nok Jert Baand.“

Glæden blev jo meget stor,
Da man hørte disse Ord.
Cawling sagde mange Tak
Og gav Kaffe med Kognak.
Kun er det endnu ej sket,
Men saa galt har før man set.

Kvindens Ligeberettigelse.

— Ja, men bedste Frøken, jeg kjender jo slet ikke den Forenings Formaal, som De vil, jeg skal støtte, og jeg . . .

— Aa Gud, det er saamænd snart sagt: Alt, hvad den stakkels, underkuede Kvinde forlanger, er at blive stillet lige med Manden, have de samme Rettigheder som en Mand, og blive behandlet som en Mand . . .

— Ja, hvis det er det hele, Frøken, saa skal vi snart komme til Rette; (raaber) Niels, sæt mig den paatrængende Person paa Porten! —

Ikke utænkeligt.

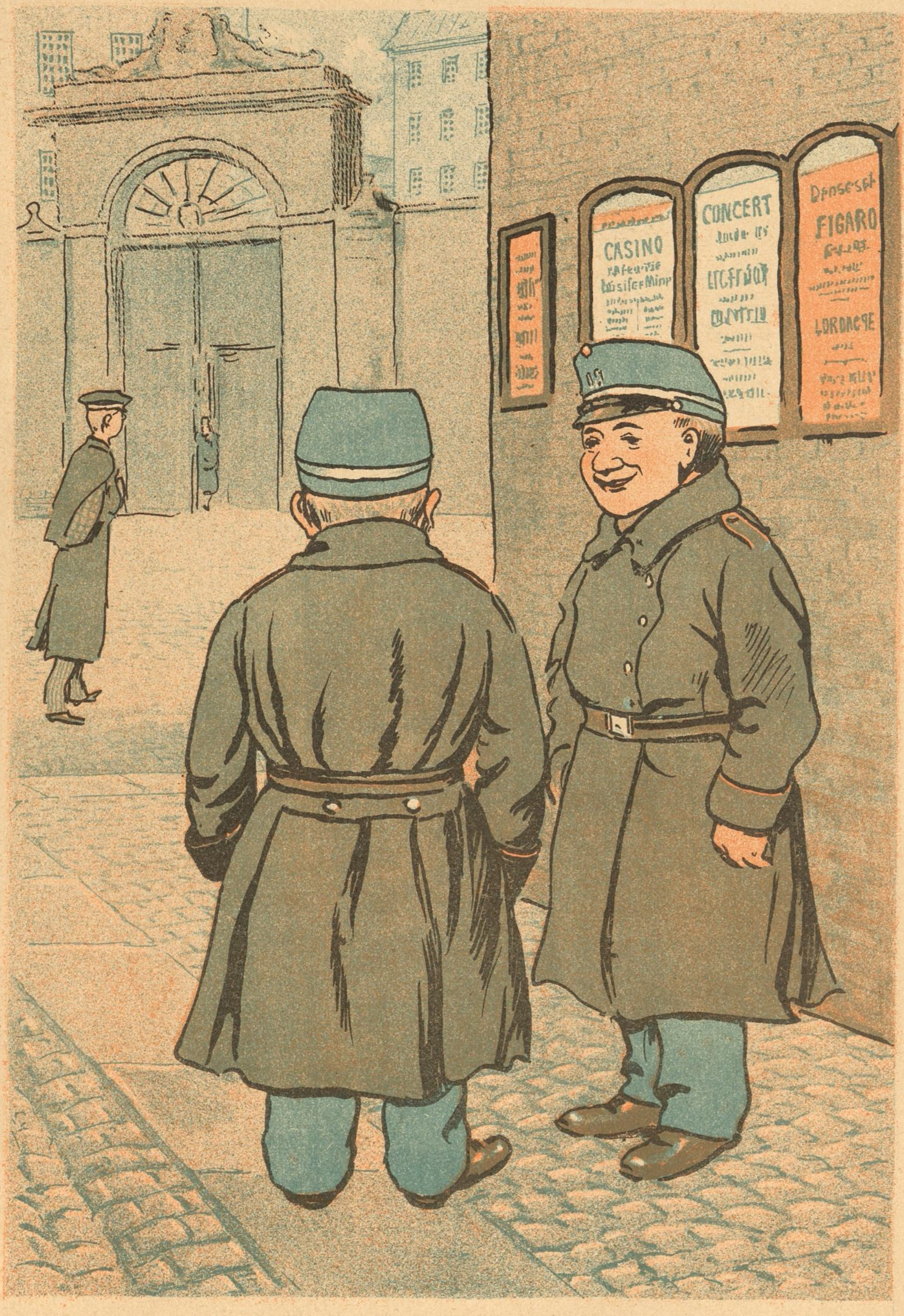

— Hør, sig mig en Gang, Jens, hvad mon Oberstens Søn egentlig er, som gaar der?
— Aa, han er itte novet, han transpirerer bare te Løjtenant.

Stakkels Madam Mangor!

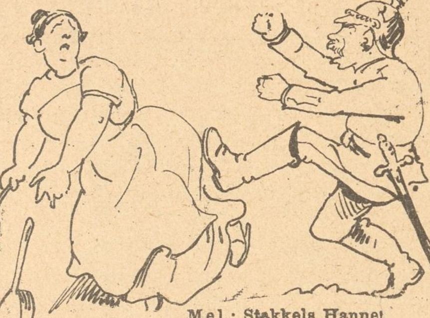

Mel.: Stakkels Hanne!

Jeg har læst i Berlings Tidende,
Aa, jeg er saa rædsomt lidende;
I mit Hjerte har jeg Klemmelse
Og en patriotisk Græmmelse:
Disse fæle tyske Rade
Har nu atter gjort Ballade
:,: Gjort Ballade :,:
Nede hist i „Apenrade“.

Mod de Danske er de alle
Fyldt af Misunds fule Galde:
Hver Gang noget dem gefaller
Kløer det stærkt i deres Kraller.
Det er akkurat som Aben:
„So ein Ding müszen wir auch haben“,
:,: Wir auch haben, :,:
Og saa er de der med Labben.

De er modige — som Haren
Overalt de øjner Faren;
Hver Gang de ser danske Faner,
Noget Rystende de aner.
Ting, som vi forærer Børnene,
Anser de for højst fortørnende,
:,: Højst fortørnende :,:
Og marcherer op med Ørnene.

Madam Mangor vel os lærte
Baade Risengrød og Tærte,
Baade Bagning, ja og Æltning,
Men slet ingen Samfunds-Væltning.
Skjønt hun siger rask: „Man tage“,
Er det kun med Æggekage,
:,: Æggekage, :,:
At hun ægger op de Svage.

Tysken fandt dog just, at særlig
Madam Mangor var gefährlig:
Danskerne ved hendes Føde
Kinder fik jo hvide, røde;
Sligt for Tyskerne ser skidt ud,
Madam Mangor. hun blev smidt ud,
:,: Hun blev smidt ud, :,:
Tyskland aander atter frit ud!

I Brandvagten.

Nej, det er som jeg siger til vores egen Professor paa Kongens Nytorv: der er sgu inte rigtig Slav i Frikkedellen, siger jeg. For det kan nu være mejet godt med Lakme og den Slags, og Aprilsnarrene er jo ogsaa i sin Bransje en ingteressant Nyhed, det ved Gud, de er, men jeg siger illirenveller: Gaa til Abrahams, siger jeg, for det er dov en Mand, der forstaar, hvordan en Madpose skal skæres. Maa jeg be' om hanses gamle Krisjan med Angbongpoænget og det hele. For naar Talen er om, hvem der tæller mest, den gamle Telle paa Dagmar eller Abrahams's Krisjan, saa holder jeg paa Krisjan, for Telle kunde jo nok skyde en Gravensten af Ho'det paa Hvalpen, men gamle Krisjan han er Kaptejn paa Trefoldigheden hos Thor Jensen og derfor dov li'som En af vores Ejne. Og det er jo ikke direktus Meningen, sagde jeg til Professoren, at vi skal spille „Rosenborg“ hos os, men der er dog saa mange andre Musæer og Seværdigheder, som vi kunde faa Fristrup til at dramatisere, som nu Zoologisk Have, som jo oven i Købet er aktuel, begrundet paa Hagenbech, og Rundetaarn og Panoptikum, og det er jo Steder, hvor der li'som er lidt mere Slav i, og som sikkert ogsaa vilde gjøre sig, og det er dov noget flovt for os, som skulde være de første her paa Pladsen, at vi inte har saa meget som en dramatiseret Telefongkiosk at byde paa, naar Abrahams tager de gamle kongelige Slotte i Brug med Møbler og det hele.

Se, saadan sirkus omtrent sagde jeg til vores ejen Professor. Men tror Du, det nytter noget?

Til Gilde.

Der var stor Fest paa *„Politiken“* i Anledning af, at Peter forlod den for at overtage Embedet som Cerberus i Klareboderne og have Opsyn med at der ikke slap altfor mange umulige Nordmænd ind i de *„gjæstfri Gyldendale“*.

Med den Beskedenhed, der er en Ynglings næstbedste Dyd, holdt Peter selv den egentlige Festtale og mindede om, at hans Liv havde bevæget sig i en krum Bane fra Tante *„Berlingskes“* Børnehave gjennem *„Nationaltidende“* i *„Vor Tid“* og *„Politiken“* til de frodige Græsgange i Gyldendalen. Blandt sit Livs bedste Minder vilde han i denne Højtidsstund fremdrage den herlige Sommer i 1884, da hans Ry gik Øjropa rundt ved Siden af Navne som Pasteur og Lister. En anden smuk Erindring var den Sukces, som hans to Døtre *Julie* og *Maria* i visse Kredse havde haft ved deres Fremtræden, og som langt

overgik den, han selv havde haft ved sin Debut som *ungt Menneske* og sin anden Optræden mellem *Kamerater*. Han turde uden at rose sig udtale, at han var den, der under Etiketten *Albert Millaud* havde omplantet fransk Esprit paa dansk Grund, og hans Parketaandrigheder som *Per Anden* blev den Dag i Dag regnet for ganske enestaaende i dansk Theaterkritik, hvad de vist ogsaa nok var. I sin sidste Bog havde Taleren ved at vende Mølle forberedt det Skridt, som han nu stod i Begreb med at foretage: At finde sig *et Hjem* som Hegelianer. Sluttelig oplyste han, at han havde hentet sig en Brud fra *Hjemmet*, og han vilde bede Schandorph udbringe hendes Skaal.

Da denne var drukken, sluttede den smukke Fest med Spegesild og Snaps.

Nytaarsbetragtninger.

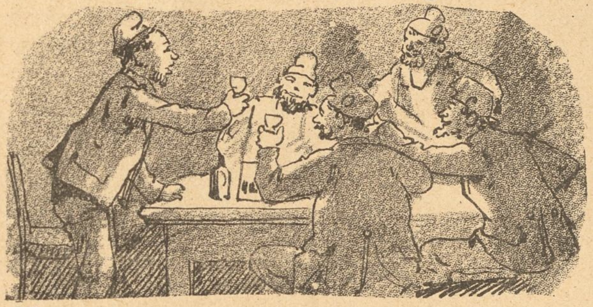

Naa Kammerater! vi sku' jo saa ha'e fulgt det gamle Aar til Dørs paa en pæn Maade. Det har ellers for Resten vaaren et nederdrægtig briljant Aar for vos Sjosialdemokrater, saa det ka' vel nok ha'e fortjent sin Snaps. inden vi klinker væk paa det ny. I har vist inte set noget hverken til Højre eller til Venstre, siden a' vi huggede vos det Par Snese Pladser i Rigsdagen. Det er immervæk voreses Lovforslag, som a' Rigsdagen bevilger, og som a' Kongen han maa sitte sit Navn under. Han ka'tte bestille andet fra Morgen og til Aften end som a' skrive under paa det, som Holm og Meyer og Clausen, at si'e inte Rasmus, men vores egen og de andre de dikketerer Ministrene. Sikken en Svir, hvad? Det er Fa'en brøle mig noget, vi ka' li'e, Kammerater! I næste Maaned vælter vi hele det gamle, pilraadne, forbandede Samfund og stikker det røde Flag op udenfor Raadhuset. Saa har vi den sjoselistiske Status, forstaar I? Det er lige akkurat den Vej, vi ska'.

Og nu som jeg vil sige *Sundbyerne* paa Amager! Der har vi allerede sørget for, at Kapitalisterne kommer paa Fattiggaarden, naar de faar en, og at vi andre bliver Kapitalister. I forstaar jo nok, Kammerater, at vi bare snakker om Proletariatet saa længe, til vi ka' hugge de store i Gulvet aa selv sidde vos paa deres Plads. Lissom nu Sabroe. Han stod og skjældte Kapitalister og Jordspekkelantere Heder og Ere fra, og Dagen etter køfte han et stort Stykke Jord i Esbjerg til a' spekkelere med. Det er Dælen galeme Metoden, Kammerater!

Saa jeg ka' nok sige, at Aaret har vaaren vos gunstigt, Fa'en tude mig. Og nu om et Par Dage vipper vi de gamle Fyre paa Fredsberre, forstaar I, og til Foraaret vipper vi hele Kjøbenhavns Kommenalforstyrrelse. Er I med paa den?

Men forbandet skidt var'et nu, a' Spækhøkerne begyndte at sælge Margarinen igjen, førend vores Favforening ha'de gi'en sin Tilladelse. Det er Kraft maneme det stiveste Stykke, jeg har vaaren med til og opleve. Bare der alligevel inte er noget Raaddenskav og Maskepi mellem Førerne og Arbejdskjøverne. Hvis a' der er det, saa kaster vi dem Dælen eme hver en Kjæft i 96.

Og saa drikker vi liesaa gelinde paa et gelædeligt Nytaar, hvor a' vi aldrig ska' komme til aa sukke etter en Snaps. Skaal Kammerater!

Glædeligt Nytaar?

Morgenkvisten. Klokken. Døren.
Lingeling. En Dreng paa Sokker.
Og en halv Snes andre Børen.
Hvad vil I? Herut! For Pokker.
Hjælper ikke. Kigger. Maaber.
Bliver. Venter. Allesammen!
Aabner Munden. Snakker. Raaber.
Rullemand. Avismadammen.

Postbud. Trappekone. Skommer.
Skorstensfejer. Skatten. Gassen.
Skræder. Urtekræmmer. Kommer.
Drikkeskilling. Regning. Kassen.
Mange Øre. Mange Kroner.
Mønten ruller. Store Penge.
Flere Mandfolk. Flere Koner.
Atten Tøse. Tyve Drenge.

Nytaarstanker: Selvmordstanker.
Kjøkkentrappen. Ha! Forsvinde.
Plat umuligt. Dér det banker.
Hel Belejring. Spærret inde.
Vender Kassen. Rejse. Ryge.
Anden Gang. Pyha! Er gale.
Herren. Fruen. Begge syge.
Nytaar. Glædeligt. Finale!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Kunstløb.

Banen er aaben: Hans Mortensen skær'en,
Hver Abonnine er hans Trine Rar,
Schrøder er utryg, men bær'en, saa bær'en,
Selv om fra først det var Fogden, der bar.
Fesseren haaber paa skudt Papegøje,
Trodsende „ham med det ene Øje".

Redaktør
Angelo Haase.
Trykt hos
C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 12. Januar. Nr. 2.

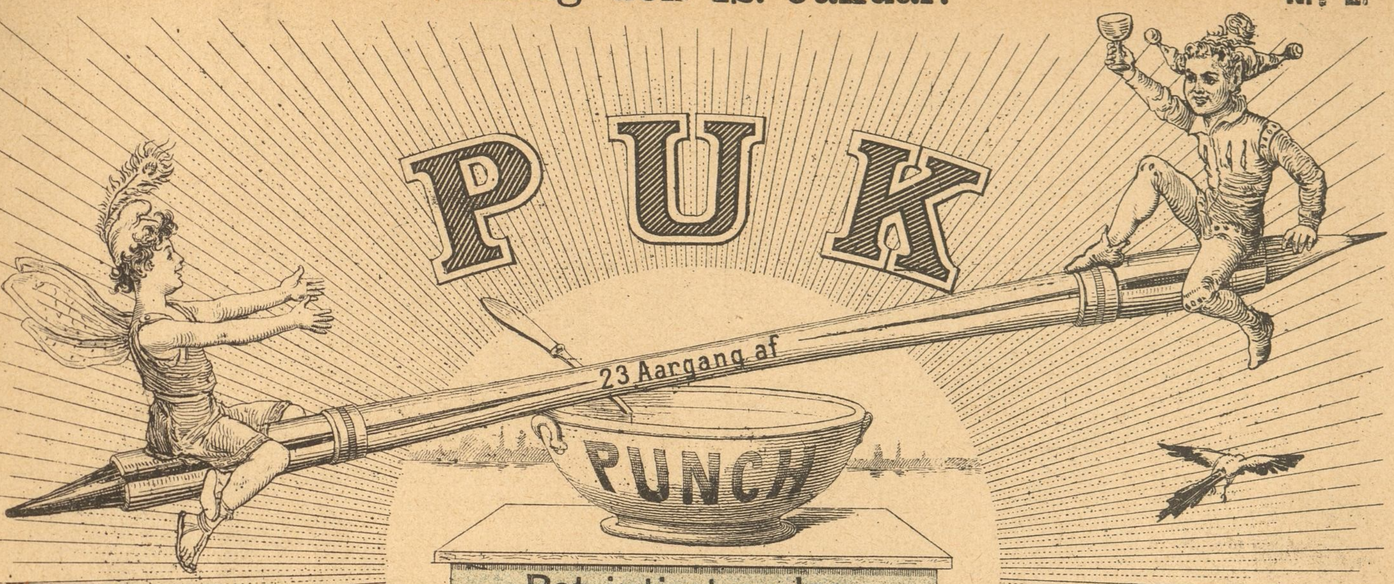

Ret intimt endog.

— Sig mig Andrea, kjender De noget til den Familie, der forleden flyttede ind her oven paa?

— Ja, det gjør jeg rigtignok, Frue! Jeg saa dem hænge deres Vask til Tørring i Gaar.

Gaa paa Lampevejen ud. — slaa ihjel!

(frit efter Drachmann og Oppositionspressen.)

Du Leerbeutel:

Har Du Intet i din Lomme, ingen Skjorte, knap en Vest,
Er Du skyldig hos hver Kræmmer, hos hver Krovært mangen Rest,
Maa din Kone gaa hver Morgen indtil Kvæld sin Tiggergang,
Mens Du selv paa Værtshus slider Bænke hele Natten lang.
Ho ho! ha ha! .... sid kun op!
Og har Kongens Foged hentet hvert et Møbel i din Vraa,
Mens din Kone gaar velsignet alt for tolvte Gang med Smaa,
Og kan næppe nok Du spytte for Behæftelser og Gjæld?
Gaa paa Lampevejen ud — slaa ihjel!

Du Spækhøker:

Mugner Melet i din Pose, raadner Flæsket i dit Kar,
Maa Du æde Margarinen selv, Dig Bresemann levnet har,
Vil Du være fri for Mønsteds og desliges Hasselkjæp,
Vil Du gunstig have Lov at snyde lidt paa Maal og Skjæpp',
Ho ho! ha ha! .... sid kun op!
Sælger Du hver Dag fra Disken knap for fire Øre Salt,
Har Du Huller i din Hose, er Du mildest talt en Pjalt,
Lad Madammen passe Krammet, tag din Øxe med om Kvæld,
Gaa paa Lampevejen ud — slaa ihjel!

Du Højremand:

Længe nok Du Højreborger — nu skal Du faa ren Besked —
Har Du siddet lunt ved Fadet, ædt Dig tyk og ædt Dig fed,
Længe nok det har os ærgret, naar vi vilde slaa ihjel
Og vor Kaarde svang saa blodig — at Du lo alligevel.
Ho ho! ha ha! .... sid kun op!
Om vi disked' op med hele Højres Djævelskab med mer,
Eller Venstres Englevinger — altid staar Du der og ler.
Naa ja le, Du gamle Hanswurst og rejs saa ad Hækkenfjeld
Ud paa Lampevejen — Du skal slaas ihjel!

Vi Venstremænd:

Hug dem alle rent i Sønder, hug i Vest og hug i Øst,
Tag dem fat i Struben, kvæl dem, vad i Blod med djævelsk Lyst.
Som en Hane paa en Regnorm og en Høg paa en Musvit
Slaa dem ned de gamle Bisser, slaa dem ned det fæle Skidt!
Ho ho! .... ha ha! sid kun op!
Rod i Sølen, saa det sprøjter — blot det volder dem Fortræd.
Gik paa Fiskefangst de gamle — naada, saa skal vi gaa med!
Fylde dygtig vore Lommer. Fremad til Kommunens Held!
Gaa paa Lampevejen ud — slaa ihjel!

Fremskridt eller Dekadence.

Mellem *Puks* Medarbejdere er der udbrudt en mindre literær Fejde. Vi giver dem herved Ordet:

I.

Fremskridt eller Dekadence? Bør Stilen være sindssvag og Indholdet fornuftigt eller omvendt, eller bør baade Stil og Indhold være sindssvagt og kun Læserne fornuftige?

Jeg holder paa, at Indholdet bør være det sindssvageste, og bryder mig mindre om de yderliggaaende Finesser i Stilen. Det er mig altid behageligt at se en Mand hænge sin Hat op paa en Lygtepæl, gjemme en brændende Cigar i sin Vestelomme og invitere Betjenten med ind i Bethelskibet for at drikke en Bajer. Men jeg bryder mig ikke om at se ham skrive et lyrisk Digt om det Dagen efter.

Her maa Kritiken holde igjen. I de gode, gamle Dage, da man kom paa Stationen og ikke skrev lyriske Digte, var det Kritikens Opgave at holde paa Lyriken og modarbejde Stationen. Nu, da man skriver Digte og ikke kommer paa Stationen, er Opgaven lige akkurat den modsatte. Nu siger vi: op med Stationen og ned med Digtene. *Mus.*

II.

Forleden Dag var der en Indsender her i Bladet, der ankede over, at Johanne Schjørring var paavirket af Peter Nansen. Man vilde saaledes kjende „Guds Fred“ igjen i „Svundne Drømme“.

Dette er dog et Bevis paa, hvad Stil har at sige, eftersom en Stil dog er en Stil, selv om den ene er til mg. og den anden til tg. Naar Hr. *Mus* derfor hævder, at Indholdet bør være mere sindssvagt end Stilen, saa maa jeg smile.

Nej, lad os bare være fri for doktrinære Forskrifter for, hvori den rette sindssvage Komik bestaar. Jeg for min Part læser lige saa gjerne en ny-norsk Symbolist eller en tysk Farvedigter, som jeg ser en Etatsraad vende Mølle ved en Skydebanemiddag. *Mis.*

III.

Hr. *Mis* har tildels misforstaaet mig. Jeg vil dog strax for at undgaa enhver Misforstaaelse sige, at jeg ikke med mine Bemærkninger om Mangel paa Blødhed i Indholdet har sigtet til hans

egne Produkter i *Puk*, der opfylder enhver berettiget Fordring i enhver Henseende.

Nej, min Mening er kun den, at de gamle Dages saliggjørende Blødhed er forbi og i vore Dage erstattes med en raffineret Udspekulerthed. Det er f. Ex. ret betegnende, at det gamle Aars største Succes naaedes af Rasmus Claussen, hvis berømte Mundheld „Viel Skrei" er blevet til et Ordsprog. Men Rasmus Claussen er som Humorist noget ganske for sig selv og stifter ingen Skole.

Mus.

IV.

Hr. *Mus* har misforstaaet mig. Jeg vilde aldeles ikke fremhæve Stilen paa Indholdets Bekostning. Tværtimod — hvor Stil og Indhold som hos Rasmus Claussen falder sammen til en saa betagende Helhed, der er Idealet naaet. Men Rasmus er Kunstner, og om den fuldendte Kunst kan man ikke disputere. Der mødes Højre og Venstre, Mis og Mus, E. B. og Borchsenius. Lad os da haabe, at *Mus* og jeg og vi alle maa mødes i den fuldkomne Form og det fuldkomne Indhold. Dette vil sikkert ogsaa *Mus* holde paa, og vi kan saaledes som Udbytte af Diskussionen slaa fast, at vi er fuldstændig enige.

Mis.

Opraab til Magistraten.

Bliver det nu ikke snart til noget? Kan Borgmestrene ikke mestre deres Sundhedskommission? Hvornaar faar Stadens Borgere Adgang til at delikatere sig med et Stykke Sanitets-Lunge? Skal de aldrig opleve at faa en lækker lille Nyre til Frokost? Hvorfor skal de sukke forgæves efter stegt Lever? Og hvad er der i Vejen med Hjærtet? Sidder det ikke paa det rette Sted?

Aldrig nogen Sinde er Agrarbevægelsen falden saaledes sammen med Hovedstadsbefolkningens Interesse som i Lunge-Nyre-Lever-Hjærte-Spørgsmaalet. Udenfor Hovedstaden staar Agrarnes talløse Skarer (80,000 minus 40,000) med Hænderne fulde af Lunge, Nyre, Lever og Hjærte, og inde i Staden staar alle Husmødrene med fremstrakte Hænder. Men Tilbudet og Efterspørgslen naar ikke at komme i Forbindelse med hinanden. Der er slaaet en Mur omkring Kjøbenhavn, ikke af Sten og Planker, heller ikke en Toldmur, men en Mur af Sanitet.

Skal Kjøbenhavnernes Ernæring foregaa naturlig, maa der skydes en saadan Bresche i Muren, at Lunge, Nyre, Lever og Hjærte kan slippe der igjennem, selv om Lækkerierne maa finde sig i at faa en blaa Plamage at løbe med.

Naar Tyskerne undertrykker ikke blot Madam Mangors Recepter, men ogsaa de Svin, der skal tillaves efter dem, da er det et patriotisk Arbejde at støtte de nationale Svin, navnlig Bevægelsen for disses Lunge, Nyre, Lever og Hjærte. Har vi desuden ikke Grundtvigs Ord for, at Dansken er et Hjærtefolk? Hvor kan man da være saa haardhjærtet at nægte Hjærtefolket de fornødne Hjærter?

Magistrat! Gjør noget, og gjør det hurtig.
Thi Byens Vel beror dog paa,
At vi vor Svineindmad faa.

— „Ja! Jeg vil leve, jeg vil dø i Snavset!" sagde Finanshovedkassereren, — der blev væltet en Balle over ham.

To og to.

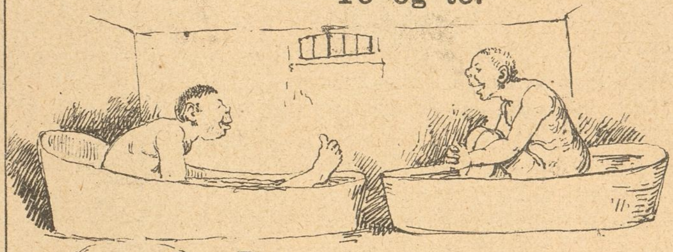

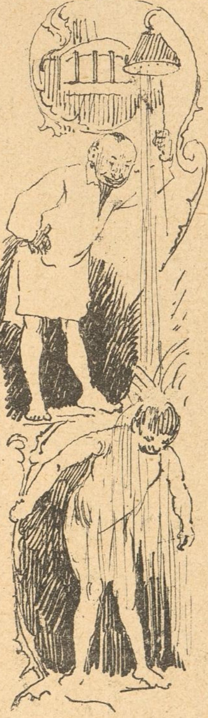

Blandt Fangerne paa *Vestre*
Gaar der en Takadresse rundt,
Fordi det af Borgmestre
Er blevet dem forundt,
At de kan bade sammen
— Si-sa-sammen —
Til fælles Fryd og Gammen
Og stor Opbyggelse.

Naar glade der de svømmer
I hver sit lækre Vandbassin,
De smukt om Indbrud drømmer
Og andre pæne Ting.
De lægger fælles Planer
— Pli-Pla-Planer —
For deres Fremtidsbaner,
Naar Frihedstimen slaar.

I de humane Tider,
Som heldigvis vi lever i,
Et saadant Fremskridt glider
Ej ufornærkt forbi.
For denne Vandgang hædre
— Hi-ha-hædre —
Vi bør de vise Fædre
I denne gode By.

Den nyeste Form af Hjærne-Apoplexi har vist sig hos en Præst fra Havrebjerg: han er bleven katholsk i Hovedet!

Den rette.

— Undskyld! Men boer der ikke her i Gaarden en Skurekone? Navnet har jeg desværre glemt.

— Enkefru Vandberg, hedder hun! Og det er mig!

Dagen derpaa.

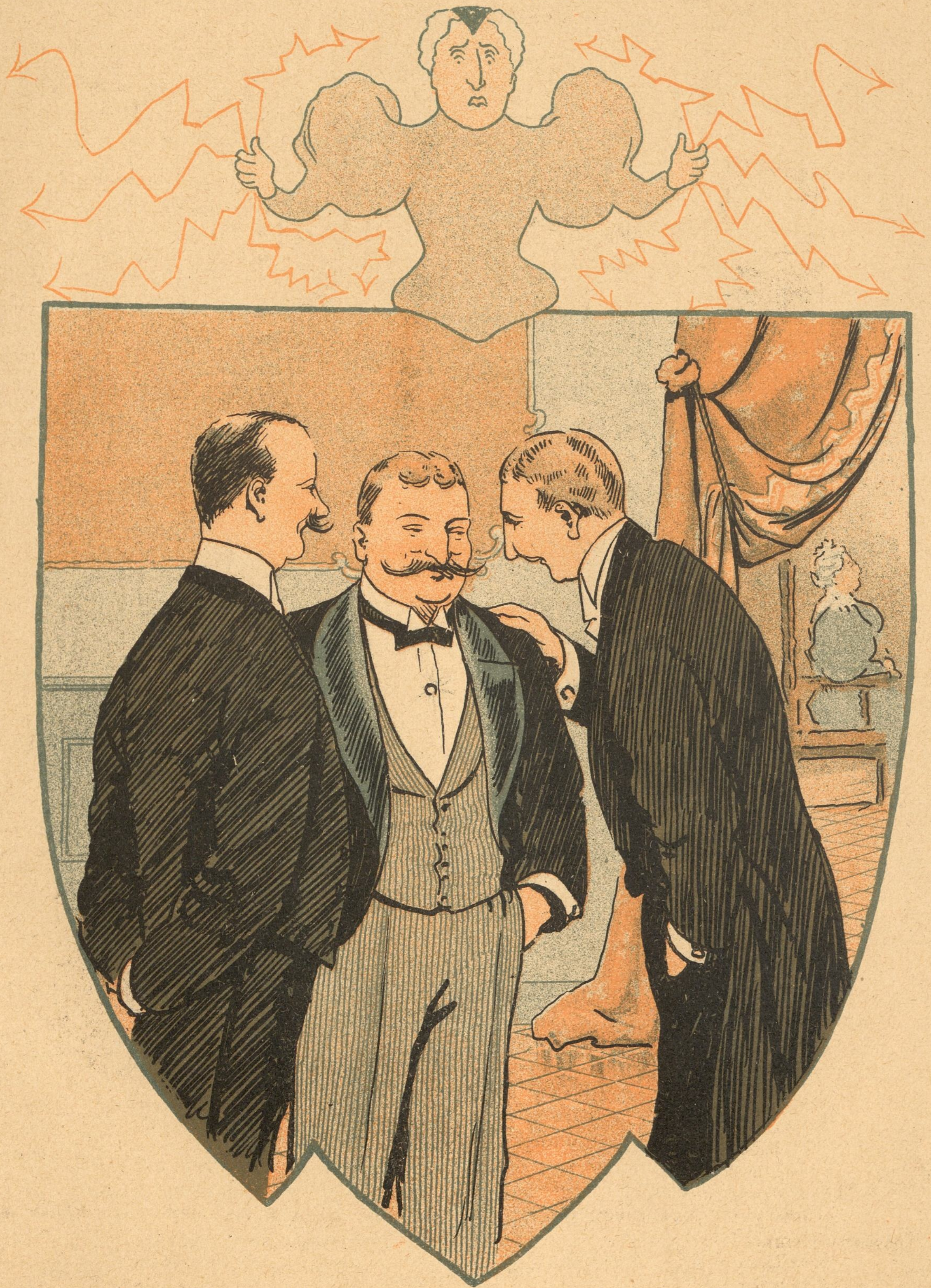

— Hvad sagde hans Moder, Enkegrevinden, til den Kæfert, han kom hjem med?
— Er Du gal Kammerat! det var frygteligt; hun tog Lynstraalen ud af Futteralet!

Sørge-, og Krigsmarxsch.

(Tilegnet „Berlingske Tidende".)

Har De læst vor *Berlingske Avis*,
Hvor den er fornøjet.
Fordi den Hr. Marx har givet Ris
Og af Reden røget.
Ham var Tyskerne jo slemme ve'
Og i Brummen satte,
Rasmussen i Cirkus Variété
Mon ham bedre skatte.
Og med Mod i Skjortebrystet
Publikummet han forlysted,
Mens ham selv en Smule trøsted
Rasmussens Kontanter.

Tante Berlingske nok saa glad
Flot sig ta'er en Loge,
Føler ved en Øl og lækker Mad
Stolt sig som en Doge.
Nathansen var bleven hjemme pænt,
Passede Butiken,
Tante mored selv sig excellent,
Hørte paa Musiken,
Haabed paa at se lidt Misser,
Næsen efter Klowner spidser,
Stolt og mægtig frem da tridser
Marx — og deklamerer!

Læser, ak! har han Dig selv servert
Den om „Landevejen",
Naar Du følte ret Dig disponert,
At gaa paa Galejen,
Fatter Du den Sorg i deres Bryst —
Tænk, de mange Penge! —
Og at Manicus først havde Lyst
At la' Fyren hænge.
Foreløbig dog de gik til
Værten, som de ogsaa fik til
Strax til Marx at sige: Stik til
Bloksbjerg snarest mulig!

Gud ske Lov, i Cirkus Variété
Sig ved Livet fryde
Berlingske nu kan og tidt maaske
Der en Bajer nyde.
Marx som Tremarksmand til National
Maatte flad marxchere,
Gud ved, hvordan han i Længden skal
Kunne den dandere?
For hvis Berlingske paa Valen
Møder frem i Nationalen,
Ligger Marx igjen gaa Halen —
Saa maa han i Kisten!

Darausseп fra.

Kiel, 10. Jan. (R. B.) Den herværende Kvægkarantæneanstalt er efter Regeringens Ordre bleven lukket.

Kiel. 10. Jan. Aarsagen til Karantæneanstaltens Lukning er, at det rumlede i Maven paa en Spædekalv.

Kiel, 10. Jan. De herværende Myndigheder har konstateret, at den rumlende Spædekalv er af dansk Nationalitet og afsendt fra Korsør.

Kiel, 10. Jan. En Depeche fra Landbrugsministeriet paabyder at slagte Spædekalven øjeblikkelig.

Kiel, 10. Jan. Den rumlende danske Spædekalv er bleven nedslaaet i Overværelse af en stor Folkeforsamling med Byens Øvrighed i Spidsen.

Kiel, 10. Jan. Paa Landbrugsministerens Anordning er Kvægkarantæneanstalten paa ny bleven aabnet. Den danske Kalvekrop er bleven overheldt med Petroleum og brændt offentlig paa Torvet, NB. Kvægtorvet.

Kiel, 10. Jan. Det danske Indenrigsministerium meddeler officielt, at Spædekalven ikke rumlede i Korsør. Først i Kiel begyndte Rumlerierne.

Berlin, 10. Jan. Børsen er atter rolig.

Kjøbstædernes Messias.

Mens Kødt bissede Landet rundt med sin Kramkiste fuld af Reform-Prøver, mærkede han, at der omkring hver Kjøbstad var et bredt Læbælte. Det generede ham i høj Grad, for han befinder sig kun vel, hvor der er Blæst. Ude paa Landet havde han fundet et godt Marked (en Messe, som man siger) for sine Varer; skulde han nu finde sig i at stoppe op en Mil fra Kjøbstæderne? Nej, saa var han ikke den Frihandelsmand, han var. Kjøbstæderne laa hans Hjerte lige saa nær som Landet, saa de maatte skam have Del i Velsignelsen.

Saadan tænkte nu Kødt. Han har nemlig altid saa mange Tanker, fordi de er toldfri. Og saa skrev han et Opraab, hvorefter alle Kjøbstæderne sig have at rette:

„Næringsborgere!" skrev han, „væk med Læbælterne! Op med Portene! Se, Landet længes efter Eder, hvorfor da ikke komme det i Møde? Vær Mænd og bring dette Offer. Selv om ogsaa nogle af Jer gaar til Grunde, hvad gjør det, naar I frelser Landet. I har jo desuden mig, og mit Lager er uudtømmeligt. Enhver Henvendelse til mig vil blive prompte effektueret."

Saadan skrev han, og Kjøbstæderne undrede sig, for de syntes, der ingen Mening var i det. Men saa tænkte de: „Herregud! han kan jo ikke gjøre for det; han maa jo skrive om noget, for han kan ikke fordrage Told — selv i Blækhuset.

Største fælles Mangefold. Direktørerne Abrahams og Schrøder er nu blevne enige om at fastsætte følgende Skala for Billetpriserne i Dagens Løb i deres respektive Theatre:

9—10. Dobbelte Sjoverpriser (nedsatte).
10—11. Forhøjede enkelte Sjoverpriser.
11—12. Dobbelte ordinære Priser.
12—1. Forhøjede ordinære nedsatte Priser.
1—2. Ordinære dobbelte halve Priser.
2—1. Enkelte ordinære forhøjede Priser.
2—3. Ordinære forhøjede smaa Priser.
3—4. Hele smaa Priser.
4—5. Hele halve Priser.
5—6. Halve smaa Priser.
6—7. Nedsatte halve smaa Priser.
7—8. Gamle Repriser til ingen Priser.
8—9. Gratis Aftensmad til smaa Repriser.

Ny Badeanstalt.

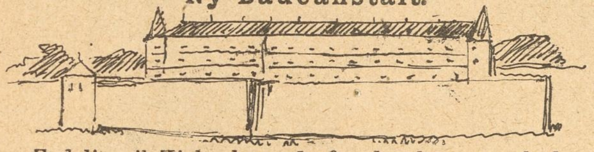

Endelig vil Kjøbenhavn da faa den længe ønskede nye fashionable Badeanstalt — i Vestre Fængsel. Det er Borgmester Hansen, fra hvem Tanken er udgaaet, i rigtig Erkjendelse af, at i Betragtning af Kjøbenhavnernes bekjendte Ulyst til at gaa i Vandet, maa Badningen her i Byen nærmest betragtes som en Straf, hvorfor den rettelig og retslig hører under Fængsels-Avtoriteterne.

Foreløbig har man kun Badekamre til to Personer. Borgmesteren beklager højlig dette, da det selskabelige Samkvem mellem Badegjæsterne i alle Udlandets lignende Etablissementer netop er det, der giver det hele Badeliv sin rette Charme. Man vil dog foreløbig søge at gjøre dette Badeliv paa to Mands Haand saa tiltrækkende som muligt ved at indrette en Restauration, hvor man efter Badet kan rekreere sig med Forfriskninger fra Etablissementets noksom bekjendte velrenommerede Køkken.

Det er dog ingenlunde Meningen at blive staaende herved. Efterhaanden, som Foretagendet viser sig rentabelt, vil man udvide Baderummene, saa at de kan rumme hver fire, otte eller maaske endnu flere Badende. Man haaber da, at der i den egentlige Badesæson her vil udvikle sig et broget og mondænt Badeliv, der ikke staar tilbage for, hvad man har set andet Steds. Stedet byder jo paa en enestaaende Naturskjønhed, ligesom Omegnen er rig paa historiske Minder (Kampen om Vestre Kirkegaard). Naar hertil kommer de hyggelige Kottager, hvor Badegjæsterne kan finde den fornødne Hvile, tør man vist dristig spaa, at Tanken har en stor Fremtid for sig.

En skjæv Spurt.

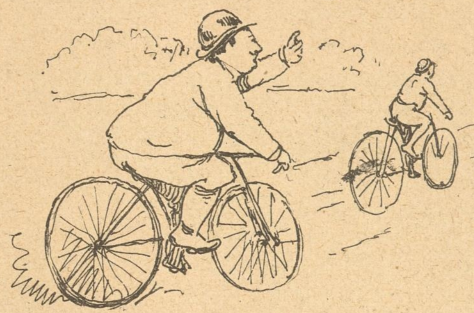

Naar Staal vil gribe Pennestaalet,
Han cykler ofte over Maalet,
Selv han sit Engelsk gav Attest
For ej at være allerbedst.

Han stemplede som Spekulanter
I Brev til Englands Fabrikanter
Den danske Cyklehandlerstand:
„Den er for fiffig“, sagde han.

„Naar her en engelsk Cykle kjøbes,
Fra Fordringen der let kan løbes;
Kom, Fabrikanter, da til mig,
Jeg skal juridisk vise Vej.“

Hr. Staal med mørke Farver malte
Og for sin egen Kasse talte.
„Ved min Inkasso“, var hans Ord,
„Skal Englands Handel staa i Flor.“

Han dog komplet forgjæves stikler
Til dem, som handler her med Cykler,
De slog sig sammen alle Mand
Og lyste Staal i Klubbens Ban.

Vor Cyklekrønike vil mindes,
At slige Jura-Sjæle findes,
Det Eftermæle faar Hr. Staal,
At han sig gjorde selv til Aal.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

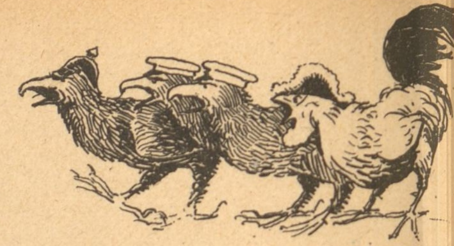

For sit Honneur-Spil blev han s'gu snydt!

En *Grand tourné* blev spillet af John Bull,
Dog kjøbte skidt han og fik Bêter tvende,
„Honneur" betalte han de andre trende:
Han maatte rundt om Bordet give Guld.

Redaktør Angelo Haase.
Trykt has C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 19. Januar. Nr. 3.

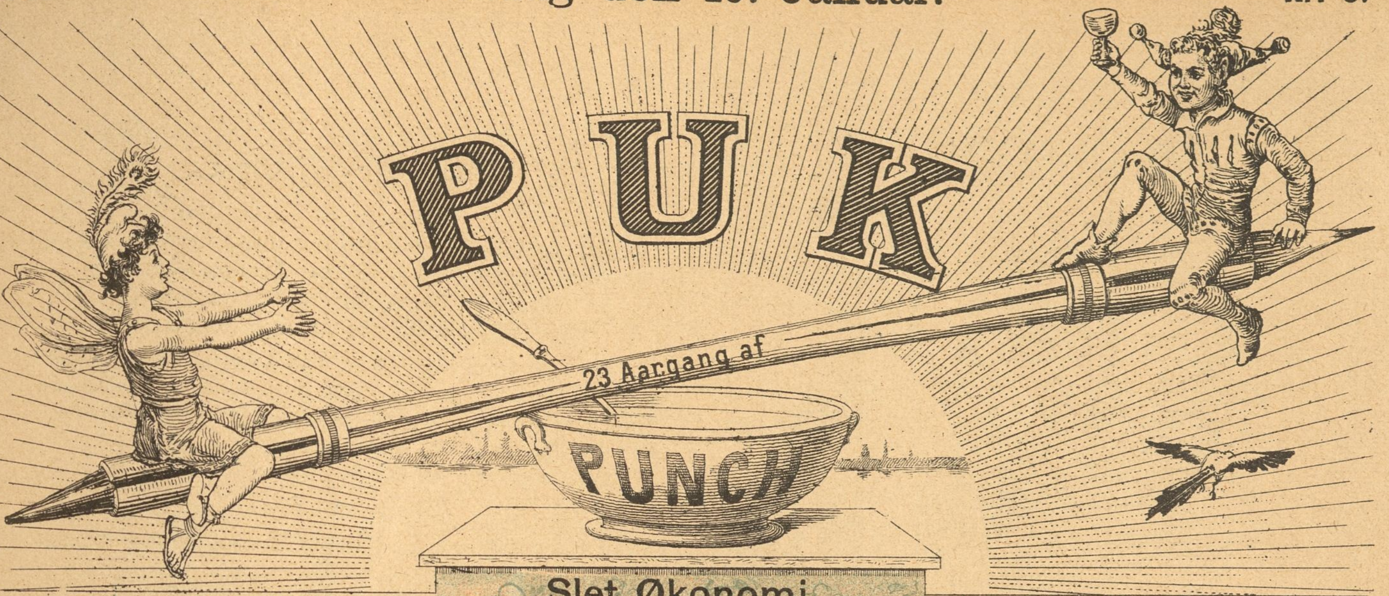

Slet Økonomi.

— Veed De, at Fru Jensen ligger syg af Lungebetændelse og er meget daarlig?
— Herre Gud! Hvor har hun faaet den fra?
— Af vaade Fødder; hun rendte forleden i det gyselige Søleføre hele Byen rundt for at kjøbe sig et Par Galoscher saa billig som mulig.

Vor diplomatiske Agent.

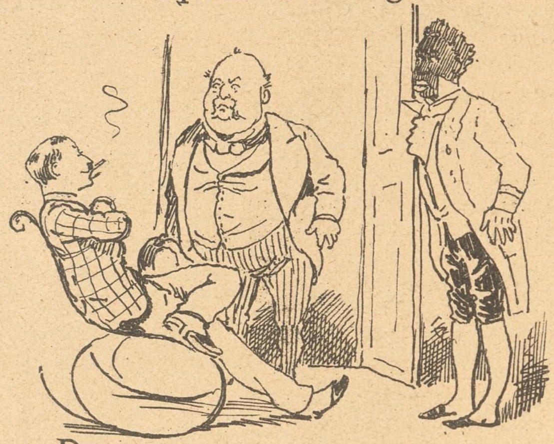

Døren op hans Tjener lukker.
Cleveland træder ind og bukker:
„Jeg er Vestens Præsident,
De er rejsende Agent,
Jeg lidt mere Land behøver,
Vis en Gang mig Deres Prøver."

Da var Cawling ikke sen:
„Her en Havn er, sikken en!
Over Ankerplads den raader
Til den ganske Verdens Flaader.
Nede i Vestindien
Paa St. Thomas ligger den.

Saad'en Ø I ikke har,
Den er Vestens Gibraltar,
Nøglen ind til Panama,
Som de Franske rendte fra.
Og desuden, tænk en Gang,
Har St. Croix jeg og St. Jan!

Jeg dem stiller her til Salg,
Grumme let er Deres Valg."
Cleveland kløede sig bag Øret:
„Hvad er Prisen? Lad mig hør'et.
Skjønt den Handel staar mig an,
Guld for dyrt betales kan."

„For en halv Snes Millioner
Blanke Dollars — ikke Kroner —
Kan De disse Øer ta'
Over til Amerika."
Han det Tilbud finder godt,
Men vil spørge først Reedtz-Thott.

Theater-Ringen.

Nye Oplysninger. — Gaar Hr. Abrahams? — Kisten som Statsanstalt. — Grev Danneskjold gjør Oprør. — Bloch, Krohn, Bjørn, Peter, Niels Juel, Dorph, Ring, Heide.

Puk ser sig i Stand til at distancere alle sine Kolleger med en Række umaadelig opsigtvækkende og interessante Theater-Nyheder, som selv næppe en Gang *Nationaltidende* vil have Frækhed nok til at dementere.

Det drejer sig selvfølgelig om en kolossal

Theater-Ring,

der skal omfatte det kgl. Theater, Dagmar-, Folke-, Kasino-, Nørrebros og Frederiksberg Theatre samt Cirkus, National og Kisten, der agtes drevne af Heide i Forbindelse med det store nordiske Forlag og de tre Omnibuskompagnier.

Stødet hertil skal være kommet fra ingen ringere end det kgl. Theaters Chef, Grev Danneskjold, der er misfornøjet med den Maade, hvorpaa der paa den statsunderstøttede Scene vaages over, at intet ungt, spirekraftigt Talent kommer frem. Sammen med nogle andre Unge agter han derfor at bane sig en Vej som Privattheaterdirektør.

Imidlertid — man nærer Haab om, at det kgl. Theater, der saaledes paa en Gang ser sig berøvet en virkelysten Kraft, vil bide i det sure Æble og slutte sig til Theaterringen.

Principet i denne er, at man ved at benytte de Heideske Ringomnibusser vil opnaa, at det samme Personale vil kunne optræde i 9 forskjellige Etablissementer paa én Aften.

Lad os tage et Exempel. Hr. Abrahams spiller først for sidste Gang 2 Akter Kristian den Fjerde paa Folketheatret i „Rosenborg". Derpaa sætter han sig i Omnibussen og kjører til det Kongelige, hvor han optræder for første Gang som samme Monark i de sidste Akter af „Elverhøj", mens den gamle Kristian IV, Hr. E. Poulsen, begiver sig til Folketheatret for at spille i de to sidste Akter af „Rosenborg". Samtidig hermed tager Hr. Mart. Nielsen ud paa Kasino og spiller Generalkonsul, hvilket dog er et Slags Avancement fra Førstekonsulen i „Sans-Gêne", og afløses som Korfitz Ulfeld af Hr. Fred. Jensen, der har tilbragt Begyndelsen af Aftenen med at kreere en ny Sömmerrevue. Han erstattes her af Hr. Marx, der atter afløses i Cirkus af Hr. Cetti fra Dagmar, der giver Attinghausers Dødsscene fra „Vilhelm Tell" om igjen for dog ogsaa at være med til lidt Ihjelslagning paa Landevejen. Imidlertid har Olaf afløst Sophus Neumann paa Rantzaus Plads i „Kisten", og Simonsen udfolder sine nyopdagede Evner som Sceneinstruktør paa Kasino i Stedet for Herman Bang, der overtager et Tenorparti paa det Kongelige i „Lakmé" osv. osv.

Og hvem skal saa være Direktør? Vi holder paa

Hr. Martinius Nielsen,

der vil drive Dagmar sammen med Hr. Riis-Knudsen, Hr Bjørn Bjørnson og Hr. W. Bloch, og som endvidere tænker paa at drive Folketheatret sammen med Hr. Dorph-

Petersen, naar Hr. Abrahams trækker sig tilbage. Muligvis tager Hr. Nielsen saa Fru Rosenberg og Fru Halberg-Larssen med sig til Kasino, men kun paa den Betingelse, at Hr. Schrøder ogsaa vil engagere Fru Marie Müller. Den eneste, der ikke vil slutte sig til Ringen, er Hr. Ring.

Samtidig meddeles det os fra velunderrettet Kilde, at Peterne Nansen og Hansen skal bytte Plads, idet Heide agter at drage det Gyldendalske Forlag med ind under det store Nordiske og drive det hele i Forening med Theaterringen, saadan at Hansen bliver Forlags- og Nansen Theater-Kommitteret.

Spørgsmaalet Bloch skal vi siden komme tilbage til. Men, naar alle Theatrene saadan skal drives *en* Bloch, saa skulde det gaa mærkeligt til, om der ikke blev en Blochspost til ham ogsaa.

Fra den socialistiske Forstads-Agitation.

I.

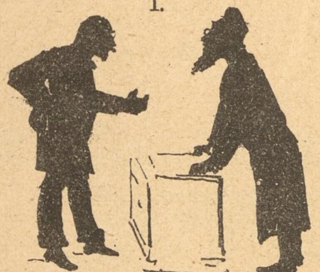

Lederen. Det kan naturligvis være rigtigt, at vi sørger for en systematisk Nedrakning af Højres Kandidater. Men vi maa alligevel være lidt forsigtige.

Redaktøren. Jeg troede, vi bare skulde kile paa dem.

L. Ja, men der er en Undtagelse. Alle de andre maa De gjærne slaa ihjel hver Morgen, men De skal foreløbig ikke røre ved Bankdirektør Heide.

R. Og hvorfor ikke?

L. Fordi han er en Mand, vi selv kan bruge.

R. Til hvad, om jeg maa spørge?

L. Til at sætte paa Listen. I Aften gaar jeg hen for at tale med ham. De maa altsaa undlade at haane ham indtil De hører nærmere fra mig.

R. Som De ønsker.

II.

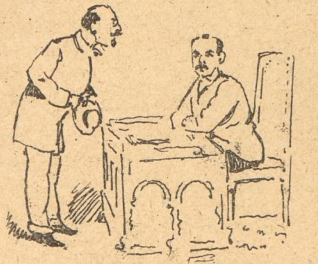

(Det banker.) Heide. Kom ind!

Lederen (kommer). Undskyld, hvis jeg kommer til Ulejlighed, Hr. Bankdirektør. Men ser De, jeg møder paa den forenede Oppositions Vegne med en ærbødig Forespørgsel.

H. Ønsker De en Aktie i et eller andet?

L. Nej, om Forladelse, det er ikke det. Nej, jeg skulde hilse og spørge, om De ikke vilde bevise den forenede Opposition den Ære at være dens Kandidat ved de forestaaende Valg. Vi har alle et levende Indtryk af, at De er en Fremskridtsmand, der ikke opsamler døde Kapitaler, men sørger for, at Pengene kommer ud imellem Folk. Det er Mænd som Dem, vi har Brug for i det kommunale Arbejde. Hvad siger saa Hr. Bankdirektøren til vort Tilbud?

H. Heraus!

III.

Redaktøren. Bed han paa?

Lederen. Han gjorde Fanden. Jeg blev heldt ud.

R. Hvad saa?

L. Saa er der naturligvis frit Slag. Dyp Pennen, saa skal jeg diktere: „Blandt Højres Kandidater er denne Heide den mest ondartede. Denne Kapitalist med Dronninggaard og Omnibusserne og Det nordiske Forlag og Kioskerne og Banken og alt det øvrige er en af disse Samfundets Vampyrer, der uden at nyse suger den sidste Blodsdraabe ud af den fattige Arbejders Sved." Har De det?

R. Ja, jeg har. Og nu kan jeg nok selv (skriver): „Han repræsenterer den vildeste Reaktion i Forbindelse med den brutaleste Kapitalisme. Det vil være en Ære for den forenede Opposition at stemme ham ud. Vi ynker oprigtigt et Parti, der maa ty til saadanne Kandidater. Vi . . ."

L. Ja godt, nu traf De Tonen. — Hm! — Men væmmeligt er det nu alligevel, at vi ikke fik ham paa vores Liste.

Byen rundt.

Til Socialisternes nye Hus
Hørte man længe ikke en Snus,
Nu er det begyndt at virke,
Ikke med Rasen mod Stat og Moral,
Ikke som oprørsk Forsamlingssal,
Men ganske stilfærdigt som — Kirke!

Kvinderne takkede deres Gud,
Den Gang de saa deres Overskud:
Ti Tusinde — det var knusende!
De Penge kom dem skam ret til Pas,
Derfor vil de bygge sig et Palads —
Der mangler blot To Hundred Tusinde!

„Højst beskattede Venstremænd!
Paa Frederiksberg — det er evig Spænd!
Før Valget Bladene skrattede.
Med Stolthed mønstred' de deres Trop,
Men saa kom Valget, og saa holdt de op,
For nu var de mindre skattede.

De Spanske i Løndom haaber paa
I Norden en Smule Erstatning at faa
For Tabene paa Antillerne.
Og vi ta'r imod dem med aaben Favn,
Hos os vil de ikke lide Savn
Paa andet end bare — Bestillerne!

Nu blæser alle Blade med Storm
Theater-Rygter i sælsom Form,
Kun lidt forslidte i Kanterne;
Det Hele er der: Martinius-Riis,
Bloch-Krohn og Heide — naturligvis!
Der mangler jo bare Kontanterne.

De slog hinanden, saa Blodet flød,
Og Brandes mente, Collin var død
For hans literære Alen;
Han gik af Kampen saa sejersbevidst,
Men den ler jo bedst, som ler tilsidst,
Og Jonas holdt sig paa Valen.

Nedsat Pris.

— Har Du hørt, at „Trekroner" skal døbes om.

— Nej virkelig?

— Jo, siden vi har faaet „Middelgrundsfortet" derude, har „Trekroner" tabt i Værdi, og derfor skal den i Fremtiden kun hedde „To Kroner og halvtreds".

Ret indlysende.

— Sig mig en Gang, Ras Olsen, paa hvilken Aarstid sælger De egentlig mest bajersk Øl?

— Det er da om Vinteren.

— Hvor kan det dog være? Jeg troede, der blev drukket mest om Sommeren.

— Nej, ser De, om Sommeren har man jo inte De lange Vinteraftener.

Kun en Spillemand
eller
Robert opdager Folkekoncertgivernes Trædskhed.

Dr. Frænckel Videnskab
Dyrker *con amore*,
Medens han med Lidenskab
Søger Folk at more.
Han hveranden Søndag spiller op,
Folk i Queue sig villig stiller op —
Saadan længe gik for 10
Øre det i Harmoni.

Men saa godt gik denne Leg
Nu i Længden ikke,
Frænckel blev nok nemlig sejg,
Vilde Svendsen stikke:
Mærkedes det ej paa Tonerne,
Mærked' man det dog paa Kronerne,
Strygerne Profitten strøg,
Saa at Publikum sa'e: føj!

Fuld af Sorrig i sin Krop
Robert observerer,
Hvordan han i Højden op
Prisen transponerer.
Og, skjønt Frænckel ej holdt vækkende
Foredrag om det optrækkende
Uvejr til vor Kunsts Forlis,
Nyste Robert af den Pris.

Dr. phil'en sig nu fik
Ret en philharmonisk
Omgang populær Musik,
Om just ej symfonisk.
Thi paa Roberts egen Lampevej
Udholdt han i Længden Kampen ej,
Han blev slaaet rent ihjæl,
Publikum til meget Held.

Vel en anden Robert fik
Han til paa at klemme;
Trods den højere Musik,
Saa blev Folk dog hjemme.
Gud ske Lov, han dog i Gave fik
Videnskabens skarpe Forskerblik;
Naar han stille tænker,
Ingen Frænckel krænker.

Udnævnelse. Ifølge temmelig usikkert Forlydende skal d'Herrer Rasmus Claussen og Overretssagfører Staal være udnævnte til Translatører henholdsvis i Tysk og Engelsk.

Til Skuespillermarkedet skrives der en Festavis alene af Skuespillerinder. Det aabnes med et Digt af Fru Nyrop til Peter Hansen. Desuden har Fru Duse nok lovet at skrive en Afhandling om det Centrale i Fru Anna Halberg-Larssens Kunst.

Ved Kaffen.

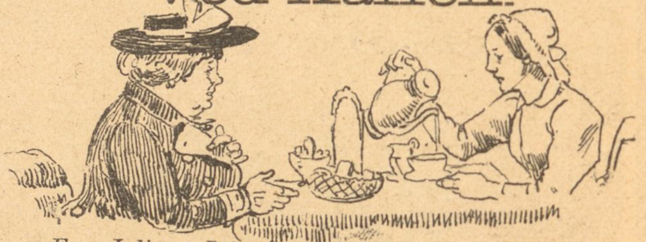

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder ja De maa ikke se paa mig, saadan som jeg ser ud, for der havde jeg jo læst i „Politiken", at de store Ærmer ikke mere skulde være fæsjonæble i det nye Aar, og ser De, jeg havde jo spillet Filippine med Petersen Juleaften om en lille Gjenstand. og saa overlod han mig selv at vælge, hvad jeg vilde have, og saa sagde jeg naturligvis en Kaabe, for Gud, naar det virkelig var saadan, at man ikke mere kunde være bekjendt at gaa med de store Ærmer, saa vilde jeg da ikke mere gaa og se ud, som jeg var gal, og nu har Petersen og jeg været ovre at besøge Petersens Søster i Jylland, og Gud, jeg er saamænd saa opfyldt af Ribbenssteg og Grisesylte, og saa havde jeg jo bestilt en Kaabe med næsten slet ingen Ærmer i, til naar jeg kom hjem, og det første, jeg har at gjøre, er jo, at jeg faar Kaaben paa og gaar ned ad Gaden, men har De kjendt Mage, søde Fru Schrøder, den maa være kommen lidt for tidlig, for Folk formelig vendte sig om efter mig, saa jeg er helt esjaafferet af Ærgrelse og Harme, for ikke sandt, søde Fru Schrøder, naar man anskaffer sig saadan et Stykke. bare af patriotiske Hensyn, fordi man ikke vil have, at Kjøbenhavn skal staa tilbage for London og Paris og de andre Storstæder, saa er det dog virkelig harmeligt, at Folk ikke har mere Takt og Savoarviver, end at de skal gaa og glo paa En, som om man var et Bondefjols fra Transvalhal eller en Samoaner eller Mohikaner fra Cirkus, og der var endogsaa nogle Drenge, der gav sig til at løbe efter mig, saa jeg ligefrem kom til at transpirere af Sindsbevægelse, og saa var der jo ikke andet for mig at gjøre end at styrte herop, for her kan jeg vel dog have Lov til at være lidt i Fred, og naar det nu bliver lidt mørkt, saa vil De maaske være saa sød at gaa ned efter en Droske, og naar jeg saa laaner Deres gamle Aftenslag til at gaa ned i Vognen med, saa tænker jeg ikke, der er Nogen, der kan finde paa at sjenere mig, men ærgerligt er det alligevel, for der skulde vi jo have været i Nasjonal og høre Marx give den om at slaa ihjel paa Landevejen, for vi har jo læst i „Folkets Røst", hvad han skriver om den frie Kunst, og siden Petersen var med til at stemme paa Oppositionen paa Frederiksberg, er han

bleven saa glubsk paa alt, hvad der saadan har med de friere Bevægelser at gjøre, og det kan jo ogsaa blive uhyre interessant at se, hvordan Thorjensen og Marx i Forening kan holde Kunstens Fane højt og slaa Professoren i Jernbanegade, saa Riis-Knudsen tilsidst bliver nødt til selv at optræde til Hest i „Vilhelm Tell“ for at faa Folk til at komme i Theatret. Ja Tak, hvis De saa vil være saa sød at gaa ned og faa fat i en Droske, for jeg sidder jo her og har paa en Maade Stuearrest. Farvel saa længe, søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Kasseret Kjød.

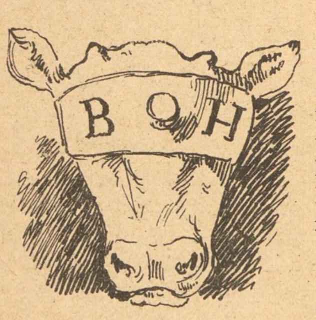

Et herværende Firma, der giver sig af med Opdrætning af magre „Stude“ har set sig nødsaget til at standse sine Betalinger. Det havde bekjendtgjort, at det i langt kortere Tid end andre lignende Firmaer kunde skaffe „Studene“ det Lovens Stempel, som er nødvendigt for, at de ikke skal gaa i Hundene, og som Følge deraf strømmede Kvæget i Massevis til. Firmaets Kraftfodrings-Methode viste sig imidlertid snart at være temmelig mislykket. De ulykkelige Kreaturer kunde ikke taale at blive proppede saa voldsomt; jo mere de tog ind, des magrere blev de, og, da de kom for Bedømmelseskommissionen, vakte de ligefrem Forfærdelse, saa tyndbenede var de. To rev sig løs før Bedømmelsen og forlod brølende Salen, men Resten blev underkastet en skarp Prøve. Under denne viste det sig imidlertid hurtig, at de var fuldstændig ubrugelige saavel til Nærings- som til Person- og Familie-Retter; ikke en Gang til Straffe-Retter mente man at kunne bruge dem. De blev derfor øjeblikkelig nedslagtede.

Nu vender vi —

Moralsk Legende for Ægtemænd.

„Hør, Fiemoer“, sagde Svendsen til sin Kone en Dag — det var lidt efter Nytaar, og han havde lige faaet sin Skrædderregning og var i daarlig Kulør, fordi hun skulde have nye Klæder til Børnene. „Jeg synes, Du kunde være mere sparsommelig, end Du er. Der er nu f. Ex. alle mine gamle Klæder. Hvorfor kan Du ikke sy dem om til Børnene.“

„Fordi de er slidt op, naar Du er færdig med dem,“ svarede Fru Svendsen. „Og det er da ingen Nytte til at sy Børnene Tøj, som ikke kan hænge sammen.“

„Kan gjærne være, men hvis jeg var Kone, saa vilde jeg ikke have Klædeskabene fulde af Tøj, der hænger og skimler, og som der gaar Møl i, fordi ingen ellers gaar med det, det ved jeg bare“, brummede Svendsen. „Det kan jo vendes! Og hvad der er spart, er fortjent.“

* * *

En varm Foraarsdag — tre—fire Maaneder efter — gik Svendsen og kiggede i alle Klædeskabene. Han vendte op og ned paa alt, men fandt ikke meget og slet ikke, hvad han søgte.

„Fiemoer!“ raabte han saa, „hvor er min lyse Støvfrakke?“

„Den har jeg vendt og syet om til Jakob.“

„Naa saaledes! Men — hvor er saa den brune Jakke, jeg kjøbte i Fjor Foraar?“

„Den vendte jeg og fik en nydelig Dragt af til Peter.“

„Hvor er da mine stribede Benklæder, om jeg maa spørge?“

„Dem fik lille Kristian baade Vest og Buxer af, da jeg havde vendt dem.“

„Og hvad er der bleven af mine blaa og hvide Philipsens Reform-Seler?“

„Et dejligt Kricket-Bælte til Vilhelm.“

„Hør, Fiemor, vil Du have noget imod at sige mig, hvor Du har gjort af min høje sorte Silkehat? Du har vel aldrig lavet den om til den lille?“

„Vist ikke nej, kjære Ferdinand“, svarede Fru Svendsen fornøjet. „Den kunde ikke vendes; men jeg har brugt den til Blomster-Ampel. Kom for en Gangs Skyld ind i min Stue, saa skal jeg vise Dig, hvor storartet den tager sig ud.“

* * *

Det var altsammen i Fjor, men i Aar taler Svendsen aldrig mere om den Besparelse, man kan have af at sy Tøjet om til Børnene.

Og han fik dog en meget stor Skrædderregning Nytaarsdag!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

De flyvende Eskadrer.

Brittannia aabner sit Dueslags Dør:
Ud flyver de Fugle med Næb og Klør;
Men Flyverne synes i Farten fra Rheden
At være et brittisk Symbol paa Freden.

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos
C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 26. Januar. Nr. 4.

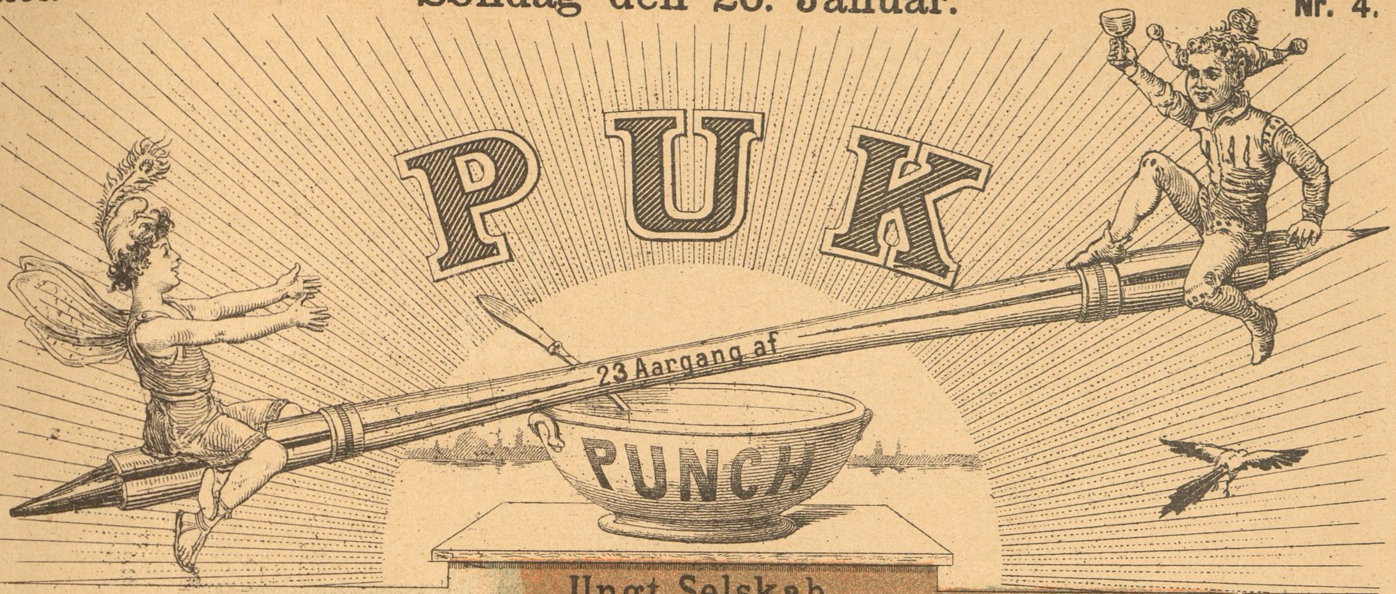

Ungt Selskab.

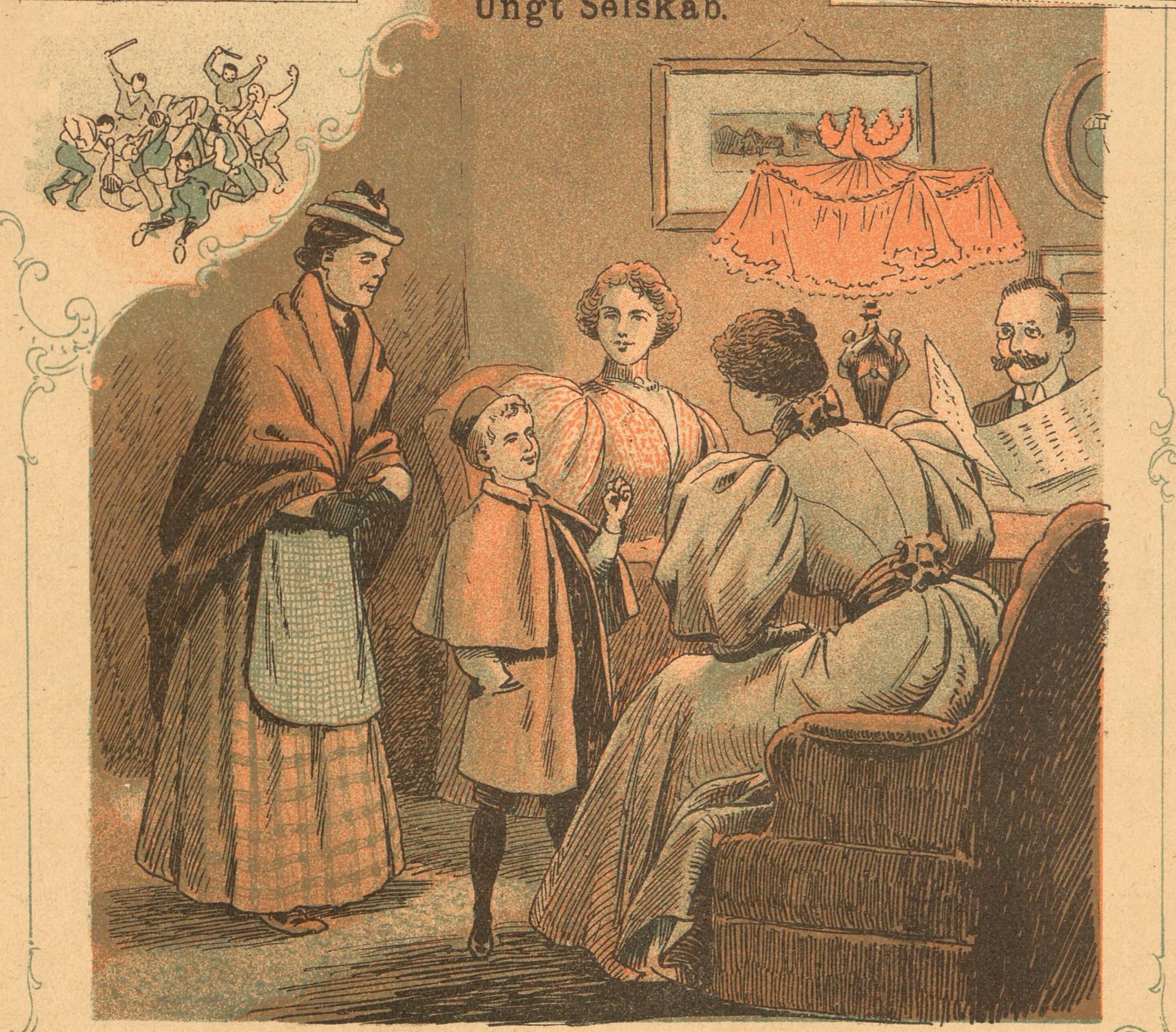

— Naa, saa Du har været i Selskab, lille Erik, hvordan morede Du Dig?
— Storartet!
— Hvad fik I Aftenen til at gaa med?
— Aah! Vi sloges!

Et Mareridt.

(Natlige Finanslovbetænkeligheder.)

Forleden trippede Høgsbro saa smaat
Hjem til sin lune Rede;
Han var lidt gnaven i sin Kalot,
Og Ansigtet udtrykte Lede:
Herre Jemini, sikke Tider!

Han havde ledet Finans-Debat
I Timevis paa Kasernen;
Nu følte han sig saa temmelig mat,
Som havde han Bly paa Hjernen:
Aa, denne Pokkers Klausen!

Han kravled til Køjs saa „lang" han var,
Trak Dynen op til sin Hage;
Saa banded' han lidt endnu en Gang
Og tænkte paa gamle Dage:
Ja det var en herlig Tid!

Da gik man ikke fra en Debat
Saa underlig mat i Skankerne,
Da kunde man ligge den halve Nat
Og grine bare ved Tankerne:
Ha ha, sikke Greve-Sjov!

Der laa Finansloven paa Ens Bord,
Saa haarfager og friseret;
Eja! hvor var Fornøjelsen stor,
Naar Pudelen blev barberet:
Og saa bagefter Begravelsen!

Forgjæves satte Ministrene Ryg
Imod de svindende Kroner —
Nu straaler de af Velvære tryg,
Nu faar de jo Millioner:
Det er ligefrem væmmeligt!

Men var den Harme da ikke sand,
Og var det falsk dette Rama-
Skrig, der lød i det ganske Land,
Da vi fik Forligets Panama?
Pokker staa i disse Tider!

Og var det da ikke Sejren, vi fik?
Blev ikke Forliget til Skamme?
Fanden forstaa sig paa den Politik,
Vi er jo aldeles lamme:
Det er den rene Pærevælling!

Han sveder, Tankerne flyver saa vidt
Og mer og mere forvirrende,
De ender til sidst i et Mareridt —
Bergs Skygge, frygtelig stirrende:
Hvor kunde I gaa paa Akkorden?

Foreningen for Tilvirkning af Højreblade

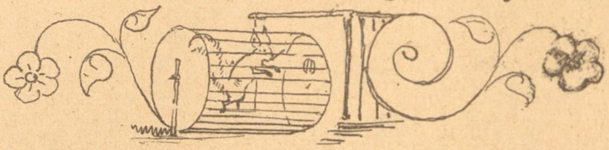

har udsendt sin Beretning. Den indledes med en udmærket lille Afhandling om de Fremskridt, denne smukke og for Landet saa betydningsfulde Industri har gjort i den sidste Menneskealder.

Som bekjendt var den oprindelige, primitive Fremgangsmaade den, at en Mand, der troede paa sin Sag, gik hen og lavede et lille, men unægtelig godt Blad, uden at forlange noget for det og uden at have noget i Ryggen. Ad denne besværlige og ikke længer sædvanlige Vej maatte det lille Blad efterhaanden arbejde sig op til at blive et stort og indflydelsesrigt Blad, som alle Mennesker skulde læse og — læste!

Denne Fremgangsmaade er jo nu til Dags blot til at smile ad, og det kan kun fremhæves som et Kuriosum, at der endnu er enkelte unge Højremænd, der mener paa denne Maade at imødekomme „Tidens Krav"!

Ellers gaar man nu den Vej at begynde med et meget stort Blad, der efterhaanden bliver et meget lille Blad. Til den Ende tager man 200.000 Kr., som for hurtigere at blive bragt ud i Omsætningen overgives til en saakaldet Tilsynskomité. Man faar derefter fra „Politiken" og „Dannebrog" de Penne, som der ikke i Øjeblikket er Brug for, og endelig sender man en Mand ud med en Lygte for at lede efter en Redaktør. Denne, der aldrig før maa have beskæftiget sig med Journalistik og som helst ikke til Stadighed maa have læst andre Blade end „Berlingeren", lønnes med 6000 Kr. det første Aar og Tantième, det halve det andet Aar og ingen Ting de næste, hvorfor man helst ser, at han har en lille, men fast Stilling i Ryggen. Det er en Selvfølge, at man lader haant om saadan Luxus som Abonnenter og Annoncer.

Dette er en Antydning af den lille lækre Afhandlings Indhold. Hvorledes man har ført disse fortræffelige Theorier ud i Praxis, faar man et Begreb om ved at gjennemlæse Resten af Beretningen.

Det fremgaar af denne, at der i det sidste Aar er blevet

stiftet en hel Række udmærkede Højreblade, hvis Behandling af de foreliggende Spørgsmaal endogsaa har været saa indgaaende, at de er gaaede ind, endnu førend de er gaaede ud. Af Redaktørerne har Favoriterne været d'Hrr. Godskesen, Hother Ploug og Schovelin, der naturligvis har været stillede under forskjellige, ikke mindre fremragende Tilsynshavende.

Ogsaa for det nye Aar har man udmærkede Kort paa Haanden. Af Redaktør-Emner kan saaledes nævnes: Andreas Buntzen under Tilsyn af Lars Dinesen, Peter Nansen under Tilsyn af Borchsenius. Herman Bang under Tilsyn af H. C. A. Lund, Marx under Tilsyn af Manicus o. fl. Det vil altsaa ses, at det nye Højreblad aldrig kan komme til at lide Mangel paa Redaktører, og ved at forpligte de skiftende Redaktører til at abonnere paa Bladet for mindst et Aar, mener man tillige at kunne sikre Bladet det tilstrækkelige Antal Abonnenter.

Del vilde føre os for vidt her at opregne alle de udmærkede og populære Kræfter, der som Medarbejdere har stillet deres Penne til Raadighed for det nye Foretagende. Vi skal kun nævne, at Foreningen har modtaget Tilsagn om en saa værdifuld Støtte som den, der ligger i, at de to højt ansete, i Sagens Tjeneste graanede Højremænd Robert og Oscar har givet Møde under Fanerne. Disse to Mænds Navne er en Borgen for, at Foretagendet vil blive ledet i den rette Aand, overensstemmende med de store Traditioner, som de er Bærere af. Kunde Robert formaas til at gjøre sin rige politiske Erfaring og brændende Iver for Højresagen gjældende som Redaktør, vilde det selvfølgelig være det allerbedste. Dog — dette Maal ligger endnu langt ude i Fremtiden. Men — man har jo Lov at haabe!

Priviligeret Tvivl.

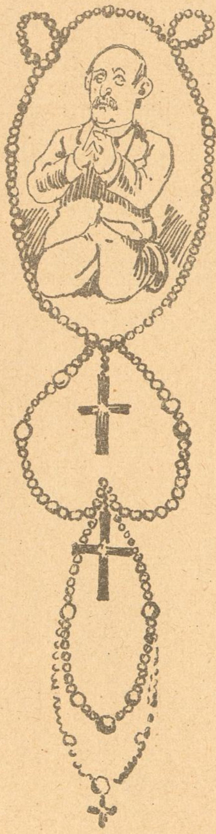

Manicus' glimrende Tanker
Er paa Papiret sat,
Filosofisk han vanker
Om i sin Kassemat.
Medens hans Blikke fjerne
sig gjennem det øde Rum,
Sysler hans lille Hjerne
Med hans Privilegium.

Hjertet ynkelig klapper,
Medens han saadan gaar
Tællende sine Knapper:
„Faar . . . faar ikke . . . jo faar;
Skulde man, Fanden heller,
Miste sin Helligdom —“
Atter kan Knapper tæller
For sit Privilegium.

Rædsel griber hans Sanser,
Skæbnen imod ham gaar,
Thi, da Fingeren standser,
Lyder det: — „ikke faar.“
Ængstelsens Sved han sveder,
Og, skjønt Læben er stum,
Sit Paternoster han beder
For sit Privilegium.

„Fri mig fra dem, der sniger
Rundt sig i Hobetal,
Dræb de lumske Intriger
Ovre hist i Royal.
Herre og Skaber, du milde,
Jeg er jo ikke dum!
Hvorfor skal andre pille
Ved mit Privilegium?“

Reglement
for
Kongelige Skuespilleres Deltagelse i Skuespiller-Markedet.

1. Kongelige Skuespillere maa ikke deltage i Skuespillermarkedet.

2. Naar de gjør det alligevel, maa det selvfølgelig kun være i Egenskab af Tilskuere. For ikke at forvexles med de private Tilskuere, der uundgaaelig ved en saadan Lejlighed findes i Lokalet, bør de bære en Uniform, som herved fastsættes. Den skal bestaa af trekantet Hat, blaa Frakke med forgyldte Knapper og Kaarde. Paa Kraven i Guldbogstaver Indskriften: *„Ej blot til Lyst“*.

3. Al Adfærd, der af Publikum kunde udlægges som et Forsøg paa at more Folk, er forbudt. Man advares saaledes særlig mod at sige Brandere, fløjte populære Melodier, danse Trippevals med Abonniner, læse højt af P. Hansens Theaterhistorie eller vinde i Tombolaen.

4. En beskeden og rolig Nydelse af Livet er selvfølgelig ikke forbudt de kongelige Skuespillere, og Direktionen ser endogsaa gjerne, at man slaar sig lidt løs, da det dog altid overfor Publikum giver en Antydning af den frie og muntre Livsglæde, som et rigt kunstnerisk Liv i stadig Fornyelse gjennem interessante og vækkende Opgaver altid frembringer. Det anses saaledes paa ingen Maade for upassende at nyde tre Stykker belagt og en stille Bajer paa et ikke altfor fremtrædende Sted. Damerne maa dog helst lade sig nøje med Lemonade og 10-Øres Kager (NB! dog ikke Napoleons-)

5. Det er en Selvfølge, at de kgl. Skuespillere helst bør holde sig til de Forestillinger, der finder Sted om Eftermiddagen. I ethvert Tilfælde bør man være hjemme inden 10.

6. Skuespillere fra Privattheatrene bør kun hilses paa militær Vis. Dog er det ikke forment kgl. Korister at trykke fremragende private Skuespilleres Hænder.

7. I Nydelsen af Overskuddet kan alle kgl. Skuespillere deltage.

P. Hansen.

Juh.

Vor egen Samo

Frie Fantasier fr

…paner-Karavane.

…a Skuespiller-Markedet.

Den danske Appetit.

I alle Blade mudres:
Skal Slangerne vel fodres?
At se dem spise Steg'n —
Den Fornøjelse er klein,
At se dem pænt med Hagesmæk
Til Middag hos Hr. Hagenbech
Sig gjøre slemt til Grin
For en sølle Kanin! —
Nej, rent ud sagt, det er nok skidt
Nu med den danske Appetit.

Før aad de Radikale
Med Ho'de og med Hale
Tre—fire Lovforslag pr. Dag,
Og det var Forslag med Forslag.
Nu græsser fredelig og fromt
Man om paa fordums Storheds Tomt
Og gumler pænt en „regulær",
Selv om den er lidt militær;
Thi mindsket er lidt efter lidt
Den radikale Appetit.

Naar pænt man vil i Jorden,
Men ikke har i Orden
Attesterne med mer,
Hvorpaa en Præst nu ser,
I en Forsamlingsbygning man
Kan ogsaa pænt dog komme an,
Bli'er rost i „Socialen",
Mens Lyngsie holder Talen;
Men det tør man vel tilstaa frit,
At dertil kræves Appetit.

I Malmø næste Sommer
En Udstilling der kommer:
Dupere vil vor *„svenska bror"*
Nok Brødrefolkene i Nord.
Vort Bidrag giver vi dertil:
Vor Rasmussen han laane vil,
Og „Dannebrog"s Hr. Maaløe han
I Kjøbet nok erhverve kan.
Det er i Sandhed sort paa hvidt,
At Svensken han har Appetit.

Selv Tak!

„Dannebrog"s Redaktion vil i en nær Fremtid modtage følgende, hvis Forfatter naturligvis er strengt anonym:

Et kjøbenhavnsk Dagblad bragte i Gaar en Artikel, i hvilken der kom til Orde en Slags Anger og Ruelse over den Ligegyldighed, som den kjøbenhavnske Presse viste Verdensudstillingen i Ivigtut.

Vi Ivigtuttere finder dog Anlednidg til at udtale — og jeg véd, at mange af mine Med-Eskimoer heri er enige med mig — at, hvis det omtalte Blad har nogen Grund til Anger og Ruelse over, at det ikke har omtalt vores Udstilling, saa har det storartet, fortrinlige Blad „Dannebrog" det ikke. „Dannebrog" har jo strax været med paa Spørgsmaalet og sendt sin storartet, grandiøse, geniale Medarbejder, Hr. Anton Maaløe, her til Ivigtut for at skrive om vores Udstilling, og hans aldrigførherpaapladsensete, geniale Artikler har vakt en storslaaet Interesse for vores lille Udstilling paa hele Jordkloden, saa langt man beundrer Sechers Statsmandsblik og Borchsenius's storslaaede Dømmekraft.

For Resten har jo „Dannebrog" ogsaa om mange andre Forhold bragt saa storslaaet, dejlige, geniale Artikler.

Med en hjertelig Tak for Optagelsen af disse Linier er jeg, Hr. Redaktør, deres overvældede

R. H.
p. t. Ivigtutter.

Fremtids-Fotografien.

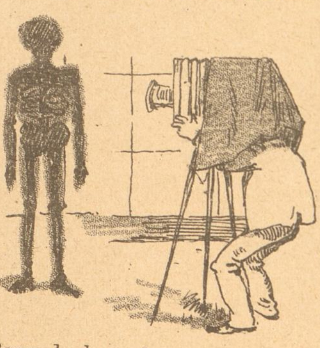

Naar de Røntgenske X-Straaler begynder at skinne i de fotografiske Ateliers, vil Fotografierne faa et noget andet Udseende end det sædvanlige.

Paa det ydre vil der kun blive lagt ringe Vægt. Hvad det gjælder om, er at fæstne det indre Menneske paa Pladen. Finder man Fornøjelse i at se sig selv som Benrad, kan denne Lyst med Lethed blive styret, og ønsker man at prøve Hjærter og Nyrer, kan man efter Behag faa sin Nyre i Visitformat og sit Hjærte i Kabinet, hvis disse ædle Bløddele da ikke er altfor bløde; man maa nemlig betænke, at de Røntgenske X-Straaler gaar Folk til Marv og Ben. Der vil være at iagttage den Forholdsregel, at, medens det forhen var Pladen, der sad i Kassen, bliver det nu Personen, som skal deri. Heldigvis har den østrigske Rejseskrædder taget Maal af en passende Mønsterkasse, saa her behøver man ikke at vente paa en ny Opfindelse, før man i Praxis kan udnytte det store X. efter at dette er blevet en bekjendt Størrelse.

Ønsker man at vide, hvor mange Penge en Mand har paa Lommen, retter man bare den Røntgenske Kanon mod Benklædernes finansielle Punkt. Straks har man den nøj-

agtige Sum i Kroner og Øre. Dette vil især være af Vigtighed for Lommetyvene, som det Røntgenske Rør vil lette betydelig i Udøvelsen af deres Erhverv; de vil ikke længere være udsatte for at begaa saa beklagelige Fejltagelser som at øde deres Talent paa en Portemonnæ, der ikke indeholder andet end Laanesedler, eller en Tegnebog, der er fuld af kvindelige Artister og Cigaretbilleder.

Det næste Skridt er at fotografere Menneskets Tanker. Naar man først er naaet dertil, vil den Skik af sig selv ophøre, at Kjærestefolk giver hinanden deres Fotografi.

En Exportforening til. De unge Læger har dannet en Forening for Udvandring. De vil ud til Lande, hvor Klimatet ikke er saa fugtigt som her til Lands, og hvor de selv kan faa det paa det tørre. Et Øland som Danmark er ikke heldigt for Læger, mener de; her er for mange Sunde. Det er ogsaa uheldigt, at saa mange her i Landet expederer sig selv over i den anden Verden.

Han udvikler sig.

— Nu er Henning Jensen sgu vist ogsaa bleven musikalsk!

— Det var som Fanden. Jeg troede kun, han var Digter og bildende Kunstner, for han er jo Fotograf. Vil han da nu gaa med Lirekasse?

— Nej, men han har nok været henne og set paa en af Scholanders Luther!

— Saa er jeg med, — han har ikke længer kunnet med Morten Luther.

Kodifikation.

Dr. Schandorphs Forslag om at kodificere Lovgivningen giver os Anledning til en alvorlig Betragtning over Kodifikationens Nytte og Hensigtsmæssighed ogsaa paa andre Omraader end Lovgivningens. For Exempel Litteraturens? Hvor megen unødig Møje vilde ikke det læsende Publikum skaanes for, hvis vi havde en *Code Schandorph*, en *Code Brandes frêres* og saa fremdeles, indeholdende et kort Referat af hvert enkelt Værk, det være sig Hovedværk eller Biværk eller Mellemværk. Da vilde man uden synderlig Uvilje tage fat paa en Person som Thomas Gris, fordi man kunde blive færdig med ham i et Par Minuter. Ogsaa for Forlæggerne vilde denne Ordning være fortræffelig. Ligger ikke her en smuk Opgave lige for Næsen af det nordiske Forlag eller for Peter Nansen Gyldendal?

Esbjerg Borgere vil rejse Folkethingsmand Blumes Buste paa Byens Havne-Hoved som det mest talende Vidnesbyrd om Byens Foretagelsesaand og Bjærgsomhed.

Af Oluf B. Jørgensens Saga.

Hr. Oluf han drager saa vide om Land,
Og fine Vælgere indbyder han.
Mens Stemmerne gaar saa let gjennem Urnen.

Hr. Oluf han har Skanderleipzig-Avis,
Der kvæder han til sin egen Pris.

De Stemmer han fisker saa her og saa der,
Men Modkandidaten han er ham saa nær.

Thi Lykken hun er en underlig Trold,
Hr. Oluf fik kun et Flertal af tolv.

Det skulde han ikke en Gang have ha't,
Og derfor blev Retten da siden sat.

Den sad og fundered i Maaneder ni,
Og lige vidt kom den i alle di.

Imens gaar Hr. Oluf saa tavs omkring,
End hører han ej til det høje Thing.

Det Hjærtet kan røre i dybeste Grund:
Han ganger i Sal med syv Segl for sin Mund.

Hans Mening er ingen, hans Stemme er Nul,
I Rigsdagen er Skanderleipzig et Hul.

Hr. Oluf han veed hverken ud eller ind,
Hans Kind er bleg som et Maaneskin.

Paa Vartpenge har de Hr Oluf sat,
Thi venter han baade Dag og Nat.

Han svæver imellem Himmel og Jord,
Og ofte han ønsker sig hjem til sin Mo'er.

Naar vorder det Dag i Hr. Olufs Hu?
Det veed, saagu, hverken jeg eller Du.

Det haver sendrægtige Thingmænd voldt:
Hr. Oluf er hverken kjøbt eller solgt,
Mens Stemmerne gik saa let gjennem Urnen.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Der hverves.

Naar Kronerne paa Disken springer,
For Kronen højt de Sværdet svinger.

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 2. Februar. Nr. 5.

Ikke umuligt.

— Du skal tage Din Dame pænt om Livet.
— Jamen — hun har jo ingen!

Det Kjøbenhavn, som morer sig.

Historisk belyst.

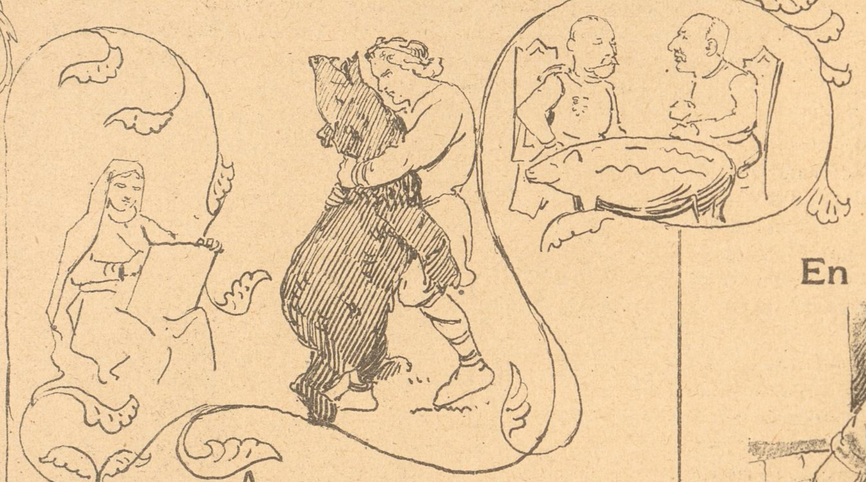

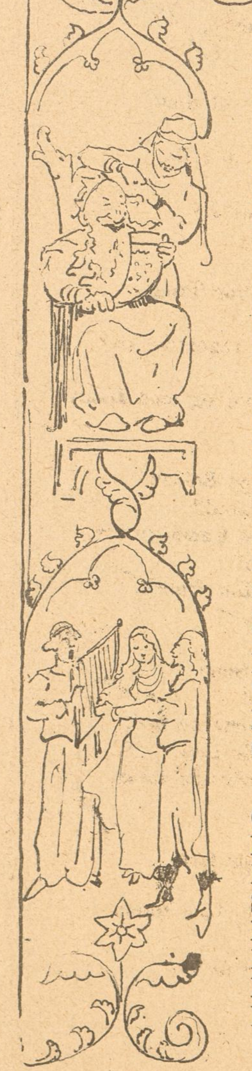

Alt fra Arilds gode gamle
Dage Kjøbenhavn som bedst
Har forstaaet sig at samle
Til en lille munter Fest.
Tidlig alt jo Saga melder
Os om mange glade Sold,
Og en grimmig Bjørn, fortæller
Man, bekæmpede Kong Skjold.

Gorm den Gamle kunde thyre
Den især, naar han gik ud;
Men hans Fester var for dyre,
De gav jævnlig Underskud.
Assisterende ved Festen
Ganske vist fast Intet nød,
Men i alt det blev dog næsten
1000 Stykker Smørrebrød.

Hvad der særlig højt blev regnet
I Sæsonens første *clou*'s
Række var, naar man sig tegned
Til en Dans paa Riberhus.
Der Musiken blev leveret
Til af Henrik Harpestreng,
Man blev altid flot trakteret
Og kom meget sent i Seng.

Gamle Skjalde ogsaa prise,
Hvordan Timer man i Træk
Hos Wittmack og Carl af Riise
Sad og solded lystig væk.
Politiet siden, veed De,
Riises Natbevilling tog,
Heldigvis for ham blev ledig
Der en Plads ved „Dannebrog".

Grevens Fejde blanded Hansen,
Særlig Lübeck, frækt sig i;
Da blev Pavse der i Dansen,
Som i andet Festeri.
Gud ske Lov, at nu med Greven
Hansen bedre kan forli'es,
Ellers fed var næppe bleven
De Aktørers Sparegris.

En indviklet Udvikling.

Mads Jordemodermand. Goddav, Kresten Smed.

Kristen Smed. Goddav, Mads Jordmormand.

Mads. Ded va sgu godt, at jæ traf Dig, Kresten. Der æ nemlig en Sav, som æ saa aa sie a noven Vegtihed faa Land aa Rige, som a jæ sku ha talt mæ Dig om.

Kristen. Hva Faen ka ded være?

Mads. Ded æ anbelangendes Din pollitiske Trosbekjendelse. Mig aa saa et Par andre Herrer, som jæ vil sie Pe' Nilen aa Las Las', vi har nemlig talt om, a som frisindie aa selvstændie Mænd maatte vi dov sekre vos, a Byens Smed fremdieles var i Overensstemmelse mæ ded Fulk, som han ska værke imellem.

Kristen. Ja hva Faen — jæ æ jo saadden, som Du ved, saadden lisom Venstremand.

Mads. Ja, Venstremand — Venstremand, ded æ der sgu itte noved, der hedder mere. Næ, Du maa sie vos, om Du hører te di Radformerte eller te Sjoselisterne eller te di nye Overløvere eller te di gamle Overløvere eller te Venstreradformforræderpartiet.

Kristen. Ja — hæ — jæ æ sgu lie glad. Jæ æ jo nærmest saadden lidt praaversaaristisk Venstremand, men hva Faen, hves a I andre æ noved anet noved, saa ve jæ da itte sitte mig op imued, hva der æ Skik i Sovned.

Mads. Du æ en Forræder, Kresten. Du æ denundelyneme en Forræder. Du ve ha bøgget et nyt Stuehus te Fæstningen aa Bahnsen gort te kommenderende General-kriskommissær over hiele Sylten.

Kristen. Næ Faenvælteme naar jæ vil! Ded ska blie Løjn.

Mads. Ja, saa mue vi ha klare aa rene Standponkter, Kresten. Æ Du Overløver eller æ Du itte Overløver?

Kristen, Jæ æ sgu itte Overløver.

Mads. Ja, jæ tænkte ded sgu nok, Du ve gaa paa Akkordering mæ Uretten, Kresten. Du ve gjøre vos te Grin faa Højre aa di Mutterate aa ha' Fæstningen ydvidet.

Kristen. Nej saa min Sæl ve jæ itte.

Mads. Ja, men saa maa Du osse være Overløver.

Kristen. Ja, naar a I Andre æ Overløvere, saa æ jæ ded osse. Der ska dov Ingen sie om mig, a jæ itte har lisaa selvstændi en Overbevisning som di andre Mænd i Sovnet.

Mads. Ja, se ded kommer nu an pue, om Du æ ny eller gammel Overløber eller rattekal mutterat Faalisven, eller sosialdemekrabatisk Forræder eller Radformoverløver eller Højrerattekaler eller Aguarrattekal antimildetaristisk dilleristisk faahandlingsvenlig Høruppert a den Albertigske radformpoliske Venstreretning mæ Varme faa Fødelandet aa Frihavnen lisom **Pæskekødt** aa en Modstander a di upraaduktive Ydgifter.

Kristen. Ja, ded æ mig et Fedt.

Mads. Jæ æ bange, a Du itte staar paa den rette Side, Kresten. Du hører vist te dom, der ve ta i Skoven mæ Statens Skive om Søndaven aa drekke røde Snapse aa la ded skrive paa Rejning i Familiesjenalen omborg paa Skivet.

Kresten, Næ, ded æ jæ itte. Men antimildetaristisk aa praaversaaristisk Overløver aa Grondvigtianer ded æ jæ.

Mads. Ja, ja. ded ka jo være, a vi ka være tefreds mæ ded.

Kristen. Hva æ Du da, Mads?

Mads. Jæ æ Jordmormand, aa som saadden staar jæ over Partierne. Men jæ mue jo paase, a Du aa Dine Li'e itte gaar galt i Byen. Ded æ liefrem min Pligt. Aa naar Du ska være Overløver, saa mue Du være Overløver. Ellers laver sgu Bahnsen en Fæstning te.

Affodring.

I Anledning af det Røre, som de „Hagenbechske" Slanger har vakt i Zoologisk Have blandt Journalister, Publikum og Kaniner, har Direktionen for Haven tænkt sig følgende Arrangement.

„For at den sig for Haven saa velvillig interesserende Presse ikke skal blive stødt paa Manschetterne, naar al officiel Fodring for Fremtiden aflyses, er det Direktionens Hensigt at indbyde samtlige Referenter til en Frokost i Haven og give Publikum Adgang til at overvære Fodringen. Denne tænkes afholdt i en nærliggende Pavillon bag store Glasruder, ligesom dem i Abehuset.

Paa Plakater i Byen averteres:

I Dag

Kl. 11: Stor Fodring af Journalister.
Samtidig vandes Kamelerne.
Entré 1 Krone.

Der kan sikkert skaffes Kaniner nok til en saadan Frokost; hvis ikke, vil Hr. Hagenbech velvilligst fremsende tyske Kaniner, der i Smag og Delikatesse ikke vil staa tilbage for de danske."

Ved dette Arrangement forventes alle Parter tilfredsstillede: Journalisterne gaar ikke glip af den forlangte officielle Fodring, Publikum faar Lejlighed til at overvære denne, Zoologisk Haves økonomiske Forhold vil sikkert ikke lide derunder, og Kaninerne, til hvilke der vil blive stillet Valget mellem at lade sig opæde af Krybdyrene eller af Journalisterne, vil naturligvis foretrække en gentlemanlike Behandlingsmaade. Alt vil blive tidssvarende.

Forinden man imidlertid vedtager Forslaget, vil der blive telegraferet til Hr. Hagenbech, om han billiger det eller har noget bedre at byde paa.

Otte om Fæstningen.

Ny Socialistmarsch.

Til Arbejde, Brødre, nu slaar vi et Slag,
Der skal i Kasernen gi'e Lyd!
Vi Fæstningen sløjfer i Morgen den Dag,
Det bliver en Fest og en Fryd.
Vort Blodbanner fra den befriede By
Af **Wiinblad** skal stikkes i Sky.

Til Højre og Venstre vi byder vor Trods,
Og Forterne vælte vi skal,
Lad Fjenden kun komme, hvad rager det os?
Vor Gjerning er ej national.
Lad Fanden saa ta'e os med Hud og med Haar,
Naar højere Løn blot vi faar.

Hvorfor skal en Arbejder springe Soldat,
Hvorfor skal vi slaas for vort Land?
Smid væk Uniformen, hver brav Kammerat,
Paa Værkstedet bliv, alle Mand!
En Arbejder er hverken tysk eller fransk,
Hvorfor skal han saa være dansk?

Sæt nu Jakobinernes Hue paa Sned,
Slut sammen i Rad og gaa paa!
Tag Hakken i Haand og riv Forterne ned,
Hold Fest paa det Sted, hvor de laa!
Hvor nu disse Skændselens Jordvolde staar,
Vi fejrer *Normalen* i Aar.

Til Arbejde, Brødre, vi otte gaar først,
Følg efter i sluttet Geled!
Nu Højre og Venstre skal rigtig ha'e Børst,
Er Fæstningen blot revet ned.
Naar Forsvarskomedien først er forbi,
Vi hersker i frit Tyranni!

Jysk Telegramtaxt.

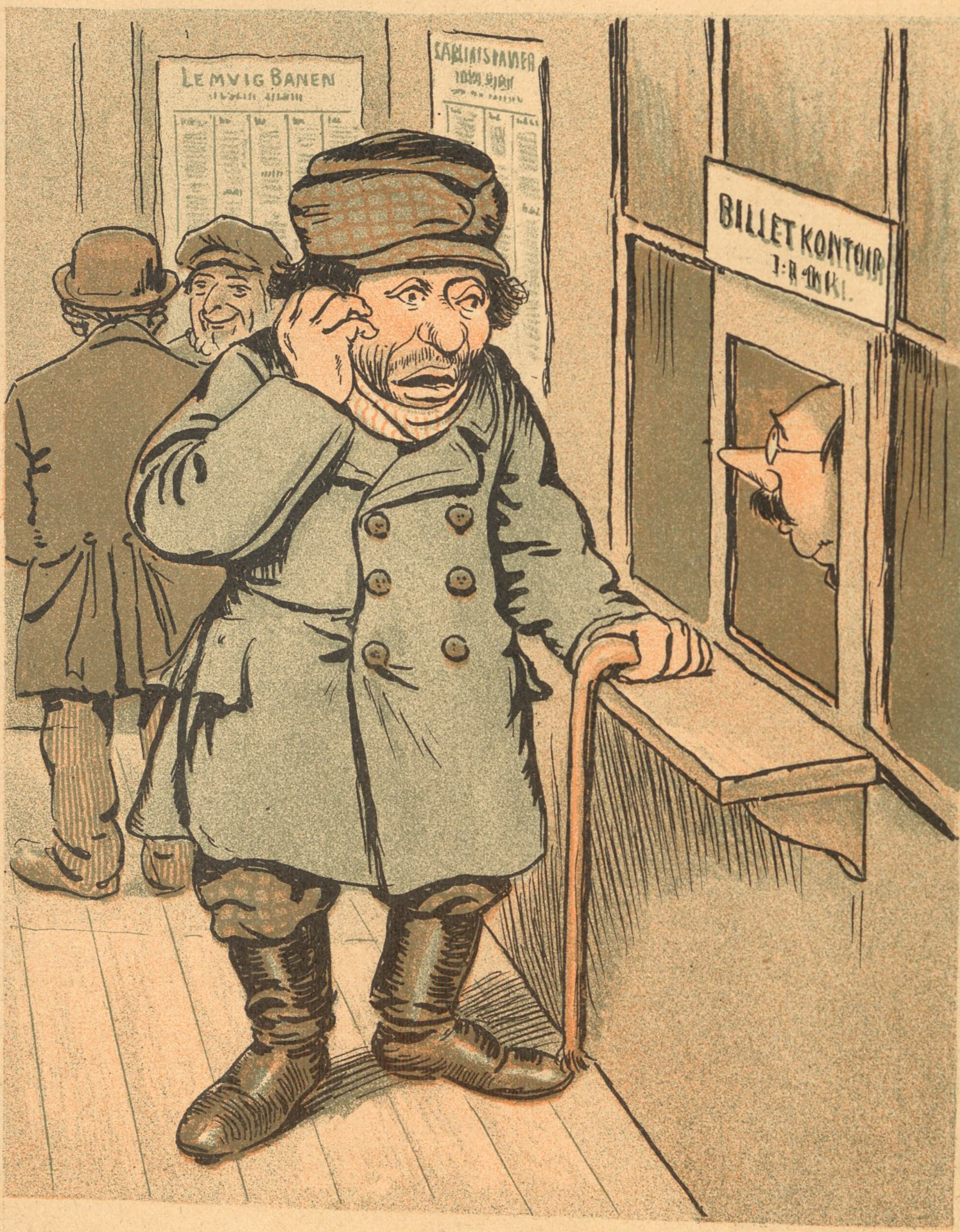

— Mæ Forlov o spør', hva kun'et kost' o fo tellegrafieret te Kjøbenhavn?

— Tja, det koster nu 50 Øre for de første 10 Ord og derefter 5 Øre for hvert Ord derudover.

— Guj Faader frywwes! de blywer en dyr Historri fo mæ, A fyller no trej og tres Oer.

Det ser næsten saadan ud.

— Jeg forsikrer Dig, at første Aften jeg optraadte i Aarhus, stormede Folk Billetkontoret.

— Naa ja, de vilde vel have deres Penge igjen?

Køedt *contra* Køedt.

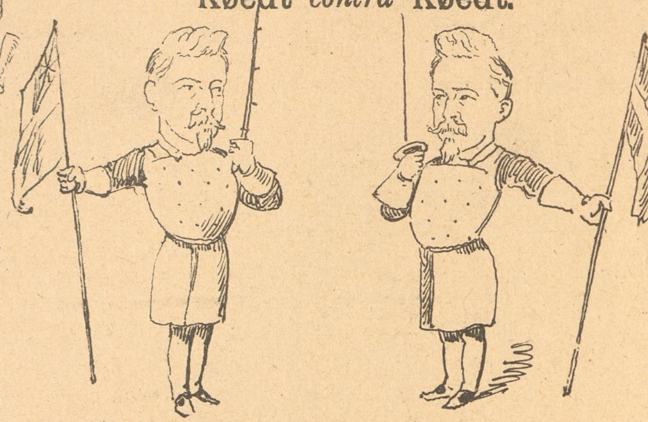

Et mærkeligt Medlem af Venstres Forening
Er Køedt.
Vist knap nogen anden kan fatte hans Mening
End Køedt.
Gardiner han sælger til hvem, der behager
Og uldne Reformer han fører paa Lager.
Gardin-Væverier,
Reform-Svæverier
Har Køedt.

Over Land gjennem Byer henfarer som Lynet
Hr. Køedt,
Og alle Mennesker ryster ved Synet
Af Køedt.
Med ham taaler ingen at sammenlignes,
I Forhold til ham maa selv Sylow velsignes:
Selv Fængslernes Kvaler
Er Intet mod Taler
Af Køedt.

I Strømme ustandselig Ordene farer
Af Køedt;
De maales i Alen som alle Slags Varer
Fra Køedt.
Beskytte han vil mod Beskyttelses-Tanker,
Han vil rive ned alle mulige Skranker.
Men Folk de forknyttes,
Naar de skal beskyttes
Af Køedt.

„Aabn Havnene, væk med de hæmmende Bomme“,
Si'er Køedt.
„Lad Ledet staa aabent, saa alle kan komme“,
Si'er Køedt.
Men, da han har sagt det de Tusinde Gange,
Det bedre Menneske i ham blir bange:
Som Fønix af Manden
Opstiger en anden
Hr. Køedt.

Den gamle er Anti-Protektionisten
Hr. Køedt,
Den ny er Beskyttelses-Militaristen
Hr. Køedt.
Den sidste vil helst bringe „Ledet i Lave“,
Den første vil splintre det. — Hvem vil Du have?
Der den radikale,
Her den nationale
Hr. Køedt.

Udspillet.

At Robert Henriques havde spansk Blod i sine Aarer var let at se. Det bedste Bevis herpaa var hans *Grandezza*, naar han i sit Æselskind svøbte sig ind. Denne Afstamning var hans Stolthed; han vilde jo ellers utvivlsomt kun have hedt Henriksen, og det er s'gu ikke stort bedre end Madsen. Oprindelig var han „kun en Spillemand“; først da han blev Dannebrogsmand, blev han Journalist — af Rang! Hans musikalske Anlæg kom ham dog særlig til Gode her. Der var altid god Tone og fin Takt i, hvad han skrev; kunde han ikke synge, saa kunde han dog skrive Alt. Elegant og strygende som hans Bue over Violoncellens Strenge gled hans Pen over Papiret. Gerne gav han sig Inspirationen i Vold, og da svulmede alting op under hans kraftige Anslag og blev mindst dobbelt saa stort, som det var i Virkeligheden; og gik han over Stregen, maa man huske, hvor meget han fik for Linien!

Egentlig var hans Artikler kun en Gnomen-Tanz med Variationer i de forskjelligste Tonarter. *Maestoso* og *con sentimento* skrev han, naar Emnet var Huset Henriques, som regelmæssig hver Maaned fik sig en Omgang *da Capo al Fini*. Helst gik det dog *staccato*, den stødende Tonart, som vel kan være lidt ubehagelig for andre, men kun til man bliver vant til den.

Naar det gjaldt en udenlandsk Stjerne, ligegyldigt af hvilken Rang, eller vor egen Margrethe Petersen, skrev han altid *con amore*. Men naar han skrev *con fuoco*, med Ild, var han guddommelig; da udviklede han en saadan Hede, at han tidt brændte sine egne Fingre.

Berømte er særlig de henrivende *Scherzo*'er, han lavede under de mest forskjellige Forklædninger ligefra sort Skorstenfejer paa Agrarmødet til hvid Maskinkarl hos Duse. Han var en Frilufts-Natur, og da han en Gang i længere Tid havde holdt sig „inden Døre“, fik han et Anfald, der faldt ham haardt for Brystet og skaffede ham et Hold i Ryggen. Nu er det ovre, og han er væk; men skal man beskrive hans Livsbane med faa Ord, kan man nok sige, at var han ogsaa en spansk Vindspiller, for hvem det en Tid gik ganske strygende, saa blev han dog strøget, og nu — gaar han paa Strøget. Men stakkels *„Dannebrog“!* Hvem skal erstatte ham — i Længden.

Glade Ungdom.

Da lille Oscar var bleven saa stor, at han kunde knappe sine Buxer, fik han Lov at gjøre sig nyttig i Korsgaards Andegaard, og somme Tider lykkedes det ham at indfange en forfløjen Vildand, som strax blev indlemmet i Samlingen. En Gang skød han en Krage i Kongens Have, og den gik han hen til lille Ove med. „Her kommer jeg“, sagde han. „Se, hvad jeg fandt paa Lampevejen. Saadan noget finder man ikke hver Dag.“ Og saa daskede han Ove om Ørerne med Kragen, og de vrinskede begge to og slog en stor Blækklat, som de kaldte „*København*“. Der var de begge to literære, og saa snakkede de Fransk, den ene værre end den anden. Men Oscar gik til Søs og blev Telefonfrøken Nr. 1644, og der fik han en Maaneds simpel Landlov som Anerkjendelse af sin literære Virksomhed. Saa digtede han „Kong Kristian stod ved højen Mast“, og derfor blev han ansat som Fændrik under „*Dannebrog*“, hvor han snart blev en secher Mand til at skrive om brækkede Ben og Theatre og Samaritaner og Spøgelsehistorier. Der fik han ogsaa Lejlighed til at væve paa et Stykke Andelshusflid, som havde et broget Mønster og kaldtes en Sommerroman, skjønt det kun var en Attrap, fuld af pikante Personalia og krænket Privatliv. Men tilsidst rystede lille Oscar det dannebrogede Støv af sine Fødder og marcherede ud i det tomme Rum, kun ledsaget af Præriehunden *Bel ami*. Snip, Snap, Snude, nu er det Æventyr ude.

Smaatræk om store Kunstnere som Mennesker.

(Fru Agnes Gjørling har velvillig overladt Puk nedenstaaende Fortsættelse af hendes Bidrag til Skuespillermarkedets Skuespillerinde-Festskrift).

Oehlenschlæger.

Oehlenschlæger har aldrig kjendt mig; da han døde, mens jeg endnu var et Barn. Han har derfor aldrig kunnet udtale sig videre om min Kunst, saaledes heller ikke om min udmærkede Imogen. Men han har dog med profetisk Fremsyn lagt flere Roller udmærket til Rette for mig.

Iøvrigt husker jeg kun et Smaatræk om ham. Jeg var en Aften henne hos Phisters, hvor vi fik skaaret Smørrebrød og Øl, og Samtalen drejede sig da om „Axel og Valborg“, og Phister sagde da: „Agnes (det var mig) kunde blive en storartet Valborg.“ Jeg synes, at jeg med disse Ord paa en Gang fik Oehlenschlægers Betydning slaaet fast af den udmærkede Kunstner.

Bagefter fik vi Æbler, som var lidt møre . . . .

Riis-Knudsen.

Riis-Knudsen har aldrig kunnet sætte høj Pris nok paa mit Talent. Men under alle Omstændigheder har han dog skattet det højt. Jeg har her fundet et aandeligt Berøringspunkt med ham, hvorved jeg haaber, at vort Venskab vil bevares usvækket.

Da jeg i Aar kun skulde optræde i December og Januar og der var langt til Tiden for min aarlige Upasselighed, har jeg da ogsaa af Hensyn til denne min gamle trofaste Ven paataget mig en extra Gang Upasselighed i Januar. Jeg tør nok sige, at dette er blevet paaskjønnet i vide Kredse. Riis skal selv have sagt, at han havde dog ikke troet, at jeg stadig var i en saa rivende Udvikling.

Mig selv.

Om mig selv som Menneske kunde jeg fortælle mange glimrende Smaatræk. Men min Beskedenhed forbyder mig det.

Agnes Gjørling.

Skuespillernes Stiftelse. Det synes nu virkelig at blive til Alvor med en Stiftelse for Skuespillere. Bygningen skal ganske vist være i flere Etager, men da man jævnlig ser, at Etagerne bliver solgt til halv Pris, mener man nok at kunne faa den tilstrækkelige Sum. Naturligvis skal der være Parketgulv, men ogsaa Parketterne mener man at kunne faa til smaa Priser. Desuden skal der virkelig være flere Kroner tilbage af Indtægten ved det nys afholdte Marked.

Man har som Følge af disse glædelige Udsigter allerede begyndt saa smaat at fordele de eventuelle Beboere paa Værelserne. Olaf vil saaledes blive Sophus Neumanns Kontubernal, ligesom Vilhelm Wiehe har ønsket at dele Værelse med Marx. Derimod er det ikke afgjort, paa hvilken Gang Abrahams skal anbringes; men skulde han ikke blive tilfreds med at komme paa sidste Gang, vil der nok vise sig at være endnu en lille bitte Gang, selv om der til de populære Priser kun bliver et indskrænket Antal Gange.

I Forbindelse hermed tænker man paa at oprette et Rekonvalescenthjem for kongelige Skuespillere. Ganske vist har Justitsraad Josephsen ikke givet nogen Grund til en saadan Institution, men man mener, at der er Grund nok dertil i Forvejen.

Mod Arbejdsløshed. En Statistiker har udregnet, at, hvis Omnibus-Koncessionerne blot i 3 Aar bliver givne i samme Forhold som hidtil, vil ingen her i Byen mere behøve at „spasere“.

PUKs Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Mareridt.

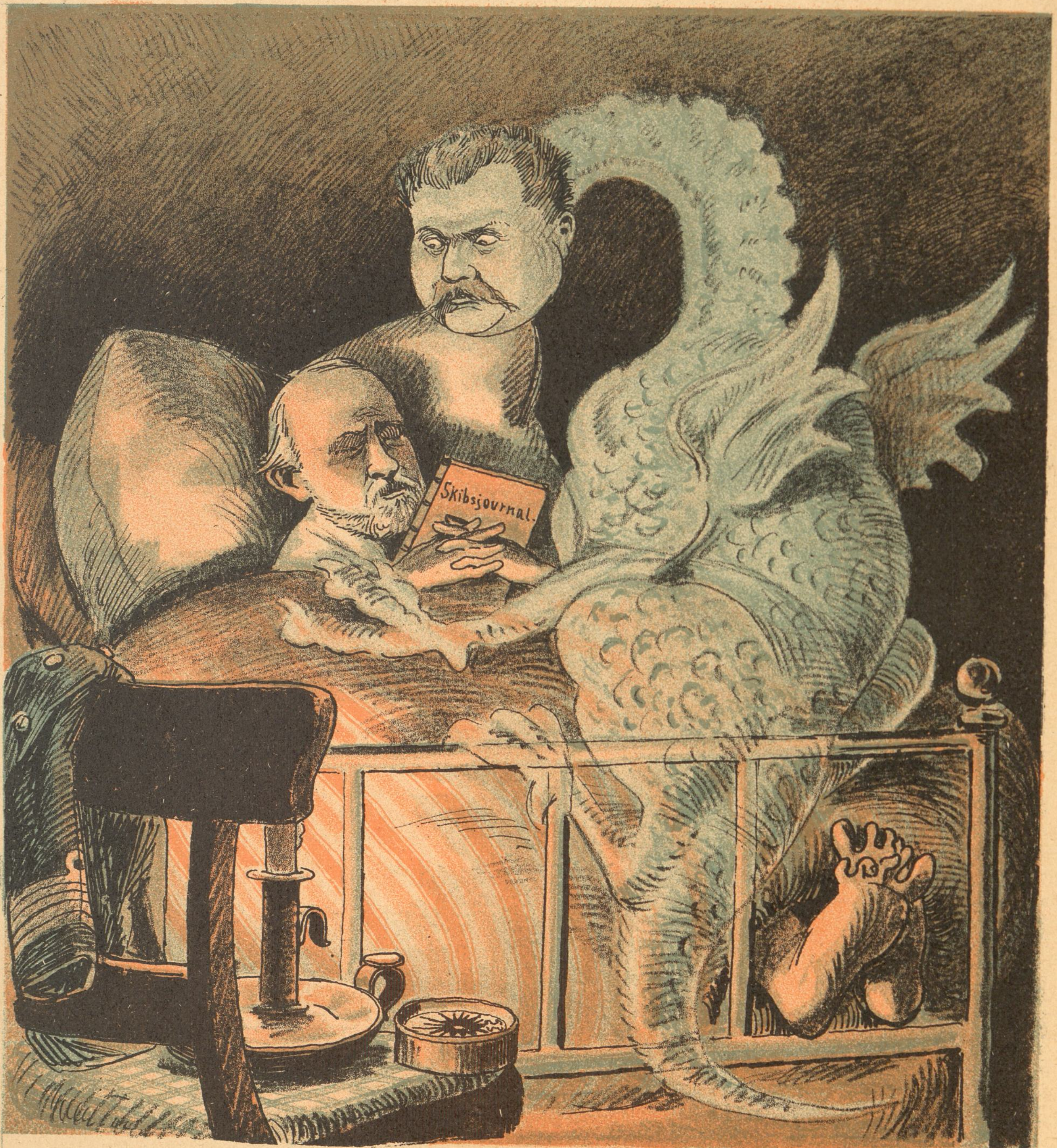

Ministeren sig drømmer i Folkethingets Sal,
Hvor Klausen holder Tale om Bardenfleths Journal.
Det uløste Spørgsmaal er Excellensens Kval:
Er det den eller Klausen, der er gal?

Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 9. Februar. Nr. 6.

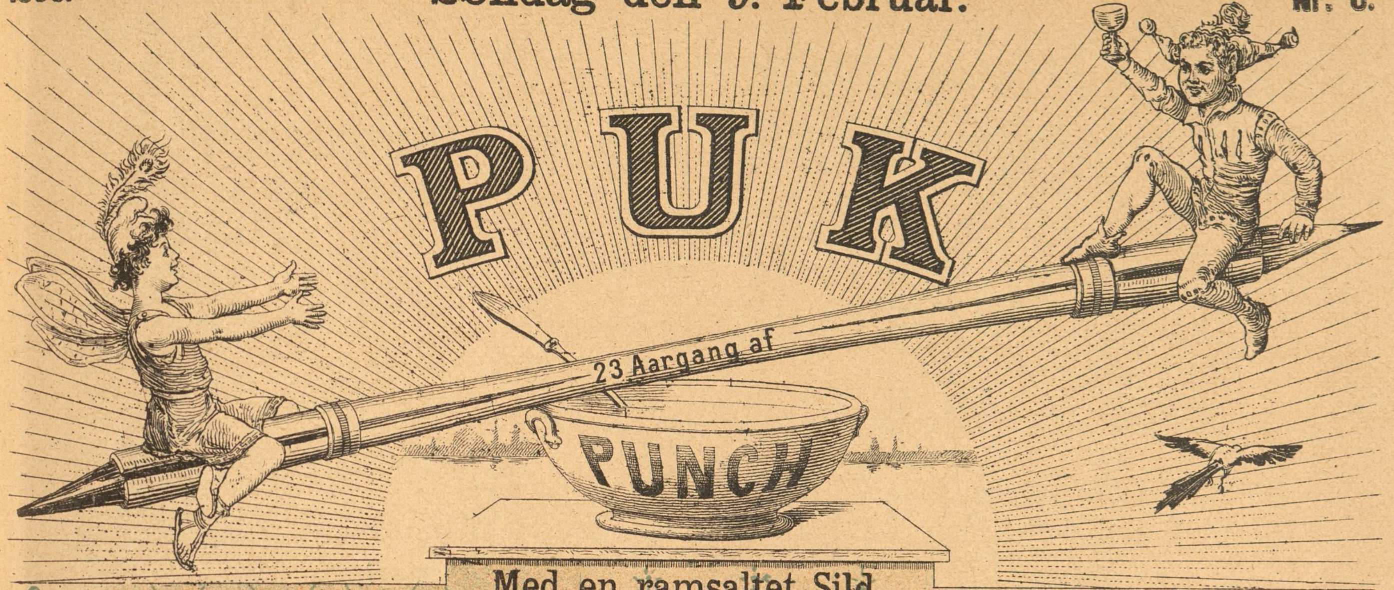

Med en ramsaltet Sild.

— Hos Bodecker fik Du for nylig en Hat,
I Gaar fik Du een hos Bodega; —
Den sidste bragte Du hjem i Nat,
Men hvor har Du sat dens Kolega?

De nye Højre-Redaktørers Kongerække.

En Skoleremse.

Først var der nok gamle Liebe;
Men han brændte sine Skibe,
Den Gang da man var begyndt
At faa indført Kronemønt.
Fredrik Barfod var den næste,
Han var egentlig den bedste;
Saa blev Godskesen probert,
Han var lige konfirmert.

Man til Henrik Ibsen vendte
Sig, men Afbud strax han sendte.
Robert han var næste Mand,
Han gik meget bedre an.
Derpaa fik man En fra Polen,
Han kun kort beklædte Stolen,
Thi paa Lolland han nok fik
Noget fast ved en Fabrik.

Ældre Redaktørers Sønner
Man til Hvervet egnet skjønner;
Der af dem var fast en Skov,
Man begyndte først med Ploug.
Bille skyndsomt adoptered
Et Par Stykker. Konsummeret
I en Fart igjen de blev.
Saa man til Provinsen skrev.

Her af Skræk fast Alle daaned,
Da man næsten ingen skaaned;
Vogel-Jørgensen især
Var nok Faren meget nær.
Man i Nibe fandt en skrap Mand,
Men, da pænt han bad, saa slap han;
Han som Paaskud gav, at han
Var i Grunden Venstremand.

Endelig Martinius fandt man;
Men fra Skuepladsen svandt han,
Da han skrevet fik sin Slut-
Seddel paa en Konvolut.
Nu i Grønland vil man lede
Og i Island og de hede
Øer i Vestindien, til
Cawling dem afhænde vil.

Et Karneval paa Isen.

Efter hvad *Puk* har bragt i Erfaring, vil den ny kommunale Skøjteløberbane, som agtes indrettet paa Sortedamssøen, blive aabnet med en storslaaet Fest, der sikkert ligesom alle andre fashionable Fester vil blive Sæsonens *clou*.

Vi kan endvidere meddele, at det drejer sig om et Karneval, men maa bede vore Læsere holde tæt med denne Oplysning, der er saa hemmelig, at Borgmester Øllgaard end ikke aner det allerfjerneste om Sagen.

Festkomitéen er imidlertid bleven nedsat under Forsæde af Højesteretsassessor Koch. Maler Jensen, der er Medlem af den, er allerede i Færd med at male Dekorationerne, medens Overretssagfører og Snedkermester Rostrup leverer Snedkerarbejdet, bl. a. til en Sangerindepavillon, da man mente, at han særlig maatte kunne lave „Kisten“.

Vi vil imidlertid ikke for nogen Pris tage Duften af Arrangementerne ved at røbe de Overraskelser, der venter Publikum, og skal derfor ikke fortælle stort mere end, hvad vi ved.

Hovedtanken skal være den at fremstille Fremtidens Kjøbenhavn, saaledes som det bliver om ti Aar, hvis den kommunale Udvikling fortsættes med ligesaa rivende en Hurtighed som nu. Vi vil da faa at se ikke alene Pilestræde, men ogsaa Kristenbernikovsstræde oplyst elektrisk og asfalteret, og der er kommet en ny Gaslygte paa Østergade, Heide har faaet Koncession paa en Omnibus rundt om Hesten, ikke at tale om Telefonkiosker, hvor man kan kjøbe Blade, faa Theaterbilletter, blive barberet, manicureret, ligtorneopereret, bestille borgerlig Vielse og blive skilt. Rundt omkring paa Banen vil der desuden blive indrettet en Mangfoldighed af smaa kommunale Kabinetter, hvorfra der vil blive forhandlet Souvenirs og Forfriskninger.

Hovedsagen er jo imidlertid de rent sportslige Forlystelser. Naar vi nævner, at forskjellige Embedsmænd i Politiet vil vise sig paa Glatis, vil Enhver, der ved, hvor stor en Rutine disse Herrer har i denne Sport, sikkert føle sine Tænder løbe i Vand. Men ikke nok hermed! Ogsaa flere af Byens Fædre vil løbe Kunstløb, og særlig af et Baglændsløb af Borgmestre og Raadmænd lover man sig ret meget.

Ogsaa for de materielle Fornødenheder vil der imidlertid blive sørget. Der vil blive serveret med varme Hveder fra Bager Marstrand, og til de mindre bemidlede vil der blive skænket smaa kraftige Snapse.

For endelig at berolige ængstelige Gemytter, der kunde være bange for at falde i Vaager, skal vi meddele, at Gustav Philipsen vil holde Festtalen. Saa længe han taler, er der jo nemlig absolut Intet, der viser sig som vaagen.

En lille Pave.

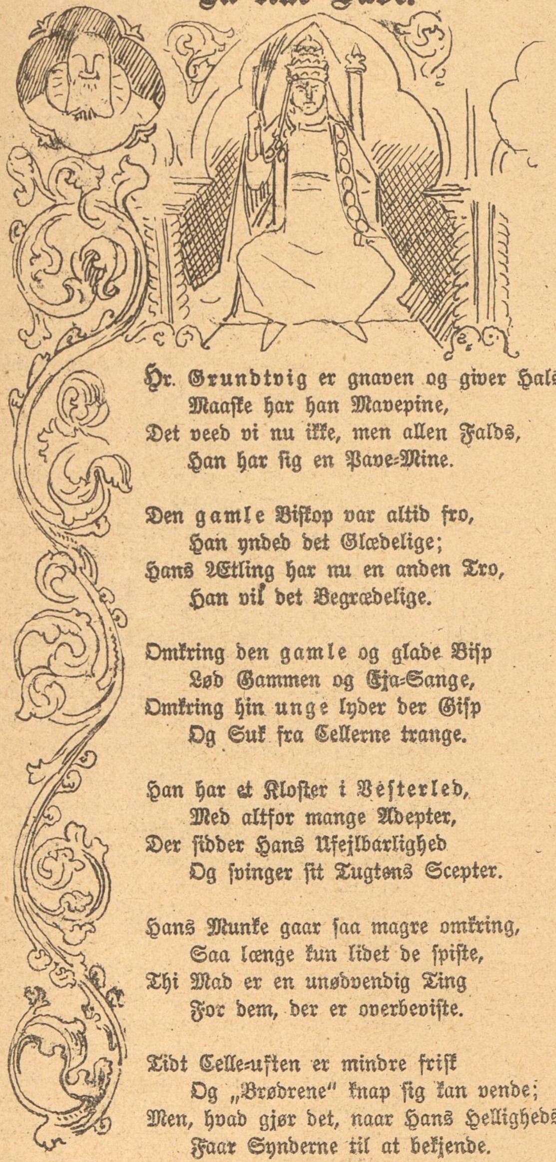

Hr. Grundtvig er gnaven og giver Hals,
Maaske har han Mavepine,
Det veed vi nu ikke, men allen Falds,
Han har sig en Pave-Mine.

Den gamle Bisp var altid fro,
Han yndede det Glædelige;
Hans Ætling har nu en anden Tro,
Han vil det Begrædelige.

Omkring den gamle og glade Bisp
Lød Gammen og Kja-Sange,
Omkring hin unge lyder der Gisp
Og Suk fra Cellerne trange.

Han har et Kloster i Vesterled,
Med altfor mange Adepter,
Der sidder Hans Ufejlbarlighed
Og svinger sit Tugtens Scepter.

Hans Munke gaar saa magre omkring,
Saa længe kun lidet de spiste,
Thi Mad er en unødvendig Ting
For dem, der er overbeviste.

Tidt Celle-uften er mindre frisk
Og „Brødrene" knap sig kan vende;
Men, hvad gjør det, naar Hans Helligheds Pisk
Faar Synderne til at bekjende.

Forsikringsforeningerne her i Landet er blevne angrebne af en farlig Epidemi, en ondartet Svindsot, som allerede har bragt mange paa det Yderste. Sygdommen ytrer sig ved en stærk Følelse af Tomhed i Foreningens Jernkiste eller Hovedkasse, og menes opstaaet ved hyppige Aareladninger af ganske uberettigede Personer, som hemmelig tager Vare paa Foreningerne.

Populære Folk. XVI.

Peter Bill.

Dydig indigneret.

— Det er dog en stor Skam, Frue, at den Fiskehandler gaar rundt og sælger Torsk uden Buxer.

Efter Fortjeneste.

— Jeg kan godt forstaa, at Deres Løn er for lidt til at leve af; men — fortjener Deres Kone da slet ingen Ting?

— Jo — Prygl!

Leve Forskjønnelsen!

Med Kæmpeskridt alt Kjøbenhavn
I Skjønhed sig fornyer;
Snart den erhverver sig et Navn
Blandt stolteste af Byer.
En Kreds af Mænd med Mod i Sind
Jo sætter deres Livskraft ind
Paa Byen at forskjønne.

Med Græmmelse de længe saa
De hæslige Facader,
De ækle Mavebælter smaa,
De sjattede Kaskader;
Da vaagned' deres Energi,
De slog et vældigt Slag — og vi,
Vi fik det Storke-Springvand.

Sligt Springvand efter deres Skjøn
Var aldrig set herhjemme;
Men Utak er kun Verdens Løn,
Det maatte de fornemme.
Ej Tak de fik for dette Spring,
Folk dansede kun vildt omkring
Og gjorde fæl Ballade.

Bestyrelsen, der ej var stærk,
Blev syg af Sorg og himled';
Men andre optog strax dens Værk,
Og Planer atter vrimled'.
Forleden Aften holdt de Raad
Og forberedte sig til Daad:
Storstilede Projekter!

Man *„Hesten“* vil ha' bort — og tænk!
Skam ogsaa Bethel-Arken;
Man vil tilkæmpe sig en Bænk
Endnu i Ørsteds-Parken;
Man aabne vil hver Kirkeplads
For Karrussel og for Bajads
Og slig uskyldig Morskab.

Paa Kultorv har man sat et Træ,
Vel ikkun femten Tommer;
Men Borgerne faar her et Læ,
Naar Alderdommen kommer.
Kort, som en Daler blank og ny
De vil forskjønne os vor By,
Saa vi maa paa dem skjønne!

Kampen om Dagmar.

Nye, interessante, sensationelle Oplysninger.

Puk, der altid trods nogen af sine Kolleger følger med Tiden, har indhentet en Række fremmelige Oplysninger om „Dagmar“. Naar de i Dag i deres frygtelige Sandfærdighed spredes ud over Byen, sætter Tusinders Sind i Bevægelse og inspirerer Borchsenius til tre Spalter journalistisk Kaviar, sker det imidlertid med det absolute Forbehold, at vi i vort næste Nummer vil have Lov til at dementere, hvad der synes os særlig egnet dertil.

Altsaa

Slutseddelen,

der ikke, som det er bleven paastaaet, var skrevet bag paa en Konvolut, men derimod bag paa Klør-Knægt — man erindre, at det var Nytaarsaften, hvorfor man naturligvis spillede Halvtolv om Pebernødder — lød paa, at Hr. Martinius Nielsen for sig og Arvinger skulde have Ret til at være Direktør paa Dagmartheatret. Riis-Knudsen skulde dog selvfølgelig ogsaa være Direktør med Ret til at afholde Underskuddet, men, medens Riis-Knudsen nu paastaar, at i Følge et endnu oprindeligere Udkast skulde i Tilfælde af Uenighed Martinius's Stemme være den afgjørende, saa paastaar Martinius med Bestemthed, at det i dette Udkast absolut var betonet, at Riis overhovedet ikke maatte være uenig med ham. Dette Udkast blev imidlertid ikke det endelige, da Riis-Knudsen mente, at en Pergamentrulle var det eneste mulige, naar et saa vigtigt Dokument skulde oprettes; men herom var der slet ingen Uenighed, og man tilbragte Resten af Aftenen paa den fornøjeligste Maade af Verden med at spille Halvtolv og blande Blod.

Da Professoren imidlertid noget ud paa Aftenen kom hjem, ventede der ham en ubehagelig Overraskelse, idet

Johan var oppe

og ventede ham! Vi griber Lejligheden til at erklære, at Hr. Johan Knudsen selvfølgelig ikke har haft eller ønsker at have det allerfjerneste med Historien at gjøre. Ikke desto mindre kom Professoren strax paa det rene med, at den Slutseddel, Hr. Nielsen havde skrevet bag paa Kløverknægt, ikke var den oprindelige, som han paastaar var en Indbydelse til Hr. Mart. Nielsen om at spise til Middag sammen med ham paa „Dagmar“, og navnlig fandtes der i denne ikke

nogen Bestemmelse om, at det ogsaa gjaldt Hr. Nielsens Efterkommere. Slutseddelen er imidlertid bortkommen, da Hr. Mart. Nielsen fik Halvtolv paa den og senere ved en beklagelig Misforstaaelse kom til at opbevare Sparknægt i Stedet for.

Imidlertid staar Professoren ikke alene. Bag ham staar hans Personale, repræsenteret af

et Triumvirat,

bestaaende af d'Hrr. V. og J. Wiehe, Neumann, Lindstrøm, Benj. Pedersen, Cetti, Neijendam og Adolf Jensen, alle harniskklædte og rustede til Tænderne. Hr. Mart. Nielsen paatænker paa sin Side at mobilisere Folketheatret med den gamle Heltekonge, Hr. Abrahams i Spidsen og med d'Hrr. Zink og Kolling som Førere henholdsvis af højre og venstre Fløj. Hvad

Udfaldet

vil blive, er det derfor ikke let at forudse. Men vi kan forsikre, at naar det fra anden Side er blevet sagt, at Sagen havde medført nogen Bitterhed mellem de to gamle Venner Martinius og Riis, da er dette ukorrekt. Begge venter de med ligesaa megen Længsel som Førtrøstning paa den Dag, da en ublid Skæbne ikke mere skiller det, der dog saa gjerne vil sammen være.

I Brandvagten.

. . . Nej, saa sidder jeg forleden inde i Brandmændenes Føjer, og saa kommer min Ven Enna, som jeg jo har samvirket med baade ved „Hexen" og ved denne hersens ægyptiske — denne — naa . . . saa kommer han hen til mig og siger: „Naa, Brandstrup", siger han, „skal vi inte gaa ind i Theaterkaféen og ta'e vos en lille En?" „Tak den, som byder", siger jeg, „skjønt jeg ellers inte plejer van at komme paa den Beverding". „Sgu saa revnende ligegyldigt", siger han, Saa gik vi.

Naa, vi kommer da ind, og først gi'er han en Skive og saa gi'er han en Kaffepuns, og saa vilde jeg jo inte staa tilbages, men vilde gi'e en Spids, men det ku' man inte faa, saa jeg maatte osse gi'e en Skive. „Der er nok saadan Præmiære paa Theatret i Aften", tillader jeg mig saa at bemærke, „jeg kom lige til at se paa Plakaten, der stod saadan noget som Aakadrang og Nikkeline eller maaske det har været Kaveline, for det er jo saadan et Spil ligesom Aakadrang". „Der er nok saa", siger han. „Var selv et lille Rend derhenne, for mine Kone er jo derinde, men jeg ka'nte sige, det morede mig. Og skal vi saa ta'e en Pommerans paa det, Brandstrup?"

Naa, saa sidder vi jo saadan og sludrer, og han fortæller mig om, da han slog Tromme for en Bjørn, som gik paa Line i en Serkus i Rusland, og hvordan han var Skomager, førend han slog sig paa Musikken. „Inte for det", sagde han, „for der var jo paa en Maade ogsaa Syle i Landskavet, den Gang jeg var ved Skommeriet". Saa paa en Gang hører vi dem klappe og raade Bravo og gjøre en Anstalt oppe i Theatret, saa det var farligt. „De vælter nok Menasjeriet," siger jeg. „Sgu revnende ligegyldigt", siger saa han. — Men den Gang saa Folk kom ind i Beverdingen fra Theatret a', saa kom der jo den Ene efter den Anden hen og gratelerede ham og spurgte ham, hvorfor han inte vilde frem, den Gang Folk klappede. Og Allesammen sagde de, at det havde da været saadan en nydelig Opera, saadan smeltendes og med Gefühl. Saa begyndte jeg jo ligesom at faa en lille Mistanke. „Hva' Fa'en," siger jeg „det er da inte Dem, der har lavet Operaen?" „Jo, akkurat sgu", siger han saa, „og lad os nu faa en Omgang paa det."

Hvad vi da ogsaa ganske rigtig fik.

Vikarer.

Der var en Gang en Magistrat,
Som vilde spare Penge,
— Hvortil vi nok kan trænge, —
Den fandt paa noget helt krabat:
Nu sulter vi Vikarer,
Saa kan De tro, vi sparer.
Sex Hundred Kroner vi dem g'er!
Hvad skal en Seminarist med mer?

Man gik til Byens vise Mænd
Og sagde: Skal vi spare?
De svared: Lad os bare!
Hvorpaa de lagde Sagen hen:
Den efter Udvalgs Lavelse
Kom i en Slags Begravelse.
I Maaneskifter syv den laa,
Før atter Dagens Lys den saa.

Og det var Byens vise Mænd,
De lagde den paa Bordet
Og skiftevis tog Ordet:
At vise Sagen hjem igjen.
— Men, var det ikke bedre,
Om hver blandt „Byens Fædre",
Naar ikke han var rigtig klar,
Fik stundom sig en flink Vikar?

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Achillevs.

Længe med Grund har Jacob mulet surt over Højre,
Nu han i Harnisk farer, Venstre at mule til Gavns!

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 16. Februar. Nr. 7.

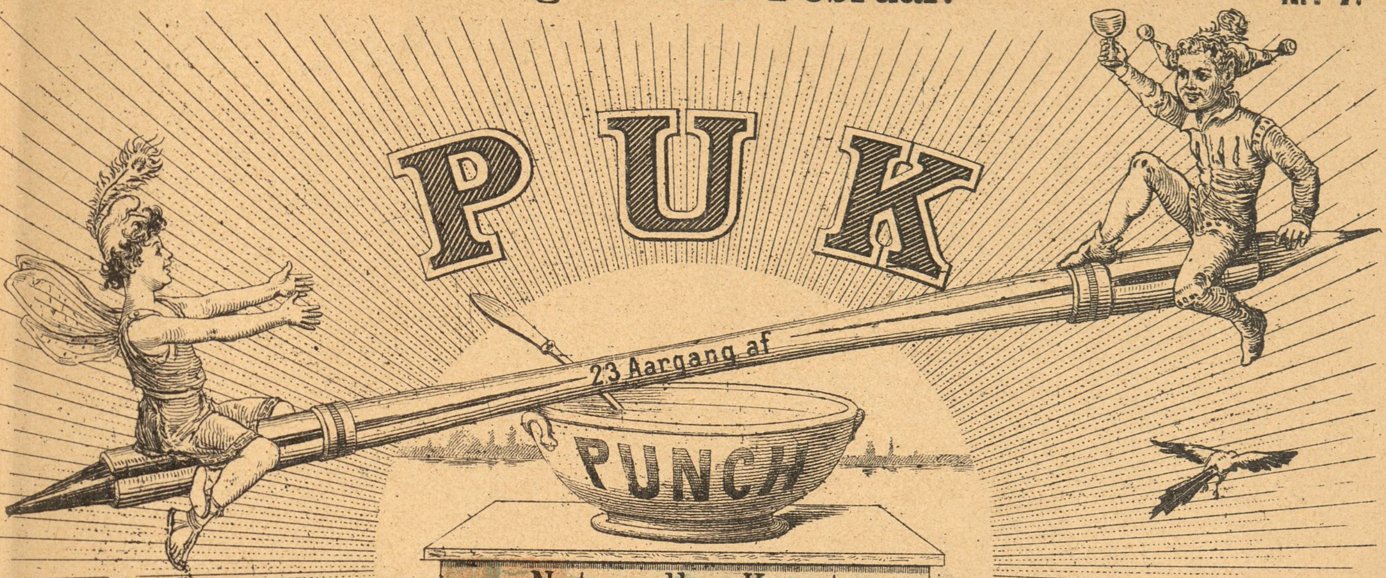

Natur eller Kunst.

— . . . . Nej, han er en elendig Skuespiller, ganske gyselig!

— Synes De virkelig, — naar man er sammen med ham, gjør han da Indtryk af baade Intelligens og Elskværdighed.

— Aah! tro ham ikke; han spiller saa udmærket Komedie.

Slavisk Lydighed.

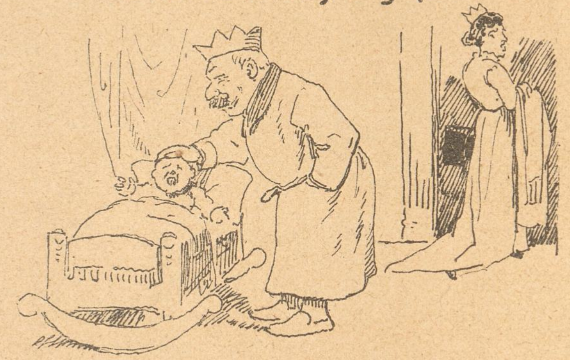

Den Gang da Boris til Verden kom,
Ferdinand talte med Konen om,
Hvad for en Tro han skulde gi'es.
Mutter hun sa'e: „Naturligvis,
Han skal døbes i Pavens Lære."
Ferdinand svared': „Natyrlig, Kjære."
Blot han sin Husfred fik frelst,
Gik han s'gu ind paa hvadsomhelst.

Strax da Czaren fik den Besked,
Rev han sin Knut fra Væggen ned,
Gik til sit Skrivebord og skrev
Til Sofia et Donner-Brev:
„Ferdinand! er Du mør i Skalpen?
Græsk Katholik skal være Hvalpen.
Gør Du ham til Papist,
Saa er Du færdig, Kjære — pst!"

Ferdinand grunded' lidt derpaa,
Sagde saa fromt: „Aa skidt, lad gaa!"
Fyrstinden blev saa lynende vred:
„Det skal ej ske i Evighed!"
Drengen han holdt sig til sin Amme;
Det var ham akkurat det samme,
Hvad han fik for en Tro,
Blot man lod ham sutte i Ro.

Ferdinand gik til Paven i Rom,
Spurgte, om han sig brød derom.
Paven svared: „Min gode Mand,
Du vil nok gjerne sættes i Ban!"
Ferdinand tabte dog ikke Modet;
Skjønt han fik Banstraalen lige i Ho'det.
Og, da han saa kom hjem,
Naada, saa var den rigtignok slem.

Efter en Præken, som nok var høj,
Samled' Fyrstinden alt sit Tøj,
Pakked' sin Kuffert og forsvandt
Uden et Ord til Ferdinand.
Henne i Vuggen skraaled' den Lille;
Da gik han hen og tyssede stille:
„Saa, Fa'rs Dengsemand go'!
„Nu skal Du strax faa en anden Tro."

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — vil De gøre mig en virkelig og oprigtig Venskabstjeneste, men De maa endelig være ærlig imod mig, vil De ikke sige mig, om De synes, at en Dame i min Alder kan gaa nedringet, og jeg havde saamænd tænkt saa smaat paa at skrive til Johanneshansen ved „Avisen" og bede ham om at spørge om det i „Folkets Røst", men saa var jeg jo bange for, at jeg skulde komme med imellem hans Spøgelser, som han jo har saa meget med i denne Tid, og det var dog ingen Spøg for en Dame i min Stilling, og Frits Grønbæk kan det heller ikke nytte jeg spørger, for han smigrer og siger, at jeg helst maa lade være at være nedringet, for at jeg ikke skal gøre altfor overvældende et Indtryk, saa nu kommer jeg til Dem, søde Fru Schrøder, som jo har Erfaringen, for Sagen er jo den, skal jeg sige Dem, at vi maa jo naturligvis med paa Journalisternes Bal, og Gud, det er jo ikke for Ballets Skyld, at jeg gaar med, for De véd jo nok, søde Fru Schrøder, at jeg ikke gaar til Balfaldera og saadan noget mere, men naar man nu ligefrem kan gjøre en god Gjerning derved og hjælpe de gamle Journalister til en glad Alderdom, saa kan man jo ikke saa godt undslaa sig for at optræde som barmhjertig Søster, og nu gaar jeg bare og er saa spændt paa, om Desormes nede i Paris bliver rask igjen, saa han kan komme her op og dirigere og hvis det bare kunde gaa an, saa kunde vi jo sende ham et af Deres berømte Mavebælter, som De altid plejede at give salig Schrøder paa, naar der var noget i Vejen med ham, hvad der jo tidt var, og som De jo ogsaa er saa sød en Gang imellem at strikke et af til os, naar En af os fejler noget, og det er sandt, Tak for det sidste, som jeg virkelig glæder mig saadan til at faa Brug for, men hvad det var, jeg vilde sige, nu kjender man jo da ikke saa faa Journalister fra Festen i Tivoli i Sommer, saa jeg tænker jo nok,

jeg skal faa danset, og Petrine glæder sig saa forfærdelig til at blive presenteret for Manicus, hvad hun haaber paa, at hun kan blive, for hun vilde saa gærne drøfte Føljetongen i „Berlingeren“ med ham, og se at faa at vide, hvad det bliver til. for det skulde man da tro, at Manicus maa vide, og hvis alle Medarbejderne og Redaktørerne ved det nye Højreblad kommer med, saa kan der da aldrig blive Mangel paa Herrer. og det skulde man da tro, at de maatte gjøre. for er der Nogen, der trænger til at faa deres Alderdom betrygget, saa maa det da være dem; men det er sandt, søde Fru Schrøder, saa siger De mig nok. om De virkelig troer, at jeg kan gaa nedringet og, hvis De virkelig synes det, saa skal De ikke være bange for at sige mig det ganske ligefrem. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

I Dannebrogs-Gade.

— Hør nu, hvem stemmer Du saa paa: Principet Scavenius eller *Dr.* Hansen?

— Ja, mit Princip er nu egentlig inte at stemme, men, da jeg selv hedder Hansen, stemmer jeg dog ligegodt denne Gang af Princip paa Doktoren. Hvad er han for Resten for en Slags Doktor?

— Han er en meget fin Doktor for han er kinesisk.

— Saa er han vel saadan en Slags Konfussius, maa jeg tro?

— Kan s'gu gjerne være. Men da det jo netop er Konfussionen, der er oppe i Tiden, synes jeg, vi gjorde rigtigst i at stemme paa Kammerherren, for han har s'gu Nøglen til den.

— Hvordan det?

— Jo ser Du; den er jo tydelig nok. Først lavede han jo Konfussion i Højre. for de gamle syntes, han var for ung og de unge syntes, at han ikke var for gammel; men underhaanden blev de jo enige om, at han vist var tilpas middelalderlig. Sikken en Konfussion han nu ogsaa har lavet i Venstre — storartet Kjære! Derfor synes jeg nu oprigtigt, at enhver Venstremand maa stemme paa ham. Han bliver jo valgt alligevel, det er givet, for Doktoren er dog for tynd — han har vist ikke taget alle de 8 kineseske Grader — og naar Scavenius kan sætte en saadan Splid i Venstre, inden han kommer ind i Rigsdagen, sikken et Splitflag han saa vil blive i Højre, naar han kommer derind, og det kan vi være enige om, at han selvfølgelig gjør. Og ser Du, saa har vi Venstremænd for en Gangs Skyld været rigtig diplomatiske, og saa ligger Højre der — for saa har de ham!

Nu er „det nye Højreblad“ allerede startet i — *København!* — „Kam ein Vogel geflogen?“

Fadderstads i Valby.

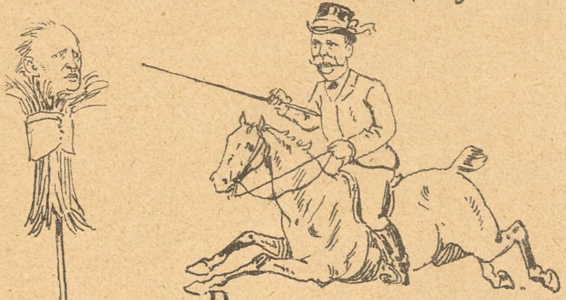

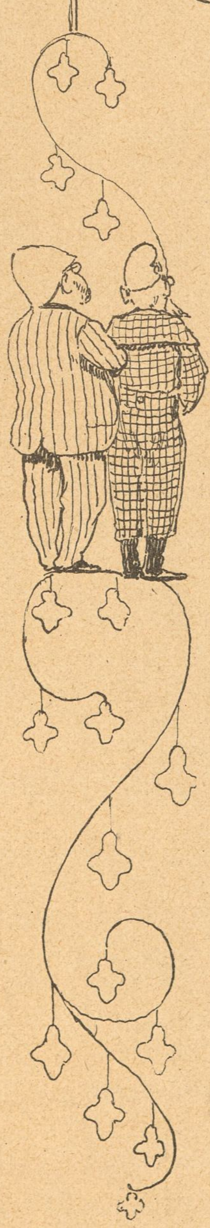

Der er Glæde i den ganske
Danske Opposition,
Skjønt af Vælgerne lidt spanske
Er nok en ret stor Portion.
Thi man fundet har en lille,
Ganske lille Kandidat,
Oscar Hansen er en ilde
Karl ej for sin Doktorhat.

Fadder til den lille Pode
Staaet har Octavius,
Glad ved det brillante Ho'de
Paa den smaa Filosofus.
Der serveret blev ved Festen
Med politisk Barnemad,
Jacob, som var med, var næsten
Den, der allermest var glad.

Pressen var bedt med til Gilde,
Der var Hørups *„Politik“*,
„Socialen“ ogsaa stille
Maatte efter gammel Skik.
De og de to mindre Blade
Fandt, at Haabet var saa grønt,
Og var ganske særlig glade,
Fordi Barnet var saa kønt.

Men, at Verden den er syndig,
Det er noget, som man véd,
Ak! og Oscar var for yndig,
Hvilket slemt nu til ham sved.
Thi da derpaa Almenheden
Spurgte efter Barnets Fa'r,
Viste hver sig for beskeden
Til at sige, hvem det var.

Næstendels totalt leveret
Var tilsidst den stakkels Pog,
Men saa blev han adopteret
Heldigvis af *Dannebrog.*
Selv om han da Halsen knækker,
Og han kommer slemt tilkort,
Han maaske erstatter Secher
Robert, som saa brat gik bort.

Populær

Som Nilen vander Ægypterens Jord
I Afrikas brændende Lande,
Saalunde befrugtes vort kolde Nord
Af Ny-Carlsbergs skummende Vande.

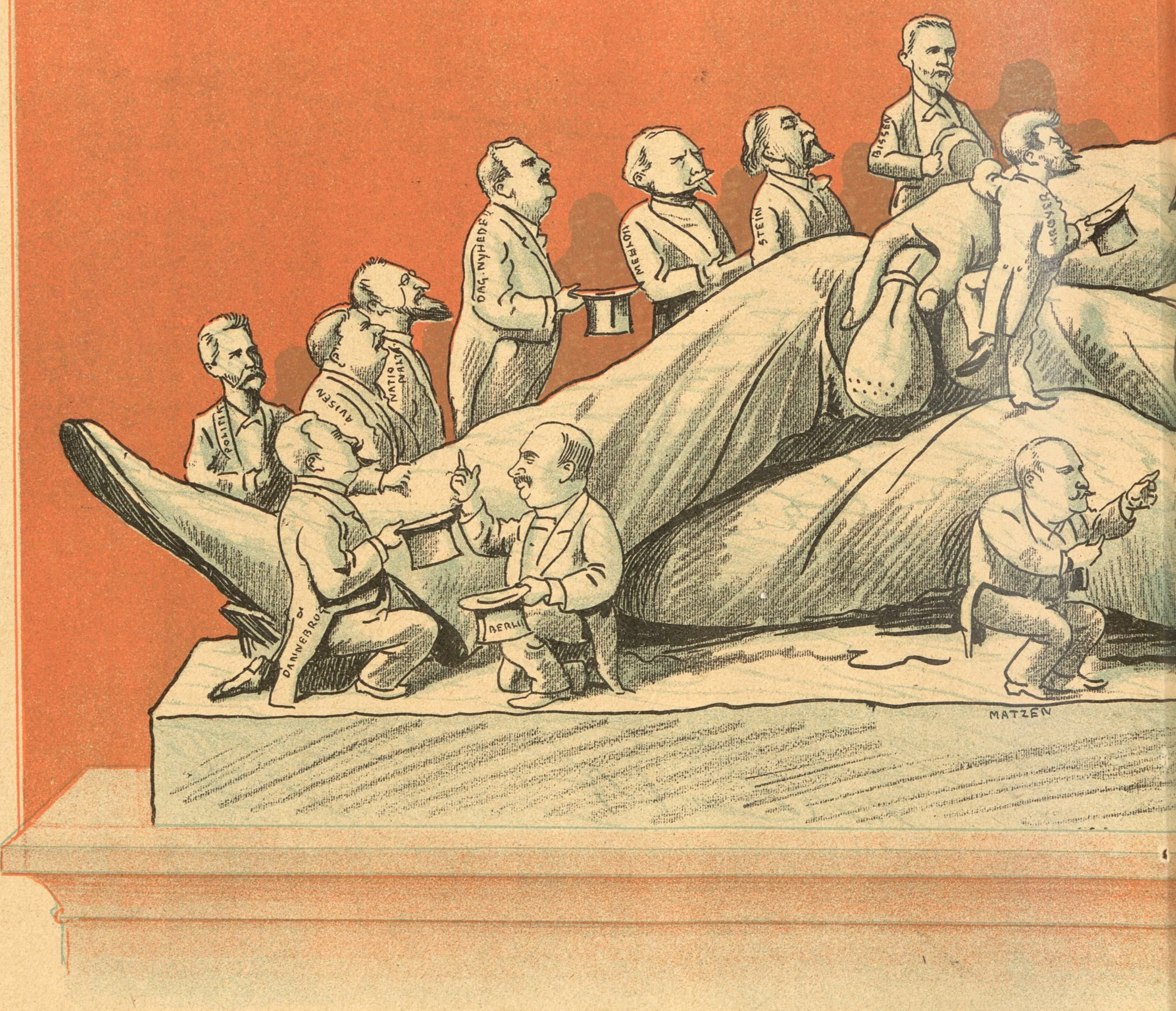

Jubilats.

Puk in Vaticano invenit.

Anden Omgang.

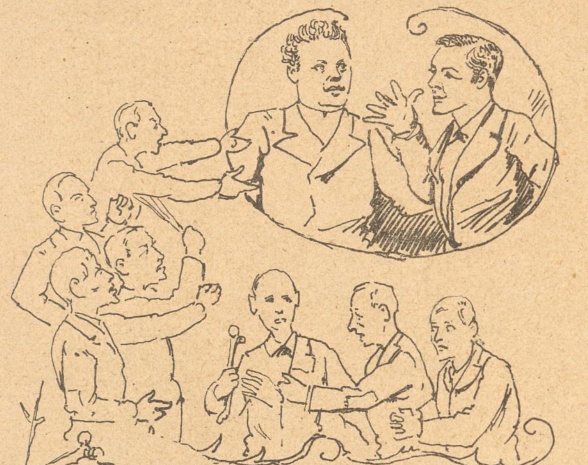

Rundt i Landet, alle Vegne
Sidder der forsultne Degne,
Ventende paa Kongens Mønt.
De har haabet paa Forvandling,
Siden Skolelovsbehandling
Folkethinget fik begyndt.
Haabet selv beskæmmer ingen,
Anderledes selve Tingen.

Degnene kan ej begribe,
Skoleloven er i Knibe,
Som imellem Negle to.
Politikens fine Traade
Er og bliver dem en Gaade,
Som dem aldrig la'er i Ro.
Deres Kaar bliver stadig sløjere
Ved Problemet Venstre-Højre.

Folkethingets rappe Tunger
Mer end hundred Landsby-Unger
Gjør en stakkels Degn nervøs.
Bag den megen Rigsdagstale
Øjner Degnen en Kabale,
Som til Tider gjøi ham bøs:
Da faar alle Skolens Drenge
Alt, hvortil en Dreng kan trænge.

Naar to Stude man vil spænde
For en Vogn ved hver sin Ende.
Kommer Vognen ikke langt.
Paa den Vis vil Venstre-Højre
Skolens Lov til Pletten tøjre,
Skjønt vor Degn kun har det trangt.
Er det Straffen, der begynder,
For Klavs Berntsens *Fædres* Synder?

I Brandvagten.

Jeg maa dog give Severin den Komplimang, at han forstaar sig paa, hvad der saadan er aktuelt. Som nu for Exempel at give Martinius Hovedrollen i „Departemangsjæfen", der nok hedder saadan noget som „Mossiø Didrektøren" paa Fransk, og det er jo osse ligesom en Trøst og Vederkvikkelse for Martinius selv, at kan han inte komme til at give Didrektøren paa Dagmar, saa giver han den hos Severin, og han giver den s'gu godt, gør han. Og derfor kan jeg kun saa meget mere beklage, at *Dannebrog* har dementeret, at han havde slaet sig fra Dagmar for at blive paa Nørregade og saa bare slaa sin gamle Ven Riis for nogle Krus som Erstatning for Svie og Smerte. For det kunde jo ligefrem have blevet Mønsteret paa en Husholdning, naar han saadan havde bragt lidt med til fælles Bedste, saa Severin kunde faa nye Gardiner i Dagligstuen i Stedet for de gamle røde fra den salig anden Hustru's Tid, som jeg nok synes har hængt lidt for længe.

For Resten er jo samme Departemangsjæf en rigtig Rad, og jeg vil nok sige, at naar man har vaaren Heltekonge med det ene Øje om Bord paa Trefoldigheden som Severin har, saa er'et s'gu noget underligt at tænke sig, at man saa kan være oplagt til lige at gaa hen og danse fransk Kang-kang, Det er, som jeg vilde sige, at man satte sig til at drikke røde Snapser, naar man var til Sprøjteprøve paa Bethesda. Men samtidig maa jeg dog sige, at jeg kan bedre lide Severin, naar han er lidt sjemytlig, end som naar han er historisk og mere bevægelig. Men det er dog maaske tvivlsomt, om Departemangsjæfen kan hamle op med Kameliadamen, som inte er nogen Dromedariadame, skønt hun nok osse har vaaren lidt livlig i de unge Dage ligesom Departemangsjæfen, men som nu er bleven lidt mere dydig paa de gamle Dage, hvad man osse kunde se paa Frøken Müllers for Resten mejet pæne Spil.

Ude paa Dagmar har Professoren givet „Ærbare Piger", inte at forvexle med „Anstændige Piger", hvad Professoren mejet skal have sig frabedt, at de kaldes. Og Direktørens Kone spiller selv Hovedrollen, hvad der jo heller inte er mer end som rimeligt, eftersom den hører til dem, som Duse ellers plejer at give den med. Og der er nu den Lighed mellem den rigtige Duse og Riis's Duse, at det er Natur altsammen, hvad de giver. Saa der er jo egentlig ingen anden Forskjel end, hvad der nu saadan kan være af Forskjel paa vos Mennesker.

Puk drømmer.

Puk havde strakt sig paa Sofaen for at tage sin Eftermiddags-Siesta. Nede i Gaarden holdt en Flok Drenge et syndigt Fastelavns-Sjov og derfor kunde *Puk* ikke falde i Søvn, til Trods for at han allerede havde sat godt og vel halvtredje Spalte til Livs af sin Aftenberlinger. „Du milde Skaber! det er dog aldrig hændt mig før," sukkede *Puk* og fløj op for at skjælde Drengene ud. Men Ordene døde paa *Puks* Læber, for nede i Gaarden var det ikke længere Drenge, men Kjøbenhavns samlede Presse, der holdt Fastelavnsløjer. Løjerne bestod i, at Deltagerne, bundne for Øjnene og væbnede hver med en Kølle, skulde søge at ramme en af de to Valby-Kandidaters Buster, der var stillet op paa en lille dertil indrettet Estrade i Gaarden. Først kom Hørup. Han var næsten ukjendelig, saa mange uldne Omsvøb var han pakket ind i. Han var aabenbart forkjølet, for hans Organ lød saa skrattende, at man slet ikke kunde blive klog paa, hvad han mente. „Han snyder, han ser til begge Sider," raabte lille Rex, da Hørup havde drevet sin Kølle ned lige midt mellem begge Buster. Hørup værdigede ham ikke et Ord, men hans lille *Trofast*, der altid følger ham i Hælene, for bjæffende imod Rex og bed ham i Benene. Saa kom Secher. Han var klædt i en gammel fedtet Kappe, der saa ud til at være vendt adskillige Gange, men han svang sin Kølle drabelig rundt i Luften, for at man kunde se, det faldt ham lige let, enten han slog fra højre til venstre eller omvendt. Han tog godt Sigte paa Scavenius og gik løs med stor Kraft, men desværre, Slaget ramte kun hans egne Skinneben. „Af Vejen I Fæho'der og lad mig komme til, saa skal I se et Slag," raabte Wiinblad og skubbede Hørup og Secher til Side. „Nix pille ved Fæstningen, den har jeg hellet mig", sagde han til Hørup, og saa gik han løs paa Scavenius og drev ham sin Kølle lige i Panden. Men enten han nu selv var for sløj eller Scavenius Hoved for stærkt, Slaget havde ingen anden Virkning, end at han selv laa der, saa lang han var. Da for Frederik frem, „Nu kommer de rigtige Jakobinere!" raabte han vittig, og saa kløede han løs paa Wiinblad, inden han fik rejst sig op. Da lød der et forfærdeligt Brag. Alt det Knald-Stof, som Wiinblad havde opsamlet og som han altid gik med i Baglommen, exploderede pludselig ved Frederiks Slag. Et Forfærdelsens Hyl lød nede fra Gaarden og — *Puk* vaagnede. Forvildet saa han sig omkring, medens det frygtelige Knald endnu dundrede i hans Øre, men intet som helst i hans Nærhed tydede paa, at nogen social Revolution havde fundet Sted. Da faldt hans Øje paa Berlingske og Ritzau-Teledrammet om Meteor-Fænomenet over Madrid og et forklaret Udtryk kom over Puks Ansigt: han kjendte jo Ritzaus fænomenale Hurtighed.

Fortid og vor Tid.

Til Sommer stævner mod Hellas hen
En Skare af Sportens Dyrkere:
Russere, Tyskere, Engelskmænd,
Svenskere, Nordmænd og Tyrkere.

Tykke, tynde, lange og smaa,
Brune, gule og blege,
Alle vil de nu prøve paa
Olympiske Helte at lege!

Man vil et Billed skabe med Kunst
Af Oltidslivet det fjerne.
Bare det ikke bliver omsonst
Og Billedet ganske moderne.

De Gamle tilkjendte Sejrens Løn
For Skjønhed og plastisk Ynde,
Men — kalde Nutids-Sporten for skjøn:
Det er dog mod Sandhed at synde.

De gamle var ranke, bar intet Skjæg,
Men Benene de var prægtige;
Vore har ikke Spor af Læg,
Men Skjæggene de er mægtige.

Smidighed havde de gamle og Kraft,
Men uden Maverne tykke;
Vældig Hurtighed har de haft,
Men slet ingen runde Rygge.

I Oldtid den sejrende Ungersvend
Blev hyldet som Imperatoren,
Man bar ham til Prytanejon hen
Og stormed' ej Totalisatoren.

PUKs Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Fastelavnsløjer i Valby.

Den, som Slaget haardest driver,
Valbys Kattekonge bliver.

Redaktør
Angelo Haase.
Trykt hos
C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 23. Februar. Nr. 8.

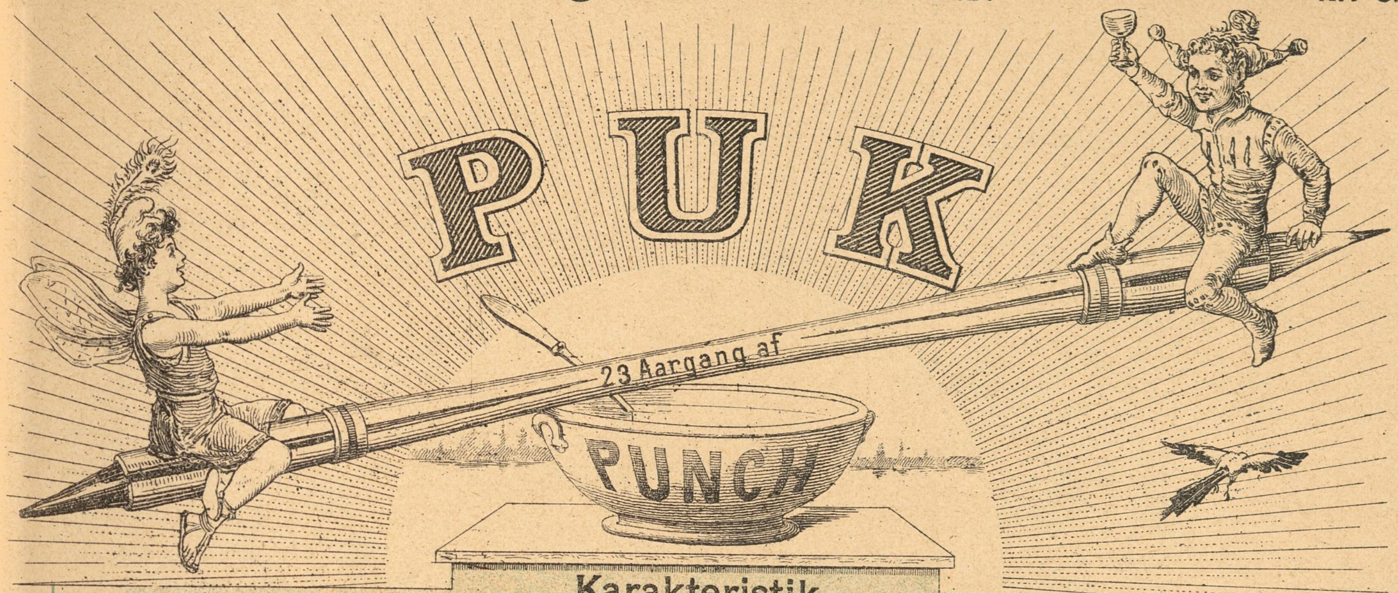

Karakteristik.

— Har Du seet vor nye Lærerinde?
— Om jeg har, — hun ligner aldeles femte Oplag af en Fortælling for unge Piger.

Kjøbenhavneri og Tartufferi.

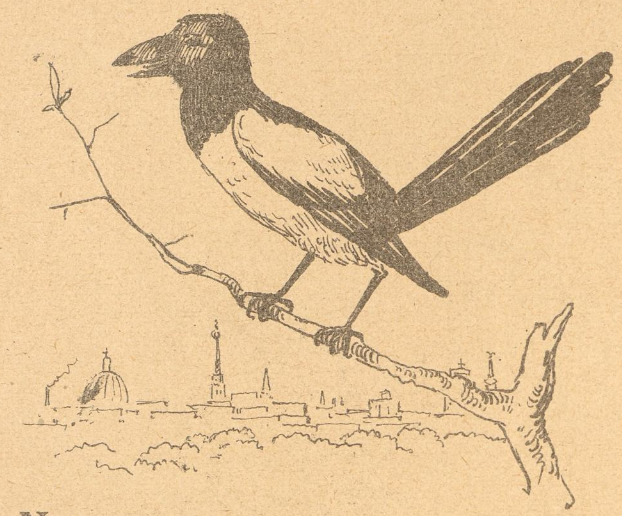

Naar Ridder Klaus staar frem i sin Kro
Og Kjøbenhavnerne hegler,
Da ta'r hans *præterea censeo*
Altid vældige Kegler.
„Ded æ svært hørt!" raaber Vælgerne.

Da føler han sig som en Cato ret,
Og Svaghed er der ej Spor a';
Han lover, aldrig at blive træt
I Kampen mod hint Gomorrha.
„Hurra for Klaus!" raaber Vælgerne.

Saa drager han, den spartanske Mand,
Til Staden under Beklagelse.
Paa Færgen faar han sin halve And
Og en hel Flaske Vin i Slagelse.
„For man maa styrke sig," tænker Klaus.

Han gyser i den elektriske Sol,
Der straaler langt ned ad Gaden;
Den glatte Asfalt er ham et Symbol
Paa Slibrigheden i Staden.
„Men man maa jo træde den," tænker Klaus.

„Det hele er jo et Bakkanal,"
Saa sukker dybt Moralisten.
Derpaa gaar han ind i *National*
Og bagefter lidt i „Kisten",
„For man maa jo se alt," tænker Klaus.

Mod fine Klæder han drager til Felts —
I Vadmel Lemmerne hærdes.
Men selv han ejer en Bisam-Pelts,
Hvori han paa Strøget færdes.
„For det er li'godt koldt," tænker Klaus.

Theatre og alt det Storstads-Gjøgl
Han vil rive op med Rode.
Dog ses han tidt paa Parkettets Fløjl
At strække sig vel til Mode.
„For et Sted maa man jo være," tænker Klaus.

Ofte sukker den plagede Mand:
„Fanden blive her længer!
Hvis ikke det var for mit kjære Land,
Som til alt, hvad jeg skylder det, trænger —
Og saa er dèr jo Diæterne," tænker Klaus.

I Brandvagten.

Festforestilling i Anledning af Peter Jerndorffs Jumbællium, nemlig begrundet paa, at samme Peter nu har været ansat ved Anstalten i 25 Aar. Og i Dagens Anledning holdt jo vi Brandmænd et lille Fællesmaaltid, hvorved Undertegnede havde den Ære at holde Festtalen, fremhævende, at Peter Jerndorff altid havde vist sig som den dannede Mand og som en Mand. der ikke gik af Vejen. for at give en Omgang. Og i de 25 Aar, han havde været ved den nasjonale Scene, havde han baade givet den i Phisters Rollefag og i Mikael Wiehes og i Høedts og Fru Sødrings og kunde endda sætte den op til en lille Tenor, saa vi kunde saamænd gærne undvære baade Frederik og Nordal og sende Herold paa Bryllupsrejse igen til næste Aar og forære Agerholm tilbage til Kasino-Schrøder, naar vi bare havde vores Peter. Hvorpaa han takkede Brandvæsenet for Straalen og sagde, at det glædede ham at se, at vi saadan var i Fyr og Flamme og vilde gaa gennem Ilden for ham.

Og saa gik han op paa Sjenen og spillede Avekaten i „Slottet Paatuden".

En Lærers Klage,

da Skolekommissionen vilde indføre **Cølibatet paa Frederiksberg.**

Hvor tindrer nu min Stjærne,
Hvor dølger sig min Skat?
Alene mod det fjærne
Jeg stirrer Dag og Nat.
Jeg drømte om at bygge
Og om at sætte Bo.
Jeg drømte om den Lykke,
Som blomstrer mellem to.

Med Glans Examen tog jeg
I Aarhus sidste Aar,
Til Fredriksberre drog jeg
At vinde Embeds-Kaar.
Jeg havde drømt om Konen,
Som nu jeg skulde ha'e;
Men Skolekommissionen
Har grundig vinket a'.

Vi unge er for grønne,
Det siger Pastor Glahn;
Anstændigt os at lønne
Aldeles ej gaar an.

Han derfor har udgrundet
Et Middel helt probat,
Og Midlet han har fundet,
Det er et — Cølibat!

Saa tindrer da min Stjærne
I Fremtids mørke Nat;
Jeg giftes vilde gjærne,
Men Glahn har sat mig mat.
Ej sang man for min Vugge,
Den Gang jeg laa i den,
At bort jeg skulde sukke
Mit Liv som Pebersvend.

Populære Folk XVI—XVII.

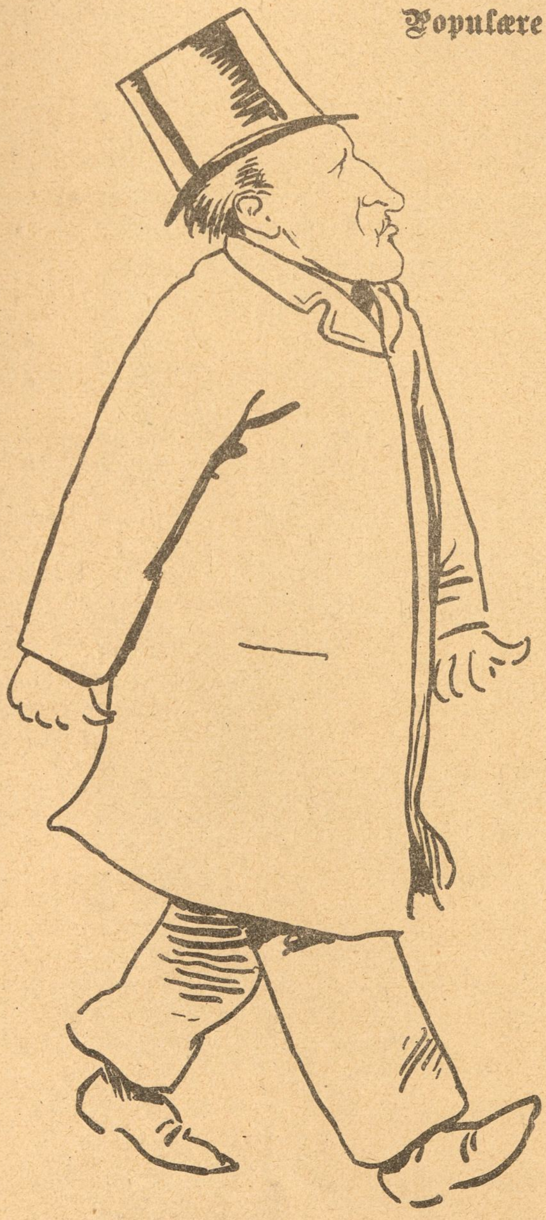

Doktoren.

Kammerherren.

Lidet brugte, saa gode som nye.

— Goddau! A vel gjan spør om æ Tanddowter et vel kyw de hær Tæjjer aa mej; A har no ingen Brou fo dem.

— Nej, den Slags køber jeg skam ikke; men hvordan kan det være, at De ikke skal bruge Deres Tænder?

— Joow sie, the de goer int saant te, mæn sie no, mi Man æ dø i Goer, aa saa tøt A de wa æ Skaa-aam, the di sku begrawwes mæ, aa saa tou A dem u aa hais Flaw enden hai kom i æ Ki-ist.

Paa Klubbal.

— Naa, hvordan morer Du Dig, Petersen? Jeg synes ellers, Du ser noget mellemfornøjet ud!

— Ja, ser Du, der gaar man hen og gi'r 2 Kr. for en Spisebillet til sin Dame, og saa aad hun kraftedme ikke for 10 Øre.

Flaskefoder og Spalteføde.

Dannebrog — paa Stoffet Dyrtid —
Jacob selv kun Miniaturbid —
Robert over alle Bjerge —
Kun tilbage lutter Dværge —
Hvert et Ribben synligt — Bajer
Ofte lædsker stakkels Nejer —
En Ny-Carlsberg — Dreng i Byen —
Flasker fra Freds'berg og Fyn.

Øllet kommer — Øllet kvæger —
Selv Borchsenius faar et Bæger —
Dog ej Glæden varer længe —
Altfor lidt for vore Penge —
Flasken maales — fy for Fanden!
Glasværk vistnok fra Forstanden —
Mangler ikke faa Procenter —
Skal af Øl man da gi'e Renter?

Snart sig Sorgen atter sætter —
Smilet Tungsinds Taage letter —
Død og Pine! Skæbnen venlig —
Lidt gefundnes Fressen end'lig,
Lang Artikel — vældig kyndig:
Hvert et Glasværks Adfærd syndig —
Det er noget, Folk vil gnaske —
Tænk, at det sig saa kan flaske!

Lille Flaske, stor Skandale —
Det maa Publikum betale —
Pokkers godt Blad — Pokkers flot Tørn —
Selv Alberti siger: „Godt Børn!"
Ingen mere Robert savner,
Rørt Borchsenius omfavner
Secher og forglemmer Sorgen
Ved, at Bjørnson staar for Borgen.

Næste Morgen: kølig Straale —
Ud paa Glasværk for at maale:
Maalet fuldt, rosværdig Tilstand,
Og det hele: ækel Vildmand.
Afbigt næste Dag i Bladet —
Har for fedt nok Folket madet. —
Gamle Bøtter atter vende —
Robert! ak, hvor er du henne?

Romantiske Ideer.

Scenen: Bag Kulisserne.
Personerne: Chefen. En Komitteret.

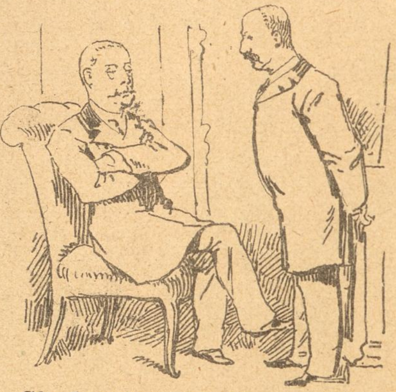

Chefen. Superbt, kjære Professor; det „Eventyr i Dyrehaven" er en lille Perle. Maaske lidt for moderne — —

Den Komitterede. Naa—aa...

Chefen. Ja, jeg ved, hvad De vil sige: man maa støtte den yngre Literatur, og — naa, det var jo Fastelavn.

Den Komitterede. Ja, Chefen maa bære lidt over med min Radikalisme. Man er jo ung. Og desuden — Folket maa dog have lidt at more sig med i denne Tid, da Tivoli er lukket.

Chefen. Naturligvis. Naar skal her være noget igjen?

Den Komitterede. Ja — jeg ved ikke. En lille Karnevalsspøg...

Chefen. Hm! — mon vi kan konkurrere med Studenterforeningen?

Den Komitterede. — — i Venedig. Deres Exellence ved: den lille Ballet. Den er jo netop aktuel i Øjeblikket. Og saa kunde vi maaske faa Fru Gad til at lave os en lille fix Spøg, maaske med lidt indlagte Revuesange...

Chefen (begejstret). Ja — f. Ex. om Martinius og Riis — ha, ha, ha.

Den Komitterede. Ja ikke sandt — det bliver en ypperlig Forestilling. Navnlig til Søndag Eftermiddag. Børnene skulde jo nemlig ogsaa have det at se.

Chefen. Selvfølgelig. Men hør, kjære Professor — De har da et Øje med Pligtrepertoiret. For det er jo godt nok med disse moderne Ting, men De ved nok — det ældre kan vi dog heller ikke negligere, (Med Værdighed). Husk paa, det er den danske Nationalscene, som vi er sat til at værge.

Den Komitterede. Ja, Gudbevares, men man behøver jo næsten kun at gjøre et Greb i Bunken for at faa Sukces. Nu har vi jo f. Eks. lige haft „Aprilsnarrene"...

Chefen. De behøver ikke at sige mere. „Aprilsnarrene" er fuldstændig tilstrækkeligt. — Har De tænkt paa nogen Tragedie i Aar?

Den Komitterede. Egentlig ikke. Efter et saa klassisk Mesterværk som „Arria og Messalina" synes jeg, Folk bør have lidt Tid at fordøje i. Men, naar galt skal være, er det jo ikke helt udelukket, at Edvard vil afstaa os sin „Muhammed".

Chefen. Og hvem ved — maaske Edvard skriver noget mere ad Aare. Har De selv noget paa Stabelen i denne Tid?

Den Komitterede. Oversætter Schiller.

Chefen. Men, kjære Professor, Schiller...

Den Komitterede. Vær rolig, Deres Excellence — det er til Riis-Knudsen.

Sophus Neumann skal i Arenatheatret oplæse Sylvester Hvids Cyklekatalog, en kunstnerisk Opgave, som den udmærkede Skuespiller fra det literære Dagmartheater er gaaet til med den største Andagt og som utvivlsomt vil forøge hans Anseelse i en betydelig Grad. Hr. Neumann vil, hvis alt gaar godt, gaa videre paa den saaledes betraadte Vej og i den nærmeste Fremtid holde en Række Oplæsninger af lignende klassiske Værker, omhandlende f. Ex. Mønsteds Margarine, Jens Kjeldsens Buxer og Voltakorset.

Nansen og Nordpolen.

(Privattelegrammer til *Puk.*)

Irkutsk, 15. Febr. Et Telegram fra Nansens Barbér Kukkelukkechow i Jekatrineslaw melder, at han har været paa Stuen i Morges og ytrede, at han lige kom fra Nordpolen. Han lod sig derefter klippe og tog Champooing, og hen paa Eftermiddagen vendte han tilbage til Nordpolen. Han kom kjørende i Kane til Byen og sagde, at der var ikke saa lidt fast Land paa Nordpolen.

Kristiania, 16. Febr. Alle Morgenbladene fremhæver det for alle norske Nordmænd saa overordentlig hædrende ved, at Nansen har naaet Polen. Sandsynligvis vil der i den Anledning finde flere Ordensdekorationer Sted. Et Blad foreslaar, at Nordmænd herefter bør sige Du til alle Folk af andre Nationer.

Stockholm, 17. Febr. Herværende Nordpolsfarere stiller sig lidt skeptisk til Efterretningerne om Nansen. Nordenskjöld mener, at det vel ikke er umuligt, at han kan være naaet til Hammerfest, men, da der derfra er flere Mil til Nordkap, er det sandsynligt, at han har lagt sig ind paa et Hotel paa Vejen. Palander er noget mindre skeptisk, idet han ingenlunde betvivler, at Nansen virkelig er paa Hjemvejen og at han maaske ogsaa har været i Polen, men mener blot, at det ikke just har været Nordpolen.

New York, 18. Febr. Et Telegram til Reuters Bureau melder: Nansen er paa Hjemvejen fra Polen naaet til Klareboderne.

Kristiania. 19. Febr. Telegrammet fra New York, der bekræfter, at Nansen er paa Hjemvejen fra Polen, har her vakt den allerstørste Begejstring. Kun synes det lidt gaadefuldt, hvorledes Telegrammet netop er kommet til New York, men man antager, at Nansen maaske fra Nordpolen har gjort en lille Lysttur over Grønland til det nordligste Amerika, hvor han maaske kan have faaet et Bybud til at bringe det paa Telegrafstationen.

New York, 20. Febr. Det viser sig, at Historien om Nansen og Klareboderne beror paa en Forvexling med Peter Nansen, der forøvrigt aldrig har været just paa Nordpolen, hvorimod Georg Brandes har været i Polen.

Stockholm, 21. Febr. Efter at det har vist sig, at Reuter-Telegrammet var en Vildmand, har Nordenskjöld sat Nansens sandsynlige Rekord ned med en halv Snes Breddegrader. Alle herværende Blade beder til, at han dog endelig maa naa den Pol, da det vilde smerte den svenske Nation dybt for de kjære, norske Brødres Skyld, om han ikke kom længere end til Isen.

Paris, 22. Febr. Herværende Reportere har interviewet Zola, Bourgeois, Sarah Bernhardt m. Fl. om Nansen. De mener Allesammen, at det kan naturligvis nok have sin Rigtighed. Stor Glæde i den norske Koloni.

Kjøbenhavn, 23. Febr. Nansen er nu paa Hjemvejen naaet til *Puk.* Almindelig Jubel.

En ny Vise
om
den berømte Malle
fra Køge Aa.

Frederik Opffer udi Køge
led af Ærens fule Tørst;
stadig stod det ham for Øje,
at Emil blev Ridder først.
Fik hans Bro'r en Orden spansk,
Ønsked helst han sig en dansk.

Ind ad Døren tren en Fisker
med et Grin paa Læben rød,
op han med Fortælling disker,
den i Korthed saadan lød:
Jeg den hersens Malle fik,
sjælden er den lille Strik.

Opffer kiggede paa Fisken,
skrev en Leder til dens Gavn,
pakked ind den Lækkerbidsken,
sendte den til Kjøbenhavn,
Til Musseet adressert
Fisken dér blev aflevert,

Paa Museet spændt var alle —
hundred Aar i Stranden randt,
siden fisket blev en Malle,
og nu Opffer denne fandt.
Derfor var den Inspektør
glad i Hu som sjælden før.

Inspektøren mon sig rappe,
aabnede for Pakken flux.
„Hvad! en højst almindelig Kvabbe!
hvad er det for noget Jux?"
mumled han, og Opffer fik
sig en Omgang skarp Kritik.

Efter Vejret tungt maa snappe
Opffer, da han fik Besked
om den ordinære Kvabbe;
den Malheur ham gjorde hed.
Var den ikke første Rangs?
Honni soit qui malle y pense.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En Tindebestiger.

Skal Kloden dreje sig alle Dage
Om Nansen-Vidførles Bannerstage?
Og gik det nu let eller gik det trangt,
Var *fram* og tilbage lige langt?
Det spørges vel snart af Frithjofs Sage.

Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 1. Marts. Nr. 9.

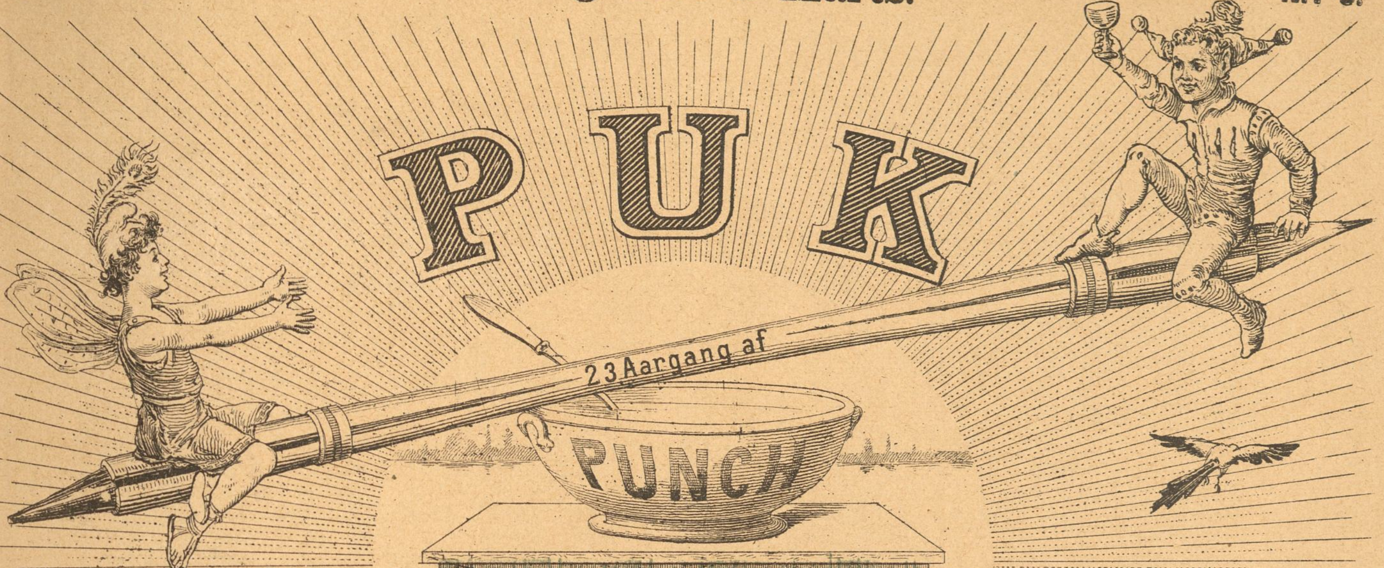

Gamle Minder.

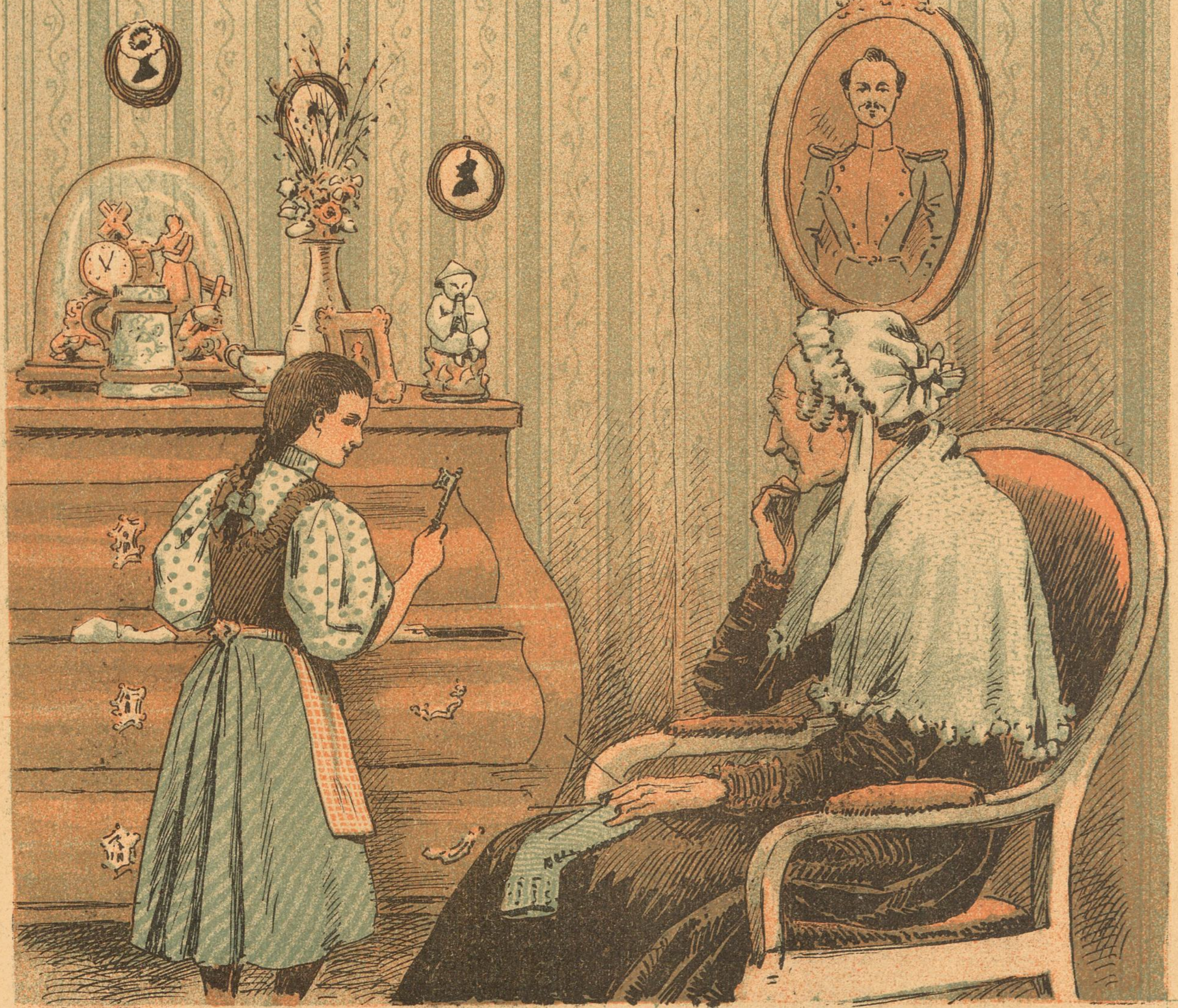

— Aa Bedstemoder! Hvad er det for en morsom gammel Nøgle?
— Ja min lille Pige, det var din Bedstefaders Gadedørsnøgle.
— Gemmer du den til Erindring om gamle Dage?
— Næ, lille Ellen; om gamle Nætter!

Sextur.

Det unge Højre gaar ud paa ny,
Og det vil erobre den hele By.
Scavenius faldt
Og Gu' var det galt,
Men det er da ikke alt.
Paany man hører Trompetens Klang,
Og, skulde det være en anden Gang,
Er Jacob parat
At ta'e en Dravat,
Som bliver lidt mere probat.
Og naar vi først har endt vort Bal
Og danset a' til Karneval,
Saa faar vi Tid at tænke paa,
Hvordan det herefter skal gaa.
Saa møder vi atter Scavenius
I Kamp for at blive et Højre-Plus,
Saa fylkes igjen
De Højremænd:
Kjæde gaar hele Familien.

Forinden leveres der store Slag,
Og Kampen fortætter sig Dag til Dag,
Vor Ungdom er kjæk:
De gamle skal væk,
At Venstre kan faa en Skræk.
Og Frederik skriver i sin *Avis*
En Leder hver Dag til sin Ungdoms Pris,
De gamle og graa
Kan deraf forstaa,
At de kan gjærne gaa.

Men Splittelsen er jo dog fra i Fjor,
Træk heller alle nu paa en Snor;
I Længden vist man staar sig ved
At vandre i sluttet Geled.
Hold Takten fra Mødet i *Figaro*,
Og slaa fra gammelt til nyt en Bro —
Selv Dinesen
Er vist med paa den:
I *Kjæden* gaar hele Familien.

Et Varsel, der ikke slog til.

Mads Jordemodermand. Goddav, Kresten Smed.

Kristen Smed. Goddav, Mads Jordmormand. Hva spekkelerer Du saa over idav.

Mads. Jæ spekkelerer sgu over dette saakaldede Risdausval i Valgby. Ded æ en uhyggeli Begivenhed, Kresten.

Kristen. Hva' Fa'en — ded kommer mig dov ellers faa, som ded va vor Mand, der ble valt, aa Højreløjseren, som a der faldt igemmel.

Mads. Ded var 'ed sgu osse. Men ded æ jo netop ded uhyggelie. Faa der var nemli vaslet faa Venstremanden.

Kresten. Va der vaslet?

Mads. Ja gu va der saa. Jæ va jo nøre i Skoulen den a'en Dau, faa Dejnens æ jo a vore bedste Kunder, der æ jo saa 'aa sie itte et Uer, yden som a min Koune har lidt Beskæftielse der, aa saa plejer jæ jo van aa drive dernør om Ettermiddauen aa spøre, hvodden a ded staar te... Naa, saa sier Dejnen: nu æ'ed da skidt mæ den her saakaldede Oscar Hansen, sier han, „faa nu æ der Vassel faa ham. Jæ ska sie vos," sier han, „jæ hulder nu faa Plasiers Skyld dette saakaldede Blad „Dannebrov", aa ded har sat Vassel faa ham." „Naa, ded æ kaskesens saadden et Gengangerblad." sier saa jæ. „Ja, akkurat sgu," sier han, „ded æ netop en Genganger af et an'et Blad, aa derfaa æ ded uhyggelit, naar a ded hulder mæ Noven. Aa nu æ'ed rent spedalsk for aa faa Oscar Hansen valt, aa saa tør jæ gi mit Hode pue, a ded blier Skadvenibusseren."

Kristen. Ja, der æ sgu saa mejet, som man itte ka vide hva æ, ded æ sekkert. Som nu den Sommer, da Grisen døde. Da staar jæ yden faa Smedien som nu i Avten, aa saa ser jæ lisaa pludseli et Stjerneskod fare asted fra den ene Ende a Himlen te den a'en. Aa ded varede saamænd itte fjorten Dave, saa var'et a Grisen kraperede.

Mads, Ja, ded æ mærkeli nok. Men ded uhyggelie æ, a ded passede jo itte paa Vallet i Valgby. Faa jæ sier,

a naarenstid der føst begynder at komme Kludder i Spilleværket mæ saadden novet som Vasler aa den Slavs Ting, saa ka vi lisaa godt pakke sammen mæ ded samme.

Kristen. Ja, ded æ værkeli osse yderst beklavelit.

Mads. Ja, di der skriver Bladet, ska nok osse være noved nedslaede over ded. Di drak en Flaske Vin ovenpaa Histaarien for aa trøste sig, aa ded satte di i Bladet den næste Dav, for a Folk ku se. hvor skidt tepas di var.

Kristen. Ja hva Fa'en ska man sie te'ed? Naarenstid a man sørrer aa æ bedrøved, saa gjør 'ed jo immer godt mæ lidt varmt i Mellemgullet.

Mads. Gu gjør 'ed saa, Kresten. Ska vi gaa nør i Krouen aa ta vos en lille Kaffepons paa ded?

I Brandvagten.

Ungdomsleg. Den var lige godt ved at blive mig lidt for lummer ude paa Dagmar. Nemlig begrundet paa, at li'som jeg en Dag kommer op paa Scenen, saa begynder de saa underligt at stikke Ho'derne sammen, og samtidig saa glor de saadan paa mig saa gjennemtrængendes. „Hva' Fa'en glo'r I etter?" tænkte jeg. Men jeg sagde ikke noget.

Men saa kommer En af dem hen og sla'r mig paa Skulderen. „De er mistænkt," siger han saa. „For hvad?" siger saa jeg. „Aa, lad nu bare vær' at gjøre mere Grin med Borgermosekken, for det er jo dog Dem, der har skrevet „Ungdomsleg". For nu har vi ha't fat i baade Bloch og Bjørn og Ungehostrup og Peterhansen og Greven og Wiinblad og Korsgaard og Riis og hans Broder Johan og vos Allesammen her paa Theatret og alle mulige Mennesker udenfor Theatret undtagen Dem, og Allesammen siger de nej. Men Nogen maa det s'gu da være, og naar det ingen Andre er, er det Kattenbrøleme osse Dem." Se, det blev jeg jo saadan lidt gal i Ho'det over, men han blev ved sit og sagde, at hvis ikke jeg vilde tilstaa. saa kom de nok til at ha'e fat i Sylow. Og derfor skal jeg ikke negte, at jeg vilde føle mig lidt vederkvæget, hvis jeg en Dag læste i Avisen, at nu ha'de de da snuppet den rigtige.

I Grunden havde jeg ventet, at „Ungomsleg" skulde være Agitation for Legepladsforeningen eller saadant noget. Hvorimod det er tragisk og gørLykke, som jo Stykkerne plejer at gøre ude paa Dagmar i denne Sæsong. Men Professoren har jo ogsaa laant Frøken Andersen af sin Kollegus paa Kongensnytorv, hvad der jo inte er mere end som rimeligt, naar hans egne Yndlingsskuepillere er hos Abrahams, og Sjyberg er ikke mindre storartet end Bloch, der har sat det i Scene sammen med vores egen storartede Bjørn, hvad der gør mig ondt for min gamle Ven Borksenius, som de dog burde tage lidt Hensyn til, da han saamænd har ærket sig nok over Professorens Frivolitet med at spille Stykker, som inte er fra forrige Aarhundrede.

Amerikansk?

Mel.: Jeg har væ't Tollirist.

Venstre var i Bekneb,
Alt hvad presset der blev,
Stadig ingen sig meldte paa Skansen.
Derfor blev der Musik.
Da man endelig ham fik
Denne Ætling af Familien Hansen.

Først saa skikkelig og from.
Bad han mindelig om,
At man endelig skaane ham vilde.
Dog han snart kasted' Ham,
Og i Stedet for som Lam
Viste han sig som amfibisk Krokodille,

Han var meget liberal
Og desuden radikal,
Selv som Socialist han spilled' en Rolle,
Han var li'som en Salat:
Evropæer-Asiat,
Lavet til med den amerikanske Olle,

Yankee-Doodle han sang
Og sin Tomahawk svang
Med et Krigshyl saa indiansk i Tonen.
Saadant noget som Program
Var for ham det bare Kram,
For han vilde jo Kamp paa Personen.

Han har bragt, som man ser
Med sig nye Ideer,
Og af den Slags, der Jordbunden gjøder,
Saa at Venstres gamle Træ
Ret kan brede sig i Læ,
Skyde Topskud fra saadanne Rødder.

Beskedenhed?

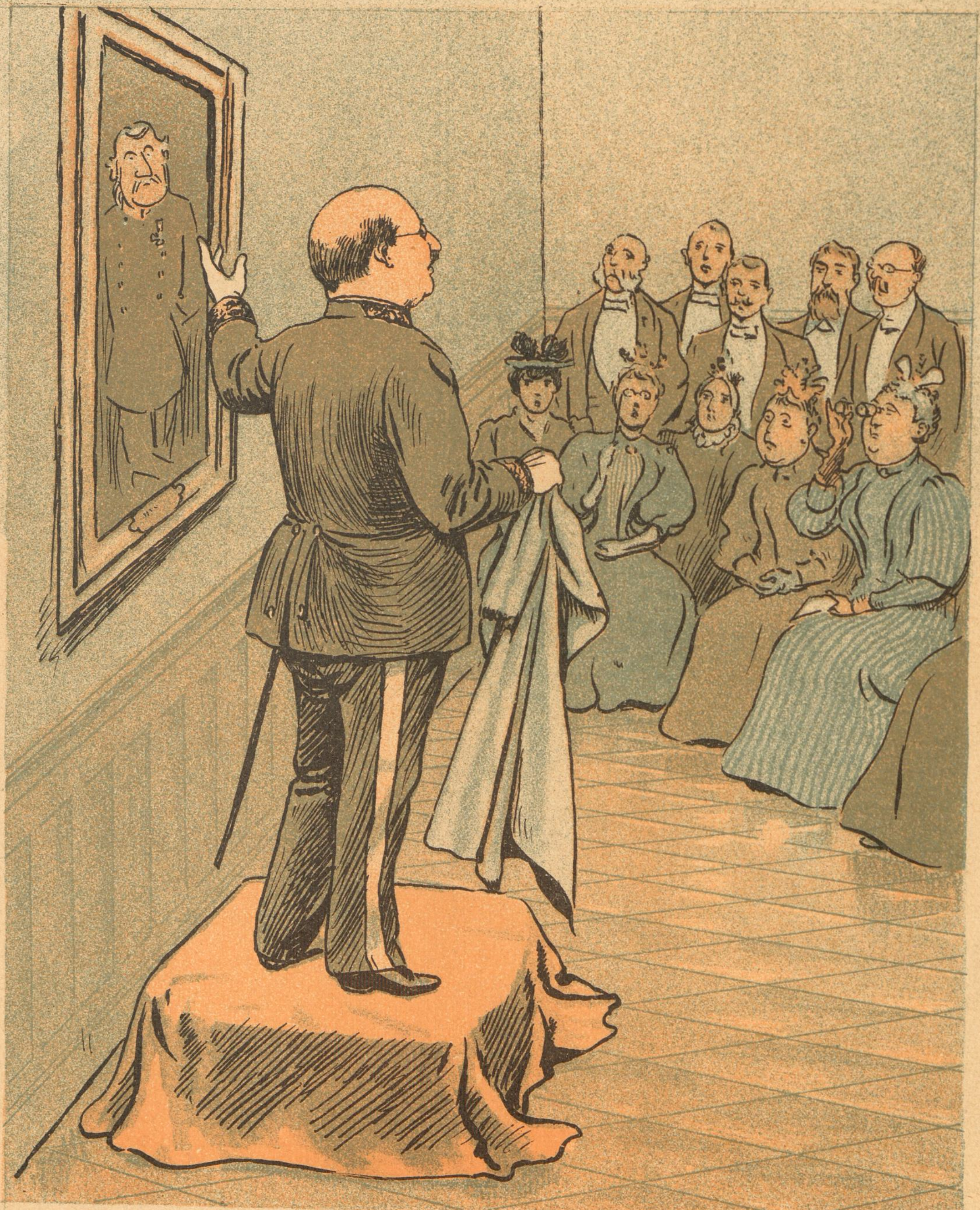

Borgmesteren (afslører sin Forgængers Billede paa Raadstuen): Ja kære Medborgere, denne Mand havde jo fortjent at blive hængt herop allerede i levende Live; men han vilde jo nødigt . . .

For en Sikkerheds Skyld.

— Kan du se Vej her gjennem Krattet, Jens?
— Næ, Hr. Pastor! men jeg stoler paa Vorherre.
— Ja, hold saa lidt og lad mig hellere komme af.

Presse-Balfaldera-Motiver.

Og der gaar Dans i Kasinos Sal,
Der danser Manicus, som var han gal,
Og der gaar Dans i Amaliegade,
Der danser de Pressemænd unge og glade,
Der danser Secher en rask Galop,
Han tror, det var ham, der hjalp Oskar op,
Saa Kredsen den blev vunden.

Der danser Frederik Hansens Jean-Jean
En lille pikant og koket Kankan,
Saa vel det det menige Folk forlyster,
At se sig selv i Bladet som „Røster“,
At de kan faa Lov til at stemme i
Med, hvordan de vil ha' vort Lotteri,
Saa mangt der bliver vundet.

Der danses saa smukt i Hotel Royals
Lokaler en yndefuld Trippevals;
Der danser ung Falkman saa let og behænde,
Ach væ! hans Danse faar aldrig Ende;
Men hver Gang at Ferslew slaar til Lyd,
Trefoldig da bliver Læsernes Fryd —
Derved er meget vundet.

Og der gaar Dans, hvor ugenert
Vor Hørup danser en lille forkert
Med Vennerne nede fra Rømersgade
Til sagte Musik af en gammel Ballade,
Til Hørup tilsidst sig erklærer mat
For Organ for en gammel Reklameplakat —
I Selvkritik har han dog vundet!

Og der gaar Dans om et lille Kvartal,
Naar end'lig det „nye“ nok startes skal,
Og fanger end ikke det mange Holdere,
Saa vil med Beskyttelse glæde det Toldere;
Den Sætning er der dog Mening i:
En Vogel i Haanden er bedre end ti,
Som man har ikke vundet.

Balder-Runer.

Onde Tidender spurgtes fra Valhal. Sket var det nemlig, at Alberti-Loke havde udpønsket at undlive Jakob-Balder, som alle Aser havde stillet op paa Thinge; thi ofte havde han staaet for Skud. Fandt Loke da i det fjærneste Østen en Hansen-Mistelten, som ej var tagen i Ed. Troede Aserne dog først, at det var kun en Lægeurt, men fejlede jo heri storartet. Lagde nemlig Loke Mistelten paa den blinde og lydvillige Secher-Høders Buestræng. Spændte han saa Buen, og gik Hansen af! Da faldt Balder; men alle Venstre-Jætter gren overlydt. Gik da Budstikken til Højre, at alle Aser skulde græde. Græd da Frederik-Hejmdal højest af alle. Græd med ham alle gode Mænd og Kvinder. Kom ogsaa Grædekonerne til Lars-Tøk, som svarte kun, at med tørre Øjne græd Tøk gjerne.

Og gjorde han gladelig saa.

Paa Besøg.

Raadhuset i Korsør. Borgmesteren. Overbetjenten.

Borgm. (fordybet i en Bunke Akter). Hvad er det for en Larm, Valdemar?

Betj. (ved Vinduet). Det er Folket, der jubler. Deres Velbaarenhed. De raaber: „Borgmesteren frem!“

Borgm. Gid Pokker havde dem! (ved Vinduet) Tak, mine Venner, Tak! Adskillelsen har været lang, smertelig lang, men desto kjærligere er Gjensynet. Nu har I mig imidlertid (afsides) saa længe det varer — og stol paa, at jeg ogsaa skal vaage over Eder. Vorherre være med Jer! (Tilbage til Arbejdsbordet.) Puh! Gid Pokker havde alt det kommunale Vrøvl (blader). Klage over Rendestenen i Søndergade — Ny Væge til Lygten i Havnegade — Forslag til Udvidelse af Byens Arresthus — Andragende om, at Storegade maa blive døbt om til Sylowsgade. Den er ikke saa tosset endda (ser op). Hør, Valdemar, Valdemar! ser Du Lysskjæret derude. En Ildebrand! skynd Dig!

Betj. (ved Vinduet). Det er Folket, der bringer Deres Velbaarenhed et Fakkeltog.

Borgm. (falder tilbage). Pyt, ikke andet! Og i et helt Aar ikke saameget som en ærlig Skorstensild i denne elendige By. Det er ikke til at holde ud.

Betj. Næ, det er ikke til at holde ud, Deres Velbaarenhed.

Borgm. (drømmende). „Aa, husker Du Fyen, den dejlige Ø?“

Betj. Ja, det var en dejlig Ø, Deres Velbaarenhed.

Borgm. „Aldrig, aldrig jeg forgætter Jyllands Dale, Jyllands Sletter.“

Betj. Næ, jeg kan heller ikke, Deres Velbaarenhed.

Borgm. Fordømt, at Aarhus slap fra os, ligesom den var begyndt at blive mør.

Betj. Ja, li'som den var begyndt at blive mør, Deres Velbaarenhed.

Borgm. (hæftig). Jeg maa til Aarhus, jeg maa. Nellemann. Nelleman, hvorfor svigter Du mig?

Betj. Ja, hvorfor svigter han Deres Velbaarenhed? (Et Brev bringes ind.)

Borgm. (læser). Ha! Valdemar, Valdemar, glæd Dig, vi skal til Aarhus. Her er Kommissions-Udnævnelsen. Hvad siger Du?

Betj. Ja, hvad siger Deres Velbaarenhed?

Borgm. Jeg siger, at vi rejser i Morgen. Spring derfor hen paa Telegrafstationen og bestil Arrester, saa mange Du kan opdrive, i Aarhus og omliggende Byer.

Betj. (ud). Skal ske, Deres Velbaarenhed.

Den ny Professor.

I Anledning af, at enkelte Blade har vist sig mindre forstaaende overfor Vilhelm Møllers Udnævnelse til Professor, har Professorernes Fagforening — Danmarks Udødelige — sendt *Puk* følgende officielle Redegjørelse:

„Vilh. Møllers Udnævnelse er slet og ret en Belønning for videnskabelige og kunstneriske Fortjenester.

Som Kunstner har han udmærket sig, idet han er Virtuos paa Strygeinstrumenter. Som Videnskabsmand har han sat sine Spor i en Mængde inden- og udenlandske — dog mest indenlandske — Revuer. Han har desuden gjort sig fortjent ved en Række interessante Textundersøgelser, og en Del opsigtvækkende Benfund — navnlig af ældre Ben — skyldes ham, om end han beskedent har tilhyllet disse Fortjenester for det store Publikum.“

Denne sagkyndige Udtalelse er tiltraadt af forskellige ansete Lægmænd, saasom Rantzau, Direktørerne Rasmussen og Thor Jensen, Kehlet m. Fl.

For egen Regning kan *Puk* tilføje, at der forestaar en Række lignende Udnævnelser i den nærmeste Fremtid, hvorved man vil søge at kaste Glans over de Mænd, der bidrager til at højne Folkets aandelige Niveau. Saaledes vil de to gamle Revueforfattere blive Kancelliraader, Tivolidirektør Thrane Kammerjunker og Thor Jensen Krigsassessor.

Mester og Lærling.

Scene i Rosenborggade.

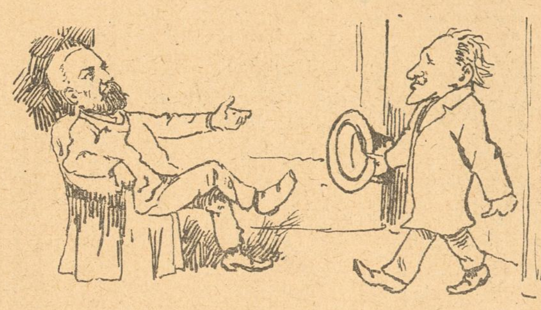

Mesteren. Velkommen fra Valby, min kjære Dreng. Det kom Du jo rigtig pænt fra.

Lærlingen. Ja, takket være din Instruktion, Mester. Den har gjort sin Virkning.

Mest. Uden at rose mig selv, tør jeg nok sammenligne mig med Bjørn Bjørnson og Bloch og Rosenberg og Herman Bang saa vel som med Udlandets bekjendte Sceneinstruktører. Huskede Du at slaa Krølle paa Næsen og gøre det Kast med højre Haand i Retning af Modkandidaten, naar Du lod et stærkt Ord løbe af Stabelen?

Lærl. Ja, det kan Du stole paa. Jeg gjorde mere end det. Jeg sparkede-ud baade med Arme og Ben. Og saa imødegik jeg ham paa godt Kinesisk; jeg kneb ud, hvor jeg kunde!

Mest. Var det ikke det, jeg tænkte. Du overgaar din Mester. Saa har jeg da faaet Erstatning for alle de mødige Timer, jeg har svedt sammen med Dig her foran Pillespejlet for at faa sat det rigtige Trit i Dig.

Lærl. Jeg gad vidst, om en amerikansk Valgkandidat kunde gjøre sine Sager bedre. Naar jeg lige undtager de raadne Æg, var hele det øvrige Apparat i Karakteren.

Mest. Ja, Du sæbede ham nydelig ind. Han skulde vel vogte sig for at give igen.

Lærl. Atter et af dine brillante Fif, kjære Mester.

Mest. Men kom, lad mig nu give Dig en Times Anstandsøvelser, inden Du fremstiller Dig for Høgsbro. Og gaa saa ud i Kjøkkenet til Maren, din Frakke kan nok trænge til at børstes ovenpaa den Tur.

PUKs Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Vort Bal.

Nej, intet i Verden kan lignes ved et Bal,
En Presse, der danser, den virker i sit Kald,
Har *Puk* paa Tribunen begyndt sit Spil,
Saa maa selv *Tante* sig dreje dertil.

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 8 Marts. Nr. 10.

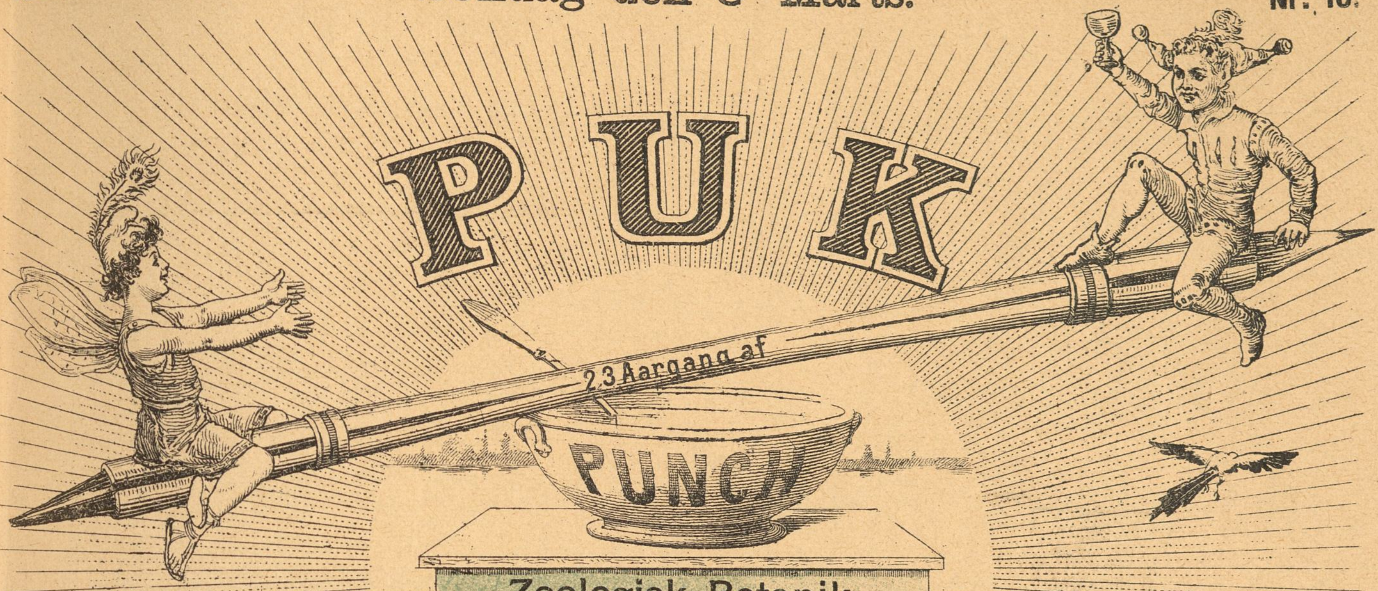

Zoologisk Botanik.

— Hvorfor er det store Fuglebur sat over Juletræerne?
— Det er vel for at de ikke skal gaa ud!

Ak, hvor forandret!

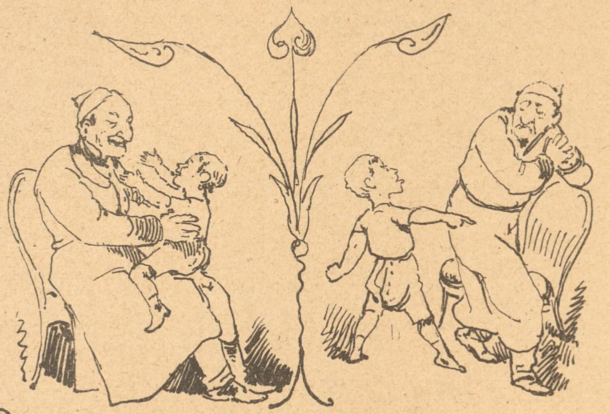

Der var en Tid, da Frederik var lille,
Og Asger Carstensen var ikke født,
Ak! da holdt Jakob sig beskedent stille,
Da Højres Have var et Eden sødt.

Man tænkte ej forvorpent paa at bygge
Forsamlingshus paa Socialisters Vis!
Paa Wodrofflund da nød man huslig Lykke
Med Trippevals til Højresagens Pris.

Da Manicus man som en Fader æred,
Ej pilled' ved hans Privilegium;
Mens Dinesen smaa Moderate næred'
Og gav dem Hus- saavel som Hjerterum.

Ak, det er overmaade længe siden,
Og siden da er Højre blevet ungt!
Nu Børnene nok følge vil med Tiden;
Men for Forældrene det bliver tungt.

Nu har vi faaet os „*Det unge Højre*",
Der spejder graadigt efter „*Tidens Krav*",
Og Ferslew et Slags Mellemhøjre tøjre
Man saa paa stolte Traditioners Grav.

Selv Hørup sig et lille Højre starter,
Hvor Haanden Esaus, Røsten Jakobs er,
Og Frederik til Generalforsamling farter,
Og Asger traver baade her og der.

I „*Politiken*" Hørups Pund forrenter
Sig snart til Jakobs og til Fred'riks Pris,
Mens Edvard man her ned fra Norge henter,
At skrive Vers i Frederiks Avis.

Og derpaa gaar Familien i *Kjæden*,
Man Trier gjør til Formand for Lars Toft,
Og det gør ikke Spor af Skaar i Glæden,
At der er Sorrig paa Albertis Loft.

I Fællig laver man en Borgerliste
Med Philipsens og Petrus Beyers Navn,
Og, skulde „*Politiken*" Cawling miste,
Erstatter Frederiks Jean-Jean dens Savn.

— — Saalunde mødes da i Fryd og Glæde
Alt, hvad for Tiden der i Norden duer;
Men Manicus udi sit Pilestræde
Sørgmodig pønser paa en Mani-kur.

En Tragikomedie.

Fremtids-Situation.

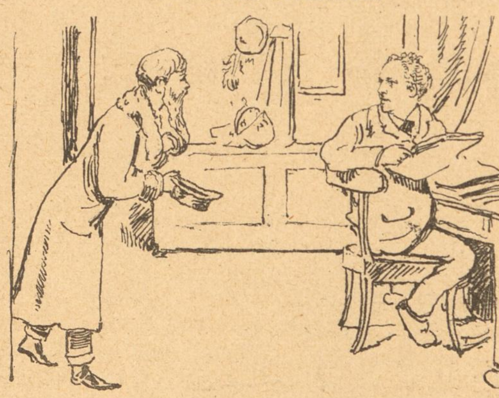

Intendanten (sidder i sit Kontor paa Theatret i Færd med at gjennemlæse en Bunke nye Lystspil. Det banker paa Døren).

Professoren (træder ind). Undskyld, Hr. Intendant — —

Intend. Ja, min Tid er rigtignok knap.

Prof. Jeg ved det. Det var ogsaa bare — der er en Tragedie . . .

Intend. Har De ikke faaet Deres aarlige Tragedie?

Prof. Jo, jeg ved det nok, men — det er en Schiller . . .

Intend. Ja, De kjender jo Kontrakten. Een Tragedie om Aaret og dermed Basta.

Prof. Hm, jeg mente, at, naar den var ganske lille, saa kunde den maaske passere.

Intend. Nej; fem — endnu. Men De plejer jo rigtignok at stryge en lille Smule.

Intend. Naa ja, lad os da se paa den (tager Manuskriptet). Ja, første Akt kan vi jo dejlig undvære, og anden og tredie kan nok forkortes til en. Fjerde — ja, den stryger vi, og femte arrangerer vi saa som et Slutningstableau ovenpaa den ene Akt. Saa gaar det sammen med det nye Lystspil.

Prof. Kunde vi ikke i det mindste gjøre det i to Akter?

Intend. Vil De have den ene, eller vil De slet ingen Ting have? De kan sandelig ikke saadan solde i Gift og Dolk, som De er vant til.

Prof. (sukker). Ja ja. saa maa jeg altsaa nøjes med den ene — med Dekorationer fra Berlin.

Intend. Nej, fra Wahlin. (Forekommende.) Naa. det gaar jo ellers storartet. Har De været oppe hos Martinius fornylig?

Prof. Ja, jeg var der i Aftes. Udmærket Aften. Først læste han „Fiesco“ op, og saa skrev vi Sedler.

Intend. (strengt). Sedler — Slutsedler?

Prof. Jamen bare for Shaws Skyld. Den gode, ærlige Martinius — han glæder sig ved vor Lykke.

Intend. (rørt). Ja. det er sandt — uden ham var vi aldrig kommet sammen.

Prof. (græder). Han vilde jo bare prøve os. Og nu er han hos Abrahams!

Intend. (alvorlig.) Vi maa haabe, han har det godt der.

Prof. Ja; det er mig jo altid en Trøst at tænke paa. — Maa jeg saa sætte den paa Programmet?

Intend. Ja, sæt De bare paa Programmet: „Tragedie i en Akt af Schiller“. (raaber efter ham. idet han gaar). Men kun til populær Eftermiddagsforestilling — til halv Pris!

Poeta lavreatus.

Der foregik forleden paa Kjøbenhavns Banegaard en lille, smuk Højtidelighed i Anledning af, at den nye Anckerske *poeta lavreatus* skulde til Syden.

Forfatterforeningen var mødt med Faner, og de unge Digtere Johannes Jørgensen, Stuckenberg, Sophus Clausen og Michaëlis stillede som Festmarskaller for at hædre det beundrede Forbillede. Oscar takkede dem og opmuntrede dem med, at naar de hang rigtig i, saa kunde de maaske ogsaa blive til Noget og faa Ancker.

Ude paa Perronen strøede hvidklædte unge Piger fra herværende Døtreskoler Blomster til Tak for den moralske Underholdning, Oscars sidste Bøger havde beredt dem. Og da Oscar skulde stige ind i Kupéen, traadte Borchsenius frem med en Buket fra ham og Secher og holdt en lille Tale om den nye Nationaldigters Betydning for vor Literatur.

— Han vilde, sagde han, særlig holde sig til Oscars sidste epokegjørende Værk „Frøken Vandas Roman“. Hvilket Væld af geniale Tanker berigede den os ikke med? For første Gang var det slaaet fast i dansk Literatur, at man burde lade være at gaa paa Kafé, og at unge Damer ikke burde ryge Cigaretter, da de i saa Fald udsatte sig for at blive hængende ved unge Godsejere med blonde Overskæg. Oscar havde nu naaet sin Udviklings Toppunkt. Han var begyndt ved den kombinerede Ret, hvor han tjente sine første Sporer, og var nu naaet til, om han saa maatte sige, Hof- og Stadsretten, da han baade havde vist sig som en Hofmand og en Stadskarl. Og hermed Oscar leve!

Rungende Hurraraab lød, mens Toget satte sig i Bevægelse, og Oscar nikkede dybt rørt fra Kupévinduet, mens Robert sprang op paa Trinet og omfavede ham.

Men paa Perronen stod det nye Højreblads Aktionærer og viftede „paa Gjensyn!“

Populære Folk. XIX.

„Frøken Vandas“ **Fader: Digter Madsen.**

Videnskabens Triumf.

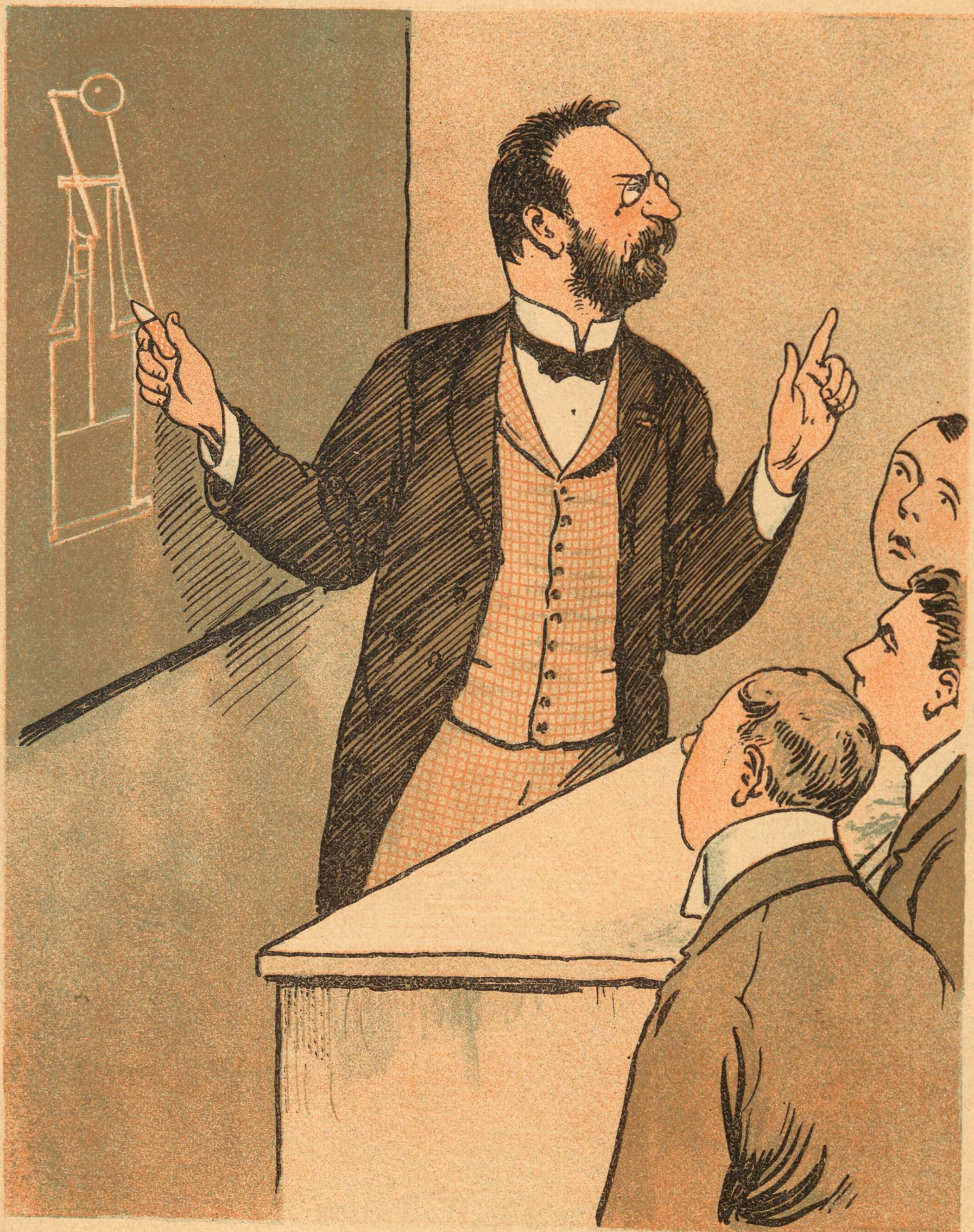

— Ja, mine Herrer! Dette Instrument er saa indviklet, at det var lige ved ikke at blive opfundet.

For meget af det gode.

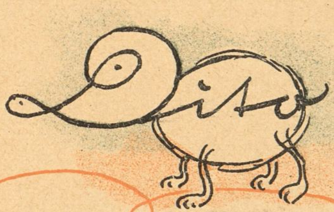

— To Lam! Ja dem haar je køft, men jen Dito haar je sgutte køft, for ded veed je itte hva er.

Det forjættede Land.

Kjøbenhavner-Brev fra en importeret Franskmand.

Allons enfants de la patrie,
Le jour de gloire est arrive:
Højt mod Polen ligger et Rige,
:,: Fuldt af Is og den evige Sne, :,:
Dog et Sted, hvor der er godt at være.
For enhver, der har sultet i Paris,
Er Landet ret et Paradis,
Hvor man høster baade Penge og Ære.
Thi vid, i dette Land
Ej spørges, hvad man kan —
Tal Fransk, tal Fransk,
Og for din Fod vil ligge hver en Dansk.

De er nok noget vilde af Sæder,
Kannibaler som andre Eskimoer;
De nedslagter og grusomt opæder
:,: Hver en Borger, der bliver dem for stor. :,:
Derfor er kun lutter Smaa tilbage,
Men, hvad Pokker vedkommer det os?
Det er bare med sig selv de slaas.
Fremmede har skam ingen Grund til Klage.
Og, er man Franskmand blot,
Saa har man det saa godt —
Tal Fransk, tal Fransk,
Og paa dit Vink vil springe hver en Dansk.

Man maa finde sig i, at de beglor En,
Man maa taale deres rædsomme Sprog.
Hvert Minut er der En, der betror En:
:,: *„Je suis du Journal Dannebrog,“* :,:
„Ah, Monsieur, au Politique je hører“ —
Man maa tro, at den halve Nation
Er Pressemænd af Profession,
Medens Resten er Theaterdirektører —
Men tag kun dristig fat:
Det allerværste Pjat
Paa Fransk, paa Fransk,
Til Raseri henrykker hver en Dansk.

Man maa ej blive vred, naar en Horde
Studiosi slæber en med Vold
Til en Hule — *ah miséricorde!*
:,: Og en Fest, som de kalder „et Sold“, :,:
Hvor de, medens Ben paa Bordet plantes,
Fylder sig med en væmmelig Drik
Og pudser, som de har for Skik,
Paa En deres værsteSlagsbro'r, Georg Brandes,
Alt sligt er Bagatel,
Hold ud alligevel!
Tal Fransk, tal Fransk,
Og som en Prins behandler Dig hver Dansk!

I Brandvagten.

Tartuffe. Nej, Du kan tro nej — den hoppede jeg inte paa. Jeg byttede Vagt med Pedersen og fik *Misseline* i Steden for. — Min Ven, Poul Levin, sa'e jo i Politiken, at det var rent skidt. Han havde selv været nede i Paris og talt med Molièren om det. Fru Lautrup er meget for blond og smuk og slank til den Rolle. Elmiren skal natyrligvis være lille og sort og have en meget krum Næse,

Meteorologiske Betragtninger.

Videbegærlig Dreng. Optaget Fader.

— Fa'er, hvad er Meteorologisk Institut for noget?

— Det er et Sted, hvor man kan se, hvad Vejr vi skal have, min Dreng.

— Hvordan ser de det, Fa'r? Kigger de op i Vejret?

— Ja, javel, de kigger altid hen i Vejret.

— Kan de altid se, hvordan Vejret bliver den næste Dag?

— Ja, den næste Dag kan de altid se, hvordan Vejret bliver.

— Naar de skriver: „Udsigt til Regn“, bliver det saa ikke Regn i Morgen, Fa'r?

— Jo, min Dreng, saa bliver det ikke Regn i Morgen.

— Naar de skriver: „Udsigt til Blæst“, blæser det saa i Morgen?

— Ja, vist blæser det.

— Naar det er taaget, Fa'r, hvordan skriver de saa?

— Saa skriver de naturligvis taaget, Dreng. Kan Du ikke forstaa det?

— Jeg synes ikke, det slaar til.

— Hvad slaar ikke til?

— Nej, for i Gaar stod der: „Udsigt til tørt Vejr“, og i Dag regner det jo.

— Naa ja, det slaar jo udmærket til.

— Skulde det da saa ikke være tørt Vejr i Dag?

— Nej, det har jeg aldrig set.

— Jamen det kan jeg slet ikke forstaa, Fa'er.

— Hvem Pokker siger ogsaa, Du skal forstaa det? Vær nu stille, Dreng!

(Pause.)

— Fa'er, kan de da give os, hvad Vejr de vil?

— Nej, saa meget Værd har de nu ikke.

— Kan de heller ikke tage det Vejr fra os, vi har?

— Jo, forleden var de unægtelig ved at tage Vejret fra os, da de rettede „mildt Vejr“ til „let Frost“.

— Har de da nogle Trolde, der hjælper dem?

— Nej, kun en lille Nisse.

— Hvad er det for en Nisse, Fa'er?

— Det er en lille rar Nisse, som hjælper saa mange Mennesker; den hedder Sætter-Nissen.

og saa skal hun være umaadelig fed. Hun skal jo fylde hele Scenen, siger han, især i de Akter, hvor hun inte har no'et og skal ha'e sagt. Og Falkman siger jo nok i de nationale Dagbladsnyheder, at hun er køn og spiiler egentlig udmærket, men at det altsammen inte kan hjælpe det mindste, desformedelst hun er meget for ung til Rollen, hvor hun jo skal være Moer baade til Emma og Zangenberg; men han er da for Resten saa godmodig at hjælpe paa hende ved at digte hende en halv Snes Aar ældre, end som hun er. Men det er inte nær nok alligevel til den Rolle. Og Borksenius siger, at hun har spillet saa meget privat, at han inte kan hitte Rede i, hvad der er Dilletantmæssing-Rutine og hvad der er ægte Kunst, og saa siger han alligevel næste Dag, at hun slets inte har spillet Dilletante mer end en eneste Gang i sit Liv, hvor hun sagde Tak i Aalborg til et lille Middagsselskab i Aarhus sammen med Krestoffer Buk og sin Mand. Og hverken *København* eller *Aftenbladet* kan finde noget ved hendes Spil, formedelst at man strax kan se, at hun er en fin Dame — og en Fornærmelse mod de Smaa i Samfundet, natyrligvis. — Nej Tak! Den Forestilling skal jeg dog inte ha'e noget af før om en halv Snes Aar, for til den Tid er jo Mantzius. ogsaa bleven gammel nok, siger Borksenius, og kan blive god. Nej! maa jeg be' om Misseline paa Løjbænken. „Det ka' Du li'e, Kressjan" si'er jeg til mig sæl.

Da Kristensen fik Kopperne.

„— — Naa, saa var 'et jo, at Kristensen fik Kopperne. Jeg tror nok, jeg kan sige, at de gav ham dem ind med Skeer. Han gik jo der paa Kommunehospitalet og vartede op med at ligge Patienterne paa Bordet og bære deres Tøj til Vaskerkonen, forstaar I. Og saa havde han jo lige akkurat faaet en Koppepasjent og besørre i Renlighed, og da han havde espederet han, gik han ind og gjorde de andre færige uden saa meget som at lugte til et Stykke Sæbe. Og han blev da heller ikke vaskineret eller paa anden Maade stukken. — Men saa fik han natyrligvis Kopperne. Han ku' selv mærke, hvordan de brød og pirkede indeni han, men det snakkede Kristensen begriveligvis inte om. Vel er han en stor Torsk, men saa dum er han da heller inte. Han stak dem den ud, at det var røde Hunde, og den hoppede de straks paa. „Ku' det inte ogsaa være Skarlagensfeber eller Meslinger?" sagde han til dem. „Jo, det ka' s'gu gærne være," sagde saa de; „det ska' De inte ta'e Gift paa." Se derfor slap han jo for dereses Mixtur, forstaar I.

Saa omsider turde han jo inte holde den gaaende længer paa de Maader. Naar han gloede ner a' sig, sagde han, at det var grangivelig som store Thekopper, og for inte at komme til at klinke Postelinet, meldte han sig kaput.

Og saa sagde de til han: „Naa, saa det er Kopper. De bar. Men hvorfor Fa en sagde De inte det strax? Nu kan vi s'gunte ha'e Dem gaaendes her paa Spitalet længer; det er forbudt i Rejlemanget. Kras De nu bare a' hen til Koppespitalet, men De behøver for Resten da inte at rende Livet a' Dem. Mor Dem godt," sagde de, „Adjøs." — Og saa stejlede jo Kristensen ellers a'. Men det javede jo inte, saa han gik først ind og blev balberet, for han vilde inte møde paa Hotel Øresund med et Skæg, som han ku' ligge og træde i om Natten. Saa fik han sig en „Sexogtreds" og et Par „Sorte" nere hos Ølhansen og en Snaps paa Falderebet henne hos Haltemikkelsen. Naa, og saa slog han et Slav hjemom og kyssede Mutter og Aangerne nok saa pent til Afsked, inden han var 'en. — Ja, gu er det skikkelige Folk, dem derude paa Kommunen. Deres Skaal, Folkens! Og Kristensens Skaal! Og lad os saa faa noget i Kopperne! Vi skal da ha'e et Par „Sorte" til!

Livsløgne —

En ung Mands Bekjendelse.

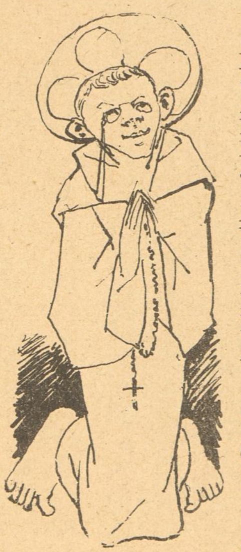

Af Føddernе ryster jeg Støvet
Og gaar fra den falske Profet,
Forvirret, beskæmmet, bedrøvet
Over alt, hvad hos ham jeg har set.
Paa Rygmarvens hvidgraa Stængel
Min Hjærneblomst skjælver i Gru.
Dog, var jeg end Djævel — en Engel
Jeg haaber at blive nu.

Bedærvet, løgnagtig, uærlig,
Vellystig og ondskabsfuld
Og vigtig, saa rent gefærlig
Af alt mit lyriske Guld. —
Det var jeg den Gang, da Profeten
Mig havde udi sit Garn,
Der fandtes paa hele Planeten
Vel næppelig saadan et Skarn.

Saa rev jeg mig løs af Dansen,
Staar atter paa egne Ben,
Og ønsker mig helt op til Nansen*)
For ganske at vorde ren,
Langt hellere end at følge
Den store Blasfemist
Jeg sejler paa Livets Bølge
Som en katholsk Pietist.

*) Vel at mærke dog ikke Peter.

PUKs Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Efter den nye Methode.

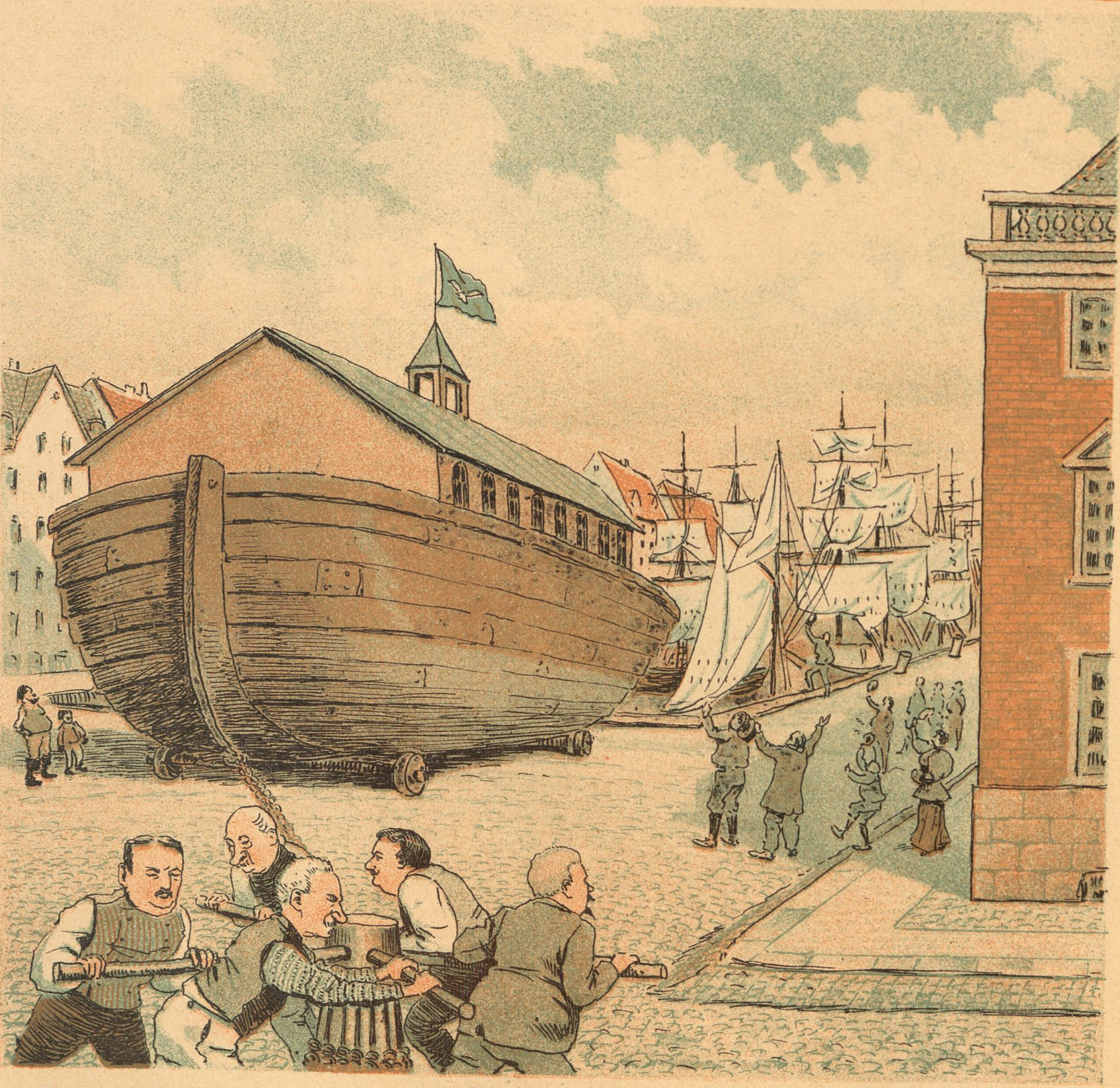

Hellerup *invenit.* Puk *delineavit.*

Vil Pressen kun ihærdig ved Bethelskibet lirke,
Saa lægger det snart op ved den gamle Skipperkirke.

Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 15. Marts. Nr. 11.

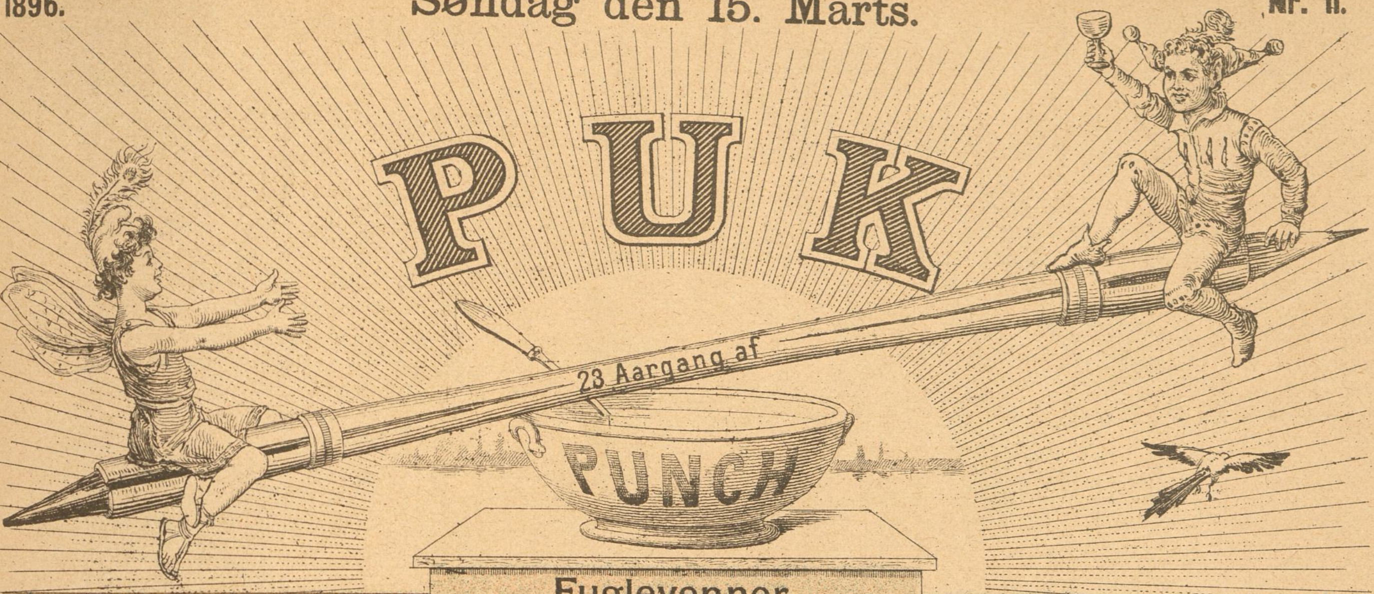

Fuglevenner.

— Men, Emma, hvorfor skrev Du ikke ogsaa under paa Opfordringen mod Fuglepynt paa Damehatte?

— I Øjeblikket er det mig umuligt, Kjære, men maaske til Sommer.

— Hvorfor ikke nu?

— For i Vinter har jeg to nydelige Svaler paa min Hat, saa det vilde da være den største Synd mod Fuglene at kaste dem væk.

En Spurv i Tranedans.

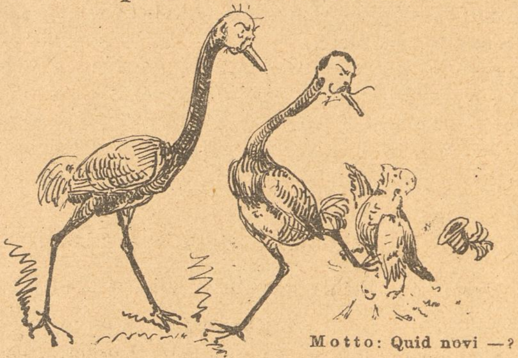

Bismarck ved en Alliance
Med Kalnocky en Gang sad,
Talte om, hvordan la France
Bedst de kunde gjøre flad.
Sørgeligt, at denne Britte
Ej var til at stole paa;
Hvem som en nødvendig „Dritte"
Skulde de nu med sig faa?

Man med Porten snart blev fær'i
Og med Spanien ligedan;
Ikke bedre gik det Sverrig,
Belgien og Grækenland.
Kun Italien fandt de bru'elig
Om end store Sager ej;
Men det var vist rent umulig
At faa det paa den Galej.

For det husked' vist forbandet
Godt de østerrigske Klø,
Og at Frankrig for det andet
Frelste det fra rent at dø —
Dog for alt at have prøvet
Skrev de sporenstregs til Rom.
Næste Morgen ufortøvet
Crispis Svar tilbage kom:

Han i Alliancen vilde
Lige strax med Haar og Hud;
Med sin Hær han skulde stille,
Naar som helst man sendte Bud.
Han var modig, havde Kræfter,
Krigen var hans Hoved-Værk;
Verden skulde se herefter,
Hvor Italien var stærk.

Krigsbedrifter Verden spur'te
Glimrende fra Afrika,
Sidst der meldtes, at de Sorte
Mulede Italia. —
Hvis nu Alliancens Fædre
Skulde vælge om igen,
Tror jeg sikkert, de — Gud bedre!
Valgte — Abyssinien!

Ved Kaffen.

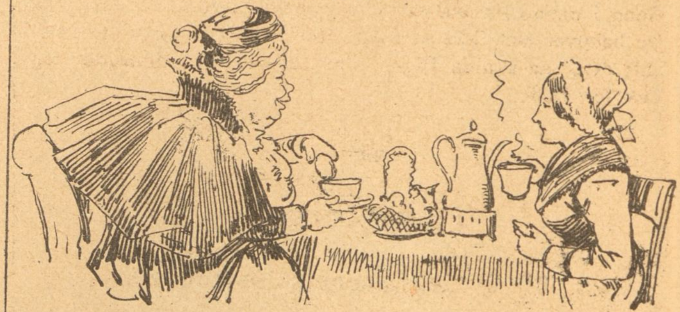

Fru Juliane Petersen: — God Dag, søde Fru Schrøder og Tak for Laan af Hængekrøllerne til Karnevallet, som virkelig tog sig aldeles henrivende ud til mit antike Angpirekostume fra 1830, og det gjør vel ikke noget, at jeg blev nødt til at farve dem lidt for at faa dem til at passe til mit eget Haar, for De bruger dem jo alligevel kun, naar De skal ud, og det skal De jo aldrig, men De kan rigtignok tro, at vi morede os til Karnevallet, det vil sige, jeg morede mig, og Petersen sad og spiste Østers med en Forretningsforbindelse, som han siger han var nødt til at gjøre lidt Stads af, hvorfor de ogsaa blev ved at spise Østers næsten hele Natten, og Petersen var saamænd saa kjed af, at han ikke kunde komme ind og danse Padøkatter efter „Politiken"s Opskrift med mig, men som han selv sagde, der gjaldt jo ikke blot vil, men ogsaa skal, og derfor følte han sig ogsaa hele Aftenen som et Skaldyr, og derved blev det ham jo umuligt at optræde som det galante Pindsvin overfor mig, men Ambrosius, som var Marskal, håvde jo en hel Del Venner, og Herregud, søde Fru Schrøder, de unge Mennesker gaar jo tidt omkring ved en saadan Lejlighed og véd ikke, hvad de skal tage sig til undtagen at være i Vejen og drikke Øl nede i Bazargangen, saa det er saamænd en Velgjerning, naar Nogen vil tage sig af dem, og derfor gik jeg rundt til den ene efter den anden og fik dem til at danse baade med Dora og med Juliane og med mig selv, og de var naturligvis meget beskedne og sagde, at de dansede saa forskrækkelig daarlig, men bag efter saa jeg jo flere af dem danse saadan med smaa unge Piger, som de jo naturligvis ikke generede sig saa meget for, og saa kunde jeg jo strax forstaa saa meget, at det bare var af Undseelse, at de ikke vilde binde an med mig, men saa kan De jo nok tænke, at jeg helmede ikke, før jeg fik sat dem

ordentlig i Trit, og der var saamænd En af dem, der blev saa begejstret, at han sagde, at han aldrig i sine Dage havde været med til noget lignende, og at han aldrig havde haft en Balaften saa fyldig besat, og Herregud, man er da heller ikke ældre, og De kunde saamænd ogsaa godt have moret Dem, hvis De havde været med, især før Maskerne faldt, og det kunde maaske have været en Trøst for Dem at opfriske Erindringen fra Deres unge Dage, da salig Schrøder friede til Dem paa et Karneval, især da det jo nok ogsaa var under Masken, og De har jo saa mange antike Kjoler, saa De havde saamænd slet ikke behøvet at anskaffe Dem noget Kostume, men hvis De har Lyst til at se „Elverhøj" i Aften paa min halve Plads, saa er det mig en stor Fornøjelse, og det er jo et yndigt Stykke, selv om det er fjerde Gang i denne Sæson, at vi faar det paa vores Aften — ja, De behøver slet ikke at takke, for hvis De ikke vilde have haft den, saa skulde Pigen. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

To Reformer.

1. Til Cykleuvæsenets Hæmmmelse.

Magistraten vil ikke give efter, naar det gjælder Kamp mod et saa fordærveligt Uvæsen som Cyklismen, men agter efter Forlydende til Sommer at udstede følgende

Reglement:

§ 1. Cykling er tilladt i de samme Gader i Kjøbenhavn som hidtil. Dog har enhver, der føler sig ilde berørt af en Cykle, Ret til at fordre, at Cyklisten drejer om ad en anden Gade.

§ 2. Hver Gang Cyklisten passerer en Fodgænger, en Hund, en Barnevogn eller andet levende Væsen, skal han ringe med sin Klokke. Hyppig Ringen forbydes dog.

§ 3. Bemærker Cyklisten en Fodgænger, der tilsyneladende har meget travlt, bør han springe af og ved høflig Henvendelse til Vedkommende stille sin Cykle til hans Disposition

§ 4. Paakjører Cyklisten en Fodgænger, en Hund, en Barnevogn eller andre levende Væsener, skal han øjeblikkelig udlevere sin Cykle til vedkommende Skadelidte, der beholder samme som haandfaaet Pant for sit Erstatningskrav.

§ 5, Af Hensyn til den i forrige Paragraf anførte Eventualitet bør Cyklisten altid medføre en Pisk.

§ 6. Tændt Lygte paa Cyklen er forbudt før Gadelygternes Tænding; efter dette Tidspunkt skal enhver Cykle føre tændt Lygte. For at undgaa at blive draget til Ansvar gjør Cyklisten derfor rettest i at følge en bestemt Lygtetænder paa hans Rute gjennem Byen. Gjør Lygtetænderen Ophold undervejs f. Ex. for at nyde en eller anden Gjenstand, bør Cyklisten ligeledes standse og oppebie hans Gjenkomst. Private Arrangementer mellem Lygtetænderen og Cyklisten, hvorved Sidstnævnte overtager Førstnævntes videre Funktion, ere dog tilladte.

§ 7. Efter nærmere Paabud fra Politiinspektøren har enhver Cyklist at stille paa Nytorv med sin Cykle til Eftersyn. Befindes Cyklen herunder at lide af saadanne Mangler, at den skjønnes farlig for Andre end Cyklisten selv, konfiskeres den til Fordel for Fattigkassen.

§ 8. I Tilfælde af epidemiske Sygdommes Opstaaen i Byen skal Cyklisten for Politiet fremvise Attest for, at Cyklen er behørig desinficeret. Naar der er Kopper i Byen, skal baade Sadel og Luftringe vakcineres.

2. Til Droskevæsenets Fremmelse

har Byens vise Fædre endvidere udstedt saadant

Reglement:

§ 1. Der indføres en ny Slags Drosker, som i Et og Alt stilles lige med de gamle, dog at de altid i offentlig Henseende foretrækkes for disse.

§ 2. Spørgsmaal om Ret til en Holdeplads afgjøres i hvert enkelt Tilfælde af Politidirektøren og beror paa hans Humanitet. Ønsker en ny Droske en gammel Droskes Holdeplads, skal der saaledes gives den gamle en Frist paa indtil 24 Timer til at søge sig en anden Holdeplads.

§ 3. Ret til en af de nye Holdepladser erhverves kun ved at komme først til samme. Vil en Droskekusk konkurrere med en anden om en Holdeplads, men Konkurkurrencen medfører en betydelig Afvigelse fra Droskens Route f. Ex. naar der maa kjøres i modsat Retning af den, hvori Droskens Bestemmelsessted ligger, bør Kusken dog forinden saavidt muligt indhente sine Passagerers Tilladelse.

§ 4. Væddekjørsel mellem Drosker er ganske forbudt.

§ 5. Den Fart, i hvilken Droskerne maa kjøre i Kjøbenhavn, bestemmes som i Middelfart ɔ: i et Trav, der hverken er kort eller jævnt, men en Slags Lunte midt imellem.

§ 6. Betalingen skal af Kusken afkræves Passagererne midt under Kjørselen og portionsvis, hver Gang en passende Strækning er tilbagelagt. Saalænge Betalingen staar paa, holder Drosken stille. Opstaar der Vanskeligheder under disse Betalingsstandsninger, kan Kusken ved den nærmeste Politibetjents Hjælp foretage en Udsættelsesforretning.

§ 7. Enhver Rejsende, der ankommer til Byen pr. Jernbane eller Dampskib faar udleveret et Kjøretegn, som forpligter ham til at kjøre med den Droske, hvis Numer Tegnet lyder paa. Vægrer Vedkommende sig ved at opfylde sin Forpligtelse, kan Kusken ved den nærmeste Politibetjents Hjælp foretage en Indsættelsesforretning.

§ 8. Af Hensyn til fremmede Rejsende oprettes et Sprogkursus for Droskekuske efter den amerikanske Tale-Methode paa Kommunens Bekostning.

§ 9. Opdages under et saadant Kursus noget Slags Talent hos en Droskekusk, f. Ex. Operastemme, bliver der paa Kommunens Bekostning at sørge for hans videre Uddannelse f. Ex. i Nyrups Etablissement.

§ 10. Droskerne skal altid holdes i en god, forsvarlig Middelstand. Indførsel af de saakaldte Aktie-Drosker forbydes som skadelig for Middelstanden.

Uden Overdrivelse.

— Hvor lange er hans Fødder da?

— De ere saa lange, at naar han er paa Strøget, maa han helt ud paa Kongens Nytorv for at vende.

Heldigvis!

— Men det er dog skrækkeligt, saa De stammer, det lyder jo rædsomt. Stammer De al Tid saa stærkt?

— Nej, de-de-de' e-er er Gud ske Lov k-k-kun n-naar j-j-j-je' taler.

Kommitteret Skifte?

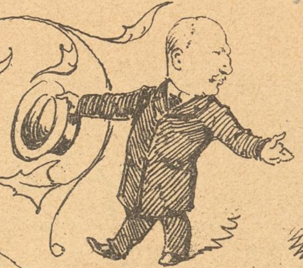

Mon det skulde være sandt:
Peter vil sin Greve svigte?
Eller mon et Blad vel fandt
Af sig selv paa sligt at digte?
Det var trist, hvis det var vist,
Thi han var fra først til sidst
Som en Sol blandt smaa Planeter,
Hvor faar atter vi en Peter?

Der blev Liv og Løjer, da
Han kom til at staa for Styret;
Skulde han igjen derfra,
Slukkes atter Glædes-Fyret.
Olaf selv som Pjerrot fik vi,
Naar vi i Theatret gik, vi
Sikre var paa herlig Spads
Fremført med Festivitas.

Børnene ej glemte han,
Søndag Eftermiddag glade
Mødte de, selv om ej man
Tro tør, de fik Chokolade.
Hellig holdt man Fastelavnen,
Da Theatret aabned' Favnen,
— Og, naar der var Fødselsdag,
Man et lille Gilde gav.

Skal nu denne Lystighed
Svinde fra Thalias Alter
Og til Gjengæld syltes ned
Udi Tante Berlings Spalter.
Fyrretyvetusind lidt
Vistnok er for den Profit,
Som er værd mer' end Moneter
At faa sig en saadan Peter.

Hvem skal saa som Kommitert
Være Grevens gode Genius?
Bloch var vel kvalificeert,
Men det Synd var for Borchsenius.
Vilhelm Møller var ej ilde,
Dog han næppe passe vilde,
Tidt man saa jo, at han strøg,
Hvad der smagte af Fy-Feu.

Historien om Peschcke.

Der var en Gang en lille Dreng, og han hed Peschcke. Det er der ikke ret mange smaa Drenge, der hedder, og derfor troede han, at han var bestemt til noget stort. Naar Folk spurgte ham, hvad han vilde være, saa svarede han, at han vilde være Socialist over hele Verden.

Saa voxede han til, men han blev ikke Socialist lige strax. Han oprettede en Frihandelsbutik, og der stod han selv bag Disken og solgte sine egne Bøger, der skulde gjøre det af med alle Toldere og alle Toldskatter i hele Landet. Men hvis nogen vilde kjøbe Gardiner hos ham, saa kunde de ogsaa godt faa dem. Han lavede selv saa mange, saa han solgte af dem. „De er af prima Kvalitet," sagde Peschcke, „dem skulde De prøve, lille Frue; det er mit eget Arbejde." Men han snakkede ikke noget om, at de Gardiner indbragte ham mangen en god Toldskilling mellem Aar og Dag. For det kom jo ingen ved, tænkte Peschcke. Folk er nu saa slemme til at skumle.

Saa var det, at han kom ind i Rigsdagen. Der satte han sig for Enden af de ottes Bænk, men det var ikke de otte om Kongen, hos dem havde han ikke noget at bestille. Og hver Gang der skulde stemmes for en Socialist-Reform, saa rejste Peschcke sig op og raabte: „Her er jeg!" Og bagefter klappede de otte ham paa Skulderen og kaldte ham Peschcke Bravkarl.

Men saa en Dag havde det nær revet ud mellem ham og de otte. Og det kom sig af, at da Fæstningen skulde vedligeholdes, stemte han den forkerte Vej. „Ja, men jeg er national," sagde Peschcke, for det var han. „Den gaar ikke," sagde de, „saa bliver du en skidt Socialist."

Det var Peschcke meget bedrøvet over at høre. Han gruede for de sociale Stemmer, han havde at røgte i Slagelse. Saa gik han hjem til sig selv skar andet Oplag af Johannes Jørgensens Livsløgne op og rullede Gardinerne ned. Og hvis han ikke har rejst sig, saa sidder han der endnu.

Og der kan han blive siddende, til han bliver Socialist over hele Verden.

Kjære Johannes Jørgensen!

Puk har modtaget en lille Serie Breve til Johannes Jørgensen i Anledning af hans Omvendelse. Her er et Par Stykker:

Kjære Johannes Jørgensen!

At jeg, der altid har ivret mod den ukonfirmerede Literatur, glæder mig til at se Dem skrive en mere konfirmeret Literatur, end De hidtil skrev, vil ikke kunne overraske Dem. Jeg siger heller ikke noget til lidt Religion, men

Johannes! husk paa, i hvis Skjød De laa, da De var en ganske lille Digter, husk, hvor De fik Deres Vers optagne og glem ikke den gamle, ærlige Edvard, der mente Dem det saa vel.

Og hvorfor i Grunden fortælle Folk, at De ikke mere er af vores Folk? Havde De bare ikke gjort det, saa var Sagen blevet mellem os, og De kunde saamænd godt være blevet rost i Bladet.

Men at Vedel offentlig trykker Deres Haand, uagtet han hverken er Abonnent paa „Fra Bethesda" eller Medlem sf Frelsens Hær, det maa jeg sige, det forstaar jeg ikke.

Deres
Edvard!

Kjære Hr. Jørgensen!

Tillad os at sende Dem de venligste Lykønskninger i Anledning af Deres Omvendelse. De saa vel, at vi strax havde Familiebegivenheden i „Dannebrog". Borchsenius & Secher.

Lykønskning
til Johannes Jørgensen paa hans Omvendelsesdag.

Du kaldte En og Anden Bengel,
Vi siger blot: Chacun son goût!
Gid stadig paa sin Rygmarvsstængel
Din Hjerneblomst maa frodig gro.

Og hvad gjør det, om Du forlægger
Din Virken fra det Jordiske,
Naar Dig forlægger og opklækker
Ernst Bojesens det „Nordiske"?

Stuckenberg. Claussen og andre gamle Venner.

Kjære Hr. Jørgensen!

Da vi i Dag har maattet sende et nyt Oplag elegant udstyret „Livsløgn" i Pressen, tillader jeg mig at forespørge, om De ikke maatte have nogle flere „Livsløgne", som De maatte være vilig til at overlade det nordiske Forlag — eller om der ikke i det mindste skulde være en lille Nødløgn til mine „Juleroser"

Deres
Ernst Bojesen.

Højstærede!

Vi tillader os herved at spørge Dem om, De ikke skulde være villig til at være Redaktør af et af os stiftet Bladforetagende, om hvilket De maaske har hørt en Smule Tale. Belært af Erfaringen imødeser vi nemlig den Tid, da den sidst indfangede Vogel ogsaa vil være fløjet, og da De jo ogsaa hedder Jørgensen til Efternavn, vilde Forandringen kun i ringe Grad ændre Bladets Fysiognomi. Vi ser jo desuden af Deres lille Bog, at De ikke engang anser Tanker for toldfri, og vi tør vel derfor anse Dem for en inkarneret Beskyttelsesmand.

Ærb.
Aktieselskabet „Det nye Højreblad".

Fra 6te Afdeling.

Stille rystende skriver min Pen:
Karen Marie Andreasen.
Hun var kommen paa Hospital,
Skjønt hun var næstendels normal.
Ind hos Pontoppidan saas at trine
Karen en Dag med sin Hovedpine,
Den var nok saadan lidt nervøs,
Og Professoren var lidt bøs.

Stakkels Karen fortrød sin Gang,
For hun blev strax lagt ind med Tvang,
Ingen fik Ro i det hele Hus,
Saadan skreg Karen: „Hieronimus!"
Karen kom dog ikke ud af Pletten,
Og Professoren tog Billetten;
Meningen, den var ganske go',
Han vilde unde Karen Ro.

Otte Dage paa den Klinik
Karen blev, før hun Frihed fik;
Hjemme hun saa med Sorg og Skræk,
At hendes Kundekreds var væk.
Da gik den prøvede Skrædderinde
Ud i Verden sin Ret at finde;
Fordringen var beskeden kun:
10,000 Kroner kræved hun.

Hof- og Stadsrettens Dommere,
Romernes Efterkommere,
Granskede dybt i Lovens Bog,
Karen var stadig lige klog.
Endelig var de til Enden kommen,
Kjendte Professoren fri ved Dommen:
Han kan gjøre alt, hvad han vil,
For der er ingen Sindssygelov til!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

I den gale Hals.

Hr. Sabelsluger Crispi paa Sabelen den hvasse
Forslugte sig og efterlod en lænset Lire-Kasse.

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 22. Marts. Nr. 12.

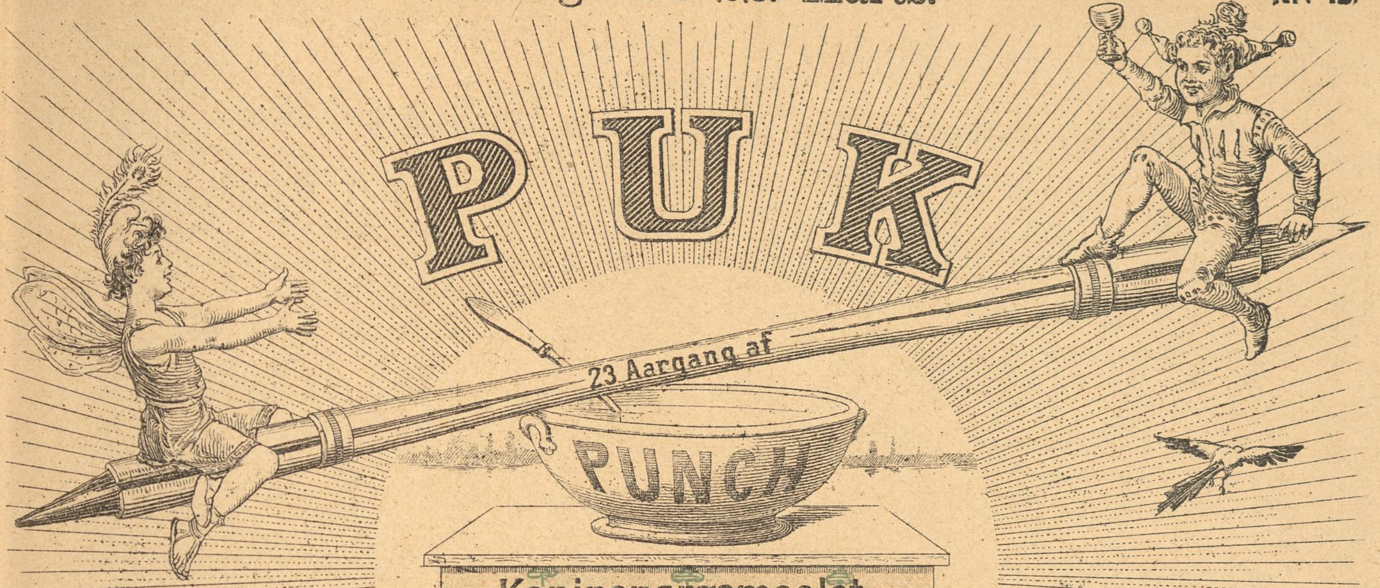

Kaninspørgsmaalet.

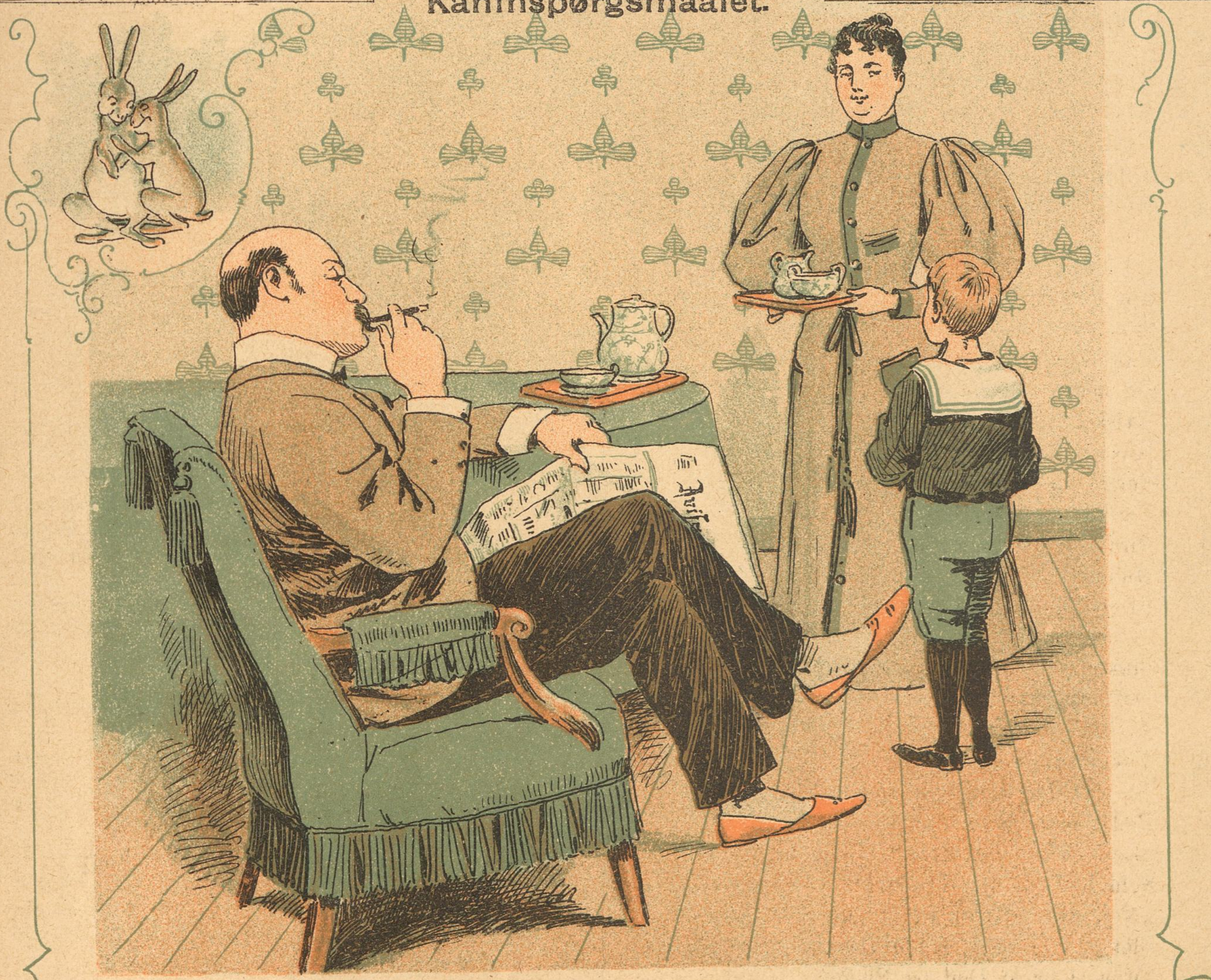

— Hør min lille Dreng! vil Du ikke hellere have en ægte Racekanin i Stedet for den gamle Han, Du har haft saa længe?

— Nej Mo'er! Det er Synd! Kunde Du have Lyst til at faa en anden Mand?

Attentatet i Pilestræde.

Tag og læs den *Berlingske Avis*,
Saa faar Du at vide,
Hvordan gamle Tante et Forlis
Skrækbart monne lide.
Det var Aften, Kassen frem hun fik,
Penge op hun stavled',
Og, da al Ting stemmed' paa en Prik,
Glad i Seng hun kravled'.
Mens hun sov, den gamle Tante,
Kom der listende en Bande
Folk, som inte var galante
Mod den pæne Dame.

De skam bare pønsed' paa Fortræd,
For det var Hallunker,
Som var kommet for at pille ved
Tantes mange Grunker.
De besnuste alle hendes Ting,
Griske, saa de savled',
Kassen fandt de, vendte den omkring,
Penge op de stavled':
Fyrre; — de om Mund sig slikked',
Firs! — betydningsfuldt de nikked',
Hundred' Tusind! — paa dem Blikket
Brændte udi Lue.

Sikken Rigdom! ih du gode Gud!
Det var uanstændigt.
At den Gamle maatte punge ud,
Var s'gu skrup nødvendigt.
Nu var der kun Spørgsmaal om, hvordan
Bedst man delte Smausen.
„Lad os ta' det Hele," mente han,
Som hed K. M. Klausen.
„Nej, det gaar ej an at tage
Slet saa meget," sagde Hage,
„For vi er jo Død og Plage!
Inte Socialister."

Enden blev, man nøjedes med kun
Firti Tusind Syle;
Av, da vaagned' Tante af sit Blund,
Gav sig til at hyle.
Hylet hørtes, gik til Hjerte nær
Hørring, Dydens Vægter,
Som for gamle Tante var især
Speciel Protektor.
Han løb til og greb de Ka'le,
Holdt for dem en Donner-Tale:
„Er I splitter-pine-gale!
Plyndre gamle Tante!"

Offerets Afløsning.

Kristen Smed. Goddav, Mads Jordmormand.

Mads Jordemodermand. Goddav, Kresten Smed. Hva' sier Du te, a vi ska ha Offeret avløst?

Kristen. Ja, hva Faen ska man sie te'ed? Æ ded baade te Præst aa te Dejn?

Mads. Ja, ded blier sandsynlivis te samtlige Aktoriteter.

Kristen. Ja, ded ku jo for Resten være behavelit nok. Nu har jæ faa Ægsembel boet her i Sovnet i — ja, hva Faen, jæ husser sgu i Øjeblikket itte, hvor længe ded æ, men ded ka vél være en tyve—fyrretyve Oer, aa i al den Tid har jæ te hver a Højtiderne ofret femaatredve Øre te Præsten aa femaatyve te Dejnen, saa ded blier jo saa aa sie te en hiel Kappetal. Ja, hves a ded kommer an pue min Stemme, saa har jæ sgu itte noved imued, a hun bli'er avløst, saa a noven andre ka komme te aa betale hinder, som faa Ægsembel Kjøvenhavnerne.

Mads. Ja, ded æ jo itte saa akavet fundet pue, men ded vægtigste æ dov, a alle Sovnets kommenale Aktoriteter faar ded Offer, som der ka tekomme dem efter deres Betydning faa Samfundet.

Kristen. Ja, dom dirom.

Mads. Ded mue Du itte sie. Kresten. Se, Præst aa Dejn, di fuer jo, hva di ska hae, men nu ve jæ faa Ægsembel sie vos Jordmormænd. Hva har vi faa vor ansvarsfulde aa i mange Maader anstrengende Gjerning?

Kristen. Hæ — ja — I har det da itte saa rent skidt.

Mads. Naa, saa ded synnes Du itte. Nu ve jæ sie, a

Du ve ha' Barn i Kærke, Kresten. Hva ka'ed saa nøtte, a Du har Præst aa Dejn, naar itte a Du har Barnet? Aa hvodden sku Du ku ligge Dig Børn te, naar itte Jordmoren velvilli ydede sin Assistangsje. Aa hvis Jordmormændene itte va te, saa va der heller ingen Jordmorer te.

Kristen. Næ, ded ka der jo være noved i.

Mads. Ja men hvofaa sku vi saa itte ha Offer lisaa godt som Dejnen.

Kristen. Jamen saa ska I da itte ha Betaling faa hver Gang din Koune æ yde i Pragsis.

Mads. Assedenserne æ noved, som itte kommer Offeret ve, aa dom ve vi itte ha avløst. Offer te Højtiderne aa Assedenser, naar a der æ noved paa Fære — ded æ itte mere end rimelit.

Kristen. Men hvad sier Risdauen te ded?

Mads. Hva Risdauen sier? Jæ ved sgu itte, hva Risdauen sier. Men hves a Risdausmændene itte ve stemme faa ded, saa mue vi rejse en Fulkestemning aa afsitte dom. Aa jæ gjør Rejning pue, Kresten, a Du itte ve svegte, naar a Rejnskavets Time slar.

Kristen. Ja men saa sku da Smeden ejentli osse ha Offer aa Assedenser.

Mads. Nej, Kresten, ded strider imued di demmekratiske Prængsipper. Vi ka sgu itte ligge større Skattebørder pue Befolkningen, end som der æ i Faavejen. Aa derfor mue Du nøjes mæ Assedenserne. Men saadden som det hidtil æ gaaet mæ Højtisofferet, ka'ed jo itte blie ve aa gaa.

Salomons Ordsprog.

Da *Puk* erfarede Eskild Salomons Talent til at lave Brandere, erhvervede vi os hans Medarbejderskab. Vi opgav ham en Række af Borgerrepræsentant-Kandidater, bad ham axle sin Vittighed og ud for hvert Navn affyre sine bekjendte Brander-Torpedoer, hvad han, som nedenstaaende vil vise, klarede brillant:

Aubeck: Mange Becke smaa danne en stor Au.

Hagemann: Hvorfor mon baade Højre og Venstre absolut vil hage sig fast i den Mand?

Holm: Jeg glæder mig til den første Gang, han vil tale i Salen; det bliver en artig Holm-Gang.

Johansen: I Modsætning til Borgermester Hansen, der i Reglen siger Nej til alt Nyt, vil denne blive en Jo-Hansen.

Knudsen: Han vil ramme hele den gamle Slendrian paa en knudsende Maade.

Rump: Nej, den kan jeg ikke.

Strøm: Jeg kan godt forstaa, at baade Højre og Venstre vil lade sig føre af denne rolige, behagelige Strøm.

Juul: Julen varer lige til Paasken, men saa er den ogsaa færdig.

Benzon: Et godt Middel til at fjerne gamle Fedt- og Rust-Pletter er Benzin.

Populære Folk XX.

Komfurdrengene.

Populær Forstaaelse.

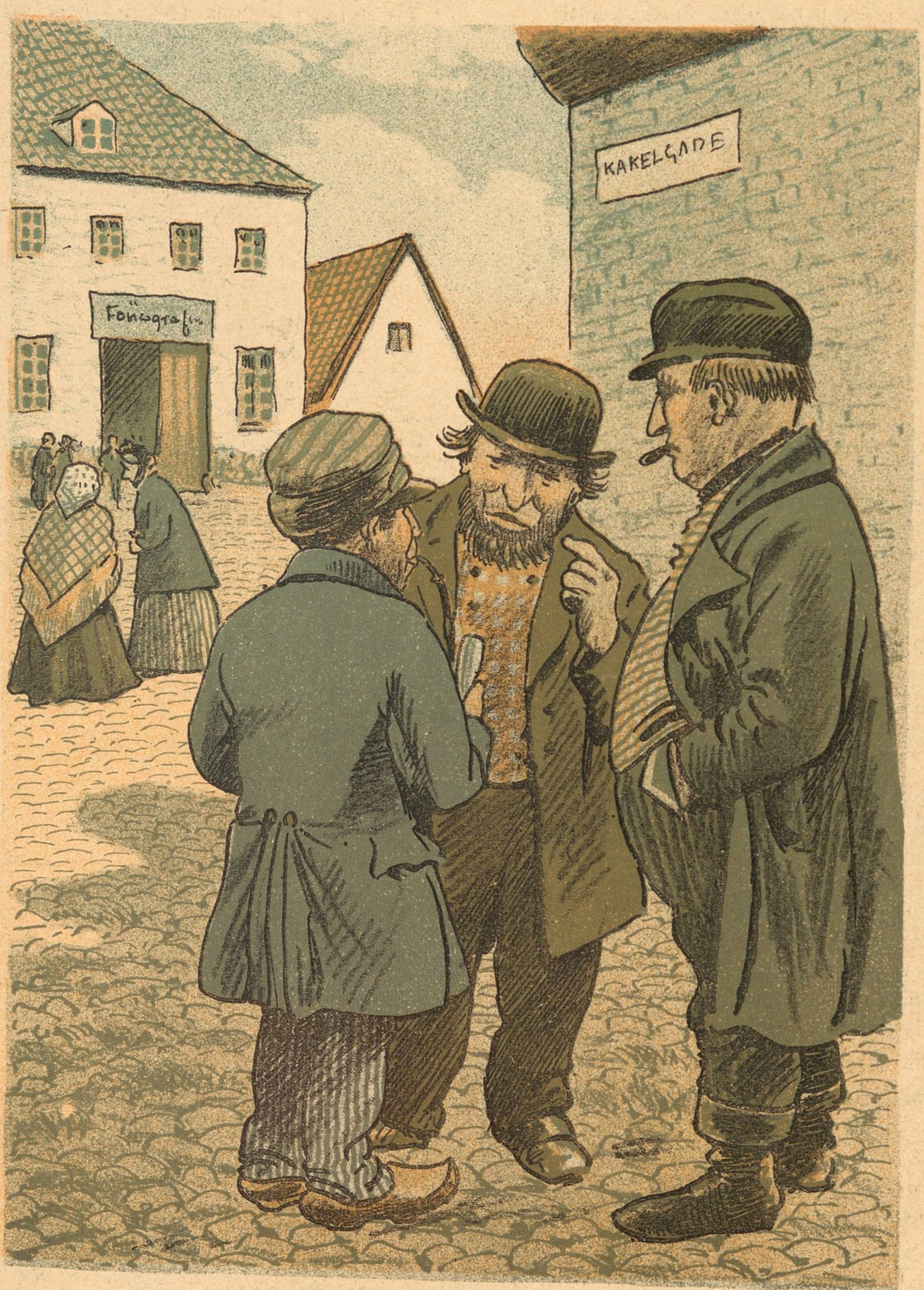

— Go' Dav, Pær! Du ka' elle's tro a' denne Fonograv æ' en movsom ïen.
— Saa?
— Ja! Ded æ' nu elle's nouet Hombok, men den æ' li'egodt movsom!
— Hva' æ' 'ed da faa nouet?
— Aa! Ded æ' saadden en Slavs Tellegraf mæ Vær i, aa saa presser Luften po aa ve' yd a' den a'en Ende.

Nødtvungen Indrømmelse.

— Du maa ikke bande saa afskyeligt, Jens.

— Ja naar A it mo band', saa kan A ett foe æ Bejster te at go, og saa kommer æ Præist fo sent te Kjerk'.

— Ja ja, saa band da i Guds Navn lidt; men ikke mere end højst nødvendigt.

En ny Vise
om Otto B. og Bjørn B.
eller
Den svigefulde Ven.

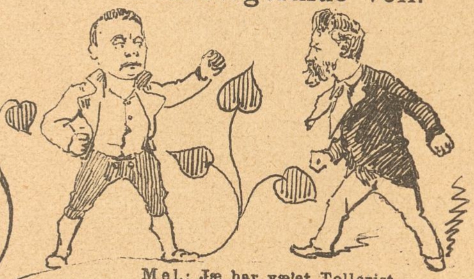

Mel.: Jæ har væ'at Tollerist.

Man er slets inte gal.
Naar man har lidt Moral,
Og det havde tilfældigvis Otto,
Og Alberti var saa glad,
Naar han saa, hvor fast den sad,
For Moral — det er *„Dannebrog“*s Motto.

Bjørn fra Norge kom herned,
Otto blev saa glad derved,
Fandt, at han var for Scenen et Smykke.
For hans Fa'er var saa berømt,
Otto havde altid drømt
Om hans Haand maaske en Gang at trykke.

Deres Venskab, det blev hedt,
Og til The blev Otto bedt,
Ja, en Gang fik han nok osse Sukkerlade.
Ak, men det gik galt tilsidst,
Skjønt at tilstaa det er trist:
Svigefuldt monne Bjørn ham forlade.

Hvad han egentlig har gjort,
Derom har man ofte spurgt;
Men i Mørket tidt Synden sig fjæler.
Folk fra Integade skal
Han ha' bedt en Gang til Bal,
Tør man tro blot, hvad Rygtet derom mæler.

Hermed givet var hans Dom,
Ind i *„Dannebrog“* han kom,
Og han kom der just inte for det gode.
Han Besked fik, som var ren,
Om hvad han var for en En,
Folk om Otto sagde: „Sikke dog et Ho'de!“

Et og andet, vel man fandt,
Deraf var ej ganske sandt,
Men det kunde det ellers godt ha' været.
Men hvad gjør for Resten det,
Bare Synden faar Rappée.
Naar den saadan paa sin Norsk har sig blæret.

Stort det dog ej paa ham hjalp,
At han mistede sin Skalp,
Han gik videre frem ad Syndens Baner.
Gud ske Lov, han rejser væk,
Naar han er i den Grad fræk,
Er det tydeligt, han er Brandesianer.

I Brandvagten.

Mellem Brødre. „Hør Brandstrup,“ siger en af Kollegusserne til mig forleden Dag, „Du er jo saadan inde i Krætikken, sig mig, hvad har de egentlig sagt om vores nye Stykke „Mellem Brødre“?“ „Jo,“ siger jeg jo, „saadan og saadan, de synes jo det var meget godt, undtagen at der var jo ikke meget med Handling, og Emil lignede jo ikke meget Minister Thott, og man fik ikke rigtig at vide, om Mantzius og Olaf hørte til det unge eller til det gamle Højre og om Zangenberg var imod Fæstningen eller ikke. Men ellers var de saamænd meget glade ved det hele. Saa nu kommer det bare an paa, hvad denne her, som skriver i „Illustreret Tidende“, siger til det.“ „Naa, han er maaske lidt skrap af sig?“ siger saa han. „Ja, gu er han skrap af sig,“ siger jeg. „Se, først siger han natyrligvis, at det er forkert, at man ikke kan blive klog paa, hvor Forfatteren vil hen, og saa er jo Emil meget for ædel, og Zangenberg har ogsaa været baade ædel og Insjeniør og med Fuldskjæg saa tidt, saa det er snart ikke mere til at holde ud, og Fru Bloch er direktus ingporteret fra „Annette“, og Olaf har vi s'gu osse set nogle Gange før spille saadan en gammel Bede, og hvis nogen tror, at en Mand som Mantzius, der er Professor og et godt Ho'de, vil gaa og være gal i Skralden i en længere Aarrække, fordi Broderen er af Triers Slags og gift med en tarvelig Pige, saa maa han gaa lidt længere ud al Landet til, og saa er Stykket ogsaa for langt. og der, hvor det er morsomt, der er det ikke morsomt nok, og hvor det er højtideligt, er det inte højtideligt nok. Se saadan noget siger han naturligvis.“ „Hvad hedder han da?“ „Han hedder nok Einar Christiansen,“ siger saa jeg — men i det samme kommer jeg til at se paa Plakaten, og saa ser jeg jo; at det er ham selv, der har skrevet Stykket.

Men er det nu ikke et Svineheld, at det netop lige akkurat skulde være ham og inte en anden En? For nu kan han da ikke komme til at skrive om det.

Og det vilde osse være baade Synd og Skam, for Stykket er skam meget ordentligt!

Den uartige Frederik.

(Frit efter H. C. Andersen.)

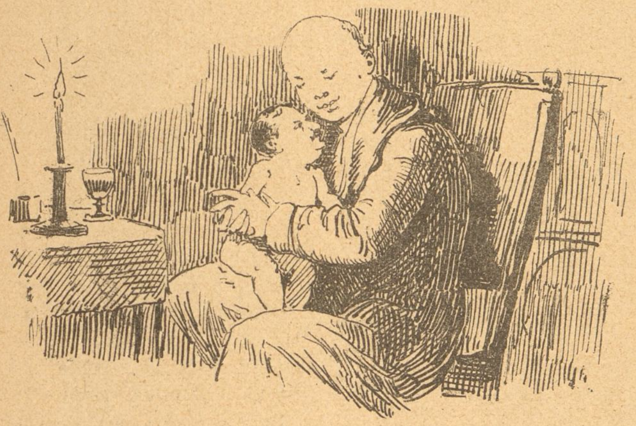

Der var en Gang en gammel Statsrevisor, saadan en rigtig god gammel Statsrevisor. En Dag, han sad hjemme i sin Arbejder- og Vælgerforening, blev det et forskrækkeligt Vejr udenfor; Storpolitikens Slagord skyllede ned, men den gamle Statsrevisor sad lunt og godt ved sin Sammensmelteovn, hvor Forligsilden brændte og Resultaterne snurrede.

„Oh, luk mig op,“ raabte en ung Højremand udenfor.

„Du lille Stakkel!“ sagde den gamle Statsrevisor og gik hen at lukke Døren op.

„Du lille Stakkel!“ sagde den gamle Statsrevisor og tog ham ved Haanden. „Kom Du til mig, saa skal jeg nok faa Dig sammensmeltet, for Du er en dejlig Redaktør.“

Det var han ogsaa. Han saa ud som en lille Sammensmelterengel, og i Haanden havde han en dejlig „Avis“.

Den gamle Statsrevisor satte sig ved Sammensmelteovnen, gav sig til at agitere mod J a k o b og lagde godt i Kakkelovnen for ham; saa kom den unge Højremand sig, sprang frem paa Arenaen og dansede rundt om den gamle Statsrevisor.

„Du er en lystig Redaktør,“ sagde den Gamle. „Hvad hedder Du?“

„Jeg hedder F r e d e r i k!“ sagde han, „kjender Du mig ikke? Her er min „Avis“; nu skal jeg prøve den.“ Og saa skjød han den gamle Statsrevisor lige ind i Hjertet.

Den gode Statsrevisor laa, som han havde redet, og græd. „Fy! hvor den Frederik er en uartig Dreng! det skal jeg fortælle til alle de gode gamle Højremænd, at de kunne tage sig i Agt og aldrig lege med ham, for han gjør dem Fortræd!“

Ja, det er en slem Dreng, den Frederik, han er efter alle Folk. Tænk en Gang, han skjød endogsaa en Artikel paa gamle L a r s T o f t, nu er det gaaet over, men saadan noget glemmer man aldrig. Fy, den slemme Frederik! Men nu kjender Du ham! ved hvad han er for en uartig Dreng!

I Krebsens Tegn.

Det er kun en trist Historie
Den om Grundlovens Reform.
K r a b b e vented' sig en Glorie,
Rejste en Forfatningsstorm,
Storm dog kun i et Glas Vand,
Skænket op for Folk og Land.

Land og Folk han gavne vilde,
Started' derfor *„Folk og Land“*,
Bladet var just ikke ilde,
Kun var Blækket spædt med Vand;
Og i Mangel af Kontant
K r a b b e var sig selv — Garant!

Ej i Længden Blad man trykker
Uden Penges Havelse,
Slige Bladudgiver-Nykker
Ender i Begravelse.
K r a b b e havde vist omtrent
Kun halvanden Abonnent.

Nu for Grundlovs-Revisionen
Folket narret bli'er April.
Skal vi stemme Afskedstonen
Efter Taare eller Smil?
De halvanden vil maaske
Græde, mens de andre le.

Hvis det ellers kunde nytte
Skulde K r a b b e til April
Sin Butik til K u l t o r v flytte,
Hvor der staar en Grædepil.
Dér er trykt Aviser før,
Dér de efter Omgang dør.

Følge skulde kan med *„Tiden“*,
Mellemstandens nye Pus,
Eller hist paa Skrædersiden
Kjøre frem med *„Omnibus“*
Dog blev Kjørslen næppe lang:
K r a b b e gaar kun Krebsegang.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

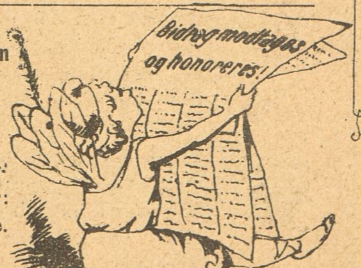

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

„Mellem Brødre“.

Mellem Brødre kaldt den lille,
Og her hjemme yngst af Aar,
Fredrik gik i Marken stille,
Vogted trofast Højres „Faar“.

Var de store ej og smukke,
Ikke just i Ungdoms Vaar,
Gik der ogsaa blandt dem Bukke?
— Nu paa Slag med Lars det staar!

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 29. Marts. Nr. 13.

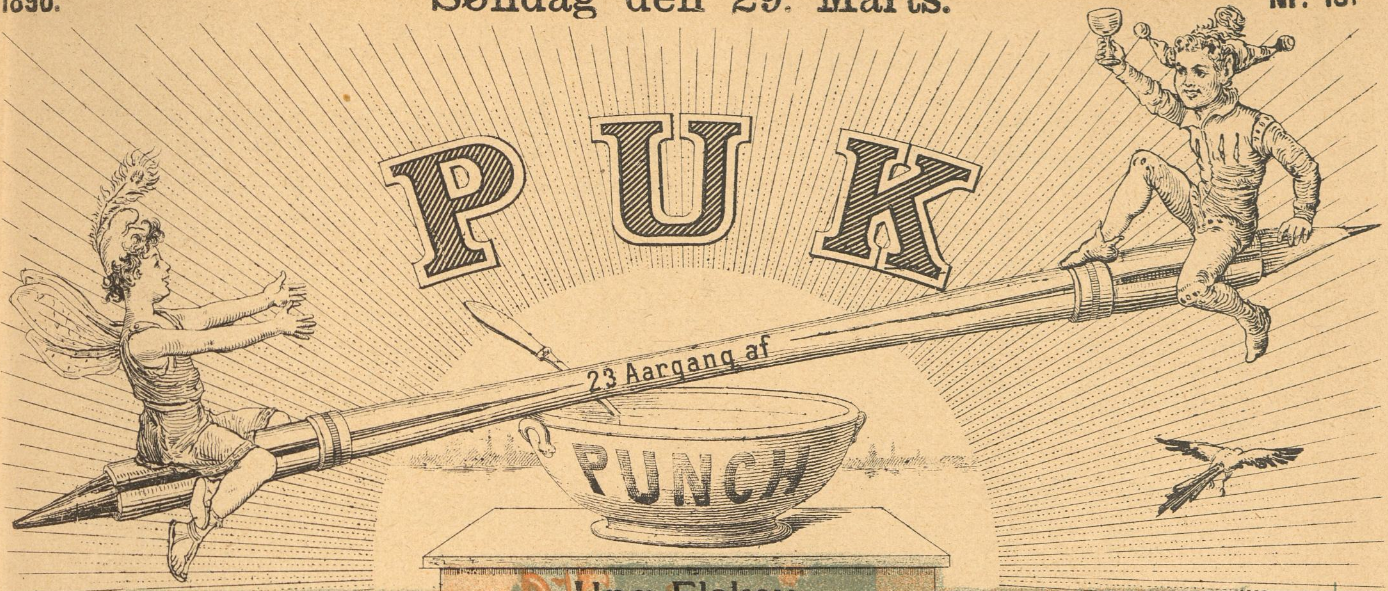

Ung Elskov

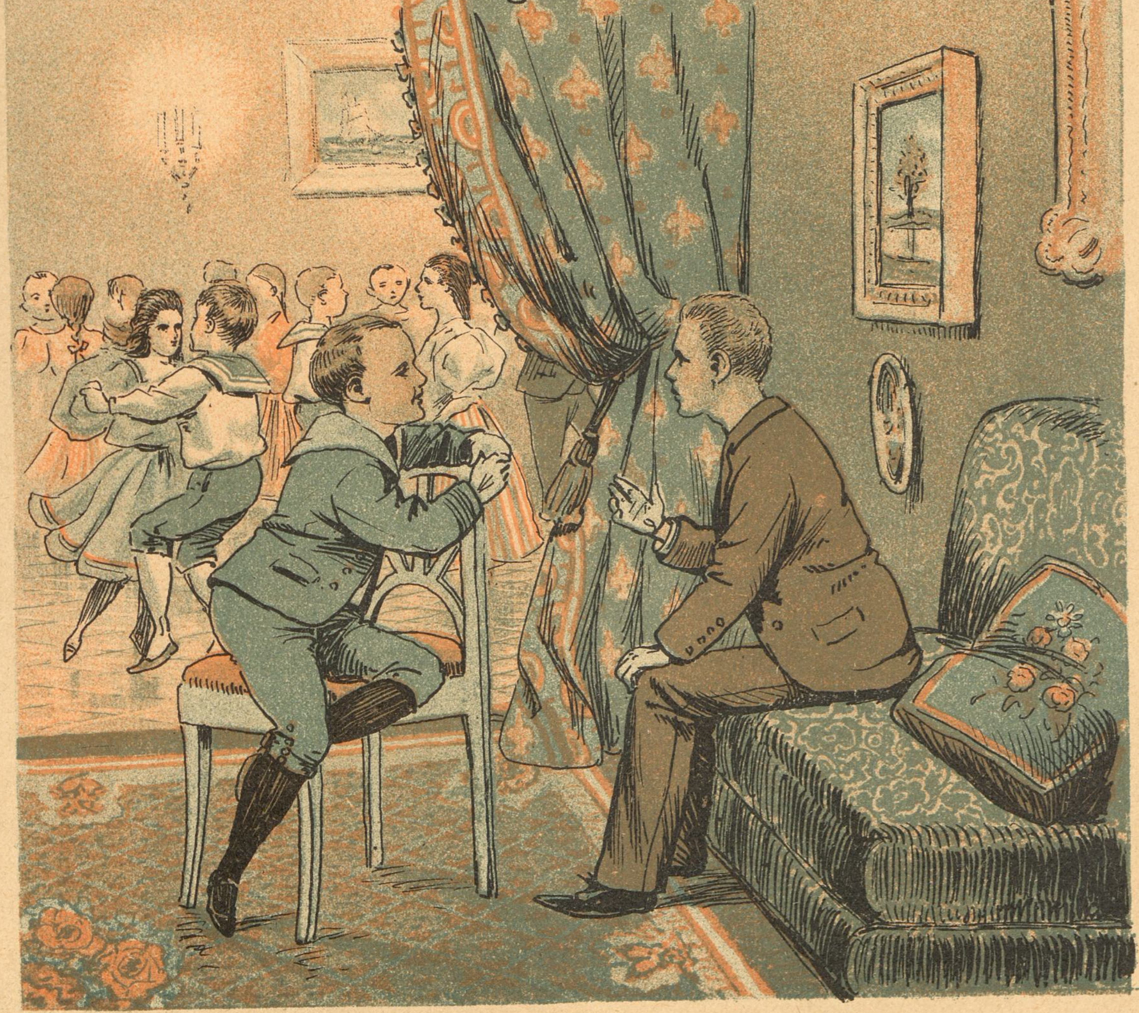

— Du kan tro, at jeg er forelsket i Emmy til op over begge Ørene.
— Ja det sagde min Fætter ogsaa i Gaar.
— Jamen, jeg har meget større Ører end han.

Opsang
for Oppositionen.

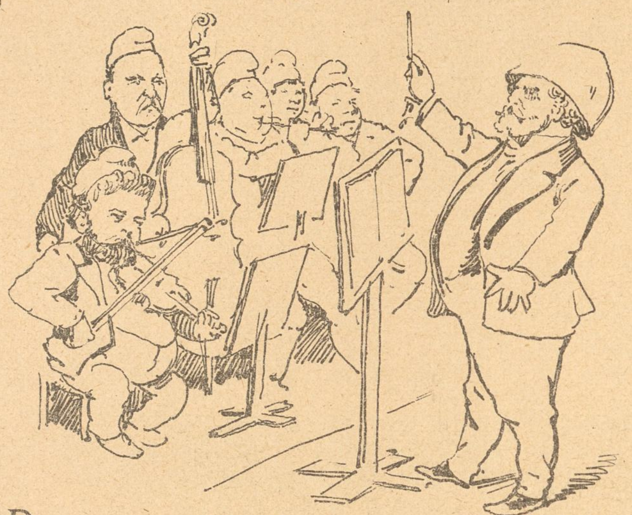

Paaskeklokken kimer snart fra den danske Kyst,
Melder over Lande dog om saa haard en Dyst.
Slutter Kreds og staar fast alle Venstremænd!
Notabene inte dem i Højre-Spænd.

„Listet“ fik vi Spidsen af Socialisters Hær;
Det er tapre Karle med dygtigt Munde-Læ'r.
Slutter Kreds og staar fast om de røde Mænd,
Det er dem, der hjælper os til Sejren hen.

Der er lille Skræder Holm med det hvasse Blik,
Ej vi gik i Tøjet, da denne Mand vi fik;
Alt det gamle Tøjeri kaster han paa Baal,
Og til nye Klæ'r for Byen ta'r han Maal.

Snedker Olsen er forvist ikke noget Snøvl,
Alle gamle Knaster han skrupper med sin Høvl,
Og af Friheds grønne Træ vil den Snedker-Mand
Lave Kisten til den gamle Slendrian.

Knudsen er Forretningsmand, det er ganske vist;
Han vil slaa til Jorden al muggen Borgerlist.
Slutter Kreds da om ham hver Forretningsmand,
Alle Slags Forretninger han føre kan.

Vældig teknisk Dygtighed har Johannes Rump,
Han vil ramme Pæle i Borgerskabets Sump.
Alle gamle Bedemænd skjælver ved hans Navn,
Det betyder Enden paa alt Sløjt i Kjøbenhavn.

At vi fik Johansen fat, kaldes maa et Held,
Han vil ingenlunde sit Samfund slaa ihjel;
Tværtimod for dets Skyld slider han sig træt,
Og han gratis strax os hjælper til vor Ret.

Frem da alle Venstremænd paa den store Dag,
Følg kun Socialisterne med det røde Flag!
I skal se, vi vil nok faa den Sejer hjem,
Vi des værre ikke fanger uden dem!

„Øjeblikket“s Mand.

(Frit efter *Øjeblikket.*)

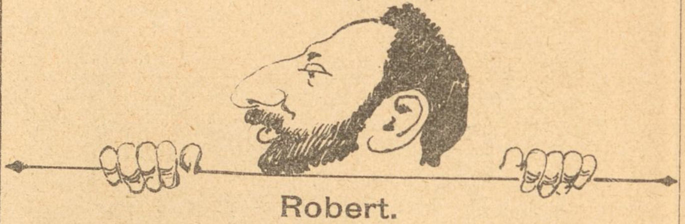

Robert.

Høj, smækker, smuk. Har en broget Fortid og en dannet Nutid, tilsammen dannebroget.

Havde sin „Sturm-und-Drang“-Periode under Borchsenius og Secher. Interviewede endogsaa en Gang Bjørnson, men blev ikke bedt til The. Udarbejder for Tiden en Piece om norsk Uforskammethed.

Gik fra *Dannebrog* til det nye Højreblad, hvis fornemste Støtte han har været under en Række skiftende Redaktioner. Blev som Højrefører En af Partiets mest ansete Mænd, idet han uden at slutte sig hverken til det unge eller til det gamle Højre stod over Fraktionerne som den af Alle anerkjendte Tillidsmand. Skal for Tiden saa smaat være udset til at afløse Lars Toft som Formand for Højres Arbejder- og Vælgerforening.

Var selvskreven til at være Sjælen i Borgerliste-Bevægelsen for 800 Kr. Er saaledes netop „Øjeblikket“s Mand. Viser sig saaledes fra en ny Side som Elev af Søren Kierkegaard, der ogsaa havde noget med „Øjeblikket“ at gjøre. Har ligesom denne gjennemløbet ikke faa „Stadier paa Livets Vej“, men har heldigvis formaaet at faa Livets „Enten-Eller“ til at gaa op i et „Baade-Og“. Skriver for Tiden paa sine Memoirer.

Vil sammen med sin Ven Oscar, Forfatteren til den populært kaldte „*Frøken Vandgrøds Roman*“ være selvskreven til at blive stillet op paa næste Aars Borgerliste.

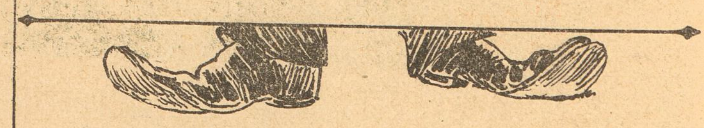

Borchseni-Bjørnsoniana.

(Hr. Bjørn Bjørnson har velvillig overladt *Puk* nedenstaaende. Det er de saa meget omtalte Aktstykker i hans Mellemværende med Hr. Borchsenius, som han har ment bedst egnede sig til Offentliggjørelse i *Puk*).

I.

Kjære Bjørn!

Vil Du spise Risengrød og Frikadeller hos os i Morgen? Der kommer ikke Andre end de Nærmeste, Secher og Robert, som Du ser: et lille udvalgt Selskab. Bagefter tager vi maaske lidt i Skoven.

Vil Du hilse Din Fa'er.

Din Otto.

P. S. Det var en storartet morsom Fløjtesolo, Du gav i Gaar, da Du kom ind paa Kontoret med Hatten paa. Tusind Tak!

II.

Lille gode Bjørn!

Jeg skal nok rose Dig i den nye Rolle, men — Du maa helst ikke ofiere vise Dig paa Gaden sammen med Falkman. Han er — hvad Du maaske ikke ved — Brandesianer. Dem fra Avisen saa vel som de andre Ferslewere maa Du af samme Grund ogsaa helst holde Dig fra. Har Du derimod ikke Lyst til at drikke The hos os? Der kommer kun de Nærmeste, Alberti og Oscar, som Du ser, et lille udvalgt Selskab. Bagefter læser jeg højt af „Fra Fyrrerne".

Din gamle Ven
Otto B.

P. S. Hvorfor kom Du ikke ned paa Kontoret idag? Vi savner Dig altid, naar Du ikke er der. Kom selv — og tag med, hvem Du har Lyst til, af Dine norske Venner.

III.

Bjørn!

Det var naturligvis for at give Ondt af Dig, at Du i Dag stod stille og talte med Nansen paa Østergade? Du skulde alligevel hellere have drejet om ad Lille Kongensgade, og jeg maa bede om en Forklaring.

Jeg ser heller ikke gjerne, at Du er altfor intim med Manicus. Han lefler med Brandesianismen.

Otto Borchsenius.

IV.

Hr. Bjørn Bjørnson!

Er det sandt, at et af „Politiken"s Bude paa Deres Anbefaling har faaet Plads som Karl hos Deres Urtekræmmer? S. u.

O. Borchsenius.

V.

Hr. Sceneinstruktør Bjørnson!

Jeg hører, at De i Dag har haft Deres Broder til Middag. Naar De gjør en Fest, hvor Indbydelserne endogsaa strækker sig til Sidelinien i Deres Familie, burde De ikke forbigaa mig.

Fra nu af betragter jeg mig som staaende ganske frit overfor Dem.

Borchsenius.

VI.

Til
Nihilisten og Nedbryderen Professor Riis-Knudsen!

Da det er os bekjendt, at De endnu trods vor Advarsel huser en samfundsfarlig Nordmand ved Navn Bjørnson, opfordrer vi Dem herved til inden trende Solemærker at sørge for, at han forlader Deres Theater. Ellers indestaar vi ikke for Følgerne.

„*Dannebrog*"s Exekutivkomité.

VII.

Cirkulære.

En uforskammet norsktalende Person ved Navn Bjørnson er undsluppen fra Linnésgade og efterlyses som mistænkt for Brandesianisme. Signalement: middelhøj, blond. Særlige Kjendetegn: bærer Hatten paa Hovedet, fløjter. For Paagribelsen udloves en Ducør.

Populære Folk XXI.

Den ny Skoledirektør „fra Skovridergaarden".

Et meget tvivlsomt Tilfælde.

— Enten maa Du være sprøjtefuld, eller osse har Du inte faaet Sperritus endnu i Dag, for skrubtosset — det er Du Fan'en lyne mig!

Agrarernes Fjende.

(Bimetallismen?)

— Ja, han taler om Guld-Fødder og vil skaff' vos Sølv-Fødder; de waa sku møj bæjer, om han ku skaff' vos aa mæ di hær Føl-Fødder!

Lunnch.

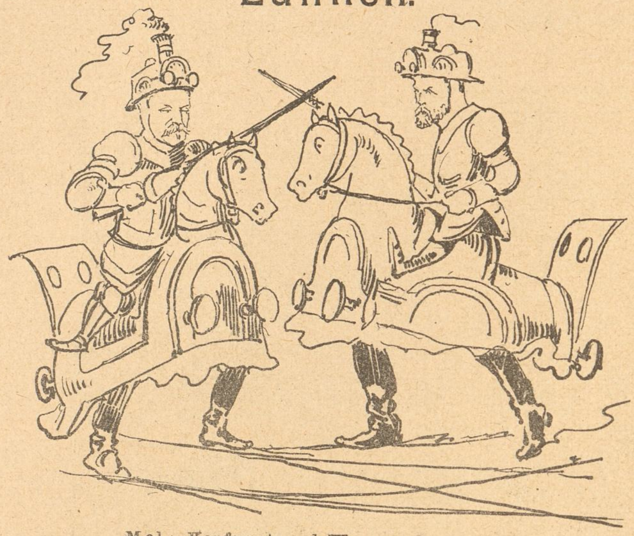

Mel.: Konferentsraad Wegener den brave.

Og det var nu saadan Villars Lunn den brave,
Som tilfældig havde faaet Dampen op,
Vilde for Ministeren en Grav nok grave,
Hvis ej Formanden havde sagt: Stop!
Der var noget Mixeri med de Baner,
Det er kjedeligt nok med de Vaner,
Som en Kommiteret har, sig at folde ud,
Han er næstendels ikke til at holde ud.

Altfor mange Jern- og Løbebaner baner
Han sig, hvis han ikke ernstlich bremset bli'er;
En Trafik han driver, som man ikke aner,
Og sig selv han alle Entrepriser gi'er.
Kommiteret, Chef og Vejer, Maaler, Vrager,
Ja, han skal endogsaa stundom være Drager;
Og sig selv som Kommiteret kontrollerende,
Det er næstendels lidt kompromitterende!

Hvordan han nu kan ha' gjort det saa broget
Og forsmaaet det danske Embeds-Lunntetrav,
Hvis Ministeren ej har gaaet i Toget,
Derom ej Besked Ministeren os gav.
Maa vi be'e om, at han viser Lovgiverne
Alle Grundene og Loko-Motiverne,
Ellers siger vi trøstig, at dette tror
Vi, at Banesagen ej er i sit rette Spor.

Saadan alle hans Ord var som Lunnter,
Hver en Landsthingsmand Kors for sig slog,
Dog var Ingerslev ikke herunter,
Men med aaben Pande Offensiven tog.
Og i Stedet for angerfuldt at skrifte,
Raaded' Lunn han til Sporet at skifte,
Og han sagde, at hvis ej han tog fejl, han
Var nok gaaet paa en lille Villarsmand.

Men, skjønt Meningen var: af Banen, Drenge!
Kjørte Lunn dog lige lystig Retour,
Heller' end at gi'e sig lod han sig nok hænge,
Og blev ved, til slaaet havde Matzens Uhr.
Selv Octavius misundte ham hans Mundlæ'r,
For selv kommer han nu slet ikke Lunn nær.
Han forsøgte Konkurrencen nok saa rask, oh!
Men det blev kun en begrædelig Fiasko.

Kanin-Brev.

Fra en fremragende avstralsk Agrar har vi modtaget følgende:

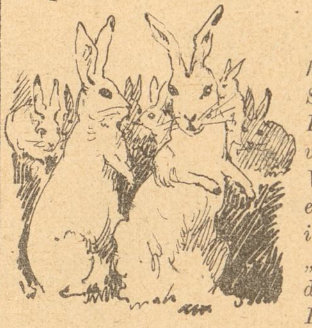

Adelaide, Febr.

„— — Jeg hører, at Danskerne har i Sinde at løse det sociale Spørgsmaal ved at slaa sig paa Kaniner. Det har vi ogsaa prøvet; vi gjør det aldrig mere. Vi oprettede i sin Tid „Foreningen til Kaninavlens Fremme i Avstralien“ med Redaktøren af „Sydkorset“ til Formand, og derpaa stiftedes hurtig „Avstralsk Kaninavlerforening“, „Foreningen af Kaninavlere“, „Den kængurulige Kaninforening“ og et halvt Hundrede Stykker til. Og det gik rigtig nydelig. Hvert Individ spiste et Par Kaniner om Dagen, saavel i Karry og Frikassé som paa Smørrebrød, og man har jo da smagt det, der er værre. Men saa var der jo ingen til at kjøbe vore lange halvfede Agrarsvin, og alle vore Stude døde af Alderdom, da Folkets meste nationale Arbejde var at faa Bugt med Kaninerne. Vi havde været saa heldige at fremelske en udmærket avledygtig Race, saa for Øjeblikket har vi Kaniner ikke blot i Gryden, men tillige rundt om i Stuerne, i Sengene, i Klædeskabene, og i Guldminerne findes der ikke andet end Kaniner. Paa Landevejene kjører vi i bar Kaniner, de standser Jernbanetøjene, og Køerne paa Marken kan ikke undgaa at æde dem, skjønt de kreperer af det; Køer er jo Vegetarianere.

Maaske disse Oplysninger kunde være mine danske Medagrarer til Nytte med Hensyn til Kaninavlen. Jeg vil samle dem i det Faktum, at først æder vi Kaninerne, og bag efter æder Kaninerne os. — —“

Koedts Vævervise.

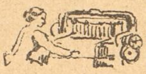

Saa væver vi Vadmel.
Saa slaar vi det sammen,
Væve Vadmel og slaa det sammen og lade Kneveren gaa.

Vi væver Gardiner,
Stikker Tolden i Lommen,
Væver Toldtøj og tjener Sølvtøj og lader Frihand'len gaa.

Saa væver vi Vadmel,
Saa regner vi sammen,
Hvor er Nytten? Vi vender Skytten og la'r Principerne gaa!

Regulativ
for
hemmelig Afstemning
ved
Borgerrepræsentant-Valgene.

1. Valget foregaar paa Vestre Fængsel.

2. Valgdagens Morgen har enhver Vælger at holde sig hjemme, indtil han bliver hentet af Transport-Vognen.

3. For at holde sit Sind i Ligevægt og sine Tanker klare, maa Vælgeren kun nyde lette, ikke-ophidsende Spise- og Drikkevarer. Æg anbefales, da de klarer Stemmen.

4. Udprægede Partiorganer, som vil paavirke Vælgerne ensidig, bør han afholde sig fra. Derimod er det ham tilladt at læse et vist Organ, som plejer at anbefale det ene Partis Kandidater i og det andet Partis Kandidater mellem Linierne.

5. For ikke at ophidse sine krigerske Instinkter maa han helst foretage Toilette fjernt fra Familien. Kan han ikke undgaa sin Kone, maa han i alt Fald være ordknap og navnlig være forsigtig med Brugen af det Ord: Knap.

6. Han maa iføre sig varme Klæder, da Valghandlingen vil foregaa flere Timer i Træk.

7. Naar Transport-Vognen kommer, har han at skynde sig ned paa Gaden. Kommer han ikke i Løbet af 5 Minuter, bliver han hentet.

8. Som Transport-Vogne benyttes de saakaldte Salatfade, for at Vælgerne under Transporten ikke skal kunne høre hverandres Stemmer.

9. Ved Udstigningen af Vognen er enhver Tilnærmelse mellem Vælgerne forbudt. Haandtryk henregnes til og straffes som Valgtryk.

10. Paa Valgstedet faar hver Vælger strax anvist en Celle, for at han i Ensomhed i nogen Tid kan samle sine Tanker. For ikke at give disse Lejlighed til at sprede sig, aflaases Cellen.

11. I hver Celle skal findes foruden det nye Testamente og Grundtvigs fængslende Postiller et Exemplar af Grundloven og Kandidaternes Programmer.

12. Naar Vælgeren formener at være bleven enig med sig selv om, hvem han vil stemme paa, bliver han bunden for Øjnene og ført hen til en Roulette, hvori de forskellige Partiers Lister i forseglede Konvolutter ere nedlagte, hvorpaa han beordres til at gribe en. Med denne i Haanden føres han derpaa ind i et mørkt Værelse og hen til Valgurnen, hvori han saa hurtigt og hemmeligt som muligt nedkaster sin Konvolut.

13. Naar dette er udført og Vælgeren har aflagt Ed paa, at han har stemt efter sin bedste Overbevisning, tillades det ham at gaa, for saa vidt han ikke er greben i eller mistænkt for nogen Slags Valgtryk eller anden Underfundighed. I saa Fald holdes han tilbage og indsættes igjen i sin Celle paa Bekjendelse.

Paa Falderebet.

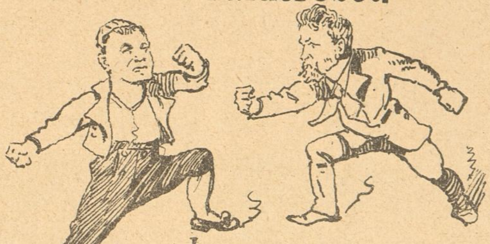

Ja, jeg elsker danske Landet,
Som det stiger frem,
Otto vil jeg dog forbandet
Nødig byde hjem;
Han har under Venskabs Maske
Spist min Rømmegrød,
:,: Jeg ham af min Kognaksflaske
Mangen Pjolter bød. :,:

Dus og Bro'rskaal ogsaa drak vi,
—Senius og jeg.
Højt i Venskabs Himle rak vi,
Før han blev mig lej.
Da jeg, størst blandt Fjældets Sønner,
Nys holdt Fødselsda',
:,: Svarte jeg paa Ottos Bønner:
„Der er vinket a'!" :,:

Endnu nævnes, hvad som sket er:
Da til Klarebod
Just de manglede en Peter,
Sa' jeg Nansen god.
Lidet kunde jeg vel ane,
At min Ven Borchsén'
:,: Vilde rende fra sin Fane,
Gnave nye Ben. :,:

Dagmars Støv af mine Fødder
Nu jeg ryste vil;
Atter i mit Fjæld slaa Rødder,
Det min Hu staar til.
Snart med Gina jeg passerer
Forbi Ørekrog,
:,: Ta' mig Fa'n — jeg saluterer
Ej for *„Dannebrog"!* :,:

Bj. Bj. *jun.*

PUKs Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

„Ungdomsleg“.

Jeg svinger mine Høns to, tre Gange rundt:
For en Høg, for en Gjøg, for en Kuk-kuk-kuk!

Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 5. April. Nr. 14.

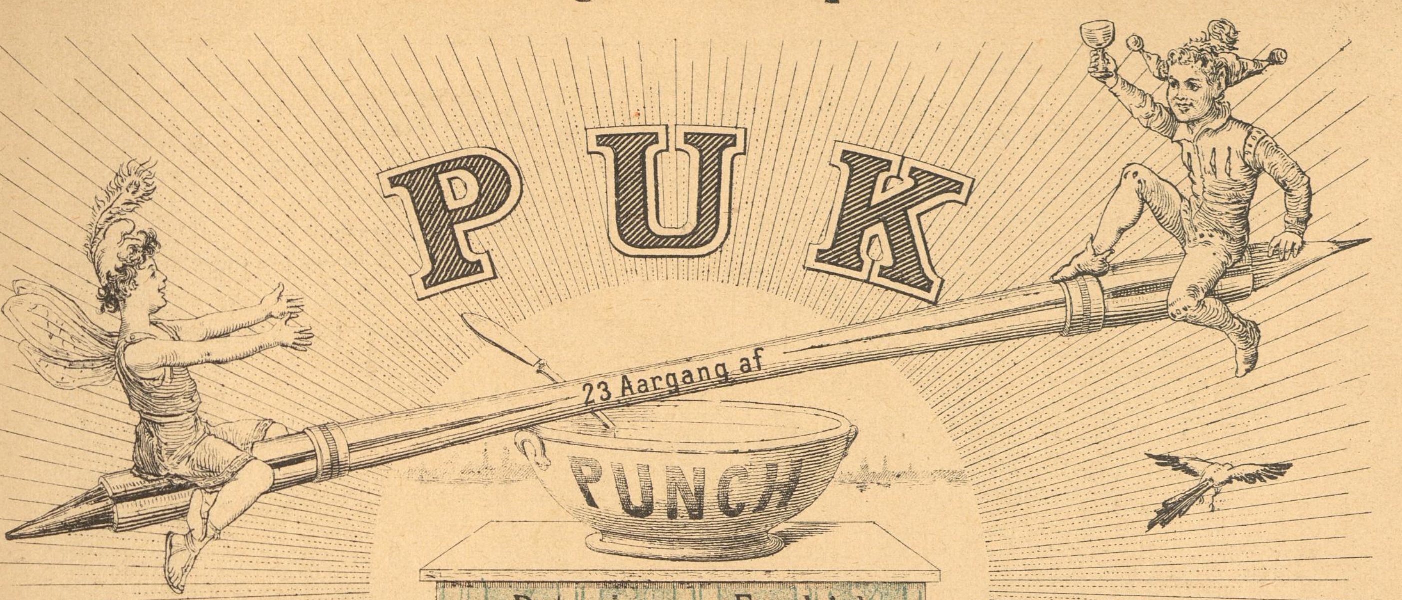

Det gjør en Forskjel.

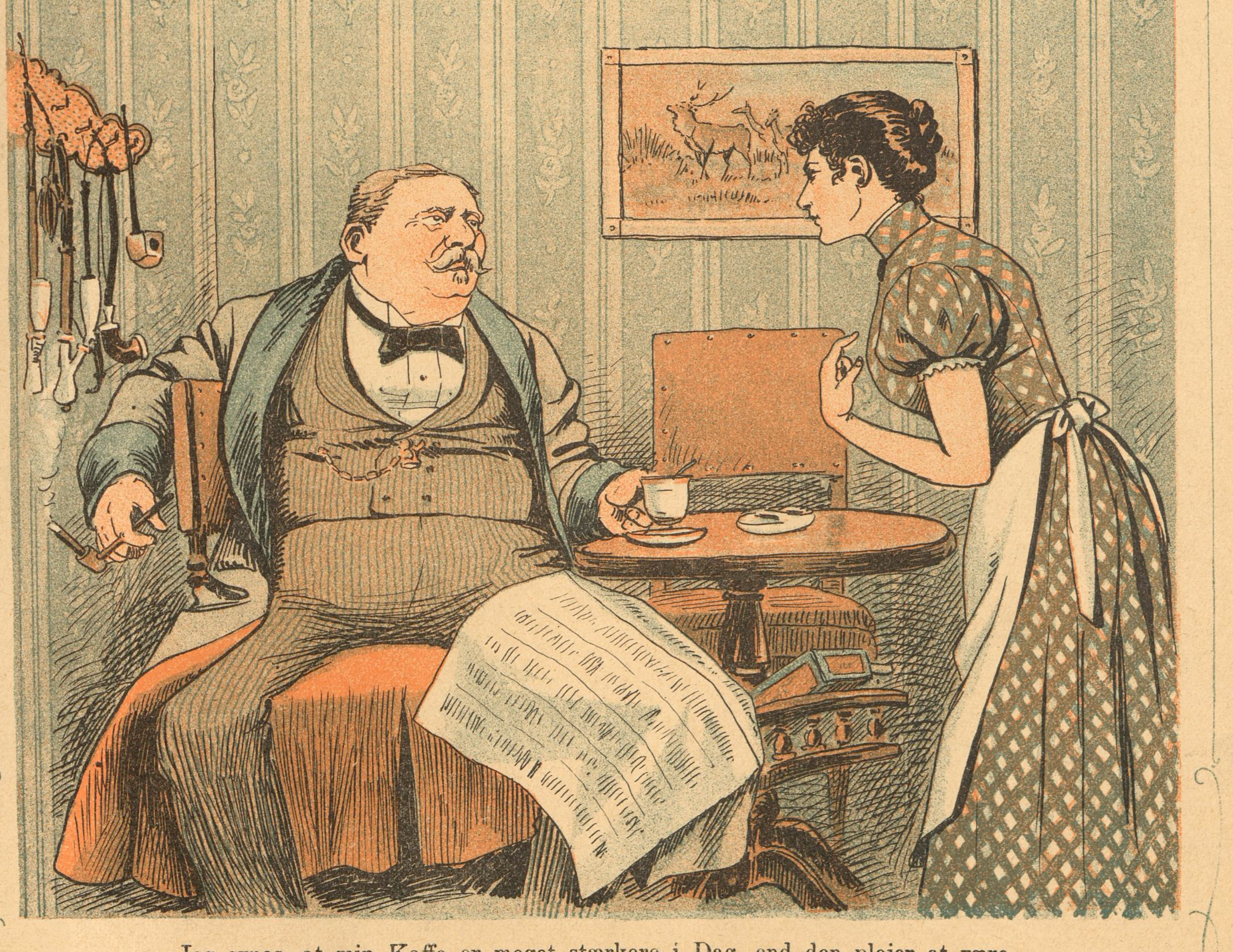

— Jeg synes, at min Kaffe er meget stærkere i Dag, end den plejer at være.
— Aah! — om Forladelse — saa har Herren vist faaet min Kop.

Den tapre Borgermand.
(Før Slaget.)

:,: Den Gang jeg drog af Sted :,:
Min Pige vilde med,
Ja, min Pige vilde med.
Det kan Du ej, min Ven!
Gaa Du paa Torvet hen,
For Stemme har Du vel, men inte saadan som vi Mænd.
Var det i gamle Dage, saa blev jeg her hos Dig,
Men, selv om nu jeg bliver, saa henter de s'gu mig,
Og derfor vil jeg slaas, som tapper Borgermand,
Hurra, Hurra, Hurra!

:,: Min Fader og min Mo'er :,:
De sagde disse Ord,
Ja, de sagde disse Ord:
„Hør, Du maa inte gaa,
Det kan Du vel forstaa,
Hvem skal saa nusse Svedskerne og Sukkertoppen slaa."
Ja, det er netop derfor, vi alle maa af Sted,
For ellers Socialisten vil hjælpe os dermed,
Og derfor vil jeg slaas, osv.

:,: Bli'r Socia-Listen valgt, :,:
Saa gaar det os skam galt,
Ja, saa gaar det os skam galt.
Han snuser i vort Skab
Og fylder i sit Gab,
Og, siger man et lille Ord, saa brøler han: „Hold Flab!"
For Folk, som kjender saadant Sprog, er det jo lige fedt,
Men hvem, der ej er Socialist, er det jo lovlig hedt,
Og derfor vil vi slaas, osv.

:,: Om „*Dannebrog*" jeg véd :,:
Skam ikke stor Besked,
Nej, skam ikke stor Besked!
En Gang med Borgernavn
Det flaged' i vor Havn,
Men nu har det nok vendt sig imod Socia-Listens Favn.
Og det har Norsken haanet og traadt ham under Fod,
Nu staar den paa Revolver, saa der vil flyde Blod;
Men lad os bare slaas, osv.

:,: Vi byde Fjenden Trods, :,:
Thi Hørup er med os,
Ja, thi Hørup er med os;
Til Borgerne han slaar
Paa Skrømt kun, I forstaar;
Saa borgerlig var Hørup ej i mange, mange Aar.
Naar Korsgaard siger, Hørup er inte mere fri,
Saa bjæffer „*København*": „Du er selv i Slaveri,"
Men lad os bare slaas, osv.

:,: Saa drag da trygt af Sted, :,:
Tag Borgerlisten med,
Ja, tag Borgerlisten med,
At Juul og Bing paa Stand,
Strøm, Kaper, Hagemann,
Saavel som Møller, Freilev, Benzon alle vælges kan.
Men, kommer vi ej hjem med dem alle, hvad jeg tror,
Vil Frederik nok trøste os med disse hersens Ord:
Sit Løfte har han holdt, den tapre Borgermand,
Hurra, Hurra, Hurra!

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: Goddag, søde Fru Schrøder, ja egentlig kommer jeg for at bede Dem komme og spise Paaskeæg med os, for Gud, man véd jo aldrig, hvad man skal tage sig til i Paasken, og Petersen er desuden saa gnaven og næsten ikke til at komme nær siden det med Borgerrepræsentantvalgene, hvor De jo nok véd, han havde

gjort aldeles sikkert Regning paa at blive stillet op, fordi han jo er upolitisk Venstremand og radikal paa alle Aandslivets Omraader, baade i Kunst og Literatur, i Kirke og i Skole, og han havde saamænd siddet flere Uger og læst baade paa Georgs og Edvards Værker, for at han kunde sige, at han havde læst dem og at han var en Rambuk ligesom Havnebygmester Møller, naar de kom og bad ham om at faa Lov til at sætte ham paa Borgerlisten, og han havde rigtignok ventet, at hvis han ikke var yderliggaaende nok til at komme der, saa kunde han dog i det mindste komme paa Oppositionslisten, og kan De saa tænke Dem, søde Fru Schrøder, at saa gaar de ham fuldstændig forbi og sætter i det Sted nogle aldeles vildfremmede Mennesker paa begge Listerne, og paa den Maade kan De jo nok forstaa, at han aldrig i sit Liv kunde blive valgt, men jeg kan rigtignok ikke forstaa, hvormed Petersen kan have fornærmet Robert, som nok egentlig skal være den, der har staaet for det hele denne Gang, og jeg vil nok sige, at naar man behandler Middelstanden og Byens næringsdrivende Borgere paa den Maade, saa er det virkelig paa Tide, at der bliver gjort noget alvorligt, og det er sandt, De har vel hørt, hvordan det gik mig til Prinsessernes Konfirmation, som jeg jo skulde have været med til, det vil sige, saadan ligefrem inviteret var jeg jo egentlig ikke, men jeg kjender jo Kronprinsens saa godt fra den Sommer, da vi laa paa Landet i Charlottenlund, og Gud, vi har jo saa tidt hilst paa hinanden, naar vi saadan mødtes, for ikke sandt, naar man saadan er Naboer, saa giver det jo ligesom lidt mere Fortrolighed, men jeg havde hørt om en Dame, der skulde med, og som slet ikke kendte dem, og saa tænkte jeg, at saa kunde vi derude fra Egnen naturligvis saa meget bedre komme ind, og jeg kommer jo i god Tid og siger saadan og saadan, men vil De saa tænke Dem, saa nægter man mig ligefrem at komme ind i Kirken, uagtet jeg sagde, at jeg turde nok sige, at det vilde være et Savn, hvis jeg ikke var til Stede ved den Lejlighed, men nu, naar Louise skal giftes, saa skal jeg rigtignok tage Revanche, og naar jeg saa i Forvejen henvender mig til selve Løvenskjold, saa gad jeg dog nok se den, der vilde forbyde mig Adgang, for han er dog en Mand, der forstaar sig paa Orden, og det er sandt, søde Fru Schrøder, jeg vilde netop spørge Dem, om De ikke har Lyst til at være hos os den Dag og navnlig om Aftenen og se lidt efter Lysene, naar vi skal have illumineret, for det kan jo være, at vi faar Lyst til at gaa en lille Tur ud paa Aftenen, og hvis saa Brudeparret imens kommer igjennem vores Gade, saa har De jo det hele fra første Haand, jeg tror nu ikke, de gjør det, men man ser jo dog saa tidt, at de kjører en hel anden Vej, end Folk har tænkt sig, og det maa jo dog være en stor Fornøjelse for Dem, som jo ikke saa godt kan taale at være nede paa Gaden, naar der er saadan Trængsel, som der naturligvis bliver — — men saa kommer De altsaa i Aften og spiser Paaskeæg, der er nogle Børn af min Mands Familie, og de sidder og venter med Begjærlighed paa at komme til at trante sammen med Dem, for det er jo hverken Petersen eller jeg oplagte til efter alt det, vi har gaaet igjennem i den sidste Tid, men derfor kan det jo alligevel godt blive helt fornøjeligt for Dem. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Til Arbejd' i Liv og i Død.

— Skal Du slets inte paa Arbede i Dag, Fatter?

— Er Du tosset Mutter paa saadan en Højtidsdag, hvor jeg skal ud og vælge Holm, Knudsen og Olsen.

— Herre Gud, skal de Mennesker nu te'et igjen. Der er aldrig et Aar, uden som at Du skal ud og vælge Holm, Knudsen og Olsen.

— Kan Du inte li' dem, Mutter?

— Næ, jeg kan inte; for hver Gang Du skal vælge Holm, Knudsen og Olsen, saa er der s'mænd i en hel Maaned aldrig en Aftning, uden som at Du kommer drivende fuld hjem ud paa Morningvn.

— Ja, hva' Fa'en skal man sige te'et Mutter? Det er Livsglæden, der slar ud. Men i Dag er det forbi, for i Dag skal vi bare stemme.

— Ja, den kjender vi nok. Den Stemning plejer at vare i 8 Dage.

— Jamen Herre Gud Mutter, det er da rimeligt, at vi Arbejdere vælger vores bedste Kræfter.

— Bedste Kræfter? det vil jeg nok si'e. Det er da rent umuligt, at nogen kan ha' Kræfter efter et saadant Pimperi.

— Sludder Mutter, det er netop saadan no'ne, vi skal ha' ind i Kommunen.

— Skal de paa Kommunen, er det saa galt med dem? Saa skulde I s'mænd hellere vælge no'en andre.

— Vrøvl Mntter, jeg mener i Kommunalbestyrelsen, der skal de arbejde for os.

— Arbejde for os? Gud hjælpe os! De har jo inte gjort andet end trække Dig fra det Arbede, Du lige havde faaet.

— Det skal Du ikke bryde Dig om Mutter. Nu er det vos Socialisters Tur til at drive og Storborgernes til at punge ud. Vi har s'gu slidt længe nok.

— Vil de da afskaffe alt Arbede?

— Helst Mutter; men det skal ske lidt etter lidt. Først faar vi 8 Timers Normalarbedsdagen, saa 6 Timers-Dagen saa 4-Timers Dagen o. s. v. til vi faar hele Dagen fri. Naa, nu maa jeg af Sted. Farvel Mutter, og husk Spegesilden i Morgen (gaar).

— Aa Gud hjælpe vos! Og saa synger han oven i Købet fra Morgen til Aften: „Til Arbejd' i Liv og i Død.“

Personalia frabedes.

(Ved en Værtshusholders Begravelse.)

— Maa jeg spørge Hr. Pastoren, om De har faaet noget Vink angaaendes den Afdøde?

— Nej; men kunde — — —

— Saa er det vist bedst, Hr. Pastor, at vi holder os til det rent Himmelske.

Til Orientering.

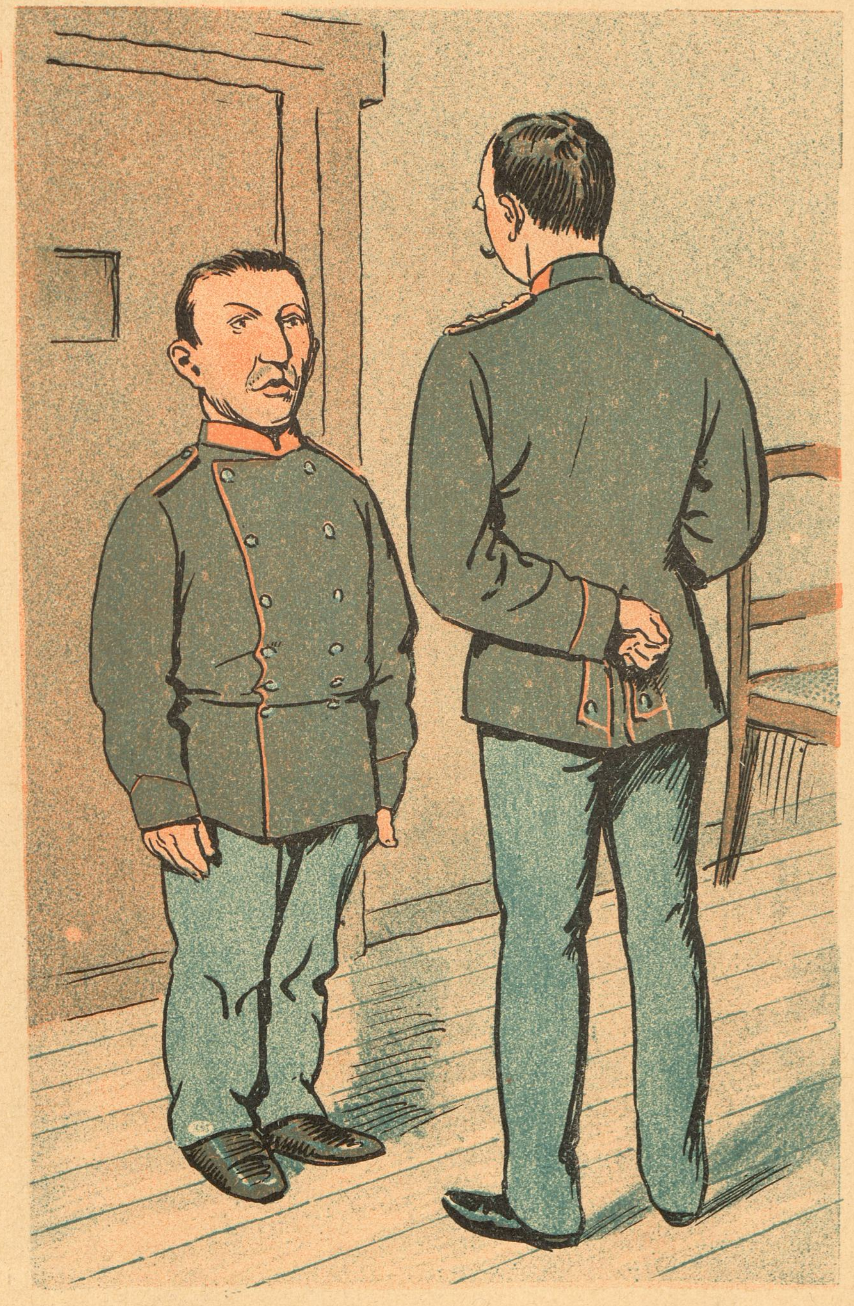

— Det er dog en Helvedes Tid, Du altid er om at gaa et Ærende.

— Det kommer af, Hr. Løjtenant, at je immer maa gaa ind paa Kongens Nytorv, for ellers bliver je ganske vild.

Riisiana.

Og er det dog ikke den lystigste Tid
Ved Dagmar, de Aar,
Fra Riis der begyndte sin klassiske Id,
Og indtil en Gang, naar han gaar?
Hvem var det, der holdt et syndigt Halløj
Med Marx til Wiehes Forlis —
Og derpaa gik hen,
Smed Marx ud igjen?
Se, det var sgu' Riis.

Hvem var det, der laa for Fru Gjørling paa Knæ,
Genial hende fandt,
Som var Melpomene et skikkeligt Fæ
Mod hende i tragisk Gevandt?
Hvem var det, der siden ved Heibergs Hjælp
Drev hende af sit Paradis?
Var det mon Johan?
Lad nægte, hvo kan:
Formaliter var det sgu' Riis.

Hvem mon der Geni hos Hr. Rosenberg saa
Og fandt ham sublim,
Naar Slag han i Scene ham sætte saa?
Hvem var med ham stadig intim?
Og hvem lod saa Vennen rolig gaa bort,
Fordi de ej kunde forli'es,
Og tog ham igjen
Til Naade som Ven?
Var det ikke Riis?

Hvem var det, der furede saa resolut
Martinius, sin kjæreste Ven?
Og derpaa forskrev sig paa en Konvolut,
Hvorpaa han fortrød det igjen,
Og anlagde Sag og gav rigeligt Stof
I Ugevis hver en Avis,
Og slutted Kontrakt,
Først kry, saa forsagt?
Var det mon vel Riis?

Hos hvem fik Borchsenius sin varme Mad,
Da Bjørnson lod se,
At han nok var brandesiansk, den Rad,
Sig selv dog siden til Spe?
Og hvem trak saa op et lille Papir
Til Brug i Sechers Avis,
Hvori der nok stod,
At Bjørnson var god —
Var det mon vel Riis?

Hjemmet for Overmennesker.

„Alle sjældne, betydelige Mennesker burde have fri Bolig paa et Slot."
Georg Brandes.

Puk ser sig herved i Stand til at komme først med Nyheden om en ny filanthropisk Institution, som agtes startet af en Kreds af Mænd og Kvinder.

Det er et Hjem for Overmennesker, hvortil Georg Brandes har givet den første Idé. Tanken har nu antaget fast Form, idet Justitsraad Josephsen har skjænket en Grund, 10,000 ☐ Alen stor, vis-à-vis Skuespiller- og Journalisthjemmene paa Kong Georgs Vej.

Naturligvis skal Hjemmet være et Slot, og til den Ende vil det blive forsynet med et Taarn. Det er Meningen at anbringe Johannes Jørgensen i Taarnet, hvorfra der vil være en let Adgang baade til den højre og til den venstre Fløj, saa at fremtidige Omvendelser formentlig ikke vil volde ham noget videre Besvær.

Til Georg Brandes selv vil der blive indrettet en Lejlighed i Beletagen, hvor han i Ro og Mag vil kunne arbejde videre paa det Værk om H. C. Andersen, der hidtil er krohnet af saa meget Held. Ved Siden af vil der blive indrettet en Lejlighed med russisk Dampbad til Hr. Jonas Collin, og der er da ingen Tvivl om, at Jonas her vil finde en udmærket Hvalplads.

Det har naturligvis voldet nogen Vanskelighed, at man jo maatte have Plads til de Mange, der mellem Aar og Dag opstilles til politiske eller kommunale Valg. Læser man nemlig Bladenes Opstrammere til Læserne, vil man ikke være i Tvivl om, at de hører til Kategorien „betydelige Mennesker", selv om de ikke kan kaldes sjældne. Paa den anden Side er der ikke saa Faa, der uden egentlig at kunne kaldes betydelige, dog sikkert maa henregnes til de sjældne.

Man har imidlertid bestemt at indrette det saaledes, at Kjælderlokalerne indrettes til de Næringsdrivende. Der vil altsaa Freilev kunne have sin Ølhandel, Aubeck sin velassorterede Urtekram- og Delikatesseforretning, og Benzon vil dér kunne indrette et lille homøopathisk Husapothek for Overmenneskene, der er ovenpaa.

De sjældne Mennesker vil man derimod anbringe i øverste Etage. Her vil man f. Ex. træffe Robert, der vil faa indrettet et helt lille Redaktionskontor for humoristiske Valgaviser. Ligeledes vil Borchsenius være selvskreven her. Ham kommer man dog let ud af det med. Han behøver nemlig hverken Spisestue eller Kjøkken, da han næsten altid er bedt ud til Middag.

En Opmuntring.

Carit Etlar bringer — i sine „Minder" — Hr. Otto Borchsenius en Tak for Opmuntring under Værkets Tilblivelse. *„Dannebrog"*.

Carit Etlar (kommer ind paa *Dannebrog* med et Manuskript). Kjære Hr. Borchsenius . . .

Borchsenius (strengt). Ja hvad vil De! De maa vel kunne forstaa, at jeg har knap Tid. Her kommer saa mange og beder om min Protektion. Ibsen var her i Morges, han blev vist af, fordi han er Brandesianer. Og Gud ved, hvad De ender som?

Carit Etlar. Det var kun — et lille Manuskript

Borchsenius (mildere). Deres „Minder"? Jaja — lad os da se paa det. Der er jo dog virkelig enkelte Protégéer, man har Fornøjelse af, som f Ex. Rydberg. (Læser.) Hm! — ikke saa ilde . . .

Carit Etlar (glad). Mener De virkelig? Tror De, jeg kan være bekjendt at udgive det?

Borchsenius. Ja hvad — der kommer jo saa meget mellem Aar og Dag.

Carit Etlar. Ja, naar De siger det! De véd ikke, hvor det gjør en Begynder godt at høre lidt Ros af en saa overlegen Kritik. Tak, kjære Hr. Borchsenius!

Borchsenius. Takken kan De gjemme til Fortalen i Deres Bog.

Carit Etlar. Hvor uegennyttigt! Takken tænker De næsten slet ikke paa.

Borchsenius. Ja, nu maa De undskylde. Jeg skal have tugtet et Par Theaterdirektører inden Middag og knust et Par Brandesianere. Farvel!

(Carit Etlar gaar bukkende. Borchsenius sætter sig til Skrivebordet.)

Efter den nye Methode.

I en dertil indrettet Loge i Folkethinget vil der for Fremtiden blive anbragt et Orkester, som har til Opgave at aflevere en Melodi paa de passende Steder. Af det for Musiken fastsatte Regulativ anføres nedenstaaende Bestemmelser.

Naar Minister Thomsen har Ordet, intonerer Orkestret: *„Jeg vil værge mit Land."*

Skanderborg-Repræsentanten hilses med: *„Gud véd, hvor nær man er sin Ende."*

Trolle med: *„Vi Sømænd gjør ej mange Ord."*

Alberti: *„Vift stolt paa Kodans Bølge, blodrøde Dannebrog."*

Jens Busk: *„Jyden han æ stærk aa seig."*

Dinesen: *„Den danske Bonde sad en Gang."*

Rasmus Clausen: *„For Folk, som taler alle Sprog, er det jo lige fedt."*

Neergaard: *„Saa faar jeg Lov at gaa agterud til Chefens Kahyt, den høje."*

Gamle Høgsbro: *„Paaskeklokken kimer mildt."*

Unge Høgsbro: *„Vil Du hilse Din Mo'er".*

Bojsen: *„Den Ti, te do drow fra mæ, da bløw A saa aaljen."*

H. Trier: *„Ordet var fra Arilds Tid."*

Køedt: *„Nu han sväfvade kring paa det ødslige Haf."*

Klaus Berntsen: *„Byg og Bøg og Danekvinder, det er Danmarks Herlighed."*

Bojesen: *„Syng nu, Gutter smaa, om en Viking ud af Vælten."*

Christensen-Stadil: *„Nu vaagner Holger Danske."*

Ole Hansen: *„Ved Lejre græsse nu Faar paa Vold."*

Klausen: *„Til Arbejde, Brødre, det lysner i Øst."*

Narret April.

Ovre i Skanderborg i Fjor
Der var Valgbevægelsen stor.
Paa Tribunen stod Jørgensen
Op mod den gamle Jens Sørensen,
Jørgensen kjendtes for Sejerherre,
Men med en Hage ved, desværre,
Folkethinget ham drev i Exil:
Vælgerne narret blev April.

Det var den unge, norske Bjørn,
Han med Borchsenius tog en Tørn,
Striden stod om en Middagsmad,
Hvor der til Otto var intet Fad.
Otto fik drøje Hug paa Bagen,
Bad saa Alberti at klare Sagen;
Læserne vented en Tankepil,
Men de blev narret slemt April.

Bag Fru Carl Nielsens Tigre to
Frihedens Malerkoste gro,
Over de frie Kunsters Mænd
Scepteret svinges af Willumsen.
Somme i Klatter excellerer,
Malet her er paa mange Manerer;
Men for Kunst i den store Stil
Publikum narret blev April.

Socialisterne stødte i Lur,
Revne de skulde Borgens Mur,
Alle de gode Borgermænd
Skulde tages i venstre Spænd,
Hønse- og Andemaver spaaede:
Skræderen skal paa Nytorv raade.
Men til Taarer blev Sejrens Smil,
Rømersgade blev narret April.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Tungen lige i Munden.

Med saadanne tre paa hver sin Ende,
Det faldt ham lidt svært Kulør at bekjende.
Bagefter han fik dog fornødent Mod
Til at sige: „Saa I, hvor jeg mig stod?“

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 12. April. Nr. 15.

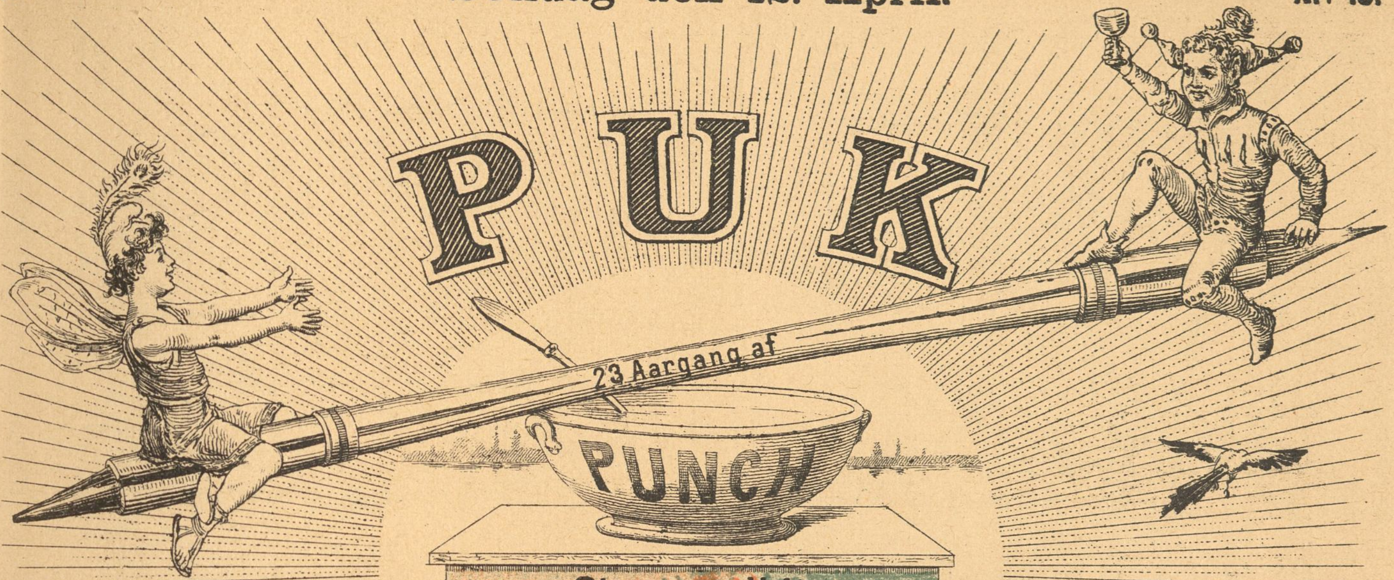

Stop nu lidt.

— For hvert Kys, Du giver mig, kjære Anna, bliver jeg som et bedre Menneske.
— Naa, saa maa Du vist snart være god, søde Karl.

Stille Tanker.

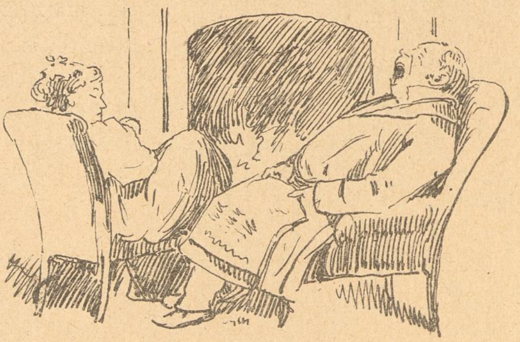

Først en ugudelig Borgerstrid
Med følgende Nederdrægtighed,
Derpaa en højtidelig Paasketid
Med pligtnødvendig Andægtighed,
Det er s'gunte morsomt.

Skjældsord, Reklame, Bajer og Skum,
Hyssen, Trampen med Skankerne —
Pludselig Døren paa Næsen — bum!
Og En alene med Tankerne,
Det er heller inte morsomt.

At komme sejrsberuset og svedt
Fra blodige Masse-Slagtninger
Og svales paa Bjerrings „Aands-Alfabet“
Og kirkelige Betragtninger,
Det er nu heller inte morsomt.

Med Nerverne spændt og Blodet i Kog
Endnu fra Pressens Guerilla,
At maatte udfolde „*Dannebrog*“
Med Rosenberg og Bournonville,
Det er s'gu heller inte morsomt.

Saa at sige at være nødt
Til „*Berlingske*“ at fordøje,
Og i „*Politiken*“ at have Kødet
I fire Spalter for Øje,
Det er heller slets inte morsomt.

At glæde sig over „den sunde Fornuft“,
Der hjalp til den Ordinære,
Og saa at høre, den kun fik Luft
Ved Neergaards Fallit-Affære,
Det er slets heller inte morsomt.

At vente sig en Samling enorm
I Retning af Love og Andet,
Og se Resultatet: én Reform,
Hvormed man er rejst paa Landet,
Det er aldeles inte morsomt.

At have tænkt sig de Rigsdagsmænd
Fra Livet for denne Serie,
Og saa at høre, de kommer igen,
Naar de har holdt Paaskeferie!
Det er slets aldeles inte morsomt.

Opdragelsesanstalt for Journalister og Forfattere.

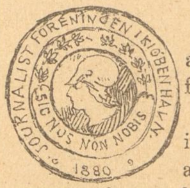

Denne humane Anstalt, hvis Formaal er at opdrage smaa radikale Journalister og Forfattere, har udsendt sit Indbydelsesskrift.

Det fremgaar heraf, at Skolen er delt i 2 Klasser. Den første, der forestaas af Borchsenius og Secher, søger at vænne dem af med Brandesianismen ved at lade dem skrive Artikler i „*Dannebrog*“, først i Paaske- og Jule-Numre, dernæst ogsaa Interviews og haanlige Valbyartikler i de ordinære Numre. I Betragtning af Dannebrogs hele Standpunkt maa det dog siges at være en relativt nedbrydende Virksomhed. Det afsluttende Kursus foregaar i Manicus' Skole i Pilestræde, der arbejder med en Statsunderstøttelse af 40,000 Kr. Her vænnes de til ordentligt og regelmæssigt Arbejde og forsynes med det Anckerske Stipendium for endelig at gaa ud som gjenfødte, hæderlige og nyttige Medlemmer af Samfundet.

Af Beretningen gjengiver vi følgende:

Oscar Madsen var, da vi fik ham, stærkt nedbrydende. Havde allerede i en ung Alder skrevet baade i *Aftenbladet* og *København*. Har med Hæder gjennemgaaet Dannebrogs-Klassen og er nu rykket op i *Berlingske* Klasse, hvor han foreløbig skriver Rejsebreve. Lover udmærket for Fremtiden.

Johannes Jørgensen, var saa nedbrydende, at han næsten kunde kaldes en Rambuk. Skrev naturalistiske Bøger og Digte i *Politiken*. Blev rost af *E. B.* Viste dog Tegn til Bedring ved at skjælde Georg Brandes ud i „*Taarnet*“. Gjorde sig ved „Livsløgne og Livssandhed“ værdig til Optagelse i Forberedelsesklassen, gjør under Borchsenii Ledelse gode Fremskridt og har allerede lovet ikke at spise til Middag sammen med Bjørnson. Maa dog foreløbig være under Opsigt.

Skolen agter at arbejde ufortrødent videre i det afstukne Spor. Vi giver den vor bedste Anbefaling. Bliver den saadan ved, skulde det ikke undre os, om Frejlif Olsen endte hos Manicus.

Noch ist Polen —

To Tschuktser mødes ved Jenisej,
De stirre langt imod Nord:
„Tschuk-tschuk, saa Nansen Du paa Din Vej?"
„Kuk-kuk, nej slets inte Spor."

De vilde saa gjerne faa Kig paa „Fram"
— Honoraret var ret anstændigt —
Men Øjet kan stadig ikke faa Ram
Paa noget som helst lebendigt.

De vandre i Dage, de vandre i tre
Hen over de øde Tundr'er.
Da pludselig faar de et Syn at se,
Som frygtelig dem forundrer.

I Luften ser de en løjerlig Sæk,
Og, mens de stirrende maabe,
De hører til deres store Skræk
En Røst fra Skyerne raabe:

„Hør Folkens, hvis Frithjof kommer her,
Saa hils ham fra Svenska Bror'en
Og sig, han skal ikke ta' sig det nær,
For Polen ist noch nicht verloren."

Væringerne i Myklegard Olympieren Viggo Jensen har i Athen omsat den danske Kæmpekraft til 111 Kilo og derved hævet Danmarks Anseelse, uden at forløfte sig paa Opgaven.

Provisoriet i „Det forenede". Tietgen har bestilt sig en Gongong til Anvendelse ved fremtidige Udhysninger paa Børsen. Til at betjene den er antaget d'Hrr. Basunblæsere Oscar Madsen og Schovelin.

Taksigelse. Skjønt det just ikke vilde være os uoverkommeligt at takke hver Enkelt af dem, der fulgte „Folk og Land" til det sidste Hvilested, føler vi dog en Trang til ad denne ikke usædvanlige Vej at takke baade dem, der bar, og dem, der fulgte. Særlig takkes Hr. Fr. Hansen for de i „Avisen" indeholdte, uanmodet trøsterige Ord, der stedse skal være os i kjær Erindring.

Chr. Krabbe. Th. Faaborg.

Populære Folk XXII. Den lille Bjørn.

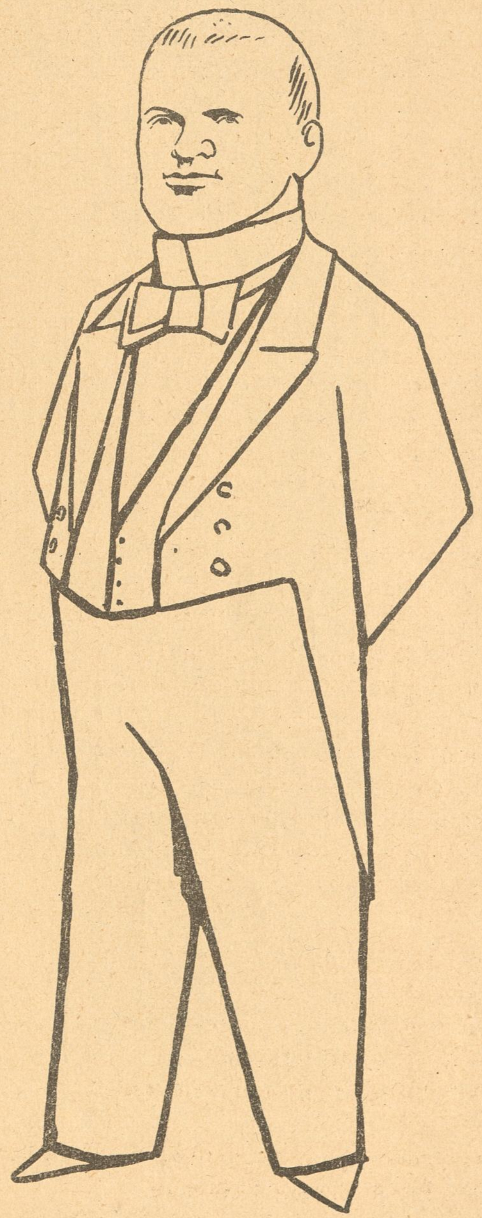

For han er snil og gaar ovenud og hjem.

Afpareret.

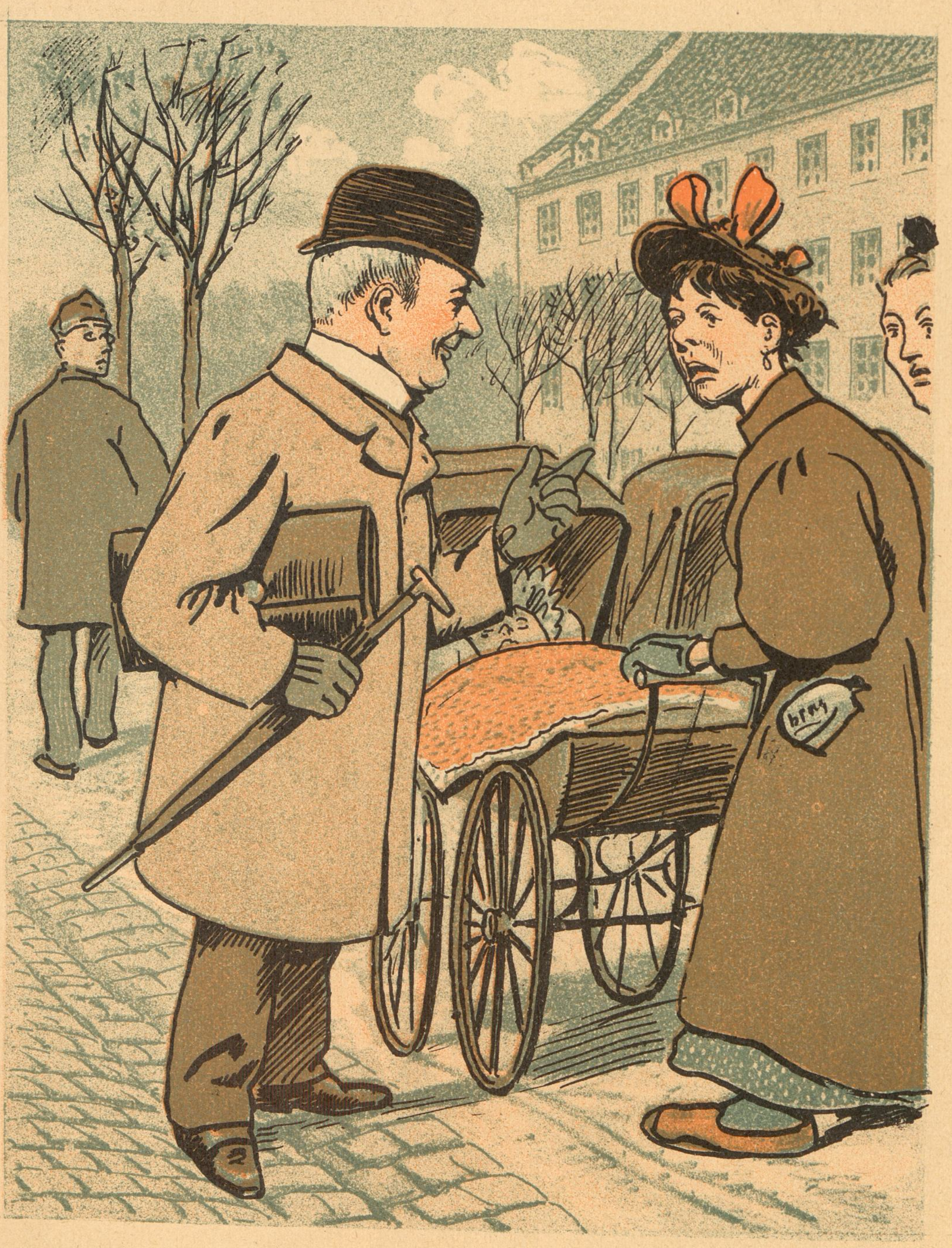

— Naada! Kan han ikke se sig for?

— Nej, det kan vi Mænd nu en Gang ikke. Hvis Deres Mand havde set sig for, havde han vist ikke taget Dem!

Et vanskeligt Tilfælde.

— De maa hellere kalde en Specialist til.

— Vi har ofte tænkt paa at tage en ordentlig Læge, men vi var bange for at støde Dem.

Dampen oppe
eller
Hvad Fatter gjør, er altid det rigtige.

„Det forenede“ er ikke daarligt,
Det gi'er en fem—sex Procenter aarligt,
Og dets Regnskab altid er usaarligt,
For det laver Tietgen gjerne selv.
Men, naar man har saadan vægtig Støtte,
Bør man rent ud sagt dog holde Bøtte,
For det kan dog aber ikke nytte,
At man si'er til Tietgen: „Lyd og skjælv!“

Naar, som nu, det lakker henad Sommer,
Fodringsdag for Aktionærer kommer,
Tietgen siger: „Børn, i Jeres Lommer,
I nu ikke straks det hele faar.
For det véd jeg jo, at det forvolder,
At I ligestrax gaar ud og solder;
I Reservefondet jeg beholder
Faderligt det endnu nogle Aar.

Men, skal I et Barn ha' konfirmeret,
Eller bli'er Familien formeret,
Eller bli'er I ellers ruineret,
Kan I komme hid og faa en „brun“.
Helt Profiten dog Jer ej skal glippe.
Men med fem Procent maa Kassen slippe,
Saa, gaa I nu bare hjem at klippe!“ —
Saadan sagde Tietgen nok saa lun.

Ak, men hvor kan Graadighed man stoppe?
Strax de alle havde Dampen oppe,
Og som nogle gudsforgaaende Kroppe,
De Decharge rentud nægtede:

„Ej i Aarevis vi saadan venter,
Vi skal vise, at vi vil ha' Renter!“
Og mod Fordringen om sex Procenter
Tietgen helt forgjæves fægtede.

Dog han tabte ikke Kontenancen:
„Værs'god, stem I bare mod Ballancen!
I har vist, at I har Suffisancen,
Ja, men Nøglen, Gud ske Lov, har jeg.
Stem blot væk — men I faar ingen Syle.“
Og saa maatte de gaa hjem og hyle
Over, at den snedige Kalkyle
Gik saa ilde den forkerte Vej.

Mere Byggeri.

Puk var forleden af d'Hrr. Fisker & Volmer indbudt til at tage nogle flere mindre Byggeplaner i Øjesyn. Der er saaledes Udsigt til, at denne Volmers vilde Jagt vil hjemsøge flere Kvarterer af Byen.

For det første vil Loppetorvet *alias* Vandkunsten blive omdannet til et nyt „Kongens Nytorv“. Man gjør nemlig Regning paa, at de omliggende Gaders talrige Beaumonde med Forkjærlighed vil slaa sig ned her. Paa Hjørnet af Gaasegade vil der blive rejst et pragtfuldt Hotel, hvor man en Sommerdag vil kunne nyde sin Absint udenfor paa Trottoiret. Da Volmer allerede har bygget Gaasetaarnet, er det ikke mere end rimeligt, at dette Torv bliver kaldt Gaasetorvet. For ikke at staa tilbage for det rigtige Kongens Nytorv vilde der desuden med Lethed kunne indrettes et Bethelskib, naar blot Husrækken mellem Torvet og Nybrogade bliver brudt ned.

Herfra er det nu Meningen at lade forskellige mondæne Gader straale ud. Bagved Assistenshuset vil der saaledes komme til at løbe en bred og elegant Hovedgade, som man har tænkt at kalde Pantergade. Det vil let ses, at denne Gade uden synderlig Bekostning vil kunne føres videre gjennem Fortunstræde og Laxegade, og ved Nedrivningen af en Del af det kgl. Theater vil den kunne løbe lige durk gjennem Gammelholm og maaske ende paa Refshaleøen. Til den anden Side vil den kunne føres en lille Omgang gjennem Løngangsstræde, tværs igjennem Basaren i Tivoli, gjøre en Sviptur om ad Søerne og ende paa Valby Bakke — altsammen i næsten lige Linie.

Der vil ganske vist ved denne Lejlighed blive nedrevet enkelte Smaabygninger, saasom Vartov, National, Dagmar, Glyptotheket osv., ligesom det nye Raadhus maa anbringes i Skvaldergade og Ny Carlsberg i Mikkelbryggersgade; men i det hele og store vil Byens Udseende vistnok vinde betydelig ved Forandringen.

Man maa imidlertid ikke tro, at det kjække Firma lader det bero derved. Ansporede af det Held, som man havde med det rullende Hus i Hellerup, har det saaledes i Sinde i den nærmeste Tid at kjøbe forskjellige større Bygninger

og sætte dem paa Ruller. Begyndelsen vil blive gjort med Theatrene, der hver Aften efter Forestillingen vil rulle omkring til de forskjellige Dele af Byen og sætte Publikummerne af.

Til Minde om den Dag, da disse Foretagender først begyndtes, vil Hr. Fisker lade en ny Parfume komme i Handelen. Den skal hedde *Esprit de Volmer.*

Instrux
for
den offentlige Politiret.

1. Den offentlige Politirets Formaal er at faa saa mange Borgere som muligt til at gjøre Bod (Flertal: Bøder) for deres Synder.

2. Hver Dag efter endt Ret afleveres Kassen til Justitiarius, der opgjør samme og udfærdiger et Overslag over næste Dags Indtægts-Behov.

3. Dette Overslag tilstilles Politiet, der derefter udtager det fornødne Antal Rapport-Blanketter og giver disse Paategning om de forskjellige Forbrydelser saasom Slagsmaal, hurtig Kjørsel, Bjørne o. s. v., idet den foregaaende Dags Top-Noteringer lægges til Grund. Blanketterne fordeles mellem Betjentene efter Politiassistenternes Skjøn, idet de flinkeste faar flest. For hver Rapport, der senest næste Morgen indleveres i udfyldt Stand, faar vedkommende Betjent 2 % af det eventuelle Udbytte som Gratiale; for hver Rapport, der ikke i rette Tid indleveres, trækkes 2 % fra Betjentens Løn, hvorhos han næste Dag faar saa meget færre Rapport-Blanketter.

4. Det paalægges Betjentene hellere at skrive for mange end for faa Vidner, da disse ofte, naar de kommer for Skranken, i Virkeligheden viser sig at kunne betragtes som Tiltalte.

5. Undlader nogen Betjent i Tilfælde, hvor det er nødvendigt at gjøre Brug af sin Myndighed, saadant, straffes han for Myndigheds-Misbrug.

6. Retten bør ikke udfolde nogen Slags Elegance eller yde Publikum nogen Slags Bekvemmelighed; men, da den er offentlig, har Enhver, der har Lyst, selvfølgelig Ret til at overvære den.

7. De i Retten værende Bænke har kun Betjentene Lov til at besætte. Saa snart Retten er erklæret for sat, maa alle andre derfor rejse sig op. For Skranken har Betjentene tillige Standret overfor Tiltalte og Vidner.

8. Da Hurtighed fremmer Rettens Gang, bør Tiltalte, saa snart Rapporten er oplæst, skynde sig at erkjende dens Rigtighed og vedtage den foreslaaede Bøde, der under ingen Omstændigheder bliver mindre.

Dog har han Ret til at fordre en uomstødelig Dom for det dobbelte Beløb.

9. Bøderne maa Tiltalte betale strax, da Undladelse heraf vil spilde hans Tid og „skabe“ ham Ubehageligheder.

10. Naar sidste Sag er tilendebragt, oplæser Skriveren de afsagte Domme, hvorpaa Dommeren siger: Ret færdig!

Da de rev Antonistræde ned.

(Frit efter H. V. Kaalund.)

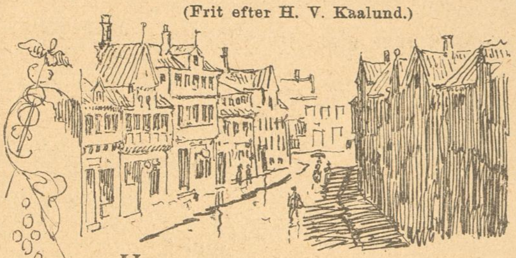

Hvad gaar der af dig, min Fødeby?
Hvilken Byggen og Roden!
Du bliver min Sandten jo ganske ny
Og næsten paa Moden.
Paris og Berlin var dig ilet forbi —
Du maa med i Løbet,
Om ogsaa lidt Gammelmønt-Poesi
Gaar med i Kjøbet.

Til Sejr og Lykke blev Volmer født,
I Bladene staar det skrevet,
Med Fisker den gamle By han ødt
Vil have og helt nedrevet.
De kjøber Hus i fejende Fart,
Saa stærkt de kan rende,
Endskjønt det just ej er saa ganske klart,
Hvordan det vil ende.

Paa Skubkarrer triller de Minderne væk
Fra Antonistræde,
Nu faar vi den dejligste Gjennemtræk
Til Drengenes Glæde.
Og Mønt skal der tjenes, naturligvis!
Hver eneste Tomme
Drives op til den allerhøjeste Pris
Med den store Tromme.

„Forskjønnelsen“ maabende ser derpaa:
Hvilke Planer vilde!
Og den kan aldeles ikke forstaa
Dette Byggesnille.
Men Nyrop bør tage det med Humør,
Om saa Storkene vakler,
Selv om han sig føler en Smule ør
Af de nye Mirakler.

PUKs Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Tandem-Model 1896.

Det fælles Skolelovs-Udvalg trænerer
Paa Tandem, og det er en herlig Sport.
Men Degnene Cicero citerer:
„*Quousque tandem!* Sæt snart en Rekord!"

Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 19. April. Nr. 16

PUK

23 Aargang af

PUNCH

Selvsyn.

— Du maa ikke saadan vende Dig om paa Gaden, Amalie.

— Aa, jeg vilde bare se, om Frøken Svendsen vendte sig om efter mig; det gjør hun altid.

En Sjæle-Vandring.

Mel.: Manden og Konen osv.

Den Gang, da Ferdinand havde døbt
Boris, sit lille Baren,
Havde han med det samme jo kjøbt,
Anerkjendelse af Czaren.
Han var saa glad, hans Ansigt det straaled',
Ej det ham rørte, Barnet det skraaled'.
„Stille min Onge,
Hvis jeg bli'r Konge,
Bli'r Du akkurat jo Kronprins.“

Ferdinand nu aldrig for sin Person
Troede paa Umuligheder,
Blot det kom an paa lidt Rel'ion,
Var der ingen smalle Steder:
Borises Sjæl — Profit saa saa megen,
Hvad blev Profiten saa mon for hans egen?
Sikkert ham tykkes,
Det Regnestykkes
Facit maatte blive: Konge.

Ferdinand strax sin Sjæl henter frem
Og i en Sæk den putter.
Ta'r den paa Nakken, gaar fra sit Hjem
Uden Farvel til Mutter.
Først gaar han ned til Tyrken, den fæle,
Spørger, om ikke her man kjøber Sjæle;
Hvis man er villig,
Faaes hans skam billig:
Uafhængighed er Prisen.

Sultanen sagde: „Du kan tro nej,
Den Handel gjør jeg næppe.“
Saa maatte Ferdinand gaa sin Vej,
Over til Ruslands Steppe.
Her vilde han gaa lige til Czaren
Og for hans Næse udkramme Varen;
Sikkert han ikke
Saa'n Sjæl lod ligge,
Naar den kosted' kun — en Krone.

I Brandvagten.

Fata Morgana. Som er saadan et nydeligt Stykke med Spilleværk og Filesofi. Og Filesofien er af Hegel, som jeg for Resten troede mere var Forlægger, men maaske har han faaet Peternansen til at hjælpe sig med det, skjønt jeg synes, at det mere kunde ligne Hansen af samme Fornavn. Og Spilleværkerne skal nok være af Nyrop, som jo har været Operasanger, og er saadan med Feer, der kommer jollende ind paa Sjæselonger og med Staaltraad i Ryggen, og Englebørn, der kan flyve i Luften, naar de da ikke dumper ned, hvad de nok for Resten plejer at gjøre.

Og ellers er Stykket jo saadan en Slags Eventyrkomedie som jeg vilde sige, at man vilde dramatisere Professor Høffdings Værker og lægge lidt Alfer og Feer ind. Men hvis jeg skulde have døft Stykket, saa skulde det have heddet „Tornerose i den slumrende Skov“, begrundet paa det højtærede Publikums Indslumring tilsidst. For Resten tror jeg dog nok, at der var mere end En, som var vaagen, nemlig foruden Sjefen ogsaa hans Komitterede.

Erotik. Af Wied, som har Vid for mere end en Hvid. Men som man ikke kan nægte, at Borchsenius har Grund til at være gnaven over formedelst den store Fejl, at det ikke er en Tragedie i fem Akter fra forrige Aarhundrede, hvad det med Lethed kunde være blevet til, hvis Neumann havde været ædel og Helt og Mathildenielsen ung og dejlig og tragisk og Alfredmøller ung, smuk og maver. Kun vilde jeg gjerne bede Borchsenius om, at Emanuellarsen maatte faa Lov til at blive, som han er, da han ikke kunde være bedre.

Men for Resten ligger Folk flade af Grin, og Gustav Wied har faaet sig en ny høj Hat og Sommerfrakke der ikke er „ekvivok“ saadan som den Frakke, som Larsen har paa i Stykket.

Jens Busk paa Krigsstien.

Hr. Jens Busk han er mange Penge værd, faldera,
Ikke altid god at komme nær, faldera,
Og paa Alderspenges Nytte ej han tror, faldera,
Men, se det gjør derimod hans Svigermo'er, faldera.

Grevens Stol var ikke god at komme nær, faldera,
Jens kun rejste sig af den med Besvær, faldera,
Og Tobakken var nok bleven ham for stram, faldera,
Derfor maatte hans Parti jo savne ham, faldera.

Somme Tider har han klinket Postelin, faldera,
Somme Tider næsten gjort sig selv til Grin, faldera,
Men, naar Jens herefter bliver lidt for stor, faldera,
Skal man bare sige: „Hils din Svigermo'er!" Faldera!

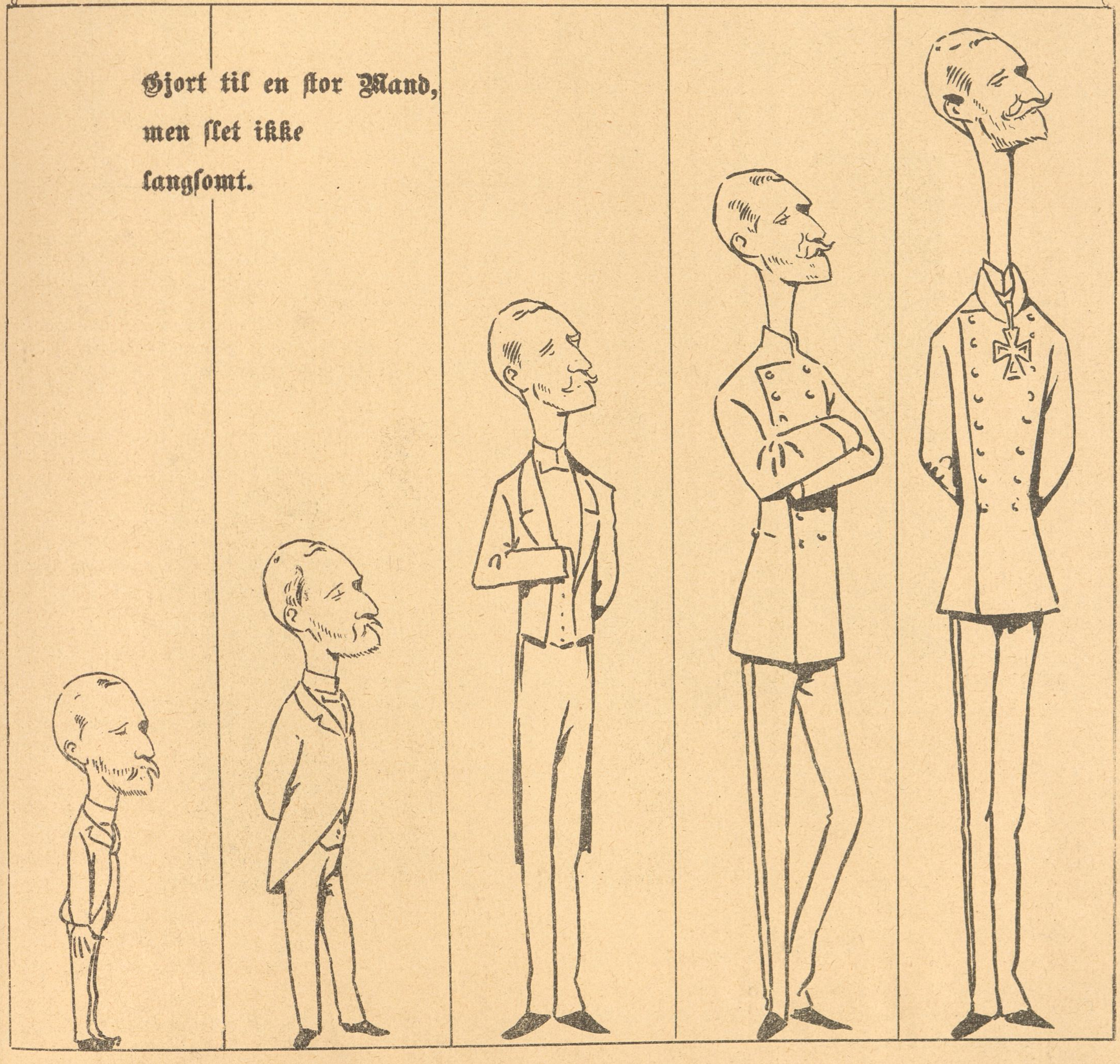

I. Ingenting. II. Fuldmægtig. III. Stiftamtmand. IV. Excellense. V. Commandeur.

Netto-Vurdering.

— Naa, Per Olsen! Hvad synes I saa om jer nye Præst?

— Jou, de æ en møj liefram Mand; han goer ud o æ Vaj i Skjoutærmer aa ryger o si lang Pivh!

Ved Flyttedagstider.

— Hvor bor De?
— Der . . . der, hvor Jochumsens flyttede væk fra i Forgaars.

Hr. Lærer

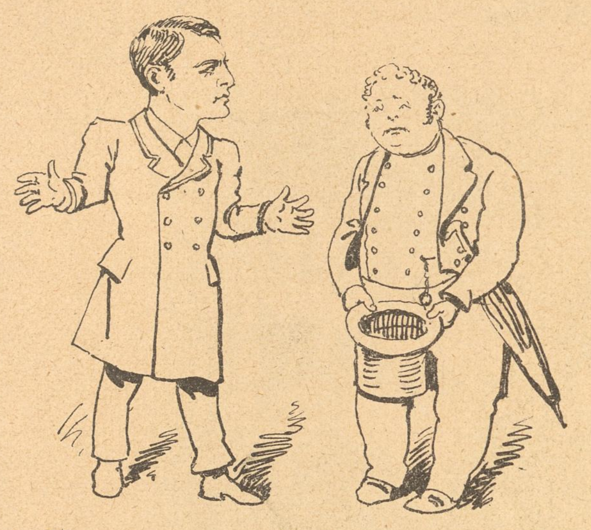

Hr. Lærer, om Du vil i Verden frem,
Saa buk,
Og ti til Lønnen, Du finder slem,
Og buk,
For Sognerødderne skal Du bukke,
Thi Kald Du fanger ej ved at mukke,
Men ti, buk atter, hold Munden, buk atter
Og ti.

Naar Barner møder dig paa din Vej,
Saa buk,
Og siger han til dit Ønske Nej,
Saa buk,
Agrar han er, dertil Kammerherre,
Og hvad er vel Du? Ingenting, des værre,
Tag tavs mod den Skose, Du fik i Dalmose,
Og ti.

Hvis Rigsdagen giver dig Stene for Brød,
Saa buk,
Vær glad, at Du evner lidt Vælling og Grød,
Og buk.
Og, skulde i Udvalg din Lov man beskære,
Da sig: „Det er næsten for megen Ære!“
Ti derpaa, buk atter, hold Munden, buk atter
Og ti.

Hr. Lærer, om Du vil i Verden frem,
Saa buk,
Og bliver Tingen dig altfor slem,
Saa suk.
Vid, Du est fattig, thi maa Du bukke,
Og kun i Løn har Du Lov at sukke,
Din Lod blev at lyde, de andres at byde.
Thi buk!

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — ja, ikke sandt, De kan jo tie, naar det skal være, for ellers turde jeg sandelig ikke betro Dem, at Petersen og jeg jo var med til Festen for Bjørn Bjørnson, for De kan jo nok forstaa, at selv om man er frisindet og Petersen kun stemmer paa Borgerlisten, naar mindst de halve Kandidater er Venstre, saa holder man jo dog ikke af, at det skal komme ud, at man ligefrem er med til brandesianske Orgier, som man jo nok kan forstaa paa „Dannebrog“, at det maa være, og Petersen var jo ogsaa noget betænkelig ved at gaa med og mente, at det jo godt kunde fälde den Slags Mennesker ind at have Dynamitbomber med under Frakkerne, som de saa maaske vilde give sig til at kaste med ved Bordet, bedst som man var midt i Stegen, og i ethvert Tilfælde mente han, at man naturligvis skulde synge Socialistmarschen og maaske der blev læst højt af Georgbrandes's Værker før og efter Bordet, og naar man har en Forretning som Petersens, saa maa man jo altid tage lidt Hensyn, og det er jo ikke saa heldigt, hvis det skulde komme ud, at man modarbejder det Bestaaende i Stat og Kirke, Hjem og Skole, og vil vælte Samfundet — men der blev da Gud ske Lov ikke noget ud af det, og jeg tænker mig, at de maaske har været bange for Politiet, eller at de maaske dog ikke har villet gjøre Skandale paa saadan et fæsjonæbelt Sted som Dangletær, men Gud — det er rigtignok forskrækkeligt, hvad man faar at se, naar man saadan kigger bag Kulisserne, tænk, at baade saadan en pæn Mand som Jerndorff er saa radikal, og at Zink og Kolling ikke skammer sig noget i deres Alder, og at baade oppe hos Ferslew og nede hos Frederikhansen sidder der flere samfundsfarlige Individer og der var endogsaa dem, der sagde, at der var en Mand fra Berlingeren, men det maa De undskylde, det kan jeg virkelig ikke tro, eller i alt Fald maa han da have været der som Petersen og jeg bare for at se, hvordan det gik til, og maaske skride ind, hvis det skulde vise sig, at de blev altfor vilde og blodtørstige, men de holdt sig jo dog nogenlunde i Skindet, og jeg maa sige, at naar man kunde lade være at tænke

paa, hvad det egentlig var for Mennesker, man var sammen med, saa kunde man virkelig more sig udmærket, men som sagt, De er jo nok alligevel saa god, søde Fru Schrøder, ikke at tale om det, og der kunde jo ogsaa let falde en Skygge paa Dem, hvis Folk fik den Tro, at Petersen og jeg var af den Slags. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

En Udleveringsforretning.

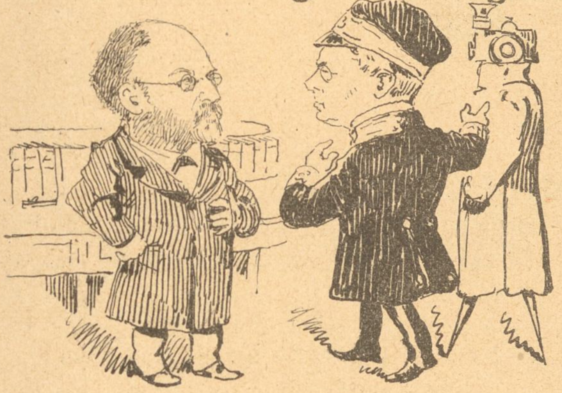

Madsen-Mygdal. Det banker. Gaa ud og se, hvem det kan være.

Landsthingsbudet (gaar og kommer strax tilbage). Det er en Herre med bred Guldtresse om Kaskjetten, og der en anden en med.

Madsen. Lad dem komme ind.

Kongens Foged (kommer, fulgt af en hemmelighedsfuld Herre). Jeg er Fogden.

Madsen. Og jeg er Udvalgsmedlem Madsen. De ønsker?

Fogden. Jeg skulde foretage en Udlægsforretning — hvad jeg vilde sige en Udlev . . .

Madsen. Ja, her er nu ikke meget at gjøre Udlæg i. Det har været et ufrugtbart Aar, og Landsthingets Lader er næsten tomme. Men ude paa Marken spirer der en Skolelov; den kunde maaske bruges som haandfaaet Pant. Saa har vi Jernbanetaxterne og . . .

Fogden. Stop lidt. De sagde Jernbaner. Det er dem, vi skal have fat i.

Madsen. Ja, i Jernbanesager maa De hellere henvende Dem til Oberingeniør Ernst. De sorterer under ham.

Fogden. (peger paa sin Ledsager). Der staar Ernst. Ham er jeg følgagtig. Vi ønsker at vide, om der i denne Forsamling befinder sig en vis Villars Lunn.

Madsen. Ja, jeg er ikke Formand, men dirigerende Udvalgsmedlem; saa meget kan jeg dog nok betro Dem, at Lunn er her.

Fogden. I Lovens Navn, han skal udleveres paa § 57 til Straf og Erstatning for sine Foredrag om min Klient.

Madsen. I Henhold til § 51 protesterer jeg mod Forretningens Fremme. Men, da de andre ikke holder paa ham, saa er han jo alligevel leveret.

(Fogden og hans Ledsager trækker af med Lunn.)

Finale.

Hvor sig i Kapellet hæver
Rungs nystrøgne Skjortebryst,
Finis Toner sagte bæver,
Abonninerne til Lyst.
Han til Robert er en Fætter,
Man blandt andet derfor sætter
Højt hans Kunst — og græder; thi
Nu desværre *c'est fini.*

Der var Prøve i Kapellet,
Nok saa strygende det gik,
Mægtig runged Tonevældet
Under Rungs Anførerblik,
Greven selv, som hørte paa 'et,
Fandt af Ingen overgaaet
Dog den douce Melodi,
Som udstrømmed fra Fini.

Men Hr. Rung paa en Gang vender
Barsk og bister sig til ham
Og et grusomt Blik ham sender:
„Hvad er det for Finigram?
Nu skal Fini ha' paa Halen.
Der var Kludder i Finalen.
Og hver Gang vi sætter i,
Hører jeg, det er Fini.

Første Violin han spille
Vil nok, men han kan tro nej.
Det gaar ikke an at drille
Mig og sidde der saa sejg.
Jeg blot siger til Personen:
Det er mig, der her gi'er Tonen,
Og kan ej vi blive fri
For den Slags, vel: *c'est fini.*"

Fini svared: „Tonen fin i
Deres Tale ikke var,
Der er ikke meget Grin i
Den Bestilling her jeg har;
Ej med Dem jeg bryder Lansen,
'Djøs, Hr. Rung, hils Peter Hansen.
Glæd Dem nu ved min Sorti
Finis!" — Og saa gik Fini!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En nordisk Athenienser.

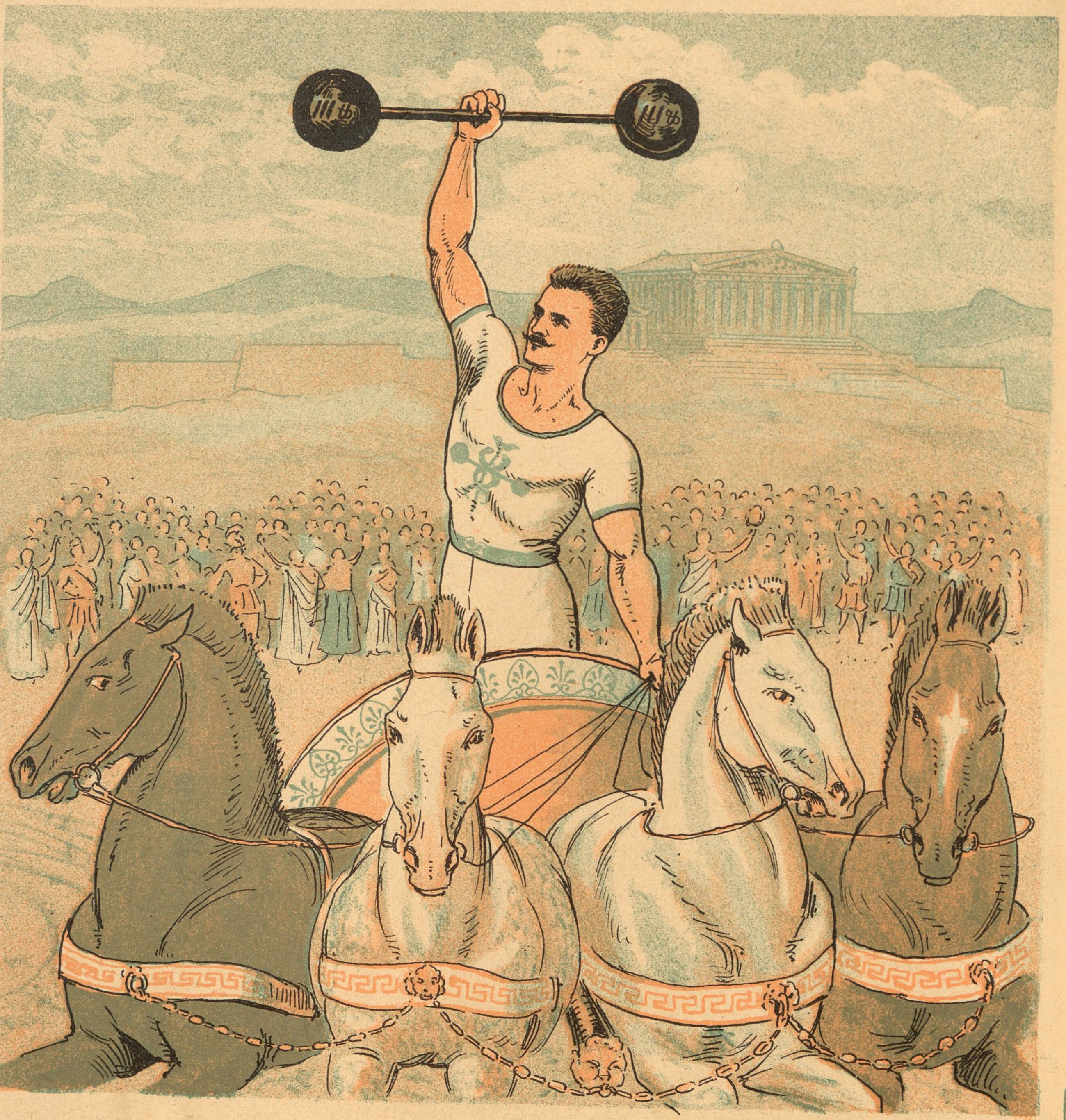

Hører I Bifaldets Storm fra Athenernes frie Theater?
Ser I hans Præmietag, skuer I Musklernes Pragt?
Hurraraabene trindt sig hvirvle højt imod Himlen:
„O, Viggo Jensen, som Du ingen forvalter sit Pund!“

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 26. April. Nr. 17

PUK

23 Aargang af PUNCH

Beskeden Bøn.

— De skulde da ikke have et Par Bukser, som jeg kunde lade forkorte og lægge ind i Ryggen af min Moder?

Hjemkomst fra Felten.

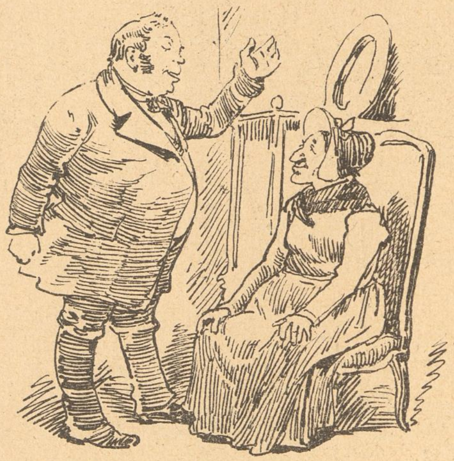

Mutter, nu skal Du høre blot
Alt, hvad jeg har bedrevet;
Du kan tro, det er ikke godt,
Hvad jeg sidst har oplevet:
Rigsdagsmøder med skrap Debat,
Udvalgsmøder omtrent hver Nat —
For i Udvalg har jeg jo sat
Selvfølgelig.

Du jo véd, jeg har altid ha't
Had, saa'n rentud notorisk,
Til den Fæstning, som man har sat
Byen rundt provisorisk;
Kan Du tænke Dig saa min Tort
At blive drevet fra Fort til Fort,
Høre Foredrag og se Kort
En Dag saa lang.

Først til den her Middelmaadighedsgrund
Kom man og satte os Stævne,
Som mærkværdigvis ej den Stund
Slog nogen videre Revne.
Du kan tro, jeg var ikke glad,
Men jeg aad i mig dog mit Had
Samt desuden den gode Mad,
Der vankede.

Dagen efter man slæber os
Rundt paa Volde med mere,
Jeg gik barestens med paa Trods
Og for at protestere.
Hele Dagen jeg skumlede,
Og, mens Maden jeg gumlede,
„Ned med Bahnson", jeg mumlede,
Men ikke højt.

Skoleloven fik vi af Vejen,
Det gik godt, trods Besværet;
Lidt for tidligt har nok Per Degn
Stukket Næsen i Vejret.
En Reform fik vi dog, saa vidt
Vi kan køre nu kvit og frit
Rundt paa Banerne, li'saa tidt
Vi bare vil.

Degnekaar.

(Efter Skolelovens Stranding.)

Mads Jordemodermand. Goddav, Kresten Smed.

Kristen Smed. Goddav, Mads Jordmormand. Hva Fa'en — va ded itte Dejnen, som gik faabi? Jæ synes sgu, han saa noved mellemkolisk yd i Ansegtet. Æ der noved gaaet ham imued?

Mads. Ja — hæ — ded æ vel savtens over ded, a Skoulelouen æ guet i Vasken.

Kristen. Æ den guet i Vasken? Den Amtsavis æ nok itte kommet te mej endnu, faa jæ plejer sgu dov ellers aa læse di polletiske Uløkkestefælde. Men se føst ska jo Sovnefovden ha'e hinder, aa saa ska Mads Per aa Nils Nilen aa onge Las Las, aa saa blywer hun jo gjerne en fjorten Dawes Tid gammel, inden a hun kommer te mej. Men man maa sgu dov ha'e hinder læst allievel, faa ded gjælder dov liegodt om aa følles mæ Tiden.

Mads. Ja ded æ vis Værk, Kresten. Oplysning ded æ sgu noved, som a I Smedebæller aa Bynder sku være glade ved, naarenstid a ded da itte æ faa kostbart.

Kristen. Ja, ded ka der være noved i. Men sku en Jordmormand da itte osse være oplyst?

Mads. Næ, ded ka itte anses faa nødvendit. En Jordmormand har Indtellegensen aa den videnskavelie Dannelse — han behøver sgu ingen Oplysning. Men se derfaa ve vi jo itte være yden Indflydelse paa Savens Ydvekling. Aa jæ ve nu sie saa mejed, a Oplysning ded har jæ itte noued imued. Men naarenstid a Praaversaarister aa Socialiterne aa disse saakaldede Brandersianere ve ha, a vi ska bevildge Penge, for a Dejnen ka spille stor aa drekke røde Snapser, lisom han ku være en Provst eller Bips, saa mue ded store besindie Landbodimmekrati sitte sig derimued.

Kristen. Ja, ded æ vis Værk. Vi har sgu nok aa bruge vores Penge te i Forvejen.

Mads. Ja, vi maa dov vise, a vi æ frisindie aa fremskredne Dimmekrater. Ved Du, hva jæ trowr, Kresten?

Kristen. Næ, jeg ved sgu itte.

Mads. Jæ trowr sgu ligefrem ganske aavenlyst, naar jæ ska sie min Mening, a ded æ denne saakaldede Menister Bradenflot, der har hittet paa ded hiele eneste aa alene- ste for aa svikke Jordmormændenes Aktoritet aa nedsitte dom i Befulkningens Øjne.

Kristen. Sku ded værkeli ku være mulit?

Mads. Ja, ded æ som savt min ringe Mening. Faa naar a nu Skowlelærene bløv mere velstillede aa ku spise Flæskestej mæ Robeder saa aa sie hver Søndav, saa vilde di jo saa aa sie næsten blie Jordmormændenes Liemænd.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Ja, aa derfaa var 'ed jo osse baade di store Bynders Plegt i Landstinget aa di smaa Bynders Plegt i Fulketinget aa sitte sig imued, med mindre Jordmormændene fik noven Indflydelse pue Kaldelsesmueden, saa a ded faa Ægsembel blev Jordmormændene i Forening mæ Prousten aa Herredsfouden aa Stiftsfysikusken, der kaldede dom. Men saa længe te ded sker, saa sier jæ: Ka vi faa Oplysningen te aa stige, saa ska der sgu itte være noved i Vejen fra min Side. Men vi vil sgu itte ha Skowlelærerne te aa spelle Jonkere. Faa vi maa dog hulde pue Frihedens Sav aa ded dimmekratiske Fremskridt.

Valgkartel
mellem
Oluf Jørgensen og Højre.

1. Samtlige Højrevvælgere forpligter sig herved for sig selv og Efterkommere samt Slægtninge indenfor Sideliniens 2. Grad til at stemme paa Oluf Jørgensen hver Gang, han stiller sig i Skanderborgkredsen, dog for saa vidt Vælgeren maatte bo mere end en Mil fra Valgstedet ikke mere end en Gang om Maaneden.

2. Samtlige unge Højremænd, der endnu ikke have opnaaet Valgret, forpligte sig til med den anførte Motivering at juble for Oluf Jørgensen samt stemme paa ham ved Kaaringen.

3. Skulde nogen Højremand falde paa at stille sig i Kredsen, exkluderes han af samtlige Højreforeninger. Samme Straf rammer alle dem, der giver ham deres Stemme.

4. For saa vidt nogen af Oluf Jørgensens Slægtninge skulde ønske en Understøttelse, Alderdomsforsørgelse, Ulykkesforsikring, Konfirmationshjælp el. lign. udredes det af den stedlige Højreforenings Kasse.

5. Til Gjengjæld lover Oluf Jørgensen, at han vil anvende sin Indflydelse paa, at der ikke opstilles moderate Kandidater i saadanne Kredse, som maa anses for aldeles sikre Højrekredse, da nemlig ellers Højremændene let af gammel Vane kunde finde paa at stemme paa de moderate Kandidater i Stedet for paa deres egne. Derimod vil han arbejde for, at de Moderate i saadanne Kredse stemmer paa den radikale Kandidat.

6. Dette Kartel er uopsigeligt fra Højres Side, men kan af Oluf Jørgensen opsiges med Aftens Varsel.

Tysk og Dansk Ære.

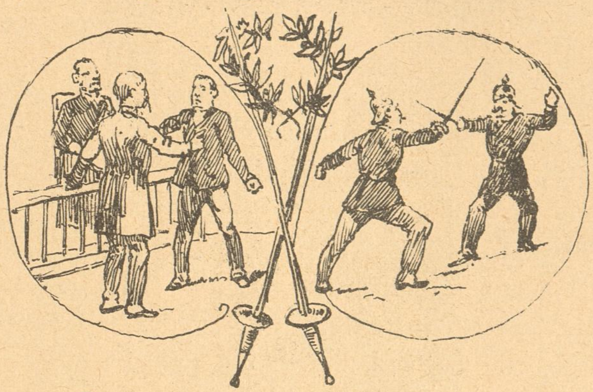

Ingen, der i Dannevang fornærmes,
Allerførst sin blanke Kaarde sleb;
Thi han ved, at han ved Loven skærmes
Og ved Hjælp af Prokurator-Kneb.

Tryg han kryber under Lovens Vinge,
Naar en Fjende bliver ondskabsfuld,
Tænker: bedre end hans blanke Klinge
Er det dog at se hans blanke Guld.

For den tyske Ære er Processen
Blot nichtswürlig som Satisfaktion;
I det Land, der fostred' Krupp von Essen,
Tænkes straks paa Sabel og Patron.

Naar en Tysker værne skal sin Ære,
Bliver han skam ikke ret tilfreds,
Før Fornærmeren faar Lov at skjære
Næsen af ham med sin Kaardespids.

Henrykt gaar han til Oprejsnings-Stunden.
Og naar her han bliver skudt ihjel,
Dør han med et saligt Smil om Munden:
Nu har Manden jo betalt sin Gæld.

Tyskens Ære er af sart Forfatning,
Nydes bedst, naar Ejeren er kold.
Dansken han vil heller ha' Erstatning
Og saa sine Lemmer i Behold.

Nansens Hjemkomst var da bare noget, som Hr. Kuchnarew havde hørt ved Isen en Dag, da han var ude til Middag. Nu behøver Andrée da ikke mere at forandré sin Rejserute, siden der ikke mere er nogen Mand med en Slæde i Vejen for, at hans Ballon kan komme først til Nordpolen.

Ingen overflødig Luksus.

— Værsgo, lille Mand! Her har Du en Gaffel!
— Tak! Jæ ta'er med Fingrene; der er saa mange, som inte har andet aa ta'e med.

En gylden Tid. — Naar vi faar Svine-Konsulenter.

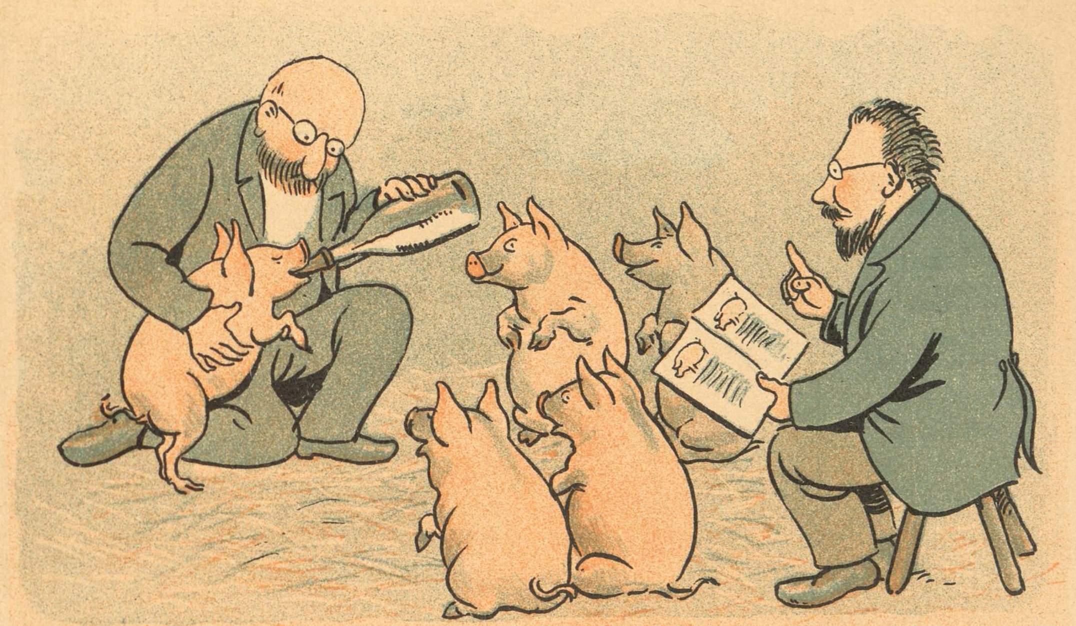

— Go Dav Pair, hodan haaer Do et me dinne Grise? Soven hun døje jo.
— Jov, nøv sijen vi haa faat de hair Svinekonsul, saa gaaver et møj godt.

Eventyr paa Ferierejsen.

Opsang for Rigsdagsmænd.

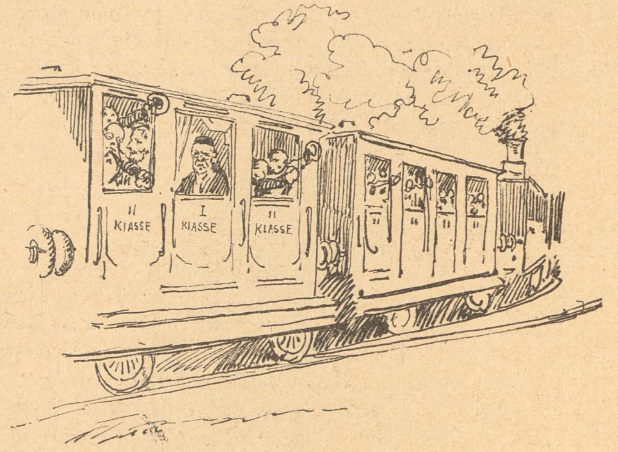

Man maa helst rejse frit for at sprænge i Hast
Alle Love, der holder til Tinget os fast;
Thi som Fuglen i Luften at føle sig fri —
Det er en Fugl i Haanden, langt bedre end ti.
For at blive Kultur og Reformerne kvit
Og det Udvalgsvrøvl og de Ministres Visit,
Maa de Lovforslag helst slaas for Panden lidt raskt —
Naar blot undta'es den billige Jernbanetaxt.

Men den billigste Takst — det er den, som er fri,
Den er netop som skabt for et Demokrati;
Man for standsmæssig Rejse maa kjønt være Tolk,
For man maa jo dog repræsentere sit Folk.
Fatter Høgsbro ta'er Rands'len og Staven i Haand:
„Gaa nu ud, lille Børn, og forfrisk Jeres Aand.
Længe nok har I siddet og smaablundet dvaskt —
Brug nu flittig den billige Jernbanetaxt.“

Nu skal Bluhme til Esbjerg og Vestervovs Sprøjt,
Bardenfleth til Bornholm, for han stiger helst højt.
Nu skal Krabbe til Faaborg, og Stadil skal lidt
Ned til Møen, for en Lærer maa leve paa Kridt.
Lunn vil vistnok befare de selvsamme Spor,
Som han færdedes paa som i Aar saa i Fjor,
For saalænge det gaar med Moralen saa laxt,
Han foragter den billige Jernbanetaxt.

Men Jens Busk bliver hjemme og dyrker sin Jord,
For han venter Besøg nok af sin Svigermo'r,
Oluf Jørgensen har faaet Moderation,
Derfor skulde han ud og sig ha' lidt Motion.
Naar nu Højre blot ikke forsømmer sin Pligt:
„Slutter Kreds, Højremænd, og ej Vennerne svigt,
Stem paa Oluf, og lad det nu blot gaa lidt raskt,
Skjønt han ganske vist er til den billigste Taxt.“

Se, den evige Higen, som aldrig faar Fred,
Det er vist vore Rigsdagsmænds Hemmelighed,
Og hvis nu vi Reformer *en masse* sku' ha',
Maa man spørge: hvor blev denne Higen saa a'?
Derfor Lærer, gik ogsaa i Vasken din Lov,
Tag en Tur Dig i Ferien og bliv ikke grov,
Og tænk ikke paa Rigsdagen ondt eller hadskt —
Husk, de gav os den billige Jernbanetaxt.

Puk drømmer.

Puk havde været i Skoven for at kontrollere Avisernes Beretninger derudefra og sad nu hjemme med stærke Foraarsfornemmelser og Snue. Paa hans Bord laa samtlige kjøbenhavnske Dagblade og ventede paa hans Fordøjelse. Han talte dem: der var ca. 37. De sytten erindrede han fra i Gaar, men Resten var tilkommen i det sidste Døgn. „Sandelig, der er Grøde i Luften,“ mumlede han og tog fat paa den nærmeste. Pludselig taber han Avisen af Forfærdelse, thi inde i hans Stue stod der en Skikkelse og saa' paa ham med et vemodigt Blik. *Puk* syntes at skulle kjende ham. Trækkene mindede stærkt om Dr. Schandorffs, men dog var der noget spøgelseagtigt over hele Figuren, som jo slet ikke smagte af Krøyers Portræt. „Bedste Hr. Doktor,“ udbrød *Puk*, „jeg føler mig i højeste Grad beæret —“. „Beæret!“ lød det fra Skikkelsen med hul Gravrøst, „hvorledes kan Du dog bruge en saa ækel Germanisme? Dog ligemeget, jeg er kommen for at frelse Dig —“ „Frelse mig, Hr. Doktor?“ „Ja, frelse Dig fra en forsmædelig Død. Unge Mand, jeg véd, hvad Du har i Sinde. Du vil læse denne Bunke Blade og dø. Lad min Skæbne tjene Dig til Advarsel. Jeg havde foresat mig at rense Sproget i vor Presse. Med aldrig svigtende Energi satte jeg mig hver Morgen til at læse Korrektur paa alle vore Dagblade. Det var et Herkules-Arbejde, men saa længe Bladenes Antal var nogenlunde konstant, holdt jeg dog ud. Men i de sidste Maaneders Tid var det rent forfærdeligt. Der er snart ikke en Skræder i Byen, uden at han udgiver sin Avis. Jeg følte, at min Kraft blev brudt, jeg blev svagere og svagere, og i Morges døde jeg af Overanstrængelse. Dig, unge Mand, hvem jeg elsker, vil jeg i det mindste redde.“ Med disse Ord greb han med begge Hænder ned i Avisbunken og spredte den op i Luften. Raslende og knitrende hvirvlede Bladene omkring i Stuen og puttede sig rundt i Kroge og under Møbler, som om de skammede sig.

— — — — —

Puk vaagnede, Vinduet var sprunget op og en frisk Foraarsvind strøg igjennem hans Værelse.

Slaget i Skanderleipzig.

Og det var Oluf Jørgensen,
Han kom fra høje Sale
Paa ny at slaas med Sørensen
Og faa en smuk Finale.
Som Skumpelskud blandt Rigsdagsmænd
Et Aar han havde gaaet.
Nu skulde det gaa om igjen,
Og nu er Slaget slaaet.

Han drog i Kamp med store Ord,
Og ej han vilde gi'e sig;
Men den om Jenses Svigermo'er
Han maatte æde i sig.
Paa Argumenter ellers læns
Hr. Oluf var just ikke,
Dog, slagen af en anden Jens,
Paa Val han nu maa ligge.

Han havde været lidt for sejg
Mod Skanderleipzigs Højre,
Ej paa sin tænkte Sejrsvej
Sit Mod han kunde tøjre.
Nu kom han rigtignok paa ny
Og bad om Højres Stemmer;
Men Højre i den lille By
Saa let ej Utak glemmer.

Heraf kan Oluf, om han vil,
Sig høste gavnlig Lære:
Hvis et Mandat din Hu staar til,
Du bør din Hjælper ære.
Det ellers Kandidaten gaar,
Som nu i Jylland sket er:
Han samme triste Skæbne faar
Som Indenlands-Profeter.

En Martyr. *„Dannebrog“* nøjes ikke med den ene i Ritualet foreskrevne Udskjældning af de Stykker, der opføres paa Dagmartheatret. Det lod først en Under-Borchsenius skjælde *„En Martyr“* ud, da det blev opført paa Theatret, og bagefter skjældte den rigtige Borchsenius selv det ud, da det var udkommet i Boghandelen. Det kan man kalde at tege Martyren ved Hornene.

Kjøbenhavn som Badested.

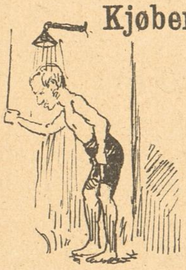

Kjøbenhavn har fra Naturens Haand alle Betingelser for at blive et Badested, som Englænderne paa Fanø skal tage sig i Agt for. I Havnen dufter det parfumerede Saltvand, og i Byen er der Overflod af Ferskvand, fordi Indbyggerne kun drikker Øl og Kognak. I Borgerrepræsentationen omgaas man med Tanken om at lade Havnepakhusene hele Vejen rundt afløse af en Række første Klasses Badehoteller, og man venter Magistratens Tilslutning, da den selv har givet et smukt Exempel ved sin Vandgang i Vestre-Fængsels offentlige Badeanstalt. Beboerne og de fremmede vil da faa samme lette Adgang til at blive skyllede udvendig, som de har til at blive det indvendig i Kjælderhalsene; det er jo ikke alle, der har Evne til at gaa ind hos Nordens Bojesen og tage Billetten til Furesøens Vove, hvor Dronninggaards Paradisfugle flyver hjem til deres fjedrede Mage.

Kan Magistraten ikke gjøre andet for sine Undersaatter, saa kan den dog i det mindste overkomme at vande dem. Til Gjengæld bør ogsaa Magistratens Kameler have at drikke.

Et Offer.

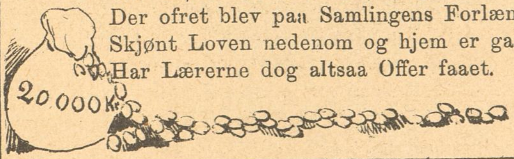

For 20,000 Kr. Kraftanstrængelse
Der ofret blev paa Samlingens Forlængelse.
Skjønt Loven nedenom og hjem er gaaet,
Har Lærerne dog altsaa Offer faaet.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den 18. April 1896.

Da Rigsdagen endelig kom paa Fæstningen.

„Hvilken Vending ved Guds Førelse!"

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 3. Maj. Nr. 18.

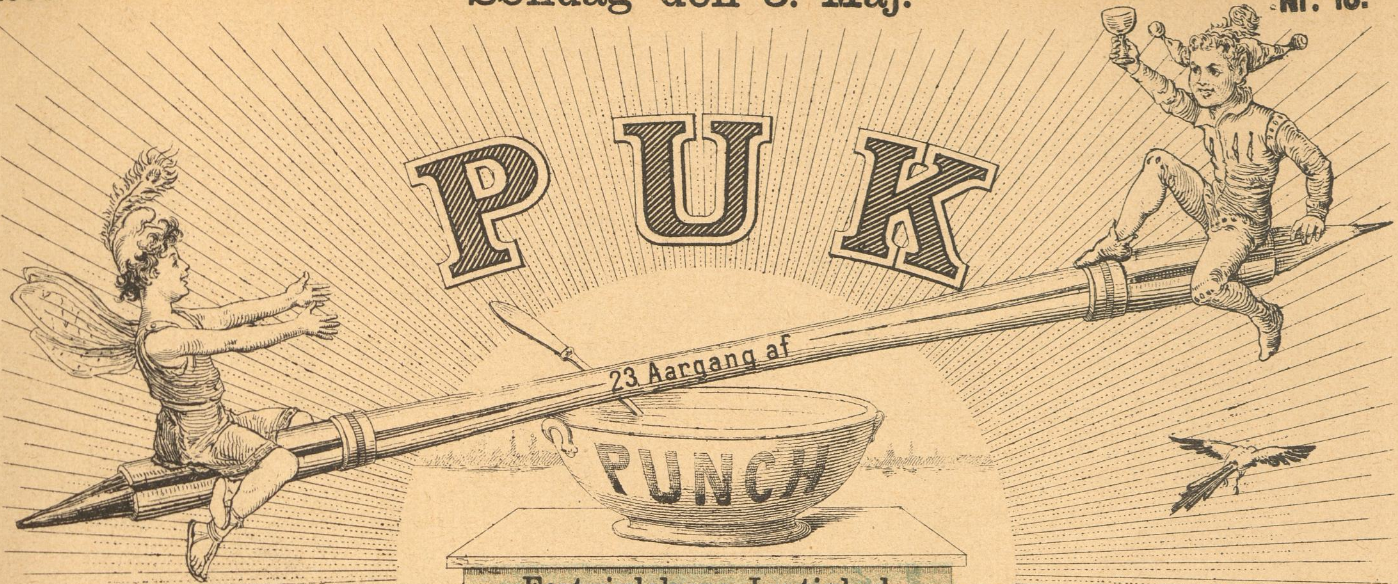

Fortvivlelsens Lystighed.

— Din Mand er nok i godt Humør i Dag; jeg hører ham uafbrudt le herinde ved Siden af.

— Aa, — han læser kun mine Foraarsregninger!

Viel-Harmoni.

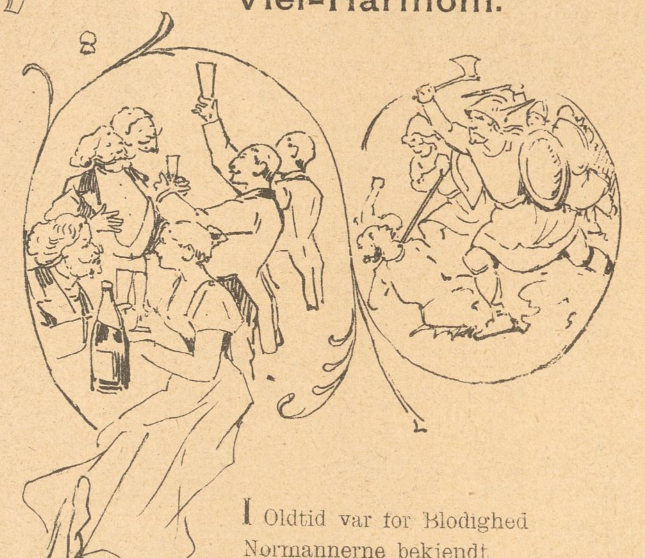

I Oldtid var for Blodighed
Normannerne bekjendt,
I Nutid til Godmodighed
Har denne Last sig vendt.
Normannerne de tryglende
Uskyldige nedstak,
Nu ta'r man selv mod Pryglene
Og siger dertil Tak!

Og Prygl dem kan Du immer faa,
Du Mand fra Dannemark:
Et Skridt blot over Kongeaa,
Strax møder Dig et Spark.
Spørg Zangenberg, som slig Honnør
En Gang fik paatrykt bag;
Han siger, han er ganske mør
Endnu den Dag i Dag.

Den Gang, da Zangenberg kom hjem
Og viste Mærkerne,
Strax brød den gamle Vildskab frem
Som hos Bersærkerne.
I Landet lød et Smertens Hvin,
Der løb som Budstik-Pil;
Det var vel ikke: „Til Berlin!"
Men bare: „Væk fra Kiel!"

Man viste, hvad man evnede,
Naar blot man gjør sig kjæk,
Og grusomt man sig hævnede
Ved rent at blive væk.
Men siden Skrupler dog man faar,
Om ej man gik for vidt:
Deu Straf var dog vist lidt for haard
For, hvad man havde lidt.

Da svandt af Vrede hver en Rest,
Man vilde gjøre Bod,
Og derfor hver germanisk Gjæst
Med Fryd man ta'r imod.
Nys laved' de og vi i Spænd
En Harmoni saa smuk,
Der var en Jubel: „Kom igjen!" —
Af Mislyd ej et — Muck.

Minister-Rygter.

Vi gjengiver nedenfor med alt muligt Forbehold nogle aldeles sikre Meddelelser om Besættelsen af Trafikministeriet.

Det havde først været Meningen, at d'Hrr. Hammerich og Rump skulde alternere, idet man fra Theatrene har optaget Doubleringssystemet, saa at der strax kan være en ny Minister parat, saa snart en skulde faa Forfald. Rimeligere er det dog, at man besætter Pladsen ved almindeligt Avancement, og Ernst vil da rykke op, dog muligvis saaledes, at han kommer til at alternere med Villars Lunn, hvis Landstinget da ogsaa vil udlevere ham til dette Brug.

Man har ogsaa sat Besættelsen af Trafikministeriet i Forbindelse med et Personskifte i de andre Ministerier, idet Nellemann skulde efterfølge Højesteretsjustitiarius Buch, der atter skulde erstatte Bardenfleth, som skulde overtage Trafikministeriet, mens den nye Trafikminister skulde overtage Kultusministeriet. Der vilde saaledes aabnes Mulighed for, at Hørring kunde afløse den nye Trafikminister som Kultusminister, mens Kultusministeren afløste Reedtz-Thott som Udenrigsminister og denne atter afløste Lüttichau i Finansministeriet, mens Lüttichau overtog Kultusministeriet.

Der har naturligvis ogsaa været Tale om enkelte andre Kandidater, saasom Peter Hansen, P. G. C. Jensen, Ernst Bojesen o. fl., men vi tør naturligvis ikke om hver især med fuldstændig Sikkerhed paastaa, at det netop bliver ham, der bliver den foretrukne, da der skal være flere særdeles egnede Fuldmægtige i Indenrigsministeriet.

Derimod har der dannet sig en selskabelig og faglig Forening for Ministeremner, da man længe har følt Savnet af, at denne talrige Samfundsklasse var uden Repræsentation. Foreningen skal allerede have et stort Medlemstal og har nok set paa Lejlighed i en af Kioskerne.

Stamgjæsternes Strejke.

Det gjærer som bekjendt stærkt i Kaféarbejderstanden, hvor det sociale Spørgsmaal i ganske særlig Grad er et Madspørgsmaal, og hvor man derfor haardt har savnet en faglig Organisation. Og ikke saasnart er Maler Jensen begyndt at organisere Opvarterstanden, før han ogsaa har kastet sine Øjne paa den anden Hovedklasse af Kaféarbejdere, nemlig Stamgjæsterne.

De Hovedfordringer, som Stamgjæsterne agter at opstille, er følgende: 8 Timers Normalsarbejdsnat, en fast Tarif for Størrelsen af Øl-, Kognaks-, Absint- og Snapseglas, Indførelse af billige Femøreskager og Beskyttelse mod Indgreb i deres Næring af løse og ledige Folk fra Gaden. Værterne har saaledes hidtil jævnlig overladt de mest søgte Blade, ja endogsaa *Puk*, til ikke-fagdannede Kafégjæster. Stamgjæsterne vil nu fordre, at ingen af de løse Gjæster maa faa noget som helst Blad at se, før de selv har læst det. Endvidere forlanger de Eneret paa alle Vinduespladser, samt i Kaféer med Billard, saasom Himmerig, Helvede osv., udelukkende Adgang til dette.

Der er vistnok Grund til at skjænke disse Fordringer en Del Sympati. Stamgjæsterne er i Aarenes Løb blevne en meget talrig Samfundsklasse, og de Allerfleste af dem forretter deres ansvarsfulde Gjerning med en aldrig svigtende Samvittighedsfuldhed og Paalidelighed. Mange Stamgjæster er desuden optagne den allerstørste Del af Døgnet; vi har Syn for Sagen for, at der er Stamgjæster, der giver Møde tidlig om Formiddagen og holder ud til sent paa Natten, og de, der er Familieforsørgere, kan kun med Nød og næppe naa at komme hjem en Times Tid for at spise til Middag og tilbringe nogle Øjeblikke i den kjære Familles Skjød.

Paa en herværende Kafé skal der allerede være kommet en Strejke til Udbrud. Forleden Dag, da en Svensker havde siddet med *Puk* i halvanden Time, og i den Tid kun konsumeret en lille Kaffe i stor Kop samt et Glas Vand og laant Nøglen. Da alle indirekte Hentydninger fra Stamgjæsternes Side prellede af paa hans ualmindelige Haardhudethed, traadte samtlige Stamgjæster med deres Ølglas i Haanden hen for Buffeten og forlangte Værtens Beskyttelse mod et saa flagrant Overgreb. Forgjæves tilbød Værten dem „Familiejournalen“, „Tiden“ og „Adresseavisen“. Da han ikke vilde gaa ind paa deres Fordring om, at Svenskeren skulde smides ud af en meget stærk Opvarter, forlod de Kaféen med en Trusel, idet de gav Opvarteren hver en Femøre i Drikkepenge.

Endnu samme Aften telefonerede de rundt til samtlige andre Kaféer for at formaa de der arbejdende Stamgjæster til at gjøre fælles Sag med dem. Der blev vel paa enkelte Steder holdt Møder, hvor man udbragte Lever for Stamgjæsternes Sag, men nogen endelig Beslutning blev der ikke taget, og endnu arbejder man de fleste Steder.

Nu har imidlertid Maler Jensen som sagt taget Sagen i sin Haand og besluttet at organisere en Fagforening af Stamgjæster, der sandsynligvis vil indordne sig i de samvirkende Fagforeningers Række. Muligvis vil man ogsaa, for at fremme det selskabelige Samkvem, danne en Sangforening af Stamgjæster. Sandsynligvis vil Fagforeningen indgaa til Myndighederne med et Andragende om, at der maa blive anordnet tvungne Fagprøver som Betingelse for Optagelse i Faget. Den 5. Juni møder saavel Fagforeningen som Sangforeningen under deres Bannere i Socialdemokraternes Grundlovstog.

Guldalder i Gyldendalen.

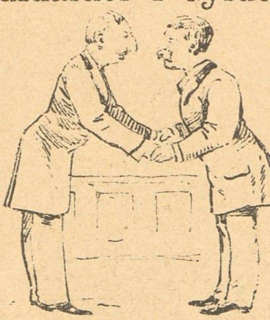

Da Jacob til Reolen saa,
Han sagde: „Peter, hør,
At her kan flere Bøger staa,
Jeg har bemærket før.
Gaa ud i Byen, spørg dig frem,
Gjør Gavn for Kost og Løn“.
Og Peter gik, og han kom hjem
Og sagde: „George C. Grøn“.
Men Jacob er storartet etc.

Hr. Grøn blev indbudt til Visit
I *gjæstfri Gyldendal*,
Til Spørgsmaalet om mit og dit
Han svared kun: „Betal!“.
Sig Jacob gned i Hænderne
Og talte Mønt med Flid,
Nu fik han alle Mænderne
Fra Danmarks Gyldentid.
Ja, Jacob er storartet etc.

Den allerførste modne Frugt,
Der faldt i hans Kaskjet,
Var Christian Winthers „*Hjortens Flugt*“,
Og han fik mer end det,
Thi ogsaa „*Adam Homo*“ kom
Til Klareboderne,
Jo, Jacob, han er Manden, som
Er med paa Noderne.
Ja, Jacob er storartet etc.

Med Folk som St. St. Blicher gaar
Hr. Jacob nu i Spænd,
Dertil han Eneudsalg faar
Af H. C. Andersen.
Skjønt længst forlod det Jordiske
Hin gamle Digterflok,
Kan omme paa *det Nordiske*
Den volde Kvaler nok.
For Jacob er storartet etc.

Forskjellig Vurdering.

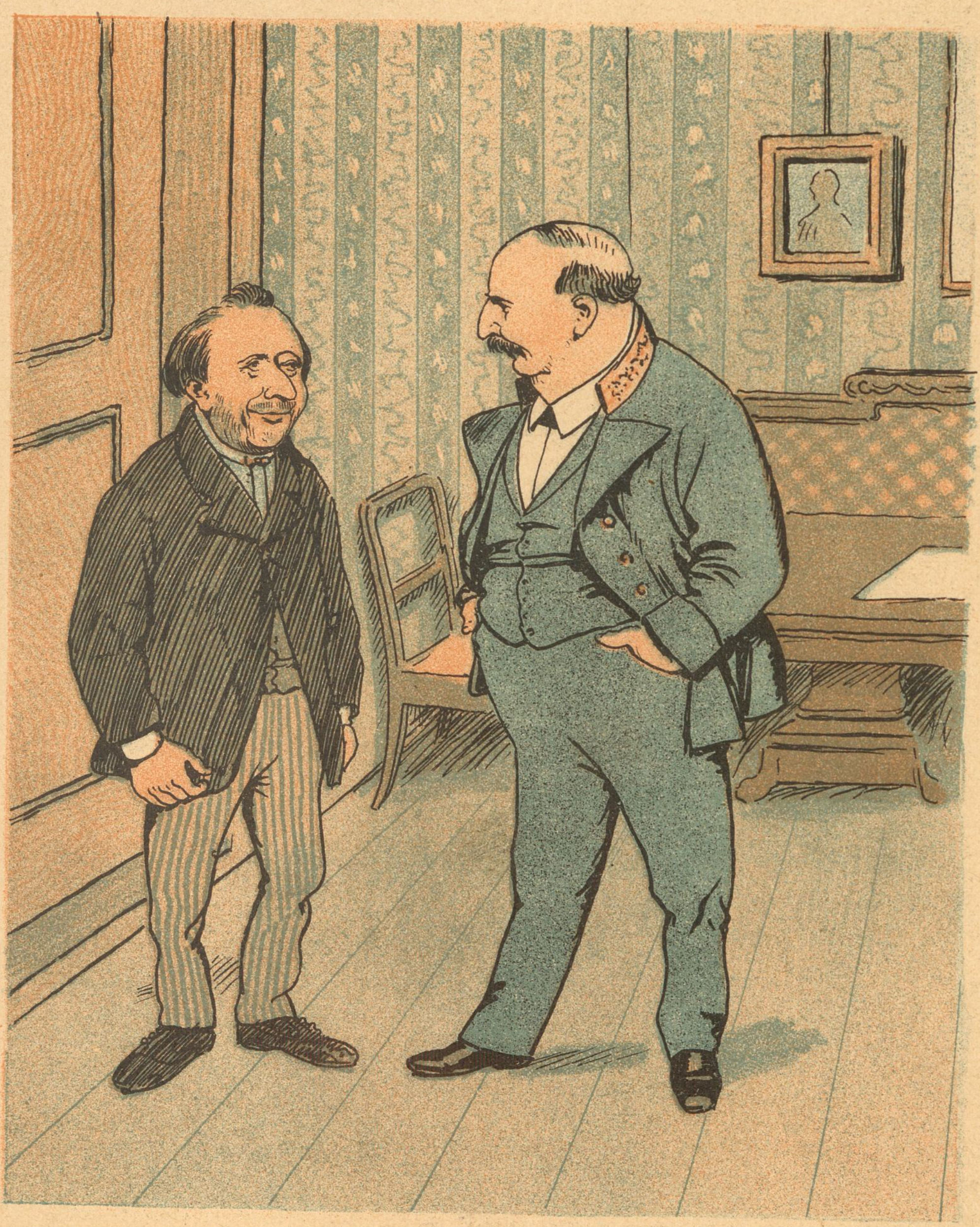

— De er beskyldt for Hexeri, Per Skræder. Hvad siger —

— Ja, Hr. Herredsfoged! Folk si'er soe møj. Om Herredsfoden si'er de no, te De er itte no'en Hexemæsser.

Bedre Balance.

— Det er Skade, at vi ikke kan ha'e Kulden om Sommeren og Varmen om Vinteren.

Storstads-Hymne.

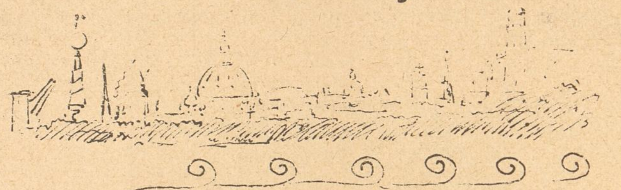

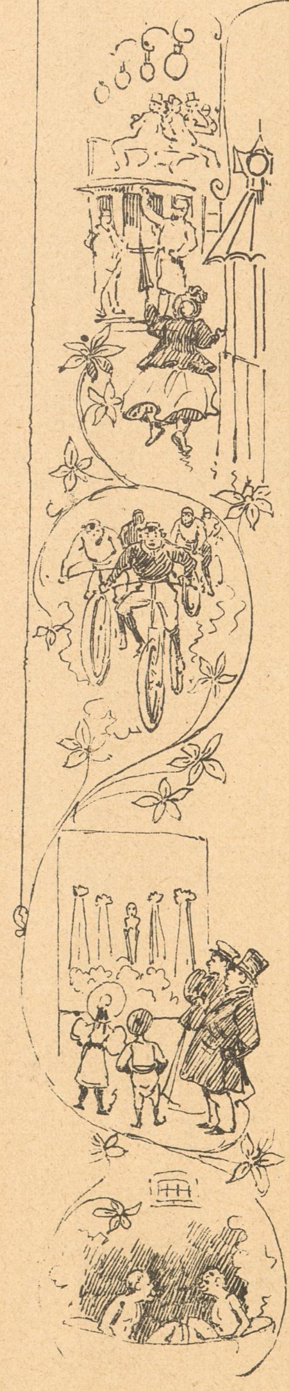

Hvis de gode, gamle Fædre kunde
Skue ned til denne gamle Jord,
Høre vilde man fra alle Munde:
„Kjøbenhavn, hvor est Du bleven stor!
Pilestræde med Asfalt, Du milde Gud!
Omnibus, naar ej man gider gaa!
De Kiosker ser ej heller ilde ud,
Blot de havde noget mere paa.

Fra Berlin Filharmoni vi fik herop,
Og Kritiken sagde ej et Muck,
Uden det, at svært det altid kvikker op
Med Musik, naar den da er saa smuk.
Man fandt Afskedstimen meget smertelig
Og til Aftensmad dem byde lod,
Der var Tonen nok særdeles hjertelig,
Ja, for Maden skal ha' været god.

Verdensmesterskab har arrangeret
Her hos os til Sommer vores Staal,
Blot vi ikke bliver distanceret,
For saa bliver selve Staal til Aal.
Kun *„Avisen“* lader dunkelt ane, han
Ikke Banen her i Orden har,
Og *„Avisen“* var dog selv hans Banemand,
Da for emsig han i England var.

Brygger Jacobsen er ikke billig,
Glyptotheket indvies skal med Knald,
Heldigvis er nok Kommunen villig
Til Udstilling international.
Men om ogsaa fra Evropa møder her
Mangen Maler, som er højst probat,
Nogen Villumsen har de vist ikke der,
Som kan male dem en fix Plakat.

Saadan ser man sig Evropa samle
I vor By's saa gjæstfrit aabne Skjød,
Kjøbenhavn! bliv stadig dog det gamle,
Selv om længst Du Verdensryet nød, —
Ja, selv om Du styret fik din Længsel, og
Fik et Sted at gaa i Vandet paa —
Det kan nu kun ske i Vestre Fængsel, og
Der kan man endda kun parvis gaa.

Nedenstaaende Artikel fremkommer nærmest for at afholde andre fra at skrive til Konkurrencen om „Menneskets fysiske Liv“. Dette taaler nemlig ikke Overanstrengelse, og da nærværende Afhandling opfylder alle de stillede Betingelser, idet den er letfattelig, kan fængsle Børn — oven i Købet store med — og ikke optager 34 Sider, synes det paa Forhaand givet, at andre kunne spare sig Ulejligheden.

Menneskets fysiske Liv.

Et Menneske bestaar af forskjellige Dele. Nogle er haarde, andre bløde. Til de haarde hører Aagerkarle, til de bløde Idioter. Mennesket bestaar af Hoved, Krop, Arme og Ben.

Hovedet er det hovedsagelige og plejer at være øverst, men kan undertiden have en lavere Beliggenhed, som f. Ex. paa en Græsrytter. Der gives gode og daarlige Hoveder; til de første hører alle, der har taget Examen. Nogle er dog, ligesom en vis Slags Stikkelsbær, saa tykke i Skallen, at de aldes ikke kan tage Examen. Der kan undertiden komme Vand i Hovedet, men naar man faar „noget“ i Hovedet, plejer det dog ikke at være Vand. Bliver nogen gal, viser det sig i Reglen først i Hovedet.

Paa Hovedet sidder to **Øren,** der tjener de Foresatte som bekvemme Holdepunkter. Ved Hjælp af Ørevokset vokser Øret. Trommehinden er især udviklet hos Trommeslagere, og de Ben, der kaldes Hammer og Ambolt, hos Grovsmede, hvorimod Kavallerister har et Par vel udviklede Stigbøjler. Ørets inderste Del, der kaldes Labyrinten, skal være særlig udviklet hos nogle af Opsynsmændene i Tivoli. Nogle Mennesker har en Ræv bag Øret. Til Øret hører undertiden en Høretragt. Under visse Forhold er to Øren forbundne ved en Telefon, og det gjælder da at holde Ørene stive.

I Hovedet findes ogsaa et Par **Øjne,** som tit kastes paa de Forbigaaende; men ofte lader man dem falde paa en eller anden, uden at der derved sker nogen Skade, endskjønt de indeholder Øjestene. Faar man den ægyptiske Øjensyge, ender den med et ægyptisk Mørke. Øjet ruller tidt med stærk Fart, og den Tid, man bruger for at kaste et Blik op til Maanen, er saa ringe, at man kalder den et Øjeblik. Til Øjnene hører ofte Briller, men det sete afhænger dog mest af Øjnene, der se.

Tungen bruges til at smage og tale med; det sidste viser Menneskets Fortrin for Dyret; uden Tunge var det umuligt at subsistere i smaa Provindsbyer.

Næsen er uundværlig til Bestemmelsen af den Retning, hvori man bør bevæge sig; det er sjældent at man gaar i nogen anden Retning. Som Undtagelse kan nævnes Rebslagere. I Reglen sidder Næsen mellem Øjnene, men nogle har deres Næse alle Vegne. Dybsindige Tænkere faar efterhaanden en nedhængende Næse, hvorimod de, der forstaar at skatte deres egen Vittighed, faa smaa Opstoppernæser. Den, der forstaar sig paa Næser, er næsevis.

I Munden sidder Tænderne, med hvilke man bider fra sig. Tænderne deles i ægte og forlorne, af hvilke de første

kan gjøre ondt. De sidste kommer først frem i en senere Alder. Uden Tænder kunde Tandlægerne ikke leve.

Ved **Nakken** er der en Aabning med en Tap, om hvilken Hovedet løber rundt. Det er her, der let gaar en Skrue løs, og sker dette, løber alt rundt i Hovedet.

Kroppen støtter sig væsentligst til Rygraden, i hvilken der er en blød Hyldemarv. I Kroppen sidder **to Lunger,** der giver Legemet Lethed, eftersom de er fyldte med varm Luft. Balletdanserinder, Liniedansere og Luftskippere har vel udviklede Lunger i Form af Luftballoner.

Nær disse findes **Hjertet,** der slaar for Konge og Fædreland hos alle de 12000 gode Dannemænd, der abonnerer paa „Dannebrog". Nogle, som formodentlig er hjerteløse, gaar stadig paa Jagt efter andres uskyldige Hjærter. Undertiden slaar to Hjerter hinanden saadan i Møde, at det bliver til et Slag, og det kaldes at være lykkelig. Nogle har ikke Hjertet paa rette Sted, og det er da ofte gaaet ned i Buxerne, men man kan selvfølgelig atter skyde det op i Livet, hvorved det rigtignok somme Tider kommer helt op i Halsen; nogle har altid Hjertet paa Læberne. Der gives Mennesker med et saa svagt Hjerte, at de jævnlig maa have sig en Hjertestyrkning. Hjertet er et vigtigt Organ, som man ej bør spøge med; ikke desmindre er der mange, som spiller højt i Hjærter.

Under de her nævnte Dele ligger **Maven,** som man kan grine itu. Den bruges ogsaa til at fordøje med. Det er dog ikke alt, man kan fordøje. Til let fordøjelige Ting hører „Puk", sorte Pølser og Revueviser. Absolut ufordøjelig er Fjelstrups „Stofskifte", i alt Fald for Børn. Nær Maven findes **Leveren,** der afsondrer Levertran; længere nede i Kroppen findes **Tarmene,** der undertiden kan skrige af Sult.

Efter Tarmene gaar man naturlig over til **Armene.** Ved deres Pendulsvingninger holder de Mennesket i Ligevægt under Gang og Løb. Til Armenes nedre Del høre Manchetter, som man tidt kan blive stødt paa. Yderst ude sidder **Haanden** med de 5 Fingre. Nogle, især Opdagelsesbetjente, har et Øje paa hver Finger. En anden Race udmærker sig ved lange Fingre. Armene gør tillige den Nytte, at de udfylder Ærmerne.

Benene vender oftest nedad og ender med Sko eller Støvler; i disse sidder Foden. Nogle lever paa en stor Krigsfod, andre paa en ganske lille Rentefod; atter andre, der sidder i Gjæld til op over Kroner og Øre, er slemt paa Knæerne. Naar man gaar, maa man, for ikke at falde, hvert Øjeblik sætte det andet Ben frem, men mange falder over deres egne Ben og brækker dem; især ved Hjælp af Cycler. Man kan dog ogsaa brække sig uden Cycler, og dette sker hyppigst over Skibsrælinger, ofte over at se Storkespringvandet, men undertiden over slet ingen Ting.

Angaaende Menneskets Stofskifte skal vi indskrænke os til den Bemærkning, at det nærmere herom bedst erfares hvert For- og Efteraar ved direkte Henvendelse til Fættervessel.

Har det varet saa længe . . . Forleden, da „Dommens Dag" blev givet til Benefice for Herman Bang, stillede der en Kreditor med Kongens Foged, men da havde allerede nogle andre Kreditorer holdt Benefice. Det er ligegodt haardt nok, at man maa vente til efter „Dommedag," — og saa alligevel ikke faar noget.

Da der manglede en Mand til et Ord.

Det var justement i Fjor,
Landets Grøde stod i Flor,
Der var nok af store Ord,
Hos Agrarer let de gror.

Agerbruget bærende,
Selv Agrarer værende
Bønder sa'e belærende
Ord om Skolelærerne.

Staten skulde støtte dem,
Folket skulde skøtte dem,
Børnene benytte dem,
Provsterne forflytte dem.

Saadan faldt en Gang i Fjor
De Agrarers store Ord.
Men desværre ofte stor
Falskhed udi Hjertet bo'r.

Stor-Agraren Espensen
Var i Aar ej med paa den,
Gamle Ord han gjemte hen,
Var ej længer Skoleven.

Lohmann sagde li'esaadan:
„Hjælpe Skolen gaar ej an.
Ingen ret agrarisk Mand
Mere Mønt undvære kan."

Barner stemte ogsaa i
Med den samme Melodi:
„Skal vi Skolen mere gi'e,
Er med os det snart forbi."

Saadan har Agrarers Ord
Sat i Danmarks Rigsdag Spor.
Lærerne kan spørge: „Hvor
Er den Sne, som faldt i Fjor?"

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet a 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Konkurrence.

Charlottenborg, Hr. Willumsen, Hr. Kleist, de Refuserede
Til Kunstkritikens Guldmedaille alle konkurrerede;
Og derfor Brygger Jacobsen paa Carlsberg ræsonnerede;
„Hvad om vi næste Aar med Evropæerne proberede?“

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 10. Maj. Nr. 19.

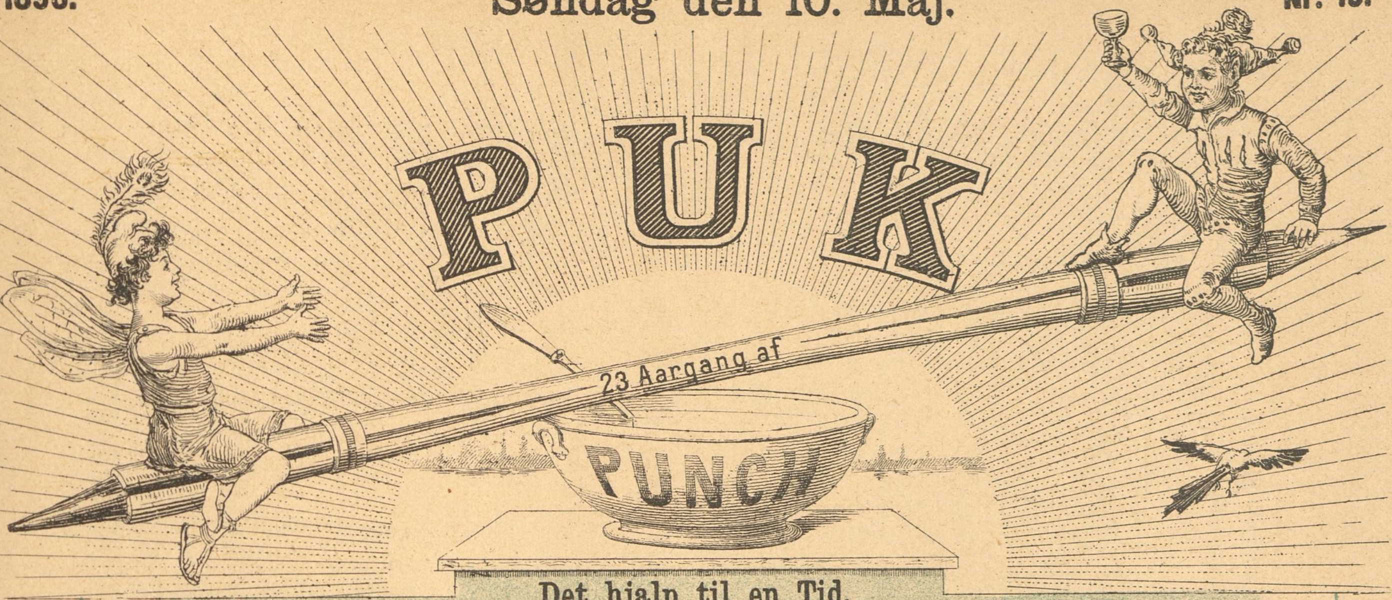

Det hjalp til en Tid.

— Nu skal I sidde saa stille, at man kan høre en Knappenaal falde paa Gulvet!

(Almindelig Stilhed — Efter en Pavse):

Frøken! Naar falder saa den Knappenaal?

Retsreform-Partiet „Vente-Godt“.

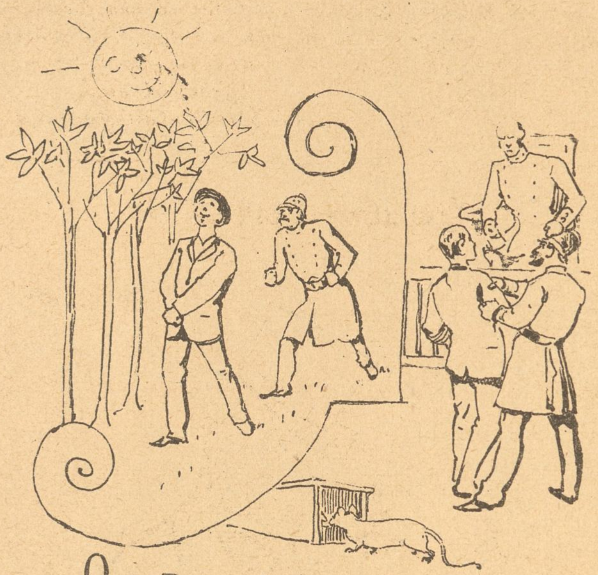

Over Danmarks Vang og Vænge
Herlig Frihedssolen gløder,
Fryd Dig, danske Mand, saa længe,
Indtil Du en Dommer møder.
— For saa gaar sgu' Solen ned.

Naar en Dag Du promenerer
Frydende Dig over Sommeren,
Vips, Betjenten Dig noterer,
Og saa kommer Du for Dommeren
— I de første to, tre Aar eller flere.

Har Du hidindtil haft Medbør,
Saa gaar nu det ned ad Bakken;
Dommeren i Embeds Medfør
Maa Dig være fælt paa Nakken;
— Det ligger nemlig i Systemet.

Det er Retsmaskineriet,
Der er galt, skal vi fortælle.
Man er nødt til Pineriet,
Naar mod Rotter bruges Fælde.
— Det er slet ikke saadan kort Proces.

Der har længe været Tale
— Hvad der kaldes her „Bevægelse“, —
Om at ændre den Skandale
Til de Armes Vederkvægelse;
— Men det er naturligvis blevet ved Snakken.

Man har fra Kong Hans'es Tider
Nedsat hundred Kommissioner,
Skrevet Forslag nok, hvis Sider
Tælles kan i Millioner;
— Men der har ingen Forslag været i dem.

Ja, et helt Parti blev dannet
Til Reformer, særligt denne,
Og dog stadig spørger Landet:
Hvor er Retsreformen henne?
— Partiet holder jo paa den.

For det slipper ingensinde
Sin Reform den allerbedste,
Derfor paa Programmet finde
Kan man den i Sekler næste,
— Og imens sidder vi jo net i det.

Paa Tournée.

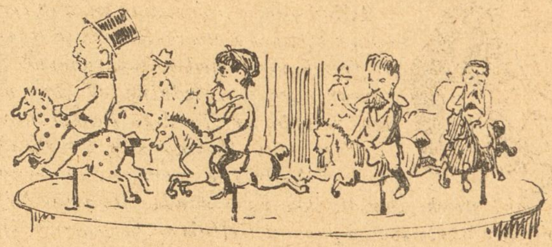

Storken er kommen. Operasangerne melder sig upasselige, Tivoli aabnes — hvorfor skulde man saa ikke tage fat paa Tournéerne? Nogle er Grand-Tournéer, andre Tournérespekt'er; men alle følges de af *Puks* allerhøjeste Bevaagenhed.

Der har derfor meldt sig flere Tournéer, som har appelleret til *Puks* Protektion, f. Ex.:

Fata-Morgana-Tournéen, der under Ledelse af Peter Hanseu vil præsentere det kgl. Theaters nye Kassestykke for de beundrende Provinsboere. Der er anskaffet nye Rullestole til Feerne og Staaltraade til at hejse Alfer og Sylfer op og ned i, — Biskop Martensens bekjendte Afhandling om Stykket vil følge som Bilag med Programmet og forhaabentlig give Stykket ny Aktualitet.

Herman-Bang-Tournéen. Artistisk Leder, Hr. Bang, økonomisk Hr. Birch, der bl. a. vil gjøre alle Udlægene.

Den Brunske Familietournée, bestaaende af Herrerne Frederik og Nordal, samt Fru Johanne Brun. I Tilfælde af Hr. Nordals Upasselighed opføres skiftevis „Mellem Brødre“ og „Den kjære Familie“ paa rød Plakat.

Brandesianer-Tournéen, bestaaende af samtlige Medarbejdere ved „Berlingske", „Avisen" og „Nationaltidende". Leder: Hr. Borchsenius. Vil til Skræk og Advarsel give Prøver paa den mest yderliggaaende Radikalisme, saa langt „Dannebrog" vejer.

Dagmar-Tournéen. Ledes af et Triumvirat, bestaaende af Brødrene Knudsen og Wiehe med Beslægtede indtil Sideliniens 3. Grad, samt Herrerne Lindstrøm, Rosenberg, Benj. Pedersen og endnu et Par Stykker til. Det bestemmes ved Lodtrækning, hvem af Lederne, der skal medvirke ved Forestillingerne.

Nørrebro's Theaters Tournée, der vil præsentere Sommerrevuen 1848 for Provinserne, for at de dog ogsaa skal have en lille Mundsmag af det moderne Københavnervid.

Om disse Tournéer kommer i Stand, vil dog afhænge noget af, om de tyske Avtoriteter i Sønderjylland ikke lægger sig imellem af Frygt for, at Sønderjyder, der opholder sig i Kongeriget, muligvis kunde paavirkes paa en uheldig Maade. I saa Tilfælde maa man naturligvis se at faa disse danske Tournéer erstattede af tilsvarende tyske.

Kellnernes Bevægelse.

Hr. Redaktør!

Tillad mig, der som mangeaarig Levemand kjender Kellner-Racen ud og ind, at fremkomme med nedenstaaende Bemærkninger i Anledning af den mod dem rettede, uretfærdige Beskyldning.

Efter min Mening kan Paastanden om, at Kellnerne nærmer sig Socialisterne med stærke Skridt, ikke være sand; alle mine Erfaringer gaar tvertimod ud paa, at Kellnerne bevæger sig ligesaa langsomt og trevent henimod de lavere Samfundsklasser som hurtigt og villigt henimod de højere.

Det kan gjerne være, at Kellnerne en Gang i Oldtiden har været Demokrater. Herpaa tyder i ethvert Tilfælde deres Interesse og Forkjærlighed for dem, der efter deres Mening bestiller mest; men denne Anskuelse har rigtignok gjennem mange Generationer i Kampen for Tilværelsen faaet et aristokratisk Tilsnit. De tror nemlig nu, at jo finere en Mand er klædt, des mere bestiller han. Kommer der saaledes en sort Cylinder, en æggegul Paletot og et Par spidse Laksko ind paa Kaféen, vil Kellneren strax tænke, at det er en Mand med mange og store Bestillinger i Hovedet, og han vil paa alle mulige Maader søge at gjøre sig lækker for ham. Er det derimod en gammel Bulehat, en fedtet Frakke og et Par udtraadte Støvler, der kommer, vil Kellneren sige til sig selv: „den Mand bestiller ikke noget". Han vil derfor vende sig om, kigge ud af Vinduet, fløjte sagte og paa Mandens beskedne: hm! vil han svare: „Strax Herre!" og forlade Lokalet. Før Socialisterne bliver lidt mere gigerlagtig paaklædte, er der derfor næppe Fare for, at Kellnerne vil nærme sig dem synderlig villigere end hidtil. Kommer det derimod en Gang saa vidt, at der ingen ydre Forskjel bliver paa en Socialist og en Kammerjunker, ja saa vil Kellnerne maaske nok finde, at den første Bestilling kan være lige saa god som den anden. Men dertil har det vist lange Udsigter — trods Wiinblads Exempel.

Deres ærbødige
nationale Bestillingmand.

Populære Folk XXIII.

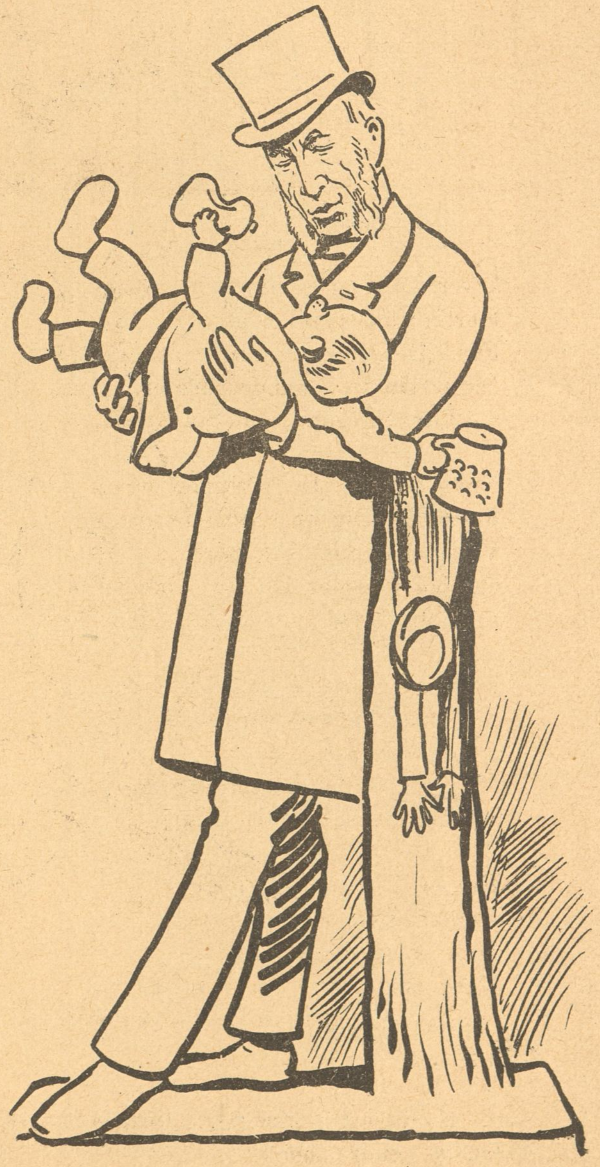

Silén-Borgmesteren med den lille Bakkus-Gjæstgiver.

Et tidssvarende Vink.

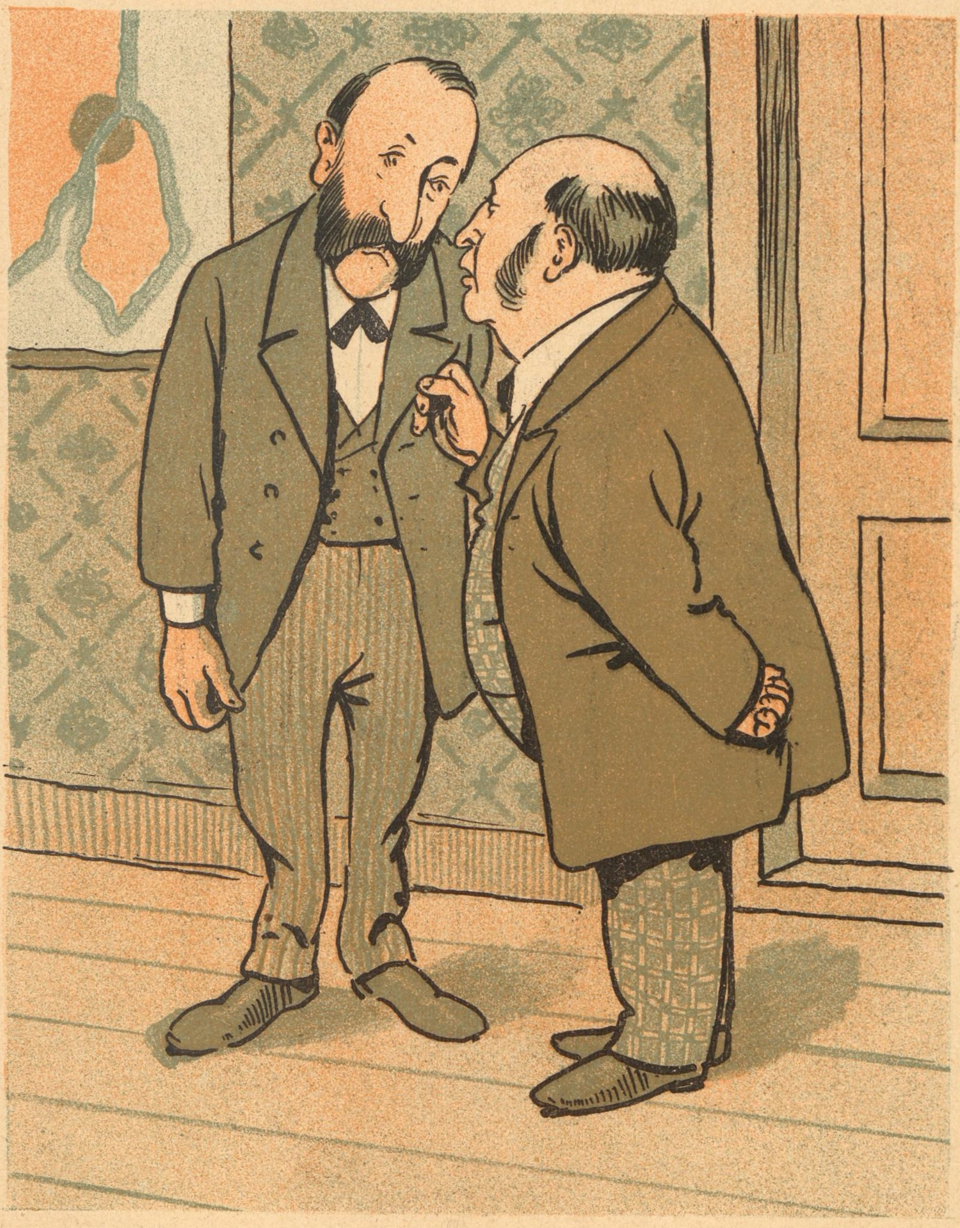

— Hvis de Herrer og Damer giver mig noget til mit Jubilæum, saa, mellem os sagt, et Album med Deres Billeder i eller en Adresse bryder jeg mig sgu', ærlig talt, slet ikke om. Nej, vil De give mig noget, saa sørg for, at det hellere bliver en Værdigjenstand, der kan gaa i Arv i Familien. Gjør nu, hvad De kan, min gode Jensen, men som sagt, ganske fordækt.

Nøglen til Gaaden.

— Sig mig en Ting? Vennerne gjør Fest for Bjørn, Skuespillerne hædrer ham, Riis tilbeder ham og Johan fortæller, at aldrig har nogen Sæson været saa storartet, som denne sidste. Hvorfor tager han saa hjem, da han dog vist heller blev hernede?

— Du kan da nok begribe, at den Virak kun blev ofret af Glæde over, at han nu endelig rejste.

Paa Bekjendelse.

Naar Ens Gaard har været brændende,
Maa man snarest, sig omvendende,
Angerfuldt sin Synd bekjendende
Til sin Birkedommer gaa.
Ellers Politiet rendende
Har man, og faar Sylow sendende;
Med Forskrækkelse tidt endende
Man en slig Affære saa'.

Og, naar i sit Kapitolium
Tilmed man har spildt Petroleum
Paa sit Gulv eller Linoleum,
Er man temmelig kaput.
I en Protokol sit Folium
Faar man og bli'r ta'et i Skole om
Ens Bedrifter. En Napolibum
Selv ej stod for den Salut.

Naar Du bare saa vil tilstaa frit,
At Du rent ud sagt har handlet skidt,
Bliver strax Hr. Dommers Ansigt blidt,
Og han trykker rørt din Haand.
Og Du slipper med en fransk Visit,
Faar paa Vand-og-Brødet lidt Kredit,
Saa Du føler Dig til Stedet tidt
Knyttet fast med Venskabs Baand.

Men, er Du en saa forvorpen Rad,
At i Maanedsvis Du heller' sad,
End bekjendte, naar din Dommer bad,
Saa bli'r Luden mere skrap.
Ikke Spor af nogen Aftensmad,
Ikke Spor af noget Sulefad,
Og saa maa endda Du være glad,
At Du misted' ej din Knap.

Hvad Du gjør og ikke gjør, saa nægt
Ej, men tilstaa meget heller' kjækt;
Ej at svare er dog ogsaa frækt,
Naar man høflig bliver spurgt.
Og, hvis ej Du er en trodsig Knægt,
Tag dit Vand og Brød med Ligevægt.
Glad ved, at Du slap for Varetægt
For at faa dit Mundlæ'er smurt.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — og Farvel med det samme, kunde jeg næsten sige, ja, det er jo rigtig nok ikke helt afgjort endnu, men jeg tror nok, vi svipper af en af de første Dage til Berlin eller maaske til Buda-Pest for at se paa Udstilling, hvad man jo paa en Maade skylder sig selv at se, naar man vil holde sin Udvikling en lille Smule asjur med den øvrige civiliserede Verdens, og saa skulde det jo ogsaa paa en Maade være en Slags Bryllupsrejse, nemlig i Anledning af Prinsessens Bryllup, som jo var en Skuffelse, søde Fru Schrøder, for Petersen og jeg havde jo for længe siden aftalt det hele, baade med Illumination og med en ny Silkekjole til mig, hvis der skulde blive Tale om en Deputation fra Foreningen til Støtte for ubemidlede Smørrebrødsjomfruer, som De jo nok ved, at jeg er i Bestyrelsen for, og han havde jo ogsaa lovet mig Billet til dobbelt Pris til Festforestillingen i det Kongelige, som jo saa var det eneste, der blev til noget af det hele, og jeg havde saamænd allerede i Fjor skrevet til Peterhansen, som jeg jo kjender saa godt fra Parkettet, hvor jeg en Aften kom til at træde ham over Tæerne, og bedt ham endelig skaffe mig en Billet til den Aften, da jeg dog hver Vinter støtter ham som Abonnent, men, kan De tænke dem til, da jeg saa kommer og skal hente Billetten, saa er der alligevel ingen Billet, og jeg sagde jo, at det maatte være en Fejltagelse, og jeg skulde og maatte have en Billet, og de maatte i alt Fald lade mig komme til at tale med Peter selv, og det vilde de da ikke være bekjendt at byde mig, der havde set hele Peters Livstykke „Fatter Morgana" lige fra Begyndelsen til Enden, men der hjalp ingen kjære Morgana, og jeg maatte gaa uden Billet, formodentlig Simmermand har hugget dem allesammen til sine Frederiksbergere, saa man bliver vel nødt til at flytte paa Frederiksberg, hvis der skulde være Tale om, at Prinsesse Ingeborg eller Prinsesse Thyra skulde blive forlovede; men De kan jo nok tænke Dem, at

ovenpaa den Historie saa er mine Nerver lidt angrebne, og kan vi ikke komme til Bryllup, saa er det da ikke mere end billigt, at vi kommer paa Bryllupsrejse til Berlin eller Buda-Pest eller naturligvis helst begge Steder, og det er jo ikke umuligt, at vi træffer Brudeparret der, for det er jo saadan i Nærheden af, hvor de skal bo, og saa kunde vi jo have det rigtig yndigt sammen og maaske kunde vi ogsaa træffe Bulgar-Ferdinand og lille Boris, og det har jeg jo ogsaa forestillet Petersen; men Petersen han er jo saa underlig, og han mener, at det kunde være nok med at tage til Udstilling i Malmø og spise paa Kramer, men jeg tror nu nok, jeg endnu i Dag faar ham dreven saa meget i Vejret, at det bliver Berlin, og naar der er gaaet nogle Dage til, saa kommer vi vel til Pest eller i alt Fald maa han da ud med nye Gardiner til Dagligstuen, for ser De, man kan jo ikke vide, hvornaar de Nygifte finder paa at tage til Udstilling, og saa snart det sker, saa maa vi jo ogsaa af Sted, selv om jeg ikke til den Tid har faaet Petersen pirket højere op end til Berlin. Ja, nu maa jeg hjem, søde Fru Schrøder, jeg tør ikke lade ham være saa meget alene, for ellers risikerer jeg, at han gaar paa Kafé og træffer en eller anden god Ven, og hvis de først kommer til at stikke Hovederne sammen, saa risikerer jeg, at han foreslaar mig, at vi indskrænker os til at kjøbe Kort til Charlottenborg eller abonnere i Tivoli. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Maj-Demonstrationen i Æbeltoft.

(Paa „*Social-Demokraten*“s Kontor.)

Redaktionssekretæren. Nej, dette hèr er for galt! Endnu ikke en Stavelse om Demonstrationen i Æbeltoft. Og dog er jeg overbevist om, at den har været Partiet værdig. Grøftegraver Jensen, som har ledet den, er en stor Organisator. (Ringer paa Telefonen.) Faar jeg Ritzau? Tak! Hallo! Er det Ritzau? Naa. Hør, hvad er Meningen? Hvorfor i Alverden er der ingen Ting fra Æbeltoft? Hvad behager? De spørger, hvad der er paa Færde i Æbeltoft! Og De skal kaldes Nyhedsbureau! Hvad siger De? Ja, naturligvis er det Demonstrationen. Hvad skulde det ellers være? Om der ogsaa er Demonstration i Skagen? Ja gu' er der saa, det kan De bande paa. De klassebevidste Fiskere... Men for Fanden, har De ingen Korrespondent i Æbeltoft? Naa, dog. Men han sender Dem jo ingen Ting, hvad kan det saa nytte? De skulde s'gu sikre Dem Grøftegraver Jensen, skulde De. Saa blev de da ordentlig betjent. Nu er det jo den rene Gudsjammerlighed. Kreaturforbud, Sylow, Hoffester og Tordenvejr det er De med paa. Men de organiserede Arbejderes Sejrstog Verden over, kjender De ikke noget til. At tænke sig, at De ikke sender os et Muk om Demonstrationen i Æbeltoft! Det er skandaløst. Men De er i Kapitalisternes Sold, det er, hvad De er. Og naar den Dag kommer, da de barkede Næver . . . naa, han er nok gaaet. Ja ja da. (Ringer af.)

Gjæstgivernes Livssag.

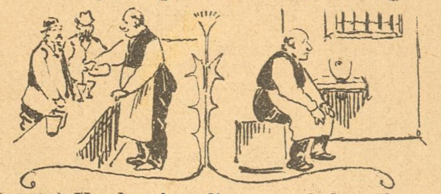

Nej, intet i Verden kan lignes ved den Kval,
En Gjæstgiver lider, naar hans Kontrakt er gal;
Thi saadan ham byder vor Magistrat:
:,: „Hold for hver Gjæst en Sengs Klæder parat!“ :,:
Vel han betænke
Maa, naar han vil skjænke,
Om ogsaa han til sin Gjæst har et Logi,
De, der vil „stænke“
Paa Kjælderens Bænke,
Skal puttes i Seng, naar den Svir er forbi.
Staar Sengen ej opredt bag hver *lille Sort*,
:,: Slæber man Værten til Fængselet bort. :,:

Derfor nu gaar der et bedrøvet „Brumme“-Kor
Til Raadhuset op, hvor Retfærdigheden bo'r,
Og spørger, om stadig de skal ha'e Klaps
:,: I deres Virken for Fattigmands Snaps. :,:
Kinderne blege
Paa Fangekost pege,
Hvor aldrig der vanker en *Rund* eller *Spids*,
Hjærtet er bævende,
Haabet er svævende,
Skaren er tavs, og dens Tal En-og-treds.
I Rigsdagen mødte de Sympathi,
:,: Her har de hidtil kun mødt Politi. :,:

Vil Raadet monstro dem erstatte deres Tab,
Fordi de har løst et fortvivlet Borgerskab,
Og gi'er Mester Hansen sit Minde til,
:,: At de maa skjænke saa lystig, de vil? :,:
Skal af en Gjæstgiver
Ved hans Protestiver
Fremgaa en Vært kun med Bord, uden Seng?
Tør han vel haabe,
At Kjærligheds Kaabe
Skal slaas om de Folk, mod hvem Retten var streng?
For saa blev der Fest efter al den Fortræd,
:,: Selv Brygger Jacobsen dansede med! :,:

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Byggelyst.

Vor By bli'er snart ej længer til at kjende,
Projekter om i alle Gader rende.
Men I, som saadan op og ned vil vende,
Lad Legen ikke med et „Krach“ faa Ende!

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 17. Maj Nr. 20.

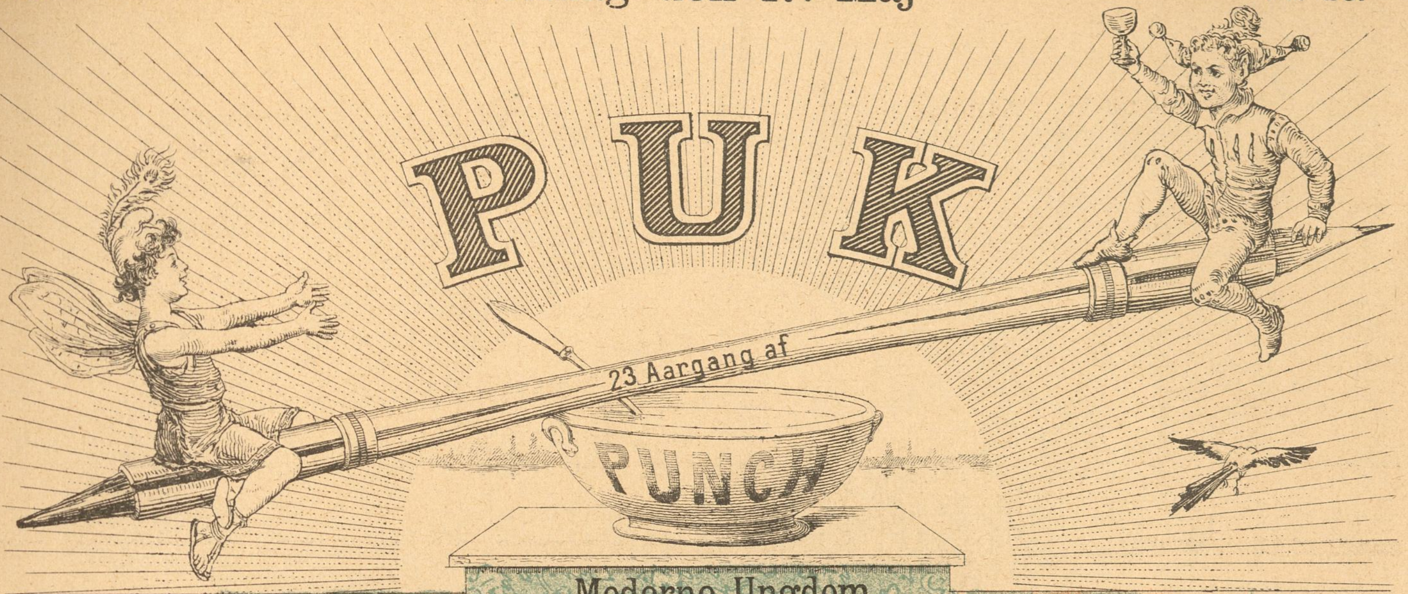

Moderne Ungdom.

— Men hvordan er det dog, Du svarer? Husk paa, jeg er din Moder!
— Saa! Skal jeg nu ogsaa have Skyld for det?

Engelske Transaktioner.

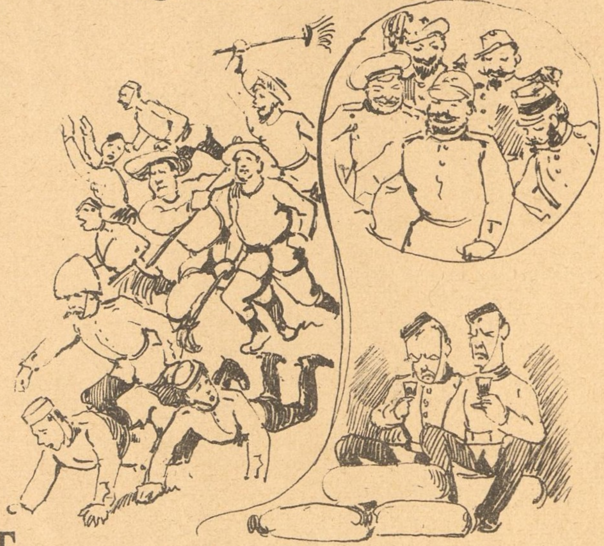

Transwaal laa hen i Ro og Fred,
Boerne leved' som Grever;
Den hollandske Ost gled herligt ned
Ved Hjælp af do. Genever;
Men lur Englænderne!

En Dag faar Boerne i Transwaal
Besøg af en Flok Banditter.
For et lille Land er den immer gal,
Naar Naboskabet er Britter:
De er saa foretagsomme!

De mente, Boerne maatte sig gi'e
Og ud med alt, hvad de ejede;
Det var „*The Chartered Company*",
Der „handlede", som det plejede,
I Kolonial-Branchen.

Men Boerne greb deres Fejekost
Og mulede alle Britterne.
Saa gik de tilbage til deres Ost
Og fugtede den med Bitterne.
Lur Hollænderne!

Da Verden hørte om disse Kløø,
Den grinede, saa det klukkede,
Undtagen paa den brittiske Ø,
Der gik man omkring og sukkede:
„Den Klodsmajor!„

Man havde tænkt, at det Kompagni
Vilde handle lidt mere behændigt.
Nu var man nødt til at stemme i
Med de andre, at det var skændigt.
Men man gjorde det nødigt.

Selv Chamberlain sagde: „Det er en Skam!
Jameson er en Røver.
At selv jeg er saa ren som et Lam,
Vel knap jeg sige behøver."
Lur Englænderen!

Men Krüger svarede: „Sikken En
Judas Iskariotes!
Det nytter s'gu ikke, Du vasker Dig ren —
Det samme gjorde Hr. Rhodes."
Lur Hollænderen!

Med Lov skal man Land bygge.

Mads Jordemodermand. Goddav, Kresten Smed.

Kristen Smed. Goddav, Mads Jordmormand.

Mads. Naa, Kresten — jæ ved itte, hva Du mener? Ska vi værke for aa faa en Retsradform ingført eller ska vi itte?

Kristen. Hæ — ja — jæ ved sgu snart itte, hva jæ ska sie. Ded æ vel savtens lisom en Slavs Maskine saadden mæ Mikkemik i, lisom en Raadsaamaskine eller saadden?

Mads. Næ, ded ve jæ dov itte sie. En Retsradform ded ve sie, a man sæl ska bestemme, om a man ska i Togthuset eller itte.

Kristen. Saa kommer der sgu vist itte mange i Togthuset, Mads.

Mads. Hæ — ja, ser Du, Kresten, ded æ jo itte saadden liefrem aa forstue. Der ska jo vælles saadden en Sjerri, som di Savkøndie kalder det. Aa denne Sjerri han sku jo saa vælles ve den almindelie Valret liesom jæ ve sie et Sovnerodsmedlem.

Kristen. Men hva ska saa Herredsfovden bestille?

Mads. Han ska sgu sørre for, a der blier noven Tyveknægte aa Brandstiftere, som a Sjerrien ka sitte i Hullet. Aa saa maa der jo osse være noven, som Højesteret ka

misbillie, hves a der skulde blive noven sat ind, som itte har gort noved.

Kristen. Ded ka der være noved i. Men hves a Forbryderne nu itte ve tilstaa, hvodden ska di saa hitte dom?

Mads. Ja, se ded ska vel afgjøres mæ Stemmeflerhed a Vællerne, hvem der ska svare te 'ed, naar a der æ noved paa Fære.

Kristen. Saa ve jæ da haave, a di væller Jer Jordmormænd aa Dejne aa Sovnefødder aa andre Hunderasjoribusser.

Mads. Næ, der ska kun gaas frem etter dimmekratiske Prænsipper. Vi æ sgu itte saa store paa 'ed, a vi ve formene di brede Lav Adgang te dette Tillishverv. Saa Vallet ka jo faa Ægsembel godt falde paa Dig eller en a'en udstuderet Mand.

Kristen. Nej, Mads. ded æ sgu faa mejen Ære faa en simpel Smed.

Mads, Næ, ded mue Du itte sie.

Kristen. Jou gu æ 'ed saa. Ded mue vi hellere ha'e en videnskaveli yddannet Mand te, som faa Ægsembel Dig.

Mads. Ja, jæ æ itte ærgjerri, Kresten, men hves a Du aa di andre Mænd i Sovned ve vælle mig te noved, saa sku I dov hellere vælle mig te Medlem a Sjerrien eller te Navning, som di kalder ded. Faa ded æ jo netop i den Retning, Ydveklingen ska gue. Jæ har som Jordmormand den lægevideskavelie Yddannelse, aa naar jæ blev Navning, blev jæ jo liesom en Slavs Herredsfoved. Den ene værker saa aa sie ve Fødselsstiftelser aa den a'en ved Brandstiftelser, aa saa ku da Lægevidenskaven aa Retsvidenskaven itte mere komme i Vejen faa hina'en. Favel, Kresten, aa tænk lidt over Saven.

Telegrafering uden direkte Ledning. Underbaadsmand P. Sørensens ny Telegraf agtes allerede nu udnyttet i et Omfang, som Hr. Sørensen aldrig har tænkt sig. I Stedet for at rende rundt med et Amatørfotografiapparat i Lommen vil Godtfolk nu forsyne sig med et lille Telegrafapparat i Vestelommeformat. Da der jo ikke behøves nogen Traad at binde Tankerne til, kan man frit sende sine Telegrammer, hvorhen man vil. Ad denne inden kort Tid lidet usædvanlige Vej vil man fremtidig befordre det kgl. Theaters Sygemeldinger og Ægtemændenes Budskaber fra Kaféen til Konen om, at de er ude i Forretninger og ikke kan komme hjem til Middag. Andrée og Nansen kan paa den Maade faa sig en hyggelig Passiar ved en iskold Bajer og sige „Skaal“, selv om de er et Par Tusinde Hvallængder fra hinanden, ligesom *Svitzer* og *Neptun* vil faa bekvem Adgang til at udvexle alle de danske Saftigheder og svenske *„ta mig tusan“er*, som de nu risikerer at brænde inde med i deres gjensidige Bjærgsomhed. Men, om *„Jyllandsposten“* kan klare sig uden direkte Ledning, er et Spørgsmaal, som indtil videre staar i aaben Begravelse.

Man maa imidlertid give *„Nationaltidende“* Ret i, at Opfindelsen kan udvikles til noget epokegjørende, og vi foreslaar for egen Regning, at Underbaadsmand Sørensen udvikles til Obertelegrafist.

De rejseunderstøttede Lærere. Kultusministeriet har i Aar taget Hensyn til Klagerne over, at de 13,000 Kr. uddeltes alene til Lærerinder eg Højskolelærere. Nu uddeles de til Lærerinder og Adjunkter, saa nu maa vel Skolelærerne være tilfredse.

Tivoliana.

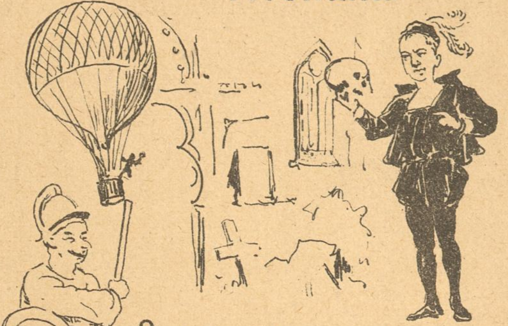

Og dersom du morer dig dolig
I „Dagmar“ og hos Lindberg,
Saa skal du gaa ind i Tivoli
Og se, om du kjeder dig der.

Til Direktionens Bevill'nger
Der mærkes vel ikke stort,
Dog nævnes de Lumbye'ske Tvill'nger
Og Kunstnerplænens Port.

Om ogsaa adskilligt er Sløjberg,
Der er dog et Kunstens Moment,
Thi Pjerrot kreerer *„Die Räuber“*,
Som Schiller satte paa Prent.

Desuden paa Hundekunster
Der bydes i rigeligt Maal,
Og Wiwels Boller fordunster
Just ej ved den første Skaal.

Akvariet præsideres
Af Socialismens Barbér;
Af Heinze Godtfolk fikseres,
Han tog vel ved Næsen fler'.

Om ogsaa Trompeterne skurre
Lidt stærkt i Ørene,
Det overser man, naar Gurre
Os aabner Dørene.

Og selv om man længe maa vente
Paa Valdemars vilde Jagt,
Staar dog Politiets Betjente
For Lommetyve paa Vagt.

Herr Lauritz Johansen med „Pæren“
Og en letsindig Slof
Gaar op „over Atmosfæren“
Og gi'er Dr. Heiberg Stof.

L. Feilberg har nok paa Lager
Et Æventyr-Bageri;
Men hvad koster Pandekager,
Naar en Æbleskive gjør ti?

A Conto.

— Je tror nu, at ethvert Menneske har faaet sit Kvantum Spiritus, som han skal fortære i sin Levetid.

— Saa har Du sgu taget godt forud, gamle Dreng.

Populær Genaelogik.

— Hvad er det egentlig for en Carstens?
— Det er vel ham, der lavede Tivoli.
— Nej, han hed jo Carstensen!
— Ja, saa er det vel hans Fader.

So ein Ding —!

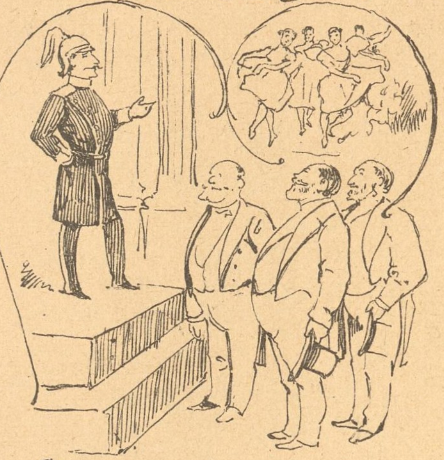

Og det var de gode Berlinere,
Til Kejseren gik de og sa'e:
„Parisere saavelsom Wienere
Og Godtfolk fra London a'
Har haft deres Udstilling. Sikken Skandale!
I Nykjøbing var der i Fjor,
Mens her i Berlin, hvor vi dog har Lokale,
Har endnu der ej været Spor."
Og Kejseren sagde: „Ja wohl, hæng i,
Det gaar vel nok med lidt *Presence d'esprit.*
:,: Haben :,:
So ein Ding müssen auch wir!"

Nu blev der et Leben. Man kjørte Jord,
Fik Omnibuslinier *en masse,*
For Pladsen den skulde være saa stor,
At ej var set Mage til das.
Man lavede først sig en schneidig, men sittlich,
Kort: første Rangs *Variété.*
Berlinerne fandt, den Idé var saa niedlich,
Og skaffede dem Renommé.
For saadan en havde man i Paris,
Og derfor de sagde, naturligvis
:,: Haben :,:
So ein Ding müssen auch wir!

Og Kejseren mødte til Aabningsfest,
Han fandt jo Serveringen fin,
Det støvede lidt, for der var saadan Blæst,
Men hyggelig var Alt-Berlin.
Hist baned' man Vejen med Spade og Hakke,
Sig Kejseren fryded' med Grund:
„Ja, her er den yndigste Dyrehavsbakke,
En lille Ting savner jeg kun:
I skulde da ikke — det kan man nemt —
Gewerbe-Ausstellungen selv ha' glemt.
:,: Haben :,:
Auch so ein Ding müssen wir!"

En af Komitéen da traadte frem
Og sagde ærbødigst: „Doch nein,
Forklaringen heraf er ligefrem,
Der er ikke noget i Vej'n.
I hele Evropa, fra Spanien til Sverig,
Man anser det ej for *bon-ton,*
At saadan en Udstilling strax staar som fæ'rig.
Lidt Kaos er netop saa fjong.
Og Kejseren sagde: „Saa er jeg glad,
Nu siger Farvel jeg og Tak for Mad,
:,: Haben :,:
Jetzt so ein Ding ja auch wir!"

I Brandvagten.

Kjøbmanden i Venedig. „Hr. Professor," siger jeg forleden til Peterhansen, „tror De, den gaar?" — „Hvorfor skulde den inte gaa?" siger han. „Vi har slaet Hertz ihjel, begrundet paa den Bete, vi lod ham sætte med „Et Eventyr i Dyrehaven", og gamle Johanlodvig er ligesaa maustodt siden Skandalen med „Fattermorgana", navnlig da vi jo nu gi'er baade „Elverhøj" og „Aprilsnarrene" paa en Maade, der nok skal tage Pippet fra Publikummerne, Ølenslæger vil jeg nu slets inte tale om, for siden den Vildmand med „De to Armeriddere" og „Korrexio„ er der inte Pille Fedt paa hans Anseelse. Hvorfor skulde den saa inte skære med Sjækspetersen?" — „Sjækspetersen er sejglivet," siger saa jeg,". — „Aa skidt," sagde han, „vi sætter bare Statister op i nogle af Rollerne, og ellers sørger vi for, at den bliver Sløjberg over hele Linien, saa har han saamænd inte mere og skal have sagt." — „Ja, lad vos se det først," sagde jeg.

Og fik jeg kanske inte Ret? Den var jo rigtignok lige højhælet nok at staa for i mange Henseender, men se saa var der Emil som Sjejlok, der er af den gamle Skole og ikke kan med de nymodens Begrever, men bliver ved at spille god Komedie, som om der ikke var den mindste Smule i Vejen, og det uagtet „Købmanden" hører til den Slags klassisk Komedie, som vi nu en Gang har sat os for at udrydde af Jordens Overflade, saa Greven og Peterhansen kan komme til at spille lidt mere moderne Sager.

Se, derfor skar den inte, begrundet paa Emils Opsætsighed, og hver Gang han var paa Scenen, klappede alle Publikummerne, som om de kunde have været i Dagmar eller til Lindberg-Forestilling.

Men om inte han godt kan rage sig en Mulkt til ved den Slags Sjikane og Kabale, saa er der ingen Retfærdighed til i Verden.

Langt fra Hulen.

1. Akt.

(En Fremmed fra Vesten.
En gammel Ø-boer.)

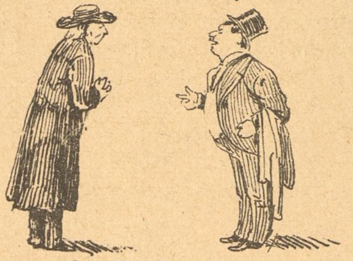

Den Fremmede. Vil De ikke være saa venlig at sige mig, hvor den nærmeste Restaurant ligger?

Ø-Boeren. Restau..... Undskyld, jeg forstaar Dem ikke.

Den Fr. Restauration, Spise-Drikkehus.

Ø-B. Den Slags Indretninger har vi heldigvis ikke her, men den nærmeste Kirke ligger .....

Den Fr. Ja mange Tak, men jeg er nu kommen herud for at more mig. Har De ingen Varieté?

Ø-B. (slaar Kors for sig) Nej Gud ske Lov, saa sædelig fordærvede er vi dog endnu ikke.

Den Fr. Men Pavillonen da, hvor ligger den?

Ø-B. (slaar to Kors for sig). Gud være lovet, at dette ugudelige Anslag mislykkedes.

Den Fr. Der var dog adskillige, som ønskede den.

Ø-B. Ja desværre, Usædeligheden fra K. V. og N. har smittet nogle af vor yngre Slægt. Men heldigvis vil de fleste dog endnu hellere bede end drikke Øl og kjøre paa Djævle-Maskine.

Den Fr. Aa, ved De hvad! de Dele kan godt forenes. Fik De Pavillonen, skulde De se Cyklisterne stige af i Massevis for at bede i den.

Ø-B. Deres Morsomheder kan De spare Dem.

Den Fr. Aa, jeg synes ellers nok, De kan trænge til lidt Morskab herude.

Ø-B. Vi har Morskab nok i os selv.

Den Fr. Ja det kan der for Resten være noget i. Det havde Augurerne ogsaa.

2. Akt.

En Benefice-Aften i „Dagmar"-Etablissementet.

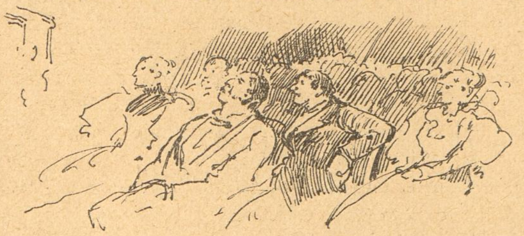

En Mand fra K. Det er svært, saa Folk er glade for Dagmar i Aften. Kjender Du den ældre Herre, som sidder deroppe og klapper af alle Kræfter.

En Mand fra V. (ser op) Jeg synes s'gu, at jeg kjender hans Ansigt. (Der høres vældige Bravo- og Da Capo Raab) Bi lidt! nu har jeg det. Det er en Røst fra Østerbro.

Et Kuba-Kup.

Spanioler med Kubanere
Slaas, og slemme Ting der hændes,
Nu skal to Amerikanere
Hænges, brændes, endevendes.
Det, som Fyrene har gjort,
Er vel sagtens ikke stort,
Og Don Weyler ingen Glorie
Faar ved denne her Historie.

Med Geværer og Pistoler,
Dertil Kugler kom de trækkende,
Det fandt Kubas Spanioler
Ikke videre tillidvækkende.
For Matroserne det kneb,
Weyler rendte efter Reb,
For at hejse dem i Nokkerne,
Generalen var paa Sokkerne.

Det fik Cleveland at vide,
Og i Folkerettens Navn
Vil han nu til Handling skride,
Annektere Kubas Havn.
Det er ingen gal Idé:
Hele Verden faar at se,
At han redder Folkeæren,
Medens selv han plukker Pæren

Hvordan skal nu Danmark komme
Af med sine smaa Antiller?
Cavlings Mæglertid er omme,
Han i Svendborg Rejer piller.
Cleveland i Havanas Havn
Af St. Croix har liden Gavn,
Faar for to Amerikanere
Millioner af Kubanere.

PUKs Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Aufforderung zum Tantze.

Gaar „*Hr. Sørensen*“ paa Rejser
Fra sit Kjøbenhavn til *Kiel*,
Vil han af „*der Rejse-Kaiser*“
Faa et allernaadigst Smil
Eller blive sat paa Dør —
Han er funden „lästig“ før.

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kbh.

1896. Søndag den 24. Maj. Nr. 21.

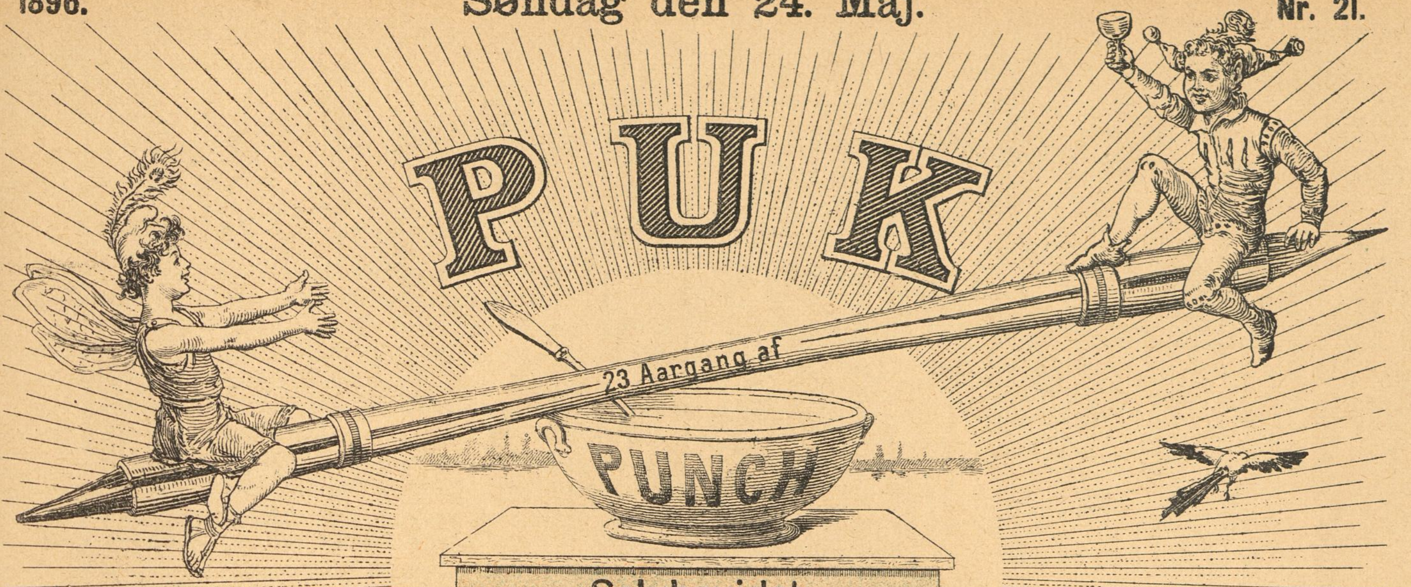

Selvbevidst.

— Syv Fejl, Christian, i Din danske Stil! Jeg vilde skamme mig i Dit Sted.

— Aa, Du skal slet ikke være saa vigtig, Sofie! I Piger kan jo alligevel ikke blive andet end Mænds Koner.

Skolemøder.

Tredie Pintsedag er viet
Hvert Aar Skolelæreriet,
Da skal drøftes rundt paa Møder
Alt, hvad Degnehjærtet gløder,
Skolens Fremtid og dens Tarv:
Lærerne, som Landets Marv,
Skolebørnenes Udklækkelse,
Skolepengenes Erlæggelse.

Og i denne Sommer varme
Ord af en retfærdig Harme
Vil Agrarerne belære
Om det Ansvar, de maa bære,
Naar de, valgt i Folkets Navn,
Faar Billet til Kjøbenhavn
For at sidde i Kasernen
Og med Love bryde Hjærnen.

Lov af Atten-Hundred-Fjorten
— Sjette Frederik har gjort'en —
Den var god, da vore Bedste-
fædre ABC'en læste.
Men med to og firs paa Bag
Er den bleven til et Vrag;
Hvis vi fik en ny og nettere,
Blev vort Afkoms Opdræt lettere.

Ak, der var en ny paa Stabelen;
Men Agrarerne svang Sabelen,
Lukkede for Pengeposen
Og for Lærerfolkets Gosen,
Kværkede det lille Nor.
Det gik atter i sin Mor,
Spøger nu i Pintsedagene
Slemt i Lærerforedragene.

Export-Katalog over Skuespillere.

Udarbejdet til Brug paa Tournéer
af *Puk*
efter Direktør Abrahams's i Kristiania undfangne Ide.

I. Tragiske Skuespillere.

Møller, Alfred, stor Skuespiller, har efterhaanden udviklet sin Person betydelig, saa at han nu fylder Scenen mere end nogen anden kjøbenhavnsk Skuespiller.

Jensen, Adolf, begyndte som Fotograf og debuterede altsaa paa en Maade i Plader, har ogsaa paa Dagmartheatret ofte vist sig i Plader, men har dog aldrig spillet i „Plader" Har muliggjort Goethe og Schiller i Kjøbenhavn.

Nielsen, Martinius, var oprindelig som Napoleon Første-Konsul, men er senere avanceret til Departementschef Kunde ligesom den rigtige Napoleon kun besejres af et Triumvirat, der sluttede en hellig Alliance.

Nyrop, Frøken, meget tragisk Skuespillerinde.

Rosenberg, Frue, endnu mere tragisk Skuespillerinde.

Wiehe, Vilhelm, Familieskuespiller. Har som Helt deltaget i næsten alle de Slag, der er leverede paa Dagmar. Har dog aldrig haft noget med Skrammer at gjøre, hverken Amalie eller Erik, da disse mest dyrker Lystspilgenren.

Zangenberg, Chr., kongelig Skuespiller, bekjendt for personlig Elskværdighed, blev af den Grund udvist af Sønderjylland, da Tyskerne gjerne vilde udvise saa megen Elskværdighed som mulig. Kan dog paa Grund af Indførselsforbud ikke atter exporteres til Tyskland.

II. Komiske Skuespillere.

Fjelstrup, Peter, spillede Charleys Tante paa Kasino og har hos Abrahams mere end en Gang spillet Onkel. Spillede Koko i „Mikadoen", men passer dog ikke for Kokothurnen.

Lindstrøm, Viggo, var oprindelig „Landsoldat", men er nu gaaet til Intendanturen, i hvilken Egenskab han sidder paa Flæsket.

Neumann, Sophus, bekjendt for sin Alsidighed, er optraadt samtidig baade paa Dagmartheatret og Kasino og vil til næste Sæson paa en Gang optræde baade paa Vasatheatret i Stockholm og paa Dagmartheatret i Kjøbenhavn. Specialitet: Oplæsning af Cyclekataloger, for hvilken Nydelse han ikke beregner sig en Hvid.

Poulsen, Olaf, urkomisk Skuespiller, Ven af foregaaende, sammen med hvem han helst optræder.

Zinck, Otto, uopslidelig Skuespiller, anbefaler aarlig som Jokum sin Have, Keglebane og Beværtning.

III. Tragikomiske Skuespillere.

Katalog sendes portofrit under Diskretion. Rigt Udvalg.

IV. Andre Skuespillere.

Abrahams, Severin, fhv. afgaaet Skuespiller af en gammel patriarkalsk Familie. Har taget Afsked for sidste Gang hver Sæson i Løbet af den sidste halve Snes Aar. Agter til næste Sæson at optræde i „Gjengangere".

Nielsen, Oda, Nitouche i det højere Drama og kgl. Primadonna. Optræder i alle Fag, undtagen i Vinduesfaget, da hun endnu ikke har spillet Titelrollen i „En Kone, der springer ud ad Vinduet."

Nielsen, Emma, kgl. Skuespillerinde. Er optraadt i en Mængde Stykker. saavel Visit- som Kabinetsstykker, ogsaa Knæstykker.

Phister, Frue, ung lovende Skuespillerinde. Vil muligvis komme til at debutere i næste Sæson.

Pio, William, Skuespiller, Sceneinstruktør og Faktotum. Villig til at paatage sig Hvadsomhelst.

Price, Carl, kgl. Skuespiller, den fornemste Bærer af det Oehlenschlægerske Repertoire. Er endnu Begynder, men vil snart komme til at staa i sit fulde Flor. Er udset til Roller som „Hakon Jarl“. „Aladdin“ osv.

Neijendam, Skurk og Forfører ved Dagmar. Ligner en anden Neijendam deri, at han først var paa Kongens Nytorv. men opstod som en Fønix, da han var kommet bort derfra.

Larssen, Anna, Ingenue, en Slægtning af Oda Nielsen og af Duse.

Herold, Tenorist, er endnu ved Theatret, men paatænker at søge Rejseunderstøttelse til næste Sæson.

Simonsen, Niels Juel, er deri forskjellig fra sin Navner Søhelten, at, medens hin hejsede det røde Flag, hejser denne af og til den røde Plakat.

Bevægelsen i Apothekerfaget. Det ser nu ud til, at det skal blive til mere end blot Pillereformer i Spørgsmaalet om de farmacevtiske Medhjælperes Stilling. For at lægge et Plaster paa Medhjælpernes Saar har Apothekerne nemlig besluttet at forhandle, og Forholdet mellem Apotheker og Medhjælper kan altsaa godt blive ligesaa hjerteligt som det mellem Klyster og Malle. Hr. Schjøtz-Christensen, der havde ført Kampen med en saadan Ihærdighed, at han havde faaet Titlen La-krigsraad, forbereder en Reaktion, da Principalernes Sammenhold var stærkere end Reagensglas. Ved Forhandlingen paa Apothekermødet glimrede for Resten flere Talere om ikke ved attisk saa ved engelsk Salt, og det er at haabe, at Striden hermed har faaet sin sidste Olie.

Sporvejssagen synes nu at skulle komme i et nyt og bedre Spor. efterat Magistraten har taget Sagen i sin Haand. Man har pludselig faaet Øjet op for, at der maa gjøres noget for at konkurrere med den overhaandtagende Omnibuskjørsel, og man har derfor vedtaget følgende nye Linier.

1. *En Ringsporvej* rundt om Hesten. Hestesporvej.
2. *En underjordisk Sporvej* under Regensen.
3. *En overjordisk Sporvej* fra Bodega til Kunstnerplænen i Tivoli.
4. *En elektrisk Sporvej* fra Vasatheatret til Dagmartheatret. Privat, anlægges for Hr. Soph. Neumanns Regning.
5. *En Stude-Sporvej* fra Vestre Fængsel til Raad- og Domhuset. Aarskort, saavel for et som flere Aar, faas til betydelig moderert Pris.

Da de aabnede Skydebanen.

Da gamle Palnatoke
Paa Skydebanen ramte Plet,
Han sa'e: „Det var som Loke!
Jeg koldt Bord gi'er med en varm Ret!“

Paa Kafé Jomsborg Hansen
Servered Bøf og Smørrebrød,
Saa gik man ud paa Skansen
En Stund igjen og skød.

Blaatand gav malet Skive,
Svend Tveskjæg senere gav Sølv,
Niels Omgang maatte give,
Kristoffer Bajern Øl.

Og Harald Hein gav Skaldyr,
For Bløddyr ynded han især,
De store var som Hvaldyr
En Krone kosted hver.

Men det var længe, førend
Man pynte vilde Nikkelaj,
Da slog man glad til Søren,
Foragted „Maven“ ej.

Endnu paa Skydebanen
Er Gildebrødres Valgsprog: „Ædle Fædre højt holdt Fanen,
Vi følge deres Sæd“.

I Vinter de paa Omgang
Har maattet gaa til Neijendam,
Ak! mangen Broders Omfang
Er svundet ved den Skam.

I Maj selv gamle Stammer
Dog altid skyder friske Skud,
Og i de gamle Rammer
Er nyt Liv sprunget ud.

Et Leve for Prins Chira!
Som under Matzens Kongestav
Her slog en lille Svir a'
Og første Omgang gav.

Militær Anstand.

— Ded æ grow, som æ Kaalfolk blywer begaved', nærenstid di kommer i Kongens Klæ'er!

— Næ, di blywer itt' begaved', di blywer saa daned'!

Trumf igjen.

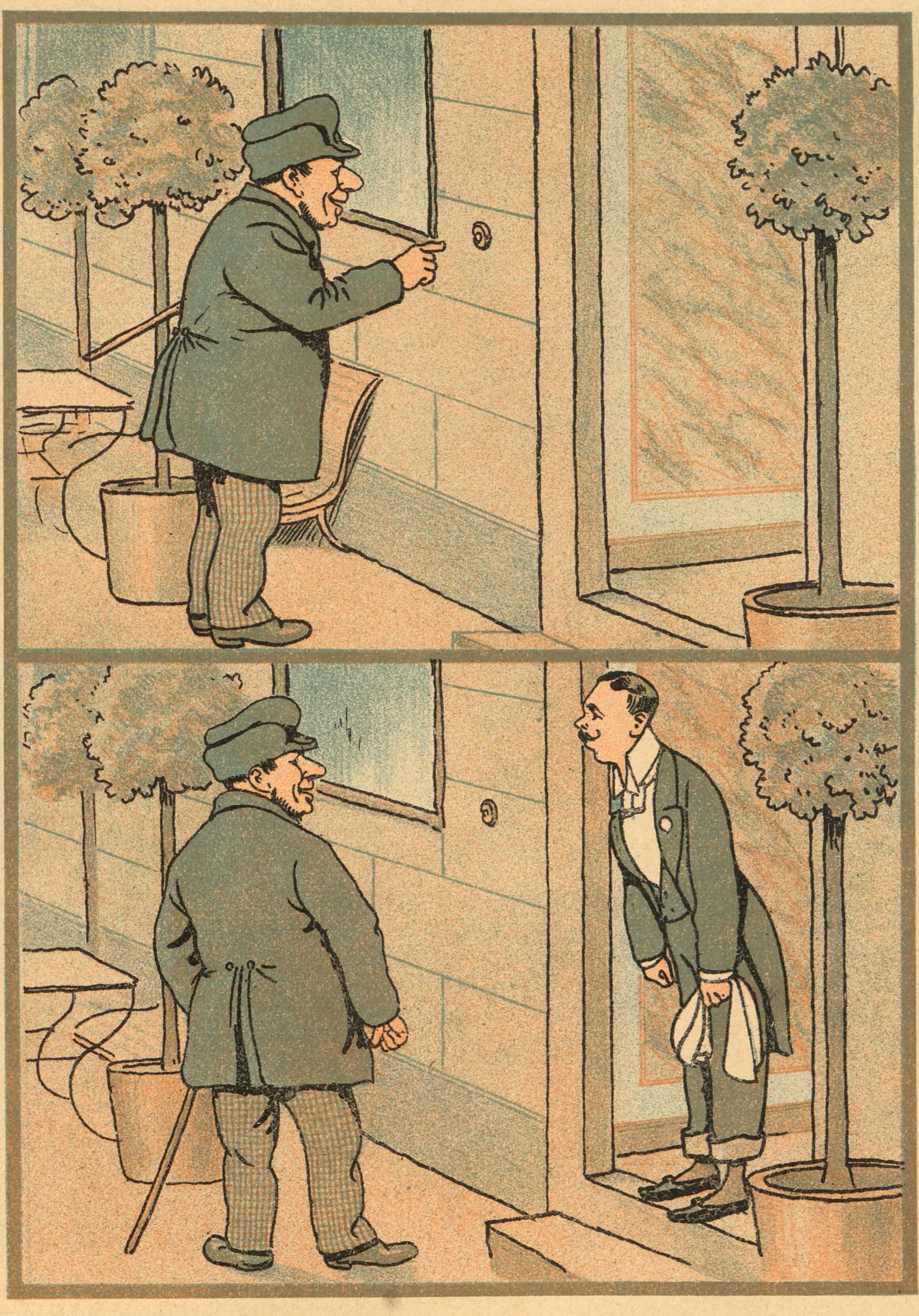

— Hvad ønsker De?

— A wel da hejsen ingen taal ve!

— Jamen hvorfor ringer De da?

— Aa, A will hejsen baare sie, hva saa'n en jen wa te!

— Hvor er De fra?

— Tø, A æ fra Løvel!

— Naa ja, saa er De nok af dem, der tror, at der springer en Stud frem, naar man bare slaar paa Ploven.

— Næj de haar A aalle i mi Daw sit, mæn no ka A da sie, te nær jen trykker paa saa'n en jen, saa springer der en Nar frem!

Naar Fuglene trækker.

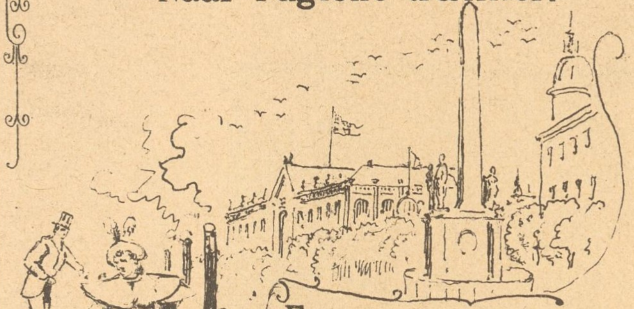

En Dag paa Vesterbro vi gik
Helt underlig til Mode;
De mærkeligste Ting vi fik
Paa Vejen i vort Ho'de.
Og med en pinlig Tankegang
Vi sukkede af Lede:
„Hvor Livet er en Plankegang,
Hvor Alt er Støv hernede!"

„Ak, hvem der kunde fly herfra
Og svinge sig mod Skyen! —
Naa, hvem der bare kunde ta'
En Smule væk fra Byen".
Paa en Gang saa vi, at vor Vej
Gik ud til Vestre Fængsel,
Da vendte vi, thi dobbelt sig
Paatvang hin Trækfugllængsel.

Da atter vi os nærmede
Til Banegaardens Egne,
Helt lystig om os sværmede
Trækfugle alle Vegne:
Smaafinker, brogede af Fjer,
En enkelt ældre Ugle,
Sanglærker mange, men dog fler'
Af Arten: Skrigefugle.

Med Mismod i vort unge Bryst
Vi ser den muntre Skare:
„Ak, kunde vi „ej blot til Lyst"
Som I fra Byen fare;
I lykkelige Skabninger
Snart Guld derude henter,
Mens vi herhjemme Gabninger
Af Livet kun os venter".

Fra nu af over Axel Stad
En Kjedsomhed sig breder,
Ens bedste aandelige Mad
Blir nu en Berlingsk Leder,
Hvert Blad et Emne faar sig fat,
Som stykkes i Portioner:
Fra Fisker-Volmers Tryllehat
Til Tegners — Permissioner.

Den fri Udstilling.

(Petersen og Hansen mødes i Kunstens Bræddehytte.)

— Da' Gogge, hvad Pokker vil Din Gourmaud i den fri Udstilling? Du maa ikke tro, at det er en Udstilling af Spinat, Silleri og andre Grøntsager, som man skulde tro efter Willumsens Plakat at dømme.

— Nej, men jeg troede ganske vist, at det var et Slags forhistorisk, zoologisk Musæum, da der jo præsiderer et Par forstenede Klokkefrøer udenfor.

— Er Du gal, det er Marie Carl Nielsens Tigre, de er i Følge Kataloget tænkt som Dekoration i Blindeinstitutets Have; de har kun een Fejl.

— Og det er?

— De er, ligeledes i Følge Kataloget, desværre holdbare i fri Luft!

— Men der er jo min gamle Ven Schandorff ved Lampelys og Toddy.

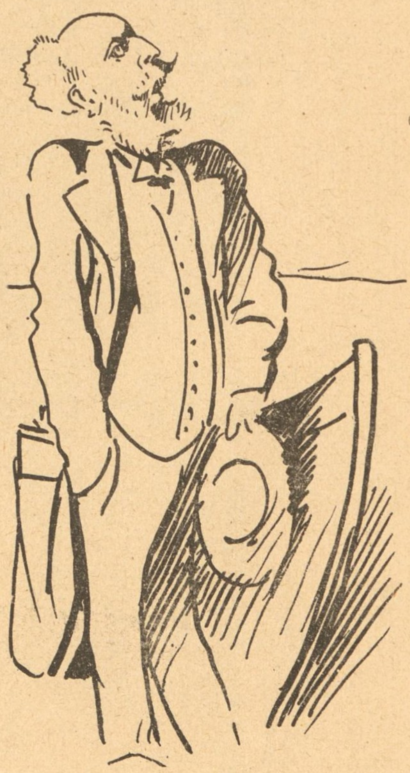

— Ja, det er udmærket. men det er jo i Grunden ogsaa symbolistisk.

— Hvordan det?

— Lampen skal naturligvis symbolisere „en paa Lampen" og Vindruerne paa Rammen er sikkert „eine zarte Anspielung".

— Hvad siger Du da til Axene?

— Axene? — Aah, nu har jeg det, naturligvis „Kornpeter!"

— Og der er Drachmann, han faar sgu ingen Toddy.

— Nej, men desmere Vand, et helt Vesterhav.

— Jeg kan nu godt lide Drachmann for, at han, der ellers holder af at bære sin Hat som han vil, dog har taget den af for Krøyers Kunst.

— Der skal Du se et aandfuldt Aftenselskab hos Slott Møllers. Med Undtagelse af Rasmus Christiansen, hvis Næse vender i Vejret af Glæde over at være med i Kliken, saa hænger de allesammen med Næbet, som om de havde faaet

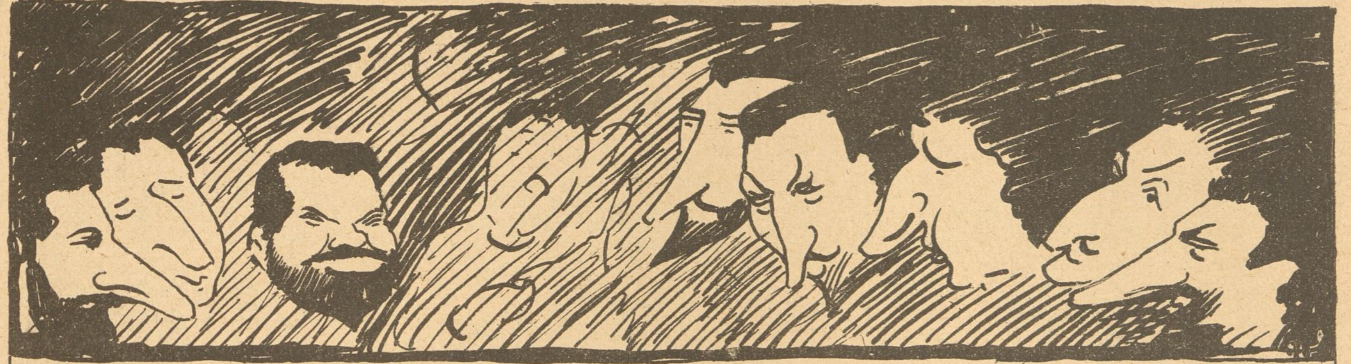

en lang Næse og var bleven snydt for et eller andet, f. Ex. Morskaben.

— Aa, Gogge, hvor Du er indskrænket, ved Du ikke, at naar den Slags Mennesker rigtig skal more sig, saa skal det være „gjennem Lidelse“; uheldigvis er det ogsaa en Lidelse for normale Folk at se paa.

— Uha! Hvor jeg blev forskrækket, Nr. 110. Dobbeltportrætter af Erik og Amalie Skram.

— Skram, Pluralis, skræmmer. Professor Hieronimus skal nok stikke hjem til 6te Afdeling, naar han faar Kig paa de to.

— Nr. 33 Tre unge Kvinder, ha, ha. Din Levemand, det var noget for Dig at komme i den gemytlige Familie. Du var da i Uvished om, hvem af de søde Piger Du skulde fri til.

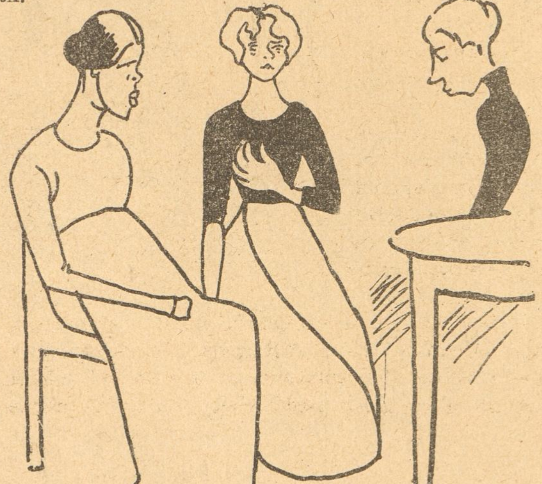

— Det er nu en Skam, at de unge Kvinder er klædt i Støveklude; de skulde have brugt dem til at støve af med, det trænges der svært til, det Hele ser saa snavset og graat ud.

— Du kan tro, at det er Frelserpiger, der er hensat i hypnotisk Søvn.

— Der er mere af samme Tønde. Nr. 22 Poul Christiansen: Dantes og Beatrices Møde, det er for „Politiken“ Højden af Kunst! Paa samme Maade, som unge Mennesker tidligere kom til Landvæsenet eller blev sendt til Søs, naar de ikke kunde blive andet, saadan bliver de nu geniale og symbolistiske og, ligesom N. V. Dorph, vrænger Næse ad Kunstens sure Rønnebær, som de ikke kan naa.

— Ja, bare Poul Christiansen var sendt til Søs, — men rigtig langt bort.

— Og havde taget Karl Schou med, saa kunde de maaske endnu blive nyttige Medlemmer af Samfundet.

— Nr. 35 Portræt af Violoncellisten Hr. Henry Bramsens Violoncel, — til højre naturligvis Hr. Instrumentmager Hjorth, han og Tandlæge Bramsen er de eneste, der kjøber Hammershøis Billeder, saa nu kunde de nok fortjene, at Heide lavede dem om til et Aktieselskab.

— Jeg synes ikke, vi ser noget til de sædvanlige keramiske Damer i Aar.

— Jo — et Par Skabekrukker er her da; men der skal Du se Niels Bjerres Abeparadis; at de danske Folkehøjskoler faar Statstilskud efter det Billede, betvivler jeg meget.

— Men her er jo ogsaa dejlige Ting af Skovgaard, Julius Paulsen, Viggo Pedersen o. s. v., men hvad er da Meningen med den frie Udstilling?

— Jeg antager, at Meningen er den, at gjøre Folk klar over, at hvad der er af udmærket: Krøyer, Achen o. s. v. kunde ligesaa godt hænge paa Charlottenborg.

— Hvad skal da „de Frie“ bruges til?

— Til at roses af Dorph i „Politiken“ naturligvis!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Herkules paa Skillevejen.

Ved tvende Veje Herkules stod,
Men kun paa den ene han satte sin Fod.
Vor Herkules lader af Sted sig trække,
Og han maa kjønt befare dem begge.

Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 31. Maj. Nr. 22.

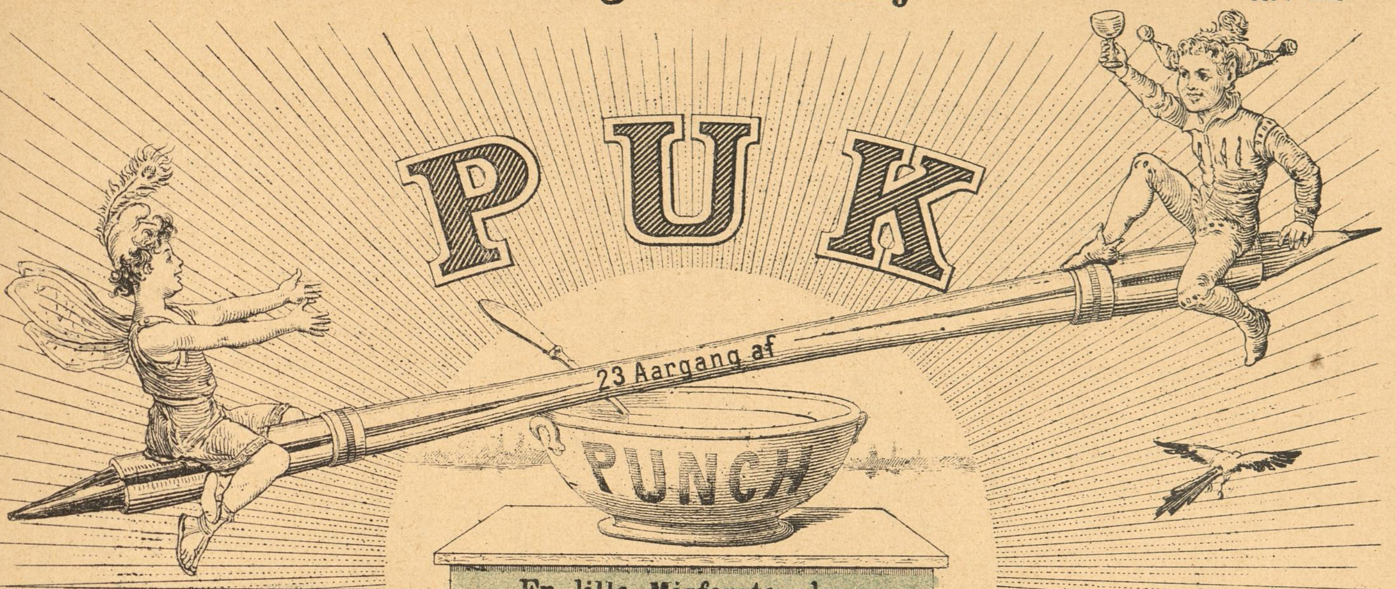

En lille Misforstaaelse.

— Frøken Jensen! De har i Dag krænket mig dybt!
— Saa—aa, Hr. Jespersen! Hvorledes det?
— Jo, Frøken! Paa Dampskibet slog De Deres Parasol op i Ansigtet paa mig, og ved Bordet sprang De over mig med Sauceskaalen!

Et Germaniserings-Apparat.

De Tyskes grandiose Teknik
Til Danskhedens Undertrykkelse
Har atter frembragt en Mekanik,
Der volder dem stor Henrykkelse.
Det er: *Grober Unfug.*

Os andre synes det Apparat
At være skabt mod Fornuften,
Men Tyskerne siger, det er probat
Til at skaffe den Uro i Luften,
Som Germaniseringen behøver.

Naar bare det bliver sat i Sving,
Saa er dets Virkninger slaaende.
Det er saa lidt, næsten ingen Ting,
Der skal til for at holde det gaaende.
Det er det Fine ved det.

I Husene bliver de smuglet ind
De raske smaa Spilleværker;
Her løber de ved den mindste Vind,
Som ingen Dødelig mærker.
De er saa følsomme.

Et Bind af en gammel Kogebog
Strax virker paa Mekanikken,
Og ved et rødmalet Pottelaag
Det kimer i Hoved-Fabrikken:
„Nu er der Bid!"

Saa kommer Tyskerne stormende hen.
Opskræmte af Allarmeringen,
Og paa de uskyldige Dannemænd
Begynder de Germaniseringen
Ved Kriminalretten.

For, skjønt de strax skulde have Prygl
Og tvinges til Tysk at tale.
Saa gjør man dog for en Ordens Skyld
En kort Proces med de Ka'le.
Det gjør vi ogsaa i Afrika.

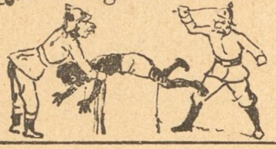

Prøveside

af

„100 Timer i Tysk efter Lydmethoden".

Udgivet af *Nationaltidende*, gjennemset af Rasmus Claussen.

(Anbefalet af Kultusministeriet som indeholdende det Minimum af Tysk, der maa kræves i enhver lærd Skole.)

Ach, ich bin so froh, denn ich habe neues Sommeranzug bekommen.

Aber leider, mein Schneider ist ein harter Gläubiger.

Wenn er aber auf der Entréeglocke klingelt, da rolle ich mich zusammen wie ein Igel und zeige ihm die Stachel.

Denn ich kann doch nicht mein neues Anzug aufs Assistenzhaus setzen, um ihm Geld zu schaffen.

Und ich sehe doch ebenso schneidig aus, als wenn es bezahlt wäre, denn ich muſs ja seine Thüchtichkeit loben.

Und wenn er nicht länger warten will, dann kann er ja wieder das Anzug nehmen

Doch — zu der Zeit ist vielleicht nicht ein Lump davon übrig

Und dann bleibt doch das ganze: viel Geschrei und wenig Wolle.

Ak, jeg ér saa frodig, thi jeg har bekommet et nyt Sommeransigt.

Men jeg lider, min Snyder er en haardnakket Troende.

Men, naar han klinker med Entréeklokken, saa ruller jeg mig sammen som en Igle og viser ham Staklerne.

Thi jeg kan dog ikke sætte mit nye Ansigt paa Assistentshuset for at skabe ham Gjæld.

Og jeg ser dog lige saa snedig ud, som om min Væren betalte sig, thi jeg maa jo med Tugt at melde loppe mig.

Og naar han ikke længere vil varte op, da kan han jo hvidte Ansigtet nemlig.

Dog — til den Tid er Filoten ikke lumpen deraf forøvrigt.

Og saa bliver det dog ganske: Viel Skrei og megen Olle.

Reglement
for Antagelse af nye Ministre.

1. Til at blive Minister kræves, at Vedkommende er fyldt 25 Aar, er uberygtet, ikke ude af Raadighed over sit Bo, samt at han har bestaaet fuldstændig juridisk Examen med Karakteren *laudabilis*. Desuden maa Aspiranten i mindst tyve Aar have været ansat i et af Ministerierne.

2. Under normale Omstændigheder vil de almindelige Regler for Avancement være at følge, saa at den ældste Departementchef rykker op i Tilfælde af Vakance, forsaavidt ikke særlige Omstændigheder gjør ham uskikket til Posten.

3. Som saadanne Omstændigheder kan nævnes, at Vedkommende har givet sig af med Politik. Aldeles udelukkede ere saaledes Folk, der have stillet sig til politiske Valg eller som ere eller have været Medlemmer af politiske Foreninger eller deltaget i politiske Grundlovsfester. At Kandidaten har afgivet Stemme ved politiske Valg, kan kun undskyldes, naar han er drevet dertil ved Vold eller List, eller hvis han kan godtgjøre, at han ikke kjendte den Kandidats politiske Farve, som han stemte paa. Derimod skal det ikke være nogen Hindring, at han har stemt paa Borgerlisten ved de kommunale Valg, med mindre han har haft en politisk Bagtanke dermed.

4. Under særdeles undskyldende Momenter kan der dog ses igjennem Fingre med politisk Virksomhed, hvis den har været af meget uskyldig Art — som f. Ex. Deltagelse i politiske Baller og Skovture — og derhos er gaaet i Venstreretning. Fra højrepolitisk Virksomhed kan der derimod ikke dispenseres.

5. Forinden den nye Minister tiltræder, maa han højtidelig love:

at han aldrig vil vise sig i Rigsdagen,

at han vil indskrænke sig til at lade Lovforslagene udarbejde og forelægge og ikke blande sig i Spørgsmaalet om deres Vedtagelse;

at han ikke vil læse andre Blade end „Berlingske“.

6. I Tilfælde af, at en Minister faar Forfald, maa han sørge for en Vikar, i Reglen Departementchefen og efter ham Kontorchefen. Dog bør der ogsaa gives det underordnede Personale i Ministerierne Lejlighed til at sætte sig ind i Forretningerne i Tide, f. Ex. ved at opsætte Koncepter, skrive udenpaa Konvolutter osv. Desuden bør der gives Assistenterne i Landbrugsministeriet Undervisning i Hovedprinciperne for et rationelt Landbrug, saa at de f. Ex. kan kjende Kornsorterne.

Hans Excellense Sehested, der ikke er gaaet et saadant Kursus igjennem, bevilges der Orlov for at lære Landvæsenet paa en mindre Gaard; men for Fremtiden forudsættes den nødvendige agrariske Sagkundskab hos Kandidater til Embedet.

7. Ansøgninger om ledige Ministerpladser indsendes til Konseilspræsidenten. De skrives paa stemplet Papir til 65 Øre og maa være ledsagede af Daabs- og Vakcinationsattest samt en af Vedkommendes Sognepræst underskreven Erklæring om, at Kandidaten har bevaret sin politiske Uskyldighed.

Pintseglæder

fortalt af Peter Sørensen.

Jeg i Skoven har væ't
Med mit nyeste Sæt.
O! Du glade, hvor har jeg mig moret.
Min Cylinder er i Mas,
Mutters Kjole er en Las,
Og en Unge vi rent har forloret.

Da jeg havde faa't Billet,
Hvad der inte var saa let,
For der var en Del Folk i Terrænet.
Med mit højre Forben strakt
Gik jeg paa med Dødsforagt
Og fik alle mine Kyllinger i Trænet.

Vi kom ind i en Baas,
Som jeg straks smak i Laas,
Desformedelst vi optog alle Pladser.
Men en Konduktør, den Rad,
Kom og kiggede ad,
Og saa raabte han: „Her er der Masser!“

Ud i Skoven kom vi nu,
Den var nydelig s'gu,
Og paa Bakken var der vældig Ballade;
Tænk Jer. Hansens mødte vi
Og paa Frandsens stødte vi,
Det var akkuratim som i Borgergade.

Da vi havde spist vor Mad,
Skudt og kjørt og Gud véd hvad,
Og paa anden Maade lovprist Naturen,
Fik jeg mine Høns sat a',
Stak et lille Løb derfra
Hen til Sivertsen i „Mælketoddy-Kuren“.

Paa Stationen jeg fandt,
Det er slaaendes sandt,
At vi alle er Bæster hernede.
Da i Kre'turvognen ind
Vi blev stuved', i mit Sind
Følte jeg mig som en rigtig gammel Bede.

Hansen grynted' som en So,
Frandsen brølte som en Ko,
Men de kunde s'gu inte gjøre for 'et.
Det os undrede ved Gud,
Da i Byen vi slap ud,
At vi inte blev drevet hen paa Torvet

Et Fly

Der sværmes — ikke fo
Og, da de norske Olden
Smørhullerne i dansk Bo
Maa Dansken nøje sig m

rveaar.

r, men af Tournéerne,
borrer nød
oghvedegrød,
ned Eftervéerne.

Ny Sporvogns-Vise.

Mel.: Dampsporvogns-Visen

Sikke Ting, Folk finder paa at kræve
Af vor gode, gamle Magistrat,
Nogle ser endog med Øjne skæve
Paa den sidste ny Sporvogns-Traktat.
De vil ha'e, at man for Koncessionerne
Sporenstregs skal kjøre i en Røg —
Ja, men de vil ikke ud med Kronerne,
Finder altid, Taksten er for høj.

Magistraten sagde: „Der maa gjøres
Noget imod den Begjærlighed;
Vil de kjøres, skal de saagu smøres" —
Og et Kjørsels-Udvalg blev sat ned:
„Billig Taxt — jo Tak! For deres Villighed
Heller sætte den en Smule op,
Man kan gaa, naar man vil opnaa Billighed,
Og man ikke er en doven Krop.

Godtfolk af maa vænnes med at kjøre,
Sikken Svir, naar hvert et Dovendyr
Tvinges Pusselankerne at røre,
I hvor meget han saa ogsaa kny'r.
Selv om nu de ogsaa er paa Knæerne,
Knap en Alen kan de gaa til Fods,
Men de kommer saamænd nok paa Tæerne,
Tapper Port'monnixen vi til Blods.

Vi maa hen til Tietgen — han er Manden,
Som fra denne Luxus vænne kan,
For det skulde være dog som Fanden,
Om de ikke nejed' sig for ham.
Han har Taget fra den salig' Dampsporvogn,
Den fra Fred'riksberg er ogsaa go',
Der om Pladserne er ingen Kamp, naar Vogn
Joller derfra ud til Østerbro."

Tietgen naadig imod Hvervet tager:
„Jo, den skjære skal som ingen Ting,
Jeg maa sige, mig Idéen smager
Om at lave os en Sporvogns-Ring.
Om en halv Snes Aar med Elektrik den gaar,
(Sligt kan ikke laves paa en Studs),
Gud ske Lov, vi dog hveranden Maaned faar
Os en lille nyfødt Omnibus.

Fra Indifferentismens Overdrev.

A. Hvad er det nu, han hedder, den ny Landbrugsminister? Er det ikke Petersen?

B. Nej, jeg synes næsten, det er Sørensen. Men det er nu lige meget med Navnet, for det var da godt, vi fik ham.

A. Ja, det betrængte Landbrug har længe trængt til ham. Han er vel Agrar af Profession?

B. Naa, saadan egentlig Agrar kan man just ikke kalde ham, for han hører hverken til de store eller til de smaa Bønder. Men det hedder sig, at han har en Have foran sin Villa, saa paa en vis Maade er han jo ikke ukjendt med Landbruget.

A. Var det ikke ham, der stillede sig i Valby?

B. Nej, det var jo Hansen.

A. Johansen, ja rigtig, men han er jo ellers Luftskipper.

B. Ja, paa de Tider, hvor han ikke er Romanforfatter.

A. Men, har da Landbrugsminister Andersen aldrig været Rigsdagsmand?

B. Nej, det bruger de ikke mer'. En Rigsdagsmand er for politisk til at sidde i et Ministerium. Der kommer kun skikkelige Folk.

A Ja, jeg er nu ikke inde i de Dele, men jeg synes jo ellers nok, at Regeringen og Rigsdagen skulde lave lidt Politik, for hvad skulde de ellers bestille?

B. Hvad de skal bestille, ved jeg ikke, men Politik har vi ikke Raad til at holde. det ved jeg da, for det staar i *„Berlingske Tidende"*, og den maa jo vide det. Naar

vi kun er to Millioner Mennesker, kan det ikke betale sig at gjøre Politik.

A. Det kan gjærne være. Men ellers er Kineserne jo f. Ex. 400 Millioner, og for dem er Politiken ogsaa en daarlig Forretning. Naar nu hverken 2 Millioner eller 400 Millioner Mennesker har Raad til at holde Politik, hvem har saa?

B. Ja, nogen maa der vel være. Og er der ingen, slipper de jo endnu lettere fra det. Saa skal de ikke andet end arbejde og administreres, som skrevet staar.

A. Hvor?

B. Ogsaa i *Berlingeren.*

Zoologisk.

Til Kjøbenhavns Kommunes zoologiske Have er der nylig ankommen en pragtfuld Kamel, dresseret af Tietgen i Frihed under Magistratens Ansvar. Man vil forsøgsvis spænde Kamelen for Nørrebro's Sporvogne, og skjær' den, skal der strax indforskrives flere Kameler til de andre Sporveje. Saa bliver det Publikums Sag at tyre dem.

De kommunale Svaner har gjort Æg paa en Tømmerflaade i Sortedammen. Ellers har de ikke det, hvortil de kan helde deres Hale, og hidtil har de maattet lade Æggene dumpe ned til Føde for Fiskene. Men den ikke ubekjendte Arie: „Stig ned paa Tømmerflaaden“, vil herefter med en vis Ret kunne opføres paa Koncertprogrammerne som Svanesang.

Cyklesporten vinder stadig større Udbredelse. Saavel Hagenbecks som Asfaltens Løver cykler, og Lauritz Johansen har længe kjørt paa Luft.

Grundstenen til Akvariet paa Langelinie tænkes nedlagt ved en større Højtidelighed. Under denne vil man forsøge at vinde Opinionen for sig ved at sætte Negere i Spiritus.

Paa Bjørnemarkedet ere Priserne højst variable. Medens en Dyrehandler tager 5—600 Kr. for en Bjørn, koster den i Politiretten kun 10 Kr.

Ny Socialistmarsch.

Til Fest, Proletarer, det lysner i Øst.
Nu skal vort Jubællium staa,
Til Meyer'ske Toner vi hæver vor Røst,
Hvis Overbyes ej kan forslaa.
Vi started' paa Banen i En-og-halvfjerds,
Derfor skal vi nu ha'e Kommers.

Se, den Gang var Pio og Brix og Gele
De Mænd, som os Tonen gav an,
Men de kom for Skade at slaa hver en skjæf
Og drog til et friere Land.
Godt var det, vi slap dem, saa andre kom frem,
Med Glæde vi undværer dem.

Med Skrædderen foran og Maleren bag,
Partiet er udhalet flot,
Og over os vajer det blodrøde Flag,
Det varsler for Fremtiden godt:
Er Loven ej Socialisterne god,
Saa trodser vi Loven imod.

For Wiinblad vi støder i vores Trompet,
Han fører dog Fa'en til Pen,
Og stikker det ham — vi har saadant før set —
Han revser selv Hørup, vor Ven,
For Wiinblad han sky'r hverken Ild eller Vand,
Og Martyr det er ogsaa han.

Af Sted! Kongens Have os venter, trop op!
Vi samles ved Rosenborg Slot.
Af Vejen, I Borgere, Plads for vor Trop,
Snart har jer Domæne vi traadt.
Fra Slottet skal veje vor Fane saa rød —
For Skrædderen! Liv eller Død!!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den der smør' godt, han kjør' godt.

Naar Tietgen sidder foran og *Tanterne* bag,
Er Sporvognssagen bleven en rigtig Velfærds-Sag.

Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 7. Juni. Nr. 23.

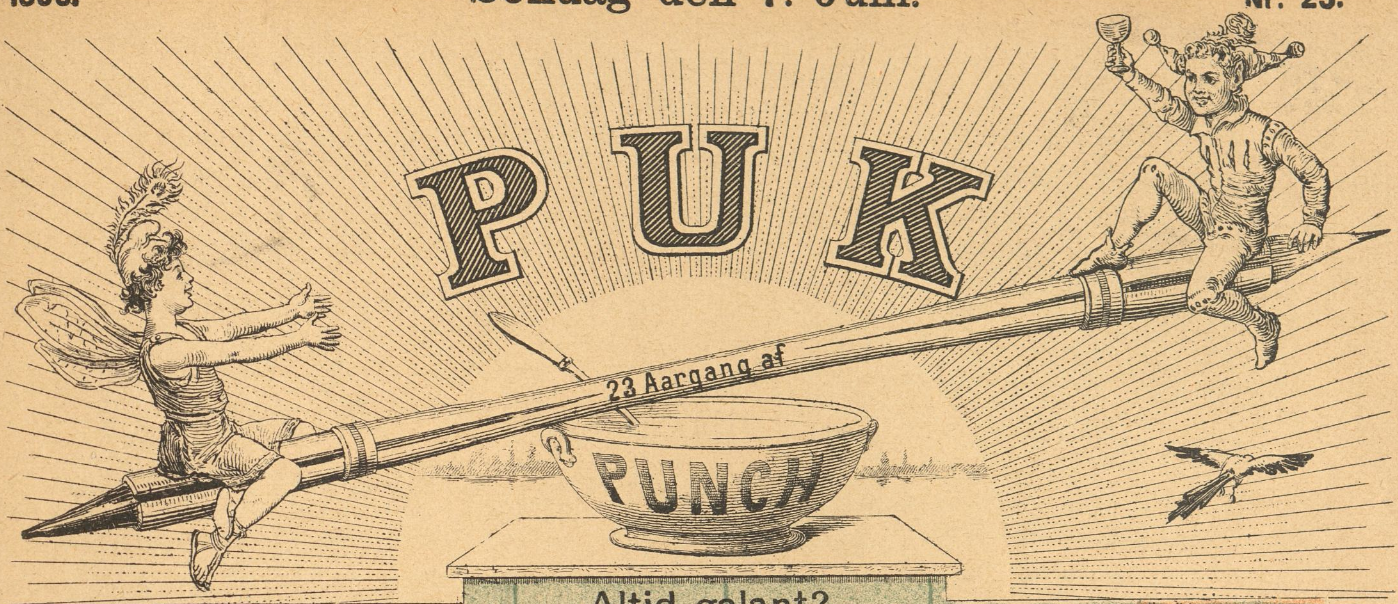

Altid galant?

— Men, skal De dog aldrig gifte Dem, Hr. Assessor?
— Jo bevares, Frøken Hansen; men De véd, det er mit Princip: Damerne først!

Folkets Kjærlighed —.

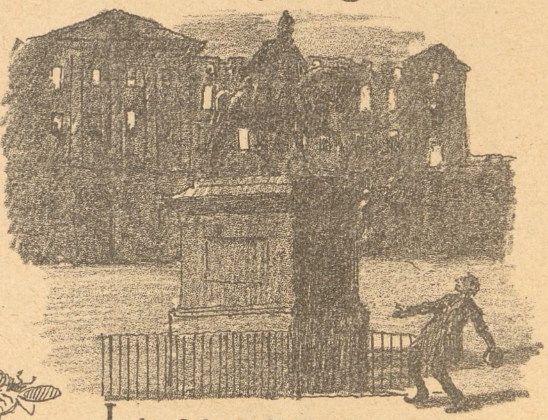

Inde dybt i Slotsruinen
Tuder Uglen, mjaver Katten,
Tavs og øde ligger Pladsen —
Det er 5te Juni-Natten!

Gnaven Folkekongen truer
Ad de natlige Spektakler,
Nedenunder, langs Ruinen,
Hjem en Soldebroder vakler.

Nu han standser, dybt han bukker,
Prøver Tankerne at samle,
Og i stille Nat han hikker:
„Tak for Frihedsgaven, Gamle!

Kommer Du til Fest i Morgen
Gode, rare Folkekjære,
For at se, hvor trofast Folket
Endnu drikker til din Ære?

Om jeg selv skal med til Festen?
Naa, det manglede s'gu bare!
Men se, hvor? det er et Spørgsmaal,
Som jeg inte ret kan klare.

For Partier nu om Stunder
Li'som Oldenborrer flyve —
Det er inte let at vælge
Mellem circa ott' og tyve.

Der er Højres, Evropæers,
Radikales og Agrarers,
Liberales, Reformertes,
Moderates — Gud bevares!

Alle om din Grundlov snuser
Daglig — som en Flok Sjakaler;
Men i Morgen, vær ej bange,
Prises den i Sang og Taler."

Drukkenbolden holder inde,
Svinger Hatten dybt og bukker,
Vakler videre ad Gaden —
Folkekongen stille sukker.

Trøst Dig Konge, endnu lever
Kjærligheden til din Gave
Svulmende — paa Nørre Fælled,
Wodroffslund og Kongens Have.

Billig Taxt.

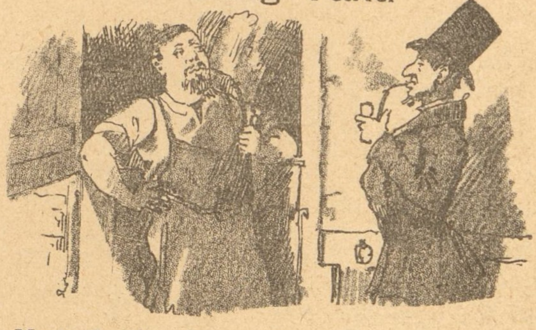

Mads Jordmodermand. Goddav, Kresten Smed.

Kristen Smed. Goddav, Mads. Jæ synnes aa ku' bemærke, a der var opslaet en Plakat pue Sprøjtehuset. Monstrow a ded faa Ægsembel sku' være om Dyrskue, eller sku ded være angaaendes noved Komedieværk.

Mads. Næ, ded æ sgu Ingen a Dielene, Kristen. Ded æ sempelt hen et offentlit Møde, som jæ har sammenkaldt.

Kristen. Har Du? Hva Faen ve Du mæ et offentlit Møde?

Mads. Jou, jæ ska sgu sie vos, a jæ har gaaet saa længe aa memereret over, a der æ et dyftfølt Savn, som a vi trænger te her i Sovnet.

Kristen. Ded ka der være noved i. Men hva ka ded være faa et dyftfølt Savn?

Mads. Ded æ sgu Faenedeme, naar jæ sæl ska sie ded, saadden hva man kalder et Asiesælskav.

Kristen. Næ, ded har vi jo rejtinok itte. Men nu har vi dov faaet Senterfuge i Sovnet, saa man ska dov itte ku sie om vos, a der itte er Fremskridt aa Værksomhedstrang.

Mads. Næ, ded æ jo sandt nok. Men ded ku dov liegodt være Satens behavelit mæ et Asieselskav, aa derfaa har jæ tænkt pue, a jæ vilde lave et.

Kristen. Hvad sku ded saa være te?

Mads. Ja, ded sku jo nærmest saadden være te aa

regalere den offentlie Kjørsel her i Sovned. Ded sku mæ andre Ord saadden reverenter talt være en Slavs Omnebuskørsel.

Kristen. Ska vi ha Omnebusker her i Sovned — ha ha ha ha . . .!

Mads. Jæ kommer te aa kalde Dig te Orden, Kresten. Naar man staar overfaa en Samfundsopgave som den nærværende, saa maa man sgu afhulde sig fra upasseli Monterhed.

Kristen. Hva Faen ska vi da mæ Omnibusker?

Mads. Jou, jæ har lagt Mærke te, a ded itte æ heldit, a Kørslerne etter Jordmor er overladt te ded private Intesjativ. Aa derfaa mener jæ, a Komynen burde ta Saven i sin Haand aa overlade ded te et Asjeselskav mod en passende Faapagtningsafgift.

Kristen. Sku Aiseselskavet svare Faapagtningsafgift?

Mads. Næ, ded sku natyrlevis Komynen. Aa saa sku Asieselskavet ha Kongfession pue Dreften i førretyve Oer.

Kristen. Hvem sku saa være Didrektyr faa Selskavet?

Mads. Ja, se ded sku jo helst være en Mand mæ lisom lidt videnskaveli Dannelse aa som var vel anset paa højere Steder. Saa ded ku vel næsten itte blie Andre end som mig sæl. Men ded æ itte faa ded — Du ka sgu godt foe en Asie, Kresten?

Kristen. Hva koster han?

Mads. Ja, siden ded æ Dig, saa ska Du foe ham faa en hal Snes Krowner.

Kristen. Ja, ded ka jo godt være, ded ka betale sig. Faa saa ska jæ da itte betale faa hver Gang, jæ ska ha Vogn etter Din Koune, aa ded blier dov itte saa lidt faa Ægsembel i Løvet a en hal Snes Oer.

Mads. Ja, om Du ska betale eller itte betale, ded ve jæ dov betænke mig pue.

Kristen. Saa ve jæ dov osse betænke mig poe, om jæ ve ha Asien.

Mads. Ja, ded ka Du gøre, som Du sel ve. Men Du sku dov støtte et samfundsnøttit Faarehavende. Farvel, Kresten.

Kristen. Favel, Mads.

Forskydninger i Pressen.

Luksuspapir.

Efterat Politiken i Danmark er bleven en Luksus, har de fleste politiske Blade naturligvis maattet skifte Karakter.

Saaledes vil Hørups Avis for Fremtiden ikke mere hedde „*Politiken*“ men „*Luksus'en*“ og *Manici* do. vil fra „Den Berlingske politiske o. s. v.“ gaa over til at hedde „Den Berlingske luksuøse o. s. v.“ Sidstnævnte Blad vil blive Regeringens officielle Luksuspapir og som saadant koste Staten 40000 Kr. aarlig. Dets Ledere vil blive Luksus-Artikler, uden at de derfor vil blive elegantere. Dets politiske Medarbejdere vil blive Luksusgjenstande og derfor temmelig overflødige Størrelser. Redaktøren selv har ikke forandret sig, eftersom der aldrig har været noget politisk ved ham.

Nyttepapir.

Medens Berlingeren er bleven Luksuspapir, er der et andet Blad, nemlig „*København*“, som Publikum for Fremtiden vil faa mere Nytte af, eftersom det er blevet større Bladet vil sikkert herved vinde en enorm Udbredelse i alle Landets Huse og Gaarde, hvor der er det bekjendte danske Hjerte-Rum for den Slags prisbilligt Papir. Selv erklærer Bladet, at det har udvidet sig for at følge med Tiden og brede sig over Asfalten. Det vil ikke slaa Haanden af, men tvertimod for Fremtiden tage langt mere Stof end før fra Politiken — saa selvstændigt er det i disse Tider. Uden at skifte Tone og Karakter vil det altsaa kunne byde Publikum langt mere end før, og, selv om dets Pris ikke stiger, vil dets Vigtighed gjøre det.

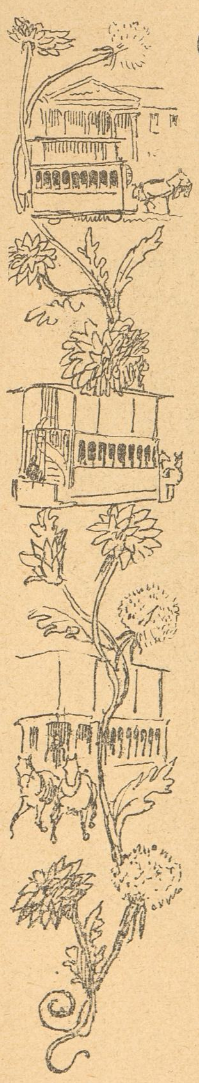

Godt kjørende.

Mel.: Vor gamle Kar..

Paa Nytorv var der nylig Støj,
En Sporvogn holdt for Døren
Men Enden paa den Vognhalløj
Den ser man ikke, førend
Byrødderne har sundet sig
Og nogen Anstand undet sig
Og drejet og vejet
De kjørende Taler, de andre har holdt.

De allesammen holder nok
Paa Elektriciteten,
Skjønt ingen af den hele Flok
I Virksomhed har set 'en,
Undtagen i Avstralien,
Hvortil Hr. Borup viser hen,
Og tit gaar det skidt nok
For Melburnes kjørendeSogneraadsmænd.

Men ellers siger Hagemann:
Kommunen ej skal kjøre,
Kun rent privat man age kan
For sine løse Øre.
Det finder Lange er saa trist,
At han bli'r halvvejs Socialist,
Og Salomons Visdom
Den kjører nøjagtig i selvsamme Spor.

Assessor Lassen ikke vil
Kommunens Kræfter binde,
Saa bliver der for længe, til
Man kan en Løsning finde.
Faar for elektrisk Lys vi Gas,
Gaar Marstrand ikke med paa das.
Der staar vi, nu gaar vi
Til anden Behandling med Studene for.

Beroligende?

— Han skal itte være bange for Hunden: den har li'enyssens ædt!

Specialist?

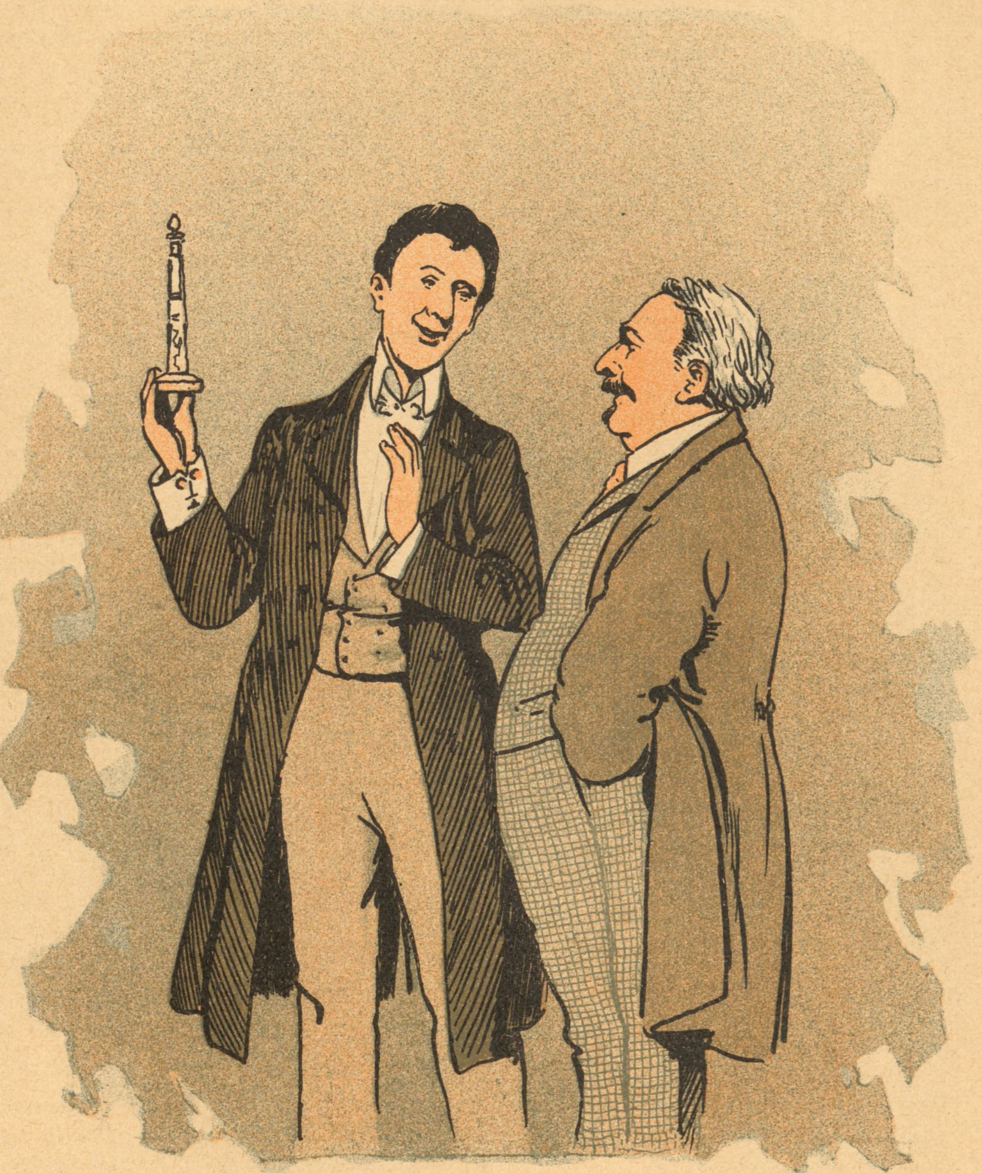

— Jo, jeg er rent fjollet efter Antikviteter; véd De ikke det?
— Jeg vidste ikke, at det var efter Antikviteter!

Protestmøder.

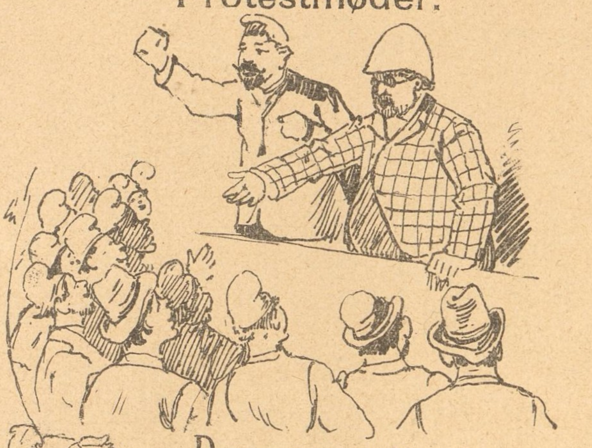

Dersom noget trykker,
Eller hvis Du brygger
Paa at redde Staten fra Forlis,
Spinder Tietgen Silke
Ved at gaa og pilke
Sporvognsaktier til sin Pengegris,
Sammenkald de Røde
Til et Protestmøde,
Saadan er det her i Danmark Sæd.
Derved man i Sindet
Føler sig saa lindet —
Og saa gjør det ej en Kat Fortræd!

Noget maa der gjøres,
Vælgerne maa røres,
Ved Protester dem da animér!
Skolelovens Skæbning,
Vor kokette Væbning —
Der er Emner — værs'go', protestér!
Protestér kun bister
Mod den ny Minister,
Mod at Tivoli der sker Molest.
Er der Sky'r foroven,
Naar Du skal i Skoven,
Gjør det ogsaa godt med en Protest.

Føre op i Dansen
Kan Octavius Hansen,
Maler Jensen, han er ogsaa go'.
Ej det meget vejer,
Hvad sig Sagen drejer
Om, naar bare man kun har de to.
Vel har aldrig nogen,
Hvem i Skammekrogen
De har anbragt, endnu faaet Fur;
Men, saa er der mange,
Der ved deres lange
Taler fik — en dejlig lille Lur.

Sport.

Der meddeles os om et saare interessant Parti L'hombre. Der fornylig er bleven spillet. Deltagerne vare d'Hrr. Bjørnson, Ritzau, Langen og Buhl. Hr. Buhl sad med *Basta*, der i dette Tilfælde var en Bastard af fransk-tysk-københavnsk Oprindelse, Hr. Bjørnson havde som sædvanlig Kongen, Hr. Ritzau Knægten og Hr. Langen forskellige Splitfoser. Hvad der skulde redde Hr. Buhl fra at blive oplagt Kodille, var selvfølgelig den Omstændighed, at han var fuldstændig renonce, og desuden havde han et udmærket Herre-Blad. Hr. Bjørnson satte imidlertid sin Konge i paa Hr. Ritzaus Knægt, og Hr. Langen, der var Hr. Buhls Makker, maatte stadig bekjende. Spillet blev fortsat gjennem lange Tider, saa at tilsidst hver af Deltagerne følte sig som „En Martyr", men det endte dog med, at Hr. Buhl blev Kodille, og en Kjøbenolo, som han bagefter forsøgte, gik heller ikke, da hans Medspillere syntes, det kunde være nok, og dermed — Basta!

— Den ansete Travsportsmand. Hr. Isted Møller, forsøgte fornylig at sætte den Rekord op, som han i sin Tid satte paa Skimlen *„Hugo Stelling"*. Strax i Opløbet tabte han imidlertid Tøjlerne, og han efterlyser nu bemeldte *„Tabte Tøjler"* tillige med det dertil hørende literære Talent. Den ærlige Finder bedes aflevere det i den Gyldendalske Boghandels Hegelske Forlags Nansenske Anstalts Reitzelske Afdeling.

— Paa Fælleden har der udviklet sig en ny Sport, en Slags Ordsprogsleg, der gaar ud paa at sige saa mange zoologiske Vittigheder som muligt. Det synes navnlig at være Spænd for en Blikkenslagersvend, thi ved en privat Match forleden, hvori en Løjtnant og en Blikkenslagersvend deltog, vandt den sidste den udsatte Præmie, 100 Kr. subsidiært 14 Dages simpelt Fængsel.

— Direktør Alb. Schumann havde forleden foranstaltet en *High-life Soirée*, der selvfølgelig ligesom overalt i Udlandet havde samlet Samfundets Spidser. I Logerne saas saaledes Direktøren selv og Frue, Hr. Scheel-Wandel, Baron Eggers, Kaptajn Weiss m. Fl. Paa Galleriet saas Scheibelein paa Fribillet. Efter Forestillingen souperede flere af den tilstedeværende Beaumonde i Bræddehyttens Festsal. *Menu:* Lobescovs og Øl fra Fad

Sex om Budet.

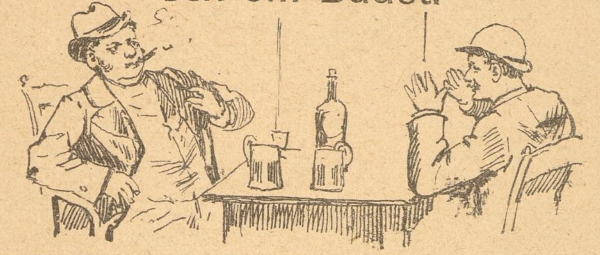

En Agrar. Saa fik vi altsaa dannet det sjette politiske Parti.

Et almindeligt Menneske. Hvordan faar de sex ud af det?

Agraren. Det er let nok. Først er der det gamle Højre.

Mennesket. Javel. Og saa?

A. Saa er der det unge Højre.

M. Ja, saa er der det unge Højre. Men hvad saa?

A. Saa kommer de Moderate, som hverken er Højre eller Venstre, men noget midt imellem . . .

M. Himmel og Jord . . .

A. Aa ja. Det kan vi gjerne sige.

M. Det var tre. Og Nummer fire?

A. Nummer fire bliver Reformpartiet.

M. Hov, stop lidt. Hvorfor hedder det egentlig Reformpartiet?

A. Fordi det havde sat Hundrede og sytten paatrængende Reformer paa sit Program.

M. Blev de gjennemførte?

A. Næ, men det kommer jo nok. Om ikke før, saa aldrig. Desuden kan det godt være, at de gjennemføres paa de venstre Vælgermøder i Sommer.

M. Lad mig nu se. En, to, tre, fire — fem, hvem er fem?

A. Det er Socialisterne. Og nu er de akkurat fem og tyve Aar gamle. Saa længe er det siden, at Pio, Brix og Geleff repræsenterede henholdsvis Frihed, Lighed og Broderskaft.

N. Altsaa har vi nu fem Partier. Men De snakkede om, at der var seks. Den kan jeg ikke. Jeg tæller paa Fingrene: 1 — Gamlehøjre. 2 — Ungehøjre. 3 — moderat Venstre-Højre. 4 — Reformidioter (undskyld, nej, det er Hørups Patent) Reformvenstre altsaa. 5 — Frihedens, Lighedens og Broderskaftets Efterkommere, alias Holm, Hørdum og Wiinblad. Men Parti Nummer 6, hvor bliver det af? Det gad jeg kjende.

A. Kjære dumme Menneske! Det er naturligvis Agrarerne.

M. Nu vil De gjøre Halloj med mig. Agrarerne er jo netop lavet paa, at de skulde holde sig udenfor Partierne.

A. Ja, det var den Gang! Men nu vil vi selv være Parti. Og vi skal blive den Generalnævner, som de andre Partier gaar op i.

M. Men der findes jo en Vedtægtsbestemmelse om, at Agrarer skal holde sig pænt udenfor Storpolitiken.

A. Hertil er kun at svare: *Wir haben uns bedacht.*

Ny Blikkenslagervise

paa en gammel Melodi.

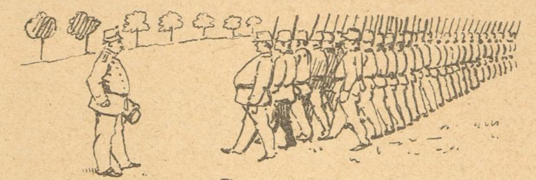

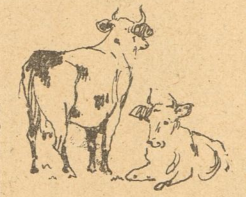

Se, paa Fæljen jej en Maaren
Var jo stillet op i Kø.
Da je' lidt der ha'de vaaren,
Be' je' fyrig pø om pø.
Te mig sel' je' sa'e: „Nu gaar'en —
For, hva' Fa'en: Kyd er Hø —
Her, min Ven, er nok Spænd
For en Blikkenslagersvend. :,:

Og en Løgtenant strax traf je',
Han var, hva' je' kalder: Svend.
Saa lod je' den blot gaa aff, je'
Tænkte, han var med paa den.
Han var vittig, og til Straf je'
Gav ham ligestrax igjen:
Der min Ven, har Du den
Fra en Blikkenslagersvend. :,:

Lidt Sjemytlighed jo plejer
Ellers Folk at holde a',
Og je' tænkte, om en Bajer
Inte skulde falde a';
Men, imens je' overvejer,
En Betjent der kom og sa'e:
Her, min Ven, er nok Spænd
For en Knippelslagersvend. :,:

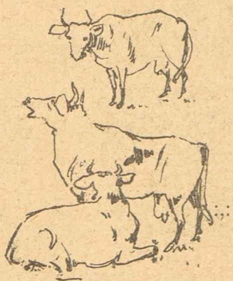

Hans Besked var saadden føndig:
Je' be' trukken i Kasjot,
Aa, der fik jeg mig en øndig
Omgang af lidt Brød aa Vaadt.
Saadan Loven hver en søndig
Sjæl dov rammer ligegodt;
Det, min Ven, er ej Spænd
For en Blikkenslagersvend :,:

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

25 Aars-Jubilaren.

— Godt brølt — Løve!

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos
C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 14. Juni. Nr. 24

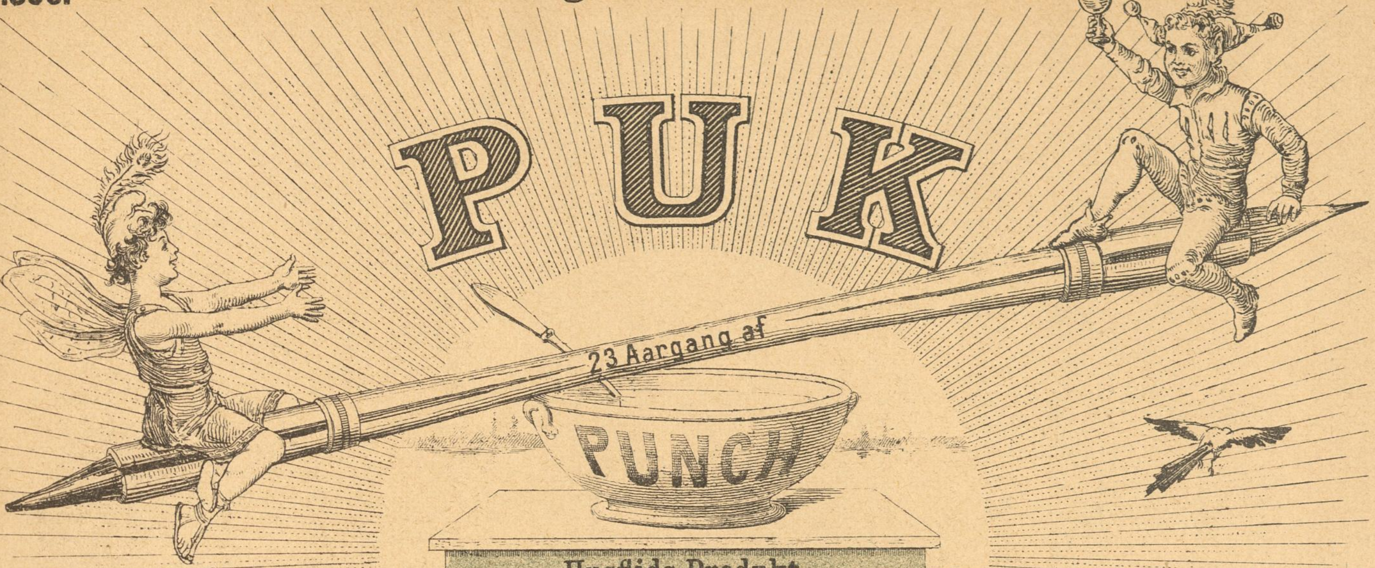

Husflids-Produkt.

— Det er storartet, hvor det graa Haar klæder din Mand!
— Dem kan han takke mig for; han siger da, at jeg har sat ham dem i Hovedet.

Nu gaar den!

(Opsang for Agrarer.)

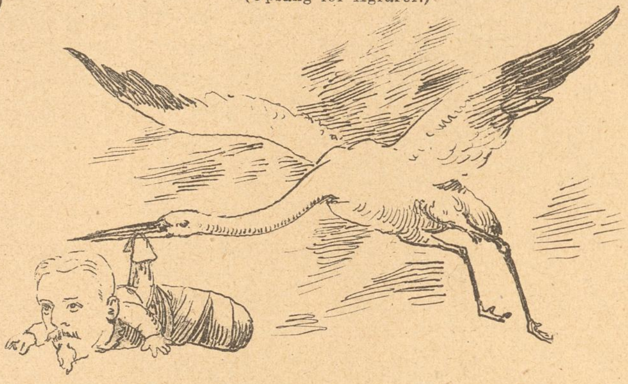

Længe nok har vi Askepotter været,
Siddet paa Gaardene og spillet bankerot.
Længe nok har sig Kjøbstadfolket blæret,
Siddet paa Flæsket, som det fra os har faa't.
Nu vil vi glad'
Sidde, hvor de sad'.
Fremad til Kamp vil vi vandre Rad ved Rad.

Længe nok har vi traadt i Andres Hæle,
Sjokket i Geled med de andre Partier.
Længe nok har vi været fromme Sjæle,
Der aldrig faar, men bare altid gi'er.
Nu er det forbi,
Dette Slaveri,
Nu vil vi selv s'gu til at gi'e Parti.

Vel er vi Agrarer, men dog ej saa dumme;
Nu har vi faa't, hvad forlængst vi skulde haft,
En Politik nemlig: Fløden at skumme
Helt for os selv — ved Centrifuge-Kraft.
Slets Intet maa
Til de andre gaa.
Bliver der lidt Valle — nu saa kan de den faa.

Frem da Agrarer! vi staar jo ej alene,
Husk, en Minister har os Storken bragt;
Kjød af vort Kjød og Ben af vore Bene
Har han jo vist, at han noget skal ha' sagt.
En Statskløgt stor
Laa i hans Ord:
At vi er Gjødning for Politikens Jord.

Og har vi En, faar vi sikkert ogsaa Flere,
Thi det er Styrken, som vi har faa't med ham.
Han viser Maaden, hvorpaa man skal regere,
Den han kan læse sig til af vort Program:
Skatte-Lettelser,
Toldlovs-Rettelser,
Rentefods- og mange andre smaa Nedsættelser.

Saa vil da atter kunne aande friere
Den haardt af Skjæbnen trykkede Agrar.
Saa kan han atter kjøre med Fire,
Drikke Champagne og spille lidt Hazard.
Lad saa i Sky
Højre raabe: „Fy!"
Langelands-Hørup foreslaar i Livet os lidt Bly.

Reglement
for
Besøg paa Malmø-Udstillingen.

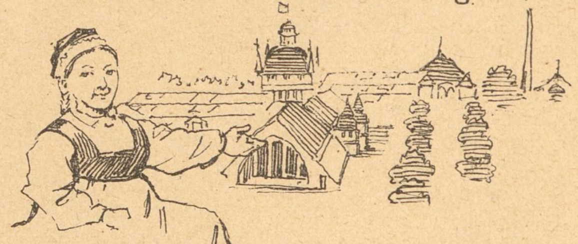

1. *Besøg paa Malmø-Udstillingen tilstedes uberygtede og fuldmyndige Personer i Tiden mellem 5 og 7 Eftm. Dog forbeholder Komiteen sig at smide de Besøgende ud, naar den finder det belejligt.*

2. *Til Sikkerhed for mulige Erstatningskrav deponerer hver Udstillingsgjæst ved Ankomsten et Beløb af 200 Kr.*

3. *Ansøgninger om at maatte overnatte paa et af Byens Hoteller eller om at maatte indtage en Middag paa en af Restaurationerne skrives paa stemplet Papir og indgives gjennem Landshøvdingen til Værten. Bliver en Ansøgning om Middagsmad bevilget, er Gjæsten pligtig til ikke at forlade Lokalet, før det maatte være Opvarteren belejligt at betjene ham, selv om Udstillingen forinden maatte være lukket.*

4. *I Udstillingstiden fordobles alle Priser. Den, som Intet nyder, betaler en Bøde af 10 Kr. til et Fond, af hvilket udredes Skadeserstatninger til Restauratørerne.*

5. *Journalister betaler, hvis de roser Udstillingen, kun det dobbelte af de nye firdobbelte Priser. Skjælder de den ud, straffes de desuden med Bøder.*

6. *Tobaksrygning forbydes. — Hunde maa ikke medtages.*

Udstilling af Fænomener.

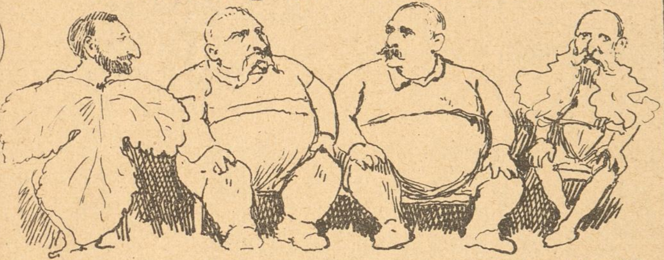

Puk aabner i Dag sin interessante og belærende Udstilling af Fænomener. Der bydes paa følgende Numre:

1. Verdens fedeste Agrarfamilie. Denne Familie, hvis tvende Overhoveder bærer Navnene Andersen-Rosendal og Branth, udmærkede sig i Opvæksten ved et ualmindeligt svageligt Udseende, havde en meget stærk Appetit, men en saa daarlig Fordøjelse, at den kun med Nød og Næppe kunne beholde de faa Valgkredse i sig, som det lykkedes den at faa sat til Livs. En skjønne Dag overraskede den imidlertid Verden ved paa en Gang at stikke et helt Ministerium under Vesten, og fra den Dag har Familien været saa trivelig, at den som sagt nu kan forevises som Verdens fedeste. Den er nu i Stand til daglig at fortære ligesaa mange Reformer det skal være, dog ikke Skolereformer, overfor hvilke dens Mave vedblivende nærer en stært Uvillie.

2) Kæmpedrengen, enestaaende i Retning af hurtig Væxt. Udmærker sig ogsaa ved sin ualmindelig smukke Skjægvæxt, som han endog kan sætte op som Fletninger, de saakaldte Bardenflethninger.

3. Manden med Strudsmaven, enestaaende i Norden. Vil i det ærede Publikums Overværelse sætte ligesaa mange Dampskibs-, Dampsporvogns-, Telegraf- og Telefonkoncessioner det skal være til Livs og til Dessert samtlige kjøbenhavnske Sporvognskoncessioner, og vil dog derefter være i Stand til, naar det skal væse, at afslutte et Statslaan paa nogle Millioner.

4. Verdens mindste Mand. Har slaaet alle Rekorder i Lidenhed, idet han er saa lille, at der har været ført langvarige Diskussioner em, hvorvidt han overhovedet er eller nogensinde har været til. Af Livsstilling er han Redaktør af *det nye Højreblad*, men, selv om dette skulde vise sig ikke at være større end et almindeligt Figenblad, vil han dog med Lethed kunne skjule hele sin Person deri.

5. Den hvide Negers Overmand, en Højremand af Agrarfarve. Paa Grund af den hos Højremænd meget sjældne Hudfarve nyder han hos sine Ligemænd en lignende Anseelse som en hvid Elefant i Siam, saa at man endogsaa har indrettet et særligt Ministerium for hans Skyld.

6. Manden med Gummielastikumshuden. Paa Grund af en fuldstændig Mangel paa faste Dele i Huden kan Manden krænge den helt op over Hovedet, saa at det er fuldstændig umuligt at blive klog paa hans politiske Ansigtstræk, idet kun enkelte Haarthotter hist og her stikker frem.

Termin.

Lange Extratog til Staden,
Lange Landmandsben paa Gaden,
Lommer, fyldt med Tegnebøger,
Lommer, hvor omsonst man søger.
Penge samler alles Tanker,
Penge samler alle Banker,
Thi Forskrivninger og Panter
Skal belægges med Kontanter.
Fejre Fandens Fødselsdag
Det er næsten hver Mands Sag.

En skal bløde til sin Skommer,
En forny Kredit hver Sommer,
En er rig paa Dokumenter
Til lidt svimlende Procenter.
En har pantsat Ord og Ære,
Skulde maaske helst lad't være,
Alle finder, at Terminen
Rimer godt paa Kattepinen.
Tietgen frygter selv for sin
Fyrretyve Aars Termin.

Et Indlæg.

„— — — Naa, og saa er der jo dette herre med Kærkerne, som a' vi jo nu skal ka'e liggendes paa Grøntorvet. Dem gaar jeg inte med paa, Folkens, og det samme siger sgu akkurat Henning Jensen; maa vi bare være her for Kærker? siger han. Og han maa jo vide det, forstaar I, for han har selv sat i et Præstekald og vaaren paa Tæerne i den lange Kjole hver Søndag. Men saa maatte han jo humme sig, ser I, formedelst at han begyndte at fillesofere i Socialen og præke Politik i Kroerne og de Dele.

Men ellers siger jeg lissom han; vi har Kærker nok, siger jeg. For ser I Kammerater, naar vi Proletarer la'r vos borgerlig vie, og Kapitalister og Storborgere triller ud paa Fasanvejen for at blive pulveriserede, saa bliver Præsterne s'gunte overanstrængte. Gu gjør de ikke nej.

Vel, Folkens? Det drikker vi paa."

Et bedre Hus-Raad.

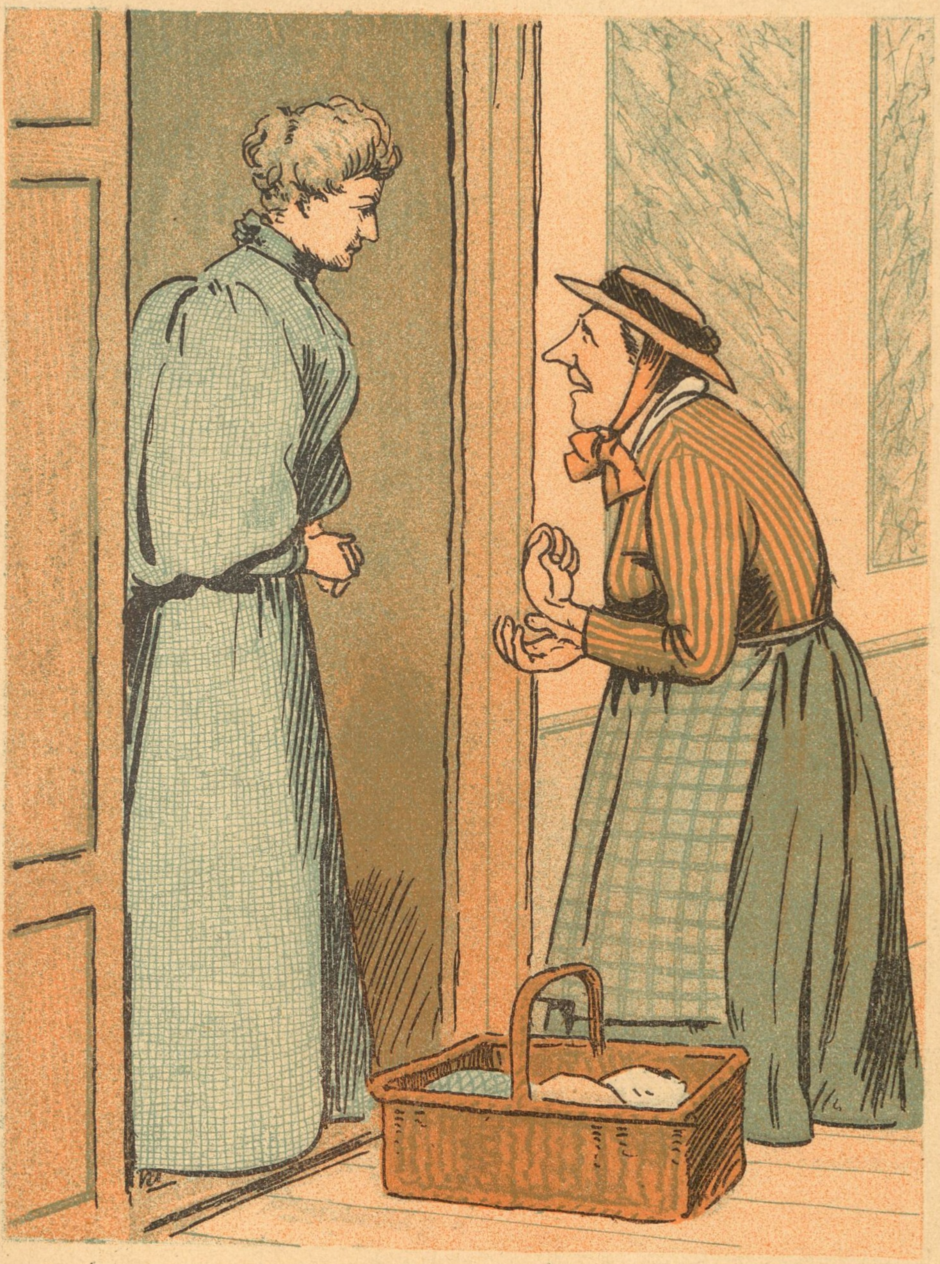

— Jæ har ellers et Pulver, der nok sku' ku' hjælpe Fruen!
— Ja saa, min gode Madam Hansen?
— Ja, Fruen ka' godt tro'et, for det har en Gang hjulpet en Etatsraadinde.

Naturlig Forklaring.

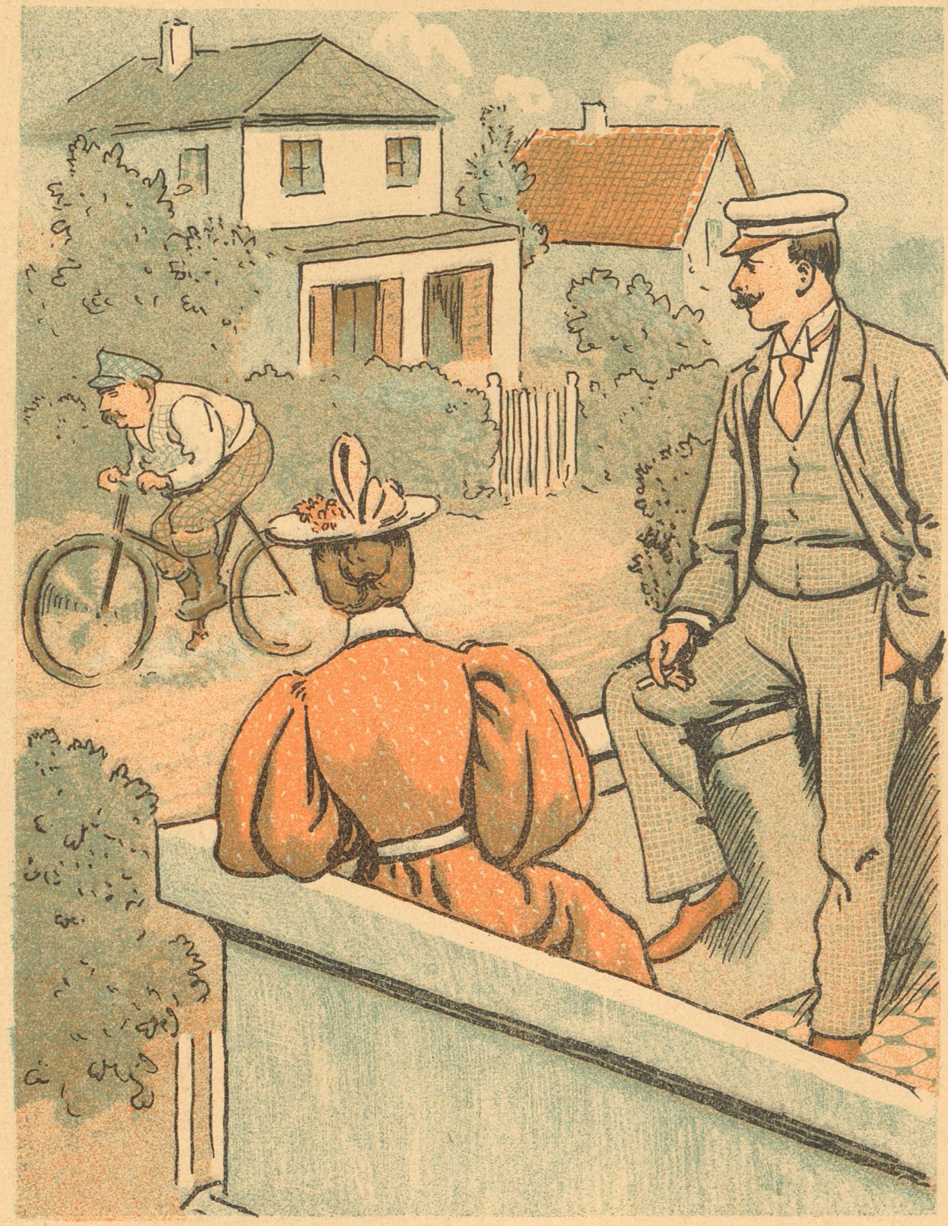

— Det er for Resten mærkeligt, at man næsten aldrig mere hører om alle de Overfald paa Cyklister, der før vare saa almindelige. Hvor kan det være?

— Kjære, det er jo ganske naturligt. Nu til Dags har jo hver eneste Bølle Cykle selv!

Agrarisk Fædrelandssang.

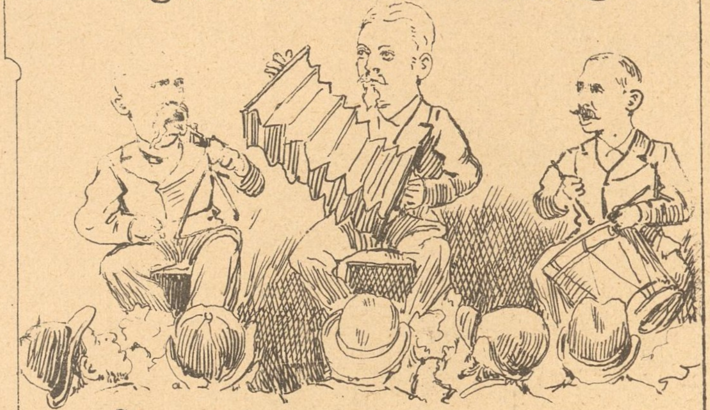

Gold er vor Jord — ak ja især
Nu, da Guldfod der vanker,
Hartkornskat baade her og der,
Lidt man paa Kistebund sanker.
Vi vil ha' Pølse og Ost paa vort Brød,
Smørhul maa ogsaa vi ha' i vor Grød,
Hvem der det saa skal betale.
Vi vil ha' Kraftfo'er, for Kraftfo'er gi'er Kjød —
Det en Agrar kan husvale.

Længe nok har vi skikkelig stemt
Baade paa Venstre og Højre
Fodre os — det har forlængst de glemt,
Glemte dog ej os at tøjre.
Al vor Fortjeneste ud har de svedt,
Nej, der er ikke en Pille Fedt
Paa Politiken at finde.
De vil ha' Kraftfoer — de skal faa det hedt.
Ej vi os mer vil la'e binde.

Nu vi til Storpolitik siger: Skidt,
Hvad mon Agrarer det rager?
Nej, lad os se, hvor vi finder Profit —
Det en Agrargane smager.
Hørup og Jacob — Vorherre bevar's,
Det er den selvsamme Bolledejgs-Fars,
Ikke om dem mer vi skjøtter,
Vi vil ha' Kraftfoer, og vi vil ha' Lars,
Resolutionen han støtter.

Højre og Venstre vi kjender ej mer,
Spørg kun, hvem der er Agrarer,
Scheibelein selv tog vi til Officer,
Hvis til Parolen han svarer.
Vi vil ha'e Skat lagt paa Øl og paa Snaps,
Told paa Kartofler og Turnips og Raps.
Hvede og Majs — og paa Cykler!
Vi vil ha'e Kraftfo'er — og de skal ha'e Klaps.
Som til Agrarsagen stikler.

Saglighedens Triumf.

Fra agtet Haand har *Puk* modtaget følgende Artikel, der egentlig var bestemt til Optagelse i Berlingeren under Mærket E. men som Redaktionen nægtede Optagelse, fordi den forudsatte en Viden om politiske Begreber, hvortil vi ikke havde Raad:

Man har vistnok i Højre opfattet Excellensen Sehesteds Odense-Tale urigtigt, naar man deri har villet søge nogen Tilkjendegivelse af, at Ministeriet i sin Helhed vil støtte sig sil Agrarerne.

Det er nemlig kun rent sagligt og ikke politisk, at Sehested er Agrar. I Overensstemmelse dermed vil hver af de andre Ministre for Fremtiden faa sin særlige Samfundsklasse at være Minister for, de gamle Benævnelser vil bortfalde, og Ministeriet vil komme til at se saaledes ud:

Reedtz-Thott, Minister for Godsejere og Rentiers.
Lüttichau, Minister for Bankdirektører og for Aktionærer i Tietgenske Foretagender.
Bardenfleth, Minister for Fuldmægtige.
Hørring, Minister for Bladudgivere.
Rump (?), Minister uden Portefeuille.
Ravn, Minister for Lystsejlads.
Schnack, Minister for Veltalenhed.

Da der ingen Tvivl er om, at hver Minister med lige stor Nidkjærhed vil tage sig af de ham underlagte Samfundsklassers Interesser, er der altsaa ikke Spor af Grund til at føle sig fornærmet over, at Sehested særlig tager sig af Agrarerne. Men for at der ikke skal være mindste Skygge tilbage af Ministeriet politiske Fortid, vil de Ministre, der er Medlemmer af Rigsdagen, strax nedlægge deres Mandater, og ved daglig i en Maaned at gjennemlæse hele Berlingeren fra Ende til anden, haaber de at gjøre tilstrækkelig Bod for deres slemme Synd.

Ministeriet har besluttet sig til dette Skridt i Erkjendelse af, at der synes at være Stemning for Saglighed og Reform. Skulde der imidlertid igjen hos Folket være Mod paa en lille Omgang Politik, vil man ikke stille sig afvisende overfor et saadant Ønske.

Da man imidlertid ikke vil krænke Nogen ved at drive en ensidig Politik, hvorved man begunstiger et enkelt Parti paa de andres Bekostning, vil man paa en skjønsom Maade fordele Standpunkterne imellem sig. Saaledes vil f. Ex. Reedtz-Thott tage sig af det gamle og Niels Ravn af det unge Højre, Hørring vil være Radikal og Lüttichau Socialdemokrat, mens Bardenfleth vil repræsentere Moderationen, Schnack nærmest den Albertiske Fraktion, og Sehested selvfølgelig Agrarerne. Til den ny Justitsminister er der endnu ikke noget Parti, men det skulde gaa underligt til, om der ikke snart blev lavet et.

Men saa længe det ikke er et almindeligt Ønske, at Ministeriet skal tage Parti, er der opstillet en Gris i den røde Bygning, og deri skal man lægge en blank Tiøre, naar man taler om Politik.

Gode Raad er dyre. *Nationaltidende* raadede i Forgaars, den 11te Juni, sine Læserinder til at rense deres brugte sorte Kjoler med ren (helst nyfalden) Sne. Det er vist et udmærket, om end lidt dyrt Raad, naar man har 20 Graders Varme i Skyggen; men duer det mon ogsaa om Vinteren?

Intejaneren paa Krigsstien.

Hvad er det, har **Hørup** nu ogsaa begyndt at gaa med Kniv i Ærmet?

Nej, det er nok en Bøsse, han har anskaffet.

Naa saadan. Hvad mon han vil bruge den til?

Det er ikke godt at sige. Foreløbig melder han sig vel ind i en Skytteforening.

Eller maaske tænker han paa at oprette et Livjægerkorps. Hvis han da ikke vil forsøge at tage døde Torsk paa Kornet eller gaa paa Jagt efter Karusser i Reformpolitikens Pæretræ.

Ja, jeg for min Del tror nu, at han har helt andre Planer.

At han vil gaa i fremmed Krigstjeneste?

Nej, at han vil hænge Vindbøssen i Kontoret paa Hj. af Integade. Man kan aldrig vide, hvad det kan være godt for.

De mener?

Naa, jeg mener, at det vl indgyde hans Medarbejdere en vis Respekt. Den gamle Antimiltarist er bleven saa krigersk i den sidste Tid. Selv naar han taler i Langelændernes Fredsskov, rasler han med Sabelen. Man plejer at skyde dem, der løber siger han, for det styrrker Disciplinen mægtigt.

Skulde han skyde alle dem, der er løbet fra **ham**, saa maatte han da anskaffe sig en Mitrailleuse.

Jo, men det Par Mennesker han har igjen, kan han sagtens kyse med et almindeligt Pusterør.

Men tror De nu, at han vil skyde med skarpt?

Nej, det har ingen Fare. Han har alle sine Dage fyret med løst Krudt.

Hos Naboen.

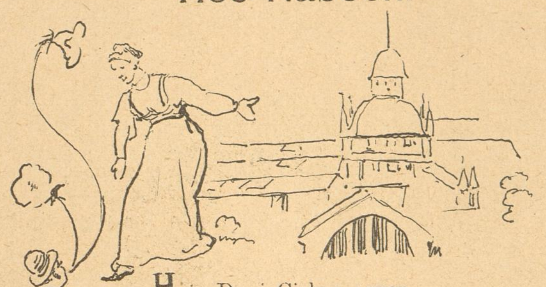

Hvis Du i Cirkus sover,
Og Du er mæt af Tivoli,
Drag over salte Vover
Og læg ved Malmø bi.
Der ligestrax Du mærker:
— Mi ma mærker —
Af Verdens Underværker
Det ottende er til.

Alt, hvad i Sverig duer,
Ved Kognak, Puns og Øl vom Fass.
Du under kvalte Buer
Kan finde mit paa das.
Og vil Du Brorskaal drikke,
— Dri dra drikke —
Paa Lejlighed det ikke
I Malmø mangle skal.

Du velbeslaaet være
Maa, naar den kjære, svenske Bror
Vil gjøre dig den Ære,
At se dig ved sit Bord.
Han holder fixe Priser,
— Pri Pra Priser —
En Smørgaas med Radiser:
Ti Mroner, *ta mig fan.*

Glem ikke Variétéen,
Hvor **August Lindberg** spiller *Brand*,
Du skal gaa hen og se'en
Og ta'e en Sodavand.
Saa kan Du Sejlet hejse
— Hi ha hejse —
Og fattig hjemad rejse,
Men paa Erfaring rig.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

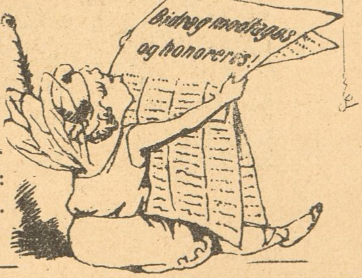

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Sammenstød?

I Frederiks Kapløb med Agrarerne
Kun Kontradamp kan besværge Farerne,
Og Sehested, som har yppet Trætten,
Bør bræmse -- af Hensyn til Taburetten.

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 21. Juni. Nr. 25.

Bevisligt?

— Men kjære Bertha, det er ikke mere end en Maaned siden at jeg betalte din Modehandlerindes Regning paa 50 Kr.; og her er nu en igjen paa 40 Kr.

— Ja, kjære Edvard, der kan Du da se, at jeg har begyndt at spare.

Meteorologisk.

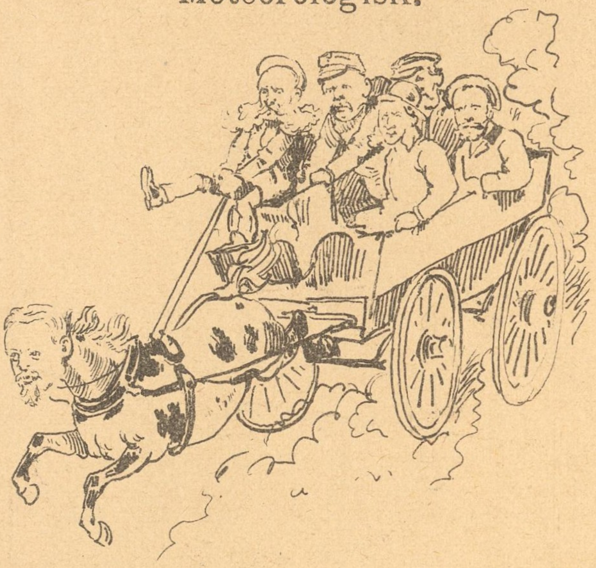

Der hersked' en lumrende Varme i By
Og trindt over Dannemarks Strande,
Hvor højt over Vrimlen indhyllet i Sky
De mægtige Otte stande.
Og Folket forundret spurgte sig selv:
„Hvad varsler et saadant Vindstille vel?
Det bli'r vel — sligt er i sin Orden —
Ret snart en forfriskende Torden.
La, la, la, la!"

Og Uvejret kom og Tordnen brød ud,
I Odense først den dundred';
Med Lynkilen svinged' den unge Gud,
Saa alle hans Raskhed beundred'.
Agrarerne jubled: „Himmelske Regn!
Nu bliver der Frugtbarhed i vor Egn."
Saa stor var ej Byfolkets Glæde,
De fik lidt for rigelig Væde.
La, la, la, la.

Men Uvejret rasede ikkun kort,
Det var blot en rask, lille Skylle.
Agrarerne saa det drage bort
Med Miner saa temmelig sølle.
Og Byfolket, bedst som det rysted' af Skræk,
Bemærked', at Uvejret rent var — pst, væk!
Dog Himlen var dækket af Skyen,
Derfor var der Uro i Byen.
Uha! Uha!

Og ivrig hver Morgen man stirred paa sit
Politiske Barometer
Og slugte Beretninger med Appetit
Fra alle Slags Vejr-Profeter.
Snart stod den paa Tørt, snart stod den paa Vaadt,
Men Himlen var immer „Blaat i Graat".
Selv Kloge formaaede neppe
At se gjennem Skyernes Tæppe,
La, la, la, la.

Endnu kan det blive til alle Slags Vejr,
Til Storm, til Vinde saa blide;
Thi gransker da ej efter det med Besvær,
Som ikkun Guder kan vide.
Dog holder vi paa de Kloge, der spaar,
At ej vi faar mere Torden i Aar.
En Gud har til Skaglerne slaaet
Paa egen Haand — nu har han faaet
Dada, Dada!

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: Ja Tak, søde Fru Schrøder, en ganske lille Draabe, skjønt jeg véd virkelig næsten ikke, om jeg tør, for jeg skal sige Dem, vi kommer jo lige fra Hellerup, hvor De véd, vi flyttede ud for fjorten Dage siden, og vi er jo bleven nødt til at flytte ind igjen paa Grund af Kolerinen, og nu kan man jo aldrig vide, om man ikke er bleven smittet, og tænk, nu jeg siger det, saa synes jeg virkelig jeg har saadan underligt Kneb, men man kan jo naturligvis ikke være sikker paa, om det Kneb gjælder eller om det ikke er et ganske almindeligt Kneb, men, hvad der har gjort mig urolig, det er, at Petersen sidder hele Dagen og drikker Kognak og Sodavand, for jeg er saa bange for, at han gaar og skjuler noget for mig, og at han i Virkeligheden er meget daarlig og kun drikker Kognakken for sin Maves Skyld — ja, det er saamænd ikke altid saa let at have Mand og Børn, søde Fru Schrøder, som nu i denne Tid, da Ambrosius jo er oppe til Studenterexamen, og han tror nok, at det er gaaet godt und-

tagen i dansk Stil, hvor han skulde skrive om det nationale Spørgsmaal i Sønderjylland, for der er han nemlig ikke naaet videre end til Gorm den Gamle og Thyre Dannebod, men haaber jo paa, at Censorerne skal synes godt om, at han har behandlet Opgaven saa originalt, skjønt det var over 25 Grader Ræogmyr i Skyggen, hvad jeg virkelig finder er noget hensynsløst mod Ambrosius og de Andre, og jeg siger rigtignok, Gud give, at Vilds Ændringsforslag til Sporvejene kunde gaa igjennem, saa at man altid kunde kjøre i Sporvogn for 5 Øre med Elektricitet, for det vilde dog altid være en Lettelse i saadan en Varme, naar man slet ikke behøvede at gaa, naar det da ikke gik En, som det gik Petersens gamle Tante Sæbesyder, som vilde kjøre for 5 Øre paa Ringomnibussen fra Langebro til Bulevarden forleden, for kan De tænke Dem, aldrig saasnart har Vognen sat sig i Bevægelse, før Tante sætter sig til Rette og tager en lille Lur, og Konduktøren nænnede jo ikke at vække hende, saa hun blev ved at kjøre rundt fra Bulevarden til Fiolstræde og fra Fiolstræde til Østerbro og fra Østerbro til Gammelholm og fra Gammelholm igjen til Langebro og Bulevarden og Fiolstræde og saadan videre, og tilsidst blev de jo urolige for hende hjemme og gik til Politiet, og saa gik jo Politiet til Omnibusstationen, og saadan fandt de hende da tilsidst, men det løb jo op til et Par Kroner i Alt, og det var jo ikke Meningen, nej, saa skulde Tante hellere have brugt sine Penge til at tage Numre paa Hornung & Möllers Tombolaklaver, for det har Petrine gjort, og nu har hun bagefter opdaget, at hendes Nummer slet ikke var med i Trækningen, og nu forlanger hun naturligvis, at de skal give hende to Klaverer til Erstatning, nemlig et paa hvert af de to Lodder, som hun havde, og det er jo heller ikke mere end rimeligt, for hun kunde jo aldrig vide, paa hvad for et af dem, hun kunde have vundet. Ja, nu maa de undskylde mig, søde Fru Schrøder — jeg synes virkelig, det er, som om Kolerinen var ved at begynde, saa jeg tror ikke, det er værdt, jeg bliver her længere. Farvel, og Tak for Kaffe.

Levende Billeder. I *Puks* noksom berømte *Grinoptikon* vil der i den nærmeste Fremtid blive forevist en ny interessant Række levende Billeder. Man vil saaledes se, at en lille ny Minister gjør Bevægelsen fra Højremand til Agrar og tilbage til Højremand, saa at man fuldstændig gribes af Illusionen og tror, han bevæger sig, mens han naturligvis i Virkeligheden bliver, hvor han en Gang er. Det pudsigste Nummer bliver dog sikkert sex gamle Højremænd, der med en beundringsværdig Livlighed bevæger sig ud af Partiet, skræmte af et Delegeretmøde, som pludselig viser sig i Farvandet. Endelig vil et meget berømt nyt Højreblads Dukken frem og Forsvinden igjen blive anskueliggjort paa en ligesaa livlig, som skuffende Maade.

„Ovids Metamorfoser",
Ny Udgave.

Motto: Den udvikler sig.

Da Sehested var i Odense, stak han Fingeren i — Ageren og lugtede, for han kom nok derover som *Agrarius officialis*, men han virkede som *Agaricus officinalis* ɔ: Fyr-Svamp i Ministeriets Tømmerværk. Sikken en Fyr! Og sikke Tømmermænd!

En Pige med Levemaade.

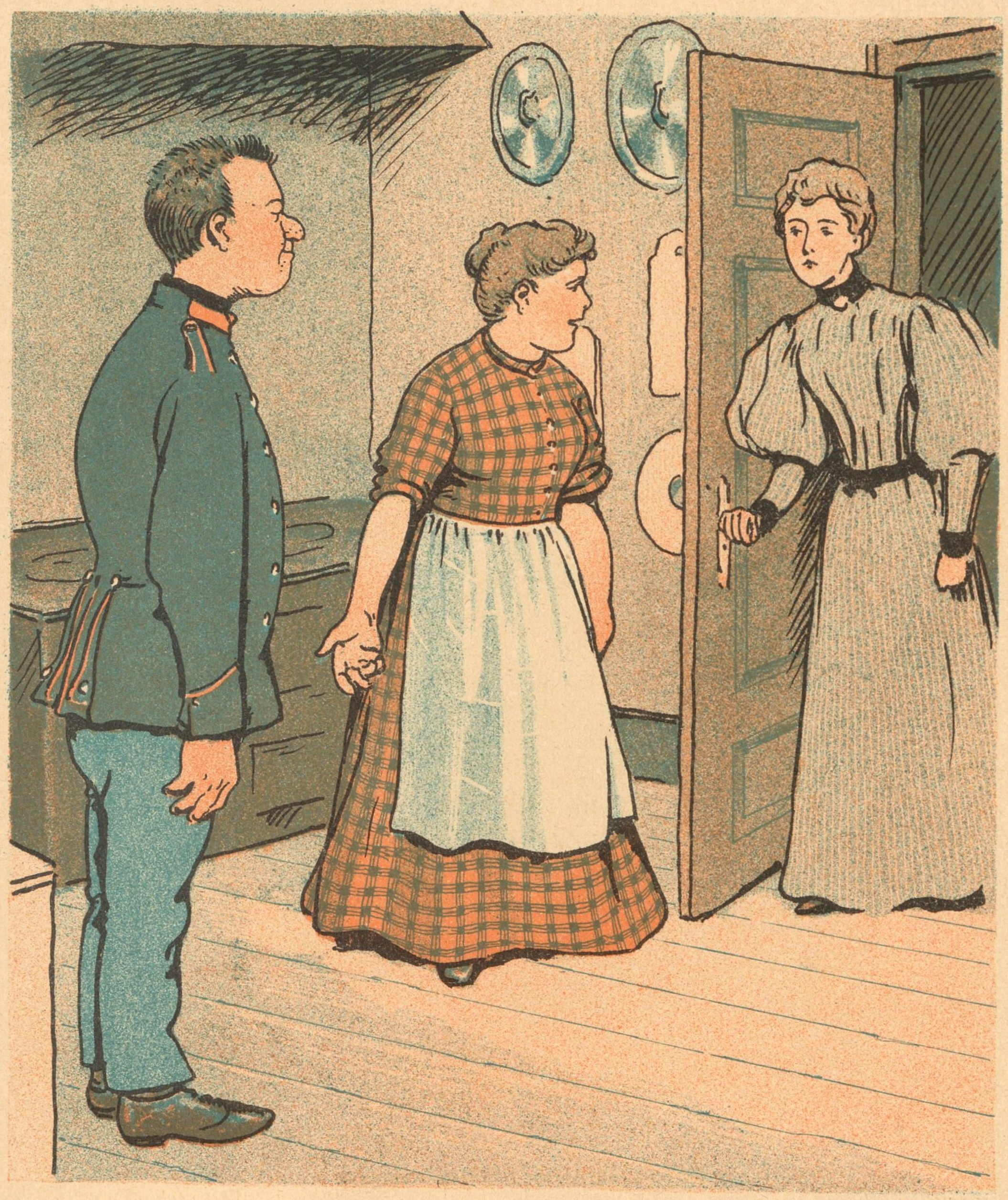

— Det er Fruen, og det er min Forlovede, Hr. Hansen.

Farveharmoni.

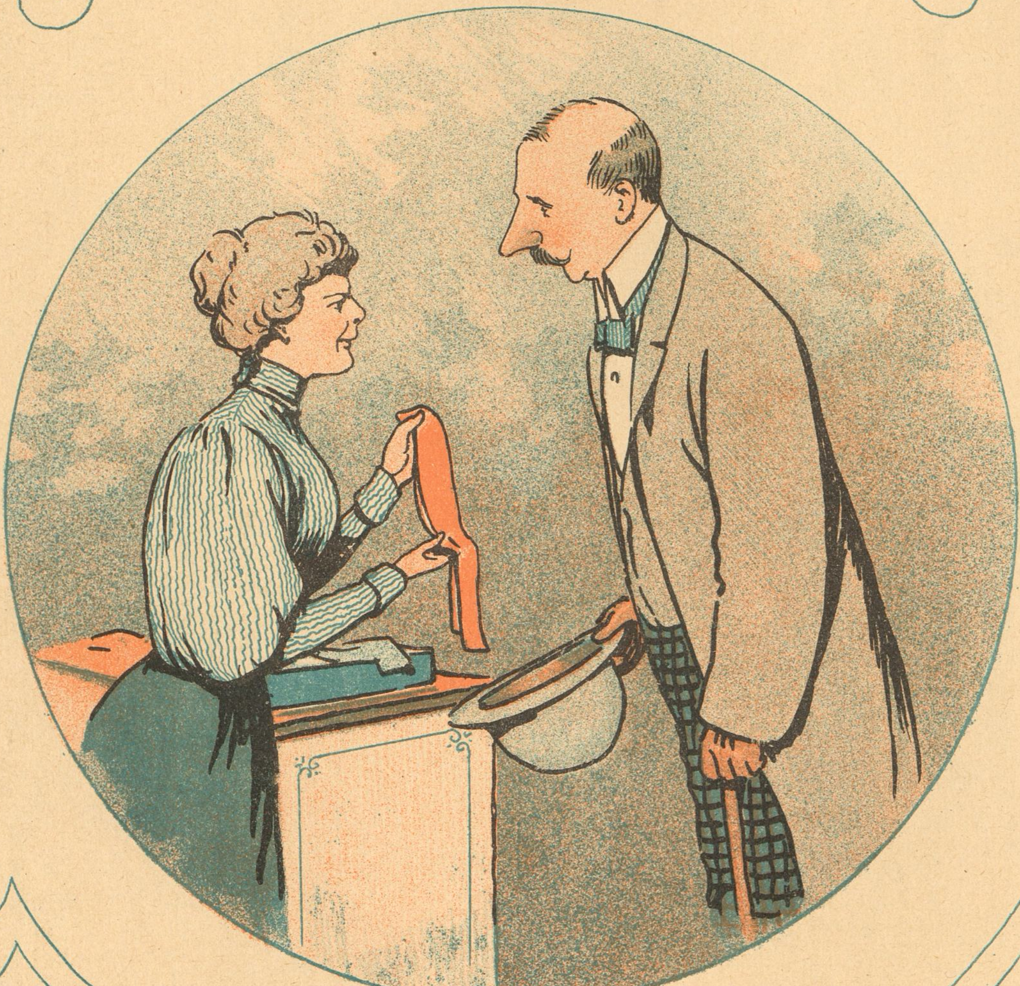

— Jeg vilde gjerne have et Slips, der kan staa til mit Haar.
— Ja, det har vi næppe; men her er et, der vist kan staa til Deres Næse.

Af Beværternes Begrædelsers Bog.

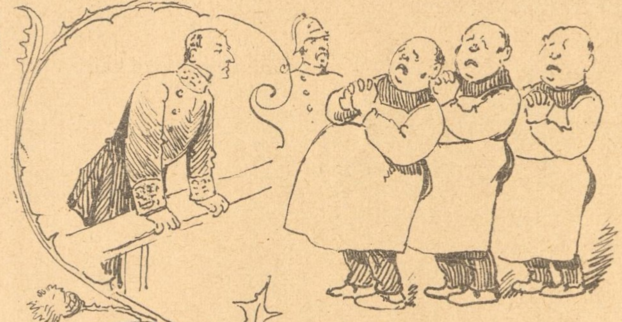

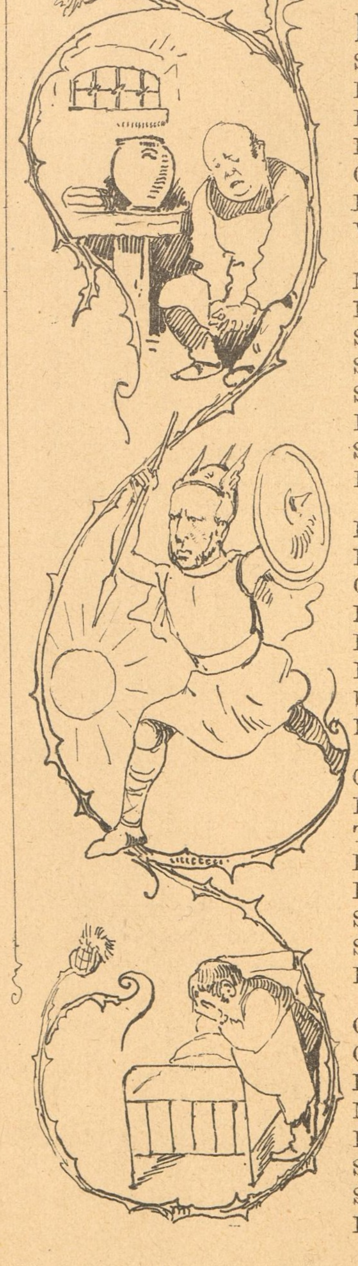

En Beværter, ilde stillet,
Slemt af Magistraten drillet,
Loven overmaade streng,
Kræver Stald og opredt Seng.
Ellers ikke Spor af Snapse,
Grumt man monne ham afklapse
I den offentlige Ret:
Vand og Brød det faar han let.

Milde er de vise Fædre:
Kan det ikke laves bedre,
Søllegaard det sølle gaar?
Sølvet gaar: han Bøder faar.
Stor Debat paa vores Domhus:
Lad dem bare lave Romhus,
Særlig man i Varmen faar
Lyst dog til en lille Taar.

Borgermestren som Ejnherie.
Kæmper imod Varmeferie,
Og Beværtermaden Koch
Finder ikke nøgtern nok;
Plages endelig man af Tørsten,
Ikke drikke som en Børsten-
binder dog behøver man —
Man har jo Kommunevand!

Og til Bedste for Moralen
Faar de stadigvæk paa Halen,
Tømme maa de da om Kaps
Endnu mangen bitter Snaps.
Der er ikke Spor af Henstand,
Selv den allermindste Gjenstand,
Som man i Lokalet nød,
Bliver let til Vand og Brød.

Og, mens nu de ynksomst græder
Over deres Sengesteder,
Har et Udvalg man sat ned
Med den vante Grundighed.
Bare ej man af Rankune
Skaffer dem fra deres Dyne
Sluttelig i Sengehalm —
Blot fordi de gjorde Kvalm.

Wegweiser

für

Deutschen, die nach Kopenhagen reisen werden wollen

Ach, lieber Germane, sind Sie wieder einmal da! Es ist eine grosze Freude, Sie wiederzusehen, denn wir fürchteten uns ein wenig, Sie wären beleidigt, weil die dummen dänischen Westerhaffsfischer nicht das ganze Seeterritorium den gesinnungstüchtigen deutschen Fischern überlassen wollen aber unverschämt genug sind, um selbst auf eigenem Boden fischen zu wollen. Das ist gar schøn non Ihnen, desungeachtet kommen zu wollen. Nehmen wir dann eine vom Kultusministerium empfehlte deutsche Karte und setzen wir uns in den

Ringomnibus. Das ist eine gute Idee wom schneidigen Heide, daß er uns diese herlichen Omnibussen gegeben hat. Denn jetzt könn n wir ja so rund-rund-rund, so frøhlich, so frøhlich fahren, wie der nationale Dichter Jeppe auf dem Berge sagt. Kommen Sie aber nicht auf der Kaufmacherstraße, lieber Germane, denn da fahrt nicht nur der Heide aber auch der Behrens mit Omnibus, und darum sind die beiden Gesellschaften nicht eben Omnibusenfreude, und leider, es sind auf der Kaufmacherstrasse schmale Ørter, so daß Sie z B. beim Rundenthurm sehr leicht zwischen zwei Omnibussen wie mit Zucht zu melden ein Laus zwischen zwei Nägel geklemmt werden kønnen Aber was ist das! Das haben Sie niemals bevor hier in Copenhagen gesehen, das sind ja

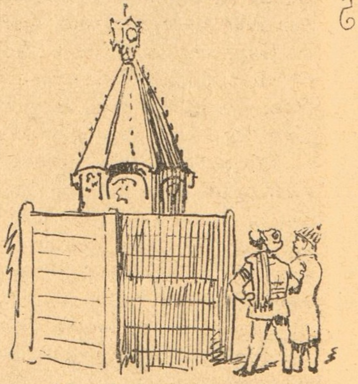

Die Kiosken Aber sie verhehlen sich verschämt hinter einem Plankenwerke, und das haben sie jetzt beinahe ein ganzes Jahr gethan, denn die jungfräulichen Kioske zögern damit ihre Lieblichkeiten dem groszen Publikum gegenüber auszustellen, und darum hat noch nur ein einziger, ihr eigener Ritter nämlich, sie gesehen. Aber er ist auch ein Ritter ohne Furcht und Datteln. Sie kønnen darum nicht hinein kommen, lieber Germane, sein sie aber geduldig, denn Abends kønnen Sie ein so ausgesuchtes Genuſs haben als zu kommen in den

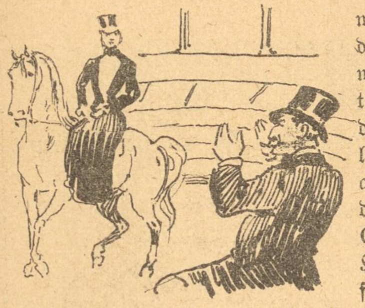

Cirkus Schumann. Das will sagen, wir kønnen ja hoffen, dasz Sie herein kønnen kommen, weil Sie aus dem groszen Vaterlande sind, denn für uns dummen Dänen ist es nicht so leicht. Das kommt zuerst darauf an, ob der Herr Direkthor und die Herren Kontrollören unseres Gesicht leiden kønnen, denn der Herr Direkthor ist ein Menschenfeind und befindet sich am besten, wenn er ganz allein au sein de sa famille im Circus ist. Da sitzt er und applaudirt seine Frau, und die Frau applaudirt ihren Mann, und so ist Alles eine liebliche und freundliche Idylle, die ihrem Herzen weiden muss. Und wenn Sie hinein kommen, dann werden Sie villeicht zum Thee der Landsmannsschaft wegen geladet. Und dann wird der Herr Schumann gewiss triumfiren, dass keiner profaner dummer Däne in den zarten kleinen Familiencirkel eingedrungen ist. Aber gehen wir lieber weiter, lieber Germane.

En Afsløring.

Saa er han da endelig naaet til at blive grundig afsløret, den gamle Pjerrot — det har han saamænd trængt til længe. Hvilket Væld af glade Minder trænger sig ikke frem ved Tanken om denne vort Lands pudsigste Figur. Hvor mange forskjellige Roller har han ikke spillet i sit Liv og allesammen komiske. Hvormange Mennesker har han ikke moret ved sine løjerlige Forvridninger fra Venstre til Højre og omvendt og hele sin tilsyneladende saa troskyldige, men i Virkeligheden vel beregnede Spillemaade. Hver Gang han kom frem paa Scenen vidste man, at nu kom der et eller andet Puds, som han havde forberedt ude i Kulisserne. Snart spændte han Ben for sin Principal eller gjorde Attentat paa hans Taburet, snart sladrede han om og vrængede ad de andre Medlemmer af Husstanden, og snart klinkede han en syndig Masse Postelin. Skjønt han nok af og til ragede sig en Portion Klø til selv, kom han dog næsten altid mærkværdig godt fra sine Streger, og derfor var han ogsaa altid parat til nye.

Hans Afsløring nu vil ikke gaa af uden en større Fest, der dog vil holde sig indenfor moderate Grænser. Fredelige Mænd vil mødes og fryde sig over det gemytlige Pjerrot-Hoved med de smaa listige Øjne, naar Busten befries for det indhyllende Sækkelærred — den gamle Las. Og uskyldige Børn vil raabe: „Sig noget, Pjerrot!“ men Pjerrot vil ligesaalidt nu som før sige noget — i alt Fald noget, man kan blive klog paa.

Hvad saa?

Stundom Varmen gjør sig gjældende
Paa en Maade, der er fældende
Alle gjældende Principer,
Saa at Traaden ganske glipper
Som da nu fornylig Lars
Rørte Højre ud til Fars.
Saa man spørge maa ved Disken:
Hvad er Kjødet? Hvad er Fisken?

Venner, Tiderne er onde!
Hvem, der bare blunde kunde
Og aldeles være fri
For at se det Maskepi,
Som i Højre nu skal drives,
Mens Konspirationer trives
Frodige som Sæd i Vaar,
Hvor Agrarernes Harver gaar.

Mødet af de Delegerede
Slemt Lars Dinesen generede:
Bare Tanken var tilstrækkelig
Til at gjøre ham forskrækkelig
Opsat paa at sige noget,
Om det aldrig var saa broget.
Bagved Bojsen staar og griner,
Men — han holder gode Miner.

Fulgt af sine fulde Fem
Lars forlod sit Højrehjem,
Blev af Glæde helt perplex,
Da de fulde fem blev sex!
Lars forstaar en Ko at vende:
Alle vise Syv vil ende
Som moderne Overløbere
Mellem Bojsens Kandestøbere.

PUKs Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

St. Hans-Aften, *fin de siécle.*

Vi har sagt det saa tidt, og Du véd det s'gu godt,
Du er dejlig, Du Kvinde i Nord!
Men, vil Mænd Du forhexe ved Luftringe blot,
Maa Du hellere hilse din Mo'er.

Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 28. Juni. Nr. 26

En Oase.

— De har vel dejligt Kildevand herude?

— Ja, ded æ nu li'som vi ta'eret; naar der æ novet, æ'et plomret, og naar de æ klart, æ der itte novet.

Til Kle —

Ved Toldboden stiger Reedtz-Thott i Land.
(Hans Barter ere saa stride),
Sin Badekur maatte den stakkels Mand
Afbryde, før det var Tide.

Han hørte om Sehesteds store Ord
Og alle hans Blus og Brande,
Derfor han atter til Hjemmet for
Og bort fra de fremmede Lande.

Der stod han da som en Tordengud,
Saa uheldsvanger og bister,
Og stirrede paa den arme Knud,
Den unge Landbrugsminister.

Og Knud sig tørrer om Skægget brat,
Thi Taaren paa Kinden brænder;
Han knuger sin nye Ministerhat
Imellem de sitrende Hænder.

„Hvorledes er det dog med Dig fat?
Du laver Agrar-Ballade,
Raaber og skriger som en Besat
Og det paa offentlig Gade!

Er det de flunkende nye Klæ'r,
Der gjør Dig saa velfornøjet?
Viser Du Bonden, hvor stolt Du bær
Det Guld, der sidder paa Tøjet?

Vel har jeg tømt saa mangen en Skaal,
Men ingen besk som den sidste.
Nu maa Du søbe Din egen Kaal,
For Højre vil jeg ej miste.

Og gjorde jeg Dig din Ret, dit Skrog,
Du skulde bort Dig forføje;
Saa kunde Du gaa til „Dannebrog“
Og til Alberti fra Kjøge.

Men gaa nu atter — nej ingen Tak —
Til Kabinettet det høje;
Der møder Du Hørring, Rump og Schnack,
Som med Dig skal holde Øje.“

Saa talte Chefen, og lille Knud
Loved sig selv bevæget
At slaa Politiken af Tankerne ud
Og bare tale — om Kvæget.

Et nyt Ministerium.

(Telegrammer fra Ritz. Bur.)

Kjøbenhavn, 20. Juni. Der er i Dag bleven oprettet et Fjerkræ-Ministerium, hvorunder tillige henlægges Kanin-Avl. Departementchef Madsen, der i Fjor avancerede fra Kontorchef, er bleven udnævnt til Fjerkræ-Minister. *„Hønseavlertidende“* modtager Efterretningen med noget Forbehold, da man hellere havde set en professionel Hønseavler, som f. Ex. Niels Nielsen, i Spidsen for Ministeriet. Den konservative Presse er yderst kølig, kun mener det af Folkethingsmand Dines Larsen inspirerede Blad, at Fjerkræ-Ministerens Udnævnelse netop er et Pip i rette Tid.

Kjøge, 21. Juni. Det herværende store Fjerkræavler-Møde aabnedes i Dag. Redaktør Niels Nielsen (*„Hønseavlertidende“* eller *„Nattens Vidundere“*) aabnede Talernes Række. Han foreslog, at Oprettelsen af et hønsepolitisk Parti paa Rigsdagen paa Grund af de uhyre Vanskeligheder skulde opsættes, til den nuværende Valgperiode var udløben. Fjerkræ-Minister Madsen betonede derimod under Forsamlingens uhyre Jubel, at Ministeriet ikke kunde gjøre noget, uden at Fjerkræavlerne organiserede sig politisk. „I et stærkt fjerkræpolitisk Parti ligger Danmarks Fremtid! Kjøge Høns leve!“ Derefter talte Redaktør Niels Nielsen paany og udtalte, at efter Ministerens Ord vilde Fjerkræ- og Kanin-Avler-Politiken sikkert blive „den Bølge“, der vilde rive Alt med sig.

Kjøbenhavn, 22. Juni. I Anledning af Fjerkræ-Ministerens Kjøge-Tale ere alle Regeringsbladene enige om at opsige Regeringen Huldskab og Troskab. *„Hønseavlertidende“* derimod er overordentlig begejstret for Talen og betoner, at nu maa det være det rette Tidspunkt for Fjerkræ-Avlerne til at forlange Told paa Haner, Spiritusbeskatning til Fordel for Avl af „Stænkede“, Eftergivelse af

Grundskat paa Hønsehuse, Præmier for ypperlig Dyrkning af Ænder m. m.

(Senere Telegram.) Folkethingsmand Dines Larsen har i Harme over den konservative Presses Holdning og for at opretholde Enigheden meldt sig ud af samme. Han betoner i sit Manifest, at Fjerkræ-Politiken efter hans Mening netop er i Overensstemmelse med Partiets Program, og særlig glædeligt er det, et Fjerkræ-Ministerens Udtalelser ogsaa omfattede Kanin-Politik. Han vil derfor gjøre sit Yderste for at støtte Regeringen paa dens nye Bane.

Kjøge, 23. Juni. Paa Fjerkræmødet i Dag blev der bragt Fjerkræ-Minister Madsen en stormende Ovation. Han blev baaren i Guldstol og tiljublet som Danmarks første Hane- og Hønsemand. Redaktør Niels Nielsen foreslog et Fakkeltog samt at udnævne ham til Æresmedlem saavel af Hønse- som af Kanin-Avlerforeningen. Begge Dele modtoges med stormende Akklamation.

Kjøbenhavn, 24. Juni. Ved sin Hjemkomst fra Udlandet har Konseilspræsidenten i Dag offentliggjort en Skrivelse, hvori han betoner, at Fjerkræ-Ministerens Udtalelser, der for Resten ved et lille Uheld vare komne til at udtrykke det modsatte af, hvad han mente, selvfølgelig ikke paa nogen Maade betød en Forandring i Regjeringens Politik. Regjeringen vilde vel gjøre, hvad den kunde, baade for Hønse- og Kanin-Avlere, men kun, naar det kunde ske uden Forurettelse af andre Samfundsklasser.

(Senere Telegram.) Folketingsmand Dines Larsen udtrykker sin Glæde over Konsejlspræsidentens Skrivelse. Han betoner, at Fjerkræ-Politiken er i skarp Modstrid med Regeringspartiets Program, og særlig sørgeligt var det, at Fjerkræ-Ministerens Udtalelser ogsaa omfattede Kanin-Politik. Han vil derfor gjøre sit Yderste for at støtte Regjeringen paa dens gamle Bane.

Kjøge, 25. Juni. Ved Fjerkræmødets Slutningsmøde holdt Fjerkræ-Minister Madsen et belærende Foredrag om Opdrætning af *Mæfikker*. Stemningen mat. Niels Nielsen erklærede, at Fjerkræ-Ministerens Udtalelser havde været en Skuffelse, og at Bestyrelsen skulde tage under Overvejelse, hvorvidt han kunde optages som menigt Medlem af Hønseavlerforeningen og faa dennes Blad, *„Nattens Vidundere“*, tilstillet.

Bølgen.

Motto: En Landmands Brud
har Bølgen kjær.

En Profet ved Navn Brandt har spaaet, at et frygteligt Naturfænomen snart vil opstaa heri Landet. Midt inde i Landet vil der en Dag danne sig en vældig Bølge (Danmark er jo et bølgeformet Land), som med ustandselig Kraft vil vælte frem og overskylle alle Byerne. Han opfordrer derfor indtrængende alle de Ugudelige i Byerne, hvis de har deres Liv kjært, da i Tide at omvende sig til den rette Tro, der finder sit Udtryk i Sætningen: „Der er kun en Knud og Brandt er hans Profet!“

Hans Profeti har vakt stor Sensation, og 7 kloge Ugudelige har allerede omvendt sig og derved reddet sig op paa det Tørre.

Bliver Bølgen en Ødelæggelse for Byerne, vil Landet til Gjengjæld faa Velsignelse af den store Vandmængde; thi Agrarernes Jorder vil gjødes og frugtbargjøres i den Grad at de vil yde Mangefold overalt, hvor der nu trods alle energiske Bestræbelser kun avles — Enfold.

Sommernat ved „Gurre“.

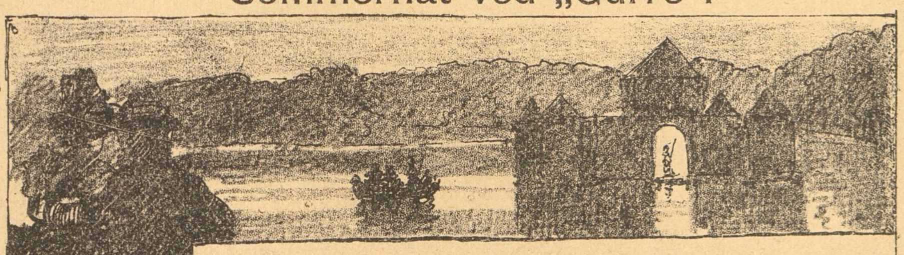

Alt er Solen svunden,
Dagen er forbi,
Nu er Glædesstunden
Over Tivoli.
Præmie-Race-Hanen
Galer idelig.
Hjemme Gurre-Thranen
Slumrer blidelig,

Yndigt gjennem Natten
Lyder Kvinde-Hvin,
Ude fra Fregatten
Mangt melodisk Grin.
Mod de tavse Vande
Yngling bøjer sig,
Holder paa sin Pande,
Ofrer sagtelig.

Amor midt i Skaren
Lurer som en Los;
Henne ved Basaren
Sødt to Damer slaas.
Svend til Mø saa kjærligt
Hvisker ømme Ord,
Faar et Svar saa ærligt:
„Hils Du blot Din Mo'r!“

Midt i Søen „Gurre“
Stander nydelig;
Vilde Duer kurre
Kiste-frydelig.
Paa den stærke Glente
Ingen giver Agt —
Hu! der er Betjente
Paa den vilde Jagt!

Hvor blev Moralen af?

— Du kan ikke tro, hvad det var for en yndig Præken i Dag! Man bliver virkelig et bedre Menneske, naar man hører Pastor Jensen tale.

— Men Du er jo kommen før hjem, end Du plejer?

— Ja, jeg kjørte med Omnibussen og — tænk Dig, Konduktøren glemte at tage Betaling, saa jeg sparede da de Penge.

En lille Skrighals.

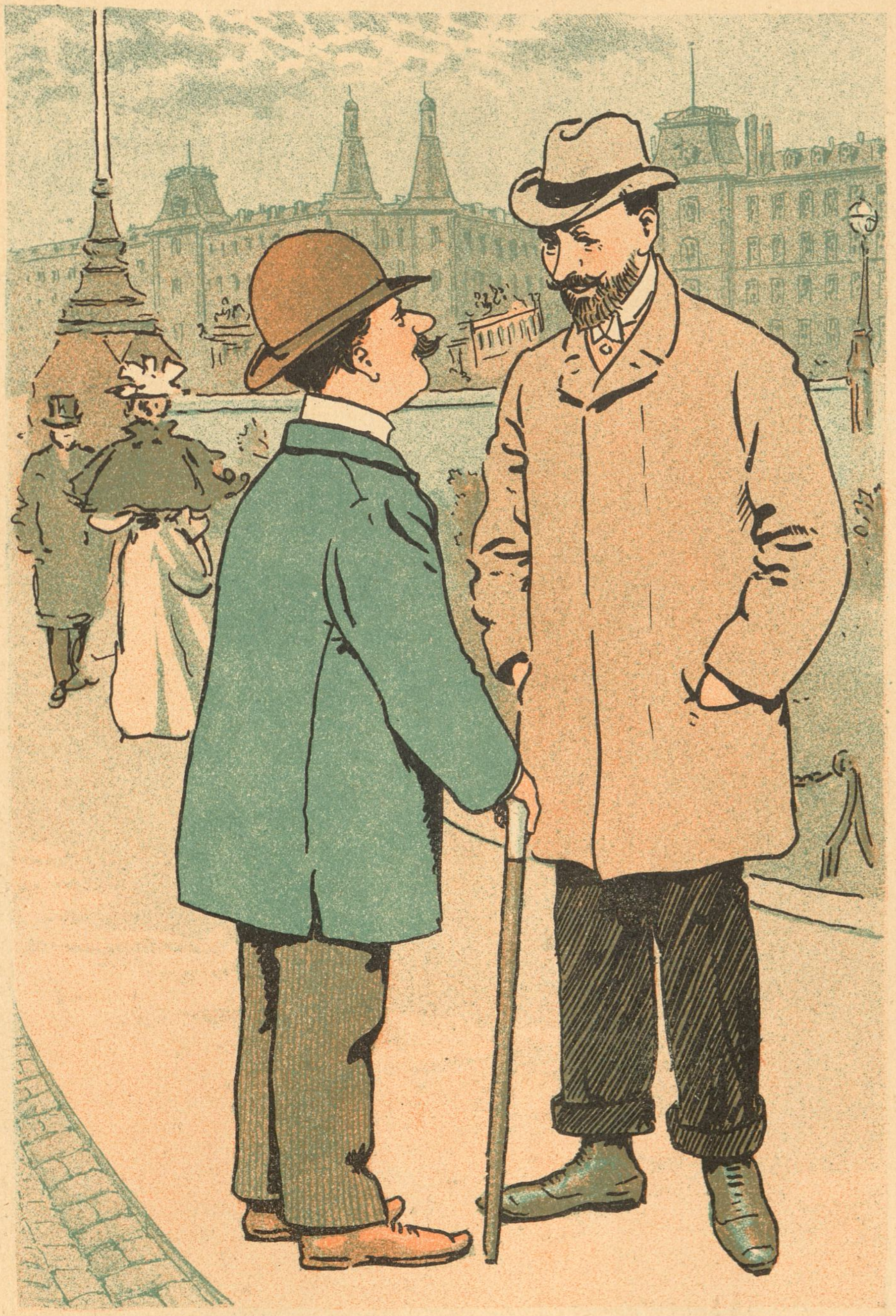

— Til Lykke, Hansen! Jeg hører, der er kommen en lille Dreng hjemme hos Jer.
— Det var som bare Fan'en! Kan han høres helt herud paa Nørrebro?

Paa Afmagringskur.

En Forfatter har hidtil sig mæsket,
Siddet nok saa gemytlig paa Flæsket,
Naar med Held og med lidt Energi,
Han var kommen hos Greven paa Sti.
10 Procenter han fik for et Stykke!
Gjorde end det kun maadelig Lykke,
Blev Profiten alligevel net –
Og saa fik han en gratis Billet.

Peter Hansen i Ferien blunder
Ganske smaat, mens dybsindig han grunder.
Pludselig han paa sin Kanapé
Farer op: „Jeg har faa't en Idé!"
Og til Greven paa Stand iler Peter:
„Hør, hvordan vi skal tjene Moneter,
Vi Forfatterne gi'er blot et Smæk,
Saa vort Underskud strax er – pst! – væk.

Alle gaar de og bliver saa fede,
Saa de ej gider andet end svede,
Selve Edvard til sidst bliver lad,
Og han har dog hængt i trods Fru Gad;
Drachmann saa jeg i Gaar, han har Mave,
Sofus Schandorph ser ud som en Pave,
Christiansen er vist i Paris,
Benzon drikker Champagne med Is.

Komponisterne ogsaa faar Foder,
Saa de slaar nogle Slag efter Noder:
Enna fik sig en Cykel i Fjor,
Bechgaard ude paa Landet nok boer.
Klippes maa deres Pels og ej klappes,
Ellers ender det med, at de slappes,
Og saa er det jo rart med lidt Mønt,
Da Besøget i Vinter var tyndt."

Greven venlig paa Skuldren ham klapper,
Og de fede Procenter afknapper;
Men Forfatterne saadan *en bloc*
Tog med Ro det dog mærkelig nok.
Da de Fleste jo saadan er stillet,
At de ej deres Stykker faar spillet,
Er det nemlig for dem lige fedt,
Om de skulde haft stort eller lidt.

Wegweiser
für
Deutschen, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.

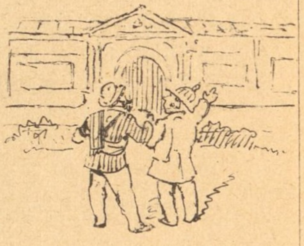

Das Kunstmuseum. Lesen Sie die dänischen Zeitugen, lieber Germane, z. B den „*Dänenbunt*"? Gewiss nicht, denn sonst würden Sie wissen, dass es für uns Dänen ein allgemeines Volksvergnügen ist, das Kunstmuseum zu öffnen. In „*Dänenbunt*" haben Sie nämlich alltäglich lesen kønnen, dass jetzt würde das Museum endlich geöffnet werden, aber noch hat es gar keine Öffnung bekommen Vielleicht wird es überhaupt nicht geöffnet. Wir müssen uns dann genügen lassen damit, das Museum auswendig zu besehen, und das ist wohl ganz schøn, aber weil die Kunst, wie es scheint, lange ist, und das Leben kurz, so lassen uns lieber ein wenig auf das Leben gehen, lassen uns weiter gehen in das

Tivoli-Harem, das vom Herrn Lassen angelegt ist, warum es auch zur *Devise* haben sollte: Leben und leben Lassen. Das Harem ist mit einen Ingang versehen, und das bedeutet, dass man auf einen Wildmann geht, wenn man sich ins Harem Lassens inführen lassen werden will. Und obgleich der Orientalist-Doktor Inselstrup das Harem untersucht hat und gefunden, dass es recht orientalisch ist, so kønnen wir uns brillant ohne Harem klaren Denn spät des Abends ist das ganze Tivoli mit Zucht zu melden ein groszes und viel grøszeres Harem, wo die von den namengegebenen Herren eingeführten junge Damen mehr als hinlänglich haremisiren und Polizei und Nachtwächter einen langen Marsch blasen. Denn der Director Kranich ist kein Nachtrabe, und darum geht er zum Bett mit den Hühnern in der Ausstellung und sieht nicht das Leben lassen, das doch viel schlimmer als des Lassens Leben ist. Wir sind ja aber sittlich, lieber Germane, lassen uns darum nicht länger im Harem verweilen, lassen uns aber lieber weiter gehen ins

Kinoptikon Da haben wir auch den Vortheil, dass doch das Rauchen unmøglich verboten sein kann, denn zuweilen wird das Kinoptikon abgebrannt und geht auf in Rauch. Und das ist noch das grøsste Sensationsnumer des Kinoptikons gewesen worden. Aber es kønnte doch geschehen, dass der **Pacht** packt Ihnen beim Kragen, wenn Sie anzünden, denn der Pacht hat das Kinoptikon verpachtet, um darin lebendigen Bilder zu vorstellen. Aber wo das Kinoptikon jetzt steht, da ist früher die *„freie Ausstellung“* gewesen, wo der **Willumsen** auch „lebendige Bilder“ ausgestellt hat. Dieses Jahr hat er nur einen Reklamenplakat gemalt, und das war ein famoser Plakat Aber darum ist die Stadt auch schon ganz plakatenvoll. Das wollen wir aber nicht sein, lassen uns darum lieber auf das Hotel gehen und uns ins Bett legen Nächstes Jahr, wenn Sie wieder kommen, dann werden Sie die ganze Stadt plakatvoll von Hotellen sehen, denn jetzt wird auf jeder Strassenecke ein neues, prachtvolles Hotel eingerichtet, so daß bald die Kopenhagener selbst auf Hotel liegen müssen, weil ihre Häuser niedergerissen und zu Hotellen umgebaut sind Und bis dann gehen wir immer weiter herum, mein lieber Germane.

St. Hans-Nachspiel.

Dyrehavsbakken stod paa den gloende Ende, og det mylrede inde under den som i en Myretue. Der var en Konsejlpræsident med syv Ministre, et helt Parti var der og en Statsrevisor med sex Agrarer, som gik rundt og fortalte hele Verden, og hvem der ellers vilde høre det, at der er kun én Højrepolitik, og **Lars** er dens Profet.

Men den ene af Ministrene var der ingen, der kjendte, skjønt hans Hat var lige saa trekantet som de andres.

„Er det **Rump?**“ spurgte en af Partiet, for han gav nu altid Partiet som den videbegjærlige; man er jo ikke forpligtet til at kjende alle Ministrene, naar der kommer en ny hveranden Dag.

„Sikke noget Schnack,“ sagde en anden, der var klogere, for han havde en Fætter, som var noget i den røde Bygning, „det er jo ham fra Odense!“

„Det kan man for Resten ikke se uden paa ham,“ sagde den videbegjærlige.

„Nej, men jeg har ogsaa Agrarkundskaber, og de er nyttige. **Sehested** han er **vor** Mand, forstaar Du, og vi har skyndt os med at tage ham til Indtægt. Du har vel nok hørt, at der er rendt 30,000 Agrarer fra os. Men Sehested har svoret at opretholde Disciplinen efter preussisk Methode, saa nu kan Du være enig med dig selv om, at vi nok skal beholde dem, vi har.“

„Det var et Ord i rette Tid,“ sagde Statsrevisoren. for han var saa agrarministeriel, at han havde ombyttet den oprindelige *Gloire (de Dijon?)* i Knaphullet med en Bonderose. „Sehested skal være Stortrolden blandt Højfolket, og saa er han saa dejlig ny, saa **Frederik** gjerne kunde spise ham, hvis han bare turde.“

Saa kom Agrarministeren gaaende, men han sagde ikke noget, for han havde sagt i Odense alt, hvad han vidste.

Og saa kom hele Partiet, men det sagde heller ikke noget, for det var saa benovet, som et Parti kan blive, naar det er ved at gaa i Stykker. De menige Smaatrolde inde i Højen vidste hverken ud eller ind, de syntes bare, at det hele politiske Æventyr udviklede sig noget kalejdoskopisk.

Og Lars gik udenfor Højen, for der kunde han ikke nære sig, og saa haanligt paa de andre, som blev derinde.

„Jeg staar stærkt, for jeg staar alene,“ sagde han; han kunde jo sin Ibsen paa Fingrene.

Gjæstgiverne i Udvalg.

Her i Byen mange Sjæle
Tørstige gaar rundt og pæle.
Hver en Kjælderhals er fyldt,
Hver en Knejpevært forgyldt.
Hele Staden nys det undrede,
At vi har kun otte Hundrede,
Medens forhen hele tolv
Inviterede paa Sold!

Ikke blot for **Søllegaard**
Det for Skranken sølle gaar,
Af Kolleger har han mange,
Som har istemt Klagesange.
Loven er saa strix og streng:
Om de end har Bord og Seng,
Maa de ikke Fusel skjænke,
Sidder selv paa tomme Bænke.

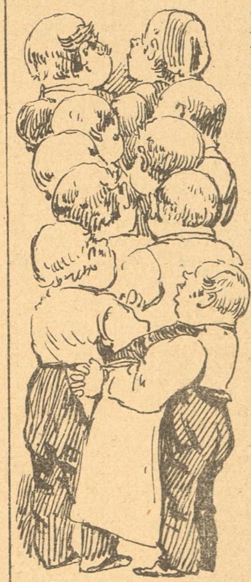

Og Borgmesteren holdt Talen,
— Den, vi kender, om Moralen —
Sagde, at man maatte sande,
At i kultiverte Lande,
Hvor der var for meget Sprut,
Heldte Værterne man ut
Eller gav dem Vand og Brød,
Til de deres Synd fortrød.

Hvorfor driver Magistraten,
Denne Stat i Hovedstaten,
Handel vel med Borgerskaber,
Som beheftes af et Aber?
Nu skal dette Spørgsmaal prøves
I et Udvalg, hvor der øves
Fuld og stor Retfærdighed,
Eller Sagen syltes ned.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den 28. Juni 1796—1896.

Selv barnløs af Byens Børn hun sig tog
Og talte Moderens milde Sprog,
Og de, som den Gang var hjemløse Poder,
Nu sætter et Minde for deres Moder.

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 5. Juli. Nr. 27

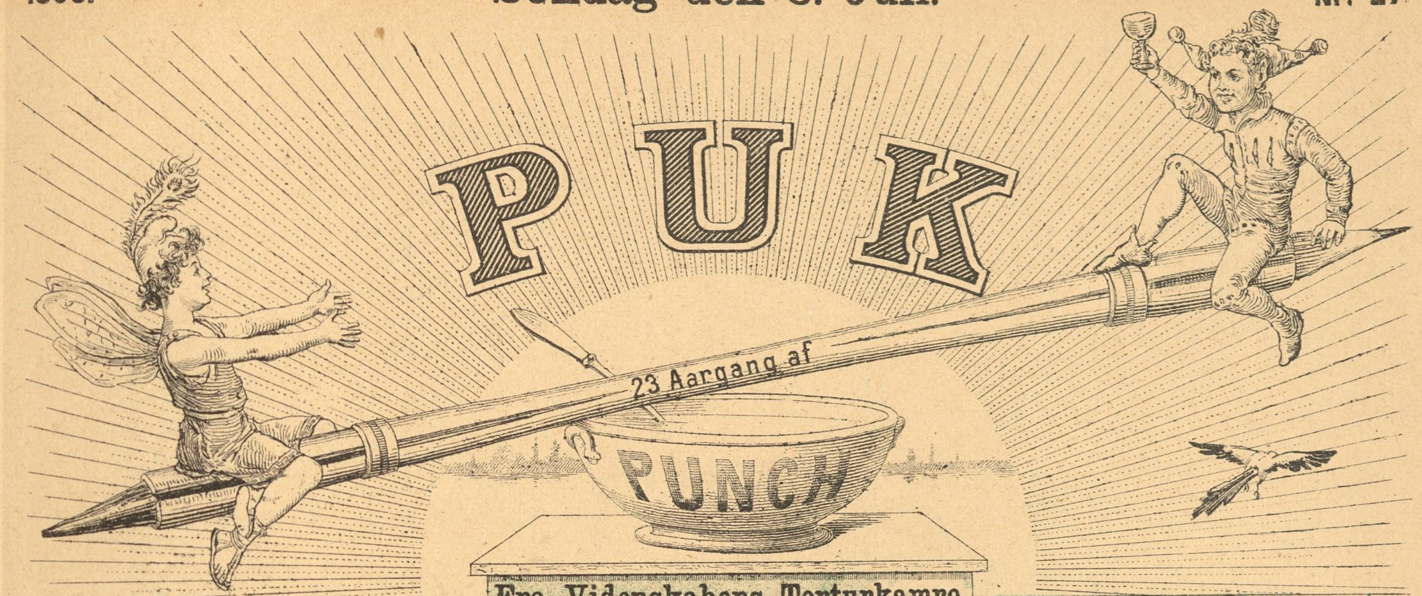

Fra Videnskabens Torturkamre.

— Hvad græder Du for, min Dreng?
— Je' har sat over for Stil.
— Hvad ha'de Du da skrevet forkert?
— Je' — je' ha'de skrevet et *v* for mange i Sælhund.

Berlinerbesøget.

Li-Hung-Chang fra Kinesiens Land
Det er en grumme mægtig Mand,
Kan gjøre næsten, hvad han vil,
Derfor Berlin han rejste til.
Tyskerne gjorde dyb Reverance,
Fandt, at det var en ypperlig Chang-se,
Tænkte: „Lidt Skillinger nok han gi'er,
Han skal vel ha' sig en Kruppsk Souvenir."

Glad sig nu muntrer den gamle Knark
I de Berlineres Treptow-Park,
Og som en Stjerne af første Rang
Chang interviewed Berlins Jeanjean;
Hvor han saa viste sig med Pidsken,
Kræmmerne bugted' sig bag Disken.
En Dag var der usædvanlig Pomp,
Han havde kjøbt en Bismarksklump.

Aldrig saasnart hører Bismarck det,
Før han ham skriver en Billet:
„Kom og drik The, men kom betids,
Faa dem en Sludder hos gamle Bis,
Saa skal vi snakke om Kruppske Kanoner,
Og om de Kejs're og Kejseres Koner,
Og, hvis De ikke viser Dem bidsk,
Ender vi med en lille Pidsk."

Li-Hung-Chang gjorde sig meget fin,
Pyntet med Ridejakken sin
Mødte han meget sirlig og stram,
Sagde: „God Dag, det er næsten en Skam."

Og da han sagde: „Vi gaar og pønser
Svært paa en Hær efter preussisk Mønster,
Kan vi ej laane lidt Infanteri?"
Svarede Bismarck: „Det ku' Du, Li!"

Maden, de fik, var meget fin:
Kinabitter og Mandarin,
Men hver Gang Talen faldt paa Krupp,
Bismarck gav Vennen et lille Skub.
Li ham dog svared: „Først vil jeg bare
Se paa den franske og engelske Vare."
Tænk, om derud det slap,
At han Berlinerne drejed' en Knap!

Næringsbevis.

Undertegnede tilkjendegiver herved, at da Hr.

Lars Dinesen

for os har godtgjort, at han har gjennemgaaet den højere politiske Skole saavel i Venstre- som i Højre-Retning tilligemed det afsluttende Kursus i Sammensmelteri, saa at han maa anses for at være fuldt moden til Agrar-Politiken, saa meddeles der ham herved dette Bevis for, at han skal have fuld Frihed til at nære sig som Agrar og deltage i alt til Jordbruget henhørende, saavel det over-jordiske som navnlig det under-jordiske. Foruden den faste Forretning i Gandløse skal han saaledes have Ret til at have Filialer rundt om i Kommunerne; dog er der herved den Forudsætning, at han altid viser sig moderat. Næringen omfatter foruden Jordbrug alle Arter af Forhandling, ogsaa Skind-Forhandling, dog at det herved paases, at det Laadne aldrig vendes ud.

Branth. Andersen-Rosendal.

Millionen kommer!

(Fra *Puks* Korrespondent i Ravnekrog).

Vor By nyder i disse Dage Æren af et sjældent Besøg, idet vor Landsmand, Mr. Jæger-Jensen opholder sig paa det herværende Hotel Harmonien. Mr. Jæger-Jensen er næsten Millionær, idet han er gift med Datteren af den amerikanske Rigmand Mr. Golden, der ejer mindst en halv Million.

Da jeg for syv Aar siden havde haft den Ære at være præsenteret for en kjødelig Fætter af Hr. Jæger-Jensen, var det en Selvfølge. at jeg strax opsøgte Mr. Jæger-Jensen i den elegante Suite Værelser (det grønne med Sovekabinet ud til Torvet), som han beboer paa Harmonien.

Den unge Millionær-Svigersøn var, da jeg blev introduceret, netop i Færd med at gjøre Toilette, og jeg fik da strax et Indblik i Mr. Jæger-Jensens Herligheder: en mægtig Kuffert med pragtfuld Garderobe — Mr. Jæger-Jensen bruger ikke løs Krave, men Manchetskjorte — og flere Toiletgjenstande, Haar-, Tand- ja endog Neglebørste.

Da jeg havde præsenteret mig, kjendte Mr. Jæger-Jensen mig, trods sin Svigerfaders hele Million, strax og rettede en Tak til mig for den Korrespondance, hvori „Puk" vilde omtale hans to Millioner.

Det slog mig strax, at han, at dømme efter et Portræt, jeg havde set hos hans Fætter for syv Aar siden, næsten slet ikke havde forandret sig. De 3—4 Millioner var saamænd slet ikke at mærke paa ham, og han gjorde f. Ex. ikke en Gang noget Forsøg paa at smide mig ned ad Trappen.

Jeg gjorde en Bemærkning om, at det undrede mig.

Mr. Jæger-Jensen smilede og sagde:

„I Amerika vilde maaske Mange i mit Sted have skudt paa Dem. Men jeg haaber aldrig, at Lykken skal fordærve mig, saa at jeg udelukkende handler efter min Lyst."

„Fortæl os lidt om Deres Karriere i „Amerika."

„Gjerne, hvis det kan fornøje Dem." Hvor beskedent trods den halve Snes Millioner!

„Da jeg kom til Amerika, blev jeg ansat i en Forretning. Siden giftede jeg mig med min Kone?"

Hvor henrivende! Jeg spørger ham fremdeles:

Kommer de godt ud af det med deres Svigermoder? Hvad fik de at spise til Deres Bryllup? Kunde de ikke lide at blive Envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire?"

Mr. Jæger-Jensen tier og smiler paa den mest fortryllende, naturlige og ligefremme Maade — akkurat som det kunde være En af os Andre og ikke en Mand paa femten—sexten Millioner. Men jeg gjætter med mit psykologiske Skarpsyn alle hans Tanker.

— — Mr. Jæger-Jensen trækker sig paa dette Tidspunkt diskret tilbage og lader mig ene i en tête-à-tête med sin Svigermoder, der i dette Øjeblik træder ind i Værelset. Denne er en høj, stærkt bygget Dame med et henrivende energisk Udtryk i Ansigtet. Hun viser mig med stor Elskværdighed, hvorledes jeg skal bære mig ad med at finde Udgangsdøren og taler derefter med megen Varme og Liv om sin Svigersøns Landsmænd, saaledes ogsaa om mig.

Fruen har forøvrigt før modtaget Reportere, fortæller hun mig. Som alle Svigermødre taler hun et kjærnefuldt Sprog med stor Energi og med et udmærket Eftertryk.

Medens jeg er under Vejs ned ad Trapperne, er Fruen saa elskværdig at love at gjøre det om igjen, hvis jeg gjentager Visiten.

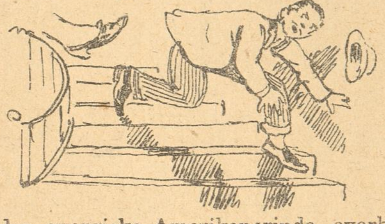

Jeg forlader den energiske Amerikanerinde, overbevist om, at Enhver vilde være velforsynet med Svigermoder, naar han havde hende, selv om hun ikke var gift med Rigmanden Golden med de 20—30 Millioner Dollars.

Albert Snobdrup.

Norsk Maal-Sang.

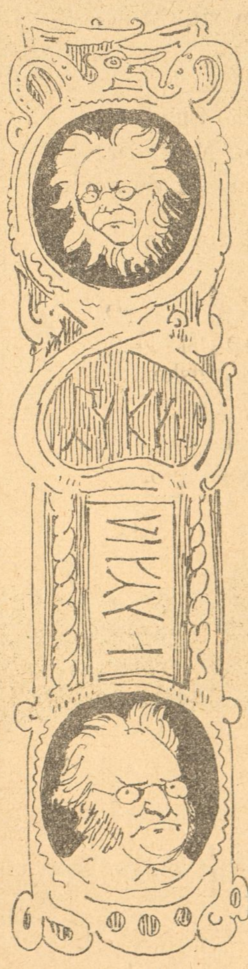

Ja, vi elsker dette Landet
Og dets gamle Sprog.
Være skulde det forbandet;
Om den norske Pog
Ikke helt sig kunde klare
Med Norrøna-Maal.
Vi maa Guttens Kræfter spare,
Skal hans Hug bli Staal.

Hvem i Norges Rige tænker
Tanker paa Latin?
Nej, i Guttens Skaal vi skænker
Bygdemaalets Vin!
Den er kvægende at drikke,
Og Latin og Græsk
Lærer norske Gutter ikke
Uden mange Tæ'sk.

Præst, Jurist og Mediciner
Kan en Gut vel bli',
Skjønt han ikke er Latiner
Og for Græsk er fri.
Blot han Henrik Ibsens Runer
Gjennemstave kan
Og i Bjørnsons Fredsbasuner
Støde, er han Mand.

Norske Gut, Du glad maa være,
At Du slap Horats.
Du bagefter kun skal lære
Norsk til Attestats.
Større Kundskab kræves ikke,
For at Du som Mand
Kan Din norske Pjolter drikke
Ud paa *Karl Johan.*

Udsøgt Selskab.

— Je' var saamænd ogsaa til Jubilæumsselskab hos Lunds forleden, men der var heller ingen af Familien buden, der var li'sedan kun fine Folk.

Folke-kirkelig?

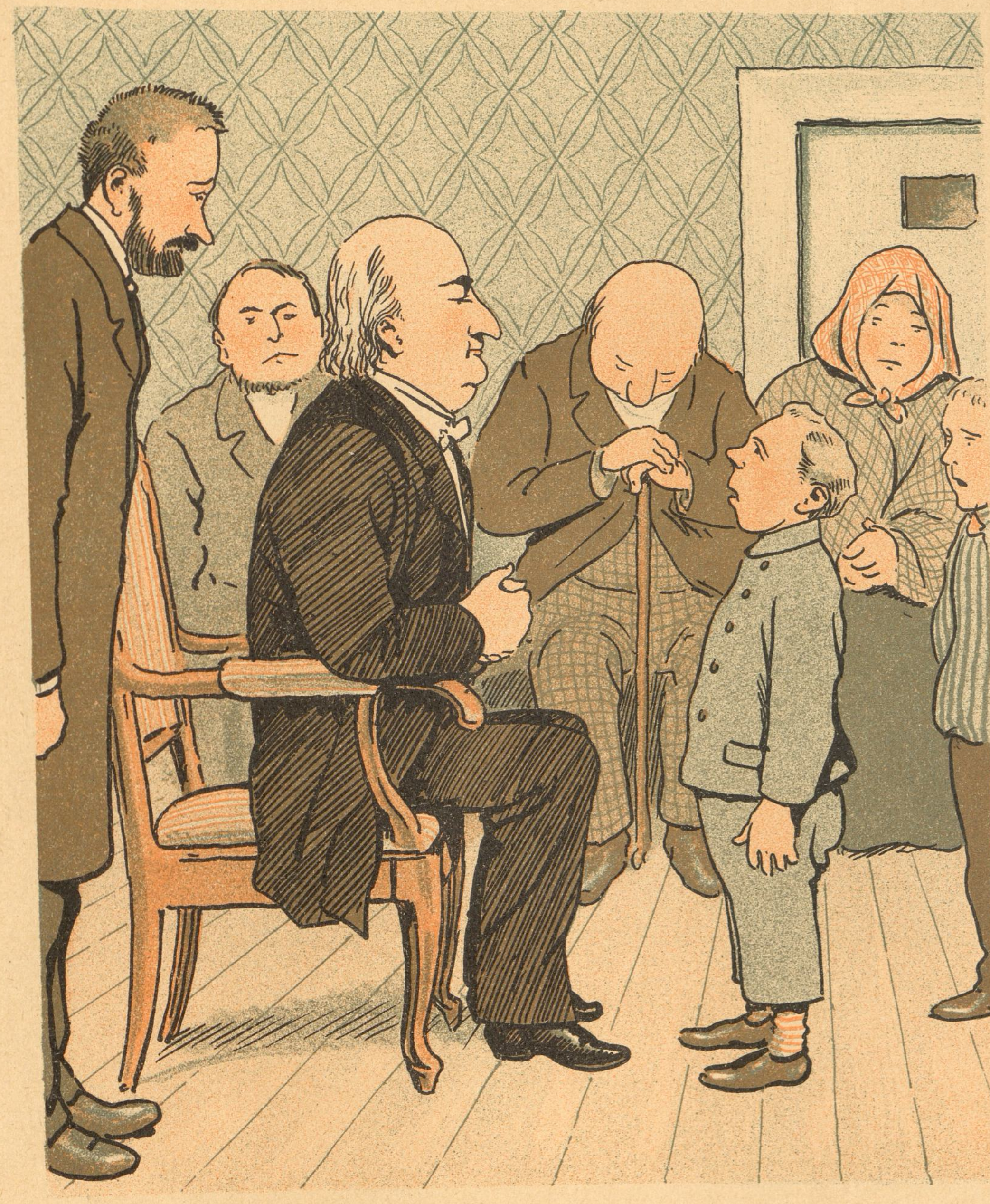

— Naa, min Dreng, kan Du saa sige mig, hvormange Højtider vi have?
— Trej!
— Ganske rigtig, men hvad hedde de?
— Ywl, Pohsk aa Hjallerup Mahrken.

Ak hvor forandret!

(Reedtz Thotts Klagesang.)

Der var en Tid, — den var kun meget lille —,
Min hele Trop var overmaade lang.
Da havde jeg slet intet at bestille,
For der var Fred i Sindene den Gang.

Jeg spøged' i den ømme Fredes Arme
Og sad til Hest paa Fatter Scharlings Knæ'r
Og kjendte Frygt og Grublen, Sorg og Harme
Saalidt som Højres yngste Koryfæ'r.

Da syntes mig, at Frederik var mindre,
Men og tillige meget mindre slem.
Der var saa mange, som saa Stjerner tindre
Og gjorde alt, blot for at fange dem.

Da saa jeg Jacob bort fra Landet glide
Og tænkte: „Gid han evigt blive der!
For, kommer han igjen, man ej kan vide.
Hvoraf, hvor stor, hvor snedig da han er."

Da saa hver Aften jeg Guds Sol at dale
Og lagde mig saa fredelig i Aand;
Da voved ej Ministrene at tale
Og lave Politik paa egen Haand.

Da takked' jeg den naadige Gud Fader,
Fordi han gjorde mig til Landets Sol
Og Midterpunktet for de 7 Plejader,
Der sad saa pent og lydigt om min Stol.

Med barnlig Andagt bad min fromme Læbe
Den Bøn, som Manicus gav mig paa Vej:
„O gode Gud, o lad dem altid stræbe
At blive upolitiske som jeg."

Saa bad jeg smukt for Højre, for det hele,
Og for mit da saa mægtige Parti;
For da var det ej splittet ad i Dele,
Som gaar mig nu saa skulende forbi.

De svandt, de svandt de Fortids blide Dage.
Min Rolighed, min Fred med dem fik Ram,
Nu har jeg kun Lars Dinesen tilbage.
O lad mig aldrig — aldrig miste ham!

Wegweiser
für
Deutschen, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.

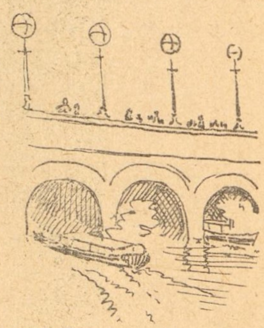

Die Seefart auf den Seen. Wollen wir auf den Schwarzendams- oder Pfifflingesee fahren. Aber, lieber Germane, wo sind denn die alten guten Petroløsen? Ach, sie haben so sehr geraucht, dass sie ganz und gar in Rauch aufgegangen sind Dahin — ach dahin. Sie sind jetzt ein Theil des verswundenen Kopenhagens Und sie waren doch so romantisch und balsamisch; denn, wie Ibsen sagt:

Selbst wenn ich segle mein Schutze auf Grund, o, so war es doch lieblich zu fahren.

Nun haben wir aber e ektrische Kahnen bekommen, und damit ist es auch lieblich zu fahren, selbst wenn sie nicht auf Grund laufen møgen . . . Wie? Ein Seidel Bier? Ach lieber Germane, wenn Sie durstig sind, fahren wir dann nicht nach Østerbrücke, denn die Østerbrücker kreuzen sich, wenn man von einen Seepavillon redet, da sie desgleichen für des Tausend-Deufels Werk halten. Lassen uns dann lieber nach Westerbrücke fahren, und besehen wir

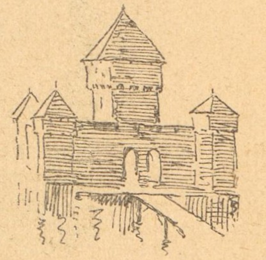

Gurre. Das wirkliche Gurre war vom. Bauspekulanten Wolmer gebaut und ist gewiss Sommerpensionat gewesen. Wahrscheinlich ist ein Restauratør Schwalbe dessen Wirth gewesen, denn in einen uralten Volkslied ist die Rede von einen gewissen Gurre-Schwalbe. Das wirkliche Gurre ist aber längst nur Ruinen und wartet nur darauf, dass der Heide es kaufen soll wie das alte Nasenschloss und elegantes Hotell daselbst einrichten, denn als echter Heide hat er ja gar keine Pietät. Indessen hat Tivoli ein neues Gurre eingerichtet und ein Türck als Burgwächter daselbst einstalliert, welches wahrscheinlich ein Fehler ist, denn der Türck muss doch gewiss im Harem gegenüber besser passen. Das Publikum ist aber entzükt, und wenn es das alte Gurre besehen hat, hørt es auf der Kunstnerpläne eine Dänisch sogenannte alte

„Lurre“ blasen. Man sagt aber, dass es nicht das erste Mal ist, dass man sich eine „Lurre“ in Tivoli bekommen kønnen müssen hat. Wir kønnen aber auch hier Wolmers wilde Jagd sehen, lassen uns aber lieber besehen das

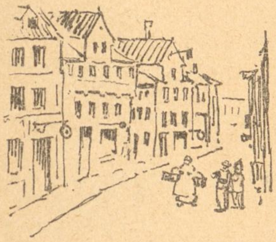

Fischer-Wolmersche Projekt. Ach, das war ein sehr grossartiges Projekt, die ganze Stadt auf einmal ganz umkalfatert, Antonienstrasse als Hauptstrasse der Stadt und Kristenbernikovstrasse als eine elegante Avenue. Jetzt ist es ein wenig eingeschwunden, aber glaube doch nicht, lieber Germane, dass es darum aufgegeben ist Die ganze eine Seite der Antonienstrasse soll ganz niedergerissen werden und wahrscheinlich auch wieder aufgebaut werden, wenn die Magistrat es nicht verbietet, und ist die Wolmersche wilde Jagd auch eine zahme Jagd geworden, so hat er verhoffentlich die Jagdgrunde billig bekommen.

Und jetzt ein herzliches Adee für diesmal, lieber Germane. Wenn Sie nach Kiel kommen, dann grüsse von den

dummen Dänen in „Kopenhagen“.

Kioskerne.

Mel.: En Sextur, ak — —!

De nordiske Kiosker vi aabnet fik,
Der lød kun lidt kongelig Hofmusik,
For Tiden er trang,
Og Aabningens Gang
Løb af uden *Sang og Klang*.
Hr. Bojesen er en Slags Topfigur
Ved Siden af Kioskernes Trekant-Uhr,
Man mærker ham strax,
Thi Folk af hans Slags,
Er kjendte som Randers Lax.
Med Hennings som Repræsentant
Og Ritter som Pseudo-Kommandant
Indbyder Bojesen Publikum
At ofre en nem lille Sum.

Aviser han sælger til Folkets Gavn
Fra „*Berlingske*“ lige til „*København*“.
Og hver Person
I Telefon
Har Lov at forhøre sig: „Er der no'en?“

Hvad Kioskerne ellers skal bruges til,
De kommende Tider os vise vil,
Lidt Balfaldera
Maaske falder a'
Hvis Frøknen vil saadant ha'e.
Og ellers, beskyttet mod Vind og Vejr,
Det nordiske Forlag kan holde der
Sin aarlige Fest
Med Udbytte-Rest-
Fordeling til hver en Gjæst.
Til Gene for Panoptikon
I Kioskerne *Napoleon*
Skal gaa med *Tordenskjold* i Spænd
Og andre fremragende Mænd.
Naar *Juleroserne* saa kommer til,
Og Axel og Anton blæksprutte vil,
Faar Kioskerne
Sig en to tre
Trods al Konkurrence en smuk Sukces.

Den sidste Agurk. Det ny Højreblad er ikke moderne mere. Det har hængt for længe i Luften. Men Fantomet er blevet afløst af et andet, som heller ikke er at kimse ad i en mager Agurketid. Det er Industriens og Haandværkets splitter nagende ny Blad, som er udset til at fortrænge alle andre existerende Aviser. Foreløbig er det jo nok Produktet af en Slags Kunstindustri, men ved flittig Væving op ad Industriens Vægge og ned ad Haandværkets Stolper kan der nok komme et Stykke dansk Textil ud af det. Og, bare det Sommeren over kan holde Livet i de mere haandgribelige Dagblades Spalter, maa det siges at have opfyldt sin Mission paa den smukkeste Maade. Man maa nemlig erindre, at saalænge der ikke er lagt en passende Beskyttelsestold paa Søslanger, er disse Skabninger lige ved at æde hverandre op i Kraft af den frie Konkurrence.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En Rude til Faaredrags-Salen
i Gandløse.

I Spidsen for Højres vildfarne Faar
Den gode Lars-Hyrde fra Folden gaar.

Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 12. Juli. Nr. 28.

PUK

23 Aargang af PUNCH

Maaske nok.

— Mo'er! hvad er Hundedagene?
— Det er de varmeste Dage om Aaret, mit Barn.
— Jamen, Mo'er, er Hvedebrødsdagene ikke ligesaa varme som Hundedagene?

Et Trylleord.

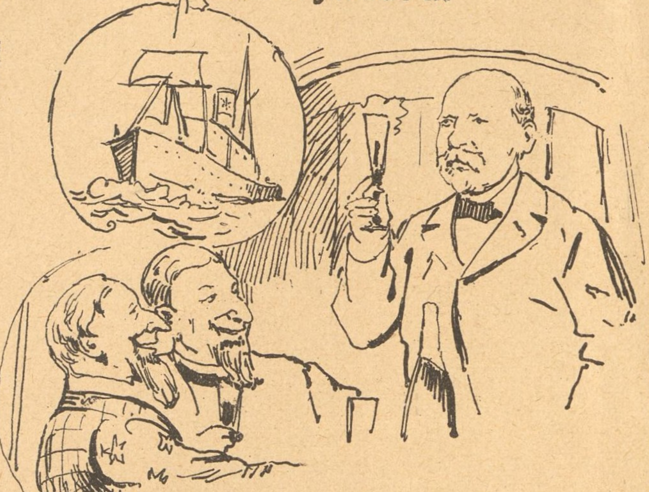

Fra Nordamerika *pr.* Expres
To Yankee-Agenter farer,
De vilde lave lidt *business*
Ved Hjælp af diverse Varer.

Den ene repræsenterer Læ'r,
Mens Whisky den anden nok gjør i.
Saa smarte Yankee-Navne de bæ'r:
Mr. Campbell og Mr. Currie.

De vilde prøve, om Danerne
Paa Maddingen vilde bide,
Eller ligesom Amerikanerne
Dem bare paa Døren smide.

Men Konsul Søegaard, som var om Bord,
Han sagde: „Vær ikke bange!
Jeg skal Jer lære et Trylleord,
Hvormed I kan Danskerne fange.

Hør nøje efter og lyd mit Bud:
Saasnart I fra Borde Jer føjer,
Skal Ordet „Frihavn" I stikke ud,
Og I skal bare se Løjer".

Men, da de sejled for laber Vind
I Øresunds Elementer,
Da blev alligevel bleg om Kind
De tvende Yankee-Agenter.

Et Skib imod dem kom farende,
„Told", tænkte de, „Sankte Kinley!
Nu skal der rodes i Varerne,
God dam! vor Stilling er pinlig".

Og da de nu blev hentet om Bord,
I Kviden de arme Stakler
„Frihavn" raabte, hint Trylleord —
Og se, der skete Mirakler.

Over alt saa de Smil og Buk
Og hørte velformede Speeches;
Skade, at ej de forstod et Muk
Ikke en Gang af Fritsches.

Men, da nu Frokosten blev rettet an
Med mange Retter og Vine,
Da kunde man se Bror Jonathan
Saa lumsk til den anden grine.

De lærte, hos Danskerne gjælder kun Et:
Til Frihavnen sig at melde,
Saa er det for Resten lige fedt
Om bare man selv vil sælge.

Da „Puk" skulde være „det nye".

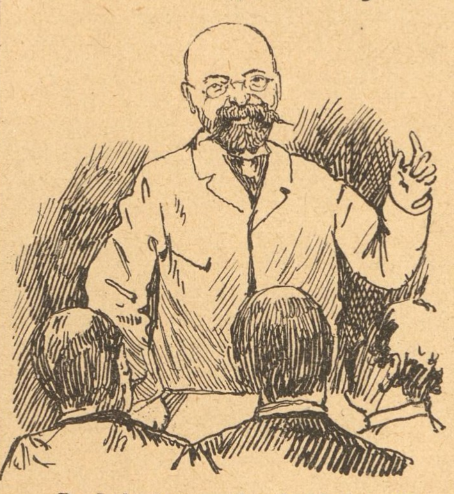

Puk afholdt forleden et talrigt besøgt Redaktionsmøde i sit Redaktionslokale. En højtidelig Stemning, som ved en Première i Cirkus Schumann, hvilede over denne Highlife-Soirée, thi Enhver af Forsamlingen anede, at man befandt sig „am Vorabende grosser Ereignissen".

Redaktøren aabnede Mødet. Han var dybt bevæget, paa én Gang stolt og vemodig over den Meddelelse, han havde at gjøre. Det var jo hele Forsamlingen bekjendt, hvilket udmærket Foretagende det nye Højreblad hidtil havde været. Redaktørprotokollen viste en glædelig Tilgang, endnu i den sidste Uge var der kommet ikke saa faa nye (Bravo!). Det vilde da sikkert glæde alle „*Puk*"s Venner, at dette folkekjære Foretagende nu ogsaa havde kastet sine Øjne paa „*Puk*". Man havde opfordret „*Puk*" til at lade sig gjøre til Dagblad — „*Puk*" skulde være det nye Højreblad (Langvarigt Bifald). For at kunne realisere denne Tanke paa en smuk Maade var der foranstaltet en af de ikke længere usædvanlige Nationalsubskribtioner. Denne havde vel endnu ikke sat Kronen paa Værket, men der var dog indkommet saa mange Øre, at man med „*Puk*"s 212,000 Abonnenter i Ryggen næsten kunde haabe paa kronede Dage. Hvis Medarbejderne nu syntes om Planen, vilde man en af Dagene kunne flytte til de nye Redaktionslokaler. Man havde allerede lejet en Flytteomnibus fra *Magasin du Nord* til Abonnementsprotokollerne, Resten af Inven-

tariet, Penneskaftet, Blækhuset og den aldrig brugte, men af Ælde rustede Sax, vilde blive fordelt ved Lodtrækning mellem Medarbejderne (Stor Begejstring).

Den ældste Medarbejder havde dog sine Betænkeligheder. Det nye Højreblad var nu kommet og gaaet igjen saa tidt, at det vist snart maatte være temmelig udgaaet. Naar nu *„Puk“* indgik morganatisk Ægteskab med det, vilde saa *„Puk“* kunne behandle Dagens Emner ligesaa indgaaende som hidtil? Og vilde det „nye“s ledende Kræfter kunne bidrage til Løsningen af *„Puk“*s Opgaver? (Meningskamp.)

Redaktøren oplyste, at han allerede havde Tilsagn om, at „det nye“s Støtter ogsaa vilde blive hans Støtter. William Scharling havde saaledes lovet ham en gemytlig Vise hver Mikkelsdag, et Løfte, der borgede for, at den ansete Statistiker ikke vilde være Statist. Provst Bjerre havde lovet ham et lille aktuelt Kauseri hver Søndag, han var netop i London for at gjøre sig bekjendt med *„Puk“*s engelske Kollega, *„Punch“*, og den, der frygtede for, at hans Stilling som Gejstlig skulde skade Humøret, maatte huske paa, at Provsten aldrig havde vist sig henfalden til at holde Prækener. Beklageligt var det, at Lars for visse Aarsagers Skyld ikke kunde knyttes til Bladet, men til Gjengjæld lovede han sig en Del af Sehested.

En yngre Medarbejder spurgte, hvad man skulde gjøre ved Etatsraaden, naar han nu blev brødløs, dersom det da ikke var en anden, men virkelig Kommersraad, der var den „—Raad“, som skulde redigere det hele. Hvis der ellers skulde sikres ham en Pension, maatte denne Pension jo være firdobbelt. Noget burde der imidlertid gjøres, thi Ferslews Fortjenester vare saa store, at man ikke kunde lade dem gaa upaaskjønnede hen. Han vilde saaledes minde om, at Firlingerne i mindre end en Uge havde indtaget ikke mindre end fem forskjellige Standpunkter overfor Mininisteriet — fem for hvert Blad blev tyve ialt, hvilket maatte siges at være alt, hvad man med Billighed kunde forlange. Desuden vilde Ferslew være særlig ilde stillet, hvis der tilstødte hans Blade noget menneskeligt, thi hidtil havde et godt Blad haft den Trøst, at det efter sin Død kom op i Bladenes Himmel paa *Hotel Royal*, men dette vilde Etatsraadens Blade af gode Grunde være afskaarne fra. Altsaa: hvad skulde man gjøre med Etatsraaden?

Redaktøren vilde tage under Overvejelse, om *„Puk“* ikke i sin nye Skikkelse kunde arrangere en lignende journalistisk Lemmestiftelse, hvor *„Dannebrog“* i *„Tiden“*s Løb kunde mødes med *„Politiken“* og *„Aftenbladet“* med *„Kjøbenhavn“*. Man kunde imidlertid ikke af Hensyn til Etatsraaden opgive Planen, der forlængst var besluttet i *„Aftenbladet“*, og han vilde saa blot bede Medarbejderne vedtage Forslaget, der gik ud paa, at *„Puk“* en Gang om Ugen skulde udgaa som Dagblad.

Dette vedtoges enstemmigt. Flyttevognene hentede Abonnementsprotokollerne, ved Lodtrækningen vandt Redaktøren selv Inventariet, og af Sted gik det, mens alle det nye Højreblkds Redaktører stod ned paa Gaden, Hoved ved Hoved, og raabte

Hurra!

Andemad.

Varmen stærk, Agurketid,
Selv en And lækker Bid:
Selv *Jeanjean* ej Udvej aner,
Maa betræde nye Baner:
Fjerkræavlen, højst belejligt,
Yder Stof da, som er dejligt,
For Herregud, hvad vil man mer,
Naar man blot har en lille Fjer.

„Fjerkræavler, Matador,
Stegte Duer og koldt Bord,
Dejlig Kyllingflok i Baasen —
Dejligt Kyllinglaar i Kraasen.
Og ved et Glas Æggepunsch bænket
Glad man føler sig som stænket,
Ej man bryder sig om Andres Hib —
For en Fjerkræmand er vant til Pip.

Staten god, den gi'er Sølv,
Og Bestyrelsen den gi'er Øl,
Smaamand Høne til sin Gryde —
Saadan Statshjælp bør man tyde,
Dog det Sjælen ogsaa kvæger,
Naar der bliver til et Bæger,
Notabene et af Prøvesølv —
For Bestyrelsen som sagt gi'er Øl.

Efter Bordet i det fri —
Det vil sige: Tivoli —
Maa Bestyrelsen skam skaffe
En ej ganske sprutfri Kaffe,
Underskud og stor Skandale
De maa ha' paa deres Hale.“
Saadan forkynder den Dom han streng:
Op med Regnskabet, gamle Dreng.

Næste Dag: Changement,
Meget tam bli'er Jeanjean,
Hvorpaa han lidt flov erkjender:
Det var kun Toulouse-Ænder.
Heraf kan man dette lære:
Syv Høns vel man kan ernære
Naar en Fjer blot falder a',
Men Fjeren, den maa man saa ogsaa ha'.

Sagkyndig?

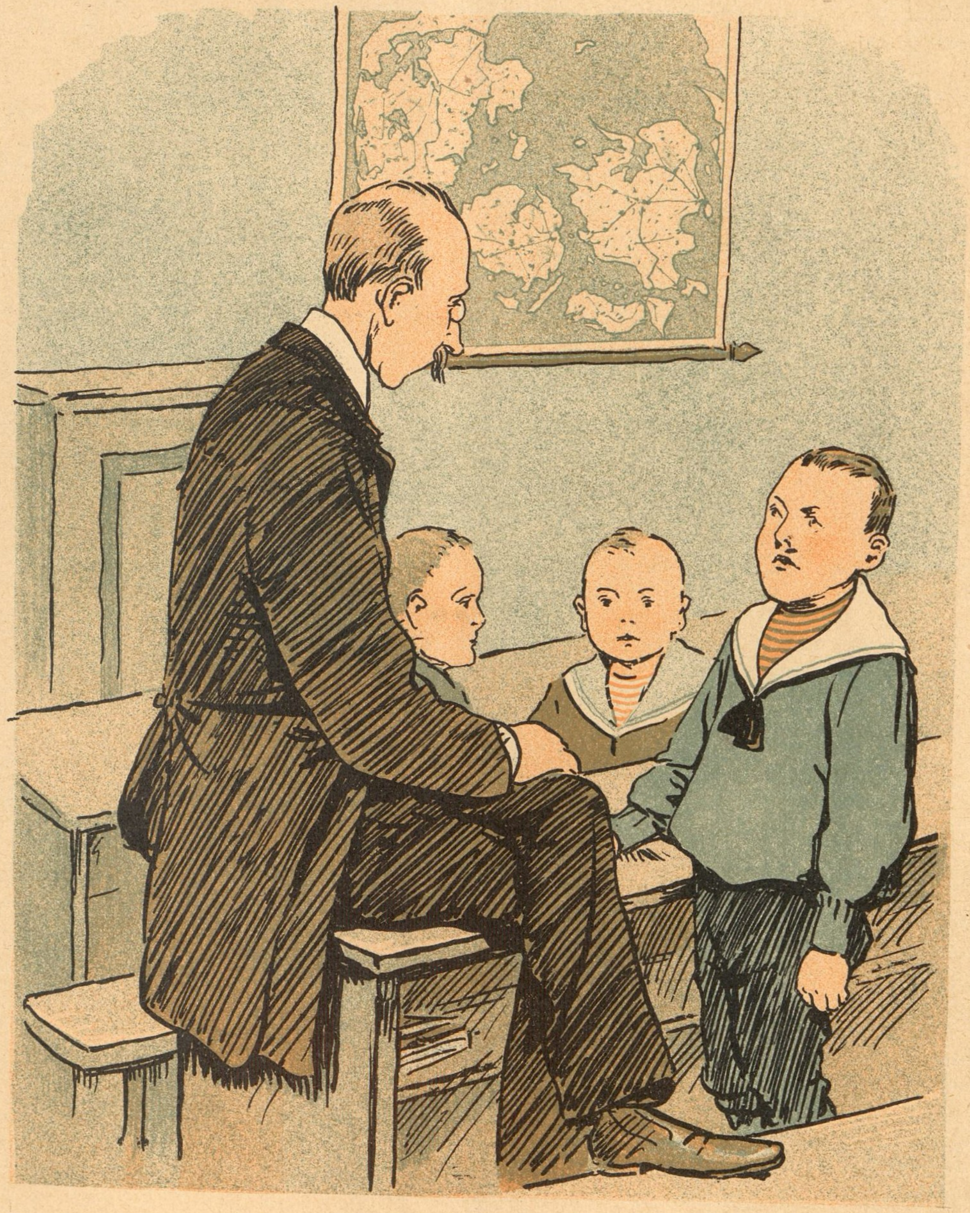

— Hvorfra fik Paven saa Penge til at bygge Peterskirken?
— Ved at sælge — Affald!

Dyrskue-Bal.

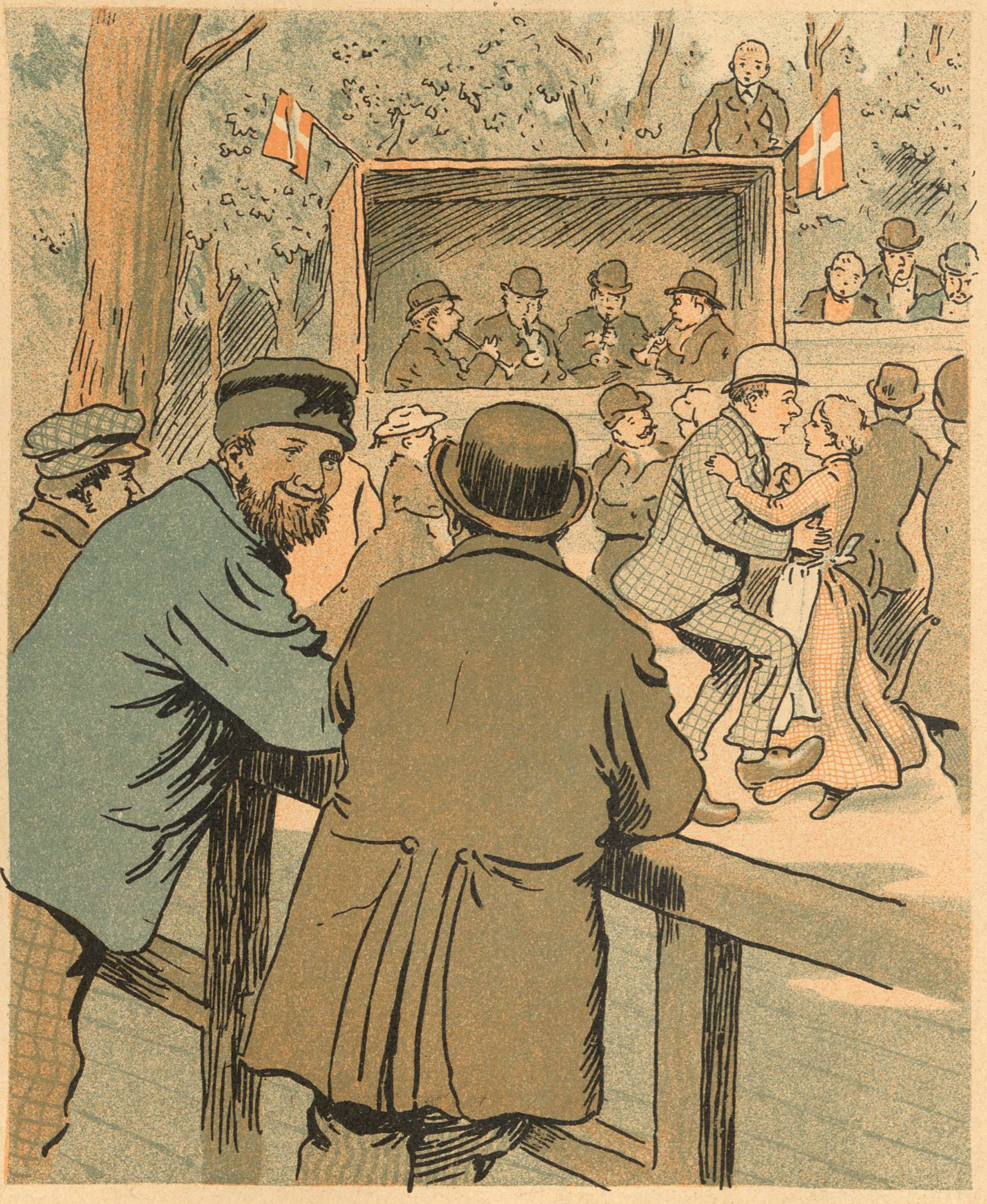

— Se de to, der danser dér! Hun sludrer i Et væk, som havde hun Mundsyge.
— Ja, men han danser jo ogsaa ligesom han havde Klovsyge!

U. a. T.

Mel.: Ved Gammelstrand, ved Gammelstrand, der sidder Fiskerkoner o.s.v.

Ved Gammelstrand, ved Gammelstrand
Der ligger Kancelliet,
Men stop Soldat! — det gaar ej an
For — dig at komme i'et.
Nej vælg en anden Profession,
Saa kan du hæve din Person:
Vil du ha' Oberst? — hør
Vil du ha' Kommandør? —
Vil du ha' levendes Generalmajorer?

I Tjen'sten gaar det grumme smaat,
Man aarevis maa krige
For hvert et Trin, man Fod har faa't
Paa Ærens Tornestige.
Men er man først fra Tjen'sten sat,
Saa gaar Avancementet glat:
Vil du ha' Oberst? — hør
Vil du ha' Kommandør? —
Vil du ha' levendes Generalmajorer?

Det Skrog, der ikke mer' formaar
To Mand en Gang at føre,
De drabeligste Titler faar.
O Rædsel for mit Øre! —
Paa Krykker er man saa omtrent
Selskreven til et nyt Patent:
Vil du ha' Oberst? — hør
Vil du ha' Kommandør? —
Vil du ha' levendes Generalmajorer?

Min Haandbog lægger mat jeg ned,
O tred've Formænds Ende! —
Jeg naar ej vid're, det jeg ved,
Om jeg var en Turenne!
Men vent blot til jeg gaar min Vej,
Saa bukker man og spørger mig:
Vil du ha' Oberst? — hør
Vil du ha' Kommandør? —
Vil du ha' levendes Generalmajorer?

Den Ottende.

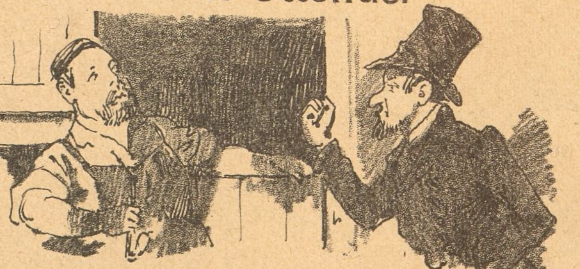

Kristen Smed. Goddav, Mads Jordmo'rmand. Ka' Du itte si'e Goddav, Dit Stykke Himstregimst?

Mads. Jæ ved itte, om jæ faa Fremtiden ka' ha' noved aa gjøre mæ Dig faamedelst Din Opdrävelse, Kresten. Æ Du itte bleen ong Højremand? Aa har Du itte stemt faa Dillekateretmøde aa Radformer aa Jakob Skamvenibus aa Fredrikhansen?

Kristen. Ded ska' jæ s'gu itte ku' si'e. Jæ hulder pue ded samme som Sovnerodsformanden.

Mads. Ja, jæ tænkte ded s'gu nok. Du æ en Køvenhavner, Kresten. Du æ imued Menisteriet Ristot aa Landbrusmenisteren. Men Du ska' s'gu fue pue Klaptræerne, Din Rad, jæ ska' dissevere Dig, hvis jæ novensinde kommer i Risdauen. Jæ melder mig Fa'enedeme til Lars aa di sex Andre, aa saa ska' vi dov se, om a di dov sku' ha' Mued te aa sitte mig i „Pok", li'som di har gort ve' Lars

Kristen. Har di sittet ham i „Pok"?

Mads. Ja, s'gu Fa'enedeme har di sittet ham i „Pok" mæ en Globus om Ho'det.

Kristen. Ded va dov skammelit nok. Ha'de de gi'et ham en Gloribus om Ho'det?

Mads. Gu æ ded saa. Aa ded æ en Faanærmelse mued alle Landets Jordmo'rmænd, som vi itte ka' la' sitte pue vos.

Kristen. Ja, hva' raver ded ejentli' Jordmo'rmændene?

Mads. Jou, jæ ska' si'e Dig, a der va en pendsioneret Enkejordmo'rmand, som a der ha'de stemt pue ham. Men naar a di gi'er Lars Globus om Ho'det, saa gi'er de osse hans Vællere Globus om Ho'det, aa naar di g'ier en kongeli' kunstitueret, pindsioneret Jordmo'rkappellan-Polokum Globus om Ho'det, saa æ'ed præsis som jæ ve si'e, a di vilde gi'e alle Landets hæderli'e Jordmo'rmænd Globusser paa Thepotten. Aa derfor ve vi otte itte ha' noved mæ Højre aa gjøre.

Kristen. Ded ka' der være noved i . Saa æ I altsaa traadt yd a Højre?

Mads. Næ, ded æ s'gu Højre, som a der æ traadt yd a vos. Aa derfor ska' Jakob Skamvenibus aa Frederikhansen aa Rediktør Kradstensen aa den onge Kradstensen fra ded onge Højre aa Etasjerod Fersklev fra ded gamle Højre aa Bansen aa Sjarling s'gu osse skjælds yd.

Kristen. Ded ka' der være noved i. La' dom bare fue pue Tæven, hiele Komfutten. Faa nu æ jæ kommen i Tanker om, a ded æ s'gu alli'evel itte noved mæ Højre, som a jæ aa saa Sovnerodsformanden hyrer te.

Mads. Hva' æ'ed saa, Kresten?

Kristen. Ded mue s'gu vist være ded mutterate Venstre. Ja, ded ve si'e, jæ æ osse noved a en Aguar aa en Modstander a di upruttektive Ydgifter.

Mads. Ja, ded va' rejti', ded va' rejti'! Saa ve vi osse slutte Forbaand, Kresten. Saa ka' vi da si'e, a di besindi'e Ildemendter i Befulkningen har fundet hina'en.

Kristen. Ded ka' der være noved i.

Mads. Saa ku' vi jo pue en Muede optræde sammen alle ni. Men ded æ dov bedre, a vi nøjes mæ a slutte en Valalliangse, saa at Du stemmer paa mig, hvis a jæ stiller mig te Val.

Kristen. Ded ka' der itte være noved i Vejen faa, hvis a Du gi'er en Gjenstand pue ded.

Mads. Ded ka' der itte være noved i Vejen faa. Min

Koune har just noved Lakør, som hun tog mæ hjem fra en Basselkoune, faa ded hun var bange faa, a hun itte sku' ku' taale ded. Kom Du kuns, Kresten, der æ nok a'ed. Saa drikker vi Likjøv pue Alliangsen.

Til „Puk"s Væddeløb

er følgende Heste anmeldte:

Beskyttelsesløb. Traveren „Sonne", tilh. Agrarforeningen, og Hingsten „Jul. Wulff", tilh. Fællesrepræsentationen. Ingen erklæret Favorit, Chancerne menes at være omtrent ens.

Omnibusløb. „Heide", tilhørende Kjøbenhavns Omnibusselskab, og „Sander", tilhørende Hr. Sander. Heide antages absolut at være Favorit.

Den gamle ansete Væddeløber „Tietgen", tilhørende Kjøbenhavns Sporvejsselskab, der skulde have deltaget i Sporvognsløbet, er atter bleven meldt fra, hvorfor dette Beløb er udgaaet.

Forhindringsløb. Fuldblodshesten „Lars", tilhørende Frederiksborg-Stuteriet, og „Jacob", tilh. „Det unge Højre". „Jacob" er absolut Favorit, hvorimod „Lars" har udmærkede Chancer i Løbet om „Puk"s Ærespris.

En ny Vise

om, hvorlunde Hr. Hansen rejste bort og kom hjem igen.

(Frit efter *Erik Bøgh.*)

:,: Hr. Hansen :,: det var en fiffig Fyr.
Til Lyst og til Trøst og til Fryd og Gammen
Skal jeg nu fortælle jer allesammen,
:,: Hvorledes :,: han gik paa Æventyr.

:,: Her gik han :,: og var i slet Humør.
Bag Disken stod han og pilled Rosiner
Og gjorde til Arbejdet sure Miner,
:,: Men kneb saa :,: ud af Butikens Dør.

:,: I fem Aar :,: han havde gaaet der,
Stillingen var han forskrækkelig kjed af.
Rosinerne blev han ej heller just fed af,
:,: Nu vilde :,: han være Millionær.

:,: Saa drog han :,: til Nordamerika,
Gik i New York og slog Skank henad Gaden,
Til han blev lokaliseret i Staden,
:,: Men Penge :,: han havde ej endda.

:,: Hr. Green hjalp :,: ham frem, da han var grøn,
Hansen var villig nok til at belæres,
Lærte saa, hvordan en Madpose skæres,
:,: Og Green fik :,: vel siden hen sin Løn.

:,: Hr. Hansen :,: paa Frierfødder gik,
Pigen slog til, og i Medgift med Konen
Hansen et Slot fik og saa Millionen,
:,: Thi saadant :,: nok i New York er Skik.

:,: Hans Hjemkomst :,: se den var nu galant!
Han kjørte paa Strøget med fire Fuxer,
Og Pengene dryssede ud af hans Buxer,
:,: I Hatten :,: der sad en Diamant.

:,: Hans Kone :,: til Hove vilde nu,
Mente, hun kunde som Børsbaronesse
Magelig klare sig mod en Prinsesse.
:,: Til Kongen :,: hun sa'e: *How do You do?*"

:,: Til Gilde :,: han bad den halve Stad.
Ude i Stenløse stod det hos Degnen
Folk laa paa Maven i hele Egnen,
:,: Og Bønder :,: Champagne fik fra Fad!

:,: Af Taler :,: en Snes der holdtes vel.
Klokkerne klemted og derpaa Kanonerne
Dundred til Ære for Millionerne
:,: Og Hansen :,: og hanses Svineheld.

:,: Og Præsten :,: som har ham konfirmert,
Talte med Rørelse om Konfirmanten,
Som ved Guds Førelse over Atlanten
:,: Har Skæpper :,: af Dollars expedert.

:,: Og Pressen :,: i Rad ved Bordet sad.
Næste Dag læste man saa i Aviserne
Baade om Fruens Toiletter og Priserne,
:,: Saa Pressen :,: sa'e artig Tak for Mad.

:,: Til Slutning :,: fik hele Sognet Punch,
Gæsterne Hansens Lykke mon prise,
En af dem laved „*Puk*" denne Vise
:,: Og drak saa :,: Hr. Hansens Skaal til Bunds.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Kejserens nye Klæder.

Vi hilste de *smarte* Vævere
Som Danmarks Udførsels Hævere.
Af *Standard* kan dog hvert Barn forstaa,
At Frihavnen slet ingen Ting fik paa.

Redaktør
Angelo Haase.
Trykt hos
C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 19. Juli. Nr. 29.

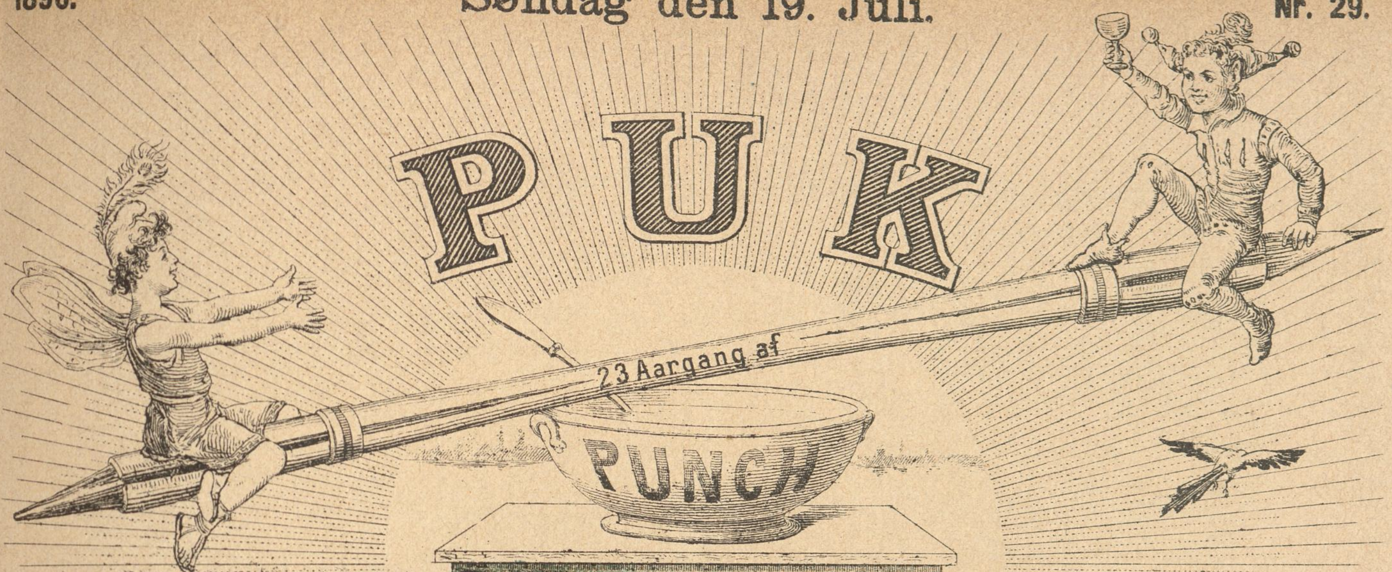

For dem, som taler alle Sprog

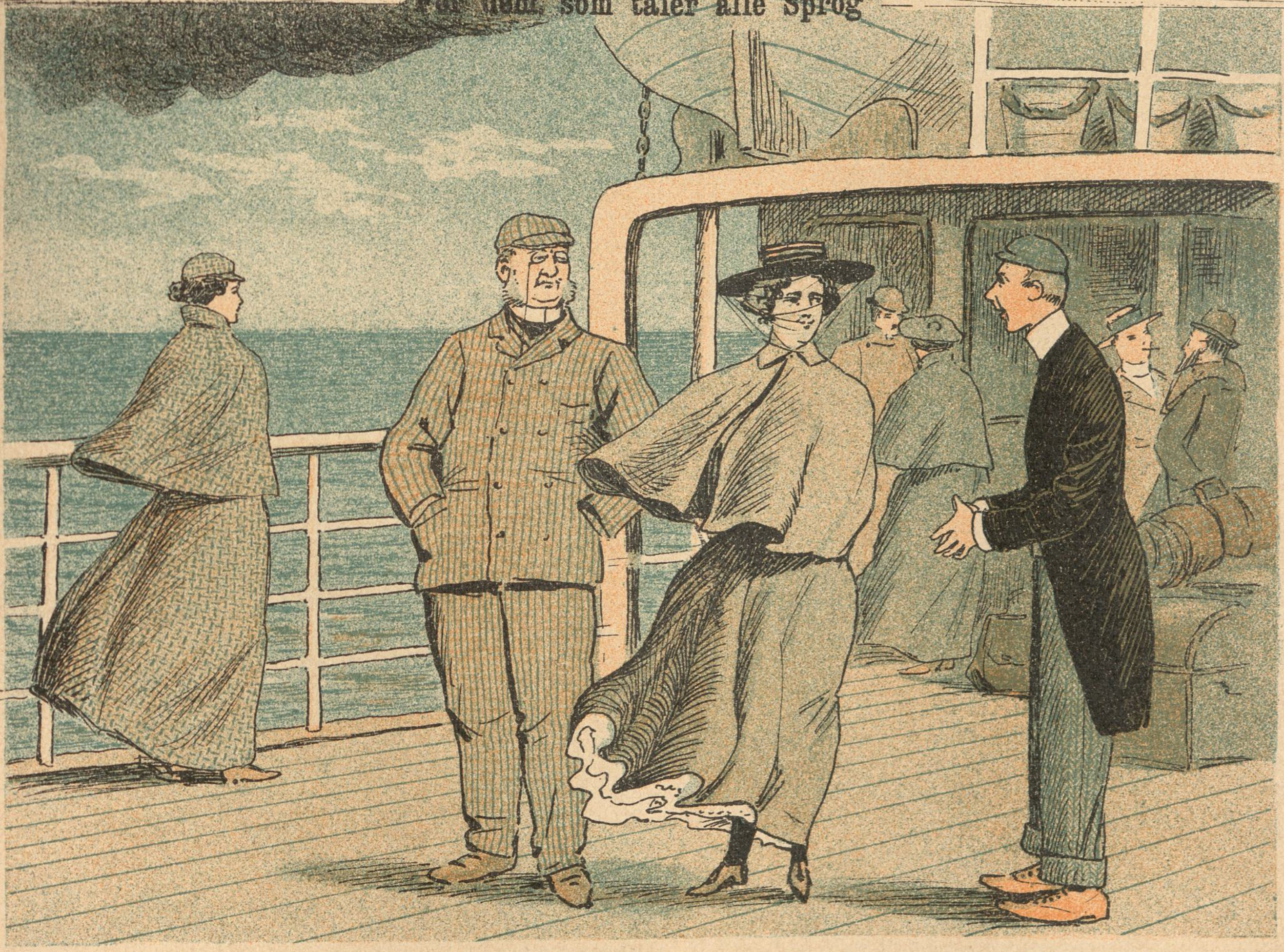

— Saa har De vel lært at tale godt Engelsk under Deres Ophold i London?

— Ja — jo — ja, det vil sige, jeg kan rigtignok ikke forstaa, hvad de siger derovre, og det er mig ikke muligt at faa Folk til at forstaa, hvad jeg mener — men jeg er dog kommen saa vidt, at naar jeg taler Engelsk, kan jeg uden Vanskelighed forstaa mig selv.

Naar Magistraten striker.

En lille Opsang.

Mel.: Vi Haandværkssvende.

:,: Vi Borgermestre :,:
Vi arbejder kun for en Tietgensk Sporvognssag.
:,: Og vi smaa Raadmænd :,:
Vi arbejder med, véd ej, hvad der stikker bag.
Hvad skal vi med Fart i en gammel Sporevogn?
Folk sku' heller blive i deres eget Sogn,
De Kommunedrift vil ha' med Spræl og Fut,
Naar om det vi hører, strax vi lugter Krudt.
Lad os ta'en blot med Ro,
Vi til Linien Nørrebro
Holder paa det gode, gamle, kjøbenhavnske.

:,: De vise Fædre :,:
Lidt tummelumske har Varmen vistnok gjort.
:,: I Sporesagen :,:
De ikke Spor af Sporer tjente, det har vi opsport.
Der vil hver Vogn ha' Elektricitet,
Væddeløb pr. Sporvogn har vi aldrig set;
Men maaske det dog gik an med lidt Tietgensk
Sindighed,
Nu derimod det bliver til lutter Vindigked.
Man bør dog kun Koncession
Gi' til en solid Person,
Derfor holder vi paa gode, gamle Tietgen.

:,: Men vi gjør Skrue, :,:
Hver Borgermester snart fyrig gaar omkring.
:,: I Udvalg kue :,:
Vi ikke os la'er til at lave Sporvognsring.
Lad saa Maler Jensen kjøre rundt med sine Faar,
Vi er lige glade, om det i Grøften gaar;
Faar de Philipsen til Kudsk og Herman
Trier til Konduktør,
Saa skal vi love for, at de artigt kjør.
Hvis elektrisk Drift vi faar,
Ret til Skaglerne vi slaar,
For vi holder paa den gode, gamle Hestekraft.

:,: Gik end i Vandet :,:
Vi, den Gang vi lavede flot Betænkningen,
:,: Vil nu paa Landet :,:
Vi trøste os, saa godt vi kan, for Niveau-Sænk-
ningen.
Med Moralen heri Byen gaar det laxt,
Tænk, der overalt skal være billig Taxt.
Naar de saadan bliver ved med at blære sig,
Maa Tietgen spørge nok, om han kan nære sig.
Lars's Uheld gaar os nær,
Men det er dog værre her:
Ingen holder med vor gode, gamle Magistrat!

Bevægelse
i
Langelandsmorder-Faget.

Fra Langeland meddeles det os, at der har været Fare for en Konflikt mellem Avtoriteterne og den stedlige Forening for mistænkelige Personer.

Som bekjendt er denne Forening nemlig en faglig Organisation, der er dannet med det Formaal for Øje, at Avtoriteterne i paakommende Tilfælde, saasom Mord, større Tyveri, Brandstiftelse o. s. v., skal kunne henvende sig til den for at faa en fuldt uddannet Forbryder fat. Fagforeningen garanterer, at ethvert af dens Medlemmer i alt Fald har Noget paa Samvittigheden, saasom en Rive, et Par gamle Buxer el. lign., saa at Avtoriteterne i intet Tilfælde bliver holdt for Nar, og til Gjengjæld er man gaaet ind paa den af Fagforeningen opstillede Priskurant, hvorefter der ikke gives mindre end 14 Dages Simpelt for Dagarbejde, 2 Gange 5 Vand og Brød for Natarbejde o. s. v.

Da der nu skulde antages en Mand som skyldig i det nylig begaaede Mord, var det jo næsten en Selvfølge, at man først og fremmest henvendte sig til denne lokale Organisation for mistænkelige Personer. Ganske vist vilde der rimeligvis blive lagt Beslag paa saa godt som alle de for Haanden værende Kræfter, men alle de stedlige „Mistænkelige“ imødesaa med Begejstring Muligheden for, at de efterhaanden Alle kunde komme til at afløse hinanden i „Varetægten“.

De stedlige Myndigheder optraadte da ogsaa strax loyalt overfor Fagforeningen og anholdt øjeblikkelig dens agtede Formand, Hr. *Ruder Konge*, saaledes kaldet paa Grund af

alle de Ruder, hans natlige Farter havde kostet de Familier, hos hvem han havde arbejdet.

Derimod har Kommisionsdommeren, Hr. Lütken, lagt sig ud med Fagforeningen ved at anvende det med Rette upopulære Princip: Indførsel af svensk Arbejdskraft. Grunden hertil er ene og alene den, at Svenskerne kan faas billigere, idet den arresterede svenske Karl endogsaa gik ind paa at nøjes med 8 Dages Simpelt.

Alle Fagforeningens Medlemmer har derfor nedlagt Arbejdet og nægtet at fungere efter Tur som Langelandsmordere. Der er imidlertid Udsigt til, at Konflikten ved de stedlige Myndigheders Mellemkomst vil blive ordnet til alle Parters Tilfredshed. Svenskeren skal allerede være bleven afskediget, og Ruder Konge bliver sandsynligvis med det første taget i Tjeneste igjen, hvorefter hans Kammerater sikkert ogsaa vil optage Arbejdet, efterhaanden som deres Tur kommer.

Indberetning

fra Sundhedskommissionen for Hillerød og Omegn.

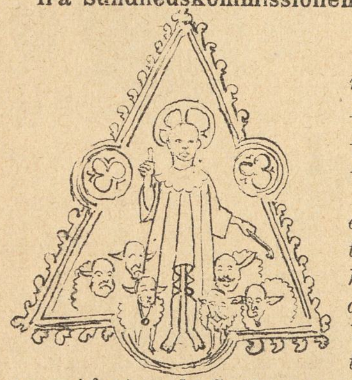

Et sjældent pathologisk Fænomen er konstateret her i Egnen, idet en Hyrde for 6 Faar er bleven angreben af Faare- eller Drejesygen.

I længere Tid havde Patienten vist betænkelige Symptomer paa Sygdommen, idet han var set gjøre de besynderligste Cirkeldrejninger fra Venstre til Højre, frem og tilbage, og endelig en Dag manifesterede Sygdommen sig ved et uhyggeligt Udbrud. Siden har han ustandselig drejet sig om sig selv, som han antager for Verdens Midtpunkt, og de i hans Hjerne vrimlende Faareflyndere har øjensynlig bevirket, at alle hans Tanker og Faarestillinger, der ogsaa kun drejer sig om Patienten selv, ere blevne rent ud faareflynderagtige, medens Patientens Udtryk i det Hele har faaet et Præg midt imellem Faaretagsomhed og Lammelse. Han sparker og slaar vildt om sig, fordi han kun paa den Maade tror at kunne nære sig, og løjerligt nok er det ligesom han generer sig for sine Faar, idet den mindste Hentydning til disse eller til den Glorie, han har indlagt sig ved sin Virksomhed i den agrariske Faaresags Tjeneste, bringer ham i Raseri. For Fuldstændighedens Skyld bemærkes, at Faarene selv, hvad dog ikke er saa mærkeligt, tilsidst synes i samme Grad at være blevne skamfulde paa deres Hyrdes Vegne, idet de gjerne vil give det Udseende af, at det ikke er ham, men et andet Faar, de følger.

Efter i længere Tid at have staaet tvivlraadig overfor dette mærkværdige Tilfælde, besluttede Kommissionen sig tilsidst til at anvende den samme radikale Kur som i Almindelighed anvendes mod de andre angrebne Faar og Beder, nemlig Storvadsken eller Skruppekuren; men, da Kommissionen ikke paa egen Haand turde iværksætte denne besværlige og farlige Kur, hidkaldte den forleden Dag en Del Læger fra København, hvoriblandt den ansete Dr. Jacob, til Hjælp. Men, skjønt Kuren af disse Læger nu blev foretaget efter alle Kunstens Regler og med stort Eftertryk, og skjønt Patienten var saa føjelig at hjælpe godt til under Vandgangen, kan man dog endnu ikke spore nogen Bedring i Patientens Helbred.

Kommissionen tror derfor at maatte indberette Sagen til det Højre Sundhedsraad i Kjøbenhavn med Faarespørgsel om, hvad der nu skal gjøres ved Patienten.

I den sociale Jubilæumsuge.

Det er vist egentlig en Uskik at holde Jubilæum en hel Uge igjennem. Blaa Mandag hver Dag otte Dage til Ende er temmelig meget af det gode, selv for en Socialist, som er vant til blaat og heller ikke bange for rødt. Naa, det er jo ikke 25-Aars Jubilæum hver Dag, undtagen i denne Uge, saa de kommer vel over det ved Hjælp af Strejkekasserne, hvis ikke disse tømmes ud i Helsingørs Jernskibsdokker, hvor Jubilæet fejres ved en Generalstrejke. Dem om det.

Men det var mere noget andet, vi skulde tale om. Tre Mand savnes. Hvor mon de er blevne af? I det gloende Jubilæumsnummer er der ikke Spor af dem. Stenhugger Pedersen fra Bogø er der og Husmand Jørgensen fra Trige og Skomager Olsen fra Aversie foruden en Hærskare af andre Stenhuggere, Husmænd og Skomagere. Men af dem, der for 25 Aar siden var Mændene for det hele, er der kun én Mand, og han kunde gjærne græde, fordi hans Kammerater fra Gründerperioden er væk.

De tre forsvundne deles rettest i to Mand og en Gefrejter. De to Mand er Brix og Geleff, og Gefrejteren er Skolelærer Kornerup, som dog nærmest var en Slags Attrap, saasom hans Øjemed var at attrapere sine Medrejsende.

Men hverken om Brix eller Geleff eller Kornerup staar der et levende Muk i det festlige Nummer. Hvoraf kommer det sig? Skulde Velfærdskomitéen i Rømersgade have glemt dem, saa skal man ikke bygge for højt paa den Statistik iøvrigt.

Maaske finder man dem først i det 50. Jubelaar. Saa maa man da vel have den danske Socialismes Startere paa tilstrækkelig Afstand. Naar de bliver gjemt saa længe, kan de blive gode nok til en Martyrglorie.

Ære dem, so

Danmark den bedste blandt
Vel det sig lønner at synge

m æres bør.

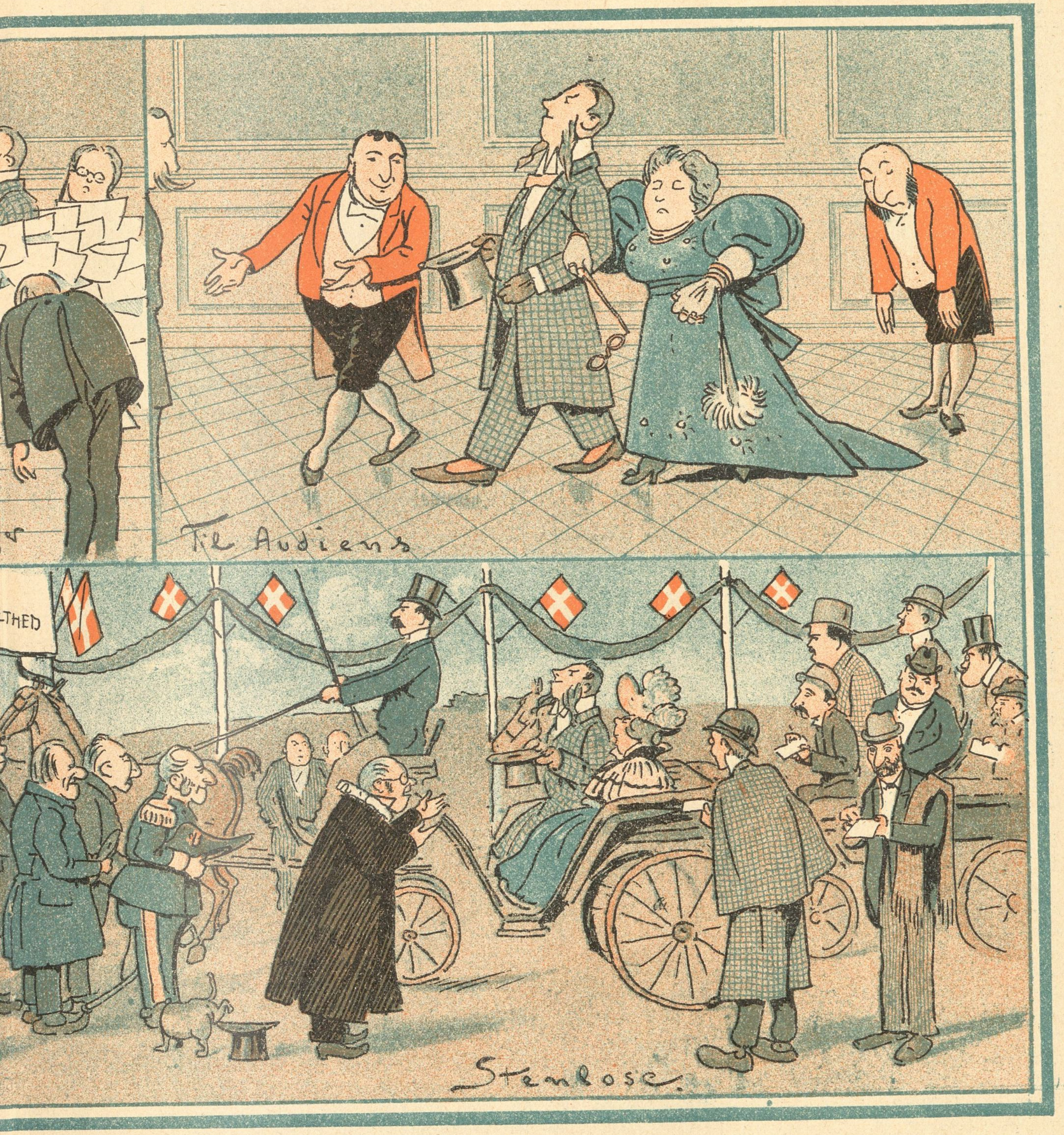

Sønner hilser paa festlig Vis,
den almægtige Dollars Pris.

Farvel du gamle.

En Skaal for den stinkende Ladegaardsaa,
Der ligger i Solen og bobler,
For Mudderet fra Dybet, der vrimler med smaa
Baciller og andre Slags Gopler.
Og er der lidt Pynteligt ved Bredderne der,
Det kommer af de pilraadne Piletræer.
Nu er det forbi
Med dette Bobleri;
Thi i Jordens Dyb
Med Mudder og med Kryb,
Forsvinder fra vort Blik
Hint Stykke Romantik,
Som lagde dog en Duft over Byen.

En Skaal for den prægtige Højenlofts-Hal,
Som hæver sig op over Aaens Skrænter,
Beboet af myldrende Smaadyr i Tal,
Der maaler sig med Aaens Elementer.
Og er der lidt farvet ved Næserne der,
Det kommer vel af Bølgernes Rosenskjær.
Driv blot ikke Spas,
Med dette Fe-Palads;
Thi der staar paa Post
En zahrt Mand med sin Kost;
Han lærer Dig paa Stand,
At det aldrig gaar an,
Ad „Kjøbenhavns Slots Ladegaard“ at grine.

En Skaal for vort Borgerraad og Magistrat,
Som endelig af Munden har gumlet
Den Sag, som i tredive Aar akkurat
I hundrede Udvalg har tumlet.
Og var der lidt mageligt ved Svendene der,
Saa kan man s'gunte sige det om dem mer.
Falder man i Ro,
Strax Philipsen & Co
Ved den trætte Svend
Er der med Fingeren.
At ikke man er øm
Mod en gammel, treven Strøm,
Det kan man da selvfølgelig begribe.

En Skaal for den ny Boulevard, som vi faar,
Naar Aaen sit „Liv“ stille ender.
Kanske vil der gaa baade Vinter og Vaar
Og næste Sommer med, før det hænder.
Men, naar nu en Gang det tilfældigvis sker,
Saa bliver s'gu Rhabarberlandet fint Kvarter.
Ladegaards-Avenuen
Vil pynte svært i Byen;
Baade Nat og Dag
Vil her nok blive Slag.
Sikken drivende Flaneur,
Sikke trækkende Møer
Og sikke raske, fejende Svende.

Hesteforeningen til den ædle Menneskeavls Fremme

har for nylig holdt sin Generalforsamling i Horsens. Forhandlingsemnet var Dekadencen ved Væddeløbene og hvad der kunde gjøres for at raade Bod herpaa.

Formanden Hr. Hoppe meddelte, at det, som man vilde vide fra Referaterne i Bladene, havde set sørgeligt ud med de Mennesker, som havde startet paa Foreningens Væddeløbsbane i Aar. De Damer, der havde været, havde ikke baaret Toilletter af nogen Betydning, og de Toiletter, der var, var ikke bleven baarne af Damer, men i det allerhøjeste af „Damer“. „Blodet“ forsvandt mere og mere og afløstes af Hesteprangere, og dermed ødelagdes det elegante Liv med Flirt og Kurmageri; thi den Kur, Prangerne gjorde, var en sand Hestekur. Hvad skulde man gjøre mod denne Dekadence?

Hr. Vallak mente, at det allerede vilde hjælpe en Del, hvis man resulut forbød Traadhandsker, Sivsko, Frynsemanchetter og de mere uldne af de høje Hatte. Man kunde jo henvise Bærere af en saadan Pynt til Traverbanen.

Formanden sympatiserede fuldtud med Hr. Vallaks Forslag men ansaa det dog foreløbig for uigjennemførligt. Hvis man udelukkede denne folkelige Pynt, vilde det knibe stærkt at samle et saa stort Antal Tilskuere, at det overhovedet blev muligt at afholde Løbene længere.

Hr. Krik spurgte Bestyrelsen, hvorledes Udfaldet af Løbene i Aar havde været.

Sekretæren, Hr. Hovgaard, oplæste Protokollen. Den viste følgende Resultat.

1. Løb, *Begynderløb.* Frøken Mogensen (hvid Vadskekjole, Halvhandsker) tog strax Têten, haardt trængt af Frk. Madsen (grøn ulden, rødt Livbaand, gule Sko. Frk. Mogensen kom dog ind som en flot Nr. 1, og der toges intet Hensyn til, at Frk. Madsen nedlagde Protest, fordi hun gik med forlorne Tænder.

2. Løb, *Gentlemansløb.* Hr. Kammerjunker v. Pynten (graat Tøj, hvid Vest, Bindeslips, blød Hat), sejrede med Lethed over sine Konkurrenter. Nr. 2 blev Hr. Opvarter Jensen (Kjole, hvidt Slips, løs, men ren Krave og do. Manchetter).

3. Løb, *Damernes Ærespris.* Der havde kun meldt sig en Sekondløjtnant og en yngre Smørtenor. Da Chancerne omtrent var lige, tilkendtes Prisen Sekondløjtnanten paa Grund af hans velplejede Moustache.

4. Løb, *Slaaet Handskeknap.* Fru Viktualiehandlerinde Sørensens sorte Silkes sejrede overlegent over Fru Kammerjægerinde Petersens karmosinrøde Uldne.

5. Løb, *Steeple Chase* for Damer af de tre første Rangklasser.

Formanden bemærkede, at dette saa jo meget sørgeligt ud. Der havde været flere Planer oppe om at tilvejebringe en Forbedring — ialt 32 — men det var dog maaske ikke værd at komme nærmere ind paa disse, da de fleste af Medlemmerne vist trængte til Sommerferie. Han vilde derfor blot nævne en Elevskole for Væddeløbspublikummere, en international Udstilling af Væddeløbskostumer og maaske Indførelse af Cykler i enkelte af Løbene, da det jo lod til, at Toilletterne søgte til Cyklebanerne.

Hr. Vallak holdt ogsaa paa Sommerferie, og han foreslog derfor, at man strax skulde vedtage samtlige Forslag.

Ved Afstemningen vedtoges alle Forslagene ubeset, og man samledes om det i Hesteskoform dækkede Bord, hvor der indtoges et af Hestekastanier og Krikand bestaaende Fællesmaaltid.

Den ny Kaldelsesmaade.

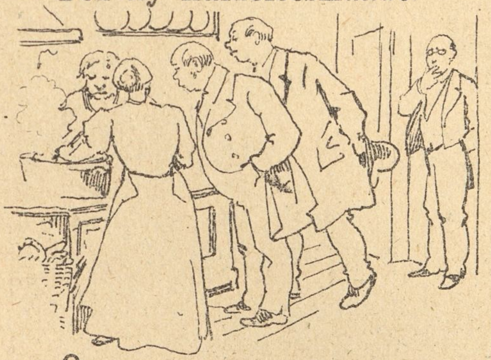

Og dersom Du morer Dig dolig
Ved Gandløse-Dinesen,
Se saa kan Du forholdsvis rolig
Til Bredsten rejse hen

Det ligger i Jylland pr. Vejle,
Og Sognet er ikke stort.
At ej Du Adressen kan fejle,
Har Sognerødderne gjort.

De skulde nu ha'e sig en Lærer,
For Skolen var vakant;
Derfor en Idé frem de bærer,
Saa ny og saa brillant.

Paa Rejse sig Raadet begiver
Til alle dem, der har søgt,
Og den pædagogiske Iver
Beviser, de ikke har spøgt.

Nej, Alvor har de i Sinde,
De gjæve Bredsten-Mænd'
Og et Resultat vil De vinde,
Før de kommer hjem igjen.

Paa Supplikantens Kone
De hilser med kritisk Blik,
Og, fattes den rigtige Tone,
Hun falder for deres Kritik.

Med Konen Læreren falder,
Ej staar han paa egne Ben,
Og Sognerødderne kalder
Saa gjærne en anden én.

Har Naboen ogsaa de frittet
Om „Leren" til Punkt og Prik,
Og har de det mindste hittet,
Som sætter paa ham en Klik —

Saa rejser de atter til Bredsten
Paa deres mødige Ben,
Der hjemme spørger de Præsten,
Om ikke han kjender én.

Hvis Præsten mangler Bekjendtskab
Til Lærere med Ry,
De blæser ad Præstens Venskab
Og drager ud paany.

Imens gaar Ungerne hjemme
Og lærer ingen Ting.
Vi andre kan vanskelig glemme
De Raaders Løben i Ring.

Og dersom Du morer Dig dolig
Ved Bredstens Agrarers Færd,
Gak til deres Degnebolig
Og se, om Du morer Dig der.

PUK's Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

I Skuddet.

Hr. Lars han havde saa dybt under Muld de krogede Lønnegange,
At rive sin egen Bygning ned, derfor var han ikke bange.
Da han for første Gang i sit Liv, den friske Luft vilde aande,
Blev han i Opløbet taget af *Puk*, det voldte ham megen Vaande.

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 26. Juli. Nr. 30.

PUK

23 Aargang af PUNCH

Musikalsk?

— Holder Løjtnanten meget af Klaver?
— Naa—h, Næ—h!
— Holder Løjtnanten maaske slet ikke af Musik?
— Jo, jeg elsker Hornmusik, f. Ex. Violin og — Lirekasser!

Quod erat demonstrandum.

I *Berlingske* har de kloge Agrarer
Nylig talt om „de truende Farer“.

Evropa trues med grum Hjemsøgelse
Af det forbandede „Gule Spøgelse“.

En Vandflod vil komme fra Østens Egne,
(Agrarer maa immer med „Bølger“ regne.)

I den — det er deres Profeti —
Vil drukne Evropiens Industri.

Thi Floden bestaar af de Gules Artikler:
Japanske Tøjer, kinesiske Cykler.

Og meget andet, som lige strax
Besejrer alt af den gamle Slags.

Thi hvor kan man vente sig, at det Gamle
Op med det Nye skal kunne hamle.

Hvad tror man, ti Seklers Kultur formaar
Mod den, der tæller en halv Snes Aar?

Mod denne Flod af de Gules Produkter
De stærkeste Dæmninger intet frugter.

Den kommer susende, kommer brusende,
Drukner Menneskene, vælter Husene.

Styrter frem, som kom den fra Skyerne
Og lægger sig fem Alen mindst over Byerne.

Thi det maa mærkes ved denne Flod:
Mod visse Mennesker er den god.

De gode, fromme Agrarers Land
Berøres ej af en Draabe Vand.

Den véd saa godt den Vej, den skal følge,
(Hvad altid véd den agrariske Bølge).

Landbruget gaar den stille forbi,
Men raser mod al Slags Industri.

Ude paa Landet, der er den saa skikkelig;
Men Byerne jævner den øjeblikkelig.

Se derfor, slutter Agrarernes Tale,
(Som altid har den samme Finale,)

Se derfor maa alle af Frygt for Barbarerne
Slutte sig inderligt til Agrarerne.

Støtte sig til dem som kloge Hyrder
Og lette dem alle deres Byrder.

Altid hjælpe dem ud over Kriserne
For deres egen Skyld — *vide* Beviserne.

Politikeren og hans Ærgjerrighed.

(Meget frit efter Grimm.)

Der var en Gang en Politiker, der hed Lars, og hans Ærgjerrighed; de boede sammen i en Gaard paa Landet, og hver Dag gik Politikeren ud for at mede Indflydelse. Da fik han en Dag en Venstre-Valgkreds paa Krogen. „Lad mig fare“, sagde den. „Jeg er ingen rigtig Venstrekreds. Jeg er en forhexet Højrekreds.“ „Nu,“ sagde Lars, „Du har ikke nødig at spilde saa mange Ord. En Venstrekreds, som er en Højrekreds, havde jeg saa alligevel ladet fare igjen.“ Da slap han den atter løs, og Venstrekredsen stak til Bunds.

Lars derimod gik hjem paa Landet til sin Ærgjerrighed

og fortalte, hvad der var sket. „Har Du da ikke ønsket Dig noget?“ sagde Ærgjerrigheden. „Nej,“ sagde Lars, „hvad skulde jeg vel ønske mig?“ „Ak,“ sagde Ærgjerrigheden, „gaa dog en Gang hen og ønsk os et lille Folkethingsmandat.“ Det syntes Lars godt om; han gik atter ned til det politiske Farvand og stod stille og sagde:

„Ro, ro til Fiskeskjær,
Hvormange Stemmer fanger vi der?“

Da kom Vælgerne strax svømmende og sagde: „Gaa kun hjem; Mandatet er der allerede.“

Da gik Lars hjem, og hans Ærgjerrighed sad i Folkethinget og sagde: „Kom ind en Gang! ser Du vel, det er meget bedre!“

Saaledes gik der nogle Aar; da sagde Ærgjerrigheden: „Lars, Mandatet bliver mig for smaat; gaa til Rigsdagen, og lad den skaffe os en Statsrevisorpost.“ „Ak,“ sagde Lars, „Politiken har nylig skaffet os et Mandat; jeg gider nu ikke fiske igjen; man kunde tage det ilde op.“ „Aa hvad,“ sagde Ærgjerrigheden, „Rigsdagen kan meget godt skaffe os en Statsrevisorpost. Det er en smal Sag for den.“ Da gik Lars atter til det politiske Farvand og sagde:

„Ro, ro til Fiskeskjær.
Hvormange Tillidshverv fanger vi der?“

„Gaa Du hjem!“ sagde Rigsdagen, „Du har den.“ Da gik Lars hjem, og hans Ærgjerrighed faldt til Ro.

Nogen Tid efter vaagnede Ærgjerrigheden og stødte til Lars med Albuen: „Lars, staa op! vi maa være Fører for hele Højre!“ „Ak,“ sagde Lars, „hvor kan jeg være Fører? Det gjør Partiet mig aldrig til.“ „Lars,“ sagde Ærgjerrigheden, „forsøg strax derpaa, jeg vil være Fører.“ Og Lars gik hen og fiskede i rørt Vande og sagde:

„Ro, ro til Fiskeskjær,
Hvormange Rigsdagsmænd fanger vi her?“

„Gaa kun hjem,“ sagde de Menige i Partiet. „Du er det allerede.“

Da gik Lars ud i Fredericiagade, og da han kom til Rigsdagskasernen, var der saa mange Folkethings- og Landsthingsmænd, der bad ham om at slutte Forlig med de Moderate. „Ak,“ sagde Lars, „er jeg nu Fører?“ „Ja,“ sagde Ærgjerrigheden, „nu er Du Fører; men, er Du Fører for hele Højre, maa Du ogsaa være Fører for Venstre. Du maa være Manden for det Hele. Hen med Dig til Frede. Du maa lave Sammensmeltning.“ Da gik Lars, og alt, som han gik, tænkte han: „Det gaar aldrig godt; Sammensmeltning er for frækt! Højre bliver til sidst kjed af det.“ Imidlertid var han kommen til det politiske Farvand, og Vandet var ganske blakket. Da sang han:

„Ro, ro til Fiskeskjær.
Hvormange Moderate fanger vi der?“

„Gaa kun hjem,“ sagde Partiet. „Sammensmeltningen er allerede i Orden.“

Da gik han bort, og da han kom hjem, sad der et nyt Ministerium, og han selv tronede flere Mile over det og var Manden for det hele. „Aa,“ sagde han, „hvor det klæder mig at være Manden for det hele.“ Men nu blev Ærgjerrigheden helt vild og sagde: „Lars! Du maa være Minister, i det mindste Krigsminister.“

Det foer Lars gjennem alle Lemmer, saa han rystede af Angst; men ude blæste den politiske Storm saa stærkt, saa selv Jacob kom i Bevægelse derved. Da sagde Lars:

„Ro, ro til Fiskeskjær,
Hvormange Taburetter fanger vi her?“

„Gaa kun hjem og læg Dig“, sagde Højre, „Du sidder allerede ude paa Landet hos Agrarerne.“ Og der sidder han den Dag i Dag.

Populære Folk XXIV.

Den keramiske Arkitektur-Jubilar.

Proportionalt?

— Go' Daw! Ka' je' fue en Biwlskhistorje te' min Søn?

— I hvilken Skole gaar Deres Søn?

— Ja, de' ka' jo vær' dom de' sam'e; di brouer Krisjan Haansens Rejnebow, saa ka' Di vel nok sel' rejne ui, hvod'en Biwlsk di brouer.

For Amatører.

— Aa, hør, go'e Herre, sku' Di inte ha' Løst te' a' ta' en Gruppe?

Stærke Mænd.

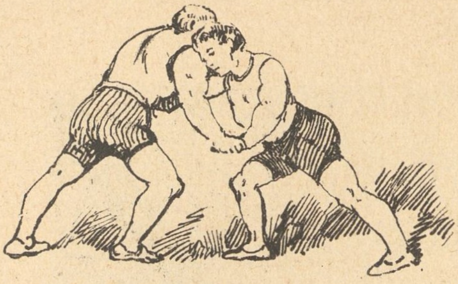

Alt fra Hildetands Slag ved Braavalla,
Ja, før Frelsens Hær lejed' Valhalla,
Har i Danmark set mangen Besærk man,
Og hvis Styrke var at være stærk Mand.
Der var saadan en Kæmpe som Bjarke,
Skrev ej i *„Politiken“* som Starcke,
Og han gav dog nok Timer hos Neve;
Men han slog saadan dejlige Skjæve.

(Naa, den Gang var man ikke Totalmand,
Blev man det, sagde Folk: Est Du gal Mand?
Og Kristoffer af Bajerens Titel
Havde været Kristoffer af Hvidtøl.
Det har sikkert dem givet en Chance,
For det er dog en Slags Dekadence:
Mester Bryder i sin Tid Kong Skjold- er,
Mens han nu kun er en Værtshusholder).

Naa, men Wodrofflund alt var opfunden,
Thi saa let gik nok Dansen paa Lunden,
Og den Gang Politiet paa Lampe-
Vejen hindred ej Bryderens Kampe.
Nu til Dags kan det af og til hændes,
At de ej med en Bryder kan spændes,
Men, naar selv de nu gjør Bryderier,
Hvad skal Folk saa med fler Kryderier?

Naa, endnu er dog ej fra de Danske
Kræfterne heller veget saa ganske.
Vi har mere end smuldrende Rester:
For Bech-Olsen vi har, som er Mester.
Han sin Styrke ej stak under Stolen,
Han gav Tyskeren Pohl En paa Pohlen,
Og til Tak, for han vælted omkuld Pohl
Blev han hædret og baaret i Guldstol.

Lad saa André kun opdage Polen,
Lad dem gaa i Ballon op til Solen,
Vi har en Gang vort Fortrin i Drøjden,
For Bech-Olsen har fundet Pohlhøjden.
Der er Flere, som han, der har Kræfter
Og som bruger dem, saa det staar efter,
Og som brydes paa Gader og Stræder —
Paa vort Raadhus beredes dem Hæder.

Blot til Lyst.

Foruden National, Cirkus, Kisten og de andre Fornøjelses-Etablissementer har København i et Aars Tid haft en lille gemytlig Variété, som den hidtil ikke har givet tilstrækkelig Agt paa, men som nu, da dens nye, energiske Impresario Gustav Philipsen har reklameret for den, uden Tvivl vil blive den populæreste af dem alle:
— Reform-Variétéen i Fredericiagade.

Da denne Anstalt i sin Tid startede og publicerede sit store Program, troede man virkelig, at den vilde virke i den alvorlige Retning, og derfor blev Folk borte fra Forestillingerne. Denne Mening bestyrkedes ved Beretningerne fra de enkelte, der kom, og som forsikrede, at Forestillingerne i ethvert Fald vare skrupkjedelige. Nu har som sagt Hr. Impresario Philipsen slaaet paa den store Tromme for sin Variété og oplyst os om, at Programmet slet ikke er alvorlig ment, men kun indeholder Reform-Pilleri og -Gjøgl, og at Forestillingerne maa opfattes som Grin allesammen.

Puk opfordrer derfor sine Bysbørn til, naar Saisonen i Oktober atter begynder, da at møde flittig ude i Variétéen, se paa Forestillingerne med det rette Blik og selvfølgelig grine lidt paa de passende Steder.

Af Programmet, som nok bliver akkurat det samme som i Fjor, fremhæver vi særlig følgende Præstationer:

Professor Krabbe fortsætter sine interessante Trylle-Experimenter, under hvilke han forsøger paa at ophæve de gængse Grundlove (Experimenterne mislykkedes i Fjor).

Luftgymnastikeren Hr. Køedt foretager sine svævende Luftfarter og vældige Tankespring højt oppe under Himlen. Som en praktisk Mand og for at sikre sig mod mulig Skade, optræder han aldrig noget Steds uden at have spændt ud under sig et af de af ham selv konstruerede, stærke og holdbare Curtain-Net, hvoraf han altid medfører adskillige Stykker til 1 Kr. pr. Pund.

Den unge Romance-Sangerinde Frk. Zahle kvidrer med sin velskolede om end lidt spæde Stemme Skole- og andre Lovsange.

Negerkomikeren Mr. Bluhme opvækker stormende Latter ved sine pudsige Gebærder og Udtalelser, der alle sigter til Forholdene i „the far West“

Behændighedskunstneren Hr. Alberti forbavser sin Samtid ved den umaadelige Fart, hvormed han kan dreje sig rundt; det ser ganske ud, som om han slet intet Standpunkt havde, og endelig Kraftkunstneren Signor Octaviano, der kan stemme op saa meget og saa længe det skal være; man føler uvilkaarligt Lettelse, naar han endelig holder op.

Redningshjem for Totalafholdsmænd.

„Byens (Skjørpings) eneste professionelle Dranker er ifjor afgaaet ved Døden og sidder maaske nu, som Carl Bagger siger „glad til Bords blandt drukne Fædre“. . . . Sæt han nu for mange Aar siden var bleven Afholdsmand! Mon han da havde naaet den modne Manddomsalder, hvori han nys blev bortreven.“

S. Schandorph i „Politiken.“

Ovenstaaende Ord har givet *Puk* Ideen til et humant Foretagende, hvortil der længe har været dybfølt Trang. Det er et *Redningshjem for Totalafholdsmænd.*

Det er jo nemlig saa, at Totalafholdenhedens Last griber mere og mere om sig her i Landet. Mange af Totalmændene er Familiefædre, og der er mange, der allerede i en ung Alder er udprægede Totalister. Læser man Bladenes Beretninger om Ulykkestilfælde, Agrarmøder o. lign., vil man vistnok ofte finde, at Helten i disse Dramaer har været Totalmand. Nu kommer Dr. Schandorph og oplyser, at man ogsaa kan totalisere sig ihjel, og at den af ham nævnte Skjørpingmand ved energisk Afholdenhed fra Totalafholdenhedens Fristelser naaede en moden Manddomsalder, beviser jo modsætningsvis det Samme.

Der maa altsaa gjøres Noget, og det maa gjøres snart. Og, da den, der er henfalden til Totalafholdenhed, kun sjældent ved kjærlige Formaninger lader sig lede paa bedre Veje, maa der oprettes et Hjem, hvor han kan være under stadigt Tilsyn.

Da det maa anses for at være af stor Vigtighed, at et saadant Hjem kommer til at ligge i naturskjønne Omgivelser, der kan drage Patientens Sind bort fra hans sørgelige Tilbøjelighed, har man tænkt paa, om man ikke kunde erhverve et Areal paa *Tivolis* Terræn. Her kunde Patienterne have Udsigt paa den ene Side til Nimbs og paa den anden Side til Wivels Veranda, medens Fregatten og Thor Jensens lille, hyggelige Beverding vilde præsentere sig overordentlig fordelagtig for hans Blik.

Allerede herved vilde man maaske kunne faa Bugt med de lettere Tilfælde af Totalisme. Overfor den egentlige, akute Totalisme maatte man derimod forsøge en gratis Afvænningskur. Patienten kunde f. Ex. begynde med en Pilsner daglig, derfra gaa over til de sværere Ølsorter og derefter gradvis til Rødvin, hed Vin, Kognak, Whisky, Brændevin og Sprit.

Mulig kunde de allermest angrebne Patienter, hos hvem Totalismen allerede er bleven saa slem, at de maa holde Sengen, anbringes hos de Beværtere, der kun har Gjæstgiverborgerskab og som derfor skal have opredte Senge staaende. Her kunde de nyde en god og kjærlig Pleje, til de kom saa vidt, at de uden Gene for de andre Patienter kunde optages paa Hjemmet.

Puk lover sig meget af denne Plan og ser allerede i Aanden de til Livet gjengivne Totalmænd lege med deres smaa Bjørnehvalpe rundt om Koncertsalen i Tivoli om Formiddagen.

Men helt godt bliver det dog næppe, før Lovgivningsmagten træder til og lægger en Skat paa Totalafholdsforeningen, samt muligvis ogsaa forbyder Totalafholdenhed paa Søn- og Helligdage, Grundlovsdagen og Valgdage.

Rød Faneindvielse.

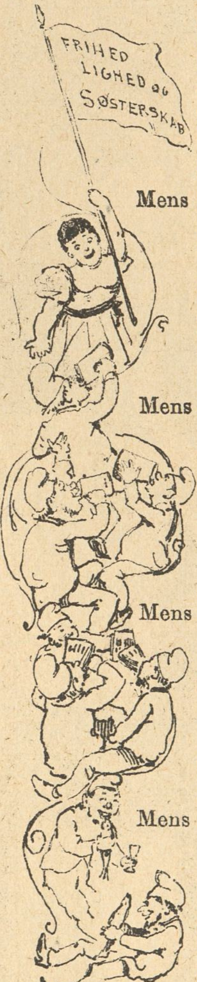

Symbolet paa Samfundets Bane,
Den gloendes røde Fane
Udfoldes paa Wodrofflund,
Og Skræddermesterens Frue,
Tændt op af den røde Lue,
For Fanen bruger sin Mund.
Mens Øllet gaar saa let gjennem Halsen.

Hun elsker foruden sin Skræder
De socialistiske Sæder
Og Socialismens Idé,
Hvis alle de Kvinder søde
Gik hen og blev rigtig røde,
Skulde Mændene bare se!
Mens Kognaken gaar saa let gjennem Halsen.

Af Lommen Skræderen henter
Fra frie „*Samfunds*“-Studenter
Et gloende rødt Telegram,
Vel sagtens udspekuleret,
Dikteret og telegraferet
Af Ottosen eller Skram.
Mens Bajerne gaar saa let gjennem Halsen.

Derefter i Wodrofflunden
— I Lighed med Degnen og Hunden —
De Talere tager fat,
De svælger i røde Fraser
Og rider paa røde Pegaser
Igjennem den lange Nat.
Mens „to og en halv“ gaar let gjennem Halsen.

Men før af Træthed de daaner,
Blaa Mandag over dem blaaner,
Og dog drager ingen hjem.
I Samdragt vil de probere
En Uge endnu jubilere,
At Fanen kan ret holdes frem,
Mens Spegesild gaar saa let gjennem Halsen.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den offentlige Skriver.

„Ak, kjæreste Hr. Skriver, da hele Skjørping véd,
At De har Lov at bruge *„Politiken“*,
Saa be'er jeg Dem at rive Stationen dygtig ned,
Opbyggelig nok virke vil Kritiken.“

Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 2. August. Nr. 31.

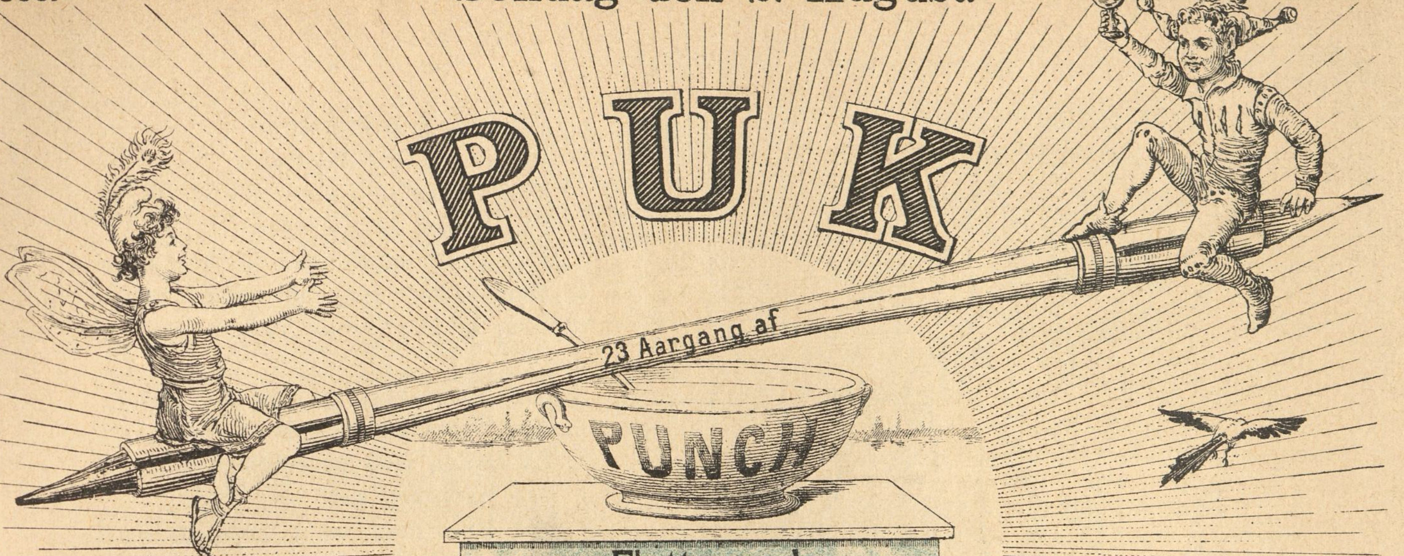

Flatterende.

— Nej se, hvor Lorgnetter klæder den unge Jensen!
— Ja—a—a; de skjuler altid noget af Ansigtet.

Hvor Bøllen larmer —

Hvor Bøllen larmer højt i Sky
Med Kraftens Ord, det rige,
Og sætter Stempel paa vor By
Som Uskyld Gadens Pige,
Der jubler vi: „O Kjøbenhavn!
Hvor her er godt at være!“

Vor Bølle ejer intet selv,
Men kun, hvad han kan bjerge,
Har Guld ej (heller ingen Gjæld)
Og intet kostbart Værge.
Men Guldet rigt paa Tungen gror,
Og Jernets Kraft i Næven bor:
Uvæbnet faar paa Tuden.

Vi er skam stolte ikke lidt
Af dette Bøllevæsen,
Som giver Byen Kolorit
Saa godt som os paa Næsen.
Og, læser vi om Bølle-Slag,
Hvad vi jo gjør hver Aarets Dag,
Saa svulmer vores Hjerte.

Og, møder vi paa Nærhold En,
Saa svulmer andre Lemmer.
Vor Øjestenes Pandeben
Mod vort vi strax fornemmer.
Og Folk beundrende staar om,
Mens selv man mumler noget som:
„Godt drevet. denne Skalle!“

Og Politiet kommer til
Og puffer os i Maven,
Hver Gang os fjerne lidt vi vil,
Saa holdes vi i Kraven.
Ens Navn og Bopæl, alt maa frem:
Mens Bøllen gaar uhindret hjem:
Ham kjender jo Betjenten.

Den næste Dag en Dommers Blik
Med Strenghed paa En hviler;
Til Bøllen med fortroligt Nik
Bag Skranken sødt man smiler.
Her staar man saa i Angstens Sved,
Mens Bøllen pent man „sætter ned“
Til Hvile og Forplejning.

I Hvalfiskens Bug.

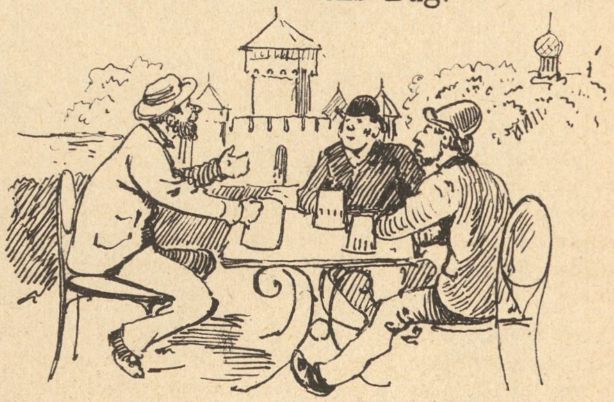

„— — — Ja, Folkens, dette herre er ligegodt et aparte Sted at sidde og tyre sin Gjenstand paa. Se Jonassen han fik nu inte Øl, da han var paa den Galej; men han klarede sig jo, for han var Grønlænder, ved I nok, og han hittede sig jo immer en Snaps Tran, naar han saadan gik og stampede om indeni Hvalfiskemaven for at hitte Udgangen; saa han tøstede jo egentlig inte, Raden.

Den Menage, vi her er kommen ind i, den forestiller ellers Nordpolen, forstaar I. Det er saadan et afsides Sted, som Peter Nansen har opfunden, og desformedelst er Andrésen ude for at opfinde Peter Nansen, og bagefter stikker Lauritz Johansen natyrligvis a', eller ogsaa digter han en lang Historie om de andre to Havgasser.

Men I aner natyrligvis inte, hvad en Nordpol ellers er, saa det er bedst, jeg forklarer jer saadan en Indretning. Denne her a' Tranelund er nu gal, for den raver inte op i Veret, som en regederlig Nordpol skal. For det kan I jo nok begribe, Kammerater, at Jordaxlen maa stikke en Ende udenfor, hvor Svinget kan siddes fast, naar Mekkenikken skal i Bevægelse. Og saadan er det osse i den

rigtige Nordpol. Der staar en Eskimut og drejer væk paa Akkord, men det er Saten til Normalarbejdsdage, de har deroppe, de er paa hele tre Maaneder. Den hoppede vi organiserede Arbejdere sku'nte paa, vel Folkens? Nej, men jeg skal sige jer, saadan en Eskimut han er skaft som en Grønlænder, saa han er inte no'et rigtigt Menneske saadan som en anden en. Ellers kan Eskimutterne sgu være meget pene Folk, andet end som bare, at de inte har Begreb om en ordentlig Husholdning. De æder mestendels Is og Tran og Buxelaar og smaa Børn, og til Husdyr har de saadanne Avekatte som Sjælhunde og Valgrosser og Kamillioner. Naa, de kommer vel ogsaa med paa Noderne en Gang; deres Kvindfolk har da allerede begyndt at gaa i Sykkelbuxer.

Drik væk, Folkens! Vi er inte færdig med vore Jubilæumsomgange endnu. I Dag er vi i Nordpolen, i Morgen gaar vi s'gu i Pandekagehuset og slaar Baveren for en Skylle, og i Overmorgen entrer vi Haremmedet og klinker med Tøserne.

Skænk i og held væk paa Træerne, Kammerater! Det er en nederdrægtig Tøstevarme, de har ved Nordpolen. Skidt saa ogsaa, om vi kommer hjem til Mutter med en Hvidbjørn i Rebet. — —"

Sport.

— Med det første afholdes Aarets store Forhindringsløb paa det nyasfalterede Vesterbros snart saa populære Bane. Af Løbene, der sikkert bliver meget interessante, fremhæves: *Mesterskabsløb* mellem gamle Damer om Vandrepokalen, *Steeple-chase* for Juniors over de opstillede Asfalttønder, *Benbrækkerløb* for Grosserere med Embonpoint osv.

— En interessant Sportskamp vil blive udfægtet mellem Landets *Forhørsdommere*, idet man vil forsøge, hvem der kan præstere det højeste Antal Maaneders Varetægtsarrest for det mindste Antal Dages Vand og Brød. Som bekendt er der nylig bleven sat en ny Rekord i den Steffensenske Sag, der muligvis vil bevirke, at Byfoged Kattrup, som ellers satte en smuk Rekord i Schøndorff-Sagen, vil udfordre den Aarhus Byfoged til en privat Match.

— Endnu interessantere vil det dog sikkert være, hvis det bliver til noget med det store *Bakkeløb* i Nordre Birk. Birkedommer Oldenburg protegerer som bekjendt ogsaa udenfor den egentlige Bakketid den smukke Bakkesport, og samtlige Betjente træner i denne Tid med stor Iver.

— Endelig vil der sandsynligvis finde en *Brydning* Sted mellem Ølkongerne Jacobsen og Kühle. Prisen er en Pokal af Gamle Carlsbergs anerkjendt fortræffelige, bakteriefri Fabrikat.

Sluppet med Skrækken.

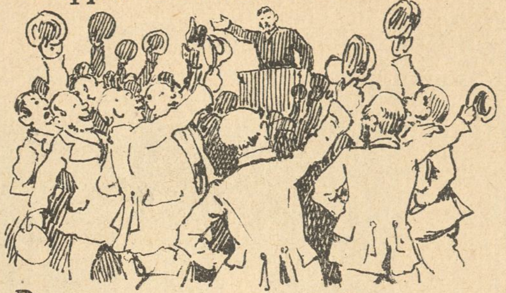

Der løber ved Skarritsø onde Rygter,
De Jyderup Mænd gaar omkring og frygter.

Man kalder sin Nabo til Assistance
Og æsker hans Mening om sin Assurance.

Og, skulde den blive befunden for høj,
Med Glæde et Nul eller to man strøg.

For, hvis der i Byen blev *something rotten*,
Saa kunde man let risikere Kasjotten.

Nu maatte man være beredt til alt,
Det Velfærd og Frihed og Liv maaske gjaldt.

De Jyderupper blev hede om Ørene,
Hver Gang de saa' en Vogn komme kjørende.

Da den saa kom, hvori Sylow sad,
Var ingen Mand udi Jyderup glad.

Hver vilde gaa hjem og beskikke sit Hus,
For Fremtiden ingen gav en Snus.

Naar Byens Arrester først var fulde,
Vel sagtens længere bort man skulde.

Maaske transporteres til Kjøbenhavn
Med Brandskær over sit ærlige Navn.

For Sylow veg alle i Frygt tilbage:
Nu kom for Jyderup onde Dage.

Men Sylow smilte med Øjne milde,
Da stod de Bønders Forstand vel stille.

Han snakkede ikke et Ord om Ildebrand,
Til Fest i Skoven med Folket vilde han.

Da blev der Jubel i al den By,
Og „Lever" for Sylow runged' i Sky.

Med een Mund de Jyderup Mænd bekjendte,
At deres Hjærter for Sylow brændte.

Troligt.

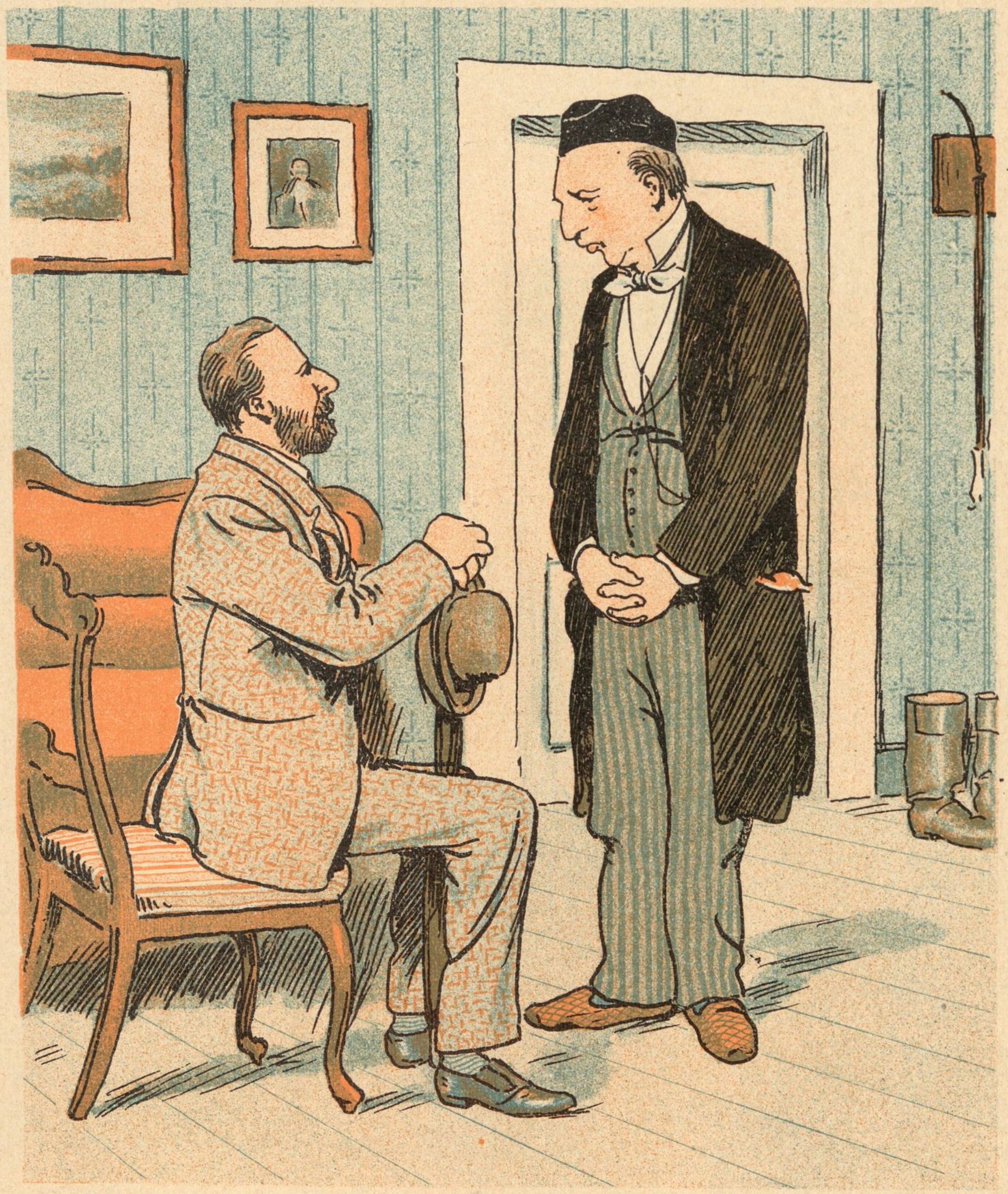

Præsten: — . . . og saa haaber jeg da, De bringer Vorherre med Dem til vor lille By, min kære Potersen!

Den nye Lærer: — Ja, undskyld, Hr. Pastor, men jeg tænkte, han var her i Forvejen!

Ikke utroligt.

— Fa'er, maa jeg gaa i Vandet?

— Nej, lille Peter, det maa Du ikke. Da jeg var Dreng fik jeg aldrig Lov af min Fader til at gaa i Vandet.

— Det var vist en snurrig Fader, Du har haft?

— Han var altid bedre end den, Du har.

En ny og lystelig Vise
om
Ølbakterien,
kaldet den nye Søslange,
dens Liv og Levned.

Naar man ej i Sommerferien
En Søslange finde kan,
Saa kan saamænd Ølbakterien
Ogsaa meget godt gaa an.
Ferslew selv har først opdaget den,
Fandt, det var en herlig Mad,
Derpaa Wiinblad har opdraget den,
Skænkede den ud fra Fad.

Og paa Hver, som ferierende
Nød sin svale Sommerdrik,
Virked' ligefrem mousserende
Den fra første Øjeblik.
Gamle Carlsberg graadig laber den,
Tuborg kan den ogsaa li',
En Ny Carlsberg Pilsner skaber den
Sans for Livets Harmoni.

De er talrige, som Villinger
Være kan ved Gammelstrand,
Vævre er de li'som Killinger,
Ligner ogsaa lidt en And.
Paa Enhver, som glad sig mæskende
Ind paa en Beværtning ty'r,
Virker jo især højst læskende
Sligt et lille, muntert Dyr.

Bryggerierne for Kronerne
Blokke kan det lille Bæst,
Derimod paa Redaktionerne
Gaar den om som velset Gjæst.
Man umulig kan forlange mer',
Naar man ikke er blasert,
Harmfuldt Fortidens Søslange ser
Sig nu ganske distancer't.

Haabes maa dog, at med Ferien
Og med hver en grøn Agurk,
Svinde ogsaa maa Bakterien,
Skylles bort med sidste Slurk.
Lad saa kun rumstere Bøllerne,
Og lad Lars kun løbe gal,
For, naar bare vi har Øllerne,
Gaar nok alting, som det skal.

Provinsbørns Kjøbenhavnsbesøg.

Kristen Smed. Goddav, Mads Jordmormand. Jæ synnes, Du ser noved højtideli yd i Ansegtet idav.

Mads Jordemodermand. Ja, ded æ sgu heller itte underlit, om man blier noved højtideli etterhands. Jæ æ nemli bleen faabigaaet, om jæ saa mue sie.

Kristen. Æ Du bleen faabigaaet? Saa kaske Du sgu ha vaareu Overjordmormand eller prostitueret Generaldidrektør faa Jordmorvæsenet.

Mads. Næ, ded sku di sgu nok hytte sig for aa faabigaa mig mæ, hvis a ded Embede hade vaaren ledit. Næ, jæ ska sgu sige Dig saadden ganske privatum, a ded æ mere angaaendes disse saakaldede Feribørnsrejser te Køvenhavn.

Kristen. Ja, mine de to støste va derinne den a'en Dav, men hvodden ka Du være bleen faabigaaet mæ ded? Du æ da itte noved Feriebarn, ved jæ, aa Din Koune sgu da faa Resten itte heller.

Mads. Næ, men se naar a di nu ve la Ongdommen ta ing te Køvenhavn faa aa ydvekle sig i mere videnskaveli Retning, saa sku di dov sørre faa, a ded ble om jæ saa mue sie en videnskaveli danned Mand, som a der gik i Spidsen faa Faaretavendet.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Ja, ded ka der være noved i, ded ka der være noved i; men naar a di nu itte har sørret faa en videnskaveli danned Mand, hva saa?

Kristen. Ja, jæ mue sie, a ded har jæ sgu saa aa sie slet ikke tænkt over. Men jæ trode dov ejentli, a ded va Dejnen, der stod i Spidsen for ed.

Mads. Dejnen — ja gu æ'ed Dejnen. Men mue jæ spørre, æ en Dejn Videnskavsmand? Han æ Sempelarist, æ han; men di lærer sgu itte Videnskav pue Sempelariet.

Kristen. Ja, ded ka jo godt være, a ded va ded rejtiste, om Præjsten sæl vilde ta mæ dom dering.

Mads. Præjsten! Hvorfaa saa itte Biskorpen eller

Stiftsfysikusken eller Herredsfodens Fuldmægtig. Næ, nu ska jæ sgu sie Dig, hvem a di sku la fuet te'ed, di Løjsere. Ded sku sgu ha været Ongdommens allerføste Vejleder ve di føste Skridt pue Livets Bane. Ded sku med andre Ord ha vaaren Stedets Jordmormand.

Kristen. Jamen ku Du nu osse ta ded pue Dig, Mads?

Mads. Om jæ ku ta'ed pue mig? Jæ, som har vaaren buede i Tivelit aa i Serkus, buede da Busse va Didrektyr aa da ded va Sjumanden aa da denne Variepetersen stod faa Beværtningen aa i Tordenskjolds Maaseom aa ded telegrafiske Maaseom aa pue Alleenberre aa den suppelaagiske Have!

Kristen. Ja, ded va jo en farli Masse Steder, Du har vaaren. Du har kaske osse vaaren i Detensjonslokalet?

Mads. Gu har jæ saa. Jæ har sgu vaaren der lisaa tidt. som jæ har vaaren i Byen. Aa jæ sku sgu osse nok fue Skoulebørnene mæ dering, enten di saa vilde eller itte. Men jæ maatte natyrligvis ha, hvad man saadden mæ et videnskavelit Ydtryk kalder lidt Diæter.

Kristen. Ja, ded har jæ itte noved imued. Ta Du Dig bare lisaa mejed Diæt, som Du har Løst te.

Mads. Det glæder mig. a Du har ded samme Grundsyn paa Saven som jæ. Hves a jæ bestemmer mig te aa bringe Saven offenlit frem, saa ka jæ dov sie, a ded æ mæ Befulkningens fulde Teslutning.

Kristen. Ded ka Du godt sie. Favel, Mads.

Mads. Favel, Kresten, aa Tak for ded.

Kjøbt eller solgt?

Har de solgt den Hansenske *Avis*,
Eller har de ikke?
Har de solgt den, da til hvilken Pris?
Og til hvilken Fikke?
Mon de Prisen dygtig skrued op?
Frederik, var Du oppe?
Sagde Du til deres Lyster Stop
Eller lod Dig proppe?

Er det Robert, der vil kjøbe Blad,
Eller er det Jacob?
Frederik! Du kan sagtens være glad,
Hvis Du ikke stak op.
Er *„Avisen“* virkelig tilfals?
Har man Rygtet sandet?
Er det ikke Lyv i Folks'es Hals.
Som saa meget andet?

Instrux for Undersøgelsesdommere.

1. Det første en Dommer, der faar overdraget Undersøgelsen mod en for en kriminel Handling mistænkt og derfor arresteret Person, har at gjøre, er at danne sig en Overbevisning.
2. Først naar Dommeren saaledes har overbevist sig selv om, at den Mistænkte virkelig har begaaet den forbryderiske Handling, kan han begynde at overbevise denne, thi saalænge man selv nærer Tvivl om en Ting, kan man selvfølgelig ikke overbevise Andre derom.
3. Dommeren maa kun lade sig lede af sin Overbevisning og ikke af noget som helst andet.
4. Dommeren maa ikke indskrænke en Varetægtsarrest i Henseende til Tid men vel i Henseende til Rum. Den Uskik, der i den senere Tid har indsneget sig, ikke at lade en Arrest strække sig over halvtredje Aar, maa han ingenlunde føle sig bunden til.
5. Ej heller i sine Spørgsmaal maa Dommeren være indskrænket, dog er han ikke forpligtet til i hvert Forhør at frsmkomme med nye, naar blot de gamle Spørgsmaal er snedige. Sigtes en Mand f. Ex. for at have stjaalet 50000 Kr. og Dommeren er begyndt med Spørgsmaalet: „Hvordan stjal Du dem?“ eller lignende, kan han godt i de første fire, fem Maaneder blive ved at gjentage dette og blot i de følgende Maaneder variere det til: „Hvor har Du gjort af dem?“ eller lignende
6. Er et Aar gaaet, uden at mindste Tilstaaelse eller Bevis foreligger, kan Dommeren se bort fra den oprindelige Forbrydelse og ved et Spørgsmaal som: „Hvad har du da stjaalet?“ give Forhøret en anden Retning.
7. Selv om Dommeren er nødt til at slippe Tanken om at overbevise Arrestanten, maa han nemlig ingenlunde slippe Arrestanten selv. Ethvert Menneske har utvivlsomt i sit Liv et eller flere mørke Punkter, og disse er det nu Dommerens Pligt at kaste Lys over, thi Samfundet, der er krænket i sin Retsfølelse allerede ved Varetægtsarresten, fordrer Hævn.
8. Finder Dommeren nu ved en biologisk Undersøgelse af Arrestantens Liv og Levned, at den Mand, der f. Ex. oprindelig sigtedes for at have stjaalet 50000 Kr., virkelig har stjaalet et eller flere Frimærker, da kan han skride til Dommens Affattelse med den Fortrøstning, at alle Parter er tilfredse; han selv, fordi Retten, hvis Repræsentant han jo er, tilsidst sejrede, Forbryderen, fordi han nu kommer til at sone det Frimærke, der maaske længe har pint hans Sjæl, og Publikum, fordi det ser, at Øvrigheden ikke har sit Besvær forgjæves.

PUKs Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

I Højsædet.

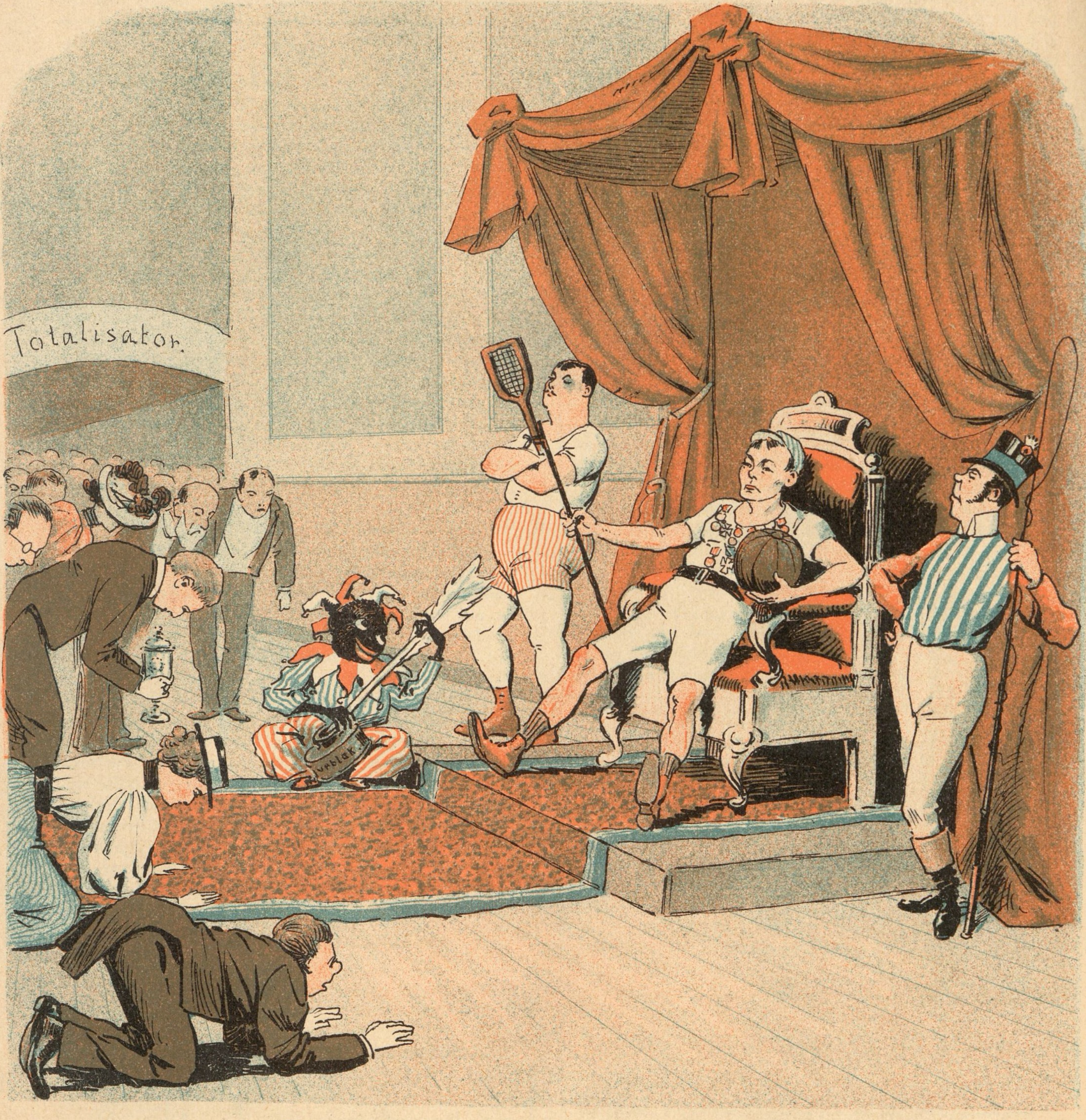

King Sport den Store sit Scepter svinger,
Alt Folket ærbødigt sin Hyldest bringer.
Thi den er en trofast Undersaat,
Som kjører, spiller og vædder godt.

Redaktør Angelo Haase
Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 9. August. Nr. 32.

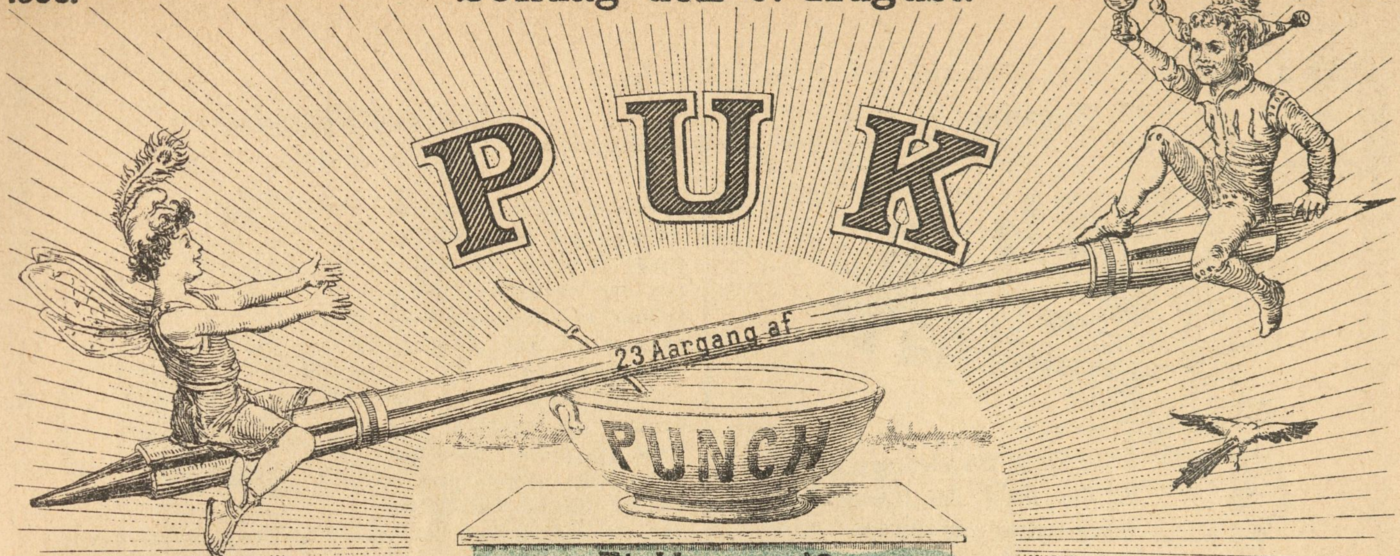

Et Husraad?

— Det er dog for galt med Pigerne nu om Stunder. Hver evige Dag flyder Opvasken omkring i hele Kjøkkenet til langt ud paa Aftenen, men, se bare om Søndagen, naar Stine har Udgang, kan hun som ingen Ting være færdig Kl. 5.

— Saa skulde Du saamænd lade hende gaa ud hver Dag.

Baciller.

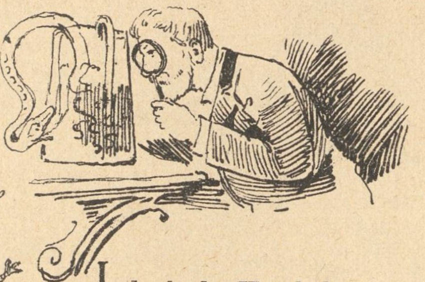

I de hede Hundedage
Er der Flugt fra Kjøbenhavn;
Ingen bliver nu tilbage,
Som har Duften af ét Navn.
Dog Erstatning Byen faar
For de Mennesker, der gaar,
Thi herinde holder Ferie
Hver Bacil og hver Bakterie.

Her er Vande, dejligt stille
Og med Farve sorteblaa,
For en mavesyg Bacille
Ret et Nizza eller saa.
Derfor har de Byen kjær,
Slaar sig ned hver Sommer her
I et Tal, som ej man aner —
Som paa Fanø de Germaner.

Gode er de ej at øjne,
For de er saa grumme smaa,
Tidt saa luftige som Løgne
Eller Røg i Luften blaa.
Dog, der er jo her i Byen
Folk, der ejer sligt et Syn
At de klarlig observerer,
Hvad der neppe existerer.

Paa Baciller alle Blade
Samler nu med Lidenskab.
Man endog i Integade
Har dem gjort til Videnskab.
Dér vor nationale Drik
Prøver man med kritisk Blik;
Glad man Analysen stiller
Om de sorte, smaa Baciller.

Cycle-Feberen.

(Rabies cyclensis).

Som et meget betegnende Exempel paa denne ødelæggende Sygdoms Virkninger paa den moderne Ungdom anfører vi efter Hospitals-Organet „Tiden" følgende triste Beretning:

Cæsar Hansen var en begavet og velskabt ung Mand paa 16 Aar. Han var noget (ikke meget) paa et Kontor, men han var tilfreds med sin Lod, uagtet han ikke i de første 10 Aar kunde vente at blive optagen i Skattebogen. Da han fyldte sit 17de Aar, forærede hans ejegode Tante Clementine ham en Cykle, og fra nu af begyndte det at gaa rundt for ham, kort sagt, han angrebes af Cycle-Feberen. I Løbet af kort Tid foregik der en mærkelig Forandring med ham. Hans før saa kraftige og veludviklede Lemmer begyndte at skrumpe ind og visne; de lige, smuktformede Ben blev skjæve og kalveknæede, Ryggen krummede sig, saa den næsten blev puklet, Øjnene blev stive og Tungen fik Tilbøjelighed til at hænge ud af Munden. I samme Forhold skrumpede hans Klædedragt ind. Den pene, nystrøgede Filthat blev til et fladt Stykke Sækkelærred af en Underkops Størrelse, Frakke, Vest, Krave og Slips forsvandt fuldstændig og af Buxerne kappede han den nederste Tredjedel. Ogsaa i sjælelig Henseende forandrede han sig. Før var han altid beskeden og talte kun, naar han blev spurgt; nu var han altid beskidt og talte, selv om der blev sagt „Hold Mund" til ham. Samtidig regnede han fejl, væltede Blækhuse og spyttede paa Gulvet. Den Dag, hans Navn første Gang stod i Avisen som Indehaver af den skandinaviske Rekord for 5 miles, fik han sit første Nakkedrag af Fuldmægtigen, fordi han havde aftegnet en Humber-Racer i Hovedbogen, og da han hjembragte sit første Sølvbæger, blev han truet med Gagenedsættelse, hvis han en anden Gang blev borte uden Tilladelse. Da han stolt og hædret kom hjem med sin for tredje Gang erhvervede Vandrepokal, fik han Løfte om øjeblikkelig Afsked, hvis han næste Gang ikke kunde gjøre Rede for de ham betroede Penge. Da han havde vundet Mesterskabet for Danmark, var bleven baaret i Guldstol Banen tre Gange rundt og saa sit Navn flyve Landet over hædret i alle Aviser, fik han Dagen efter paa Sengen sin Afsked paa ualmindelig graat Papir paa Grund af fortsatte Misligheder, og da han endelig under enorm Jubel havde besejret Englands frygtede Mesterskabsrytter i en glimrende Match, blev han ved Familiens kjærlige Bestræbelser under Politisyn transporteret om Bord i Thingvalla-damperen; men det gjorde ikke noget, betroede han sine medfølgende og medtølende Sportsvenner, for han havde alligevel haft i Sinde at repræsentere sit Land ved de store internationale Væddeløb i Chicago og vinde Verdensmesterskabstitlen.

Landarbejderstrejke.

„— — — Forstaar I, Folkens, vi maa alle sammen være med, saa skal baade Fabrikantsnuderne og Fedtegrossererne og Knaldbaronerne og Sofabønderne sgu nok faa Respekt. I læste vel nok i *Socialen* om, hvordan den skar ovre paa den jydske Herregaard. Ellers kan jeg for Resten godt fortælle jer det, Kammerater.

Ser I, Herremanden han vilde nu inte ha'e, at Husmand Ole Olsen skulde være Formand for Husmændenes Fagforening. Hvad gorde saa de klassebevidste Husmænd, tror I? De nedlagde s'gu Arbedet, hver en Kjæft, forstaar I. „Ikke et Slav mer," sagde de. „Vi vil inte ha'e noget Herremanstyranni her", sagde de. Gu' sagde de saa. Og Herremanden han kom jo og lirkede og tiggede og bad dem, og han var saa fidel, saa det var mageløst. Men der var ikke Spor af Slinger i Valsen hos Husmændene. De gik hjemme og røg deres Pibe li'esaa stille, og ude paa Hovmarkerne stod Kornet og dinglede og skulde høstes. Saa den kneb jo ellers for Herremanden, ser I. Endelig omsider saa var der s'gunte andet for ham at gjøre, end som at han selv maatte smide en Le over Skulderen og stejle paa Høstarbejde. Der gik han Fa'en danseme fra Klokken den var tre om Morningen til den var ti om Aftningen og sled og svedte og slæbte og asede og masede, og lige vidt kom han, den pæne Mand. Og hans Kone og hans fine Frøkninger eller Kromtesser eller Prinsesser eller hvad saadan none nu ellers ka' hedde, de maatte s'gu ogsaa til at lette paa sig og bruge Næverne, for de maatte værsaaartig binde det Korn op, som at Herremanden han gik og huggede af. Men udenfor paa Vejen stod alle Husmændene og grinede; det ku' de li'e. Sofagaardmændene stod ogsaa og betragtede den Komedie, og de grinede Faneme ogsaa, for saadan noget havde de aldrig set før. Men saa sagde Gaardmændene til hverandre: „Dette herre kan være grinagtigt nok," sagde de, „men hvis a' vores egne Folk laver den samme Kommers en af Dagene, saa griner vi s'gunte. Nej Gu' gjør vi ej." For de Rade er jo ogsaa bange for de organiserede Husmænd, maa I vide.

Naa, Herremanden han maatte s'gu gi' fortaft og respitere Ole Olesens Foreningsret. Se, Husmændene de fik jo inte saadan nogen egentlig Lønforhøjelse, og de fik heller ingen Normalarbedsdag, men se de Dele kan jo komme en anden Gang, forstaar I. Ole Olesen han var det vigtigste, for det var jo ham, at Strejken var gjort paa.

Opvarter! To og en halv her! Vi drikker Ole Olesens Skaal, Kammerater — — —."

Fanø-Fanesang.

Hist, hvor Vestervovet plasker
Ind mod Fanøs hvide Sand,
Folk med Velbehag sig vasker
Fra das grosse Vaterland.
Ak! men der en Brygger kom,
Deres Fryd han vælted om.

Fra Hotellets Beletage
Ham hver hamborgsk Børsmand saa'
Tænkte, da de hans Kourage
Saa': „Hvad mon han brygger paa?
Denne Däne er ej from —"
Da var det, at Humlen kom.

Thi i barnlig Uskyld leger
Urgermaniens kjære Smaa,
Deres Ophav ved en Bajer
Mildt paa deres Lege saa'.
Da i deres Sturm und Drang
Hitted' de en Fanestang.

Og paa denne Stang de hejser
Deres Fane nok saa net,
Glad da deres Ophav knejser:
„Bravo, Bravo, det var Ret!
Den Idé, den er famos,
Giv de Dänen kun et Stosz!"

Og paa Vaterlandets Vegne
De et „sittlich" Hoch sig fik,
Men vor Brygger monne blegne,
„Grober Unfug" han begik.
Han rev denne Fane ned,
Voldte derved stor Ufred.

Tyskerne blev tem'lig gnavne,
Vilde straks ha' heldt ham ud,
Og faldt over ham som Ravne;
Fra Hotellet kom der Bud:
„Herved vi forviser Dem" —
Den Udvisning den var slem.

Da han dog ej veg af Banen,
Vilde Fanø de forladt,
Men tilsidst de sa'e: „For Fanen,
Ej en Däne faar os mat.
Han ta'r sig det dog ej nær —
For han bor slets inte her!"

Fjærnt Slægtskab.

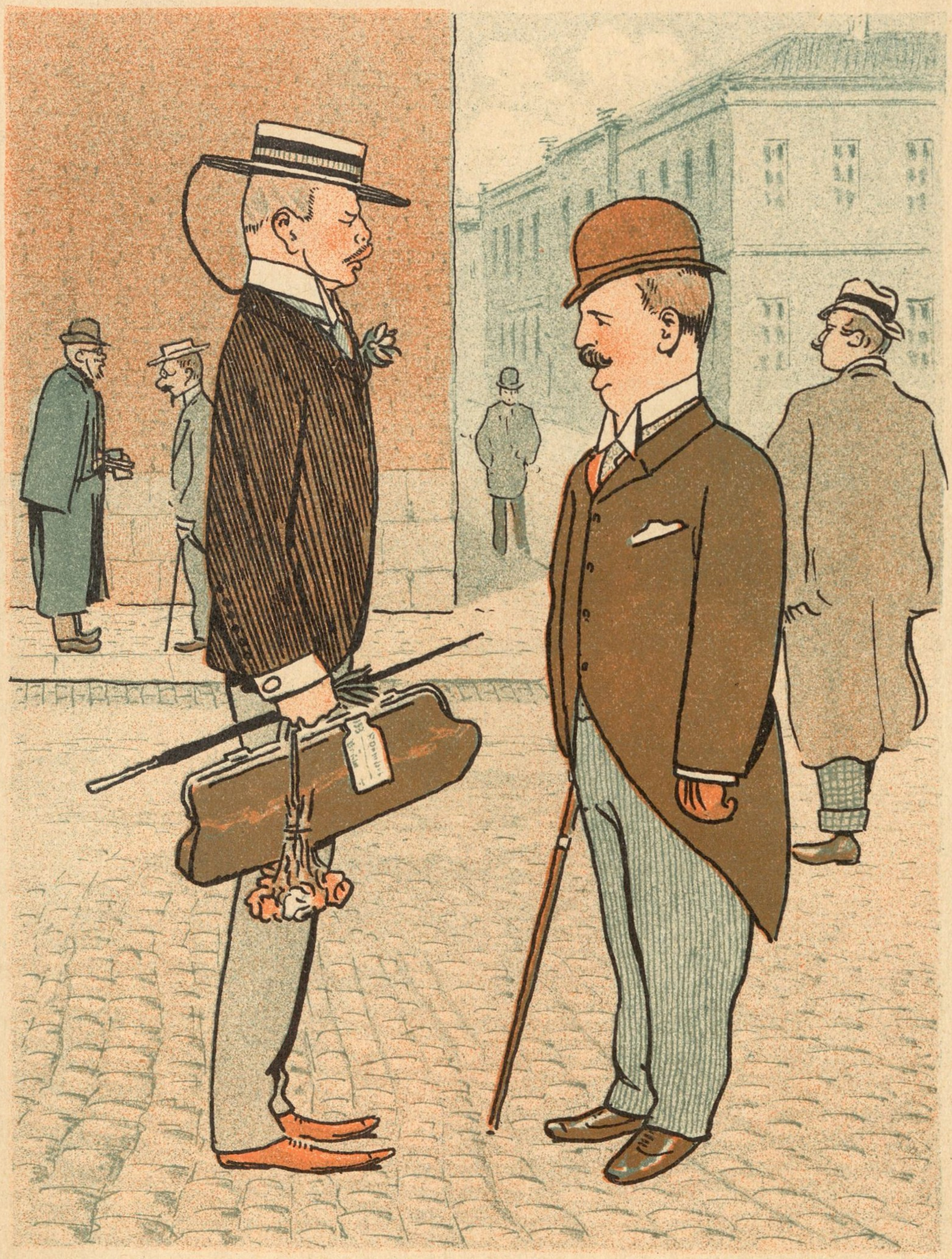

— Er De ikke en Broder til Musikeren Danielsen?
— Jo, men langt ude.
— Saa, hvorledes det da?
— Jo, ser De: jeg er den ældste og han er den yngste af 14 Sødskende.

Stik den!

(Ved Bispevisitatsen.)

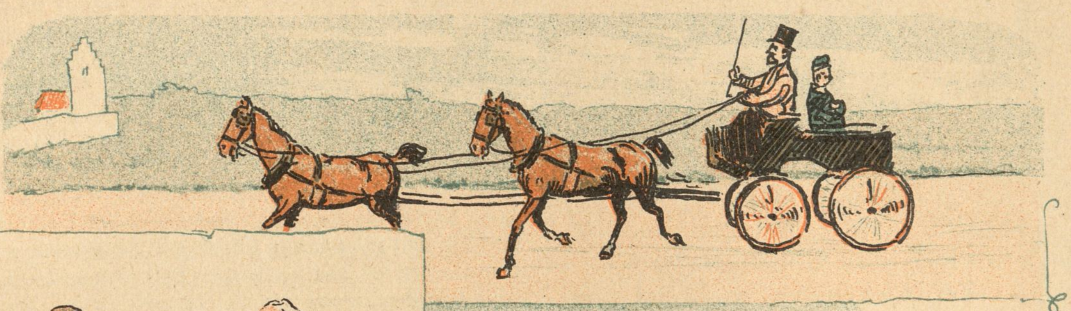

— Min gode Hr. Pastor, jeg hører, De kjører i Tandem, det passer sig sandelig ikke for en Præst.

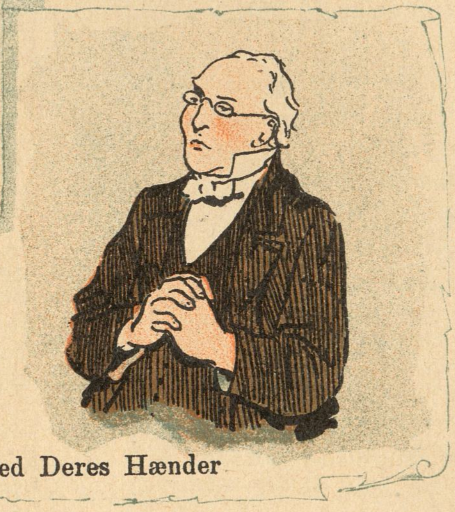

— Men, Deres Højærværdighed det er da virkelig det samme, om manspænder to Heste ved Siden af hinanden eller den ene foran den anden.

— Nej, min Kære, det er ikke lige meget, De kan f. Ex. godt staa paa Prædikestolen saadan med Deres Hænder

eller saadan,

men det vilde være i højeste Grad upassende, hvis De stod saadan!

Sønderjylland.

Imens med Koloniseringen
Ved Kongo kun smaat det gaar,
Og de, som Kulturleveringen
Besørger, er Ulve blandt Faar.
Og, mens med Exproprieringen
Det gaar alt andet end rart,
Saa er der i Germaniseringen
Ved Kongeaa mere Fart.

Der sidder de tyske Gendarmer
Som Kat efter Mus paa Spring,
De flyver paa Byttet og larmer
Og fængsler for ingen Ting,
Hvis „Sønderjylland“ nævnes
I Sønderjydernes Mund,
Skal den Formastelse hævnes
Og det i den samme Stund.

Paa Fanø opvakte *Kinder*
Gjør Nar ad det danske Flag,
I Slesvig de danske Minder
Forfølges fra Dag til Dag
Se, det er nok saadan man kalder
Den tyske Humanitet —
Den Humanitet er den aller-
mærkværdigste, man har set.

Brødnid. Thor Jensen og Lorry Feilberg er komne i Klammeri i Anledning af deres fælles Bageri i Tivoli. Thor vilde nok have hele Kagen, medens Lorry hævdede, at han altid havde haft rent Mel i Posen, hvorfor Thor frembød en taknemmelig Æble-Skive for hans Angreb. Tilsidst lavede Thor selv sit Bageri, og til Beroligelse for dem, der mener, at han her har staaet for stort et Brød op, tjener, at han som Variétévært har drevet Professionen i flere Aar, idet adskillige Sangerinder har tjent deres Hviner-Brød hos ham.

Agrar-Bølgen er allerede begyndt at sætte sig i Bevægelse fra Dagmartheatret, idet den agrariske Administrator Heiberg er bleven Inspektør paa Landbohøjskolen. Efter Forlydende vil Professor Riis-Knudsen i en nær Fremtid modtage en Ansættelse under Landbrugsministeriet, medens Sehested til Gjengjæld vil optræde paa Dagmartheatret for at befordre den gjensidige Vexeldrift mellem Dagmar og Landvæsenet; dog har han betinget sig, at han ikke vil optræde i Roller, hvor han skal holde Tale paa Scenen. Siden er det Meningen, at de to Institutioner drives under ét. Landbohøjskolen skal saaledes være Forskole til Dagmartheatret, medens f. Ex. Dagmartheatrets Tragikere vil have særlig Adgang til Ansættelse som Slagte-Konsulenter, og den paatænkte Folkeopera antages at ville virke fremmende paa vor Smørexport!

Vox populi.

— Sikken Ærgrelse Brygger Jacobsen har haft i denne Tid, først med Bakterierne i Øllet og saa med Flagene paa Fanø!

— Ja, der blev han greben in flagranti; nu er han og Hofbageren lige gode.

— Hvordan det?

— Jo, ser Du, de vil begge splitte Flagene.

— Tak! Aa Kellner, lad os faa to Flagøl, — nej stop! Giv os dog hellere ny Carlsberg fra Fad!

Skummel Daad. Et ungt Par har fornylig søgt at udøve en Gjerning, som det kun ved stor Energi fra Befolkningens og en aarvaagen Presses Side er lykkedes at drage frem for Dagens Lys.

De havde til Gjerningen valgt sig en afsides liggende Del af Landet, og kun en mindre Kreds af deres nærmeste Venner og Bekjendte var indviede i deres Forehavende, ligesom Tid og Sted for Begivenheden var holdt strengt hemmeligt. Denne Forsigtighed var ikke overflødig, thi i et lignende tidligere Tilfælde var det lige ved, at de Vedkommende var blevne lynchede af den oprørte Folkehob.

Imidlertid havde nogle behjertede Kvinder vejret, at der var noget i Gjære og havde i Tide udstillet Vagter paa den til Gjerningen udsete Plads. Ligeledes bidrog saavel *Danebrogs* som *Politikens* udsendte Repræsentanter til, at Daaden ikke fik Lov at skjule sig i Mørket.

Handlingen var et af de ikke længer usædvanlige Bryllupper i Firmaet Vett-Wessel. Næste Gang en saadan Begivenhed foregaar, kommer Deltagerne til at tage til en eller anden ubeboet Ø.

Nye Aktier.

Efter hvad *Puk* har erfaret, vil der i den nærmeste Fremtid blive grundet enkelte nye Aktieselskaber. Der har nemlig vist sig stærk Trang til nogle flere. Heide har ikke lavet noget nyt i en hel Uge, og hvad andre Folk har fundet paa, er det rene Pilleri. Men nu vil der komme Gang i Støvlerne.

Man vil saaledes sætte Lars Dinesen paa Aktier. Enhver, der tegner sig for en Aktie i Foretagendet, faar Ret til at holde politisk Møde i Frederiksborgkredsen samt til at lade sig tilskrive Breve fra samtlige Gaardmænd i Gandløse. Muligvis vil man senere gjøre Foretagendet til en fast Institution, saaledes at der hver Dag holdes politiske Larsemøder, og dette kunde sættes i Forbindelse med et af de ikke længer usædvanlige Badehoteller med henrivende Udsigt fra Verandaen til den for sin Naturskønhed saa fordelagtig bekjendte Kløft i Højre. Direktør: Jakob Scavenius.

En udmærket Forretning bliver sikkert ogsaa det Aktieselskab, der er dannet til Rendyrkning af Ølbakterien, selvfølgelig med Direktør Juncker som administrerende og Statsrevisor Hørup som kontrollerende Direktør. Det kan forudses, at dette Selskabs Aktier i Agurketiden vil blive noterede langt over Pari, idet der er al Udsigt til, at det smukke og pudsige Dyr vil finde almindelig Indgang i Middelstandens Husholdninger.

Et mere ideelt Øjemed har det Aktieselskab, der gaar ud paa at omdanne Nordpolen til mondænt Badested. Det er dog noget tvivlsomt, om det vil kunne staa sig i Konkurrencen med de andre af Aktieselskabet overtagne Badesteder, idet ikke blot Tidsvilde Kilder men ogsaa andre aldeles paalidelige Kilder, saasom Kirsten Pils og Emilies velrenomerede Kilder samt Storkespringvandet, ville blive Badester med tilhørende Hotel og Kottager.

Foruden disse allerede sikrede Foretagender planlægges der en Række Andre. For at ophjælpe den ifølge „*Dannebrog*“ sørgelig vanslægtede Rutschbane i Tivoli agtes den befaret med Heideske Omnibusser. Fremdeles paatænker man til Forskønnelse af Ladegaards-Boulevarden at omdanne „Gaarden“ til et tidssvarende Hotel og engagere Scheibelein som Portier, og der kan muligvis ogsaa falde nogle nye Kiosker af, hvor man kan blive baade manikureret og ligtorneopereret. Endelig vil sandsynligvis „*Berlingske Tidende*“ blive omdannet til et Aktieselskab med en Aktiekapital paa 20,000 og drevet sammen med „*København*“, men herom er endnu ingen endelig Bestemmelse taget.

Engelsk Retfærdighed.

Fornylig blev Dr. Jameson dømt,
Og reddet var Englands Ære.
I Fængslet sidder „*the Company*“
Og soner Straffene svære —
I de bløde Lænestole.

De havde brudt ind i et fremmed Land
For at annektere og stjæle,
Og Harmen var stor blandt Britterne
Imod de Røvere fæle —
Det var „første Klasses Forbrydere“!

Som saadanne maatte naturligvis
Banditterne derfor behandles.
Intet Fængsel forslog dertil,
Et af dem maatte forvandles —
Til et første Klasses Fængsel.

De søger nu alle i Tanken Trøst,
At Straffen ej er *for ever;*
Men, selv om det bare gjælder et Aar,
Gud ved, om de overlever —
Al den Champagne og de Østers.

Og hænder det, før deres Straf er endt,
At de i Fængslet maa revne,
Saa ser jo Verden, at Britterne
En Uret saadan kan hævne —
Som man netop ventede det.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds. i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Paa Vej til Nordpolen.

Gaar det ikke rygende,
Gaar det ikke fygende:
Nansen paa Skien, Andrée i Skyen —
Bare de nu maa gaa rigtigt i Byen.

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 16. August. Nr. 33

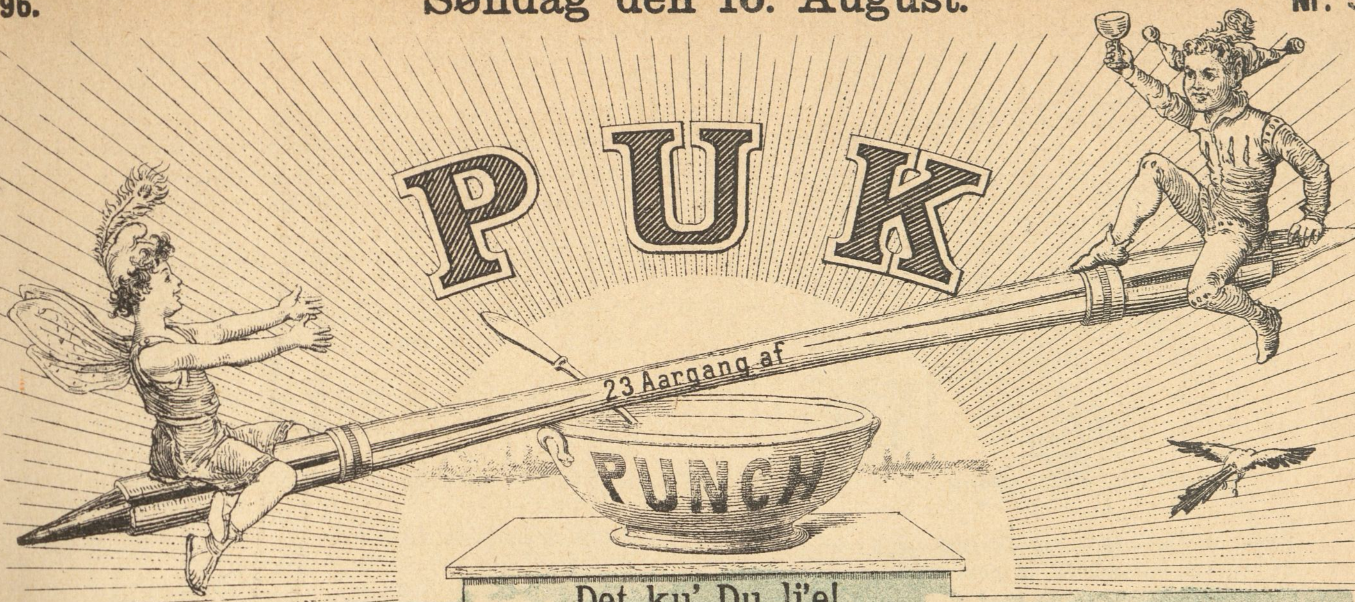

Det ku' Du li'e!

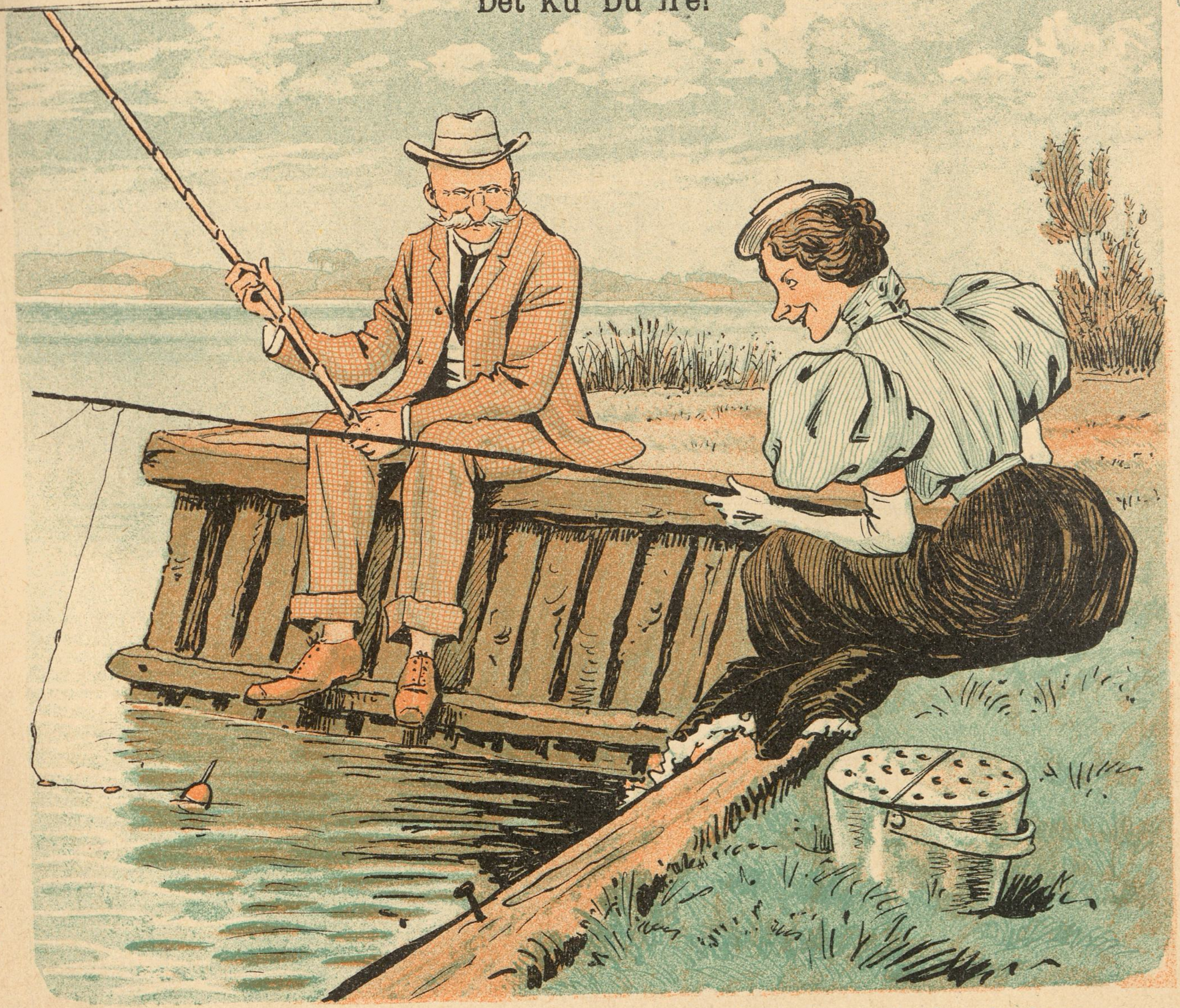

— Men, Hr. Jensen! De fanger den ene efter den anden og jeg har slet ingen faaet! Hvordan skal man dog bære sig ad med at faa Bid!

Til Tysken.

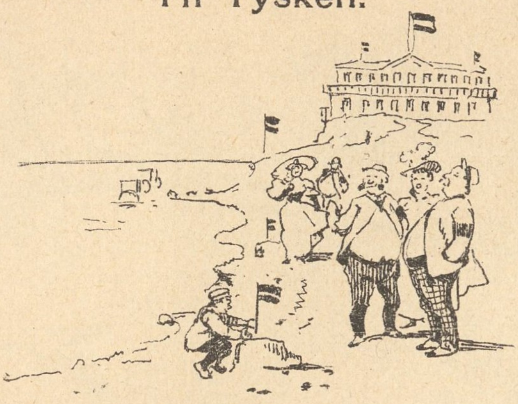

Fanø, ak Fanø, hvor var Du dog skjøn,
Er som din Strandbred og nøjsom din Søn!
Før var Du fattig — den Gang Du var jysk —
Nu er Du rigere, nu er Du tysk.

Hvis der i Verden er noget, der du'r,
Er det den hellige, tyske Kultur.
Magten er dens, giv den Lys, giv den Rum,
Tysken er kløgtig, som Dansken er dum.

Tyskhed i Alt er det frelsende Bud,
Tysk er jo Kejseren, tysk er jo Gud!
Tyskland er Verdens Lyksalighedsmaal,
Dér er de bedste Depoter af Staal.

Slesvig Velsignelsens Frugter alt faar,
Ogsaa paa Fanø jævnt fremad det gaar!
Hejs kun, I Tyske, Jert Schwartz-weisz-und-roth,
Dansken er skikkelig siger ej no'et!

Fanøs germaniske Badehotel
Er Jer en Forpost, der passer saa vel:
Friedmanns og Schrøders og Kotzes Kultur
Trænger til Vask og til Vesterhavskur.

Loven er ærlig —

Skjønt det kgl. Theater naturligvis har sendt *Puk* den samme Spiseseddel, som er bleven sendt de andre Blade, ansaa *Puk* det dog for heldigst at interviewe selve Peter Hansen om den. Han begav sig derefter op paa Theatret, hvor han traf den Kommitterede ivrig beskjæftiget med at regne ud, hvor meget der kunde tjenes ved en Indskrænkning i Theaterkattens Mælkepenge.

— Naa, sagde *Puk*, hvordan gaar det? Hvad har vi saa paa Stabelen til næste Aar?

— Masser, Kjære! Fem Tragedier af Shakespeare og tre af Oehlenschlæger og et helt Stykke af Holberg, der efter forrige Sæson næsten har Nyhedens Interesse.

— Men Heiberg og Hertz? sagde *Puk* bekymret.

— Skal ikke blive glemte, sagde han beroligende. De véd, vi spiller af og til et Stykke af disse Forfattere. De kan være ganske rolig, vi skal nok faa hele det klassiske Repertoire igjennem,

Puk forsøgte at se streng ud·

— Ja, det er jo meget godt med det klassiske. Men oprigtig talt: Folket vil have Nyheder.

— Nyheder! Ja, bevares, vi har baade Einar Christiansen og Ernst v. d. Recke og med Skam at tale om ogsaa et saakaldet Melodrama af denne — denne Hr. Drachmann.

— Men noget opsigtvækkende, kjære Professor, noget noch nie dagewesenes?

Der gled et bredt Smil over hans Ansigt, og han kom til at se umaadelig fiffig ud:

— Kan De tie? Nuvel, vi har opdaget et hidtil saa godt som uopført Stykke af Overskou! Hvad siger De til det? Den kan da Dagmar-Professoren ikke stikke!

Imponeret gik *Puk* hjem for at skrive en Artikel paa sine Indtryk. Naar vi trækker fra, hvad der i de ovennævnte Løfter skyldes Øjeblikkets Begejstring, vil Repertoiret sandsynligvis komme til at tage sig saaledes ud:

„Fata Morgana" i ny Indstudering med nye Flyvemaskiner, „Der var en Gang —" i ny Omarbejdelse med en Debutantinde i tredie Fadebursternes Rolle, „Aprilsnarrene" med Hr. og Fru Phister oom Gjæst.

Af egentlige Nyheder: „Capriciosa", Komedie af Overskou, „Pak", Komedie af samme og „Naar man har Fanden til Morbroder".

Sæsonens Hovedbegivenhed vil dog blive „Elverhøj", der opføres i ganske ny Indstudering med friskmalede Dekorationer.

Paa Operaens Omraade vil man fremføre „Mestersangerne" i gammel Indstudering med Amatører og Professionals, og for igjen at vænne Hr. Herold til den anstrengende sceniske Virksomhed, vil han komme til at spille Hovedrollen i „Feriegjæsterne".

Af Balletnyheder kan fremhæves „Livjægerne paa Amager" og „Blomsterfesten i Genzano", som kun faa af den nulevende Generation har set. Desuden vil muligvis Hr. Gade faa en Debut endnu i denne Sæson.

Brandmajoren paa St. Thomas er bleven afskediget, fordi han ogsaa optraadte som Politiker. Det kommer der af at være baade her og der og Straalemester tillige. Men, naar han foruden Lønningen ogsaa har mistet gratis Uniform, rører dette ham ikke stort. Han kan plukke sig et nyt Sæt Stadstøj af det første det bedste Figentræ.

Afholdsmænd paa Krigsstien.

Er kjed Du bleven af Sold,
Saa slaa Dig, Bro'er, paa Afhold,
Forfrisk Dig med en mild
Gang Sodavand og Sild.
Det gjør paa Morgenkvisten
Fra Ho'det og til Vristen,
Var Gaarsdagen end stejl,
Dig til et Dydens Spejl.

Naar opad Dagen tørstig
Man bliver, ej krasbørstig
Man derfor være bør,
Men holde pænt sig tør.
Ved Afholdsfest i Randers
De mange Sodavanders
Og Lemonaders Trøst
Erstatter Øllets Lyst.

Ak, men nu kommer Smerten:
De Regning uden Værten
Nok gjorde. Han var lun;
Og frem af hans Pavlun
Som rent tilfældig trasker
En lille Kurv med Flasker,
Som nu i sluttet Trop
Paa Skjænken vandred' op.

De Afholdsmænd mon skjæve
Til denne slemme Ræve-
Sax: „Ak, gik dog det an,
Lidt Stænk i vores Vand!
Naar man skal være ærlig,
Er Øllet her vist særlig
Berømt som ganske blidt
Og helt bakteriefrit!"

Da rejser En sig bister
Og siger: „Totalister!
Skal rolig vi mon se
Paa denne Spot og Spe?
Nej! løs paa denne Fjende!
Snart skal det faa en Ende,
Vi levne ikke maa
Saa meget blot som saa."

Og ned snart af de skyller,
En knuste nogle Øller,
En vog en Gammelrom,
Og En en Flaske Dôm.
Det Mod snart Sejren vandt dem — —
Men næste Dag man fandt dem,
Som Reglementet vil,
Ved Sodavand og Sild.

Kresjan interviewet.

Lige saa snart Kresjan havde plantet sin højre Sko paa Perronen, havde *Puk* en Finger i hans venstre Knaphul.

„Du Kresjan!" spurgte *Puk*. „Hvodden skær 'en?"

„Majet orrenli," sagde Kresjan. „Nu har man jo vaaren en Omgang ude hos Agrarerne,"

„Ku Du lie en Gang Bolscher med Cigaret?" sagde *Puk*.

„Maveli. Man ku' bli'e bydt det, der var være," sagde Kresjan og spyttede Langspyt.

„Kom saa her, saa skal jeg interviewe Dig."

„Inter hva for noet?"

„Aa, Du skal bare fortælle mig, hvordan den spændte a'."

„Ja, bare hit med Bolscherne og Cigaretterne. Tak, det var da godt. Naa, ja, ser De, je var jo alsaa Feriebarn. Føst saa sajlede je jo, og saa trillede je med Toget te en Stasjon, hvor a' der holdt en Bonde med Hest og Vogn og Mulepose. „Æ Du Kresjan?" sa'e han. „Ja vel," sa'e je. „Je æ Kresjan. Æ Di Las Mortensen?". „Ja vel," sa'e han, „je æ Las Mortensen." Saa var der jo inte videre at snakke om, og saa jollede vi a' te hanses Gaard. Der stod den paa Boghvedegrød og Pandekaver. Det faar man jo inte hver Dag, saa je satte trekvart Fad Grød og sytten Pandekaver til Livs, og saadan i den Skure gik det hver Dag. Og sikken en Have, naada! Ævler og Pere og Ribs og Stikkelsbær og Kissebær — og je maatte ede maj lissaa mange Mavepiner, som je ku' overkomme. Je har én inu! Saa var je oppe og ride paa Køerne, men de er noet skarpe i Galop, og saa falder man jo gjerne a' paa den. Der var osse Heste, men dem ku' je inte naa a' kravle paa Ryggen a'. Børnene derovre ku' je inte forstaa, og naar je sa'e no'et, saa grinede de. Men illirenveller var je inte andet end som rigtig godt tilfreds med Ferien. Je ka' godt li'e Las Mortensen. Denne herre Pose med Sulevarer stak han mig ud, og saa sa'e han: „Vil Du hilse Din Mo'er, Kresjan!"

Cykle-Værter, Cykle-Gjæster,
Træd nu bravt ved vore Fester!

Vis, hvem der „paa Luften“ bedst er,
Producér en Verdensmester!

Gaar den?

Han rejste op til det høje Nord,
Hvor ingen Mennesker har vaaren,
Hvor Mastodonter i Isen bor —
Han tænkte: Gaar'en, saa gaar'en.
Af Gas han kjøbte sig en stor Portion,
Og hos sin Skrædder fik han en Ballon,
Fyldte sin Dunk,
Sejlede strunk
Af Sted med Sverigs Haab som Ballast.

Han bygged Hus, og han gifted sig,
Da han var naaet den kolde Zone;
Naar man skal færdes paa uvis Vej,
Saa er det rart at ha'e en Kone,
En Mand kan ikke lave Kaffe selv,
Og, hvis han laver den, saa bli'er den fæl,
Springer en Knap,
Saa kan han knap
Sig holde Buxerne om Livet.

Paa Bryllupsrejse de skulde ta'e,
Og den i Luften skulde gjøres;
Af Vinden skulde de bort derfra
Til Nordpolsregionen føres,
Derfor han halede Ballonen frem,
Parat at flyve fra sit nye Hjem:
„Op, lille Mo'er,
Op imod Nord,
I Morgen sidder vi paa Polen!"

Hun kom med Puster, med Gas kom han,
Snart var Ballonen trind at skue,
Han stirred over det frosne Vand
Og op mod Nordlyshimlens Bue.
Paa Vind han ventede i Dagetal,
Da hørte han en Dag et rædsomt Knald,
Fjældene skjalv,
Isen fik Kalv
Af Skræk: Ballonen nær var revnet!

Da vidste Manden ej længer Raad,
Bestyrtet kaldte han paa Konen,
Hun op af Lommen tog Naal og Traad,
Saa sammensyede hun Ballonen.
Og, vupti! gik den af som en Raket
Og sejled op mod Polen nok saa net.
Løgn er det ej,
Tro I kun mig,
For Indianerne har set'en!

Afholdsøl p. p.

Allerede længe havde den Tanke gjæret mellem Afholdsmændene, at faa deres eget Bryggeri. Misfornøjelsen med de existerende Bryggeriers Hvidtøl var saa stor, at mange truede msd Frafald, hvis de vedblivende skulde tyre dette flove Fluidum. Da tog en praktisk Mand Affære; i al Hemmelighed bryggede han en Del Afholdsøl, og ved det store Stævne i Randers fik Afholdsmændene for første Gang deres eget Øl at smage. Experimentet lykkedes fuldstændig, og Foretagendet blev straks sikret ved en større Aktietegning blandt Deltagerne; men der er heller ingen Tvivl om, at dette Bryggeris Godtøl fuldt ud kan maale sig med de bajerske Bryggeriers syge Øl.

Strax ved Maaltidets Begyndelse var Stemningen, som den altid er ved Afholdsfester, en Del trykket. Flaskerne stod længe uoptrukne paa Bordet, medens Følelser og Begjær, som man forlængst troede underkuede, meldte sig hos Festdeltagerne og prægede sig i deres Ansigter. Endelig tog en tørstig Mand Mod til sig, trak en Godtøl op og drak. Et langtrukket: „Ah! Aah! det var da dejligt!" bragte alles Øjne til i Forbitrelse at dreje sig henimod et saa idiotisk Medlem. Manden sad imidlertid og vred sig af Henrykkelse, og han nedsvælgede saa store Masser af Godtøl, at hans Extase tilsidst begyndte at smitte de andre, som saa smaat begyndte at prøve Bordet rundt. Et Minut efter var alle Flasker tomme, og et enstemmigt Raab om mere Godtøl lød gjennem Salen. Øllet kom, og Stemningen blev gladere og gladere. Talernes Række begyndte, og Afholdssagen blev prist i begejstrede Ord. Endnu bedre blev Humøret, da der lidt efter lidt viste sig paa Bordet smaa Flasker og

Karaffer med Afholds-Akvavit, Afholds-Portvin, Afholds-Madeira osv., som altsammen smagte saa godt, at enkelte svaghovede Afholdsmænd fik Skrupler og nægtede at drikke. Andre sad først og smagte en Del paa det, forlod saa pludselig Festen og forsvandt midt under Bordet. Dog, alle disse skurrende Mislyde druknede snart i den almindelige Harmoni; thi, som en Taler vittig bemærkede, Afholdsmænd først og fremmest maatte dog sørge for at have noget, de holdt af. Da Kaffen endelig med en lille fortrinlig Trestjerners Afholds-Cognak blev serveret, var Selskabet saa animeret, at mange Medlemmer sprang op paa Bordet for at tale og først kom ned, da man resolut hævede dette. Derefter spredtes man i de tilstødende Værelser, hvor man endnu i flere Timer svingede Afholdsglas med hverandre. Først i Dagbrækningen skiltes man.

Da „Puk" skulde anmelde Verdensmesterskabsløb.

Puk havde faaet Lyst til at anmelde Verdensskabsmester . . . halløj! . . . Verdensløbermesterskab . . . Mesterverden . . . . Løbeskabsverdensmester . . . . Verdensmesterskabsløbene — for Pokker! Han havde dertil engageret en ung Mand, der utvivlsomt var af den rette Slags. Han havde et rent Minimum af Buxer, brune Sko med skjæve Hæle og gjennemtranspireret Uldtrøje.

— Bare saglig! sagde *Puk*, da han gik ned ad Trappen.

— Forstaar sig! De kan lade Dem handikappe paa, at det skal blive et Verdensmesterskabs-Referat.

. . . Se her, hvad han skrev! Vi er ikke selv sagkyndige nok til at bedømme det saadan i de enkelte Dele, men som Helhed tror vi, det slaar enhver Rekord, om end vi har paa Fornemmelsen, at enkelte af de tekniske Udtryk maaske ikke er ganske korrekt anvendte.

Verdensmesterskabsløbene.

En bevæget Dag. — Store Rekorder. — Chr. Ingemann-Petersen. — Kolossal Sukces.

En storslaaet Dag! Et helt Folk samlet paa Cyklebanen i Ordrup, lige fra de mindste Juniors, der har faaet Kvadrupletter paa Permisionerne af at ligge i Græsset, til gamle Damer med Handikappekurvene i Haanden.

Paa vor elegante Multicykle kjører vi ind paa Banen og hilser paa de forskjellige kjendte Odds-Fellows. Sammen med Hr. Staal nyder vi en isafkjølet Racer fra Fad og hilser paa Formanden for „The Honolulu Cycle-Union", der søger at styrke sig til Løbene ved en Gang Høns i Champions.

Af en Kontrollør paces vi derefter frem til den for os bestemte Plads. Strax i første Løb er der et lille Uheld, idet en af de fremmede Ryttere starter. Ved Hjælp af lidt Matchage bringes han dog atter paa Benene uden at have taget anden Skade end den, at hans Triplet har mistet sit Kilometer.

Af Løbets Resultater noterer vi, at Meskerskabet for Amatører over en Mile vindes af en os ubekjendt Professional, der som Præmie modtager den af „Dansk Bicykle-Klub" udsatte Heat, samt at en Amatør vinder 1000-Kilometer-Løbet over en Mile for Professionals og som Præmie modtager Mesterskabet. Vi har ikke selv set vedkommende Skab, men vi formoder, at det er et velmonteret Sølvskab.

Dog — Løbene trækker i Langdrag. Qvousqve Tandem? Det er over 20° Heat, og flere af Tilskuerne er øjensynlig plagede af Dunlopper. Vi sætter derfor sn Rekord hen til Restavrationen, hvor vi — for at bruge et hippologisk Udtryk — tager os en lille Canter i Sodavand med en Fart af et Sekund pr. Omgang. Da vi bag efter havde rammet den ned med en lille kraftig Spurt, følte vi os atter i Kondition. Men i samme Øjeblik kom Folk pacende ud fra Væddeløbsbanen, saa at vi kunde slutte, at Løbene vare trænede. Glade og tilfredse begav vi os da hjem med vor lykkelig erhvervede lille Gear.

Vi maa da nøjes med at konstatere det mærkelige Faktum, at det i Aar var Championerne, der vandt i alle Løbene. Hvad der imidlertid tiltalte os personlig mest, var de af „De forenede Bryggerier" udsatte bakteriefrie Vandrepokaler, hvoraf vi personlig i Aftenens Løb havde Lejlighed til at pace adskillige.

PUKs Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Med Lov skal man Land bygge.

Den overfaldne Borger med Smerten sidder efter,
Ved gratis Brød- og Vandkur kan Bøllen samle Kræfter.
Sligt er det, som man kalder for Lands Lov og Ret,
Og derfor mener mange, at Loven den er slet.

Redakter Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 23. August. Nr. 34.

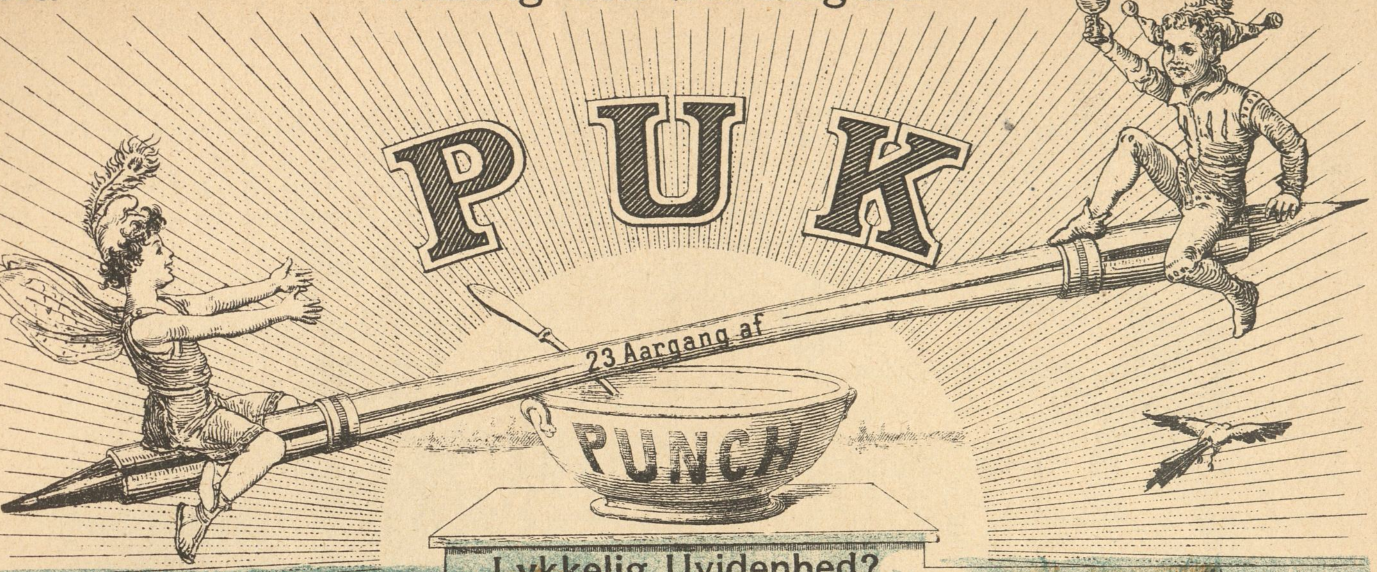

Lykkelig Uvidenhed?

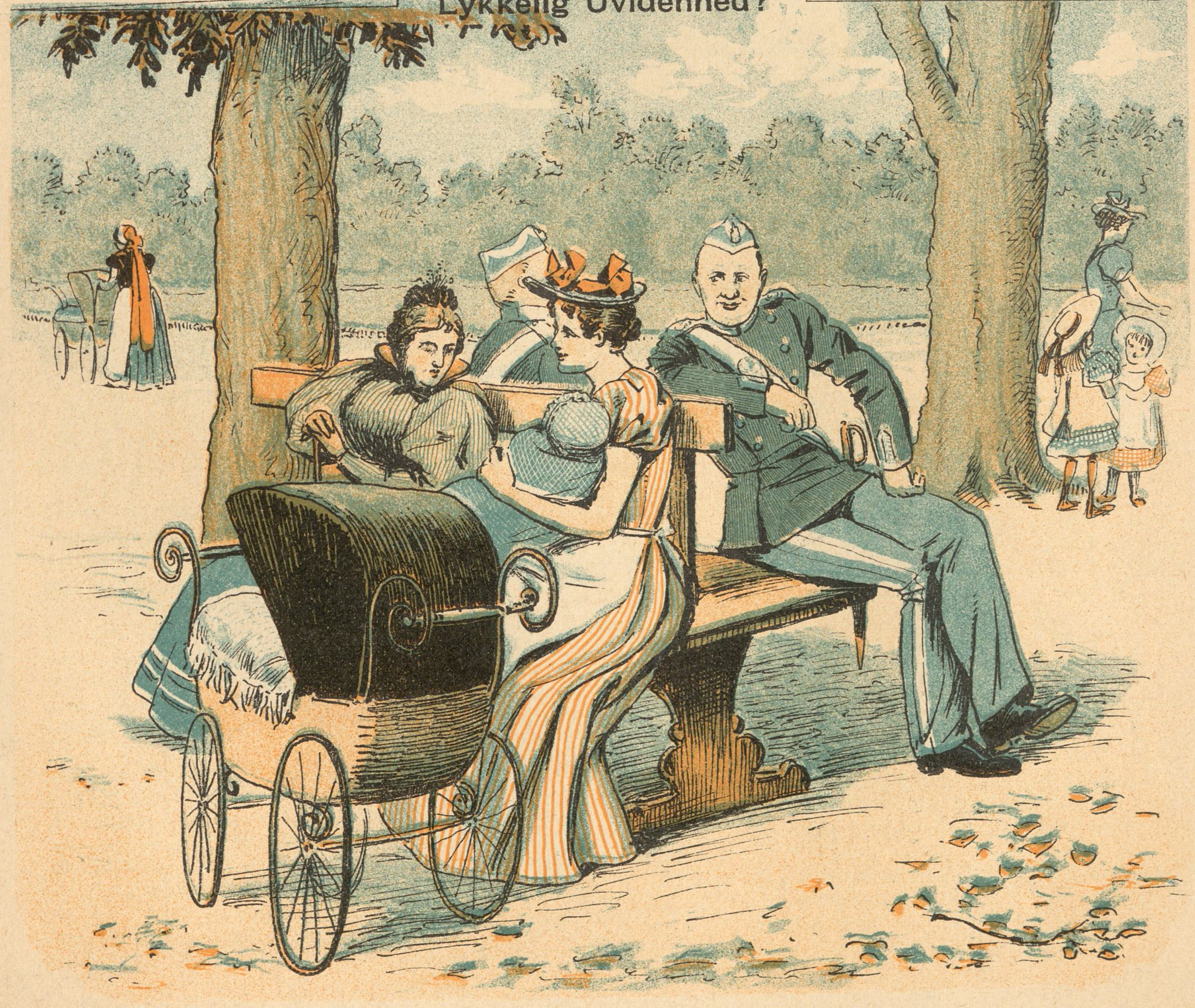

— Men, Anna dog, hvor kan Du dog tage den Lille ud i saadan en Østenvind.

— Det gjør s'mænd ingen Ting, saadden lille En kan inte mærke fra hva' Kant Vinden blæser!

Frithjofs Saga.

Nys han ised sig frem over gyngende Bro,
Hvor med Bjørne han fik sig en Tørn.
Nu han fester i Land ved en iskold Cliquot –
Ogsaa her kan han faa sig en Bjørn.

Skal vi pumpe ham lidt? Nej lad være min Bror,
For han vogter skam strængt paa sin Mund:
Gutten véd, at han kan for hvert eneste Ord
Faa kontant et Par engelske Pund.

Lad os selv da paa Helten den kostbare se,
Om hans Liv give Verden Besked:
Ved hans Vugge har vist en vidunderlig Fe
I hans Hjerte en Isdrift lagt ned.

Først paa indenlands Is han paa kjækkeste Vis
Tured om, til den blev for gammel,
Tog saa glædelig fat paa den udenlands Is –
Grønlands Indlandsis, husker I vel.

Han en Kjærlighed fik, et ophøjet Idol,
Som ham pinte ved Dag og ved Nat:
Vinde fram gjennem Is til sin elskede Pol,
Leve Vintren, paa polsk, hos sin Skat.

I sit vilde Begjær han, endskjønt han var gift,
Frøs sig fast og forlod saa sit Hjem.
Og trods Kulde og Sne kom hans Kjærligheds-Drift
Til en Højdegrad nær ottifem.

Dog den daarende Mø fik han ej i sin Vold;
Da i femti Mils Afstand han kom,
Mærked' han, at hun var ham for bidende kold,
Og saa vendte han klogelig om.

Men, hvis han havde vidst, at der var en Rival,
At ham Andre i Bedene gik,
Havde sikkert han ej svigtet sit Ideal,
Men forandret sin Pol-Politik.

Sikkert havde han hastet med Kæmpeskridt fram
For at kapre det hele Gebet,
Men, hvis Andre var kommen i Forkjøbet ham,
Polens Deling da havde man set.

Om Husmandslodder.

Mads Jordemodermand. Goddav, Kresten Smed. Naa, din gamle Smedebælle, ska vi te aa være Herremænd aa ligge Smederiet væk?

Kristen Smed. Ded ved jæ itte noved av.

Mads. Har Du da itte set, hva Landbruskammesjonen den har laved? Vi ska ha gratisk Jord te en Kou aa en Gris aa en Koune aa en Kyllingehøne mæ fjorten Gæslinger.

Kristen. Ded æ nok noved godt Sludder.

Mads. Gu æ'ed itte nej. Ded ve sie: ded æ natyrlevis kons berejnet faa Dig aa andre Fulk a Almuen, som arbeder i Jeres Ansegters Sved. Derimued ka man vel nok forydsitte, a der blier arrenseret noved andet noved te Faadiel faa dom, som æ lidt ydenfaa Bundestanden?

Kristen. Ja—hæ, hvem æ'ed, Du tænker pue, Mads?

Mads. Jæ tænker sgu paa dom, som ydretter ded aandelie Arbede her pue Pladsen. Der æ nu som jæ ve sie Præjsten . , .

Kristen. Ja, men han har jo sin Guer.

Mads. Ded har han — han ska sgu'tte ha mere. Aa Dejnen, han ska sgu heller itte ha, faa hves a nu Risdauen sku blie enig om Skouleloven aa Bradenfletteren sku ku fu'enført igemmel, saa fik han jo buede i Puese aa i Sæk. Aa ded æ ded, jæ altid har savt, a fede Dejne di kommer ingen Vejne, aa hves vi blier ve aa fylde i Skrutten pue ham, saa sitter han sgu aa faadøjer hiele Daven aa faasømmer Ongdommens Vejledning aa Opdravelse. Nej, ded ka være godt nok mæ Skouleloven, han ska sgu itte ha mere.

Kristen. Men hvem æ'ed da, som a der ska ha mere?

Mads. Ja, saa æ der jo itte andre tebaves end som vos Jordmormænd. Men — se — naar a ded gjælder om a lønne vos faa vores opofrende Arbede faa Almenheden, saa tror jæ dov liegodt itte, a jæ ve ha et ejenlit Jordbrug. Derimued ku jæ nok lie aa fue mig en Villap.

Kristen. Hvaffenén?

Mads. En Villap. Ded æ saadan et Hus, hvor man itte besteller noved.

Kristen. Ska der da itte være Jord te?

Mads. Nej, ded har jæ itte tænkt mig. Jæ ve la mig nøje med Smaaredsel aa Offer aa Rassedenser liesom Præjsten. Eller osse ka jo Staten sitte mig pue fast Gasje eller gi mig en livsvarig Hædersgave aa ydnævne mig te Prutfesser. Ded har jæ heller itte noved imued.

Kristen. Ja, Du blev vist en slem Prutfesser.

Mads. Jæ blev vel lisaa godt Prutfesser som Du æ en Smedebælle.

Kristen. Æ jæ en Smedebælle, saa æ Du Faen tame osse en Generalmajor.

Mads. Sae Du Generalmajor?

Kristen. Ja, gu sae jæ Generalmajor.

Mads. Saa ka Du vælle, enten Du ve ha, a jæ ska anligge Indsjuribussav imued Dig eller Du ve gie en Omgang smaa Sorte.

Kristen. Ja, saa ve jæ dov hellere gie di smaa Sorte.

Mads. Ja, la vos saa gue ind aa fue dom.

Hvor længe kan en Bajer holde sig?

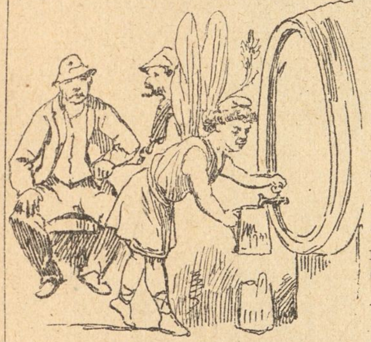

Puk har længe grublet over dette Spørgsmaal. Han har set Bajere, der kun holdt sig meget kort, som f. Exempel Bajer i Horsens. Paa den anden Side er det ham bekjendt fra Literaturhistorien, at Sille Beyer holdt sig meget længe paa det kgl. Theater, men om man heraf tør slutte til en indre Forbindelse mellem Holdbarheden af Bajere og Nydelsen af Sildesalat, specielt Bacillesalat, turde dog være tvivlsomt.

Imidlertid — Spørgsmaalet kræver sin Besvarelse. Da *Puk* saa', at selv *Politiken* aabnede sine i denne Agurketid bugnende Spalter for Ølspørgsmaalet, blev det ham klart, at dette Spørgsmaal hører til dem. der har en sikker Ankerplads i Folkets Bevidsthed. Heller ikke *Puk* tør derfor holde sig tilbage, men fremsætter først denne

Komiske Analyse.

„PUK"s komiske Laboratorium,
d. 22. August 1896.

Ved Analyse af de os tilsendte Bajere har vi fundet følgende:

Lagerøl paa Flaske. Tremens-Baciller i flyvefærdig Tilstand. Mindre Dille-Baciller i Puppeform.

Do. fra Fad, udskjænket paa en herværende Variété. Ingen Baciller, idet det forhaandenværende Kvantum Øl var saa ringe, at de maa antages at være døde af Tørst.

Afholdsøl. Masser af Baciller, særlig Tømmermandsbacillen i store, kraftige Exemplarer.

Vi nærer imidlertid den Anskuelse, at samtlige disse Ølsorter desuagtet maa siges at være ualmindelig gavnlige og styrkende for Sundheden.

Efter saaledes at have raadspurgt den theoretiske Videnskab, vender vi os til den praktiske Erfarings Mænd, nemlig d'Hrr. Værtshusholdere, der maa formodes paa dette Omraade at sidde inde med den største Sagkundskab. Vi giver da først Ordet til

Hr. Værtshusholder Mommesen.

I min Beverding, sagde Hr. Mommesen, er det højst forskjelligt, hvor længe en Bajer kan holde sig. Forlanges der 10 Bajere i en Ruf, forsvinder de f. Eks. gjerne i Løbet af nogle faa Minuter. En anden Gang kan man derimod være Vidne til, at en Mand kan komme og forlange en Skive og Familiejournalen og Nøglen, og saadan en Mand kan godt holde sin Bajer frisk et Par Timer. Om jeg har noget imod, at Klokkeslettet bliver noteret paa Glasset? Nej, ikke det allermindste.

Hr. Afholdsvært Trillesen.

Efter min Erfaring holder de fleste Bajere sig meget kort. Hvor kort, er jeg ikke berettiget til at sige. Jeg for mit Vedkommende har intet imod, at Tiden for de forskjellige Rekorder bliver noteret, men jeg er bange for, at det ikke lader sig gjennemføre. Efterhaanden vil nemlig alle have deres Bajere saa friske som muligt, og Enden paa det bliver, at ingen af mine Kunder kan have en Bajer staaende lagret foran sig paa Bordet i mere end fem Minuter.

Vi har loyalt gjengivet Hr. Trillesens Udtalelser, skjønt vi, i Betragtning af Sagens umaadelige Betydning, ærlig talt ikke forstaar hans Betænkeligheder. Vi vil muligvis komme tilbage til Sagen og skal nærmere udvikle vor sidste nye Idé: Oprettelse af et Ølværk i Kjøbenhavn med Ølhaner i alle Lejligheder. Deri ligger efter vor Mening den eneste tilfredsstillende Løsning.

Paa Kaféen.

— Nu har jo Glückstadt og Tietgen igjen indgaaet en intim Forbindelse med hinanden i Kulsagen. Det bliver snart komisk!

— Jeg vil da hellere kalde Forbindelsen for kemisk.

— Hvorfor det?

— Fordi den er tvekulsuhr!

Egen Risiko.

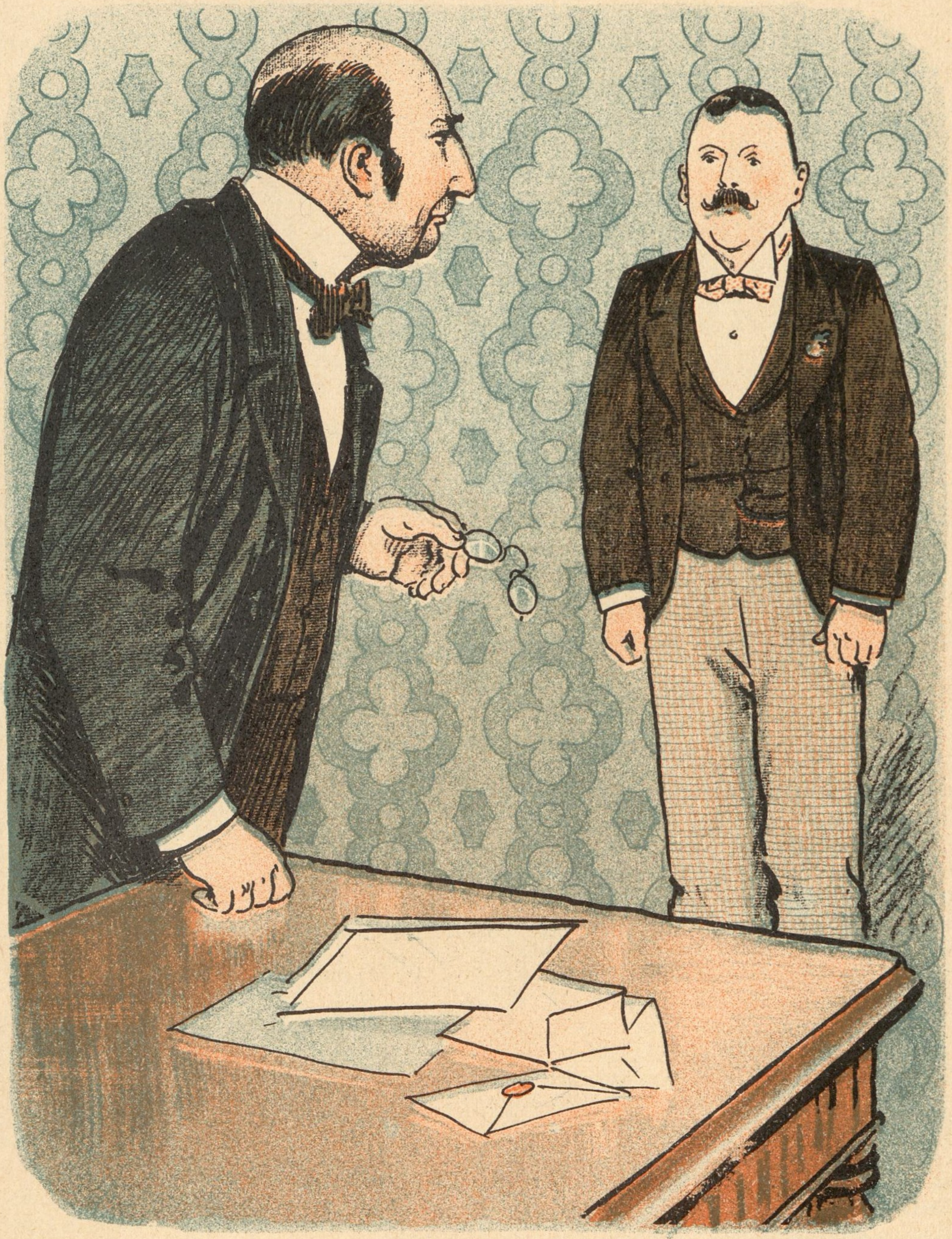

— Hr. Direktør, jeg maa tillade mig at anmode Dem om et Gagetillæg; jeg har for kort Tid siden giftet mig.

— Det gjør mig meget ondt, min unge Ven, at jeg ikke kan hjælpe; men for Ulykkestilfælde, som tilstøder Personalet udenfor Tjenesten, kan Selskabet absolut ikke være ansvarlig.

Vejet og funden for let.

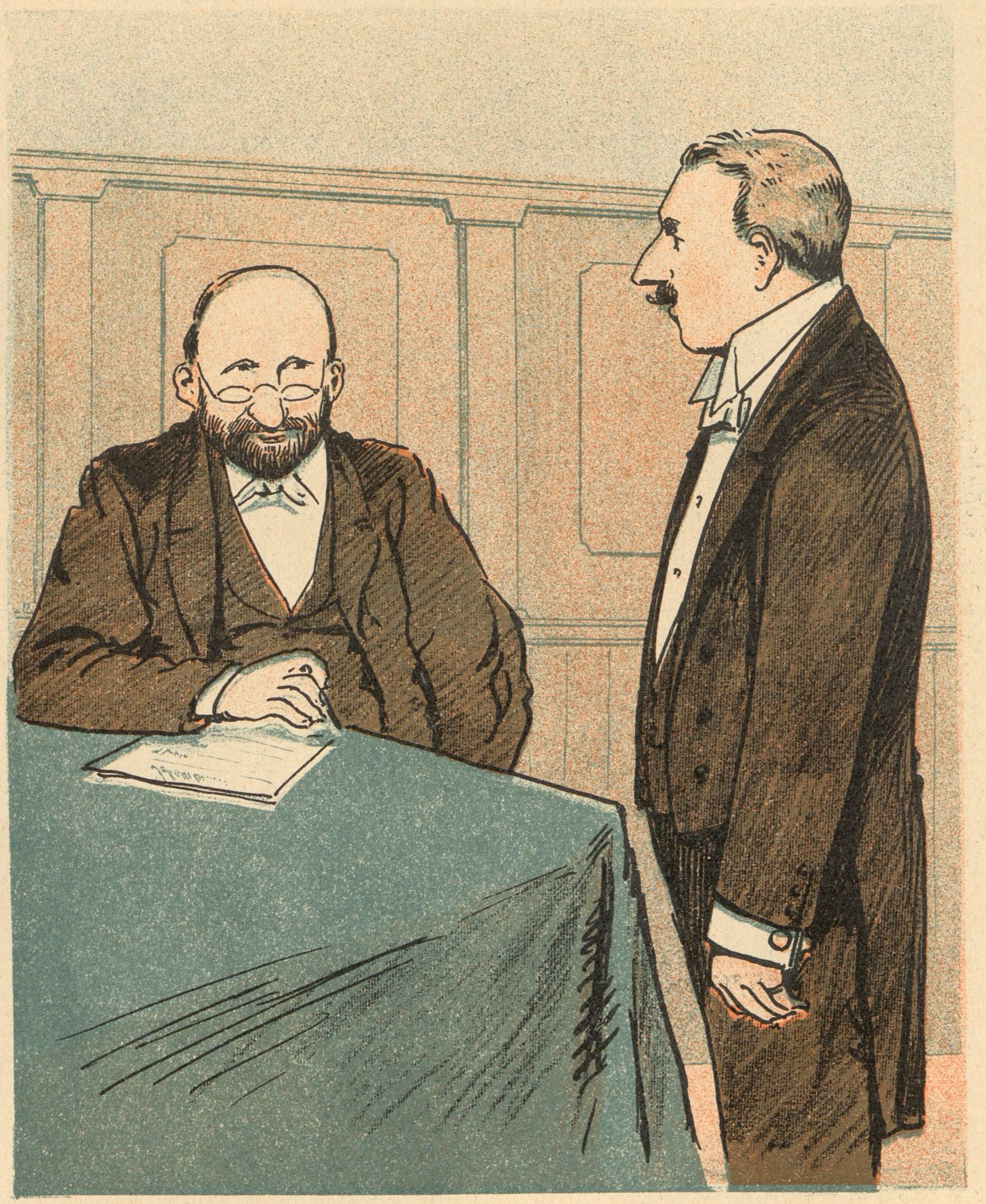

— Hvad er nu Aarsagen til, at Luftballonen kan gaa i Vejret?

— Det — — det er — — — ja, det er — — —

— Naa, sig kun frem! Det er vist rigtigt nok, det De tænker paa.

— Det er paa Grund af Jordens Tiltrækning; thi det er nemlig den, der holder Ballonen i sin Bane omkring Jorden.

— Det turde være tilstrækkeligt!

Til nedsat Pris?

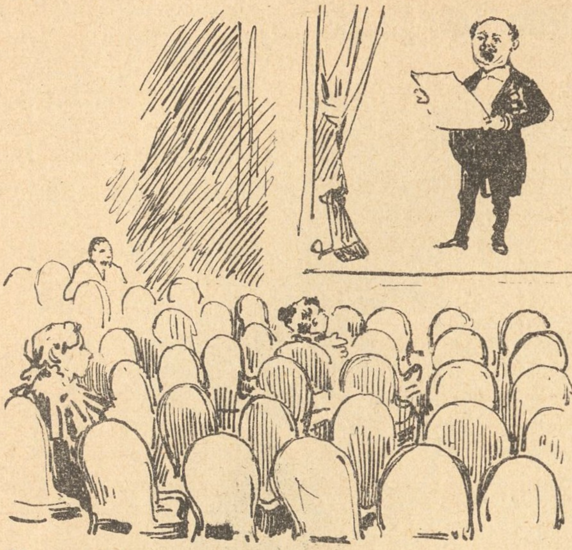

Vår gamla, vår friska, vor brave Niels Juel,
Han var kommen ud paa Tournée,
De Fynboer at give lidt kunstnerisk Sul,
Det var hans superbe Idé.
Der kom — naa lidt faa, og de gav deres Kroner,
Men fik saa dog ogsaa de svulmende Toner.
Og skjønne derpaa de dog burde;
Men se, om de gjorde!

Niels Juel gjorde op sin Kasse med Harm —
Ak, Vandstanden den var kun lav.
Da svulmed en Weichselflod i hans Barm:
„Saa takkes man for, hvad man gav!
Kan jeg gjøre for, at de ikke vil møde?
Men nu maa skam Byraadet værs'god bløde!
Skal hele den Leje jeg svare?
Det manglede bare!

Det Byraad paa Kunst har kun liden Forstand,
Det svarede: „Det bliver Lyv!"
„Ak, kjærest Hr. Guldsmed Christiansen!" sang han.
Syng hellere: „Flyv Fugl, flyv!"
Men enten Du synger, hvad hellere Du piber,
Vi ikke en Øre af Lejen dog kniber.
Vel kan til Musik vi nok trænge,
Men mere til Penge.

At harmfuld den Kammersanger nu blev,
Det Faktum forstaar man nemt.
Thi skrev han dem til et Fejdebrev,
I Kammertonen ej stemt.
Han kaldte dem rent ud sagt for nogle Rødder,
Og rysted den fynske Jord sig af Fødder:
„Og gjorde jeg her i de Nælder,
Det Byen undgjælder!"

I Sorg nu hver Odense-Borger gaar,
Bedøvet af dette Smæk.
Din Velfærd, o By, for Fald nu staar,
Thi ak! nu er Simonsen væk!
Han synger i Nibe, han synger i Kjøge,
Men kommer ej mere til Fruens Bøge.
Med Lejen de gav ham en Finte;
Men saadan lejed han inte!

Cyklismen.

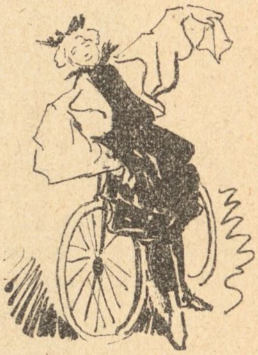

Cyklismen er en Kraftudfoldelse, som i bedste Fald medfører et Sølvbæger og i værste Fald et Hul i Hovedet. Et Bind om Armen forekommer ogsaa og staar navnlig i Frankrig i stor Anseelse. Til Cyklismen hører 1) Mennesket og 2) Dyret.

1. *Mennesket* (Cyklisten) bestaar af Energi, omsluttet af et tyndt Lag Skind og Ben. Naar Energien faar Lyst til et Sølvbæger, kan den ikke mere holde sig i Skindet, men maa bruge Benene og af Sted efter Bægeret, selv om det er nok saa langt borte. Faar den Bægeret, falder den i Ro efter et Par gratis Omgange til Publikum; faar den det ikke, udstøder den et Hyl, som kaldes Protest.

Der findes Cyklister i alle Land, og de inddeles i *Professionals*, ɔ: Folk, der ikke bestiller andet end cykle, og *Amatører*, Folk, der heller ikke bestiller andet. Adskillelsen mellem disse to Klasser er lidt vanskelig at bestemme, men Englænderne har dog et fast Holdepunkt, idet de Gentlemen som de er, altid ophøjer en Amatør, der har vundet paa en engelsk Bane, til Professional.

De franske Cyklister er de bedste, thi de slaar altid deres Konkurrenter i Opløbet.

De danske Cyklister hedder allesammen Hansen med Undtagelse af en, der hedder Petersen. De er meget høflige overfor Fremmede, som de altid overlader den første Plads. Naar de kjører alene over Banen, er de utrættelige og vinder saa som Regel altid.

Cyklisternes Sprog er et Slags internationalt Volapük, som stadig er i Udvikling. Det sidst tilkomne Ord er: „Verdensmeisterschaftscourses".

2. *Dyret* (Cyklen) bestaar af Luft, omsluttet af tynde Rør og Ringe. Dyr, som den er, har den alligevel erobret de fleste Byer, og her i Kjøbenhavn overgaar den nu endogsaa Hundene i Antal. Dens Fortrin frem for Hunden er jo ogsaa indlysende. Hvis en Cyklist ombyttede sin Cykle med en Hund, vilde han sikkert, navnlig i de Løb, hvor han maatte hænge længe paa Dyret, faa en skrækkelig Mængde Kløj.

En særegen Art Cykler er Multicyklerne, der kan bære

fra en til fem Personer. Heri Byen er der dog mangfoldige Cykler, der bære Tyve; som rimeligt er, skyder disse en saa umaadelig Fart, at Politiet i Reglen ser sig nødsaget til at anholde dem.

Angaaende Quadruplet'ens Indretning henvises til „Berlingske Tidende", hvis Sagkundskab paa dette specielle Omraade er rent ud forbløffende.

En ny og gemytlig Vise
om
det gruelige Mord paa Fælleden.

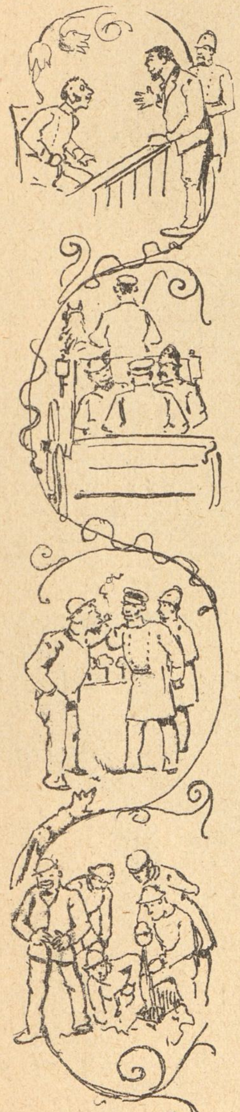

Om en dreven Rad jeg kvæder,
Han var sat for Tyveri;
Men han havde fule Glæder
Ved at hilde Assessoren i
Sine ondskabsfulde Garn,
Og erfaren var det Skarn.

For at faa en Morder-Glorie
— Han charmeret var i den —
Laved' han en lang Historie
Om et Mord paa Fælleden,
Strax hans Dommer Feber fik,
Paa Expedition han gik.

Han med Morder og Betjente
Tog en gratis Kjøretur,
Mord'rens Træskhed ej han kjendte,
Denne var en slem Filur,
Hans Trafik var ikke fin,
Han med Retten gjorde Grin.

„Søde, rare, lille Morder,
Tænd Dig nu en god Cigar,
Vis mig, hvor Bedriften gjort er,
Hvor Kadaveret gjemt Du har."
Saadan talte Dommeren,
Da de kom til Fælleden,

„Ja, her, tror jeg nok, han ligger,
Det var her, jeg stak ham ned."
Graverne med Spaden stikker,
Ivrige ved den Besked.
Dommerens Næse den var go':
„Jeg kan lugte ham, min Tro."

Karlene blev ved at grave,
Kun en Muldvarp fik de frem;
Mord'ren ondt fik i sin Mave,
Saadan grinte han ad dem.
Og Moralen den er klar:
Tyveknægten ingen har.

Sport som Legemsudvikling. Vi hidsætter følgende Resultater af Verdensmesterskabsløbene, der noksom viser, hvor heldig den sunde og fornøjelige Sport er til Fremme af Maalet: En sund Sjæl i et sundt Legeme.

Professionalløb for 1 mile: Nr. 1 en Englænder med et brækket Ben og et flækket Hoved. Nr. 2 en Nordmand, der ogsaa havde et brækket Ben, men kun en Bule i Panden.

Teamrace: Sejrherren skrællet over hele Kroppen, Nr. 2 brækket Kravebenet.

Verdensmesterskab for Professionals over 100 Kilometer. Løbet erklæret for dødt, da der ikke var Enighed om, hvilke af de masede Legemsdele, der var hvemses.

Verdensmesterskab for Amatører over 100 Kilometer. Verdensmesteren fejet sammen med en Kost og under stor Jubel baaret i Guldstol.

Cirkulært.

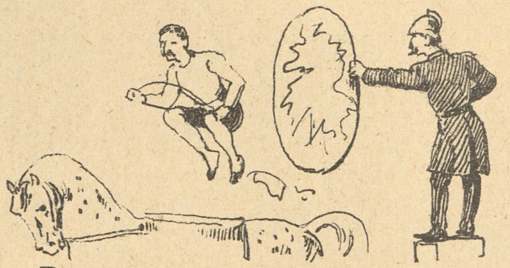

Rundt er Cirkus og rund Manegen,
Rundt løber Hestene, rundt Direktøren,
Rundt triller Folk, som bli'er kastet paa Døren,
Rundt gaar Pantomime-Kortegen,
Rundt ruller Klownen paa begge Enderne,
Rundt triller Pengene Folk af Hænderne,
Rundt løber Børn efter Honorar,
Rundt efter dem løber Børnenes Fa'er,
Rundt løber Direktøren i Stuen,
Rundt løber Gagerne ogsaa for Fruen,
Rundt om Cirkus en Dunstkreds staar,
Rundt for Skranken Begreberne gaar,
Rundelig Mønt Politikassen faar.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, i alle Boglader og paa alle Postkontorer:
2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den store nordiske Gaade.

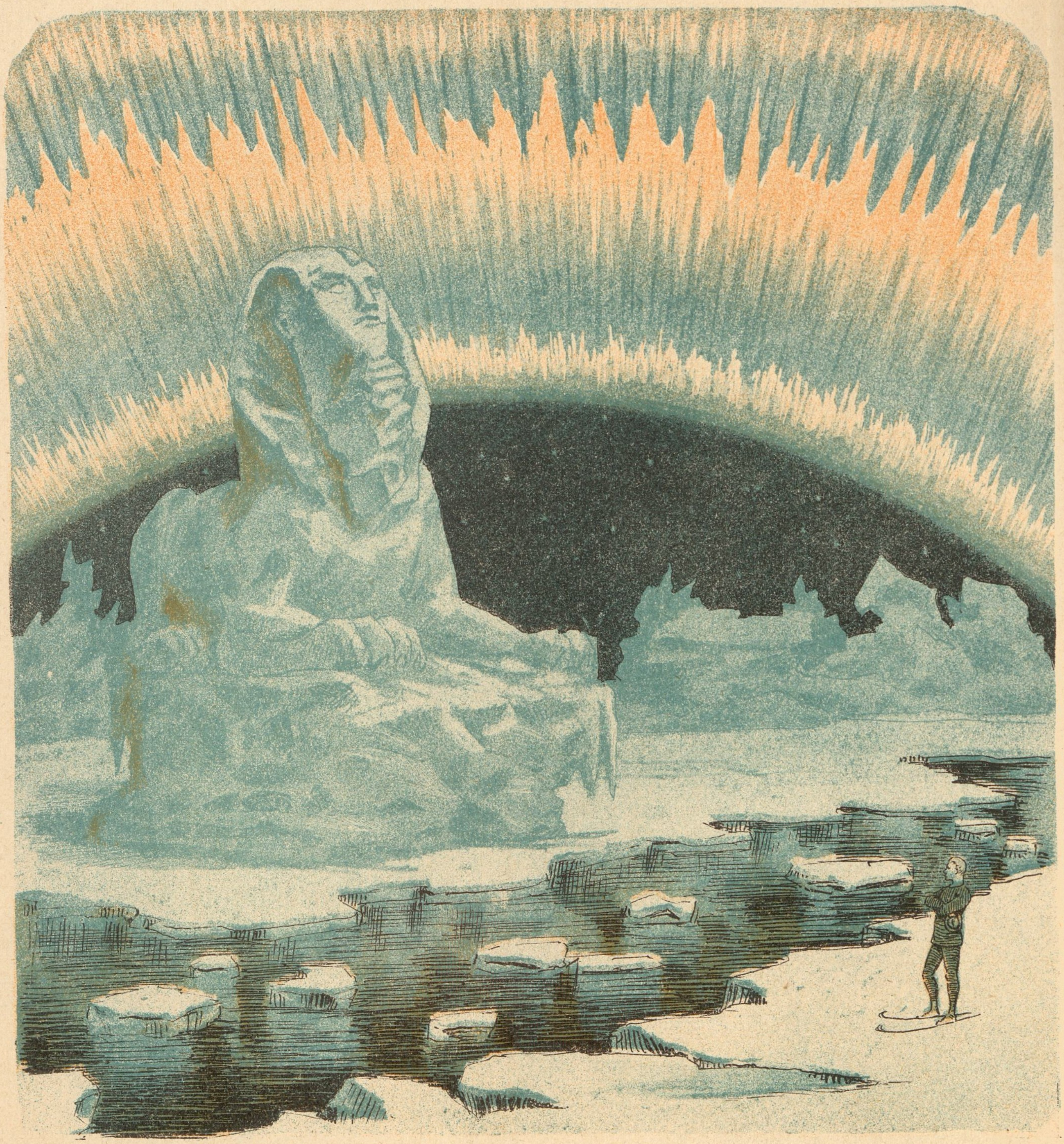

Han spurgte: „Hvor gaar Vejen?“ men han fik intet Svar,
Sfinxen i isnende Tavshed paa Gaaden fremdeles bar.
Op til 86,14 i dristigt Mod han sig trænger,
Da tog Sfinxen til Orde: „Hertil og ikke længer!“

Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 30. August. Nr. 35.

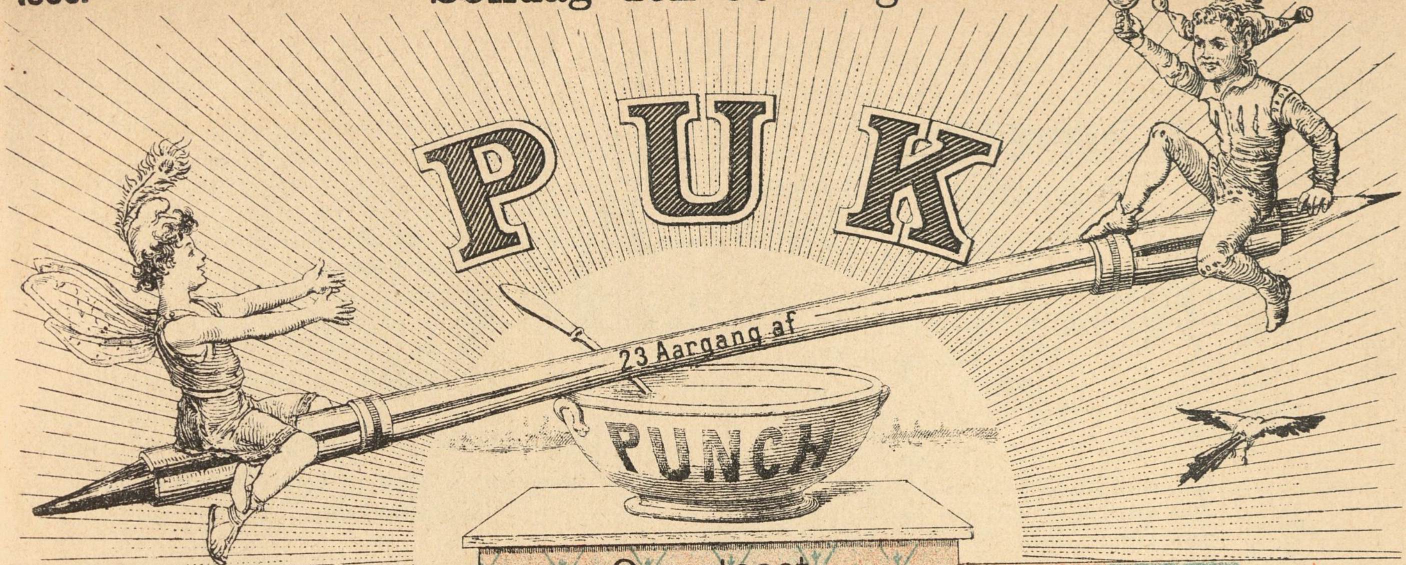

Overstaaet.

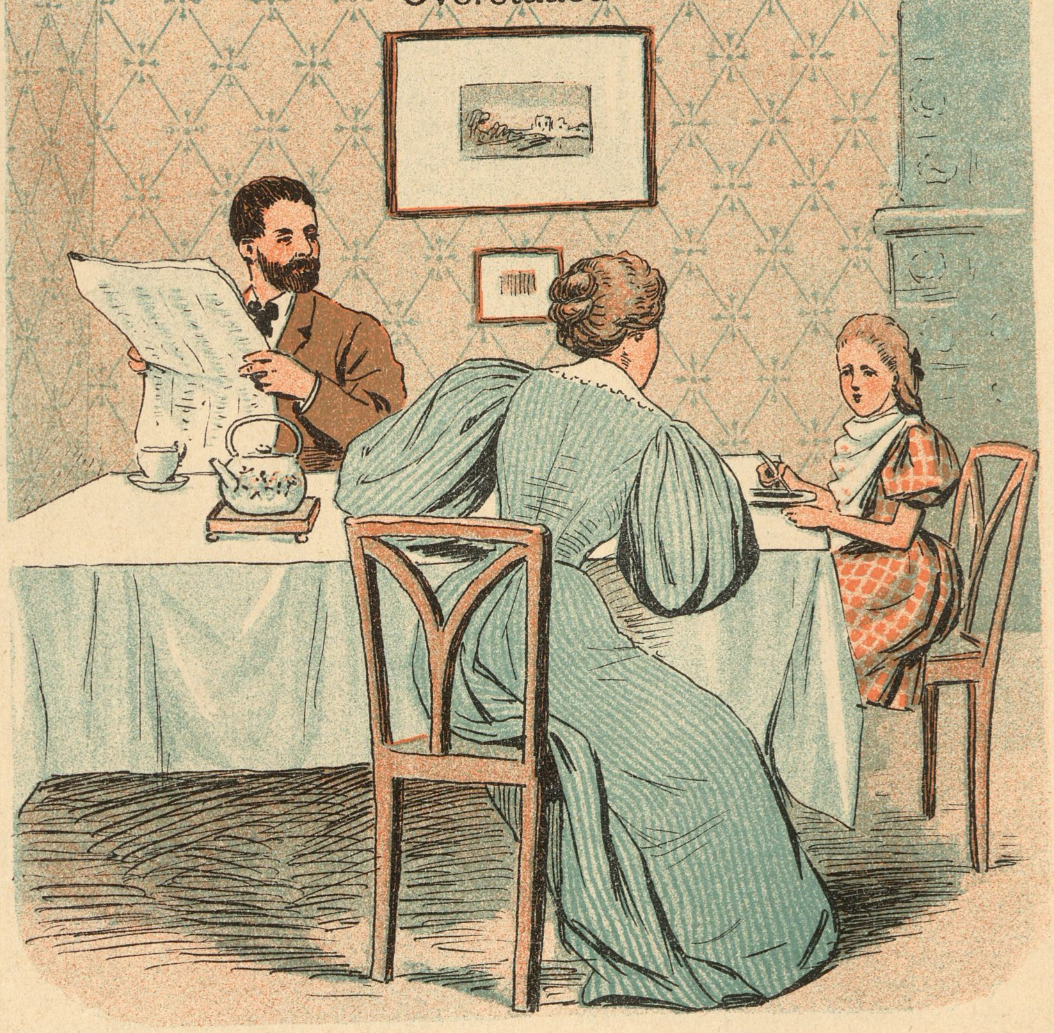

— Moder! Nu kan jeg ikke holde den Øllebrød ud længere: nu har jeg faaet Øllebrød fire Dage i Træk!

— Du maa skamme Dig, maa Du, som Du sidder og vrisser ad din Mad. Da jeg var lille, fik jeg Øllebrød hver evige Morgen og aldrig andet.

— Ja, Tak skal Du have: Du fik, men jeg faar!

En Diplomat-Rekord.

En Gang Li-Hung, slet ikke glad,
Blev stævnet for Himlens Søn,
Som sagde: *„Quax!* din gamle Rad,
Nu skal Du faa din Løn."
Da Li ved denne Tale rørt
Fremstammed Tak med mer',
Bemærked' Kejseren saa tørt:
„Tjim-tjam-tjuk, aa jeg bér!"

„Ser Du, fordi vi har faa't Klø
Af disse Japa — fy!
Se, derfor skulde Du jo dø
Ved Hjælp af smeltet Bly;
Men, da jeg ej er grum (kun streng)
Paa Bunden af min Krop,
Saa faar Du herved Lov, min Dreng,
At sprætte selv Dig op."

Den arme Li tudskraalede,
Da han fik den Besked;
Men næste Dag han straalede
Igjen gemytlig fed.
Thi ej blot at for Straf han slap
Og fik sin Rang fra før,
Han fik endog en Messingknap
Og blev Ambassadør.

Han til Evropien blev sendt
Saa hemmeligt af Sted,
Og alle Lande lured' spændt
Paa Meningen dermed:
Hvis Nogen kom med Skillinger,
Det maatte være Li,
Gud Fader! for Bestillinger
Man skulde svælge i.

I Tyskland trak man ham omkring
Og krammed' ud sit Stads.
Li snused' lidt til alle Ting
Og sagde: „Das ist was!
Saa sandt jeg hedder Li-Hung-Chang,
Er det af første Sort?" —
Den tyske Næse blev saa lang,
Da Li drog stille bort.

Til Faure bemærked' han med Aand:
„Comment vous portez-vous?"
Til Gladstone, da han gav ham Haand,
Et fint: „How do you do?" —
Den Kunst, at holde Munden i,
Heri han gav Rekord,
Han slog ethvert Diplomati
Med Glans — endogsaa vort.

Dr. Thulstrups Nordpolsfærd.

Storartede Resultater. — Noch ist Polen nicht verloren. — En Verdensmester.

Puk havde for nylig den Glæde at modtage følgende Telegram:

„Dr. Thulstrup er efter en lykkelig udført Expedition ankommen til Helsingør. Han spiser for Tiden Frokost paa Marienlyst. Alt vel!"

Vore Læsere vil mindes Dr. Thulstrup fra det enestaaende Togt, han udførte over Studenterforeningens Indlandsis, ofte omgiven af Taager, og ofte kæmpende sig frem gjennem mange Farer, inden han naaede til Isen. Det kan da let forstaas, at Meddelelsen om, at han lykkelig og vel var hjemkommen fra sit eventyrlige Togt med „Ingolf", overalt i Landet maatte blive modtagen med den største Begejstring.

Dr. Thulstrup havde, inden han drog ud, lovet „Avisen"s Jean-jean det første Telegram om sin Expedition. Vi gjengiver efter denne Kilde det væsenligste af hans Oplevelser. Altsaa:

Doktoren selv har Ordet:

„Vi lagde, som De véd, ud med „Ingolf" i April. Det var strax bitterlig koldt, saa koldt, at vi endogsaa maatte spise koldt Bord hver Aften, dog undertiden med en lille varm Ret.

Allerede, da vi sejlede forbi Gilleleje, fik vi Fornemmelsen af at være i arktiske Farvande, idet vi saa en vældig Bjørn tøjret paa Hotelterrassen. Ingen af Expeditionens Medlemmer har dog haft noget med nogen Bjørn at gjøre.

I Maj var der en Hvalfisk, der nær kunde have slugt Undertegnede, saafremt „Ingolf" ikke lykkeligvis havde befundet sig flere Mile fra det Sted, hvor Dyret opholdt sig.

I Juni observerede vi (ɔ: jeg, Expeditionens øvrige Medlemmer var optagne af at fiske) Søslangen og i August Ølbakterien. Hele vor Føde i denne Tid bestod tildels af sjældne naturhistoriske Mærkværdigheder, som ethvert Museum i Europa vilde have slikket sine Fingre efter.

Nordpolen naaede vi vel først, da vi efter Hjemkomsten var i Tivoli. Men desuagtet er vore Resultater storartede. Jeg tør maaske uden Beskedenhed tillægge mig selv Æren som Expeditionens Leder og videnskabelige Fotograf, men jeg maa dog sige, at jeg har haft megen Nytte af mine brave Undergivne, som f. Eks. Kommandør Wandel og Dr. Jungersen."

Senere Telegrammer:

Kjøbenhavn, 25. August. Mødet mellem Dr. Thulstrup og Jean-jean var stormende hjerteligt. Jean-jean tog Dr. Thulstrup paa sine Arme og udbrød: „Her ser I den Mand, som jeg sætter forrest i Bladet af Alle!“. Bagefter havde de en langvarig, videnskabelig Konference paa Dr. Thulstrups Studereværelse.

Kristiania, 26. August. En herværende temmelig ubekjendt Videnskabsmand, en Konservator Nansen fra Bergen, har til en Interviewer udtalt, at Thulstrups Bedrift mere var Sport end Videnskab, og at han saagu ikke véd, hvad han skal sige til ham i Studenterforeningen. Hr. Nansens Udtalelser har vakt den største Harme.

Kristiania, 27. August. Nansen har nu til Frokost spist alle sine Ord i sig igjen, og kan ikke forstaa, at man har kunnet tage ham alvorligt. Han anser nu Thulstrup for Nutidens største Videnskabsmand.

Kjøbenhavn, 29. August. Thulstrup hilses over alt med Jubel. Der forberedes en Række Fester for ham. Navnlig i Studenterforeningen forberedes store Ovationer. Nansen er ganske sejlet agterud.

Populære Folk. XXV.

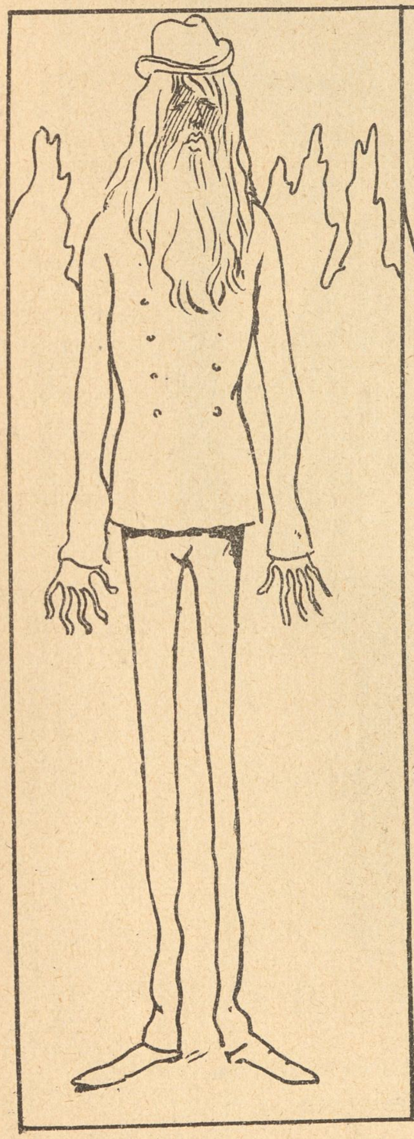

Nansen,
da han gik i Land i Vardö.

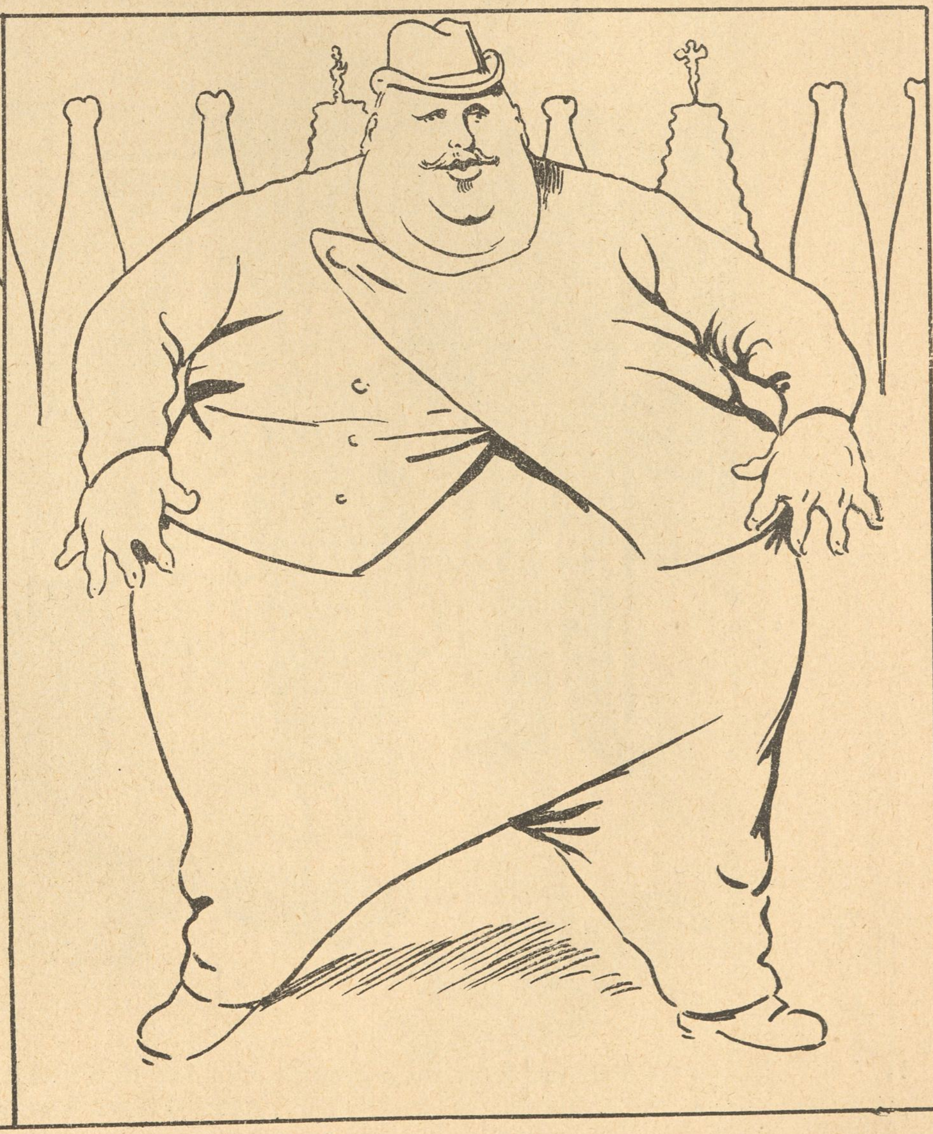

Nansen,
naar han endelig kommer ind til Kristiania.

Til bedre Forstaaelse.

— Ja Per, saa føller do jo Naadeherren hen til Kisten Vævers; men go øver paa den venstre Sie a Herren! ve' do it' ded? Akkurat lisom nær do driver en Stud.

Efter bedste Skøn.

— Naa Hans, do var jo oppe og hjælpe til paa Goren, da der sidst var ded store Selskav; hva' fik di saa aa spise?

— Ja, se di fik nu saa mange Ting, baade varme og kolde; men saa va' der no'ed, som at di kaldte for Major Næse, men je vil nu kaldt'ed Mask!

Jean-jean.

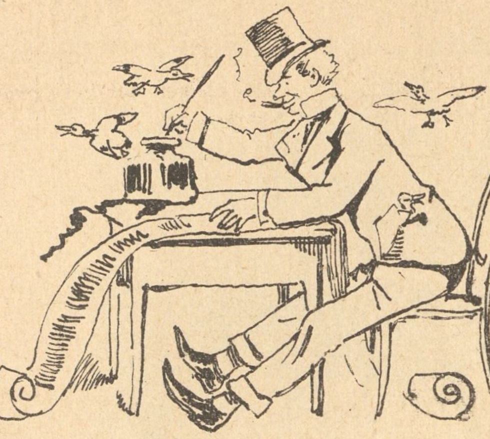

Og driver Du en journalistisk Avling
Af Rang,
I Spalterne livligst sig boltrer — næst Cawling —
Jean-jean.
Han skriver i Timen et Par Kilometer,
Mod ham er selv Robert en sneglende Peter,
Hvem kan, naar det skorter,
Paa Stof, slaa Rekorder,
Som Jean?

Hvem gjorde vel Tietgen til et overflødigt
Talang,
Skønt vist i „*Avisen*“ han vilde kun nødigt?
Jean-jean.
Hvem værnede nyligt de syndige Rester
Af alle Cyklisternes Verdensmester,
Saa Publikum, lammet,
Ved Piben sig skammed'?
Jean-jean.

Hvem var det, der gjorde i sin Tid et flot
Changement,
Og som i sin Udviklingsgang var saa smaat
Changeant?
Hvem var det, der siden som Frederiks Støtte
Fik selv „*København*“ til at holde sin Bøtte?
Hvem er det, som prikker
Til herskende Kliker?
Jean-jean.

Hvem viste i Avling af Fjerkræ sig kyndig
En Gang,
Hvem anholdt en Variétéagent syndig?
Jean-jean?
Hvem skriver om Møder, om Cykler og Fester,
Om Damernes Moder, om celebre Gjæster,
Evropa, Levanten,
Om Han-Elefanten
Chang? Jean.

Ved hvem mon det Thulstrupske Ry stukket har
Li-Hung-Tschangs?
Jo, Røsten var Thulstrups, men Hænderne det var
Jean-jeans.
Og da han lidt rigelig Verden forlysted',
Hvem var det, der faderlig mildt ham da trøsted'?
Hvem stod ved hans Landgang?
Hvem voldte hans Vandgang?
Jean-jean.

En Henstilling. Ingen kan tænkes mere kvalificeret til det mærkelige og betydningsfulde Sanginspektør-Embede end den, der fik det, nemlig Professor og Organist Nebelong, ikke at forvexle med Hoflægen, Professor N. (hans Broder) eller Arkitekten, Professor N. (hans Fader) eller en hel Del andre Professorer, som han muligvis ogsaa kunde være i Slægt med. Er Professor-Bacillen først kommen i en Familie, gaar den oftest gjennem flere Generationer.

Den nye Inspektør er som skabt til at staa i første Række. Elskværdig nedladende, overlegen, uden at det mærkes, forstaar han i høj Grad at sætte sig i Respekt. Især overfor Børn. Er derfor en af vore mest fremragende Sangpædagoger. Hans Drengekor findes der ikke Mage til i hele Kongeriget med Bilande.

Er banebrydende som Komponist. Har desværre kun skrevet lidt, men hvilke Perler! Hans Melodier forene Koralens højtidsfulde Andagt med Drikkevisens smittende Gemytlighed. Se, hvem der gør ham det efter!

Er utrættelig i sin Arbejdsiver og beklæder derfor i Øjeblikket 4 Embeder. Har i det Hele taget altid interesseret sig levende for Embeder. Som Formand for Organist-Foreningen protesterede han i sin Tid indigneret, da Gades Organistpost blev besat uden at have været opslaaet. Indtil videre har han dog ikke nedlagt Protest mod, at han selv fik Sanginspektør-Posten, uden at denne blev opslaaet. Men den kan jo komme endnu.

Da det imidlertid næppe er sandsynligt, at 4 almindelige Embeder kan give en saa ualmindelig Arbejdskraft, som hans, nok at bestille, vilde det maaske ikke være af Vejen at tænke paa, hvorledes hans rige Evner yderligere kunde gøres frugtbringende. Hvad om han gav sig til at forbedre Sannes Sangbøger! Ikke fordi de trænge dertil. Langtfra! De er autoriserede og derved hævede over en hver Kritik, men de kunde netop under Hr. Nebelongs kyndige Hænder faa det Plus, som gjorde dem til Mønsterværker, endnu mere end de i Forvejen ere. Der er ikke Tvivl om, at de i den „ny og forbedrede“ Udgave vilde vække berettiget Opsigt, blive indrangerede mellem vort Lands Storværker og oversat i alle civiliserede Sprog.

Eller man kunde maaske gjøre ham til Overprofessor eller Censor over hele Musiken. Han kunde da paase om Lirekasserne stemte og om Rejekonerne sang den rigtige, fra Fædrene nedarvede Melodi. Ligesom den anden Professor, Vilhelm Møller, censurerer at Syngepigerne ikke gik over Varietéernes Poesi, kunde Prof. N. jo kontrollere Stregen med deres Stemme. Han kunde maaske oven i

Kjøbet lære dem at synge. Skade kunde det jo ikke. Værre end det er, kan det umulig blive.

Der trænges haardt til en planmæssig Ledelse af vort Musikliv, og den kunde ikke komme i bedre Hænder end Hr. N.s Vi henstiller derfor til rette Vedkommende, om man ikke strax burde gjøre Hr. N. til Overprofessor for at sikre sig hans mangesidige Dygtighed, medens han endnu er i sin fulde *viyueur*.

Ruder ud!

Lütken har *Ruder Konge* paa Haanden,
Og *Ruder Konge* er ej i sit Es,
Forudse kan han nemlig i Aanden,
At han skal undergives et Pres,
Ofte sin skjæve Gang han fortryder,
Den har jo udpeget ham som Forbryder,
Mulig han er det, og mulig ikke,
Sagen for ham vil nærmest staa
Paa, om han Dommerens Trumfer kan stikke,
Da *Ruder Dame* han ej kan la'e gaa.
Hun er nemlig ogsaa i Spillet,
Og det samme er *Ruder Knægt*,
Saadan har Hr. Lütken det villet,
Knægten og Damen for ham har Vægt;
Nu spiller Lütken en Trumf og spø'r:
Om *Ruder Konge* bekjender Kulør.

Lars Dinesens Ordbog.

Dette længe imødesete Værk, der vil være en uundværlig Haandbog for Hillerød-Talere, vil i den nærmeste Fremtid udkomme. Det er en Ordbog i en Art Blomstersprog, opfundet af Lars selv, og hvorved Nemheden bestaar deri, at man til Brug for Ritzaus Bureau kan nedskrive sine Taler i et langt kortere og fyndigere Sprog end det, hvori de holdes.

Som Prøve hidsætter vi følgende:

Brandesianere ɔ: Jacob Scavenius og Fred. Hansen. Kan i mere udvidet Betydning, navnlig naar tilføjes „og deres Venner", ogsaa bruges f. Ex. om Scharling, Kaptajn Madsen og andre Højremænd.

Højre ɔ: Lars selv, de syv, Frede Bojsen, Rasmus Clausen og til Nød Agrarerne Andersen-Rosendahl og Branth.

Europæerne ɔ: „Det unge Højre".

„Det unge Højre" ɔ: Højres Arbejder- og Vælgerforening.

Kjøbenhavnere ɔ: et agrarisk Skjældsord, der efter Injurielovgivningen kan taxeres midt imellem „Stifsfysikus" og „Generalmajor".

Man vil heraf se, hvor nemt det Dinesenske Blomstersprog er at benytte. Endvidere følger der med Bogen til Brug paa Højremøder en Anvisning til Reduktion af Talstørrelser.

Kammersang i Alléen.

„Da rejser der sig pludseligt paa en af de forreste Rækker en Herre, stor og bred, sender et rasende Blik op til Scenen, et dito udover Publikum, og — forlader med lange, tunge Trin Tilskuerpladsen".

(„Aftenbladet" for 20. Aug.)

F. Jensen stod paa Scenen fast
I Grin og Damp,
Hans Vitser hamrede saa hvast,
At Traad og Mening ganske brast,
Hans Mundlæ'er løb om løst og fast
I Grin og Damp.
Fly! skreg enhver, som fik Kritik,
Hvo staar mod Morskabs-Frederik
I Kamp.

Niels Juel gav Agt paa Latterbrag:
Nu er det Tid!
Ej foer han længere i Mag,
Han i *Alléen* slog et Slag,
Da skreg han højt blandt Latterbrag:
„Nu er det Tid!
Fly, Frederik, hvis Du veed et Skjul,
Hvo kan sig staa mod Danmarks Juel
I Strid?"

O *Morskab!* Glimt af Harme brød
Din tykke Sky,
Fra Øjet lynte Skræk og Død
Ud over Øl og Smørrebrød,
Da hørtes Lattervraal, som brød
Din tykke Sky.
Og, før Spektaklet var forbi,
Tog Stormogulen det Parti
At fly.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Hvor Aadselet er, —

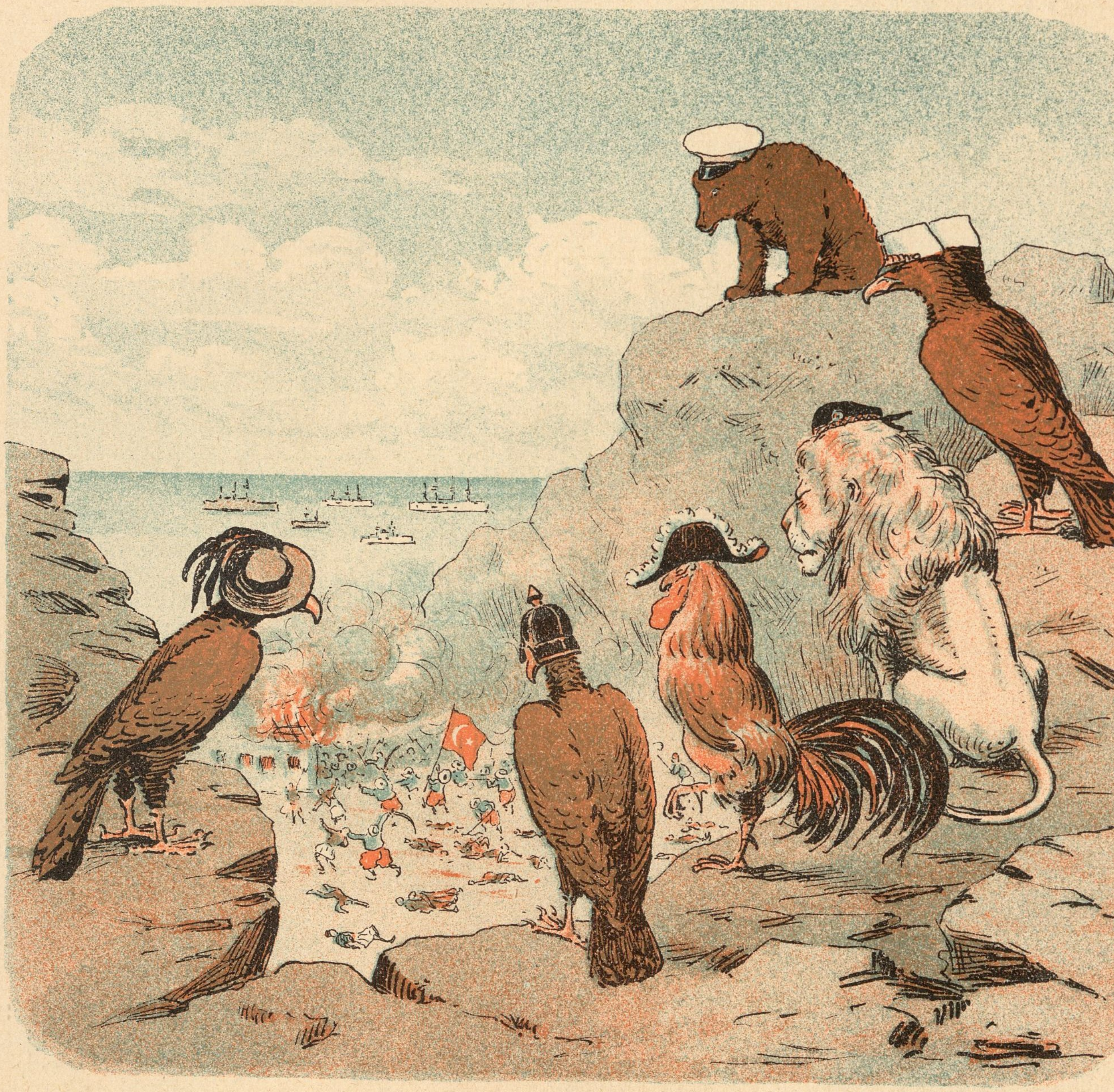

Mens Tyrken til Plukfisk hugger Kretenserne,
Har *Magterne* sat sig i Positur,
Men udfri de Kristne af Halvmaanens Bur
Det gjør de ikke — for Konsekvenserne.

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 6. September. Nr. 36.

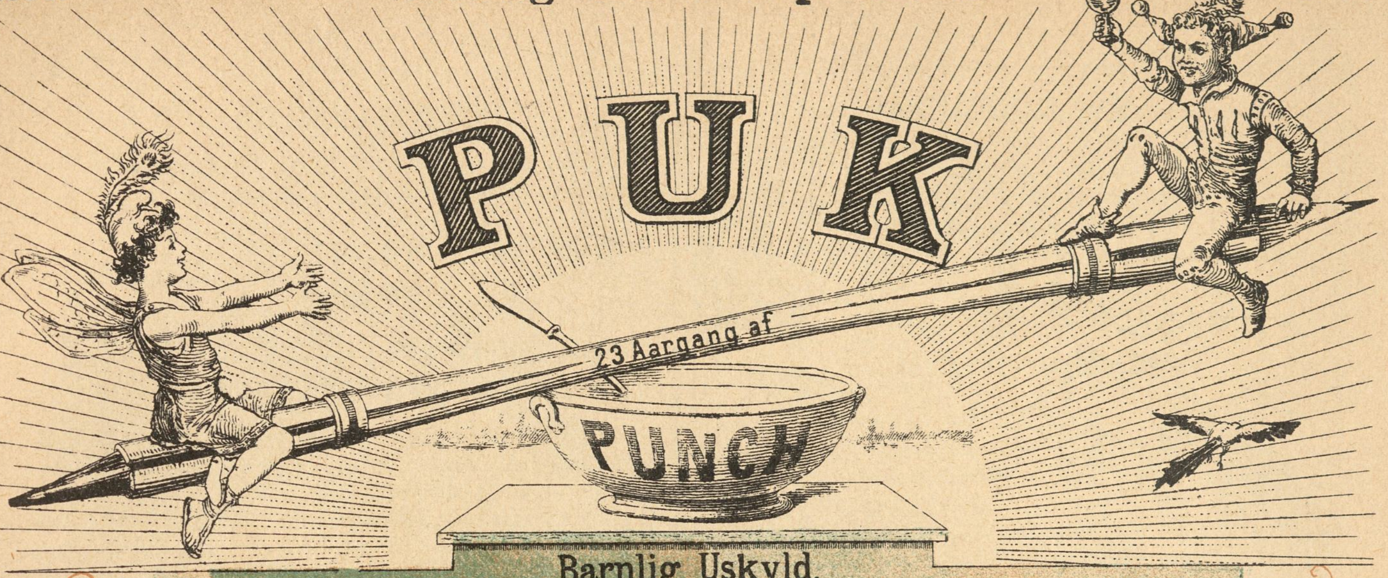

Barnlig Uskyld.

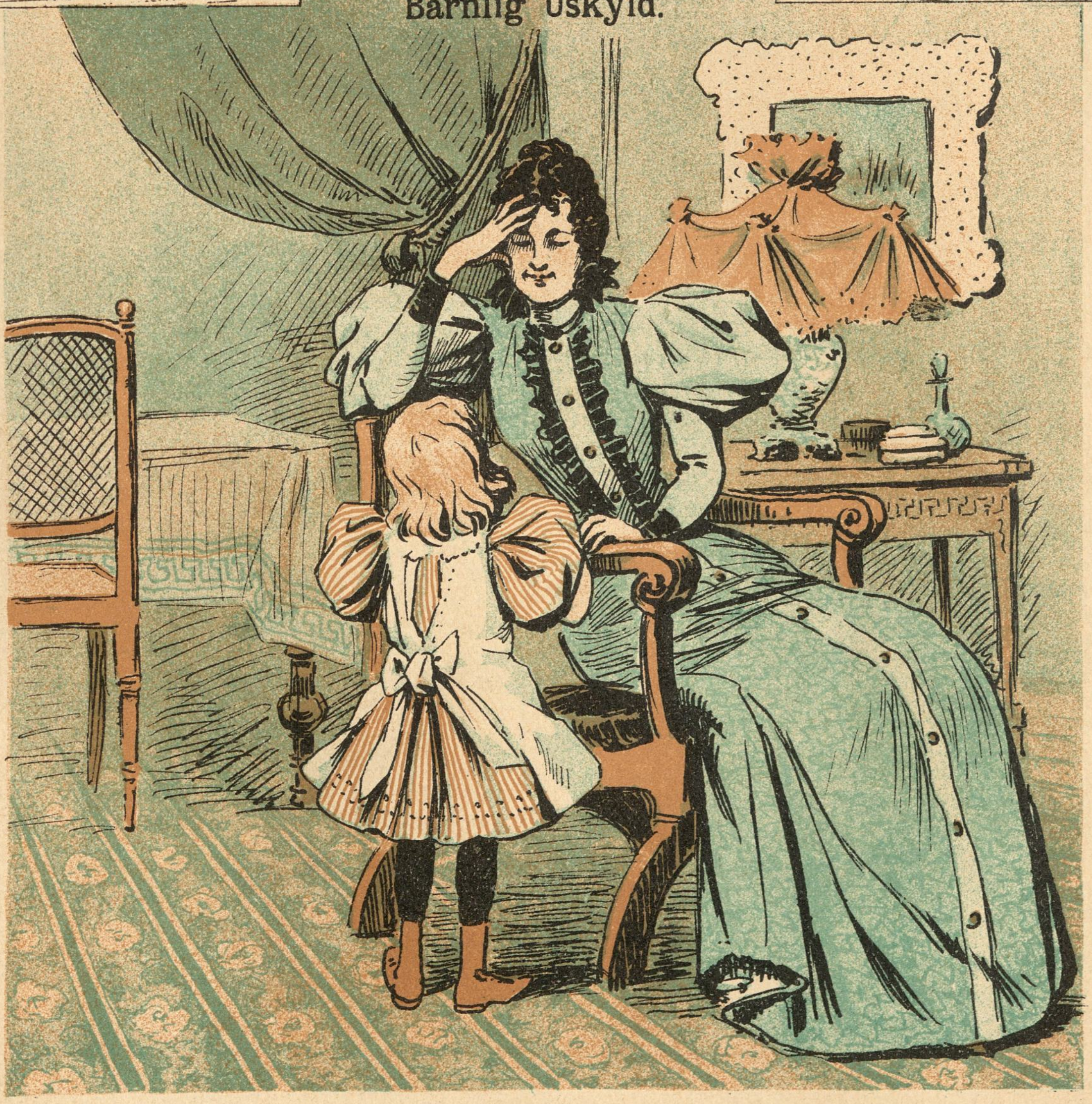

— Alt det, som vi gjerne vil have, og som vi beder Gud om, giver han os.

— Jamen Frøken! Dersom jeg nu bad Gud om en Dukke, saa gik den da itu, naar han kastede den ned til mig.

En Jubel-Fest.

Sultanen
Nys Jubilæum holdt.
Tænk, han i tyve Aar har regjeret,
Uden at blive stranguleret,
Og deraf
Er Tyrkerfolket stolt.

Man vilde
Ham hædre ved en Fest,
Men, da Sultanen sligt man forebragte,
Sagde han: „I maa s'gu hellere slagte
No'en Kristne,
Saa glæder I mig mest."

Programmet
Var hermed givet hen,
Politiet la' sig i Sele,
Direktøren ordned' det Hele,
Som var han
Vor egen Petersen.

Om Festen
Han gav en Ordinans:
Alle Muselmænd maatte stille,
Ogsaa de Kristne, vented' han, vilde
„Gi' Møde
Til Festens rette Glands.

Til Kam'ret
Hver Tyrk han bød at gaa,
Her skulde uddeles Sultanens Gave,
Flere Tusinde vældige Stave;
De Kristne,
De skulde siden faa.

Det blev skam
En yndig Folkefest;
Kniplerne dansed', det gjenlød af Slagene,
Tyrkerne hyled' aldeles betagne.
De Kristne
Dog hyled' allervæ'st.

Sultanen
Ud af sit Vindve laa,
Indtil det sidste Fest-Skrig forstummed',
Aldrig havde han noget fornummet,
Der glæded'
Hans Fader-Hjerte saa.

Aartusindets Jubilæumsskrift.
Den historiske Varieté.

Hver Tidsalder har et berettiget Krav paa at underholdes paa sin Maade. Plato skriver kvikke Dialoger, Caligula gav Muslinger med Øl fra Fad til sine Officerer, Melby har skrevet Sommerrevuer, Dr. Thulstrup har opdaget Nordpolen og Herman Bang skriver alvorlige Artikler i *Aftenbladet.*

En Forlystelse, der staar i Rang med disse, har de sidste Dage endnu ikke frembragt. Der har været literære Varietéer, hvor dog det literære Varietévand maatte styrkes med lidt ordinær Varietétilsætning for at blive nogenlunde velsmagende. Men en historisk Varieté til kun 60 Øre Arket har man endnu ikke set her paa Pladsen.

I Erkjendelse af, at to halve Historier er en hel Historie, og at flere halve Historier let kan blive en meget betydelig Historie, er det, at flere fremragende danske Historikere har forenet sig om paa Undertegnedes Forlag at starte en stor historisk Varietè. Den vil til Opmuntring for Subskribenterne udkomme saaledes, at Oldtiden kommer efter Nutiden og Middelalderen atter før Oldtiden.

„Den historiske Variété" vil saaledes fremtræde som et Resultat af dette Aartusindes historiske Forskning og blive udstyret med vore Kolossal-Plakater i overnaturlig Størrelse samt stemplet med vore Reklamestempler. Det vil derfor ikke være uberettiget at betragte det som Aartusindets Jubilæumsskrift, der betegner en Udvikling af den literære Varieté i udenlandsk Retning og i en Form, som vil gøre Variétéen tilgængelig for Alle.

Hvad Arbejdets Fordeling angaar, havde man først tænkt sig Stenalderen behandlet af Dr. Steenstrup. Da dette imidlertid var at give Stene for Brød, vil det nu blive overdraget til Professor P. Hansen, der allerede har udgravet flere literære Mumier af Theaterarkivet og derfor maa antages at have Betingelser for Oldforskning.

Af Middelalderen vil Dr. Georg Brandes særlig overtage Alt til Martyrlegender henhørende, medens Direktør Abrahams vil behandle den senere Sølvalder. Nordpolens Historie vil i Reckefølge blive behandlet af en Mængde ansete Videnskabsmænd, saasom Doktorerne Thulstrup og Ehlers, Aage Duus, Jean-Jean m. Fl.

Endelig vil Hr. Herman Bang sætte Smag paa det hele ved efter hvert Afsnit at meddele den tørstende Almenhed, hvad han nu mener om Tingene.

Det store nordiske Forlag.
Bogforlaget.
Puk.

Et Helte-Drapa
om
Slaget i Helsingør.

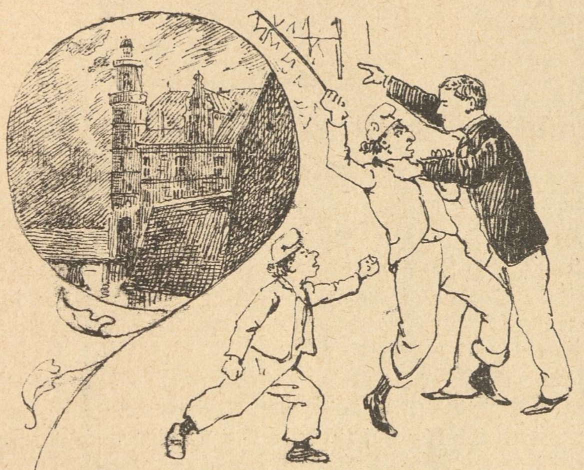

Et vældigt Drapa jeg sjunge vil
Om Kamp og om Vaabens Gny,
Som nylig sandfærdigt det er gaaet til
Udi Helsingørernes By.
Mens Vinden sælsomt om Kronborg tuder,
Hør sære Frasagn om søndred' Ruder.

Ung Berendt gaar udi Helsingør,
Hvor anbragt han var af Far'n;
Man paastaar — men sikkert ej siges det tør —
At han var der som Feriebarn;
Da faldt han mellem de Socialister,
Men svære Runer Hr. Welsch ham rister.

Som Kronborg ser over Sundet ud,
Saalunde sad Welsch i sin Stol,
Og spejdede ud efter Varselsbud
Fra Valgkampens Karambol.
Ad Døren ind da ung Behrendt triner
Med grimmig Blodtørst i sine Miner.

„Og satte, Welsch, Du mig i Dit Blad,
Saa skal Du visselig dø.
Ialfald maa Du nu være glad,
Ifald Du slipper med Klø.
Og har Du end agitert for Grüner,
Saa ligger den Nat Du uden Dyner!"

Men Welsch til Modvægt satte sig flux
Og tog ham i Kværken fat:
„Og bærer Du Avindskjold mod mig, Din Lux,
Skal snart vi vel faa Dig mat."
Og vildt da skingrede Krigstrompeten,
Men stakkels Behrendt fik paa Planeten.

Thi skjønt af sin Smaadreng Bistand han fik,
Blev næsten han hakket til Mos,
Han klaged', mens hinkende bort han gik:
„Ach! Welsch ein grausames Stoss!"
Men Socialisterne højt blandt Piller
Som Holm og Knudsen som Helt ham stiller

I Brandvagten.

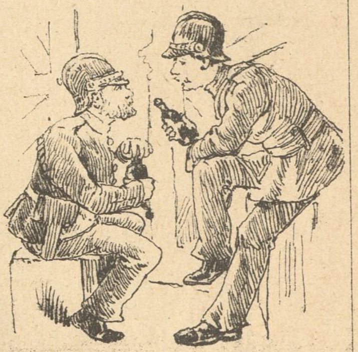

Se saa, nu gaar 'en godt igjen i den gamle Skure! Det vil sige inte i Skuren fra i Fjor, men i den rigtige gamle Skure, ved det, at Riis igjen har faaet fat i den lille Rosenberg, bare betydelig opfrisket ved at kjøre paa Kjørumsel i Genf, men stadig med Tilbehør af det Klassiske og Højere, og Abrahams har igjen fundet Charlotte med den immer bedaarendes lille Stemme og med Tilbehør af det stadigvæk klassiske „Frøken Nitus."

Men over disse Sekund-Sygsesser maa man dog inte glemme det Kongelige og Peter og Greven, som allerede er naaet til Fyrrerne med Dramatiseringen af Peterhansens ildestrerede Litteraturhistorie, nemlig til „Trolddom", som i sin Tid var saa heldigt at gjøre Fiasko ligesom Fattermorgana, hvilket nu kommer det til Gode, da Peterhansen ellers inte havde faaet Mod til at opføre det igjen.

Men hvad „Trolddom" ellers anbelanger, saa er det begriveligvis kun begrundet i, hvad man med et mildt Udtryk kalder „svundne Tiders Overtro", at det skulde virke særlig fortryllende. Desformedelst at Trolderiet besørges af Fru Ækkardt og Frøken Nyrop, der inte just har det saadan stærkt med det overnaturlige og fortryllende. Og navnlig er der inte noget Hexeri ved at spille Tragedie paa den Maade, som Frøken Nyrop gjør det, og derfor synes jeg, at Emil, som har sat det hele i Scene, skulde have ladet hende være i Fred og frikjendt hende, hvad jeg vilde have gjort i hans Sted. Og jeg kan saa godt forstaa, hvis Folk føler sig pinlig berørt over, at hun illieveller maa spasere paa Baalet.

For Resten har Riis det nok ogsaa med det overnatyrlige i „Don Johan", som er Neiendam, der dog heller inte er saa overnatyrlig, som han var i Bjørns Tid, da han gav Niels Lykke. Og hvad anbelanger „Ellen Vaage" af Zacharias Nielsén, saa fik Zacharis nok heller inte Pæren den Gang. Men derimod fik den immer lige sjemytlige og svineheldige Abrahams en dejlig Pære med Frøken Nitus og Charlotte, som igjen er kommet til Stemme, hvad hun ogsaa nok kunde trænge til.

Men saadan er det jo ogsaa, det skal være: Abrahams Sylene og de Andre Æren.

Af gammel Vane.

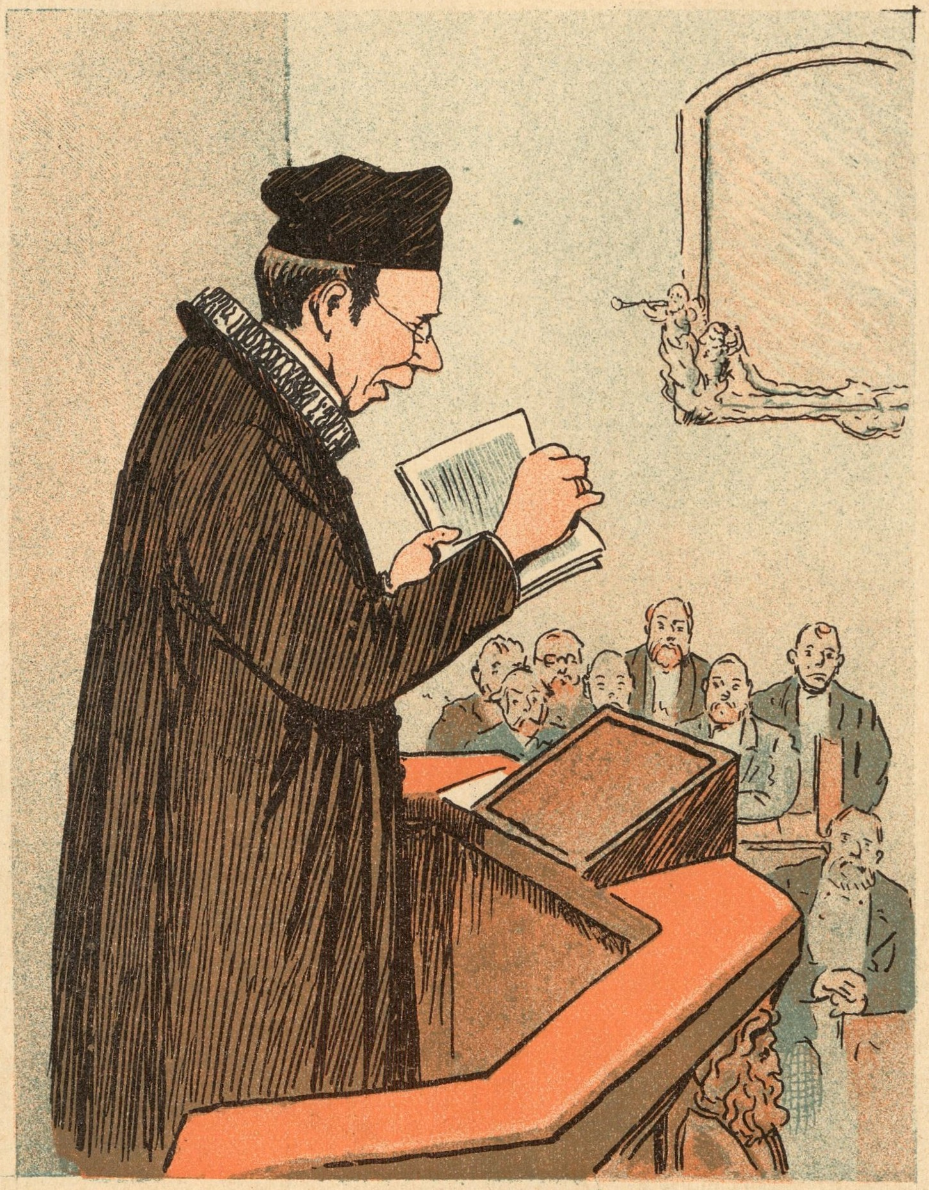

— Ja, kjære Venner. Paa Søndag bliver der — om Gud vil — (blader om) **Ingen Gudstjeneste.**

I Landsbyskolen.

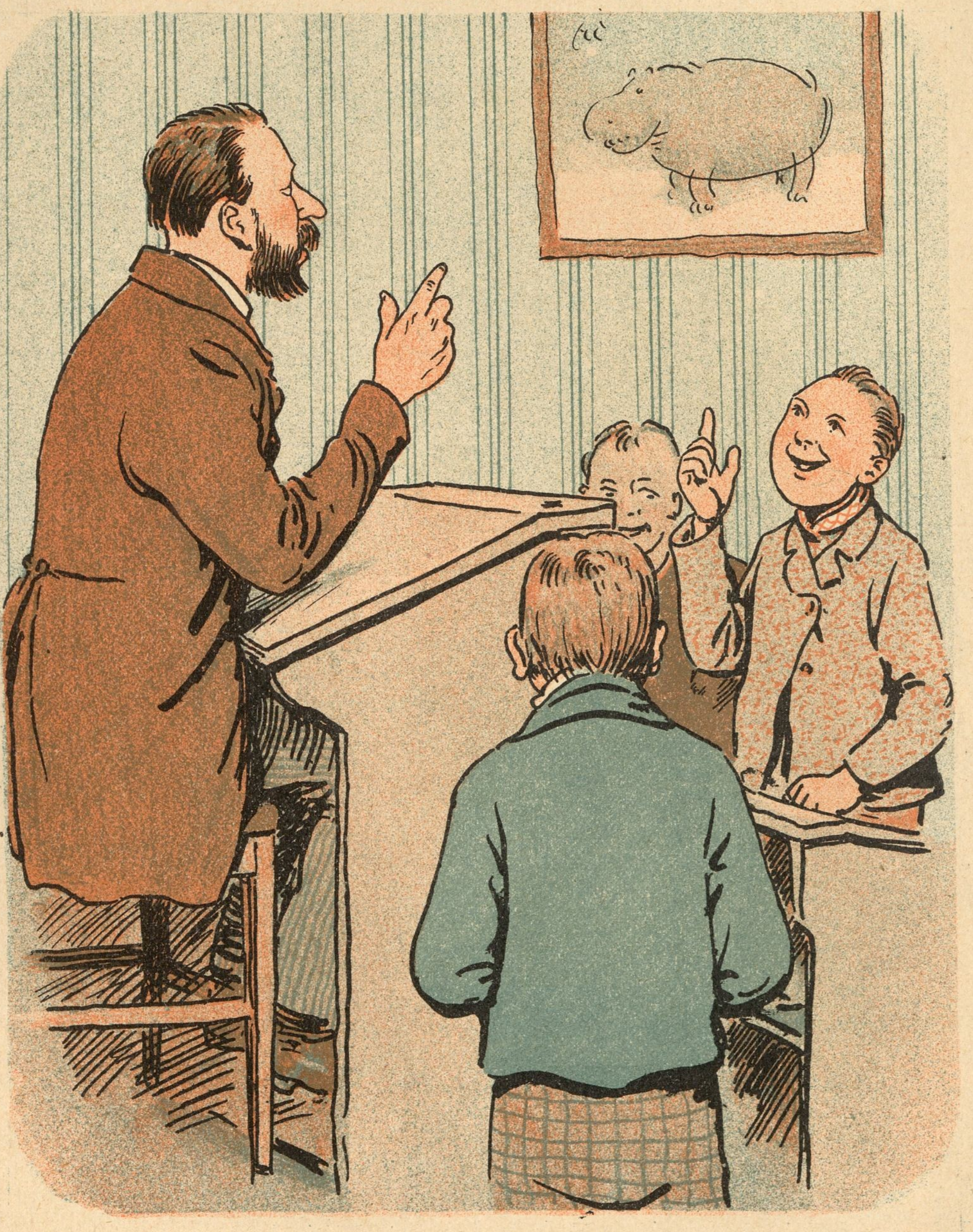

— Vi Mennesker maa ikke drikke for meget; saa blive vi syge og berusede.

— I Gaawr va' min Faa'r fuld. Han lo ui i Taarrehuset aa had brækket sæ over aal Taarren.

Paa Aktier.

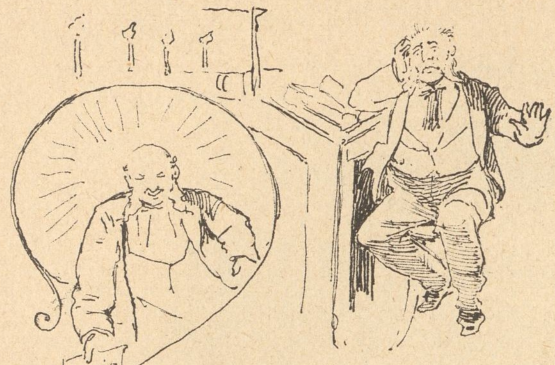

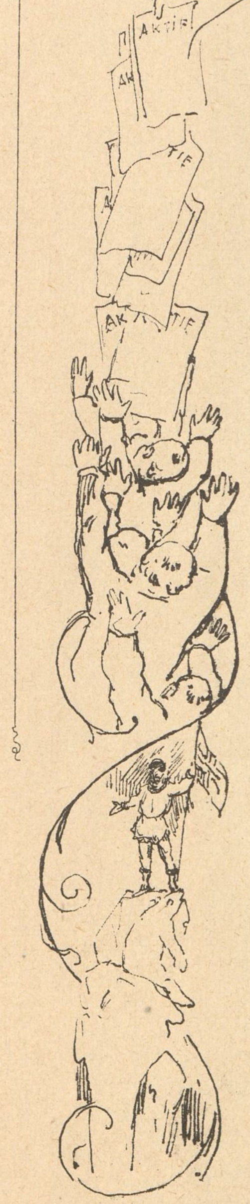

Naar en Kræmmer af de fine
Gjør sin Nytaars-Status op,
Tænker tit han: „Død og Pine,
Jeg maa heller sige Stop,
Byde min Geschäft Godnat
Og faa den paa Aktier sat.“

Desforuden alle Dele
Sættes skal paa Aktier snart,
Species i samlet Hele
Siges at ta'e mere Fart;
Skal pr. Pund de pakkes ind,
Bli'er der let for meget Svind.

Kul og Kokes, Kalk og Sukker,
Alenvarer, Sul og Salt,
Sten, som paa Bornholm man hugger,
Nu paa Aktier skal det alt,
Dertil *Verdensmesterskab*
Og alt andet Djævelskab.

Smerten føles ikke større,
Bare den fordeles godt,
Er man færdig snart med fyrre,
Gaar man ind i et Komplot,
Spiller i et Aktiespil,
Tjener ofte Penge til.

Tager blot man Kammertonen,
Faar Gehør hos Pengemænd,
Saa vil selv Andrée-Ballonen
Gaa paa Aktier op igjen,
Og paa Aktier vil den ej
Drive den forkerte Vej.

Man besynger Frithjof Nansen
For hans gæve Nordpolsfærd,
Men, vil selv han storme Skansen,
Er han stadig lige nær;
Der skal Aktiebreve til,
Hvis han Polen række vil!

PUK drømmer.

Puk havde faaet sig en alvorlig Nansen-Feber paa Halsen, med en Temperatur paa $86_{,14}$ Grader. Han kunde sidde timevis og stirre fram for sig grundende paa, hvad Nansen mon nu tog for sig af. Blot han lukkede Øjnene, dansede koncentriske Polar-Cirkler omkring i Luften, hvad der opfyldte hans excentriske Natur med Lede. Han havde troet saa fuldt og fast paa Nansens videnskabelige Resultater, at han nu, da man begyndte at plukke dem og kalde dem Gjengangere, følte sig oprevet i sit Inderste. Fortvivlet og enerveret sad han som Osvald Alving og mumlede hen for sig: „Polen, Polen!“

Pludselig forekom det *Puk* at han befandt sig i Norge og Ansigt til Ansigt med den berømte Mand. Nansen laa paa en Sofa og var for Øjeblikket langt inde i Drømmenes Verden. For et Kvarter siden var han kommen hjem fra en Galla-Frokost og om en lille halv Time skulde han afsted igjen til en bedre Middag.

Puk (med udbredte Arme). Du store, stolte stærke Frithjof!

Nansen (vaagner). Tak, den har jeg hørt før. Hvad vil De?

Puk. Allerydmygst bede Hr. Doktoren fortælle mig lidt om Deres Resultater, der skal være saa storartede.

Nansen. Mohn!

Puk. Hvad behager . . . . mon?

Nansen (gaber). Jeg siger Mohn, Professor Mohn. Gaa til ham, han har alle mine Resultater. Husker Fa'en hakke mig ikke et eneste selv.

Puk. Tillad mig at hjælpe Hr. Doktoren. Der er nu først Nordpolen?

Nansen. Nordpolen . . . et matematisk Punkt uden al Interesse, som jeg selvfølgelig gik uden om. Véd desuden godt, hvor det ligger.

Puk. Saa var der nok en Ø?

Nansen. Ja, en Ø tror jeg nok jeg opdagede, men den véd jeg s'gu ikke, hvor ligger.

Puk. Saa var der det med Skjørbugen.

Nansen. Skjørbug . . . ikke Spor af Skjørbug paa hele Rejsen.

Puk. Men, den nye Theori da?

Nansen. En ny Theori, hvad er det for noget. Den véd jeg ellers ikke det mindste om?

Puk. Men Organismerne i den Isdam da?

Nansen. Pyt.

Puk. Hvad behager . . . pyt?

Nansen. Pyt siger jeg, Ispyt ikke Isdam; De taler saa uvidenskabeligt.

Puk. Det vår da en smuk Opdagelse.

Nansen. Ja, men tænk, Kjære, den huskede jeg skam slet ikke, da jeg kom hjem. Det var Mohn, der sagde, at den var nødvendig, for den havde alle de andre.

Puk (tænker sig om). Jeg synes, der var mange flere Resultater, en hel Recke, men nu kan jeg skam . . .

Nansen. Flere Resultater, nej, det tror jeg s'gu ikke. Er det ikke nok?

Paa dette Tidspunkt blev Interviewet afbrudt, idet en Skare vilde Fjældmennesker trængte ind i Stuen, omringede Nansen med uartikulerede Hyl, løftede Sofaen, hvorpaa han laa, op paa deres fjeldfaste Skuldre og skulde just til at bære ham i Procession ud af Døren, da en ny Skare trængte ind og forsøgte at rive Sofaen ned. Almindelig Tumult og Slagsmaal. *Puk* saa', hvorledes de rev og sled i Nansen fra alle Sider. En tog hans Skalp, en anden rev et Par Tænder ud af Munden paa ham, en fjerde slæbte af med hans ene Ben. Da blev *Puk* selv revet om, han fik et stærkt Slag i Hovedet og følte tunge Fjeldlegemer vælte sig over ham. Han gav et Skrig fra sig og vaagnede.

Puk var i Søvne gleden ned ad Lænestolen, som derved havde faaet Overballance og var falden ovenpaa ham.

Paa Kaféen.

— Hvorfor mon Lars Dinesen altid, naar han skal holde Foredrag, sender Koncepterne til sine Taler rundt til Bladene?

— Ja, det forstaar jeg i Grunden ikke, for alle Folk veed s'gu alligevel godt, at han i sine mundtlige Foredrag gaar fra Koncepterne.

Hjærteligt Samarbejde.

Det overgjærede Venskab mellem Ny og Gamle Carlsberg tænkes udnyttet til et overgjæret Fællesprodukt, som bringes i Handelen under Navn af „Forsoningsbier" og særlig anvendes ved Bro'rskaaler.

En Ølgang.

Der sidder de Bryggere rundt i Hal,
Halvandet Hundrede er de i Tal.

De sidder med Ryggen mod Hallens Piller
Og drøfter Spørgsmaalet Ølbaciller.

Hel kraftigt væder de deres Gane,
Det er nu saadan en indgroet Vane.

De skænker hverandre et bredfuldt Maal,
Saa svinger de Sejdlen og siger Skaal.

Paa Jacobsen hviler de Bryggeres Blikke.
Men, vælge ham atter, det gjør de ikke.

Ved Kruset sidder de lunt og driller,
Til Stikpiller bruger de Ølbaciller.

Misundelsens Slange ved Barmen de nærede.
Og fule Planer i Øllet gjærede.

Det onde Anslag for dem ej glippede:
De Jacobsen ud af Bestyrelsen vippede.

Se saadan fik Danmarks Mæcenas Prygl,
Og det var nu blot for Bacillens Skyld.

Men at de Jacobsen Spidsen byder,
De bagefter humlebittert fortryder.

Thi Jacobsen drukned' Bacillen glad
I en *kühlig* Gammel Carlsberg fra Fad.

PUKs Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Med sagkyndig Bistand.

Med Ehlers og Recke som Assistenter
Den lærde Manicus Nansen plukker,
Enhver, der paa selvstændig Granskning pukker,
En lignende *Manicure* venter.

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 13. September. Nr. 37.

PUK

23 Aargang af PUNCH

Mellemfornøjet.

— Hvorfor ser Du. saa misfornøjet ud, lille Klara?

— Fordi jeg hverken er stor eller lille, Anna skal der tages Hensyn til, fordi hun er den ældste, Ellen skal have al Ting, fordi hun er den lille, men der er aldrig nogen, der bryder sig om den mellemste.

Kurz und bündig.

I Breslau nys holdt Gilde
Den tyske Kejser har,
Thi han saa gjerne vilde
Fornøje Ruslands Czar.
Han var i godt Humør
Som ingensinde før.
Nu skulde Verden se, at de
Var som to røde Køer.

Han hævede Pokalen
Og ligervis sin Røst,
Idet han bored' Talen
Dybt ind i Czarens Bryst:
Germaniens Ærlighed —
Urgammel Kjærlighed —
Kun Arm i Arm og Vejen laa
For dem i Herlighed!

Saa satte han sig stille
Og ventede paa Svar.
Men ligestrax ej vilde
Gaa paa den unge Czar.
Dog nu hans Minespil
Forraader, at han vil.
Til Tjenerne, der rasler,
Raaber Wilhelm sagte: „Still!"

Men Czaren afleverte
Kun en lille bitte Skaal;
Han sytten Ord spenderte
Og det paa Galler-Maal.
Wilhelm i Ansigt graa
Den Tale hørte paa
Og hvisked' til Grev Dit og Dat:
„Den korrigeres maa."

At Talen dog var yndig,
Vist ingen nægte kan;
Kun Slutningen var fyndig
Omtrent som en Spand Vand:
For Tysklands Kejserpar
Estime stor han bar —
Her skulde han ha' stoppet op
Og undladt: „Som min Fa'r."

Tietgen II.

Puk aflagde forleden Massedirektør Heide en spansk Visit for at gratulere ham til hans nyeste Forfremmelse. Heide sad midt i en Kotelet med en Telefon i hvert Øre og skrev Telegrammer, medens han dikterede fem Skriverkarle hver en lang Historie og samtidig noterede de nyeste Børskurser paa sine Neglemanchetter.

— Vi ønskede gjærne at høre lidt om Deres nærmeste Fremtidsplaner, sagde *Puk* og viftede yndefuldt med Vingerne. Men vi ser, De er optaget.

— Aldeles ikke, svarede Direktøren, i Øjeblikket har jeg slet ikke travlt. Jeg rekreerer mig kun og er ganske til Deres Tjeneste.

— Sig os da, om De agter at blive i Privatbanken.

— Den er et Gjennemgangsled, sagde Heide med den venstre Mundvig, medens han dikterede væk med den højre og vedblev at notere Børskurser og spise Kotelet; siden tager jeg en Tur til Nationalbanken. En lille Tid vil jeg være Chef for det kongelige Theater, Formand i alle de større Aktieselskaber, og det er (skriver I, Karle?) heller ikke umuligt, at jeg som Finansminister ordner Landets Pengevæsen efter et nyt System.

— Altsammen uhyre fornuftigt. Men nu Deres mindre personlige Planer saasom à la Kioskerne, Det nordiske Forlag, Omnibusserne og Dronninggaard?

— Med Fornøjelse. Løst skitseret kan de nævnes saaledes: Et Eiffel- eller Babelstaarn paa Skagen; en Tunnel under Storebælt; Hedernes Omdannelse til Kjøkkenhaver; en fælles Varmeanstalt for Staden Kjøbenhavn, med Rørledninger og Haner, De ved: Frihavnens Udvidelse til Skodsborg; et stort nordisk Telefonselskab med Hovedstationer i Alexandria, New York og Peking; en daglig direkte Dampskibsforbindelse med Kalkutta; et internationalt Ballonrejsebureau med Andrée som korresponderende Rheder; Vordingborg Slots og Koldinghus' Gjenopbyggelse; underjordiske Landeveje for Cyklisterne; en nordevropæisk Bank-Association; en — — —

Ja, Direktøren blev ved halvanden Time endnu. Saa blev *Puk* nødt til anbefale sig; han havde fyldt sin Noterebog og gik ikke med Manschetter.

Funtus!

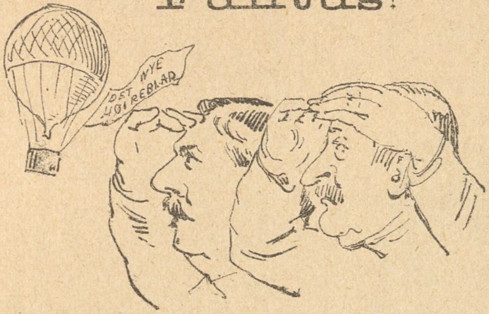

Vi skulde hae' os et Højreblad,
Og det skulde være nyt,
Men Ferslew og Manicus sagde glad
Med Frederik Hansen: „Jo Pyt!“
De følte sig lige saa trygge som før
Og søbed med Fred af Fad,
Med Skadefryd spurgte hver Redaktør:
„Naar kommer det Højreblad?“

De Folk, som stod for at starte det ny,
Aad Brødet i Ansigts Sved,
De travede rundt i den hele By,
Stak op ad Trappen og ned,
De skulde jo rejse en Redaktør,
Men der var ingen som gad.
Og alle Folk lo og spurgte som før:
„Naar kommer det Højreblad?“

Per Nansen, Per Hansen blev forsøgt,
Dertil Massa Cavling, ved Gud,
Men alle de havde fornøden Kløgt
Til at helde Frierne ud.
Til Drachmann og Schandorph de rejste en Tur,
Skjønt ovre i Klitten de sad.
Men stadig det gik i den samme Dur:
„Naar kommer det Højreblad?“

Se, Vogel i Svendborg vilde jo nok,
Men han forlangte Kavtion,
Og stundom gisped' den trætte Flok:
„Vi finder sgu aldrig no'en!“
En Dag i Fortvivlelsens Lystighed
De selv *Doktor* Heiberg bad,
Han spurgte blot, mens i Cigaren han bed:
„Naar kommer det Højreblad?“

Saa gik der et Aar, og der gik to,
Ja, somme Folk siger tre.
Da endelig, efter en Maaneds Ro,
Vi fik Redaktionen at se.
Ved Frederiks Barm han næret var,
Kun Gud veed, om Frederik blev glad,
Da Gründerne sang: „Nu er Sagen klar,
Nu kommer vort Højreblad!“

Nansen-Udstilling. Efter at *Politiken* nu har røbet, at Peter Nansen under Navnet Bernt Berntsen har gjort den anden Nansens Togt med, er det en Selvfølge, at Nansen-Begejstringen hernede vil samle sig om vor egen Nansen. Der vil saaledes i en nær Fremtid blive arrangeret en Nansen-Udstilling paa Tivolis Nordpol, hvor man vil blive Vidne til det historiske Øjeblik. da Bernt-Berntsen-Nansen bestiger „Fram“ i Tromsø. Skulde vor egen begede Søgut for bestandig slaa sig paa Nordpolsopdagelse, vil muligvis den anden Nansen blive knyttet til Hegel.

Sylows Aand
eller
Rædsler i Kjøbenhavn.
(Udkast til et Drama.)

Hyggeligt Interiør. Adolf og Amanda, et nygift Ægtepar, er alene. De drikker Kaffe og spiser Masser af Hvedebrød. Skjemtefuld Samtale, afbrudt af Smaakys og Fingertjat. Adolf trækker en Skuffe i sit Skrivebord ud og blader om i Papirerne. Amanda følger ham med interesseret Nysgjerrighed og sætter sig paa hans Skjød. Han viser hende nogle Pakker rosenrødt, duftende Papir, omvundne med Silkebaand: det er hendes Forlovelsesbreve. For Spøg lader hun, som om hun vil rive Brevene fra ham og kaste dem i Kaminen, idet hun kalder dem noget tosset Stads. Han protesterer energisk, putter dem demonstrativt indenfor sin Vest og siger, at ingen Magt i Verden skal skille ham af med hans dyrebare Skat. Det begynder at tordne i det Fjerne og en tyk Lummervarme staar ind i Stuen gjennem de aabnede Vinduer. De Forelskede mærker det ikke, optagne som de er af dem selv. Pludselig springer Adolf op bleg og skjælvende. Hans Øre har opfattet Lyden af Torden og nervøs iler han til Vinduet, paa hvilket tunge Regndraaber begynder at falde. Amanda ser forundret efter ham; en frygtelig Anelse griber hende: hendes elskede Adolf er bange i Tordenvejr! Hun søger at berolige ham og latterliggjør hans Frygt — forgjæves. Hans Uro stiger med Tordenvejret. Hvad om Lynet slog ned og der kom Ild i Huset — forfærdeligt! deres unge Lykke! Amanda taler blidt og beroligende til ham. Hun foreholder ham det Usandsynlige i at sligt vil ske og, selv om det skete, saa vilde de dø sammen, dø i Kjærlighed, i Skjønhed! Han ler bittert: Dø sammen! ja var der endda blot Tale om at dø saa .... men denne frygtelige Adskillelse ... Fængslet .... Salatfadet ... Skabene! nej han udholdt det ikke. Et bedøvende Tordenbrag afbryder ham. En vild Energi vaagner i ham: Brevene, Brevene! de i det mindste maa reddes. Han iler til Skrivebordet, griber Brevene, kaster dem ind i Kaminen og sætter en brændende Tændstik til. Med Forfærdelse ser hun hans Handling: „Adolf, Adolf! de Breve, som ingen Magt i Verden skulde rive fra Dig...“ Han staar ligesom bedøvet og ser efter Luen, saa vender han sig og siger tonløst: „Amanda! det, jeg har gjort, har jeg gjort af Kjærlighed til Dig. Saa dyrebare var de Breve mig, at jeg hellere vilde se dem tilintetgjorde end besudlede af profane Blikke. Sylows Aand er i Kjøbenhavn, blot en lille Ildløs, saa er den over os, griber først os selv og saa vore private Breve!“

Af egen Erfaring.

— Kære Ven, jeg har en Bøn til Dig: jeg skal duellere. Kender Du en Sekundants Pligter?

— Fuldstændigt; skal det være Dyreryg eller Høns i Champignons?

Trumf igjen.

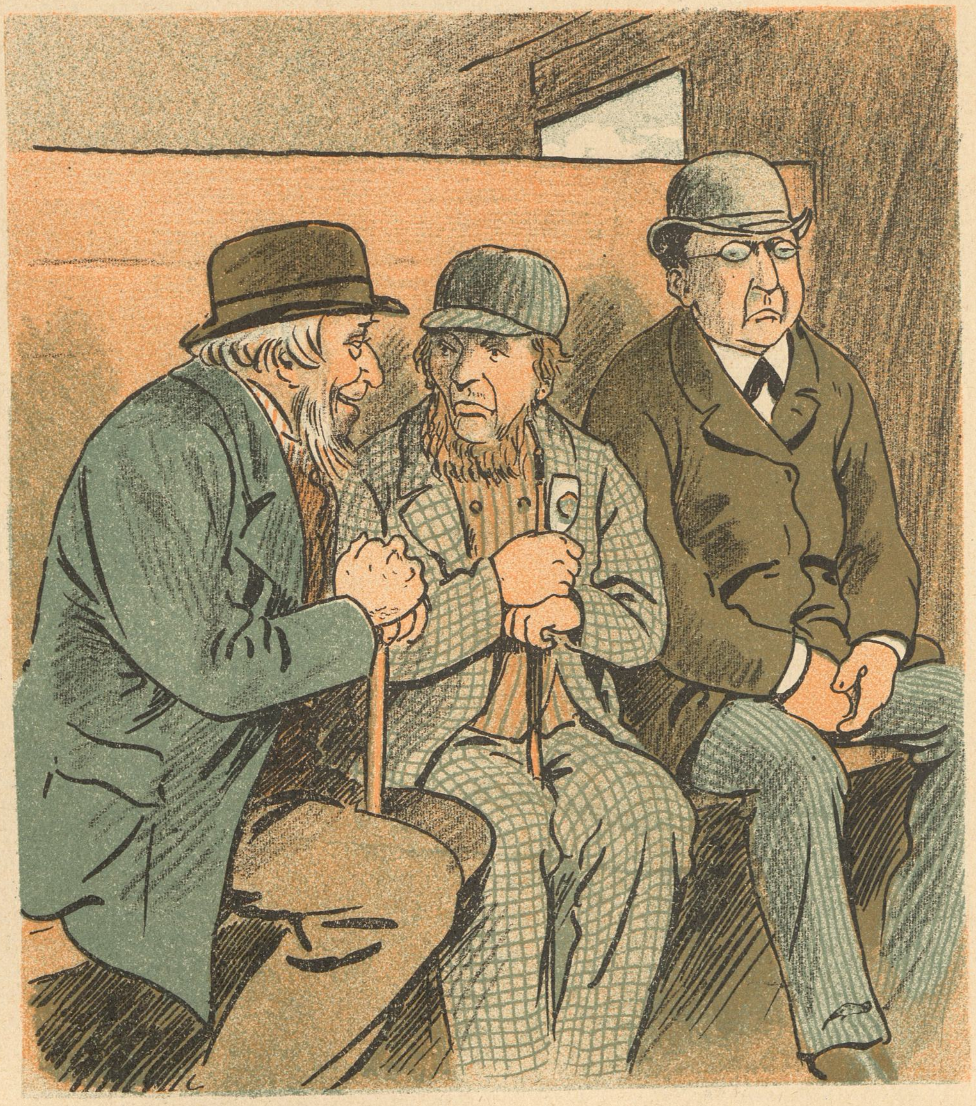

I en 3die Klasses Kupé sidder en gammel Bonde. En Herre kommer ind i Kupéen ved næste Station.)

Den gamle Bonde: **Med Forlov aa spør: Hur æ Di fræ?**

Herren: **Hvad Fanden kommer det dem ved!**

Bonden: **Om Forladelse! A vil it fornærme Dem.**

(En Bonde ved Siden af hører det uhøflige Svar, rejser sig op, ser paa Herren og siger saa):

De ka' A sej Dæ, de æ jov en Dyrlæge, han æ kun vant te aa omgoes mæ Bæster!

Med Lov skal man Land — —

Valdemar Petersen en Dag
Slentrede om i Ro og Mag,
Det var en Maaned, siden han
Havde haft fat i en ordentlig Brand.
Sylow ej længe nogen hugged',
Stakkels Petersen gik og sukked':
„Paa'en, paa'en, paa'en igjen,
Lille Valdemar Petersen!“

Pludselig i vor Frihavn hist
Ser han da flamme op en Gnist,
Knap har han set, hvor Branden var,
Før en fortrinlig Idé han har.
Og han spenderer i sin Glæde
Strax en Æske til Kirkestræde:
Paa'en, paa'en, paa'en igjen,
Lille Valdemar Petersen.

Ind man af trine stolt ham ser,
„Værs'god og sid ned.“ „Aa jeg be'er.“
Se, for den Brand, der er passert,
Maa vi ha' Nogen arrestert.
Da til de større hørte Branden,
Maa vi ha' fat i selve Manden,
Saa gaar godt den igjen
For lille Valdemar Petersen.

Nu han Grossereren putted' glad
Mellem Salaten i sit Fad.
Rigtignok havde han intet gjort,
Men hans Forsikringer nytted ej stort.
Petersen gav ham en velfortjent Finte:
„Saadan noget siger man inte,
Naar man vil ha' til Ven
Lille Valdemar Petersen!“

Og, trods hvad Bladene de skrev,
Puttet han i Kachotten blev,
For at indprente ham med Vægt
Betydningen af en Varetægt.
Enten man knurrer eller bjæffer,
Loven dog altid Nogen træffer —
Derfor paa'en, paa'en igjen
Lille Valdemar Petersen.

Søslangen skal have vist sig i Farvandet ved Gandløse. Efter Fiskernes Udsagn havde Uhyret et firekantet Hoved uden Børster; Kroppen var sexleddet med grevelig Halespids, men, da Slangen ved Hjælp af en giftig Vædske holdt Vandet omkring sig plumret, kunde den ikke nærmere iagttages; dog formoder man, at den er en Bastard af en Krokodille og en Kamæleon. Frede Bojsen agter at gaa paa Fiskeri efter den med en moderat Kreds paa Krogen. Glück auf!

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — ja Tak, en ussel lille Kop men De maa undskylde, hvis jeg strax paa Øjeblikket svipper bort igjen, da jeg nemlig har lovet at træffe Kejseren af Rusland Klokken et, det vil sige, det er ikke Kejseren, jeg har lovet det, men derimod Petrine, som har skaffet et Vindue, til naar han kjører forbi, og Gud, det er jo ikke som hvis han var kommen til Fredensborg, hvor De jo nok véd, at vi havde lejet i dyre Domme udelukkende af Hensyn til ham — ja, De véd jo nok, vi har lejet det videre igjen, men vi fik naturligvis ikke det for det, som vi skulde give, for hvem gider sjaske om derude paa denne Aarstid, nej, vi fik saamænd nok af at ligge i Taarbæk lige til September, for ved De hvad, søde Fru Schrøder, der er væmmeligt med Røg i Kjøkkenet og Rotter i Lysthuset, og jeg finder nok, det er dejligt saadan ved Kysten, som jo ogsaa virkelig skal være noget i sit Slags enestaaende, men naar man i over en Maaned ikke har faaet andet end Lammesteg og Rødgrød og ikke kan gaa i Vandet for Vandmænd og saa Petersens Tante kommer ud hver Søndag og aldrig kommer i rette Tid til sidste Skib og Petersen selv, det Skind, aldrig kan naa at komme ud om Aftenen før den næste Morgen, hvad han heller ikke kan, fordi han saa skal ind til Byen igjen, og hvad der altid tager saa stærkt paa ham, at han næsten ikke er til at kjende igjen, naar man saa endelig ser ham — saa vil jeg nok sige, at hvis man ikke var saa pligtopfyldende, som man er, saa kunde man virkelig fristes til at blive her i Byen hele Sommeren eller i det højeste tage en lille Tur til Paris eller saadan et Sted, men Gud, man er jo pisket til det for Børnenes Skyld, som altid gjør saa mange virkelige fæsjonæble Bekjendtskaber paa Landet, og saa har man jo ogsaa Nerver, som det jo er Ens Pligt at gjøre noget for, og véd De hvad, søde Fru Schrøder, De med Deres Nerver skulde virkelig se at finde et roligt Sted at tage hen et andet Aar, og nu, da selv Peter Nansen

har været ved Nordpolen forklædt som norsk Matros, saa kan det jo godt være, at der kunde være rart et Sted der Nord paa eller i det mindste paa Færøerne eller Island, hvor de maaske kunde flytte op og hævde den nationale Ære og blive boende hele Aaret rundt. Men nu maa jeg skam af Sted, for at Kejseren ikke skal møde paa Pletten før jeg, hvad jeg ligefrem ikke kunde være bekjendt — ja, det er skrækkeligt, at Klokken allerede er saa mange, men man glemmer virkelig ganske Tiden, naar man saadan sidder og hører Dem snakke baade om det ene og det andet. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Aa Melby!

Anton digted skiftevis
Først om Sidse, saa Matthis,
Sidst Matthis.
Sidse greb os i vor Barm,
Men Matthis, uh han var varm,
Hjerte-varm.
Aa Melby. aa Melby!
Med de ømme Øjne smaa,
Hjerter smelter Du som Is
Ved en Sang som „aa Matthis",
Aa Melby!

Anton digted Fod for Fod,
Passede sin lille Bod,
Vise-Bod.
Rundt i Byen Matthias fløj,
Anton mærkede dens Røg —
Lampe-Røg.
Aa Melby o. s. v.

Længe sad og grunded Fa'ren,
Hvad man gjorde ved hans Barn,
Smertens-Barn.
Ved en Sang saa populær
Burde Lykken være nær —
Millionær.
Aa Melby o. s. v.

Hvor gik dog de Penge hen,
Som hver Pige gav og Svend,
Skommer-Svend.
Mens Matthis paa Gaden lød,
Gav den knap det tørre Brød.
Smørrebrød.
Aa Melby o. s. v.

Pludselig en Dag han stod,
Saa sin Vise i en Bod,
Fedte-Bod.
Ind han satte rask i Løb
Slutted om Matthis et Kjøb —
Røverkjøb.
Aa Melby o. s. v.

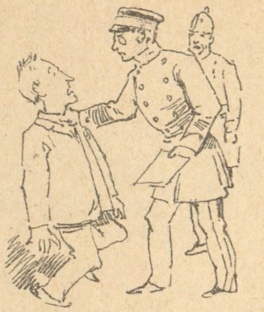

Anton han var ikke øm,
Synderen han gav en Strøm —
Wennstrøm.
„Hvis Du sælger min Matthis,
Skal Du Pinedød faa Ris,
Birche-Ris!"
Aa Melby! aa Melby!
Med de ømme Øjne smaa,
Hjerter smelter Du som Is
Ved en Sang som „aa Matthis".
Aa Melby!

Bal i Haven

Socialisterne i Kjøge og deres røde Brødre i Kjøge Omegn var forleden samlede til Broderskabsfest i Herfølge. Under Opsangen „Til Arbejdet, Brødre —" kjærtegnede Bybrødrene og Landbrødrene hverandre med Stoleben Skaller, Venneord og tomme Flasker, fra Kjøge Høns fløj op, til de fløj ned. Det vellykkede Nummer figurerede paa Programmet under Navnet „gratis Bal paa den dertil indrettede". Da Brødrene skiltes efter en sidste gjensidig Omgang, var de ikke blot røde i Kammen som Kjøge Haner, men kokliko helt ned ad Klæderne. Fostbroderskabet var bleven beseglet med Næseblod.

Slutspurten.

Telegram fra PUK's højtflyvende Korrespondent.

Kristiania, 9. Sept.

Hele norske Folket forsamlet Piperviken. Kanonslag, Hurraer og begejstrede „Fa'n hakke" fylder Luften. Nansen bleg, men fattet. Lille Liv i Barnevogn, Navn „Fram": „Fa'r, gi' mig Polen!" Søde lille Liv. Nansen har været til Middagsmad oppe hos Kongen paa Slottet. Dessert: Storkors og andre Nordkors. Byens Kognak sluppen op; lille Restoplag Lysholmer endnu for Haanden. I Morgen Børnetog; lille Liv i Spidsen. Fredag bedre Borgermiddag. Lørdag opføres: „Nansen og Hvalrossen", Nordpolsspil i femten Afdelinger. Søndag: Store Bjørn drejer sig om Nordstjærnen og gaar til Vejrs som en Raket. Finale med en lang Hale.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Saa De Røgen?

„Nej hør, min gode Sultan, det gaar ej længer an,
Der lugter jo bestandig hos Dig af Blod og Brand.“
„Ved Mahom, det skal slutte! Nu svor jeg Dig det til.
Gaa rolig hjem! En Fredspibe jeg mig tænde vil.“

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 20. September. Nr. 38.

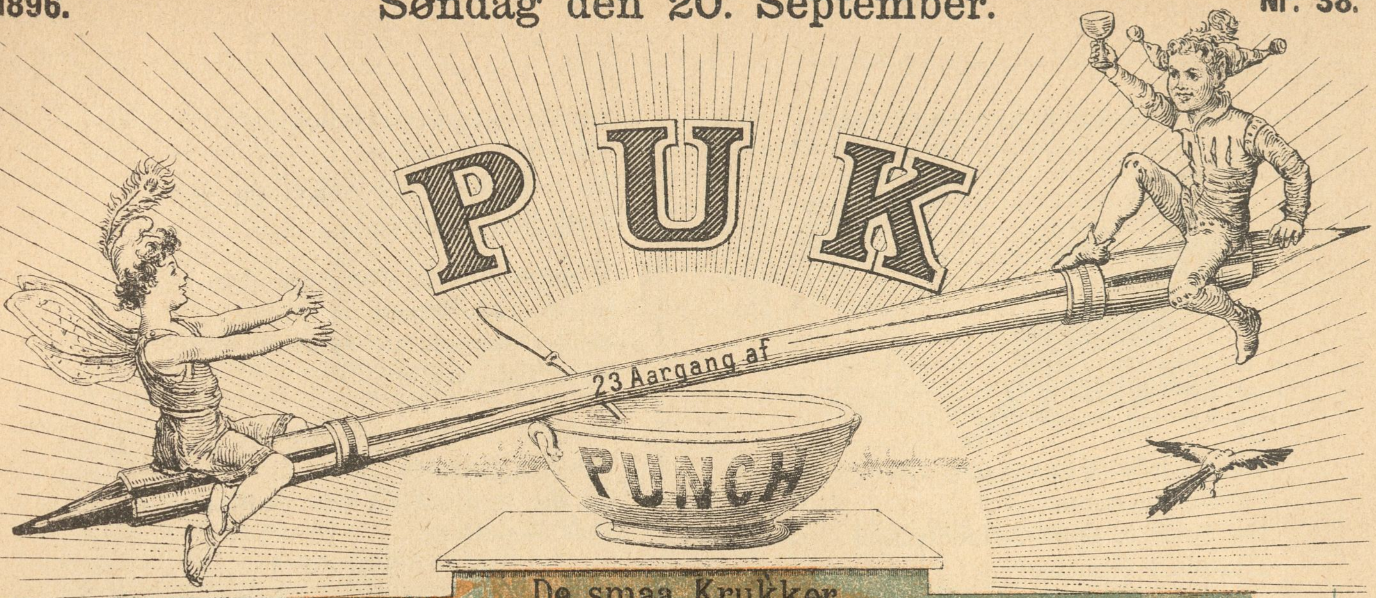

De smaa Krukker.

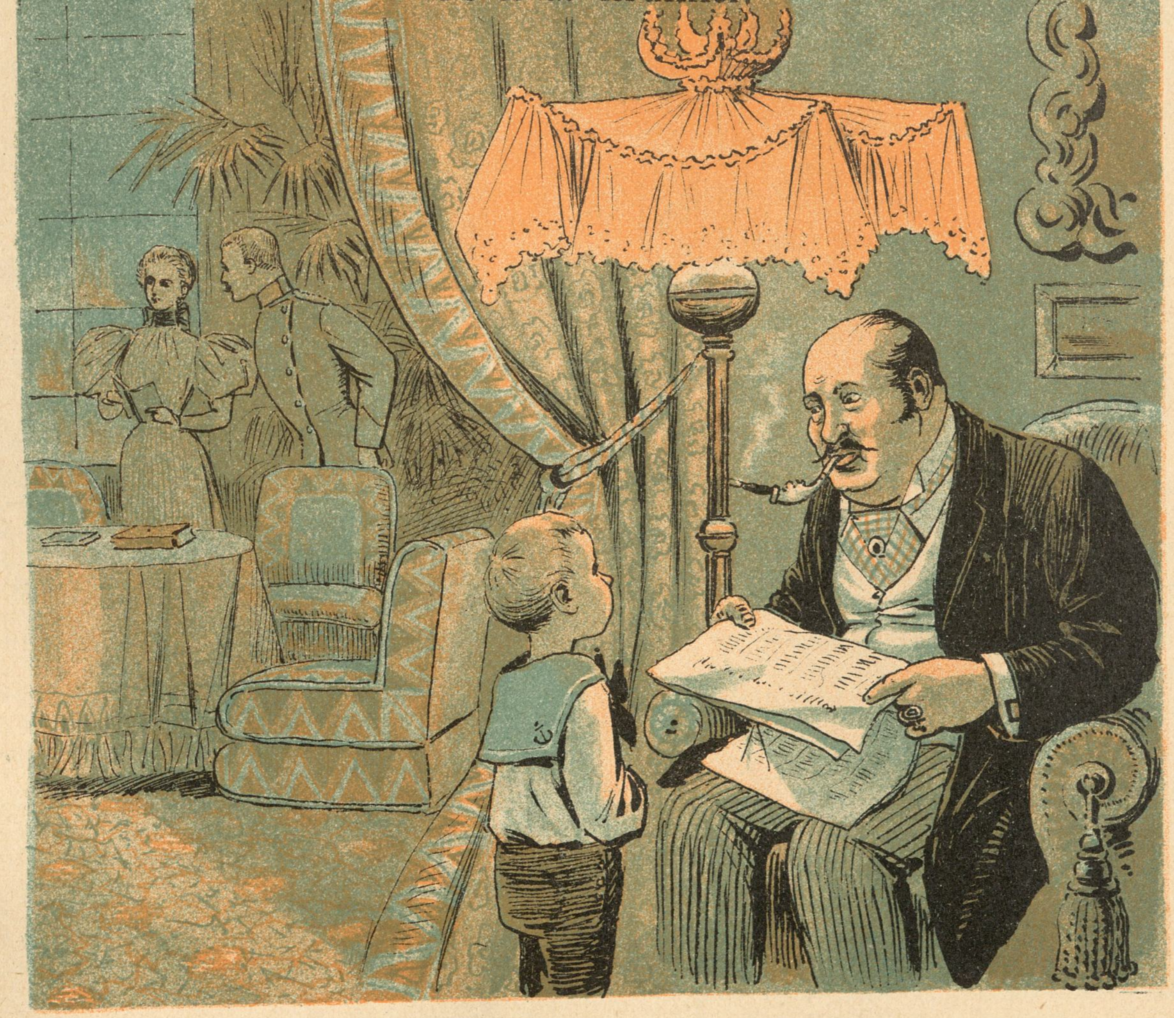

— Fa'er maa jeg se Dine Øjne?
— Hvorfor det, lille Julius?
— Jo, for Mo'er sa'e til Løjtnant Petersen: Pas paa, min Mand har Argusøjne.

Kongen har sagt det?

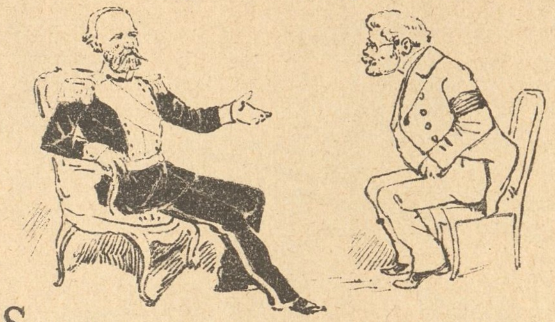

Stolt lander Nansen paa fjeldbygt Strand,
Vældig i Aanden.
Der lyder et Raab i Norrönaland:
„Hatten i Haanden!"

En usselig Skude snegler sig frem,
Hurra'er runge;
Den bringer en nordisk *Cæsar* hjem:
Frithjof den unge.

Der er en Larm i den store By,
Flagene smelde.
Selv Oldinge om et lignende Gny
Intet kan melde.

Kong Oscar oppe paa Stadens Slot
Mismodig vanker,
Hans Tale er norsk, ja, men lige godt
Svenske hans Tanker.

Her staar han midt i sin egen By,
Rynker dog Panden.
Han hører Folket juble i Sky,
Men for en anden.

De spejder udover Fjorden spændt
Nede paa Bryggen.
Naar Kongen kommer, saagu omtrent
Vender de Ryggen.

Den Flagning, han ser, er altid af det
„Reneste" Væsen;
Faar han tilfældigvis en Buket,
Rammer den Næsen.

Ude paa Landet Bønderne staa
Sløve i Aanden.
Her er det Kongen, der raabe maa:
„Hatten i Haanden!"

Og Oscar tænker videre fort,
Medens han vanker,
To tyske Reportere sniger sig bort
Med disse Tanker.

Hjemme faar de dem atter frem
Og sat paa Skruer,
Sender dem saa til Tyskland hjem
Som „Interview'er".

Stakkels Oscar gaar ikke fri
For lidt Blamage.
Og saa er det Hele kun Fantasi —
Tysk Reportage.

Forholdet mellem Land og By.

Mads Jordemodermand. Goddav, Kresten Smed.

Kristen Smed. Goddav, Mads Jordmormand. Kom ingenfor aa la vos snakke sammel om Konjorkturerne, som di kalder ded.

Mads. Jæ har sgu itte Tid. Jæ æ nemli saa aa sie yde pue Fædrelandets aa Frihedens Vejne. Der ska nemli være Generalfaasamling i Jordmormændenes Faarening.

Kristen. Ja, ded har vel itte noved større aa sie?

Mads. Jo gu har'ed saa. Ded gælder nemli faa alle uafhængie aa frisindie Aguarer om aa slutte sig sammel mued Køvstadfulkenes Overgreb aa Køvenhavneriet i di stuere Byer, som jæ ve sie Køje eller Skelkskør.

Kristen. Ve Køvstadfulkene kaskie gue Jordmormændene i Næringen?

Mads. Ja — hæ — ded ve sie, ded æ sgu Køvstadjordmormændene, der ve undertrøkke vos Landbojordmormænd. Di ve nemli ha Lov aa vælle et Medlem a Bestyrelsen.

Kristen. Jamen naar a di æ mæ i Faareningen, saa mue di vel osse ha Lov aa vælle te Bestyrelsen.

Mads. Derte ska jæ blot ingskrænke mig te aa gjøre den savlie Bemærkning, a faa ded føste saa æ jæ Aguar aa Fædrelandsven, aa naar itte a vi Jordmormænd sørrede faa aa føre et vaagent Tesyn mæ Jordmorerne paa Landet, saa gik'ed rent a Helvede te mæ Telæget, aa naar a ded gik a Helvede te mæ Telæget; saa var den hiele Landbostand te Rotterne, aa naar a Landbostanden æ te Rotterne, saa kommer ded hiele Samfund i Dikkedangse aa Elendihied. Aa derfaa æ'ed faa Fødelandets Skyld, a hves ded

sku være, saa vilde jæ hellere sæl la mig vælle te Bestyrelse end saadden en Køvstadkabyler aa Køvenhavnerløjser.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Gu ka der saa. Aa naar a di sier, a vi har loved dom, a Køvstæderne sku blie rippesangterede . . .

Kristen. Har I loved ded?

Mads. Ja, loved ded har vi, for di tvang os jo te'ed. Hves itte a vi vilde love dom aa stemme pue en Køvstadmand, saa vilde di jo itte ha stemt pue di fire Landbojordmormænd, som der sitter i Bestyrelsen. Men ded har jæ da altid hyrt, a hva man blier tvongen te aa love, ded behøver man itte aa hulde.

Kristen. Næ, ded æ vis Værk.

Mads. Aa, derfaa sier jæ som fri aa sælstændi Mand, a naar a man ka fue hiele Kaven, hvaafaa sgu man saa la sig nøje mæ di tre Fjæreparter?

Kristen. Ded ka der osse være noved i.

Mads. Ja, ded æ sgu som en hiel fillesaafisk gylden Leverejel faa Livet. Aa derfaa ve jæ heller itte la'mæ rokke fra min Overbevisning pue Generaalfaasamlingen. Farvel, Kresten.

Kristen. Farvel, Mads.

Kvindernes Bygning.

I Anledning af det paatænkte Projekt underkastede *Puk* forleden en af de spidseste Kvinder . . . Om Forladelse! en af Kvindernes Spidser et Interview:

Puk. Hvornaar tænker De at begynde Deres storartede Foretagende?

Fruen. Strax; vi mangler blot Planen til Bygningen, Pladsen, hvorpaa den skal ligge, og Pengene.

Puk. Naa, det er jo kun Smaating, naar man tager Bygningens Størrelse i Betragtnirg. Hvorledes vil De nu faa Pengene ind?

Fruen. Aa, det er ingen Sag. Der er i Danmark 1,200,000 Kvinder i 0—100-Aars Alderen. Hvis blot enhver af disse i 10 Aar giver 10 Øre daglig, hvad der jo maa være let, har vi nok til at begynde med.

Puk. Hvad skal der nu staa over Indgangen?

Fruen. Blot ganske simpelt: For Kvinder.

Puk. Ja, det er unægtelig simpelt, men for Resten passende i Jernbanernes Tidsalder. Vil alle Kvinder nu blive ligeberettigede til at nyde godt af Anstalten?

Fruen. Nej, der vil blive sondret mellem to Klasser, nemlig dem, der yder —

Puk. Buch'ene?

Fruen. Og dem, der faar —

Puk. Faarene! Hvilke Behageligheder bydes der nu Kvinderne i det nye Hus?

Fruen. For første Klasse vil der blive indrettet elegante Boudoirer samt alle optænkelige Rum saasom *tea-rooms, drawingrooms, smokingrooms, dinnerrooms* o. s. v., kort sagt. der vil blive sørget for, at enhver optænkelig Smag kan tilfredsstilles. For anden Klasse vil der blive indrettet Køkkener, Vaskekjældere, Strygekjældere, Tøjbankningsrum o. s. v.. kort sagt, enhver Lyst til Arbejde vil blive tilfredsstillet. Som De ser, tager vi Hensyn til alle Stænder.

Puk. Ogsaa Ægtestanden?

Fruen. Vig fra mig! Enhver Kvinde tager vi os af og gjør hende til en ægte Kvinde —

Puk. Ah, Ægtekvinde, ja, gjør det.

Fruen. Men ingen Mand skal sætte sine Ben hos os!

Det sidste blev sagt i saa truende en Tone, at *Puk* af Hensyn til sine Abonnenter fandt det raadeligst skyndsomst at afbryde Interview'et.

Et Nederlag.

Hr. Schumann op imod Danmark drog
For der at hejse sin Stander.
I Jernbanegade han ned sig slog
Og uddelte blodige Pander.

Hr. Schumann drog fra sit Vaterland
For danske Penge at hente.
Hjælpe ham Gud! den gode Mand,
Det skulde han ikke vente.

Med Bram og Brask han kom til vor Stad,
Begyndte saa smaat at spille;
Da kom de Journalister paa Rad
Og spaa'de Hr. Schumann ilde.

„Vend om, vend om, Du tyske Mand,
Her faar Du ej blide Dage.
Naar en Gang Du forlader vor Strand,
Ret aldrig Du vender tilbage.“

„Led er Jer Sang og giftig Jer Mund,
Altidens I spaar om Ulykker.
Kommer I oftere paa min Grund,
Jeg lader Jer hugge i Stykker.“

Han skjældte og smeldte, hvorhen kan kom,
Al Vedtægt han skjød til Side.
Af Offentligheden saa haard en Dom
Haus Vandel tidt monne lide.

Aviserne fyldtes, og Latteren løb
Fra Grande til nærmeste Grande.
At ængstelige i Skjul man krøb,
Det maatte Hr. Schumann sande.

Han saa' i Kassen — et sørgeligt Svind!
Men blev ej mere gelassen.
Tvertimod med et bittert Sind
Han gav saa mange paa Kassen.

Nu er han slagen og dragen af Sted
Didhen, hvorfra han er kommen.
Ej flere Lavrbær han bringer med
End dem, han betalte af Lommen.

Fuld Forstaaelse.

— Ka—a—a' Du forstaa, hvorfor ha—a—an sidder og spøtter saadan?
— Ja—a—a, det er natyrligvis for ikke at blive tør i Halsen.

Med i Laget.

— Hvor vil Du hen, lille Axel?

— Hørte Du ikke, Moder, at Onkel Erik sagde, her skulde alle Mandfolkene af og ha'e en Sodavand med Kognak.

Sagt op.

Det var i April i Fjor,
Køedt blev valgt i Slagelse,
Da var Rigsdagslysten stor,
Mens han nu med Vemodsord
Taler om Forsagelse.

Vælgerne nok til ham skrev,
Kunde mer ej Peschcke li'e,
Lidt for vidt han Spasen drev,
Højre, Venstre ned han rev,
Ordene var beske, de.

Køedt har været lidt af hvert:
Venstre, Højre, Socialist;
Saadant Standpunkt er lidt svært,
Derfor er det ikke sært,
At han maa gi'e tabt til sidst.

Talte Ord er toldfri ej,
Det maa Peschcke sande nu,
Paa vort Forsvar slog han sig,
Saa gik han en anden Vej, –
Det maa Peschcke bande nu.

Vælgerne har sagt ham op;
Sjællands vrede Venstremænd
Raader ham at sige Stop,
Da han ved sit sidste Hop
Slog en skæv i venstre Spænd.

Hist i Hellig Anders' By
Hersker stor Bedrøvelse.
Saasom Køedt er immer ny,
Slagelse gi'er stakket Ly –
Men det var en Øvelse.

Naar —

Naar en Sættemaskine gjør 355 Knob i Vagten, hvor højt naar saa en Pamirløjtnant op i Kafiristan?

* * *

Naar Køedt staar paa Fæstningen, hvor langt har han da til Rømersgade?

* * *

Naar Kong Oscar har ladet sig interviewe, hvor stor en Afstand er der saa imellem Stockholm og Kristiania?

* * *

Naar Nansen skal efterkomme alle de Indbydelser, han har faaet, hvem skal saa finde Polen?

* * *

Naar Lars Dinesen har talt til sine tro Gaudløsere, hvor stor en Afstand er der saa imellem Ritzau og det levende Ord?

Kristian IV

udtaler sig om sit Monument.

For at komme til Sagens Kærne, opsøgte vi i Gaar den folkelige Konge, der i disse Dage er taget under aktuel Behandling i Aviser og Byens Raad. Vi søgte længe forgjæves; Urtekræmmer Munch, hvis nære Slægtskab med Fru Kirsten burde have forpligtet ham til at vide noget, var aldeles uvidende, og heller ikke en Gang „Politiken", der dog ellers ser, hører, føler og blander sig i alt, vidste mindste Besked. Endelig bragte en rød Plakat paa det kongelige os til at søge i Theatrets Nærhed, og ganske rigtigt stod den gamle Majestæt paa Charlottenborg i Forhallen, saadan som Thorvaldsen har formet ham.

Vi. Hvorledes befinder — — —

Christian 4. Guds Dros, tror du, jeg lider vel ved al den Bulder og Gny, der staar om mig udi de moderne Tider? Se ret paa mig; længe stod jeg udenfor mit Rosenborg, og Regn og Slud tog Glansen af mig. Spørg kun de lærde Doctores Historiae, om ej Forgyldningen længst er gaaet af mig! Saa sagde nys den Professor Lange — — —

Vi. Vi vilde just spørge kongelig Majestæt om hans Mening om Borgerrepræsentationens sidste Møde.

Christian 4. Den Mand, han siger om mig, at jeg var ej sær dygtig eller moralisk. Ej, ej! de gode Dannemænd har stadigen haft Behag i smaalig Tale de mortuis. Jeg ser i Aanden, saa vil det stedse vorde.

Vi. Hvor vil Deres Majestæt helst staa?

Christian 4. Kan man byde mig et sligt Postscriptum og et Losemente som her, saa er ethvert Sted mig angenemt. Dog huer det mig ej særligt at sættes op paa Højbro for at dække den Vandkunst, som ej kan springe.

Vi. Hvad agter De at svare Hr. Jensen?

Christian 4. Er jeg en absolut Monark, saa er Hr. Jensen en absolut umulig Historicus,

Vi. Hvormeget synes kongelig Majestæt Hans Monument maa koste?

Christian 4. Man har taxeret mig til 15,000 Kroner slet! Jeg tror saamænd man trakterer mig nu til Dato udi det gemene Folks Raad, som fordum udi Rigens. Fik Frederik den 7. 40,000 Sletdaler, kan jeg vel plat ud forlange 100,000 Kroner. Husk; min Familie er meget talrig.

Vi. Vil Deres Majestæt saa ej til Hest?

Christian 4. Har jeg staaet paa mine Ben, da jeg slog Svensken todt paa Colberger-Heide, saa faar jeg vel staa paa egne Ben ved højen Mast paa Folkets Torv. — Men nu med Gud. Giv Peter Hansen, den kommitterede Mand, vor kongelig Hilsen og sig ham, at længe holder jeg den ikke mere gaaende paa rød Plakat.

Farvel til Tivoli!

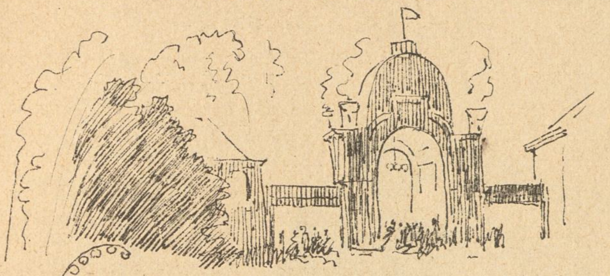

Snart lukker de af for Tivoli,
Mens Fyrværkeriet gjør Smeld,
Og Sommerfornøjelsens Bolig
Den siger gemytlig Farvel.

Ser man nu paa Repertoiret,
Som Publikum fik for sin Mynt,
Saa har man til Dels dog erfaret,
At det nok var temmelig tyndt.

Til Nordpolen kom vi til visse,
Hvor Nansen nu ej naaede „fram“;
Men det var en malet Kulisse
Og en Hvalfisk, der var noget stram.

I Bugen der oppe ved Polen
Man pusted' af Varme mod Nord,
Imens at de pinte Violen
Og tyllede Toddy hos „Thor“.

Se, Nordpolen gik nu i Stykker
En Dag, da det blæste lidt haardt —
Ja, fy for al Nansens Ulykker!
Den blev næsten helt fejet bort.

Den rejste sig atter af Jorden,
Mens Direktør Thrane, han sang:
„Noch nicht ist mein Polen verloren!“
Og satte sin Hvalfisk i Gang.

Saa var der et mærkeligt Harem;
Der mærked' man særligen En,
Som havde den dejligste Ar—m
Og saa saadan øndige Ben.

Medailler der vankede lidt a'
For dem, der gik heldig derfra;
Medaille fik og Juanita
Den Gang, da hun dansede a'.

Theatret os gav Pantomimer,
Og „Lisbeth“, hun sang imod Sky,
Hvad Frederik Christensen rimer
Og kalder for „Foraarsrevue“.

Mod Slutningen mødte Hr. Kjeldsen
Og vakte umaadeligt Grin;
Vi sled som sædvanlig med Helsen
Grossereren og saa hans Svin. —

Nu har Aktionærerne dette
Til sidst, da Kampagnen er endt,
At se, om de mulig kan gjætte,
Hvor mange af Snese Procent?

Dagens Spørgsmaal i Udlandet.

(Frit efter „NAT.-TID.“. Eftertryk forbydes.)

. . . I en Forelæsning, som den bekjendte lippe-detmol Professor Max von Strahlenthor for Nylig holdt i Lippe udtalte, han blandt Andet Følgende om Aarsagerne til Tyrkernes Forfølgninger af Armenierne og om hvorledes, de kunne kjende dem: Sætter man, sagde Professor Max, i en Stue en Gryde med sveden Grød, et halvt Pund gammel Ost og nogle hakkede Hvidløg — saa har man strax Lugten af en Armenier, og det er denne Lugt, som de rettroende Muselmænd ikke kunne fordrage, ej heller taale.

I Tyrkiet spiser man nemlig ikke sveden Grød eller rigtig gammel Ost, og den høje Port besvimer ligefrem ved Synet og Lugten af Hvidløg *((Scilla alba)*. Der fortælles, at Abdul Hamid, da han en Fredag kjørte fra Yildiz-Kiosk og medens, han sad og tænkte paa det kretensiske Spørgsmaal, saa, idet han kom forbi en Grøntbutik, hvor han saa et Bundt Hvidløg, straks blev saa altereret, saa han befalede Vognen at kjøre hjem igjen til Kiosken. Hvor utroligt det end lyder, saa befalede Porten at Hvidløg for Fremtiden ikke maatte være at sælge i Konstantinopel.

Her, fortsatte Professoren, har De, mine Herrer Forklaring, paa hvorledes det er Tyrkerne muligt at kjende en Armenier. Thi, hvor let en Sag vilde det dog nu dog ikke være for dem at klæde sig ud som dem og saaledes undgaa Slagteriet, men nej Lugten, er der hos dem og ved dem.

Men saa, saa spørger vi da, hvorledes Armenierne kjende Tyrkerne, idet saa disse jo ogsaa kunde forklæde dem. Dette er let Nok, idet man lægger en god Limburgerost paa en varm Kakkelovn og saa lader den brase og dertil stænker godt med Dyvelsdræk, saa, idet man lugter godt, saa har man en Tyrk lige i Næsen.

Saaledes, mine Herrer, sluttede Professoren, er det Naturen, som idet Den saaledes selv viser os Vej, har anvist den bedste og sikreste Maade til, at kunde kjende disse to Folkeslags.

PUKs Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Bæltespænderne.

Mellem Jacob og Lars vel ender Trætten
Med, at de begge to bliver paa Pletten.

Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 27. September. Nr. 39.

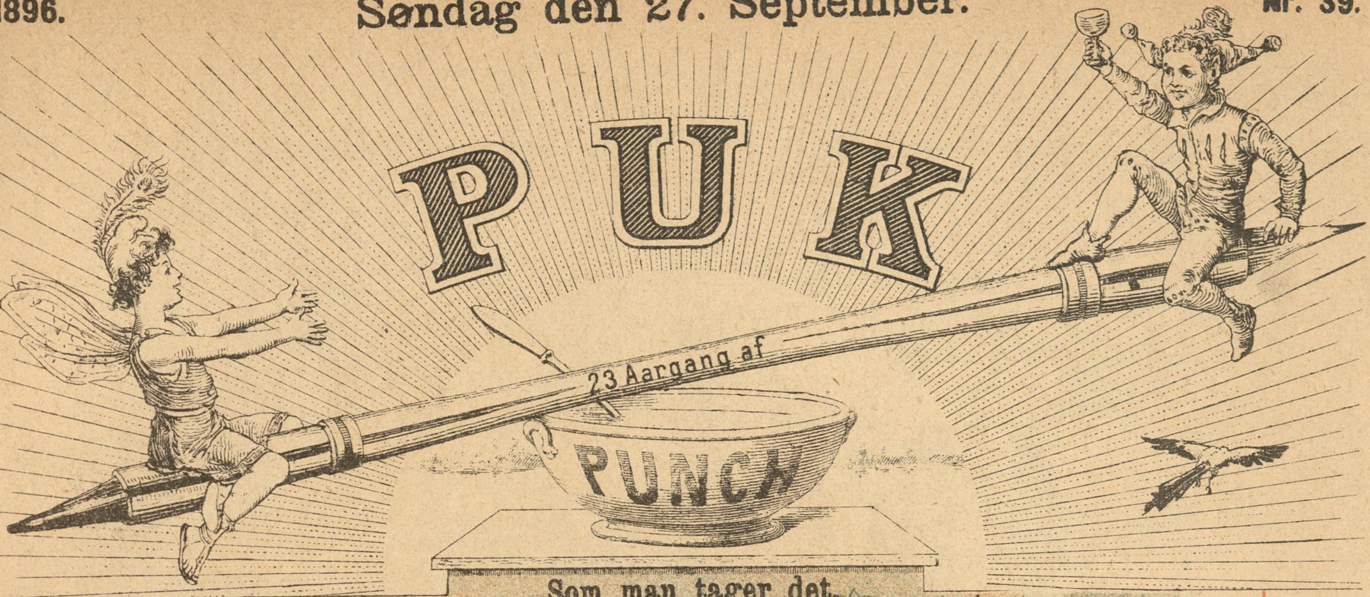

Som man tager det.

— Hvad havde din Moder saa paa til Ballet?
— Hun havde en lang, hvid, kort Kjole.
— Sikke noget Snak! Den kunde da ikke være baade kort og lang.
— Jo, netop — for den var lang for neden og kort foroven.

Dokumenteret Kvindelighed.

Fru Oxholm styred' sit Regiment
    Saa mild og huld.
Fru Emma, som Vicepræsident,
    Var tro som Guld.
Men, vogt Dig, Frue, for de danske Kvinder!

Fru Emma meder med Slange-Ord
    I Kvinde-Flok;
Da hævedes Barme, og Tunger fo'r
    Over Sten og Stok,
Som de altid gjør hos de danske Kvinder.

Fru Oxholm sidder som Præsident
    Uskyldig glad.
Da faar hun et Brev med Posten sendt
    Fra Emma Gad,
Pr. procura alle de danske Kvinder.

Heri var skrevet med klar Besked
    Og kjærligt Sind:
„Du er umulig, at Du det véd!
    Tag og forsvind!
Saa glæder Du alle de danske Kvinder.

Og, hvis Du Sædet vil vige ej,
    Men byder Trods,
Saa ganske simpelt verfer vi Dig!
    Forstaar Du os?
For vi er de stærke, danske Kvinder."

Dog, hendes Naade var ej forsagt,
    Hun hængte ved;
Da drev de hende med Vold og Magt
    Af Stolen ned.
Men Ro fik ikke de danske Kvinder.

De gjorde en anden til Præsident
    I hendes Sted.
Fru Oxholm mangt et Dokument
    Dog fik sig med
Om Tonen imellem de danske Kvinder.

Og Dokumenterne gav hun os
    I Luxus-Bind.
Og heraf ser vi, at det at slaas,
    Er — hvad de vil.
O, vogt Jer, Mandfolk, for de danske Kvinder!

Kombineret Festivitet.

I Tirsdags Aftes havde *Puk* inviteret Journalistforeningen til at fejre *Avisens* Afgang og det nye Højreblads Indgang ved henholdsvis en bakteriefri Grav-Øl og et lille Stænk Mumm. Som et af den dobbelte Højtideligheds Midtpunkter sad Fr. Hansen paa Forundringsstol og endte sit Livs første Afsnit med at modtage sine Kollegers Kondo-Gratulationer.

Ved Lodtrækning tilfaldt det Wiinblad at holde Talen over *Avisen.* Han mindedes det hedengangne Blad som en ihærdig Kampfælle, der aldrig svigtede, naar det kneb, f. Ex. i de sure Agurkers Tid, hvor der var saa skammelig livt at bruge sit Krudt til. Baade i Regn og i Solskin, i Modgang og Medbør havde Frederik været oppe. Med disse Ord vilde Taleren lade *Avisens* Minde leve.

Under Festen gik Manicus omkring og saa' ud, som han tænkte, og derfor sagde han heller ikke noget. Ude paa Gaden bjæffede to smaa disfilharmoniske Støvere, medens Kvartetten fra Stranden afsang en i Dagens Anledning forfattet Sang, hvoraf der kun er Grund til at anføre første Vers:

„Tak for din Daad!
Nu fandt Du Udvej, og nu fik Du Raad!
Oppe bag skjærmende Vesterhavsklitter
Gjemt for Alverden Du grundende sidder,
Indtil Du finder en passende By,
Hvor Du kan gaa fremad paa ny."

Saa stak man Pilsneren ud og slog sig paa Skum, for nu skulde det nye Højreblad døbes. Fadderne svingede længe imellem *Folkets Avis* og *Fædrelandet*, inden de blev hængende ved *Vort Land.* Det Navn var saa „Fandens fixt", syntes en af de dannebrogede Medarbejdere, og bagefter sagde han det paa Tryk.

Da den sidste Flaske Champagne var knust imod det

ny Højreblads Forstavn, løb det af Stabelen. Nu ligger det og vugger i Storpolitikens spanske Sø.

Oscar og Robert staar ved højen Mast; men Secher raaber: „Viktoria“!

Forte-Piano.

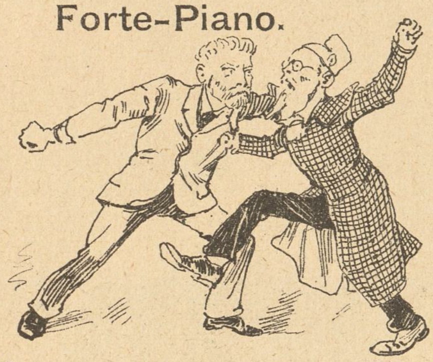

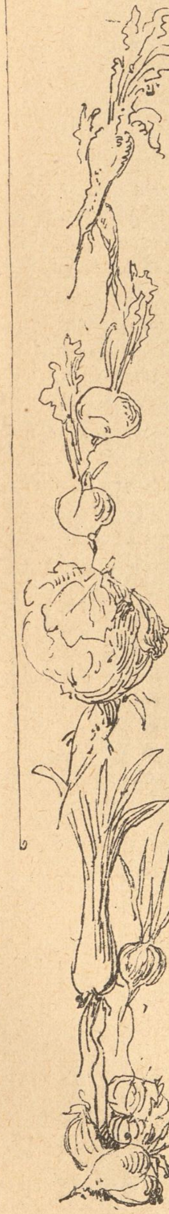

Vi har her i Byen Tidender to,
Som ikke kan lade hinanden i Ro.

Skjønt begge sværger til samme Guder,
Kaster de Sten i hinandens Ruder.

Nys havde den ene en Nyhed funden:
Til et Fort paa Amager lagdes Grunden.

Der over blev den anden misundelig
Og gav sin Kollega af Grovfilen rundelig.

Fort? Der var ikke Spor af Fort,
Det var kun *Socialen*, der snakkede sort.

Hr. Cavling ud i Hvidkaalen kjørte,
Men af „de døvstumme“ intet han hørte.

Saa gik han hjem og skrev efter Noder
Og bad Hr. Wiinblad hilse sin Moder.

Imens med Fynd han i *Smuld og Smeld*
Reducerede Fortet til Luftkastel.

Naar Fortet kun var „det bare Sludder“,
Hvorfor Pokker skulde man saa gjøre Mudder?

Det turde ham være en gavnlig Lære
Om næste Gang at la'e Forterne være.

Da Wiinblad ud efter Vejrmøllen langede,
Hr. Hørup paa Stemmegaflen ham stangede.

For broderligt Samliv i Oppositionen
De tvende har anslaaet Kammertonen.

Politik og Kriminalretten angribes jo for Tiden fra alle Sider for deres Anholdelser og Arrestationer, men med megen Uret; thi, kan man end sige om Arresterne, hvad man ellers vil, én Ting er dog sikker nok: naar man da ikke selv hænger sig derinde, kommer man jo altid ret „levende“ derfra.

Populære Folk XXVI.

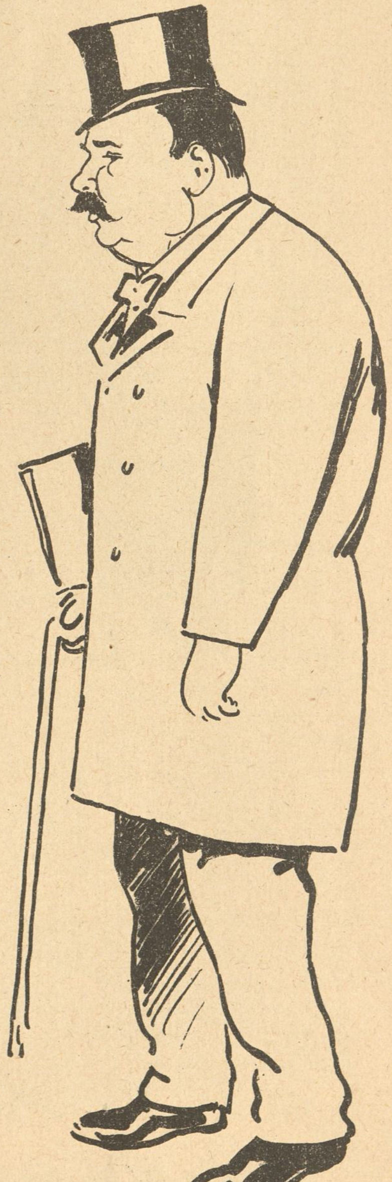

„Vort Land“s første Redaktør.

Selv af Racen.

— Fader! Se paa den Drengs Ben. Tror Du ikke, han er „fuldblods“?

Fint Grademaal.

— Hvor stor Forskel er der saa paa den nye Kniv og den gamle?
— Ongefær som ded sorte paa en Negl, Hr. Baron.

Hvad er der paa Færde?

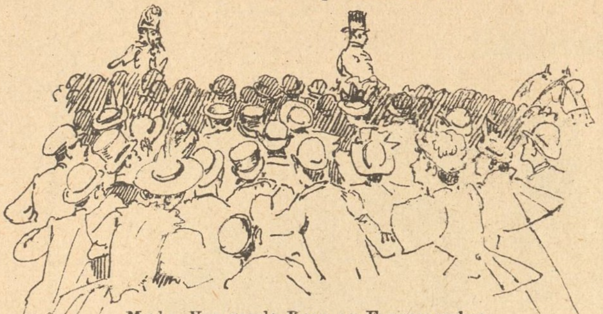

Mel.: Vor gamle Karo og Fanemarschen.

Næ, Død og Pine, hvad er den
dog a' i Byens Gader?
En Masse styrter af i Rend,
mens flere staar i Rader.
Hør, dette herlige Signal,
der kommer nede fra Amal-
jenborg a' — hvorfor da?
Trum, trum, trum, trumtrum, trumtrum,
Kjøbenhavner, hvad er der paa Færde?
Trum, trum, trumtrum, trumtrum, trumtrum,
gode Gud, hvad kan det dog være?
Den er grov, der er Sjov, jeg vil te', jeg vil me' —
bare fræk — vil De væk! — vil De ta' og fortræk' —
was ist dasz, gi' me' Plads, og det stras!

Tre Damer med Buketter kan
af Skræk knapt knappe Handsken,
— o, trøst Dig, gamle Fædreland,
end er der Mod i Dansken! —
Hvi rødmer de saadanne dog?
snart rød, snart hvid, som Dannebrog!
Fanfarer, Husarer!
Trum, trum, trum, osv.
Kronprinsessen bær' sort med gult Moiré,
en anden er stærkt decolleté,
Louise og Thyra i crême pensée,
Alexandras Toupé er saa højst charmant,
Prinsesse Marie er i Changeant,
Uniformer bær' Kristjan og Jean, Jean-jean!

Det vrimler sort, det stimler fort
omkring paa Østergade,
her trænges haardt, her længes vort
Bourgeoisies Parade.
Se, opmarscher't paa Tælling er
de Fruer, Frøkener, Kællinger;
de slidrer, de sladrer:
Sum, sum, sum, osv.
Og saa skriger hele Flokken:
„Se, Czaren, den altformaaende!
ved Gud, han kommer gaaende!
Jeg tør vædde, han hilser da ikke Dig,
Han nikker! — Jeg tror — er det ikke mig?
— Bevares, jeg elsker Czar Nikkelaj!“

De svulmer som en Hvirvelvind
og pruster ham i Nakken,
de stirrer ham i Synet ind
og trækker ham i Frakken.
I næste Nu en Skræk de fik:
den Czar forsvandt i en Butik.
De tier — men bier!
Sum, sum, sum, osv.
— De har staaet i fire Timer
i Sol, i Regn med Benene
helt ned i Rendestenene.
De Stakler, de staar der vist, til de dø'r,
ret aldrig man stole paa Lykken tør,
Tænk, Czaren slap ud af en Køkkendør!

I Nordens Stambul.

Saasnart *Puk* havde erfaret den tyrkiske Bryder Memischs Ankomst, opsøgte han ham for at se lidt nærmere paa ham. Ved deres Samtale fungerede Hr. Herman Lassen velvilligst som Tolk.

Puk. Allah il Allah! Allah er stor!

Tyrk. Det er, hvad han er.

Puk. Hvad er Deres Beskjæftigelse i Deres Fødeland?

Tyrk. At slaa Kristenhunde ihjel. Forleden masede jeg et Par Hundrede i Stambul, det var morderligt Sjov. Nu er der desværre saa faa tilbage dernede, at jeg maa søge udenlands. Har man Lov her for Politiet at slaa løs paa Kristne?

Puk. Naar man bare sørger for, at der bliver en lille Gnist af Liv tilbage, gjør det ikke videre; i den Henseende er vi meget muhame-danske. Men hvad er egentlig Deres Hensigt med Deres Besøg?

Tyrk. At tage Livtag med denne vantro Hund Bech-Olsen.

Puk. Av! det var det værste! Saadan et regulært Livtag uden Blodsudgydelse eller Næseknækkelse tillader Politiet aldrig; det maa De gaa længere ud ad Lampevejen med.

Tyrk. Jeg vil gjerne knække hans Næse.

Puk. Jeg skal overbringe ham Deres Tilbud. Jeg tvivler ikke om, at han modtager det for at kunne faa Politiets Tilladelse til Forestillingen. Drikker De gode Skaller?

Tyrk. Skaller? nej; smager det godt?

Puk. Det er Danskernes Hoved-Nydelse. I Tyrker slaar Hovedet af hinanden; vi slaar det kun i Stykker, det er Forskjellen. Det maa De skam lære, det er meget velset.

Tyrk. Lær mig det, og Allah velsigne Dig.

Puk. Ja, jeg forstaar desværre ikke Kunsten selv; der hører et godt Hoved til, som kan taale lidt Hovedbrud. Men gaa ned paa Gaden og gjør Dem Umage for at se saa

sagesløs ud som muligt, saa kommer der strax en, der er villig til at give Dem Undervisning.

Tyrk. Holder man Øvelser paa aaben Gade?

Puk. Ja vist saa, under Politiets Tilsyn, — det vil sige paa Afstand.

Tyrk. Jeg skal forsøge det, ved Profetens Skjæg.

Puk. Ja gjør det, ellers vinder De aldrig Avtoriteternes Agtelse.

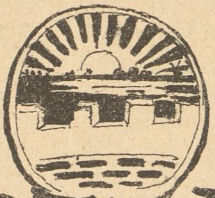

VORTLAND

„Vort Land“ er kommet ud. Samtidig saa's over Lund i Skaane en glorød og frygtelig Komet, saa Folk gik om og frygtede for det, der vilde komme. Det viste sig, at Fænomenet stammede fra en udhulet Rødbede med en Stump Lys i, der var sat til Vejrs med en Papirsdrage.

* * *

Det nye Blad indleder med et smukt og lovende Program, og, at det vil blive gjennemført, derfor borger Programmets Fordeling mellem d'Hrr. Medarbejdere. Den ser saaledes ud:

Den grundlovmæssige Magtfordeling mellem Konge og Folk hævdes. *L. Birch.*

Dansk Kultur skal plejes, fredes og fremmes. *A. Gnudtzmann.*

Ligesaa dansk Aandsliv. *O. Madsen.*

Og hvad der af store, aandelige Rørelser uden for vort Land lader sig omplante i den danske Jordbund, bør have frit Lejde. *J. Østrup.*

Den personlige Frihed værnes mod brutalt Flertalsvælde og smaalig Klikeforfølgelse. *R. Henriques.*

Den smaatskaarne Mistænkeliggjørelse og Dyrkelse af Ufreden for Ufredens egen Skyld bekæmpes til enhver Tid. *Jean-jean.*

Den nye Sanginspektør skal nok ogsaa været udset til Sannes Efterfølger som Kantor ved Frue Kirke. Han er nemlig den mest kvalificerede, eftersom han i Forvejen har 4 Embeder. Rigtignok maa han i saa Fald holde sig en Vikar, der jo rimeligvis fik nok at bestille om just ikke at fortjene, men paa den anden Side vil dog to Mænd blive hjulpne paa én Gang.

Jubilæum i Vartov.

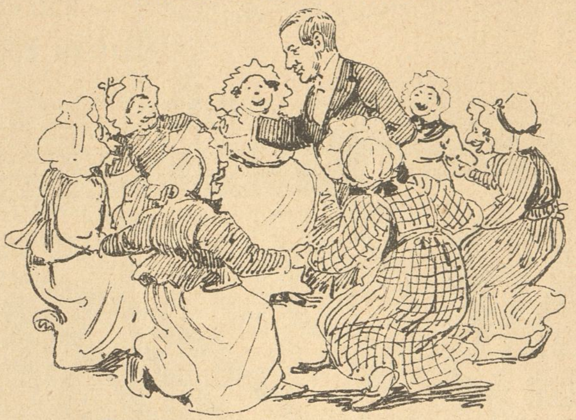

Der var farlig Fest i Vartov!
Paa Gaden stod Folk forundrede
Og hørte, hvordan de sig muntrede.
Hvad Under, de Koner sig muntrede?
De fejrede jo det beundrede
Jubilæum paa de sexhundrede!

Der var farlig Fest i Vartov!
De sang, saa det klang og klirrede,
De svang sig omkring, saa det svirrede!
Tænk, Koner paa over halvhundrede,
Ja, én, der slog Takt, saa det dundrede,
Hun mangled' kun tre i de Hundrede!

Der var farlig Fest i Vartov!
Ved 10 omtrent de lunchede,
Hvortil de livlig punchede,
Tre Timer med Kaffe og Klink de sad,
Saa dansede Sextur de flinkt paa Rad,
Og da den var sex, tog de Brusebad!

Der var farlig Fest i Vartov!
Men den var lidt anstrengende,
Bagefter holdt de Sengene;
Men Gud, hvor de dog blev forundrede,
De Koner, der skønt nær de Hundrede,
Fik Tømmermænd, aa, saa det dundrede!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonçe-Tillæg.

1296—1896.
Vartovs 600 Aars Jubilæum.

Der blev ikke Raad til Sødsuppe-Bespisning,
For der var jo netop Bidstrup-Udvisning.

Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 4. Oktober. Nr. 40

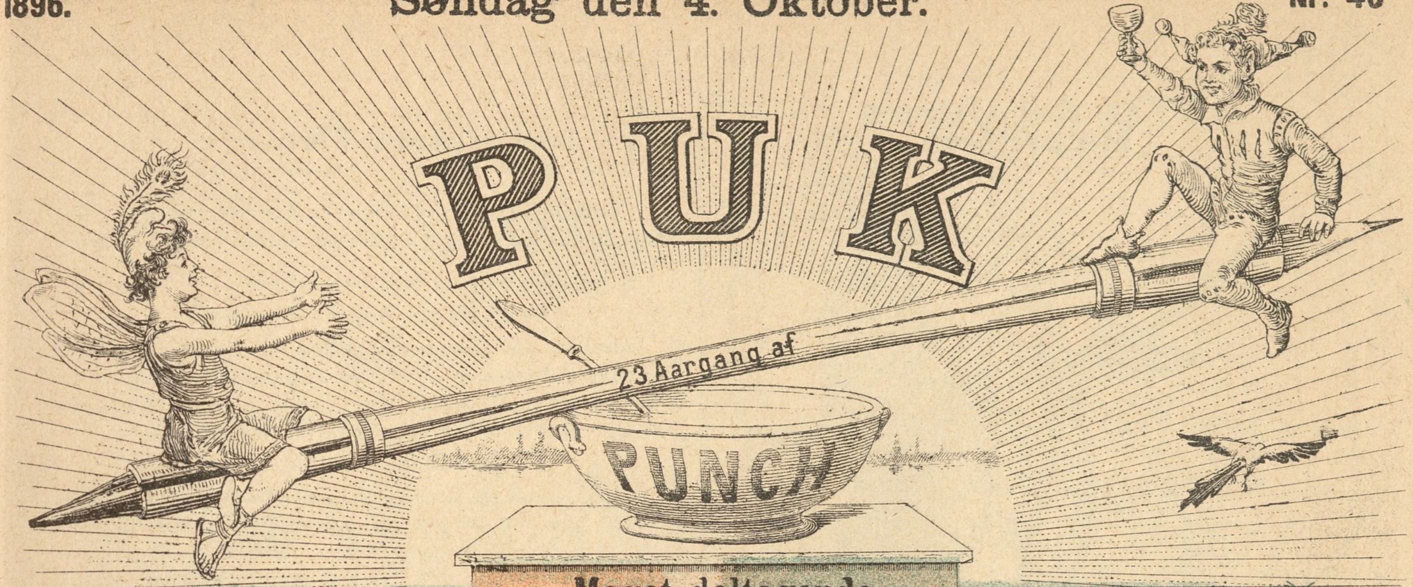

Meget deltagende.

— Og stakkels Fru Jørgensen, som er gaaet fra Forstanden!
— Det var dog græsseligt; men det glæder mig i Grunden at høre.
— Hvor kan De dog tale saadan?
— Ih bevares, Kjære! Saa maa hun jo alligevel have haft nogen!

Malpropert.

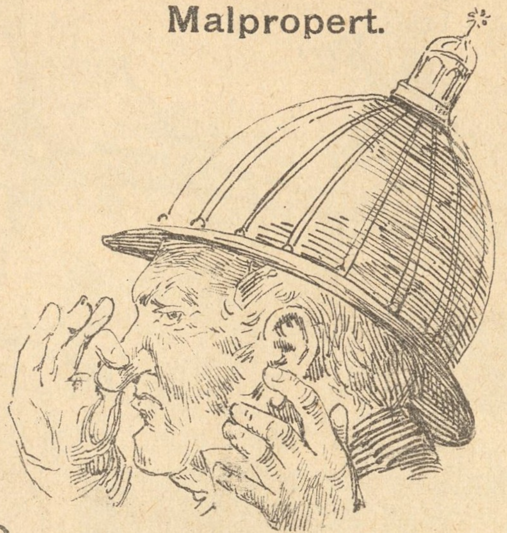

Det hedder, at det er saa farligt at sige:
„Aa Skidt!"
Men det er da ogsaa et Ord uden Lige
Det Skidt.
Det stammer fra Gaden og findes i Staden,
Men, bruger man Ordet, se saa kommer Raden
Til En at probere
Salatfad med mere! —
Naa Skidt!

Det skiller en Moder fra grædende Poder
Det Skidt,
Og siger man Skidt, faar man Straf efter Noder
For Skidt,
Og, vil Politiets Betjente man hædre,
Se saa maa man finde et Ord, der er bedre
Og mere affabelt
Og mere passabelt
End Skidt.

Maaske kan man finde, at hele Systemet
Er skidt,
Men ingen kan løse Forbedrings-Problemet
Ved: „Skidt!"
I visse Etater er *something* vel *rotten*,
Om ogsaa der nys blev gjort rent i Kasjotten,
Man veed, hvad det fører
Til, hver Gang man rører
Ved Skidt.

Hotel „Tivoli".

Fra Hotel „*Tivoli*"s Bestyrelse har *Puk* modtaget nedenstaaende Reklame, som vi ikke har turdet nægte Optagelse.

Hotel „*Tivoli*", der som bekjendt er

et af Byens bedste Hoteller,

er indrettet for Borgernes Penge til Borgernes Bedste. For enhver Person over 10-Aars Alderen staar der et Værelse aabent i Hotellet. Der gjøres i denne Henseende ikke Spor Forskjel paa berygtede og uberygtede;

de behandles alle ens.

Føler en Borger Lyst til et gratis Ophold paa Hotellet, behøver han blot at gaa ned paa Gaden og henvende sig til en af Hotel-Betjentene, som er til Stede overalt, hvor man ikke skulde tro det. Blot et ganske lille Ord er nok, saa forstaar Betjenten Situationen og besørger alt fornødent; han henter Droske og leder Borgeren med fast og øvet Haand ind i denne, hvorefter Turen gaar til Hotellets Hovedkontor.

Her beredes der Gjæsten en overvældende Modtagelse. En Betjent springer strax til og skiller ham af med alt hans Tøj, en anden spørger ham, om han muligvis ikke skulde trænge til sin varme Mad, en tredie tager sig af hans private Korrespondance, og en fjerde endelig sætter ham med et hurtigt Tag ind i Forretningens Gang. Lidt efter kommer saa en femte Betjent og lader Gjæsten give sig nogle personlige Oplysninger, som han for Hotel-Statistikens Skyld skal nedskrive. Dette sker dog paa en saa hurtig og rutineret Maade, og Spørgsmaalene er saa bekvemt lagte til Rette, at Gjæsten kun har at svare ja til alt. Under dette Arbejde kan det ikke undgaas, at Gjæsten mere end en Gang føler sig slaaet af den skrivende Betjents Hænder. Skulde han føle sig utilfreds med Betjentens Udtryksmaade, er det dennes Pligt at læse det skrevne op med Eftertryk, og, hvis dette ikke hjælper, ty til Stave-Methoden.

Er alle disse Formaliteter til Ende, føres Gjæsten over i selve Hotellet, hvor der strax anvises ham et Værelse. Dette er udstyret saaledes, at det vilde være umuligt at beskrive, hvad mangler. Renligheden er dreven til den yderste Grad; selv om man anspænder sine Øjne nok saa meget, vil man ikke kunne opdage et Støvgran paa noget Marmorbord eller nogen Fløjelslænestol. Mange Gange om Dagen kommer en Betjent for at se, hvorledes det staar til med Renligheden, samtidig med at han bringer Gjæsten en udmærket Kost. Sengen er saa delikat, at det ligefrem kribler i Gjæsten, naar han er kommen i den.

Strax efter Ankomsten faar Gjæsten Besøg af Hotellets Læge, der er saa omhyggelig i sin Omsorg for hans Befindende, at han strax forudsætter, han har de allerværste Sygdomme paa Halsen, og behandler ham derefter. Hans Specialitet er Halssygdomme, som han ikke kurerer ved Hjælp af saa gammeldags Ting som Gurglevand og sligt, men efter en af ham selv opfunden Methode, der bestaar i at tage saa mange Klæder som muligt af Patienten.

I det Hele er Hotel „*Tivoli*" en saa velsignelsesrig In-

stitution for Byen, at det godt kan tale for sig selv; derfor nøjes vi med det alt fremhævede og slutter med en Tak til Kjøbenhavns Borgere for al den varme Deltagelse, de især i den sidste Tid har vist os.

P. B. V.

Med Højagtelse ærbødigst

Petersen.

Souvenir de Helsingør.

Venstre gik en Dag og spaserede i Folkets Have. Der fandt det et lille Æg, aldrig saa det saa dejligt et Æg. En fremmed Fugl maatte have lagt det, og det rare, skikkelige Venstre tog Ægget op med Næbbet, bar det hen i sin Rede og lagde sig til at ligge paa det.

„Bare det nu bliver en lille Venstrefugl!" tænkte det gamle Skind og rugede sig næsten en Pukkel til af pure Omhu for det fremmede Æg.

Endelig begyndte Skallen at revne, og Venstre stod ved Siden af sin Ven, den kalkunske Agrarhane, og lyttede forventningsfuld efter det første Pip-Pip.

„Aa, hvor jeg er spændt paa Enden, og hvor jeg glæder mig!" sagde Venstre.

„Vi hjælpes ad at opdrage Ungen," sagde Agrarhanen.

Pludselig sprang Ægget med et Knald som en anarkistisk Sardindaase, og ud af det fo'r hverken en Venstrekylling eller en Agrargæsling, men en gloende rød Basilisk med en Kam som en Jakobinerhue.

„Saadan En havde jeg rigtignok ikke ventet," kaglede de begge to, før de blev ædt. „En anden Gang skal vi nok være mere forsigtige."

Men saa var de væk begge To.

— Om der virkelig er Forskjel paa Theodor og Eugen Petersen? Jo, Theodor vil altid ride, men Eu- vil aldrig gaa!

Der er en slem Fejl ved Agitationen mod Politiet: Man slaar løs paa de smaa Betjente, men Enden paa Eugen Petersen og hans Regimente faar vi aldrig at se.

Populære Folk XXVII.

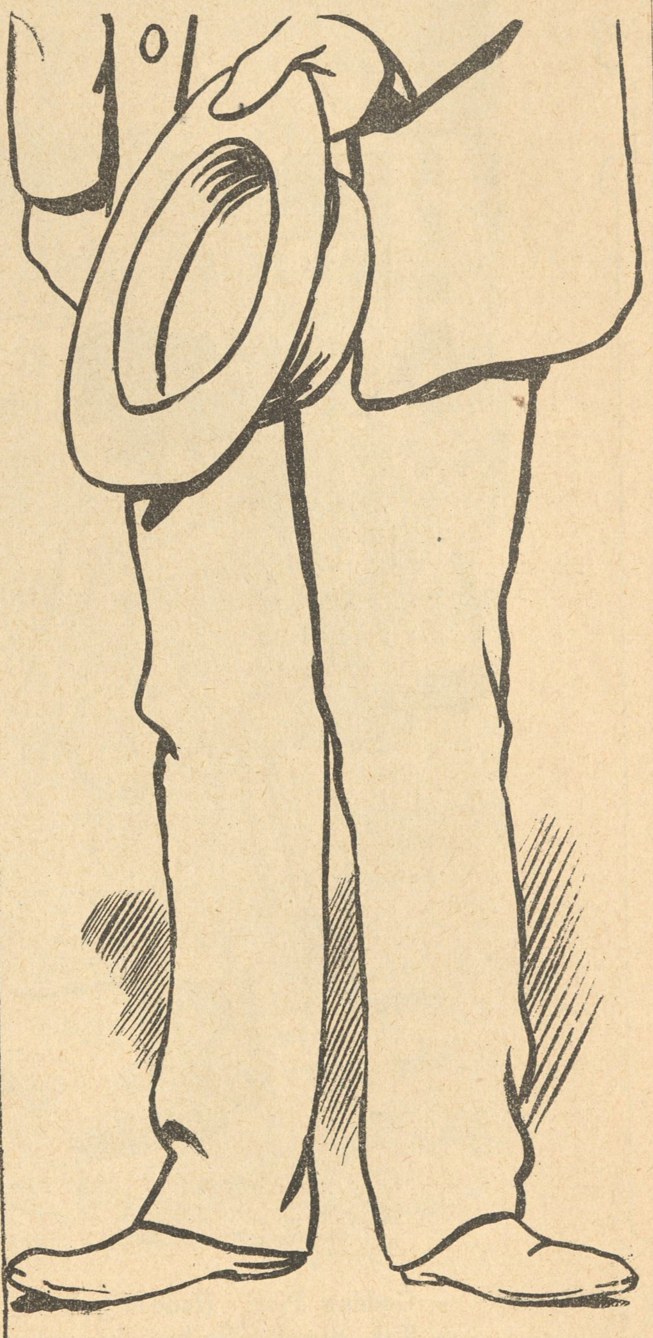

Vor største (fortsættes) —.

Transatlantisk Levevej.

— Goddaw Pier! Hudden goer ed di' Søn øwwer i Amerika?

— Tak, Saaren! No haar han ed grow godt. Wi fæk nøssens Brøw, te no hadde han en svært regederli Plads som Flaskeavpropper aa Pilletriller i en Patentmedicinerfabrik.

Sund Stadsøkonomi.

— Vi maa jo hellere kjøre med hele Vognen fuld af Femører end med én eller to skallede Tiører.

Bjørnson
og
hans egen Statue.

Ja, I elske skal mit Billed,
naar det stiger frem,
furet, vejrbidt, skabt af Snillet
for de tusind Hjem.
Elsker, elsker det nu bare
slig som Far og Mor,
Norges Saganat vil svare:
Bjørnson, han er stor!

Mænd som Sverdrup eller Nansen,
de kan ta' en Tørn,
men de gaar dog bag af Dansen,
blot I nævner Bjørn —!
Tænker heller ej paa Ipsen,
saadan liten én,
han er værdig kun til Gipsen,
jeg til Marmorsten!

Det er mig, der Landet værged
med min Talerad,
det er mig, der Venstre bjærged,
naar der ingen gad.
Rusland jeg paa Væggen malte,
ak, mon I forstod?
Det er tilmed mig, der talte
„Tageblatt" imod?

Hvis fra Kølens Land derovre
høres Vrøvl og Vraal,
hvis fra Skaane indtil Dovre
blusser Bavn og Baal!
Tager Sverig „Vasasværdet"
frem til begges Vé,
— er det Bjørnson, som har været
rundt paa Fredstourné!

Agrarforeningen
holder Møde om Sporvejssagen.

Proprietær Frederiksen indleder med en Paatale af Byernes Hensynsløshed. De mener at kunne undvære Landet „Ak, det gaar rigtignok tilbage, Hartkorn Ladejarl!" Særlig maatte han anke over, at man nu vil afskaffe al Hestekraft paa Kjøbenhavns Sporveje. Han bad Forsamlingen udtale sig.

Gaardejer Madsen-Kydbjærg. Jej kan aldæles inte være mæd te disse maaderne Reformer og Idíer! Om man vil have Ledninger aaver Jaarden, da ligger ded kuplet aaver min Faastand, og vil man have dem under Jaarden, da lader os vænte, til vi ære døde.

Hestehandler Hoppe fra Horsens. At afskaffe Hestekraft er umoralsk af to Grunde. For det første maa man huske, at Landmændene skal leve „ej blot til Høst", men ogsaa de andre Maaneder. Og han skal leve af sine Heste, om han skal kunne spise Oxekjød af og til. Og for det andet: hvor vil man gjøre af alle de stakkels arbejdsløse Heste? Vil man sætte dem paa Ladegaarden eller paa en Hylde blandt andre Ag-rariteter? Det kan dog vel „Foreningen til Dyrenes Beskyttelse forpurre.

Gaardejer Svedensen vilde blot sige Kjøbenhavnerne, at selv om de slap for Møget, vilde der dog vanke mere.

Indlederen oplæste et Telegram fra Landbrugsministeren, der som sædvanlig var forhindret i at møde, men tilsagde Foreningen sin Sympathi i alt muligt. (Levende Jubel.)

Godsejer Neerup. Særlig jeg maa takke hans Excellence; jeg har 12, specielt med Sporvogne for Øje, avlede Følhopper; skal jeg nu brænde inde med dem? Ja, hvis der ikke var Assuranceselskaber, saa maaske; thi jeg har længe maattet sande, at ikke alt Korn er Byg, men at ét Bygkorn kun altid giver et blaat Øje.

Træskomager Hansen. Nu har jeg uden Klager i 12 Aar lavet alle de Sengeheste, Gyngeheste og Kæphæste, som Borgmester — —

Indlederen fratager Taleren Ordet.

Avlsforvalter Følfod. At vore Heste ere ypperlige, siger sig selv; men vi maa og skal konkurrere med Akkumulatorerne. Og vi maa skaffe et nyt Dyr-Tillæg; dér stikker Hestefoden frem!

Etatsraad Drucker. Vi maa ikke gaa for strengt i Rette med Byfolket, de har jo ikke Hesteforstand. Og desuden skal der jo nu udskrives en for os fordelagtig Konkurrence om Kristian den 4des Hest.

Avlsforv. Følfod. Jeg har det! Vi kjøber Kæmpehesten paa Amager, „Golrath", og skaber en ny Gyldentid for de danske Eesteracer!

Almindelig Glædesvrinsken høres, man taler i Munden paa hverandre, en Tallerken gaar rundt mellem Folk, og endelig siger:

Indlederen. Den danske Agrarforening har besluttet at kjøbe Kæmpehesten „Goliath", for at fremelske en Race, der er de kjøbenhavnske Sporveje værdig. Naar den naturnødvendige Tid er gaaet, indbyder samme Forening den samlede Kjøbenhavns Magistrat til en Prøvekjørsel fra „Hesten" til „Sorte Hest". (Mødet hæves.)

Den Anden.

(Theaterbrev.)

Kjøbenhavn, September 1896.

Ugens Hovedbegivenhed heri Byen har været Opførelsen paa Folkets Theater af det uhyggelige kriminal-medicinske Drama „Den Anden“, hvis virkelighedstro og gribende Fremstilling har sat Sindene i den stærkeste Ophidselse.

Stykkets Indhold er i Korthed følgende;

Hovedpersonen er en ganske ung, juridisk Kandidat, ansat i Justitsministeriet som Assistent paa yngst Gage. Han er livsglad og munter af Sind, men hans Livserfaring strækker sig ikke meget udover Vedbæk—Skodsborg—Kjøbenhavn. Hans Syn paa Verden og Menneskene er lyst og let, og hans Dom er altid mild og overbærende, selv hvor Andre dømmer haardt. Overfor Forældrene er han den kjærligste og omhyggeligste Søn; han hænger ved sit Hjem med en rørende Kjærlighed og tilbringer næsten hele sin Fritid, der ikke er lille, dér.

Hidtil var alt en fredelig Idyl, men nu kommer Katastrofen. Under Indflydelse af et Arbejde, der overstiger hans Kræfter, udvikler der sig i ham den dæmoniske Dobbeltnatur, som visse Videnskabmænd paastaar er latent i ethvert Menneske. Hans tidligere Jeg tilintetgjøres ikke; men en vis Tid af Dagen forsvinder det og giver Plads for dets fuldstændige Modsætning. I disse Øjeblikke er den Ulykkelige „Den Anden“, og denne Anden er — Kriminalretsassessor.

Han udnævnes af Justitsmiuisteriet til denne Stilling, og han modtager den stolt og glad som en ung Pige en Kotillonsorden. Glæden er stor i Hjemmet, hvor han for Forældrene udvikler sine Anskuelser om en Dommers Ansvar og Pligter. Han vil altid have et vaagent Øje méd Uskyldigheden og lindre uforskyldt Nød.

Kun kort varer denne Stemning hos ham. Da han foretager sin første Arrestation, bruser Magtens Sødme gjennem hans Aarer, og, da han efter en Uges Forløb foretager sin fem og halvfjerdsindstyvende, tindrer hans Øje af indre Fryd.

Tiden gaar og hans Arbejde forøges. Han taaler det ikke, bliver nervøs og pirrelig. Han skal vise de Folk, at de ikke ustraffet skal volde ham alt det Besvær. Uskyldighed — pyt! det skal han nok faa pillet ud af dem. Taarer og Bønner — det bare Komediespil! I Hullet mrd dem!

I Hjemmet er han stadig den gode og kjærlige Søn, godmodig i sine Udtalelser og mild i sin Dom. Netop herved opnaas den dramatiske Effekt.

Hans Moder er en Dag ude at spadsere. Svagsynet, som hun er, kommer hun af Vanvare til at træde en Politibetjent paa Foden. Dette foranlediger hendes Anholdelse, og man ser nu den ulykkelige Kvinde stedt til Grundlovsforhør for den strenge Dommer — hendes Søn. Hans Ansigt er begravet i Rapporten, som han læser op. Hans Stemme skjælver af Harme. Hvilkén Frækhed! Lovens Haandhævers Fod! Da ser han op. Et Smertensblink luer et Sekund i hans Øje, saa er Svagheden forbi. Moderen kalder ham med de ømmeste Navne og besværger ham ved alt Helligt at gjenkjende hende, hans egen, kjære Moder — forgjæves! Kold og streng staar han overfor hende, og kun de Ord undslipper ham: „Væk med hende! Naar Samfundet er krænket, maa Loven ske Fyldest. Næste Sag!“

Bryderi.

Den tyrkiske Sultan er syg i Sind,
Dertil i et snavs Humør,
Saa kalder han sin Hofbryder ind
Og siger: „Memisch, hør!
Drag op til „*Tullepaanerne*“s Land
Og slaa et ordentligt Slag,
Al den Snak om „den syge Mand“
Mig driller fra Dag til Dag.

Vis Du nu Verden, at Tyrken er stærk
Og en proper Næve kan slaa,
Allah vil rigt belønne dit Værk,
Et Par Kroner til skal Du faa.“
Memisch faldt næsegrus til Jord,
Velsignede Sultanens Navn,
Takkede for de naadige Ord
Og rejste til Kjøbenhavn.

Ud paa „Berren“ Stortyrken drog
Til Trommers og Pibers Spil,
Dér en dansk Beværter ham vog,
Mens Georg Brandes saa' til.
Disse moderne Gjennembanksmænd
Han helliger snart et Essay,
Nævernes Brug i venstre Spænd
Er regnet før for *fair play*.

Ventende Varslet, i sit Palads
Den tyrkiske Sultan gaar,
Grumme ilde han bliver til Pas,
Da det grimmige Budskab han faar.
Brydertrafiken paa Frederiksberg
Har givet sig selv sit Knæk,
Sporten her og Sultanen dér —
De falder vist begge to væk.

PUKs Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Kejserligt Legetøj.

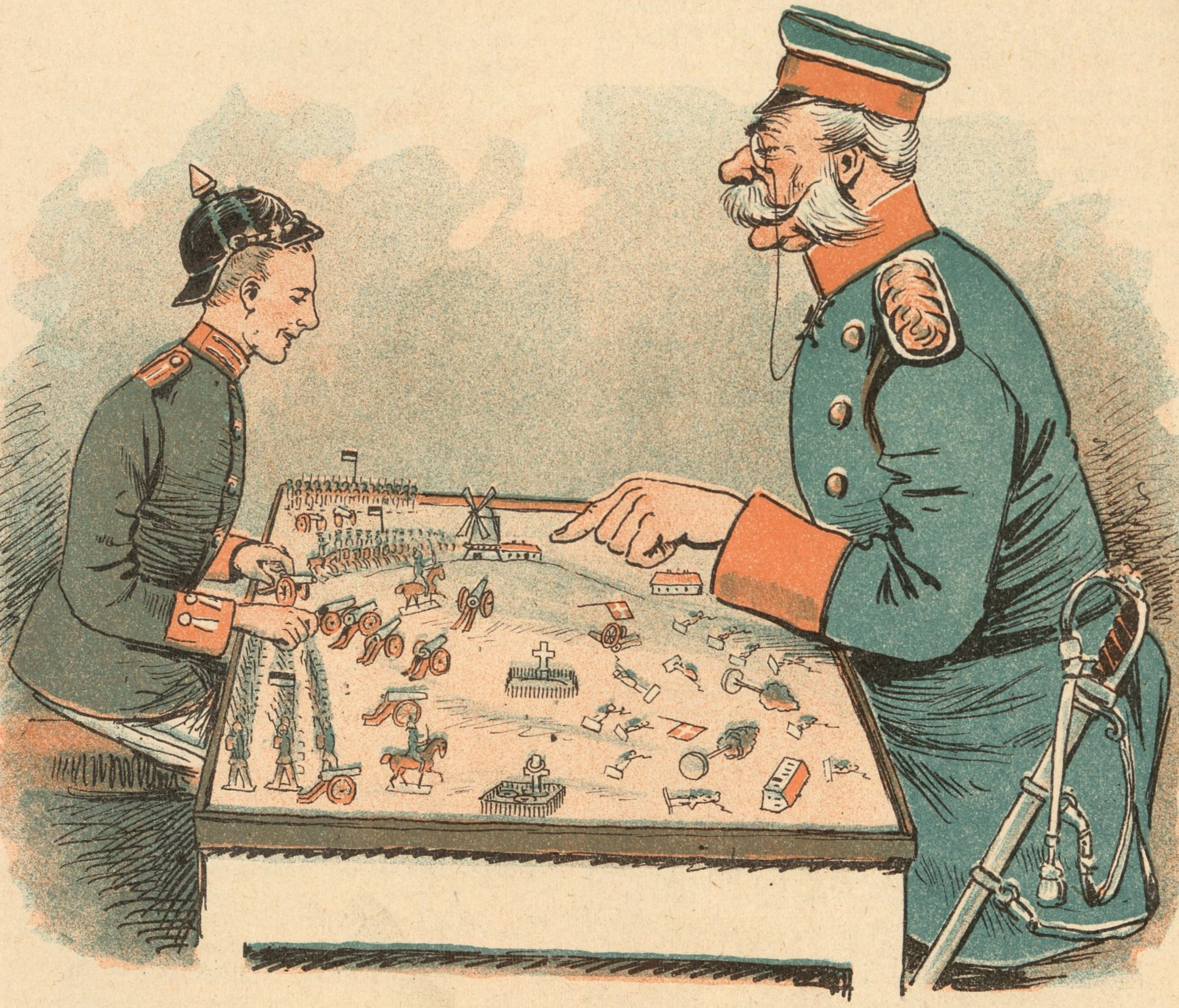

En Sejer kan man altid naa,
Naar man er større end de smaa
Og dertil flere end de faa —
Som man ved Dybbøl-Møllen saa.

Redaktør
Angelo Haase.
Trykt hos
C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 11. Oktober. Nr. 41.

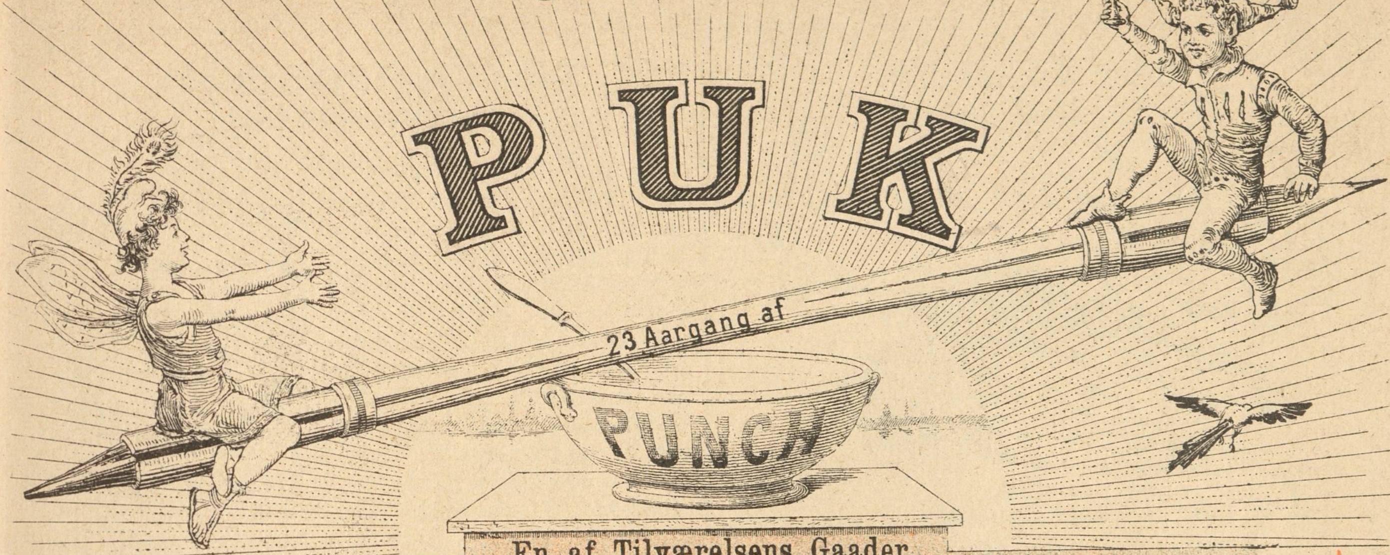

En af Tilværelsens Gaader.

— Saa, lille Anna, nu skal Du op!

— Mo'er! Hvorfor skal jeg altid i Seng, naar jeg ikke er søvnig, og hvorfor skal jeg altid op, naar jeg er søvnig?

Efter Mikkelsdag.

Der lyder en Jubel berusende
— Hørst Du es, lieber Germane? —
Det toner fra Struberne tusinde,
Da Ruslands Ørn kommer susende
Ned til den galliske Hane.

Lad ogsaa Hanen gjøre lidt Pral,
Sligt ligger den i Naturen;
Der er dog Kraft i det Hanegal,
Det volder den tyske Mikkel Kval
Midt i dens skulende Luren.

„Den russiske Satan", han hvæsende gjøer,
„Altid er Du i Vejen,
Altid viser Du dine Kløer,
Naar jeg er i allerbedste Humør
Til at lure paa Hane-Stegen.

Der var en Gang, jeg Kjød kunde faa,
Saa meget jeg vilde have,
Da plukked jeg Hanen og lod den gaa;
Dansk Kylling og østerigsk Gaas jo laa
Og tyngede i min Mave.

Men, da saa Mætheden hørte op,
Fortrød jeg straks, hvad jeg gjorde;
Da lured jeg atter paa Hanens Krop,
Men saa kom Ørnen og sagde: „Stop!"
Saa Springet ikke jeg turde."

Og Mikkel skuler og hvæser igjen
Med lange, klagende Sukke:
Nu har han ikke en eneste Ven,
Men rundt om Fjender, som nok med den
Adskillige Høner vil plukke.

Stor Kartoffelsygdom.

Røre i Kartoffelkjælderne.

Der er Pest i Buda. Kartoffelpest. Denne sælsomme Sygdom optræder først som en svag, men hurtig tiltagende Afblegen og Gulnen af Bladene, der bliver saa medtagne, at de ikke en Gang kan bruges paa Affaldssteder. Alle Blade i den hjemsøgte By har deres Pletter, og Kartoffel-Udbyttet skal desværre have lidt Svind i højeste Grad.

Den allerstørste Skade, der er sket, er imidlertid den moralske. Thi faa Dage efter Pestens Udbrud røg de ulykkelige, ruinerede Kartoffel-Spekulanter i Toppen paa hverandre, da Publikum begyndte at ymte om, at deres Produktionsevne var aftagen stærkt.

Begyndelsen gjordes af en eller anden Czeker, der er Eneforhandler af en egen, rød-og-hvid Kartoffel, og som offentliggjorde, at han solgte daglig 13,000 Kartofler mindst. Han garanterede paa Tro og Love, at hans Kartoffel var den mest udbredte og velsmagende. Øjeblikkelig raabtes der med Kartofler af alle Forhandlere, og under Feltraabet: „Hyp, hyp alle mine Kartofler", kom Ejeren af Arten *cantofilum radicale* med en Notarialattest for et dagligt Salg af mindst 19,000. Desforuden, sagde han, indeholder min Frugt $^3/_4$ ° mindre Vand i Knolden end Czekerens.

Nu under- og kulegravede den ene den anden; kun Ejeren af en saakaldt *victoria royal* solgte rolig løs paa Torvet af sine Kartofler, som Folk nu en Gang var kommen i med og aldrig nød uden i skrællet Tilstand og Skiver, hvorfor den ret nemt gled ned.

Czekeren stak dem imidlertid alle ud: Han kjøbte sig et eget Kartoffelhus, hvor han nu overgjemmer sine Knolde, som snart i uhyre Antal vil blive kastede paa Markedet. Og alle siger, at det er ham, der har været den heldigste Kantøffel.

Floridor og Celestin.

(Hip som Hap.)

Sin Hest flot rider Floridor,
Sin Stol blot slider Celestin,
Den raske, kjendte Floridor,
Den indadvendte Celestin.
En lystig Bro'r er Floridor,
En Herre streng er Celestin,
Og Ingen tror, at Floridor
Er Embedsbror til Celestin,
Skjønt Celestin er Floridor,
Og Floridor er Celestin.

Henrik Ipsens Statue.

Svar fra Ipsen til Bjørnson.

(Se forrige PUK.)

Du skal ha' Marmorsten og inte jeg?
Jeg mener nu nej!
Det bli'r inte kjærligt, snilde du,
hvad her jeg siger, men du vilde ju!
Jeg skal riste dig en Rune,
der skal ta' dig Vet og Lune.

Jeg bo'r som en underlig, graasprængt En
paa den yderste nøgne Ø,
jeg gjorde vist intet Menneske Mén
hverken paa Land eller Sjø.
Men stundom gnistrer mit Øje stykt.
og Haarene stritter fra Issen tykt
— naar jeg gaar mig paa Skuespilfærd!
De mener blandt Folk, jeg er ganske forrykt,
og vid, der er faa, der helt uden Frygt
kommer Ipsen nær!
Næ, Fa'n hakke mig, skal Sinding hugge mig!

Din Tale er som Elven, har bare Skum og Flom
og rinder li'saa hastig, som nylig den kom,
jeg har skabt et mærkværdigt System,
jeg er Aarhundredets uløste Problem.
Du er en Aandens Kræmmer, der sælger Fedt fra Disk,
snart her, snart der du ligger ved Bryggen med Fisk.

Har du forstaa't Nevrosen og Darwin saa kanske,
mon skrevet lange Dramer med atavistisk Idé?
Af os kom jeg som første til Rahbeks Allé!
Jeg skabte Ritra, Nora, Ellida, Hedvig med,
den sære Kvindeskare, der suger Mandens Fred.
Du ble' hos Fiskerjenten og den Plebejerklat,
som sagt, du er som Elven med bare Skvulp og Skvat.

Mig læser og studerer man, indtil man bliver tosset,
du taler kun for Bønderfolk og hyldes kun af Rosset,
mig løfter man til Guderne, dig gjør man bare Grin a',
jeg er den store Cæsar, som Du er Catilina.
Jeg kjører til Parnas en Gang med skjønne, hvite Heste,
faar Du en Plads paa samme Sted, bli'r Skurekar' den bedste!
Næ, Fa'n hakke mig, skal Sinding hugge mig!

Populære Folk XXVII.

(Fortsat.) **Digter-Maler til Vands og Lands.**

Kannibalisme?

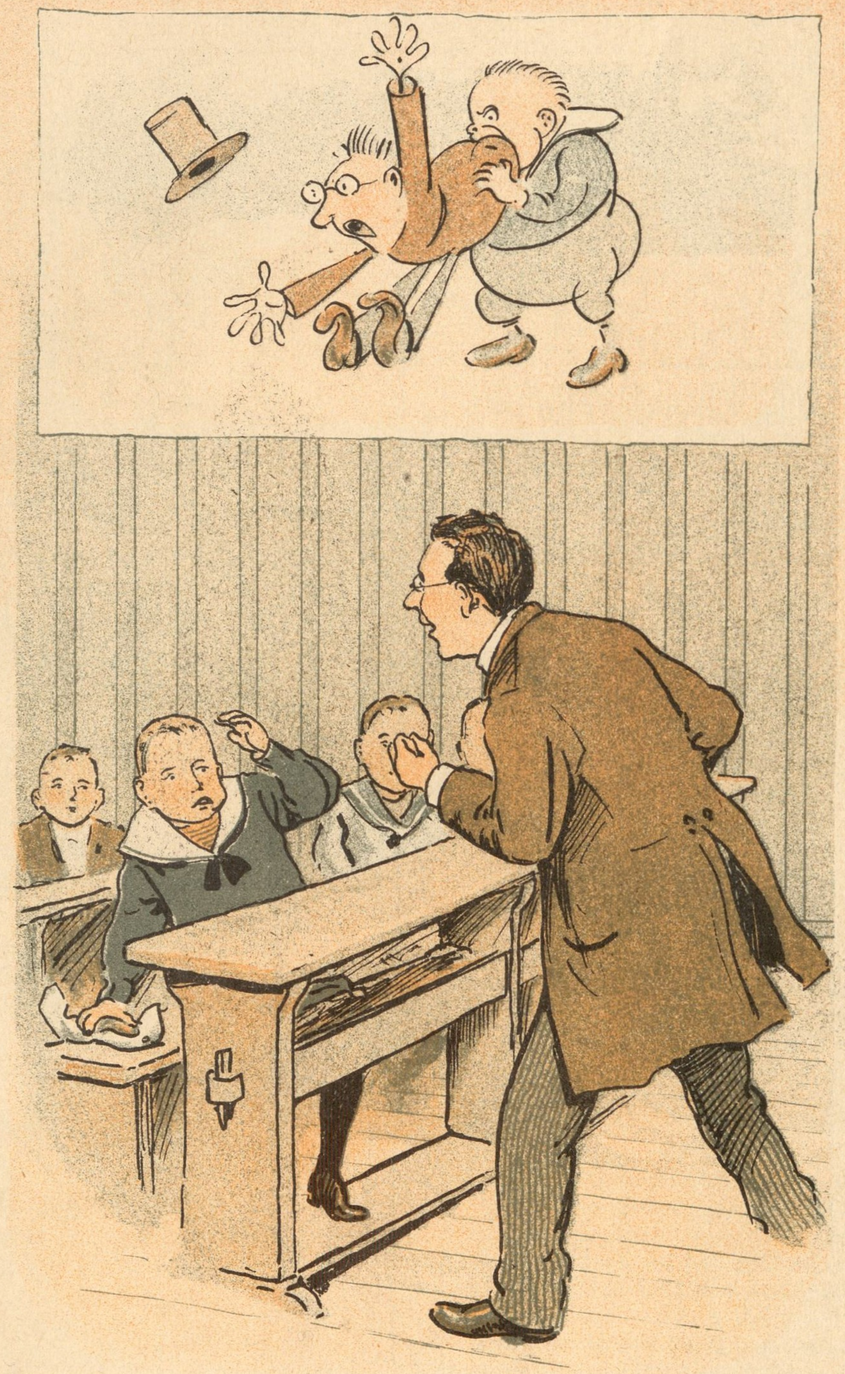

— Ludvig, din forbandede Dreng, sidder Du nu igjen og æder mig her i Timen!

Paa Retfærdighedens Vægtskaal.

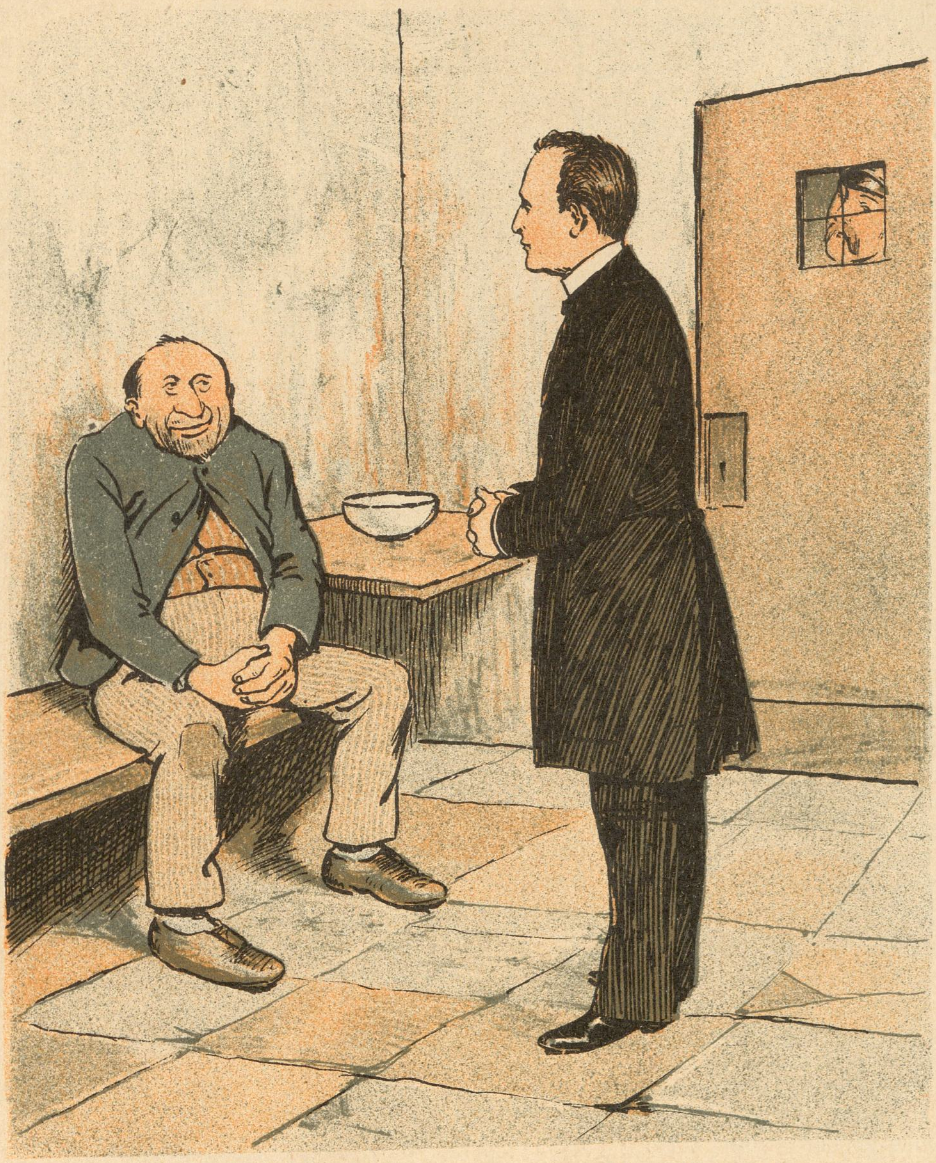

Fængselspræsten: Naa, er De dér igjen, Anders Jensen, hvad har De nu gjort?

A. J.: Jeg har bare stjaalet 20 Kr. fra min Husbond!

F.: Det er da forskrækkeligt med Dem, tænk dog paa, hvor alle Deres onde Gjerninger ville tynge ned i Vægtskaalen, naar De en Gang skulle vejes mod de gode!

A. J.: Ja, hvis det havde været Sølv eller Kobber! Men saadan en lille Guldskilling kan da inte veje saa farlig til!

Op med Diæterne!

En Rigsdagsmand maa døje
langt mere ondt end godt, godt. godt.
I disse Tider sløje
han har det grumme smaat.
At han maa la'e sig nøje
med Kroner 6, tænk blot!
Hej, komfaldera — tænk blot,
Det er dog næsten raat!

Hvis Lønnen vi forhøje
til Kroner 10 pr. Styk, Styk, Styk,
strax vil sig bort forføje
et økonomisk Tryk.
Jens Busk kan faa en Trøje,
en blaa, med Strimer tyk!
Hej, komfaldera — saa tyk!
og Lars en ny Paryk!

Om Høgsbro faar, tænk bare,
en extrafin Kalot lot -lot!
Octavius, den rare,
(som ikke har det smaat).
alligevel bør spare
sit Mundlær. Et saa godt
Hej, komfaldera — saa godt
end ej for Guld er faa't!

Og Søgning faar, jeg vædder,
strax Thingets Embedsmænd -mænd -mænd.
Dets Skoma'er og dets Skræder
faar Arbejd — hille den!
I splinternye Klæder
vor Rigsdag ej igjen
Hej, komfaldera — igjen
vi kunne kjende. — Men,

hvis Rigsda'ens Mænd nu nægter
at tage Paalæg paa, paa, paa,
hvis frejdig de forfægter,
at mer end nok de faa,
med Helgenglans for Slægter-
ne sene vil de staa!
Hej, komfaldera — haahaa!
Men hvem vil tro derpaa?!

De historiske Ord

ved

„Alexanders Indtog i Babylon".

(Élysée. Et nylig opforgyldt Værelse i Empirestil, hvor Czaren i russisk Uniform staar med la France. Hun er klædt i Napoleons Kroningsdragt fra 1804 med de gyldne N'er, har Lavrbær om Tindingerne og en blegrød Jakobinerhue paa Hovedet. Under et Bord ligger en russisk Opdagelsesbetjent.)

Masserne udenfor: O, oh, oh,
vive le beau —
ah, ah, ah,
Nico—nico—las!

La France. Enfin seuls!

Le Tsar. Ganske vist!

La Fr. Enfin deux! Jeg har længe siddet som Enke. Men nu, ikke sandt, nu skal det være os to!

Le Ts. Har Du gjort Toilette siden 1793, 1830, 1848 og 1871?

La Fr. Ja, i Dag, for din Skyld!

Le Ts. Du elsker mig altsaa oprigtig?

La Fr. O, Nicolas! — Straaler ikke mit Ansigt som Austerlitzsolen?

Le Ts. Og Du lover stedse at stirre paa Hullet i Vogeserne?

La Fr. Det lover jeg! — Vive la paix!

Le Ts. Freden leve! — Var Du allerede forelsket i 1891?

La Fr. Ja, den Gang begyndte store Ting.

Le Ts. Ganske rigtigt, da var det, det begyndte at spire!

La Fr. Nu udvikler den sig!

Le Ts. Kom i mine Arme!

La Fr. Le jour de gloire est arrivé! (Styrter i hans Arme.)

(Altandørene springer op, Mængden ser det elskende Par, bryder ud i stormende Raab og synger:)

Liberté, liberté cherie,
Combat avec tes défenseurs!

Et Digterværk.

„Hr. Cavling er selv Digter, Theatermaler, Instruktør, næsten Skuespiller. Og hvem véd, om hans Artikler vakte samme Sensation, hvis han ikke arrangerede Livets Skuespil en Smule, satte Kulør paa Scener og Dragter og laante de Optrædende adskilligt af sin egen Fantasi's Fond". E. B.

Da *Puk* forleden læste disse Ord i *Politiken* fik han en brændende Lyst til at besøge den berømte Digter, og lidt efter stod han i hans Stue.

Puk. Altid ved Arbejdet! Tør man spørge, hvad De digter paa for Øjeblikket?

Digter. Jeg fortsætter stadig mine nerverystende og fantastiske Virkeligheds-Billeder fra Livet, hvis Formaal er at vække Folket af dets Dvale.

Puk. Ja, det har De skam stor Fortjeneste af.

Digter. Fortjeneste? Hvad mener De, min Herre? Jeg skriver kun for Sandhedens egen Skyld.

Puk. Ja, naturligvis for den gyldne Sandhed. Men, apropos, Tak for „Amerika", det er et storartet Digterværk.

Digter. Ja, jeg tror nok, den er god; i alt Fald véd jeg, at den er original.

Puk. Den aabner en hel ny Verden for vort undrende Blik. Intet Menneske vil tvivle om, at den fuldt ud er Deres egen; overalt sporer man Deres mægtige Digteraand.

Digter. Ja, i dette Værk har jeg ret givet min Fantasi Tøjlen. Saa snart jeg satte Pen til Papiret, voxede Billederne frem ganske af sig selv. Snart gnistrede det for mine Øjne af Elektricitet, snart indhyllede den sorte Fabriksrøg min Hjerne, snart plaskede et Skybrud af Dollars ned over mit Skrivebord, snart aabnede Afgrunde sig for mit Blik helt ned til Jordens Indvolde, og snart skjød Huse og Hoteller op af Jorden med en Fart, som skaffede mig den største Møje med at standse dem i en nogenlunde passende Højde . . . . Ja, De kan tro, mit Arbejde er genialt!

Puk. Aa, ganske utroligt. Men, undskyld, Titlen forekommer mig lidt for beskeden. Den skulde ganske anderledes tilkjendegive Bogens store Syn paa Tingene.

Digter. Men jeg vilde just have en Titel, som ledte Tanken hen paa et ringere Værk, for at man desto mere skulde forbavses. Derfor valgte jeg Topsøes.

Puk. Jeg forstaar godt Deres Bevæggrund; men De kunde have opnaaet begge Dele ved at kombinere f. Ex. Topsøes Titel: „Fra Amerika", med Watts: „Fra Civilisationens Overdrev" og kaldt Bogen:

Fra Amerika.
Overdrevet.

Hermed forlod *Puk* den berømte Mand, der allerede, inden han var ude af Døren, digtede væk, saa det sprutede.

Guldregn.

Rundt i Landet mangen Lærer,
Nøjet med sit Fedtebrød,
Sorg for Skoleloven bærer,
Som gik bort ved tidlig Død.

Paa sin Rigsdagsmand han klemmer
Med de alvorsfulde Ord:
„Lad mig se, Du ikke glemmer
Skolens Lov, som faldt i Fjor."

Rigsdagsmanden lover villig:
„Jeg skal gjøre, hvad jeg kan;
Men den Lov er ikke billig,
Mærk Dig det, min kjære Mand.

Vi har Brug for vore Penge,
Og, hvor skal det komme fra,
Naar Agrarerne, som trænge,
Ogsaa skal lidt Tilskud ha'e?"

— Da paa Forslag for Finanser
Degnen Extratillæg faar,
Han for Glæde næppe sanser,
Ind han til sin Kone gaar.

Og han siger: „Mutter kjære!
Vi faar Raad til Sørgeflor,
Som jeg om min Hat kan bære
For den Lov, som faldt i Fjor!"

PUKs Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Skal han slaa den Lille?

— Kom Du bare ind i vores Gadedør, saa skal jeg ordentlig mule Dig!

Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 18. Oktober. Nr. 42.

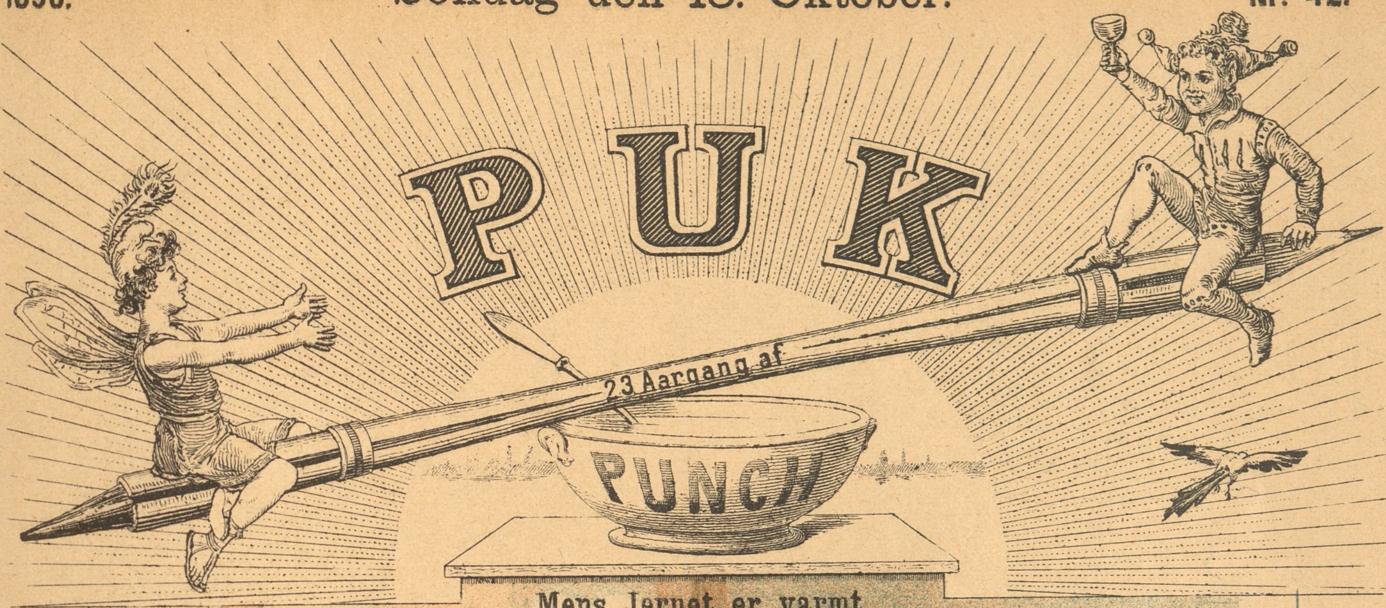

Mens Jernet er varmt.

— Hør, Marie — nu har De strøget fra Kl. 8, og Klokken er bleven 11, og De har kun 3 Mansketskjorter færdige —!

— Ja, er det ikke nok, saa er det maaske for lidt. Men jeg kan ellers lade Fruen vide, at jeg var nødt til at stryge lidt af mit eget Tøj færri, for i Aften skal jeg til Familjebal, og paa Søndag er der musikalsk Aftenunderholdning med Dans.

Den hvide Dame.

Berl. Tid.: Den hvide Dame har vist sig paa Slottet i Berlin.

At være Hohenzollerist
og paa et Slot logere,
kan somme Tider være trist,
naar Spøgelser husere.
Thi klarligt det at læse staar
i meget gamle Bøger:
En Hohenzoller himler, naar
den hvide Dame spøger!

Det hændte just forleden Dag,
(nej, Nat det var, desværre,)
at efter et gemytligt Lag
en gammel Kammerherre,
lidt vaklende, men glad i Hu
til Hvile sig forføjer,
da skuer han, o Skræk og Gru:
Den hvide Dame spøger!

Da Kejseren det at høre faar,
Expresbud strax han sender
til Bismarck med de trende Haar,
(for nu er de jo Venner).
Og Bismarcks Haar sig rejser brat,
skønt han et Smil forsøger:
For Spøg kun si'er min Kejser, at
den hvide Dame spøger!

De resolut beslutter, at
„die Wacht am Rhein“ skal møde,
og dobbelt Vagt ved Dag og Nat
nok Spøgelset skal døde!
Og, naar de fat i Pigen faar,
der bli'er Soldaterløjer!
— Men Rædsel gjennem Tyskland gaar:
Den hvide Dame spøger!

Og, vender Blikket de mod Vest
med Uro vil de finde
Czar Nikolaj som Hædersgæst
hos deres Arvefjende.
Den Jubel, som mod Himlen bær,
de vanskelig fordøjer!
— For Fronten af den franske Hær
d e n h v i d e C z a r jo spøger!

Etablissementet Kasino.

Læs, Læs, Læs!

Stort elegant Program for i Aften.

Nyt, tiltrækkende, varierende.

Kjøbenhavns fineste Etablissement.

NB. Lokalerne oplyses og opvarmes af over 3000 Blus.

(a. Store Sal. b. Lille Sal.)

a. Kl. 3—4 Efterm.: Prøve paa „*Landsoldaten*“. Entré 15 Ø.
b. —5: Romance-Sangerinden Frk. *Margrethe Petersen.* Entré 25 Øre.
a. Kl. 4—7: Dillettantselskabet „*Thalias Venner*“ opfører 1) „Fruen fra Havet“, 2) Operaen „Don Juan“ og 3) „Svend, Knud og Valdemar“.
b. Kl. 5—6: Ungarsk *Zigøjnerorkester* (Direktør Bajutskinoz) og eneste Optræden af den fra Dyrehavsbakken verdensberømte „*Mand med de hvide Mus*“.
b. Kl. 6—8: Aarsprøve for den kvindelige Svømmeforening „*Havfruen*“. NB. Adgang fri for Alle; Gulvet sættes under Vand.
a. Kl. 7—10½: „*Landsoldaten*“. Soldater 2 Billetter gratis paa 1.
b. Kl. 8—10: „*Frelsens Hær*“. Stort Halleluja- og Kaffebønnemøde. NB. Broder Ludvigsen skal omvendes.
b. Kl. 10—11: „*Kjøbenhavns Atlethklub*“. *Bech-Olsen* vil løfte en 800 Pd.s Spædkalv.
b. Kl. 11—1: „*Skraldemændenes Præmié-Maskerade*“. Dame-Kostume-Præmie: 1 otte-Maaneders Yorkshire-Gris, fedet paa Kløvermarks Losseplads.
a. —1: „*Indre Mission*“. Forsvarsfest for Pastor *Moe.* (The 12 Øre, Kaffe 15, Cigarer 8.)
a. og **b.** Kl. 1—6: **Stort offentligt Bal.**

Sangforeningen „*Den glade Morgendæmring*“

Damer gratis Entré!! **En Bajer 9 Øre!!**

Kasinos Bestyrelse har lovet at føre Ballet op.

Med Højagtelse
ærbødigst
Direktionen for. Etabl. Kasino.

NB. Billetter faas i samtlige Byens Barbérstuer og i Café „Holger Danske“.

Børnenes Stokroser.

Post festum.

Egen bliver sjælden
I de danske Skove.
Tæmmes Vildmands-Vælden
I Bourgognens Vove?

Smaa Profeter spejler
Sig i dybe Søer,
Storprofeten sejler
Rundt om Danmarks Øer.

Smut med Strandens Stene
Smaabørn slaar i Følge —
Hil da Dig, Du ene
Fugl og Fisk og Bølge!

V. Stukberg

Vilde man under ét udtrykke, hvad Digternavnet Drachmann betyder, da maatte man vel bruge Ord som disse: Vandmand, Vildmand og Brandstorm. Der har I ham! *C. Lammeben.*

Mens Ibsen tog Mesterprøve
Og sattes som Halvgud hen,
Blev Drachmann altid den samme
Forsorne Mestersvend.

Vilh. Kragelund.

En Fiskerbaad var prajet, og med Fryd havde Øjet —
Mens vi tinged' til vor Aftensmad om Flynder og Aal —
Dvælet ved en Langemand i Fiskertypetøjet,
Det var Dig, Du Gamle — skal vi drikke din Skaal?

Oh! Madsen.

Han kaldte os alle sammen ved Fornavne, skaalede og skraalede med os, saa vi glade og smigrede Drenge fik Mod til at give ham Kjælenavne: Skaal, Du svævende Svend! Skaal, Du gamle Kamæleon! Skaal, Du fire Alen Lyrik! Skaal, Du urædde Ulf! Skaal, Du store Bjørn! Skaal, Landevejsridder! Saa tog vi vort Tøj af og kylede det ud af Vinduet, forbandende alle Snobber og Kræmmersjæle; i Morgenskjæret gik vi ned i Gaarden og samlede det op. Det var en festlig Nat! *Jensen.*

Jeg drikker Drachmanns Skaal i Vin,
Han selv har gjort det samme,
Og, var nu Sankte *Edith* min,
Saa drak jeg med min Flamme,
Forjog min Sorg og fandt min Trøst
Ved et Kalads paa *Sommerlyst.*

Helge hin Unge.

Lange Digtersyner pranger
Over Jorden navnegjeten;
Sekeltørre Popler fanger
Tømmermænd paa Vintersletten.

Mons Missekat.

Jeg har en Dag vandret Kjøbmagergade igjennem i Hælene paa en Mand med stor, blød Bulehat og sitret sagte af Andagt i den Tro, at det var Dem, jeg fulgte som besat. Og saa var det Lorry Feilberg.

V. Stukberg.

Snart vin- (blad) rød, snart højrehvid Du gik i Livets Spil.
Hil din berømte Faldehat! Den bær Du, som Du vil.

Puk.

Populære Folk XXVIII.

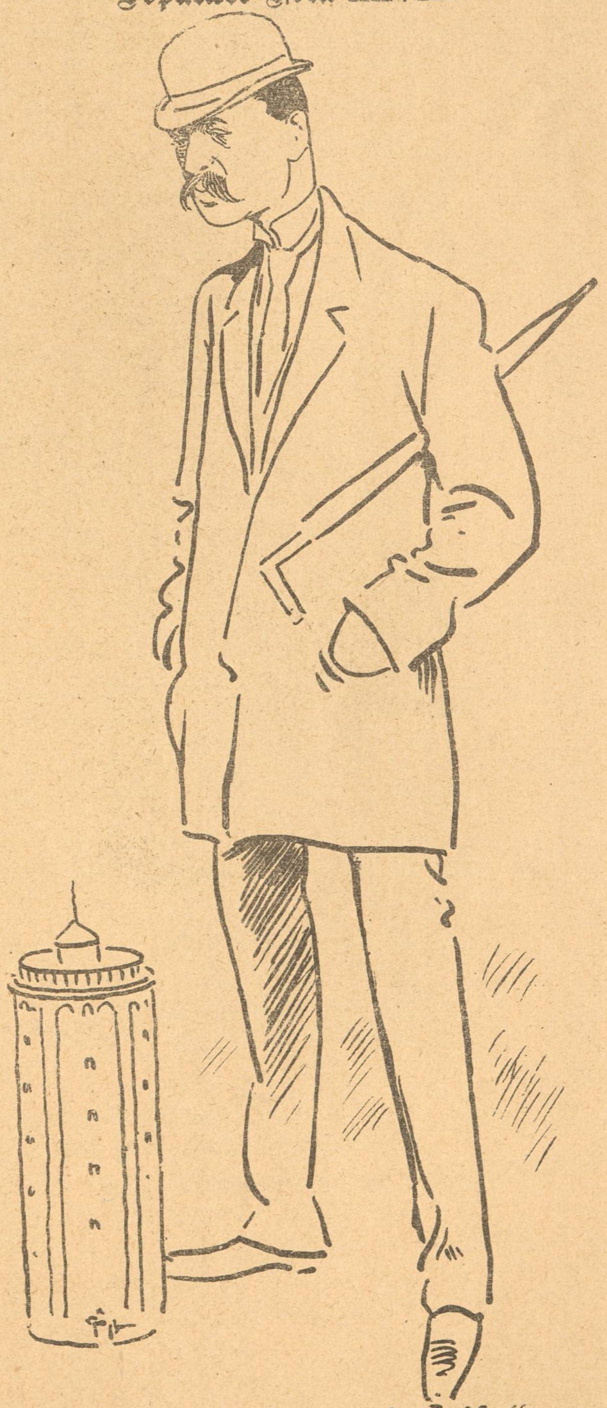

Skyskraberen „fra Amerika".

Repareret?

— Nu tror jeg ellers nok, hun skal goe. Men, her er et bitte Tandhjul, som ded itte har væt mig mulig at faa til at passe ing i Værket.

Efter Søren Mathisens Regnebog?

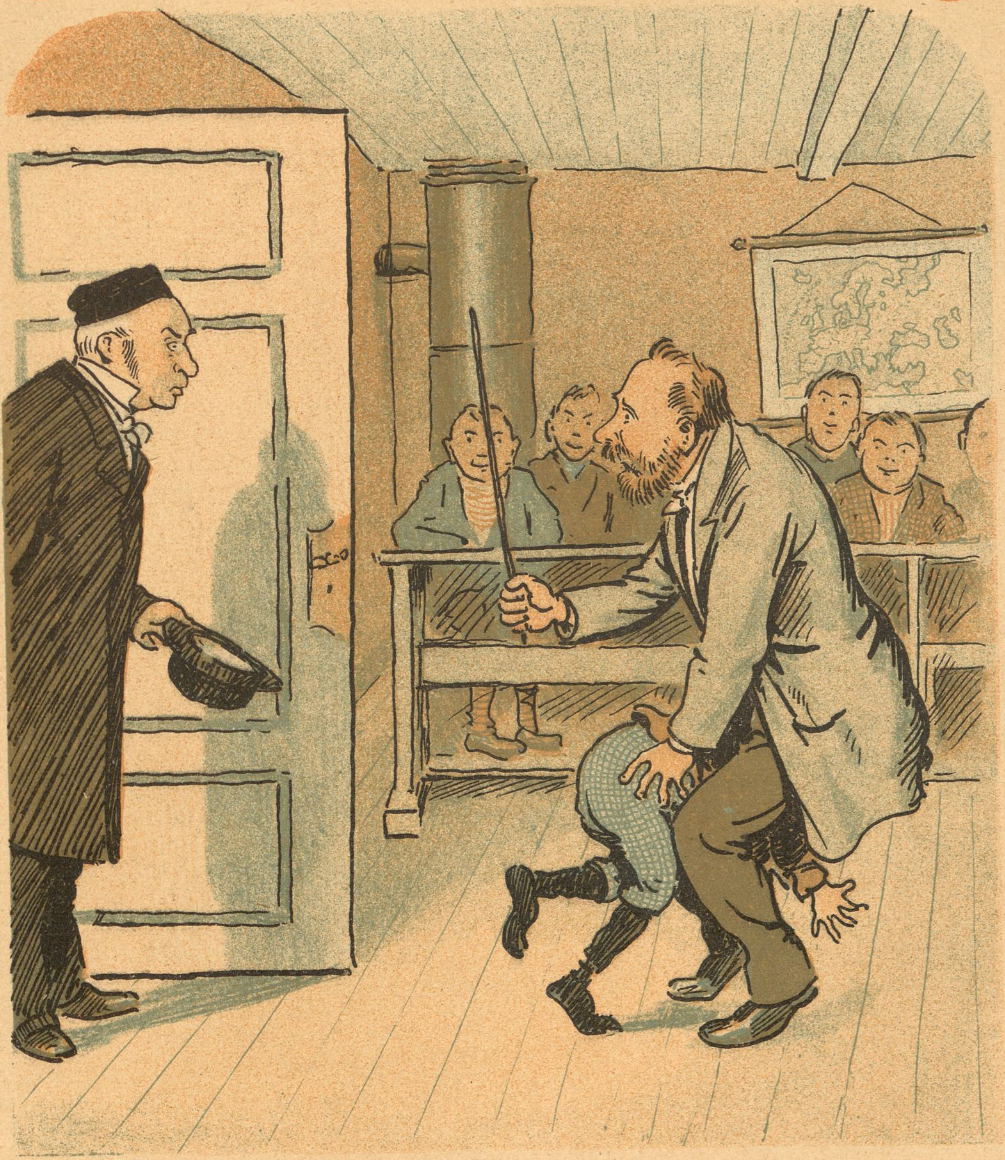

Præsten: Men, Vor Herre bevares! Hvad bestiller De dog her?
Degnen: Vi har netop Hovedregning!
Præsten: Da synes jeg, sandt for Herren, at De begynder fra den gale Ende!

Farvel, Farvel, gamle Tante!

Den, som nu ikke græder,
Maa være skabt af Is:
Vor elskelige Manicus
Forlader sin Avis.
Se, derfor vil jeg bede Dig,
Min rare, lille *Puk*,
At laane mig en Spalte
For dette Hjertesuk:
Farvel, Farvel, gamle Tante!

Hvor har Du om os nusset,
Du gode, gamle Skind,
Og sørget for hver Aftenstund,
At sødt vi slumred ind;
Hvor har Du søgt at skjærme os
Mod Udyd og Forlis —
Ej nogen Clara rødmed'
Ved *Berlingske Avis* —
Farvel, Farvel, gamle Tante!

Din Dragt var saa anstændig,
Lidt falmet af Kulør,
Du bar den samme Aaret rundt
Som alle gamle Møer.
Saa mangt et „Omsvøb" af og til
Vel kunde synes spart,
Vi kunde aldrig hitte
Ud af Dig i en Fart —
Farvel, Farvel, gamle Tante!

Men, selv om ogsaa, Tante,
Du var lidt gaadefuld,
Sit Hoved rolig hældede
Man til din Barm af Uld.
Du søgte vore Hjerter
Med filosofisk Aand,
I din Avis vi mærked'
Din „ledende" Haand —
Farvel, Farvel, gamle Tante!

Jeg og Drachmann.

Ikke godt at sige, hvor den ene af os hører op og den anden begynder.

Vanskeligt at sige, hvem af os to, der bedst kunde undvære den anden.

I samme Stund, en lyrisk Digter kommer til Verden, fødes ogsaa en Komponist, som kan sætte ham paa Noder. Drachmann kan prise sig lykkelig ved at være Samtidig med en Tonekunstner, som jeg. I hver eneste Stump Lyrik hos ham ligger nemlig en Melodi bunden, men først ved min Lyres hvidglødende Toner vækkes den slumrende Tornerose. Jeg har hørt saa megen Musik i mine Dage, at det mylrer med Melodier i mit Hoved; jeg behøver derfor blot at tænke mig lidt om, saa har jeg strax Musik til, hvad det skal være, lige fra de stilleste Strofer med blide Bølgeskvalp til de forsornesteste Allerhelvedes-Viser med Rabalder-Refrain — heri skal jeg især være en Mester, siger Drachmann.

Men Drachman elsker mig ogsaa, dybt og rent, for jeg har opdaget, at han er musikalsk, ligesom Georg Brandes i sin Tid „opdagede" ham som Digter. Vi to gaar op i en højere Enighed, thi det er nemlig det bedste Bevis paa virkeligt Geni, at man kan gjøre og lade, som man vil, uden at nogen attraperer én, og endnu har ingen anden Kunstner offentlig bedømt mine Kompositioner efter samme Maalestok, som jeg anvender overfor dem. Det skulde nogen ogsaa bare vove paa, han skulde nok blive lyst hjem med en Bergensfisk, om saa hele den bestaltede Musikerstand gav ham Ret.

Drachmann laa i Hamborg. En Dag skrev han til København, ɔ: mig: Jeg er syg af Længsel efter Musik.

Jeg rejste strax derover og slæbte et Klaver med op paa tredje Sal. Næppe stod det paa sin Plads, før jeg maatte spille. Og jeg begyndte instinktmæssig med én Finger, saa yndefuldt og beskedent, som kun jeg kan gjøre det, paa Folkevisen: „Og li'som den var der, saa var den der ikke . . . ."

„saa var den der dog . . . ."

Men alligevel hørte jeg det klukke i det store, lange Menneske. Af Sindsbevægelse. — Kun umusikalske Ignoranter ville paastaa, han lo, — nej, han stortudede, græd, som han var pisket, thi min Musik kan man ogsaa godt græde over.

Hele den dannede Almenhed véd selvfølgelig gjennem fixe, smaa Bladnotitser i „Politiken", at Jeg og Drachmann arbejder paa en Opera. Det er ikke saa meget selve Emnet, der har inspireret ham, som netop min Musik.

En Dag sad Drachmann og skrev, mens jeg ledte mig frem paa Tangenterne for at finde alskens gamle, kendte Motiver.

Med ét raaber han uhyre interesseret: „Hvad er det, De dér spiller?"

„Aa, en gammel Vise, jeg tror, jeg har begaaet mellem saa meget andet, mens jeg laa i Vuggen".

„Den er aldeles overmenneskelig, ovenud, — Fanden i Vold. Paa den kan vi lave en hel Opera".

Jeg protesterede. Endda saa kraftig, som min Beskedenhed tillod mig. Men han blev ved sit. Jeg maatte spille Melodien om og om igjen. Han brummede og røg, nyste og spyttede, svedte, saa de blanke Draaber stod paa den klare Pande . . . . han led, men jeg blev ved at spille løs paa Vuggevisen, saa den kvalmede mig.

Endelig rejste han sig og væltede Bordet. Fire smaa Linier staar paa det store Papir.

— Og det falder som Skæl fra mine Øjne, hvor musikalsk Drachmann er. Ikke blot har han forstaaet min Musik, — det er ikke mange, der kan rose sig af, — men . . . . kort sagt, jeg erklærer begejstret disse Ord og Toner fra nu af for evig uadskillelige at være.

Saadan blev den Opera lavet „forkert". men det Kunststykke gjør kun To, som er ganske overordentlig musikalske.

Der var Glæde fra Ostende til Brygge den Dag, vi to fandt hinanden, og der blev drukket mange, ganske overmenneskelig mange Glas paa den ny Era, vor Opera vil bringe.

Mit Navn vil i Fremtiden ikke kunne nævnes, uden at Drachmanns følger efter. Ingen vil kunne finde ud af, hvor den ene hører op og den anden ender. Vi vil i Historien være hinanden uadskilleligt forbundne . . . . helt ovenud . . . . Fanden i Vold . . . . til evige Tider . . . . Amen!

Charles Kjerulf.

FORSLAG

til Lov om Beskyttelse mod Anholdelse og Væretægtsfængsel af Politi og Dommer, samt om disses Anholdelse og Varetægtsfængsel.

I. Anholdelse.

1. Ingen kan anholdes, før han har faaet et Forspring paa 24 Timer og derefter lovformelig er tilsagt ved Brev *poste restante* paa et eller andet Posthus i Ind- eller Udlandet. Først naar en Mistænkt Tremaanedersdagen efter det afsendte Brev udebliver uden at oplyse Forfald, kan Anholdelse besluttes.

2. For at Anholdelse kan ske, maa dog 1) den Paagjældende være en Person, der strejfer om uden Midler, saa at han ikke kan være kommen ret langt eller 2) i alt Fald melde sig selv, og endelig 3) udtrykkelig begjære at blive anholdt.

3. Enhver, der anholdes, skal inden 24 Timer løslades igjen. I Løbet af de 24 Timer, Anholdelsen varer, skal Anholdte hver halve Time stedes for en Dommer, der hver Gang, ved en af Grunde ledsaget Retskjendelse, afgjør, om Anholdelsen skal forlænges endnu en halv Time. I Anholdelsestiden skal Anholdte have Ophold paa Statens Regning i et 1ste Klasses Hotel.

II. Varetægtsfængsel.

4. Ingen kan fængsles, uden at han først skriftlig er adspurgt, om han har noget imod det, eller om han hører til de Personer, som hverken har Hus eller Hjem og derfor maa antages hellere end gjerne at ville det.

5. Gjør Dommeren Mine til at ville afsige en Fængslingskjendelse, behøver den Truede ikke at afvente samme, men har Nødværgeret i samme Øjeblik, Mistanke om Dommerens Forbrydelse opstaar.

6. Modtager Nogen en Fængslingskjendelse, skal han en Gang hvert Døgn have en Udskrift af samme paa godt, ikke for stift Papir.

III. Den Fængsledes Behandling.

7. Fangen har Ret til at have siddende Gjæster hos sig, saa mange han vil, uden at han derfor kan tiltales for ulovligt Gjæstgiveri eller Brændevinsudskjænkning.

8. Han kan fordre sig Pen og Blæk udleveret og kan ikke drages til Ansvar, om ogsaa han maler op ad Vægge og ned ad Stolper.

9. Han maa ikke hindres i at slaa sig løs med sine Gjæster paa den Maade, der er dem tilvant, selv om Værelsets Gjenstande herved skulde blive flyttede lidt om. En Selvfølge er det, at han kan fordre sig udleveret den Salmebog, han er vant til (Holmblads).

IV. Politiets og Dommernes Ansvar.

10. Enhver Politimand eller Dommer, der inden 24 Timer foretager nogen Anholdelse eller Fængsling, skal inden 24 Timer anholdes og fængsles.

11. Varigheden og Beskaffenheden af dette Fængsel beror udelukkende paa den Fornærmede; dog kan det kun, hvor Straffen vil blive ringere end Bøder og simpelt Fængsel, indskrænkes til to Aar.

12. Den fængslede Politimands eller Dommers Formue konfiskeres til Fordel for den Fornærmede. Dog staar der selvfølgelig desuden denne Adgang til privat Tiltale til Straf og Erstatning aaben.

13. Om Nødværgeretten overfor Dommere se §4. For den legemlige Skade og Svie, den Fornærmede maatte lide under Nødværgets Udøvelse, faar han i Dommerens Bo et privilegeret Krav, som han kan gjøre gjældende inden Begravelsen.

Bølgegang.

En prægtig Skude fra Jylland for,
— De Bølger ginge saa høje —
De danske Landmænd var der om Bord,
Aa Gud, hvad maatte de døje!

Først mored' de sig og grinede bredt,
— De var dog no'en Pokkers Ka'le, —
Saa spandt de Ender og spyttede fedt
I Bølgernes Rosendale.

En lille Landmand var stor især,
Han skreg til de andre Helte:
„Den danske Landmand har Bølgen kjær,
Sej Manne, lad bare vælte!"

Men Stormen tog til i Voldsomhed,
Da saa man de samme Manne
Stirre saa dybt i Bølgen ned
Og holde paa deres Pande.

Den første, der ikke følte sig vel,
Men maatte ofre til Bølgerne,
Det var Kaptajnen, Hr. Barner selv —
Men værre og værre blev Følgerne.

Man valgte vel strax en ny Kaptajn,
Men han monne ogsaa falde,
Og En efter En maatte undernejen,
Tilsidst saa laa de der alle.

Der laa i Køjen vor Helt fra før
Og jamrede sig i Skyen.
„Sej Manne", hviskede han, „nu bør
Vi søge en Havn — i Byen."

PUKs Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Enten—eller? — Baade—og?

— Før Aarhundredet er omme, vil Evropa være enten republikansk eller kosakkisk.

Napoleon paa St. Helena.

Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 25. Oktober. Nr. 43.

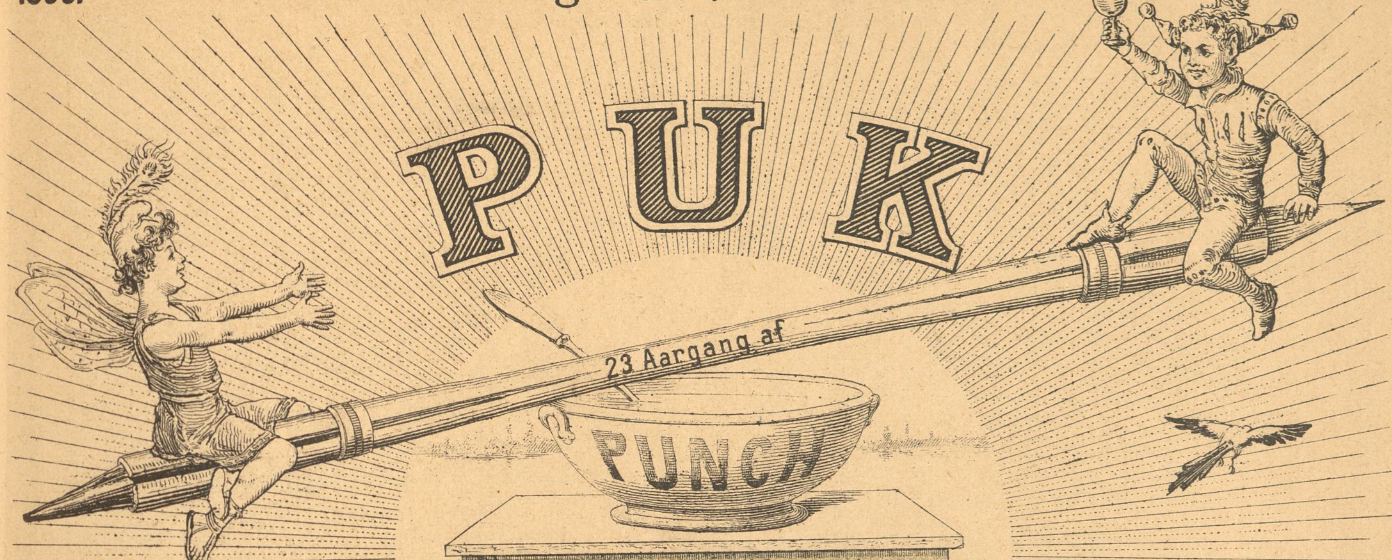

Ægteskabelig Tidsregning.

— Mo'er, hvornaar regner man egentlig, at Hvedebrødsdagene er forbi?
— Det er de, lige saa snart Du beder din Mand om Husholdningspenge!

En lille Cicero.

Quousque tandem —!

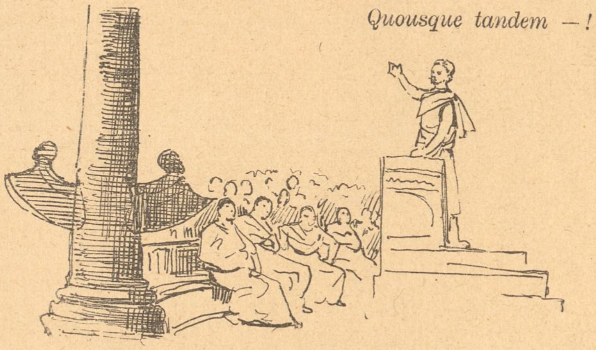

Recepten til en Tale stor
Kristoffer Hage giver:
Man tager dygtig mange Ord,
Som ingen. Ting beskriver.

Stor er en Taler, naar han blot
Med store Ord kan bramme
Og dem forvare lunt og godt
I egen Storheds Ramme.

Hr. Hages Specialitet
Er store Ord og Taler,
Og, træder op han som Profet,
Strax Venstres Haner galer.

Man „*Politiken*"s Perlerad
Af Kjøge-Høns kan finde
Højt kaglende i deres Blad,
Naar Hage han er inde.

Med Ord bsfæster han sit Ry,
-- Dog kun i „*Politiken*" —
Og ingen i den hele By
Er stor som han i Kliken.

Men Venstre kjender ikke mer
De rigtig „store" Dage.
Naar det sin største Taler ser,
Er der — en lille Hage.

Kunstnerpar.

Robert og Oscar.

(Frit efter „Vort Land",)

Skjønne at se til, ogsaa gode at faa Forstand af! Se de to komme ind paa en Kafé eller et Redaktionskontor. Et Par, der uvilkaarlig maa tiltrække sig Opmærksomheden! Oscar, der i sin Tid var en forholdsvis smuk Mand, er nu helt statelig at se paa, navnlig i graa Kavaj, stramme Buxer, og den brune Hat af blød Façon staar godt til det smukt formede Hoved. Ansigtet skæmmes i Grunden kun af de lidt stilkede Øjne og Minespillets paatagne Intelligents.

I Holdning og i Figur spores endnu ikke saa lidt af den forhenværende Bel-Ami. Hele Skikkelsen har et vist selvlavet literært Præg, der ingenlunde klæder ham ilde. Af Kunstnertype ikke Spor.

Anderledes med Robert. Ingen, der ser denne Skikkelse, er i Tvivl om, at det er en meget stor Kunstner, han har for sig. Hvor stolt bærer han ikke Hovedet, hvilken ædel Tankeverden anes ikke bag den høje, buklede Pande under det blæksorte Spaniolhaar. Han og Oscar tilsammen — er det ikke, som om man saa en af Bloksbjergets højtflyvende, mægtige Lammegribbe, der i sit stærkt markerede Næb fører en from, lille Kropdue af Sted?

Hvad Under, at det vidunderlige Par har fristet mere end én Tegners Blyant, og at *Puk* ikke har kunnet nægte sig den Fornøjelse, at hænge dem op i sit Galleri blandt andre Berømtheder!

Robert er virkelig dekorativ, og Oscar — naa ja, han er i alt Fald en meget morsom Dekorationsfigur.

Oscar gav allerede i en pur ung Alder store Løfter, som han — om end kun tildels — har holdt.

Kun to Aar gammel var han saa betydelig, at han kunde faa Lov til at lege nede i „Aftenbladets" Gaard med den en lille Smule større Korsgaard.

Da han blev lidt ældre, foretrak han at lege i „København“.

Nu er Oscar ikke mere saadan at lege med! Men han har da ogsaa senere været i Krigen og kæmpede drabeligen for „Dannebrog“, som han endnu den Dag i Dag har et herligt Exemplar af hængende i Glas og Ramme over sin Seng. Neden under hænger hans Anfører i Krigen, Borchsenius, og ham bruger Oscar til at skræmme sin lille Hund med, naar den har været uartig.

Ofte maa Oscar dog finde sig i, at Robert gjør ham Rangen stridig, som Kritiker f. Ex.

Hvem mindes ikke den kongelige Gribs mægtige Angreb paa en ikke mindre kongelig Sangfugl som havde pyntet sig med en kyselig Top paa Hovedet. Denne Hovedbedækning maa af en eller anden Grund have vakt Gribbens Mishag, thi den slog ned og plukkede de kyselige Fjer af, som den saa bortførte til sin Rede.

Robert holdt en kort Overgang Kammertonen i „København“, men foretrak snart at spille første Violin ved „Dannebrog“, hvor han som Interviewer af alle store tilrejsende Berømtheder altid „blev modtaget med stor Elskværdighed og Glæde over Gjensynet af „vor udmærkede Ven“ — Portieren.

Men Robert kan mere end det, han kan baade musicere og dirigere. Oprindelig mente man, at han i sine unge Dage havde lært at skrive Noder med en overstrømmende, komponerende Produktion for Øje. Men Robert afviser selv med Harme denne latterlige Insinuation. I Slobrok og Morgentøfler, med et Ravrør i Munden, preater han pertentlig, i de Timer, „Vort Land“ levner ham, de hurtigt talte Noder, der fremdeles skal holde hans Renommé vedlige som Pudsenmageren i moderne dansk Aandsliv.

Peters Hjertebanken.

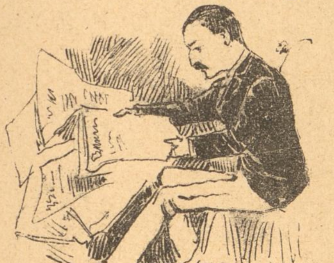

Peter (kommer løbende ind med Hjortholm i Haanden): Aa, Du velsignede Bog (kysser den heftigt), jeg er saa glad, saa glad, som om jeg selv havde skrevet Dig. Og dog, saa angst jeg er, og hvor mit Hjerte banker (ser sky til Avisbunken). Aa! vidste jeg nu min Dom. Ja Højrebladene er jeg sikker paa, men de andre . . . min egen trofaste Edvard Borchsenius, Edvard . . . uh! jeg tør ikke (vender Hovedet bort, griber ned i Bunken og faar fat paa *Dannebrog*). Stille, lille Hjerte, stille! Borchsenius kan ikke være slem imod mig . . . Først Slutningen! (læser): „I det store og hele er Hjortholm en ualmindelig tiltalende, velskreven og underholdende Bog, der gjør sin Forfatter Ære . . .“ (Rørt): Tak Secher og Borchsenius, Tak! Jeg vidste jo nok, at I ogsaa denne Gang vilde vide at vende alt til det bedste (griber igjen i Bunken og faar fat i *Politiken*). O Edvard! Hvor mange Gange har jeg ikke rost mine egne Værker under Dit Mærke og Du til Gjengjæld Dig selv under mit. Bryd nu ikke denne inderlige Pagt (kaster et Blik paa Begyndelsen): „En Roman af en alvorlig Patriot“. Uh, hvor det lyder satirisk. Lad os se Midten (læser): „Nu udgiver saamænd selveste Peter Nansen „Hjortholm“. Selveste Peter Nansen! Edvard, haaner Du mig! Nu kun Slutningen. O, hvor mit Hjerte banker: „Somme vil maaske paastaa, at der i hele Hjortholm ikke findes et eneste nyt eller originalt Ord“. Edvard, Edvard, Du forraader mig jo! (Synker tilintetgjort om). Nu er alt ude, Hjortholm maa væk, den maa brændes. Hvor er den dog (leder). Ak, nu har jeg forlagt den! (Styrter ud).

Smørblomster.

Synges med Smør.

Alt længe har et Selskab set,
som sejler udenlænds,
at det er ikke ligefedt,
hvorledes Smør forsend's.
Saa fik det sig en Snekke bygt,
som det sig hør' og bør.
Der ligger under Dække trygt
det gode, danske Smør!

Og Skibet smukt udhalte de
og malede det graat.
Smør-farverigt udmalte de,
hvor Smørret fik det godt.
Saa bad de først Ministerne,
som det sig hør' og bør,
at se paa Køleristerne
det gode danske Smør!

Hver Bondemand nok vide vil,
en varm Kartoffelknold
først smelter ret i Munden til
en Smørklump der er kold.
Og derfor lod man Bud udgaa,
som det sig hør' og bør,
til begge Thing, at smage paa
det gode, danske Smør!

De Thing de kom. De Ting, de fandt,
det tomme (Køle-) Rum,
saa hjertevarmt et Bifald vandt
hos dette Publikum.
Skønt intet var at kævle om,
som det sig hør' og bør,
utroligt de ku' ævle om
det gode, danske Smør!

Og *last not least* kom Pressens Mænd,
som Smør kan stikke an
med Herregaards- og Græs- og Centrifuge-Smør-Forstand!
Iskold Champagne drikker de,
som det sig hør' og bør.
Med smøret Smil fremstikker de:
— det gode, danske Smør!

En Samaritan.

— La' Di bare mig klare den Butik. Je' ska' si'e Dem, den Herre lider a' et Ildebefindende, som fordrer streng Ro og en kærli' Pleje.

Krænket Kunstnerstolthed.

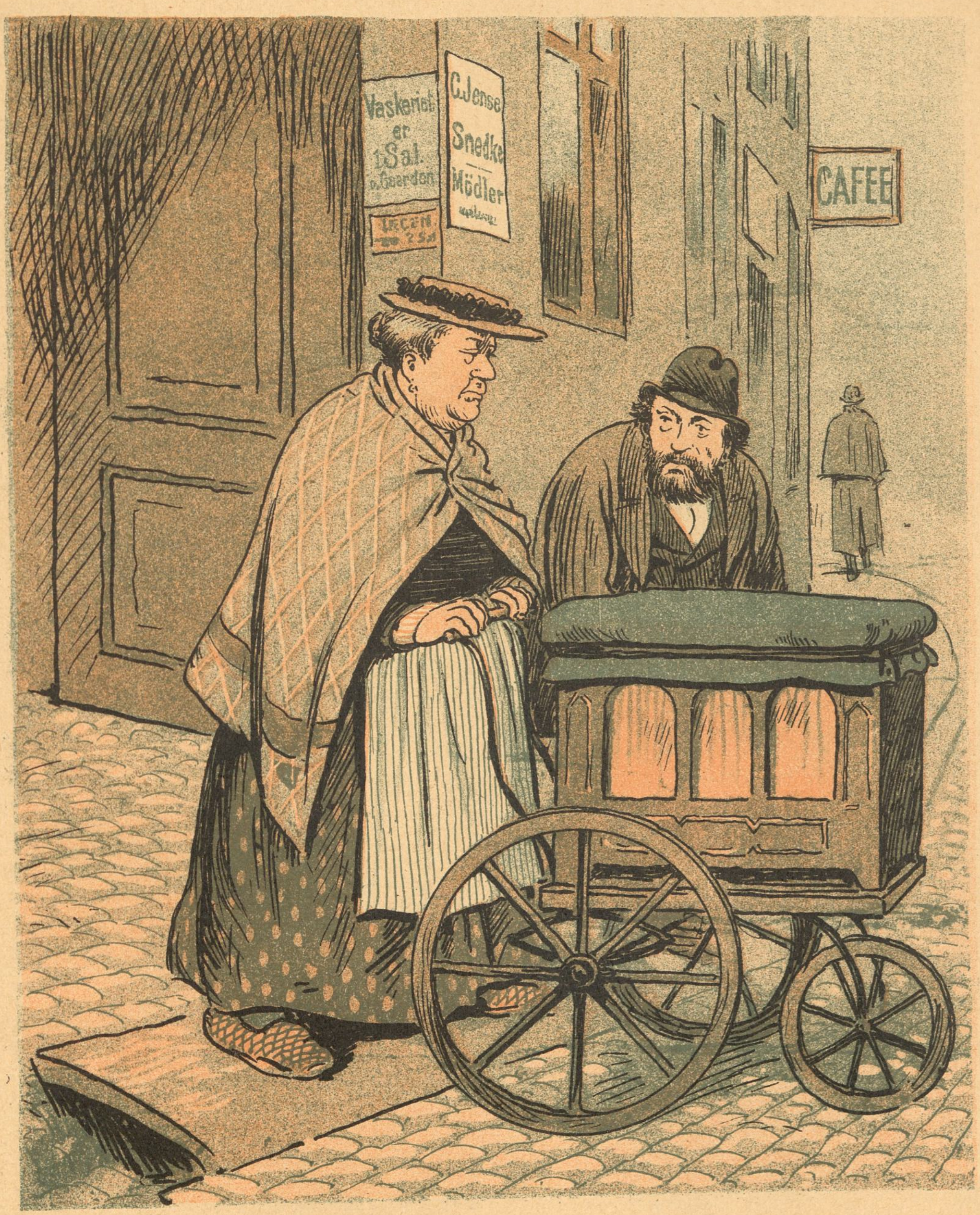

— Nu har je' spillet „Sov sødt“ med Bævretone og „Aa, Mathias“ to Gange med Kruseduller og det hele Tilbehør, og saa er Resultatet en lumpen Femøre! Mathilde! Her kommer vi inte igjen — i de første tre Dage!

Velgjørenhed?

Kjender I Aktie-Heides Butik,
Af Tietgen ham overdraget,
Den store nordiske Aktie-Fahrik
Med Varemærket: Sankt Elektrik,
I veed deroppe paa Taget?

Ud af sin Hjernes utrolige Fond
Han spinder de tusinde Traade;
Al Konkurrence hin Bankens Aand
Vil banke ihjel, saa hans mægtige Haand
Snart al Aktionæring vil raade.

Dog en Gang var Lykken ham ikke god,
Da Byens Hänsen und Gänsen
Hans overjordisk Tilbud forlod
(For underjordisk man derimod
Nok fandt P. G. C. D. Jensen).

Da blev han vred, men uden et Ord,
Kun rædsomt elektrisk gnistrende,
Til Frederiksberg han sporenstregs for;
Det var hans Hensigt at sætte sit Spor
I Byen for Pensionisterne.

Hvis her man vilde føje ham nu,
Man skulde se Løjer bare,
Han vilde gi' dem Belysning — uh!
Og Asfaltering — jeg tror saagu',
Han vilde Skatterne klare.

Og sagtens man entrerer saa smukt
Paa Tilbudet og paa — Godterne;
Men Banken — bare den faar lidt Frugt,
At ikke til sidst den gaar lige lukt
I Rotterne — Bankerotterne.

Familien Hansens Middagsbord.

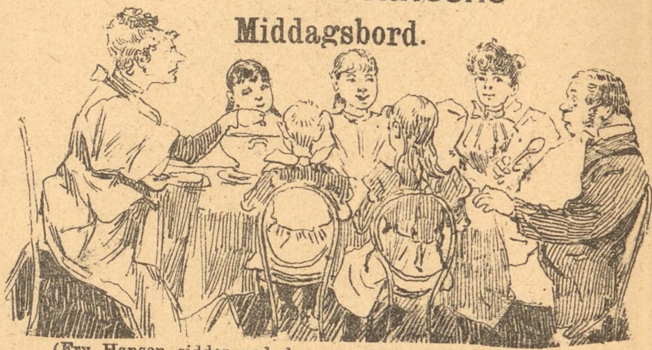

(Fru Hansen sidder ved den ene Ende af Bordet ved Terrinen Hansen ved den anden med Servietten stoppet op om Halsen; mellem dem deres fem Børn, hvoraf Elvira, den ældste, er 17 Aar og Adolf, den eneste Dreng, 6 Aar.)

Fru Hansen. Du vil ha' Madro! Kan Du virkelig ikke skjænke din Hustru det Kvarters Tid, Du er hjemme den hele Dag? Om Morgenen gaar Du, førend jeg staar op — sig ingen Ting! — og om Aftenen er Du altid ude, Gud véd hvor. Det med l'Hombren er naturligvis et Paaskud, som allerede Adam kom med til Eva. Du passer Forretningen, som vi lever af allesammen! Det manglede jo bare, Du alene skulde leve af den. Tror Du, det er den bare Lediggang at ha' 5 Børn og kun en Pige uden Vask og fransk Strygning og saa en saadan gnaven Mand? Jeg resignerede, da jeg tog Dig, i Steden for at gaa Kunstens Vej! — Bare en Frikadelle til! Du skal altid finde Ord til at trampe mine Følelser ned med, men spis bare det hele, din Familie er saamænd vant til at leve af Luften. — Lad være med at tørre Fingrene af i Dugen, søde Adolf, vi fik den ren paa i Forgaars. — Aldrig er vi ude at more os, altid den samme Trummerum. Kan jeg gaa i Bethesda? Tak, kjære Hansen, tak! Som om jeg skulde sidde i 2 Timer med en stor Huspostil paa mine Knæ og læse i den, som Vilhelm Beck vil ha'! Næ, der er dog for hedt. der skal skam Mo' til at gaa derhen! Ikke sige Vittigheder? Heller ikke den Fornøjelse maa jeg ha'! Var jeg til Carmen forleden! Kalder Du det en Fornøjelse at høre Frederik Bruun sige ingen Ting og være langt nede, naar han har de høje Toner. Hvad jeg vil? Ork, hvis jeg skulde ud i Aften, saa vilde jeg bare til „la pucelle" i Cirkus Variété, jeg har altid interesseret mig for Jomfruen af Orléans. Skal jeg lade Elvira gaa udenfor! Hvad mener Du? Det handler om en Loppe og er uanstændigt! Gud véd, hvad uanstændigt, der er i en Loppe? Det skal være saa rædsom morsomt, det sagde den unge Hansen i Gaar. — Lad vær og bliv rød, Elvira. — Hvordan er det dog, at

Sophie sidder, Pigebarnet sidder hele Tiden og gnubber sig paa Stoleryggen! — Nej, vi skal til Loppen, ikke sandt, Hansen? Kløʀ mine Fingre forgjæves! Du er en Tyran, en slet Ægtemand og en brutal Fader, naar Du ikke kan unde dine Børn en Loppe. Eftermaden? Eftermaden kommer, naar jeg har spist op! — Sid dog rolig, Sofie! — Er jeg selv ligesaa urolig? Dine Grovheder kan Du gemme til Klubben, i det Selskab passer de vist godt! Om Du maa be' Dig fritaget! For hvad? For at gaa med i Cirkus vel! O, jeg er en ulykkelig Kone, som kun er bleven gift for at strikke Strømper og sy Knapper i. Min egen lille Dolfemand, gift Dig aldrig! gjør aldrig en kvindelig Medskabning ulykkelig! Skulde jeg se Sofie efter? Hvad er der dog i Vejen? Kom her hen, Pigebarn! Naa! En Loppe! Næ, Mage til Sufficance hos en 10-aarig ung Pige! Det siger Du højt? Den Ugenerthed er skrækkelig, men det ligger i Tidens nedbrydende Tendenser. Følg øjeblikkelig med ind i Sovekamret! Jeg kommer strax igjen, Hansen! — Hvad for noget? Kommer jeg alligevel til Loppen! Du haaner mig, gjør Du, men bi, jeg har ikke sagt mit sidste Ord endnu!

I Fugleperspektiv.

I Ballon $^1/_2$ Mil over Kjøbenhavn, Oktober 1896.

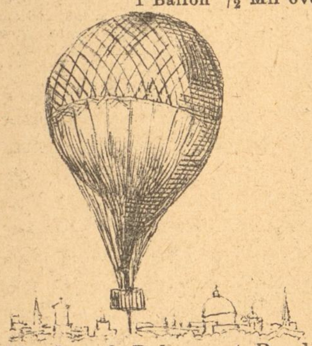

Det skal jo være saa rart at ligge paa Landet. Nu har jeg for en Gangs Skyld villet prøve at ligge i Luften. Jeg har laant Johansens Pære og forsynet den med Reb og Tøjrepæl. Den holder nok. Og holder den ikke, kan jeg maaske drive mod Nord og komme Andrée i Forkjøbet. Med denne Mulighed for Øje har jeg allerede gjort Akkord med *Puk* om et Pund pr. Linie.

Her oppe kan man da ellers aande. Og det dejlige er, at man ingen Ting kan høre. Ikke en Protest, ikke et Kvartalsbrøl, ikke en Rigsdagstale trænger herop. Det er en ren Velsignelse. Og saa er man saa herligt fri for Interviewere; ikke alle højststaaende Personer kan sige det samme — men i Øjeblikket staar man jo da ogsaa højere end som saa.

Jeg retter min Kikkert nedad og tager Kjøbenhavn paa Kornet. En ganske grinagtig By at se til. Hvor de Menneskemyrer mylrer! Der maa være Opløb. Et brækket Ben, en væltet Cykle eller en Politidirektør, der kjører til Messen. Siden jeg taler om Messen: Køedt ser jeg ikke noget til. Det ligger maaske i, at man aldrig véd, hvor man har ham. Li'esom han er i det ene eller det andet Parti, saa er han der ikke, og saa er han der dog alligevel. Han svarer i Politiken til det, som i Meteorologien benævnes skiftende Vinde med lokale Byger.

Men vi kigger videre. Vi kigger paa Slotsholmen. Hvad er nu det for en stor, sodet Bygning, som hverken har Tag eller Vinduer? Hvorfor bliver den liggende der? Naa, nu har jeg det: Det er det ny Danmarksmonument. Venstrepolitisk Rococo fra Firserne.

Med Forbavselse opdager jeg, at der allerede er Asfalt i fire Gader. Mon de skulde være saa vidt i Paris? Naa ja, de har vel allenfals asfalteret for Czaren,

Sikke mange nye Huse paa Gadehjørnerne! Og de er allesammen Hoteller. Hvor mange af Værelserne mon Værten kan overkomme at bo i? For de skulde jo dog gjerne benyttes. Havde jeg noget af alt det overflødige Husrum her oppe hos mig, saa tror jeg alligevel, jeg kastede los og gik ad Nordpolen til.

— — — Nu trækker der en Sky hen under mig, og en sælsom Konditorluft staar mig op i Næsen. Jeg slutter deraf, at Rugbrødsstrejken vedvarer endnu — saa vel som Hvedebrødsdagene. Dem vil jeg dog heller blive hjemme og nyde, end jeg vil gaa til Polen. Desuden vil Ekholm jo ikke med.

Venstre Haand.

(Lidt Kiromanti).

Fingre godt jeg kjender fem,
Stakkel, som fornemmer dem
I sin højre Side sat
Under en Finanslov-Debat.

Først er der jo Tommeltot,
Lille, buttet, med Kalot,
Styrer Flokken som Regent,
Ellers ikke stort bevendt.

Slikkepot han har Geni
Til i alt sig hage i;
Han er Venstres Pegepind,
Naar det faar sit Stikord ind.

Langemand højt rager op
Stadig med sin Bergmands Krop;
Naar han sidder i en Krog,
Gavner bedst det gode Skrog.

Guldbrands søde Gylden-Pragt
Udi Køedtet blev ham lagt;
Om hans „Lykke" tier Sang,
Ellers blev Visen altfor lang.

Lille Peter Zahlemand
Ikke Thinget højner han;
Morer dog og vækker Sjov,
Naar han buldrer og er grov.

Rækker man Dig alle fem,
Og din Haand Du nærmer dem,
Kun et Knips: Farvel min Ven!
Haanden lukkes strax igjen.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den sande Dyreven.

Dørstykke til Folkethingssalen.

Skaaret i Buskbom af *Puk.*

— Saa, saa, bette Jens! Ikke græde for saa lidt!

Bramsen.

Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 1. November. Nr. 44.

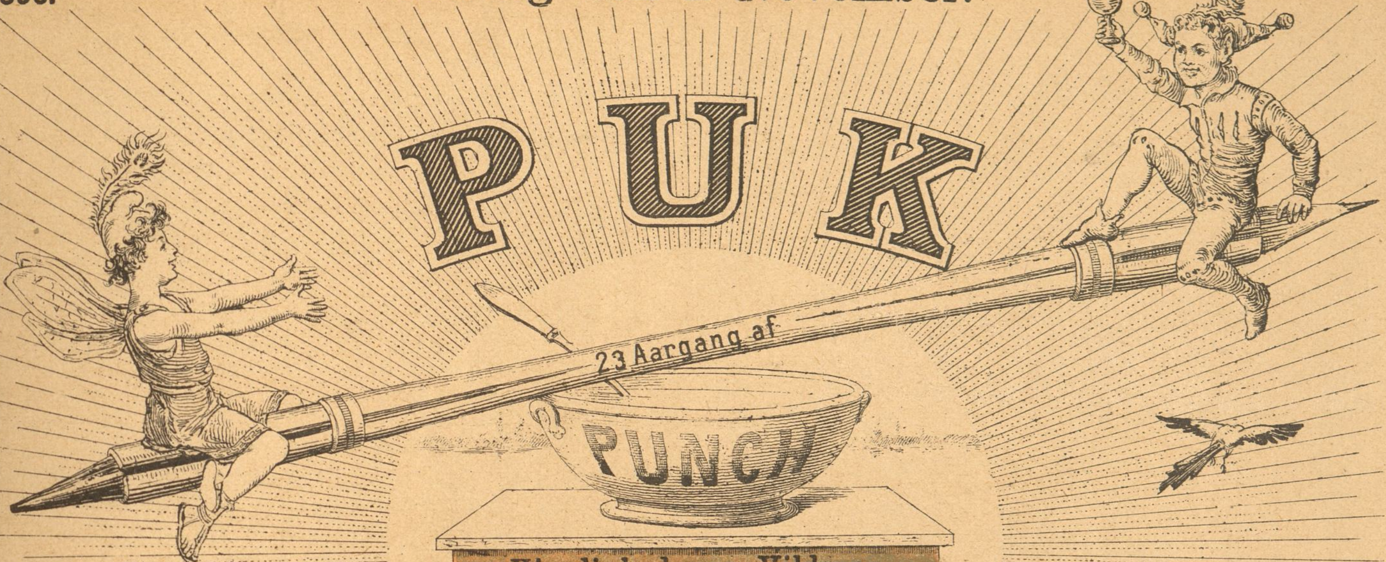

Kjærlighed paa Vildspor.

— Men, Stine dog, hvor kan det falde Dig ind at lade os staa paa Gaden midt om Natten i øsende Regn? Hørte Du ikke, at vi ringede?

— Jo, jeg gjor'e, Frue; men jeg troede, det var min Kjæreste, der kom, og han ha'de rigtig godt af at blive blødt godt igjennem, den Rad!

Erklæringen.

Fede Ord gjennem Thinget gaar,
Højst til Venstre i Salen staar
Hr. Christoffer af Hage
Spejder mod Ministerbordet:
Kommer ikke snart Baronen?

I en Uge han kiled' paa;
Hver en Dag mod Baronen saa'
Hundrede Øjne — da steg det:
Hvor bliver dog Baronen,
Kommer ikke snart Erklæringen?

Men, da Hage for ottende Gang
Tordenkilen i Salen svang,
Blev der en Mumlen at høre:
Hvor Fa'en bliver dog Baronen!
Kommer ikke snart Erklæringen?

Stille, stille i samme Stund
Alle sad, thi fra Salens Grund
Langsomt skjød han i Vejret.
Saa stod han der da, Baronen,
Saa gav han dem Erklæringen!

Siden efter i mange Aar
Venstre vældig paa Tromme slaar,
Naar det om Sejren beretter:
Vi holdt ham i Kraven, Baronen,
Han maatte herut med Erklæringen!

Et Kunstnerpar.

Anton Melbye og Axel Henriques.

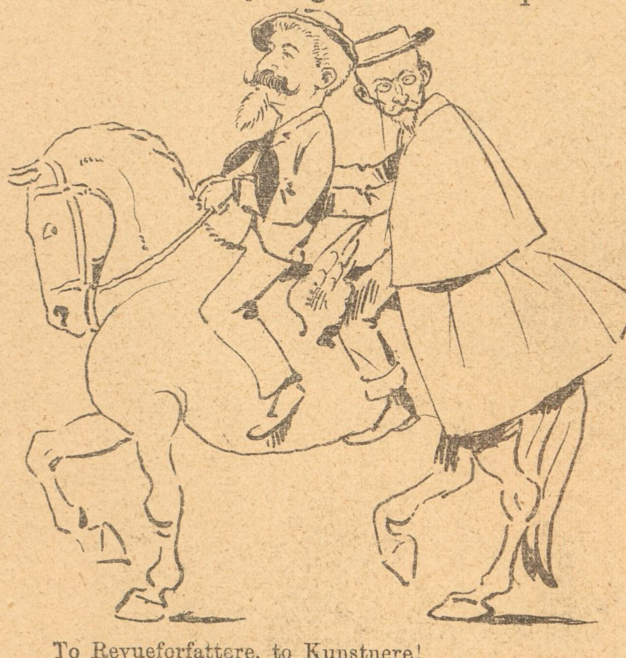

To Revueforfattere, to Kunstnere!
Den ene stor, den anden lille, men hvilken?
To Mennesker!
Den ene vittig og mager, den anden Vittighedsmager.

Saaledes ere de. Oldtiden havde Aristofanes og Lukian, vi have Anton og Axel. — Pyramus og Thisbe, Hercules og Omfale, David og Jonathan, Birck og Gnutzmann — Henriques og Melbye!

Anton er lille, gul af Lød, bærer Øjeglas og er mager, skærende mager. Naar han gaar lidende hen ad Gaden eller sidder sammensunken og lille paa en Stol, saa mindes man et bizart Afgudsbillede. Han burde gjøres i Keramik!

Axel er en drachmansk Skikkelse, kjærnesund, har en kraftig Arm og en kløgtig Pande, om hvilken Haaret ligger i klassisk rene Bølger, symboliserende den ægte, fribaarne Natur, der aldrig har kjendt Krøljærn og sjældent Sax. Men det flagrende Slips er dog det ved hele Manden, der mest bringer én til at sige: Denne Mand er en Kunstner!

Anton er egentlig den kvindelige Halvdel. fordi han er den bedste. — Anton boer i Antonistræde i en luxuøs Ungkarlelejlighed paa 6 Stuer, én for hver Revuepremiére. Bløde, svulmende Bjørneskind dække Gulvet, saa man træder i til Halsen. Sofaer og Stolerygge ere behængte med Trøstere og Puder med broderede Indskrifter som: „Aa, Mathias!" eller „Friskt Mod, Antonius!" Altsammen. Gaver fra kunstbegejstrede Kvinder, thi elsket er Anton, elsket som en Byron! I Stuen hersker den stiliserede, gennemkultiverede Duft, der i sin Tid udmærkede den aandsfornemme Kreds i det Heibergske Hus, kun omsat i vore nutidige Essens-Former. Antons Livret er et flækket Surbrød med Kalvesteg og Asie.

Axel er egentlig den mandlige Halvdel, fordi Anton er den kvindlige! — Han bærer sit Napoleonsskæg nøjagtigt lige paa Hovedet, og er Slægtning af den berømte Robert, hvis elegante Vid, kultiverede Dannelse og gjennemtrængende Pen han deler, hvorimod han mangler Roberts aaleagtige Elasticitet, han har altid hældet lidt i Venstre Hans Konkurrence var trykkende for Firsernes Blade, han ikke skrev i; det var „Dachsavisen" og „den gamle Tid", hvori han hudflettede sin Samtid med Overlegenhedens

Snært; selv nu trykker han *„Dannebrog“*. En Mand, der staar paa Højden af sin Produktion, og som sirligt kundetræde Menuetten i 5te Akt af Elverhøj. Blank og klar i Tanke, som i Stil, særlig blank, lidt kølig i Reflexionen.

Anton viser sig helst kun til sine Revuer, men der kan han ogsaa sidde Aften efter Aften. De morer ham mest af alt, selv en Fjeldstrup og en Martinius er intet mod det milde, moderlige Velvære, Anton føler over sine egne Børn, et Velvære, der ikke udtrykkes i direkte Smil eller Latter, men i de særeste Ansigtsforvridninger. Axel sés derimod ved enhver Koncert og Première; han synes, at Kunstneren den Aften ligesom ikke faar sin fulde Anerkjendelse, naar ikke han er med. Begge bevæge sig i de bedste Cirkler, skjønt sjældent sammen. Anton sés altid i Rigsdagen omringet af de intelligenteste og ypperste Politikere — og de ere mange —, der trykke hans Haand og bejle til hans Smil — for at undgaa hans Tunge. Og hvilken Anerkjendelse har ikke Sganarel-Axel i hele Samfundet? Man har, ma foi, sét ham tale med Erik Schram og række Georg Brandes et Exemplar af sin egen Kantate!

Et interessant og ejendommeligt Par, i hvis Klarhed der dog spejler sig adskillig Dybde.

Ikke for intet er der bleven sagt om Anton og Axel, at de har skrevet 4de Del af den guddommelige Komedie

Aandens Stridsmænd.

Fra et Hjørne af Kierkegaarden.

1ste Akt: Mobilisering.

(Pastor Søren Kierkegaard-Larsens Studereværelse. Hans Velærværdighed er i Færd med at øve sig i at disputere. Pastorinden træder frygtsomt ind.)

Fruen: Lille Søren, Du skulde virkelig skaane Dig noget mere; Du bliver saa ophidset.

Pastor (fortsætter): Den ærede Opponents Indvendinger paa dette Punkt ere fuldstændig puerile og blottede for sund Sands . . . .

Fruen: Aa, slaa dog ikke saadan i Bordet, lille Mand, og sprøjt ikke saadan omkring med Blækket, Du spolerer jo Gulvtæppet.

Pastor (farer op): Hvad, er det Dig! Hvad vil Du? Altid forstyrrer Du mig. Jeg finder mig ikke i Din evige Opponeren.

Fruen: Du skulde saamænd hellere rent opgive den Disputats, lille Fa'r. Jeg er saa bange ved Tanken om, at Du skal ind og slaas der i Kjøbenhavn.

Pastor: Stille Kvinde! Jeg vil stride til sidste Blodsdraabe for Sandheden.

Fruen: Aa, Gud naade os! Jeg bliver ikke rolig, før jeg har Dig velbeholden igjen.

2den Akt: Slaget.

„Jeg lægger intet til, min Geist kan ikke lyve:
Man Skole-Bøger saa om Ørerne at flyve;
En af Hesiodo fik Næse, Mund i Blod;
En Kant af Pindaro i andens Pande stod.
En sølvbeslagen tyk Homerus samme Dag
Som en Achilles var i største Troja-Slag:
Hvem den i Panden kom, han Doctor var, Magister,
Licentiat, Student, Professor, Polyhistor,
Den maatte tumle om . . . . .“
(Peder Paars, 1. Bog, 3. Sang.)

3die Akt: Slaaet til Søren.

(Soveværelse i Præstegaarden. Pastor. Dr. theol. Søren Kierkegaard-Larsen ligger til Sengs meget forbunden. Pastorinden.)

Fruen: Aa, lille Mand, var Du dog bare bleven hjemme. De har rigtignok handlet slemt med Dig derinde i Kjøbenhavn.

Pastor: Aa hvad, lille Mo'r, lidt Forkjølelse, en lille Tandbyld, det fortager sig snart. Det var den Varme, der var i Avditoriet, forstaar Du.

Fruen: Ja, jeg læste nok i Avisen, hvor varmt det gik til. Og hvad har Du saa for det?

Pastor: Aa, nu er jeg jo Doktor, lille Mo'r. Det er en stor Værdighed.

Fruen: Ja, men jeg synes rigtignok ikke, det maa vare rart saadan at blive slaaet til Doktor.

Defensor pharmaciæ.

Et Apothek skal være net
og pillent som et Æg.
Saalunde mener Højesteret.
Defensor siger: Præk!
I Femte Christians danske Lov
staar ikke skrevet, at
en Apotheker har Behov
at skure Dag og Nat.

Og Medicinen, som man faar,
lidt ilde smager blot.
Men sig mig, hvor det skrevet staar,
at den skal smage godt.
Ej Maltextrakt man med en Klud
maa op fra Gulvet ta'
og gi'e til Folk. Men Herre Gud
det dør de inte a'.

Om Engle- eller Myggefedt
af Svine-do. er gjort,
kan det ej være lige ét?
Det nytter dog ej stort!
Og rene Bagateller bli'r
det og at klage paa,
at Medicin, man andre gi'r,
er bedsk at smage paa.

Fordi en Dunk Lakritsmixtur
paa Gulvet har flydt rundt,
hvem paastaar saa, at det ej dur
og ej kan være sundt?
Naar den bli'r skuffet op igjen,
saa bli'r den netop god!
Hvorfor? Jo, er De med paa den,
paa Skuffen var der Sod!

Og Portvin ta'et som Medicin
skal være ilde lidt.
Hvad gjør 'et, at der blandes i 'en
Baciller og lidt — Skidt!
— Den Apotheker med sin Klud
sit Embed blev dømt fra.
Men Herre Gud, hvad Herre Gud,
det dør han inte a'!

Ikke rigtig godt Haandelag.

Amatøren: — Nu har jeg gaaet her og øvet mig i over 14 Dage, men jeg kan skam ikke lære at slaa et ordentligt Knald.

Kgl. Kusk: — Undskyld, Hr. Grosserer! Men det er bare fordi, De øver Dem paa det forkerte.

En gammel. Synder.

— Ja, den Præiken — — de var den, der guer mæ „helle“. Do mo stuhl o, te A nu klaart sielır, te A i øwwer 60 Oer haar tient Dævlen villig og trou

— Do maa jo sjæl bedst ved'et, Maes; men. næhr det sædder, hva Do der sejer, saa tøkkes A reitinok, te Do føst aa frammest sku se te aa fa jen af de stuer Præmmier for laang og trou Tjennist.

I Puppetilstand.

Stille hvilende,
Stille smilende
Ligger Hr. Heide i Udvalgets Favn,
Renterne hentende,
Haabet hentende
Fra sit gyldent klingende Navn.

Uden Rænke
Vil han betænke
Frederiksberg med Lys og Asfalt,
Udvalgets Lemmer
Blændede glemmer:
Heide vil ha'e sine Gaver betalt.

Klangen af Bing'er
Lokkende klinger,
Og bag ved Klangen der staar en Rubin.
Næppe dens Straaler
Byraadet taaler,
Klangen og Glansen er lige fin.

Planen til Bane
Blodrøden Fane
Stikkes paa Skaftet paa Frederiksberg,
Dog, mens den vifter,
Stemningen skifter,
Indses Akkumolatorernes Værd.

Heide vil føre
Folk op at kjøre,
Ringen og *Lampen* han holder i Haand,
Støder og gnider,
Sporvognen glider –
„*Berren*" forvandles ved Lampens Aand.

Kommunal Drift?

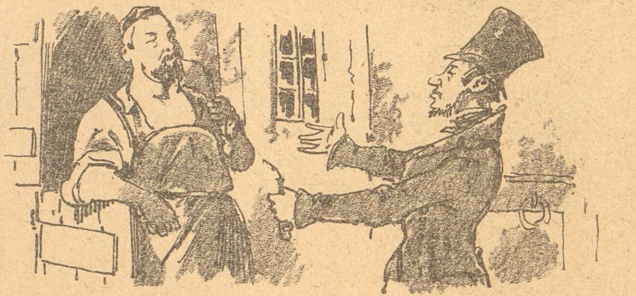

Kristen Smed. Goddav Mads Jordmormand.

Mads. Goddav Kresten Smed.

Kristen. Ded æ Faen, saa Du ser opbyggelig yd i Dav. Ve Du itte ingenfaa aa ha en lille Sort? Ded ku kaskesens lisom sitte lidt Kalør 1 Kadaveret paa Dig.

Mads. Nej, Kresten, ded æ itte Tid mer aa drekke smaa Sorte itte. Nu har vi Jordmormænd aned aa tænke paa i disse bevægelige Tidder.

Kristen. Hva Faen æ der da paa Fære?

Mads. Jov ser Du Kresten, jæ har opdavet aa ydspekkelered, a vi liefrem har en Uld i Lammeklædder her i Sovned.

Kristen. Hvaffenen?

Mads. Jæ sier, a vi har en Feluribus imellem vos.

Krrsten. Ded ka der være noved i. Hvem sku ellesens ded være, mæ Faalov aa spøre?

Mads. Jov, ded æ saamæn itte noven a'en end Per Kromand. Nu har han i Gu ve hvor manne Aar ellemovered her yde mæ sit røde Snydeskavt, men se om han ka nære sæj mæ ded! Næ nu ska han lave epileptrisk Belysning mæ den i den ny Skænkestue, som han har ingretted sæj, aa ded har han Raad til, desformedelst a han i sin Tid har faaed Bevælling te aa hulde Krohold.

Kristen. Ded va Satans! Har han kungelig Bevælling?

Mads. Ded har han. aa æ ded itte, man ka næsten kalde ded Indgriven i Privatlivets Fred aa gi saadden en Bundetamp Prævillegikum paa ded?

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Næ ded ka der sgu itte være noved i ikke. Faa Krohold aa Beværdningsdreft aa saadden ingdustriæl Verksomhed ded æ sgu dov Faenhenteme hva jæ ve kalde ded te Samfundets Velfærd aa Ydvekling sigtendes. Aa derfaa sier jæ: la vos fue ded ingretted mæ kommenal Dreft over ded hiele. Saa ku jo faa Ægsembel en a Sovnets Embesmænd aa Hundrasjoribusser overta ded paa Kommunens Vejne.

Kristen. Hva sku ded være faa en Hunderasjoribus?

Mads. Ja—hæ—se Præjsten han vil vel itte, aa Dejnen han ka jo itte. ded sølle Skidt. Aa saa maatte ded vel telfalde Sovnets eneste, kungelid præviligerede Jordmormand som den mest savkøndie te aa lave smaa Kaffeponser aa andre Dollekatesser. Ded vilde hæve Nevaaet i al Almindelighed og ydsprede mere Dannelse, nærenstid a jæj stod faa Ydskænkningen her i Sovned. Aa derfaa har jæ tænkt aa beslutted a sitte mæ sæl i Spidsen for Egnens andre Honorasjoribusser aa aransere et Prutæskmøde.

Kristen. Ja ded ka der være noved i, men hvem har Du saa ellers tænkt paa aa ingvitere te den Stads.

Mads. Jov, jæ har tænkt paa a vi højerestaaendes Embesmænd for engangs Skyld ve ta jer Smedebæller aa andre Almuesfolk mæ, for ded gælder jov a hulde sammen, naar private Krabbetalister truer mæ aa ta vores lovlige Næringsvej fra vos.

Kristen. Ja ded æ vis Værk.

Mads. Æ—jæ sier, æ ded kaske itte nok a ded storsnydede Fyrtaarn a en Snapseskænker ska ha hiele Indtæjten a aa befaardre vi Jordmormænds Koner aa andre Næringsdrivende i sine forbandede Skromlibusser?

Kristen. Naa, hva ded anbelanger, saa synes jæ da itte, man ka klave over dom, de æ da baadde mavelie aa behavelie.

Mads. Naa saa ded synes Du! Saa Du æ a dom, som hulder paa, a den private Krabbetalisme ska ha Mullopol pue di store aa samfundsindgrivendes Verksomheder. Nu ska jæ sie Dig, hvá Du æ. Du æ en samvittighedsløs Mullepolist.

Kristen. Næ hør! Nu ska Du sgu hulle Din skidne Kævt i, Mads. aa itte kalde mæ for den Slava Ting. Vel ved jæ itte, hva en Mullepol æ, men ded æ dov et Navn, som ingen ærlig Mand ka la sitte pa sæ. Vel æ jæ itte noven viddenskaveli daned Mand som Du, men Mullepol ded æ jæ Faen besla mæ heller itte, aa ka je tjænne noved ve aa hulle paa ded kommenale, saa æ jæ itte den Mand, der svegter, naar Befulkningen rejser sæ mod Krabbotalismen.

Mads. Ja se ded æ rejtig, saadden ska ded være, Kresten, immervæk tænke paa ded sossejale, op mæ vos Jordmormænd og nør mæ Krabbetalisterne. Ja saa ses vi jov ve Prutæskmødet. Farvel Kresten.

Kristen. Farvel Mads.

Aabent Brev
til
St. Peder.

Kjære St. Peder! Sig, er det sandt,
at Du har tabt dine Nøgler,
og at en Mand i Ørslev dem fandt
og dermed greb dine Tøjler?

Staar Du ej mere ved Paradis's Port,
spørgende Sjælene: „Hvad har I gjort?
Børn! Har I kristelig levet
eller det Onde bedrevet?“

Hvis Du end tror, Du dit Embede har,
kjære St. Peder, saa fat Dig,
Manden fra Ørslev, — den Sag den er klar —
har fra Bestillingen sat Dig;
med dine Nøgler paa Bagen han gaar,
Folk i Dusinvis med Hud og med Haar
uden Barmhjærtighed Manden
afleverer til — Fanden!

Ofte Du sa'e for en Synder: „Be, be!“
og lukked' dit ene Øje,
men, Manden fra Ørslev — den ny Portier,
han ta'r det s'gu mere nøje:
Tror en Professor, Biblen er gal,
skal han jo døje al Helvedes Kval,
har Trykfejl han blot kritiseret,
strax er Per Madsen leveret.

Ingen, som gaar paa Variétéer,
Beck ind i Himmelen slipper,
Ny Carlsberg maa vi ej nyde mer,
vi til Centrifugemælk nipper,
og, hvis man blot har en Halvfætter, som
skriver i Bladene, lyder Ens Dom:
Du dér Dig paa Svovlbad belaver,
til Bøf med Løgn Fanden Dig laver!

Kjære St. Peder! Du smiler min Ven
og si'er: „Han er ung i sin Tjeneste“:
men, hvis Du ej ta'er din Post snart igjen,
faar Fanden af Sjæle hver eneste.
Kjære St. Peder, Du skal og Du maa
atter ved Porten til Paradis staa:
Tag atter Nøglen fra Manden,
saa pudser og driller Du Fanden!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En Match.

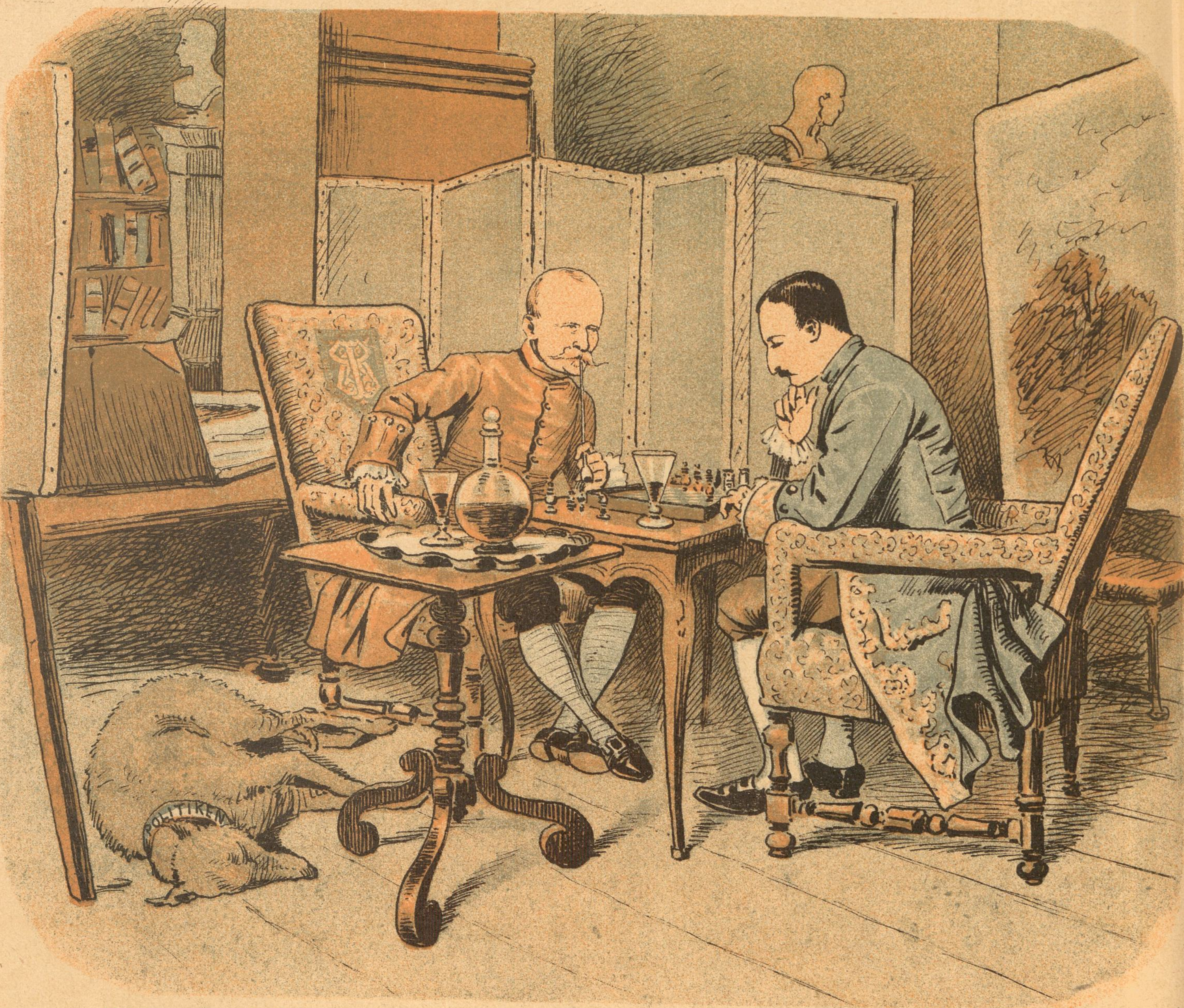

Meissonnier *pinxit.*

Puk *delineavit.*

Naar Nansen trækker ud et Taarn,
Ta'er Bojesen en Springer,
Med Træk og Modtræk lystig gaar'n,
Og lystigt Mønten klinger.
Hver af dem haaber at faa sat
I store Træk den anden mat.

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 8. November. Nr. 45.

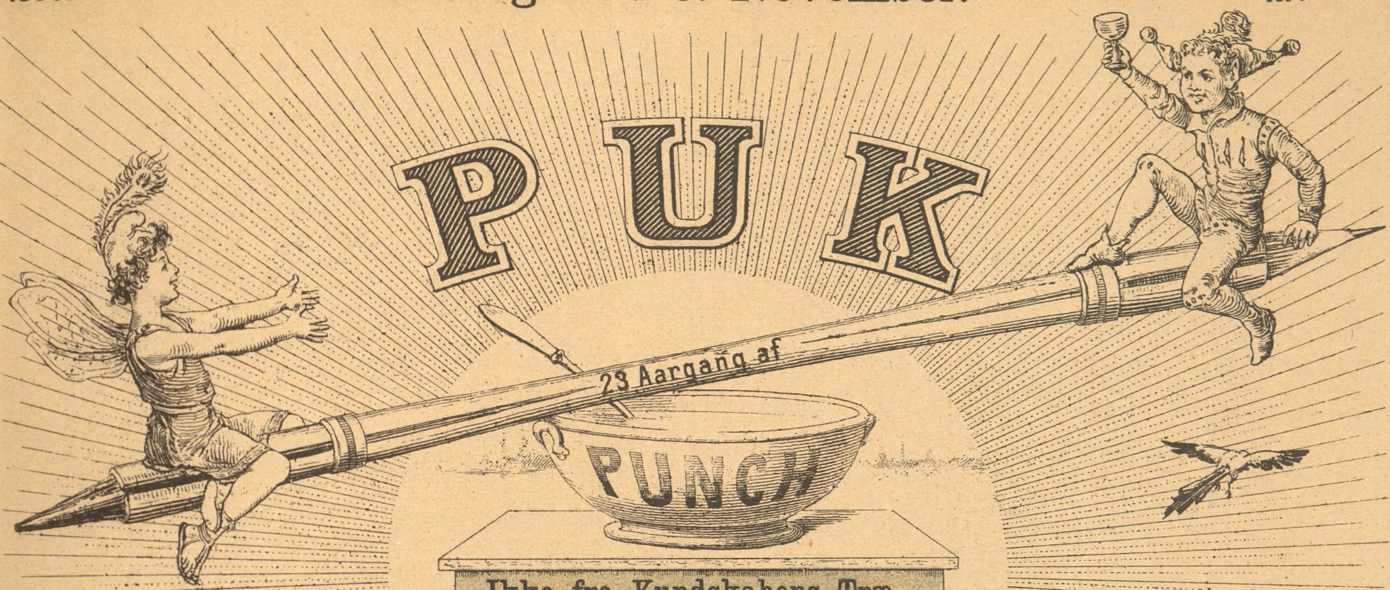

Ikke fra Kundskabens Træ.

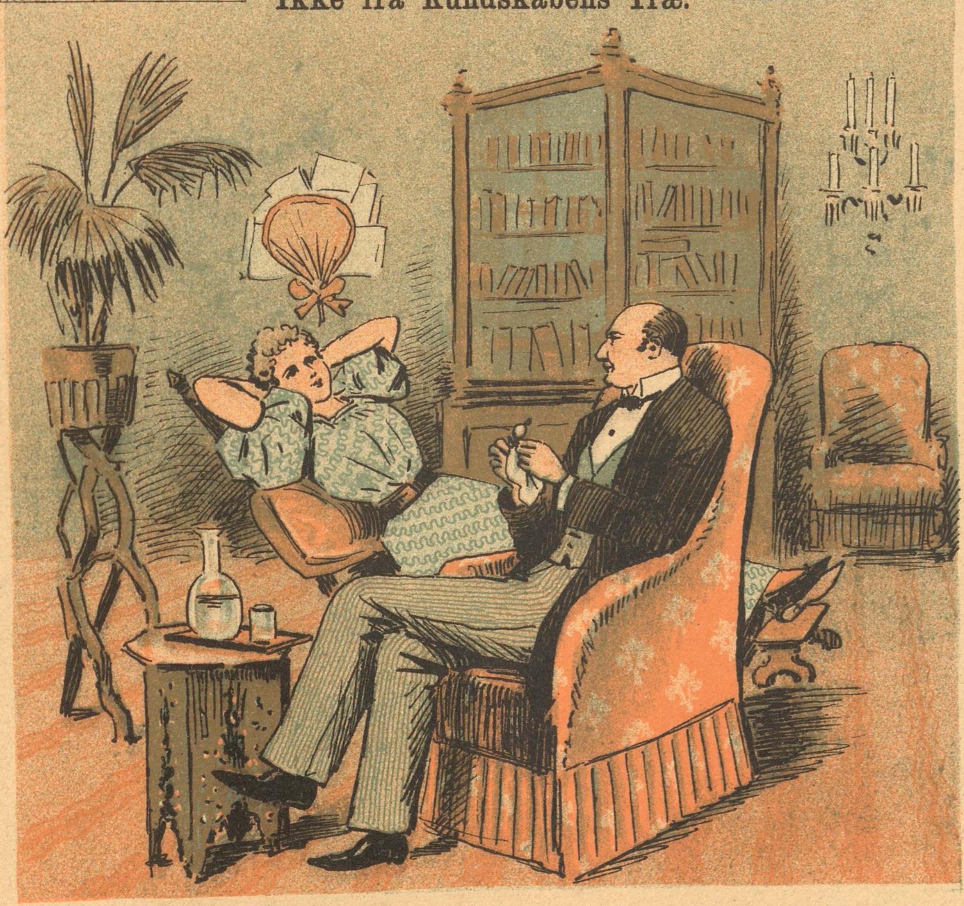

— Det maa dog være rædsomt at blive gammel. Existerer der virkelig ingen Midler, som kan gjøre En evig ung?

— Jo—o—o, der er f. Ex. Yduns Æbler.

— Aa, Hr. Doktor! Kunde De ikke skaffe mig at vide, hvor man faar dem?

Knurre-Murre.

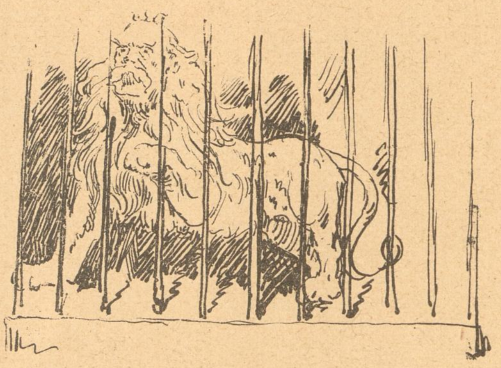

Den fangne Løve ligger stolt
I Bur paa *Friederichsruhe;*
Paa Verdens Færd derude koldt
Dens hvasse Øjne skue.
Men af og til, naar Vrøvlet lidt
Vel i dens Øren skurrer,
Da ryster den sin Manke vredt,
Ser grimmig ud og knurrer.

Da skjælver Tyskland, ligesaa
De nær forbundne Stater:
Man ved, den Gamle ruger paa
De dunkleste Traktater,
Og, da man ogsaa ved, han glemt
Har ganske Tavshedspligten,
Saa griber man hver Dag beklemt
Sin *Hamburger Nachrichten.*

Nys saa man jo i den Avis
Med smerteblandet Bæven
En Streg af Løven, gamle Bis,
Der minded' stærkt om Ræven:
Imedens han mod Ruslands Magt
Med andre sig forbinder,
Med Rusland laver han en Pagt
Imod de samme — Fjender!

Aa, der blev ingen Ende paa
Balladen og Halløjet;
I Buret stille Løven laa
Og grined' lumsk fornøjet.
I *Wien* man gik og muggede,
I *Rom* man var lidt spidse,
Men i *Berlin* det klukkede:
„Godt gjort af gamle Bisse!"

Den Kansler skrev til *Wien* og *Rom*
Formedelst denne Kurre:
„I skal Jer ikke bryde om
Den gamle Knurre-Murre;
Jeg bruger ikke slige *trick*,
Bismarckske Egenskaber
Er fjernt fra al min Politik".
Man tror det gjerne; aber —?

Om Dans.

(En filosofisk Undersøgelse.)

I Anledning af Debatten i Borgerrepræsentationen om Dansens Betydning for Menneskeheden har *Puk* fra sin filosofiske Medarbejder modtaget følgende:

Nogen fyldestgjørende og udtømmende Definition af Begrebet „Dans" kan paa Videnskabens nuværende Standpunkt ikke gives. Af alle Livets Fænomener er dette sikkert det mest gaadefulde. Hvad i Alverden er det for en Kraft, der bringer voxne og ellers normale Mennesker til at hoppe sammen rundt paa Gulvet og hvilken psychisk Tilfredsstillelse opnaaes derved?

Er det Musikken? Kan det tænkes, at Hjernens Centrer efter i nogen Tid at have været paavirkede af Tonernes harmoniske Strøm, rent mekanisk sættes i vibrerende Svingninger, som saa forplanter sig lige ned i Benene? Nej! Thi for det første har man set Folk danse en hel Nat igjennem til Lyden af en Redekam, et Instrument, som ikke kan tillægges sjælebetagende Egenskaber; for det andet kan derved kun forklares Benenes rytmiske Hoppen og Sparken, men ikke Armenes Griben efter og Omklamren af et andet Menneske, og for det tredje maatte Paroxysmen jo i saa Tilfælde ligesaagodt kunne komme orer Mænd i Selskab med Mænd eller Kvinder i Selskab med Kvinder.

Opstaar Hoppene da, naar Mænd og Kvinder samtidig paavirkes af Musik? Ialtfald ikke, naar det overgaar blot ét Par, thi ellers maatte Ægtemanden jo kaste sin Morgenavis eller vælte sin Eftermiddagskaffe for at komme hen og inklinere for Konen, hver Gang, der kom en Lirekasse ind i Gaarden. Paa den anden Side er det jo heldigvis ikke naturnødvendigt, at flere Mænd og flere Kvinder, der samtidig ombølges af Musikken, maa danse; thi dette vilde jo bl. andet forstyrre Andagten i Kirken en Del og borttage Duften af Georg Lumbyes Lørdags-Symfonier.

Forinden vi fordyber os videre i Undersøgelsen, maa vi dog bemærke, at vi forbigaar alt, hvad der henhører til offentlig Dans, da andre Momenter, saasom Femørers Erlæggelse til Musikken og Drikkevarers Udgivelse paa Damerne her influerer paa Dansebevægelsens Opstaaen, og kun holde os til de private Baller. For nu om muligt at faa værdifulde sagkyndige Udtalelser om Spørgsmaalet har vi henvendt os til et af de største Balgiverfirmaer her paa Pladsen (Grosserer Janus Jensen & Co.) og for hvert af Familiens Medlemmer forelagt det samme Spørgsmaal: „Hvad er et Bal?" Her er Svarene:

Frk. Adele (7 Aar): „Et Bal? Det er, naar Mo'er har talt med Gyda og Fanny om Forlovelse.„

Frk. Gyda, 15 Aar (inderligt og dæmpet): „Et Bal? Aa, det er det dejligste, jeg ved; saadan at svæve henad Gulvet næsten baaren af en kraftig Arm frembringer en Følelse, som om ens Sjæl fløj lige ind i Paradis."

Frk. Fanny, 17 Aar (med paatagen Blasertbed, medens Haanden dog instinktmæssig søger Hjertet): „Det tillokkende ved et Bal er ikke egentlig Dansen, men den ubestemte Fornemmelse af lad Velvære, hvormed man efter den rent fysiske Anstrengelse hengiver sig til en fortrolig, diskret Tankeudvexling med en beslægtet Aand."

Frk. Eulalia, 26 Aar: „Dans er, som Schoppenhauer siger, et Udtryk for den kyske Sjæls ubevidste Trang til og Længsel efter en stærkere Livsnydelse end de sociale Konveniensbegreber tillader."

Hr. Grosserer Jensen *jun.* (med et frivolt Smil): „Et Bal, Kjære? det er en Skjønhedskonkurrence et Kvinde-Marked — nix weiter! som Digteren siger saa smukt: En Handelsvare Kvindehjertet blev osv. — De forstaar?"

Grosserer Janus Jensen *sen.* (med resigneret Tungsind): „Et Bal er Udbrudet af en smitsom Sygdom, som hvert Aar paa bestemte Tider angriber min Familie og som bevirker, at jeg et Døgn mindst sættes ud af Raadighed over mit Bo, faar kold Kaffe til Frokost og opvarmet Vælling til Middag, en hel Nat igjennem maa se mine Møbler belagt med Stumperne af mine Cigarer og mine Gulvtæpper med Spytteklatter, maa høre mine Døtre kurtiserede og mine dyrebare Slægtninge i Album'et forhaanede — kort sagt maa gjennemgaa en Række Helvedeskvaler og oven i Kjøbet betale dem med saadan noget som en Snes Kr. pr. Time."

Da vi, efter at have modtaget disse Udtalelser, opdagede, at de Lærde er mindst lige saa uenige om Dansens Natur og Væsen som om Mars-Kanalernes, tabte vi Lysten til videre Forskning paa saadanne svimlende Dybder, og vi nøjes derfor med som Resultat af vore Undersøgelser at fastslaa, at Dans i alt Fald er: den største jordiske Gaade!

Kildekritik.

Den moderne historiske Kilde-Kritik har intet let Arbejde. Hvis den t. Ex. en Gang i Tiden, naar Nuets største Rørelser skal analyseres, vil søge at efterspore, hvad der mest af alt tiltalte Kjøbenhavnerne ved Judic, da hun optraadte i *Cirkus Variété*, saa vil den have for sig: *Nationaltidende* fremhævede hendes „Kildevise", *Dannebrog* hendes „Killevise" og *Socialdemokraten* hendes „Kildrevise". En mere overfladisk Kritik vilde nøjes med at sige, at vort Modersmaal er dejligt, eller at det ikke falder i en hver Mands Lod at gjæste Korinth, men den historiske Kildekritik gaar videre. Hvor skal den da drive sin Kile ind? Den maa gaa sin sædvanlige Vej og kalde en ny Kilde til Hjælp. Man finder da, at *Vort Land* sammenligner Judic med den alderstegne Julie Westermann. Her har vi den almindelige Opfattelse klarlagt. Sammenhold nemlig Julle Westermann paa Bakken med „Kildevisen" i *Nationaltidende*, og man maa tilstaa, at dette Blad har Ret. For en Gangs Skyld! Thi Folk, der forstaar sig paa det, betragter ellers *Nationaltidende* over for dansk Sprog mere som et Kileskrift end som et Kildeskrift. Og Judic har altsaa kun sunget Kildekonens Sange.

Populære Folk XXIX.

Den jublende Doktor.

En kræsen Rad.

— Do skuld' gywtes, skuld' Do!

Efter Prinseballet.

(I en lille Provindsby er der i Anledning af Prinsens Besøg i Byen arrangeret et Bal, hvori Susanne Jespersen har deltaget.)

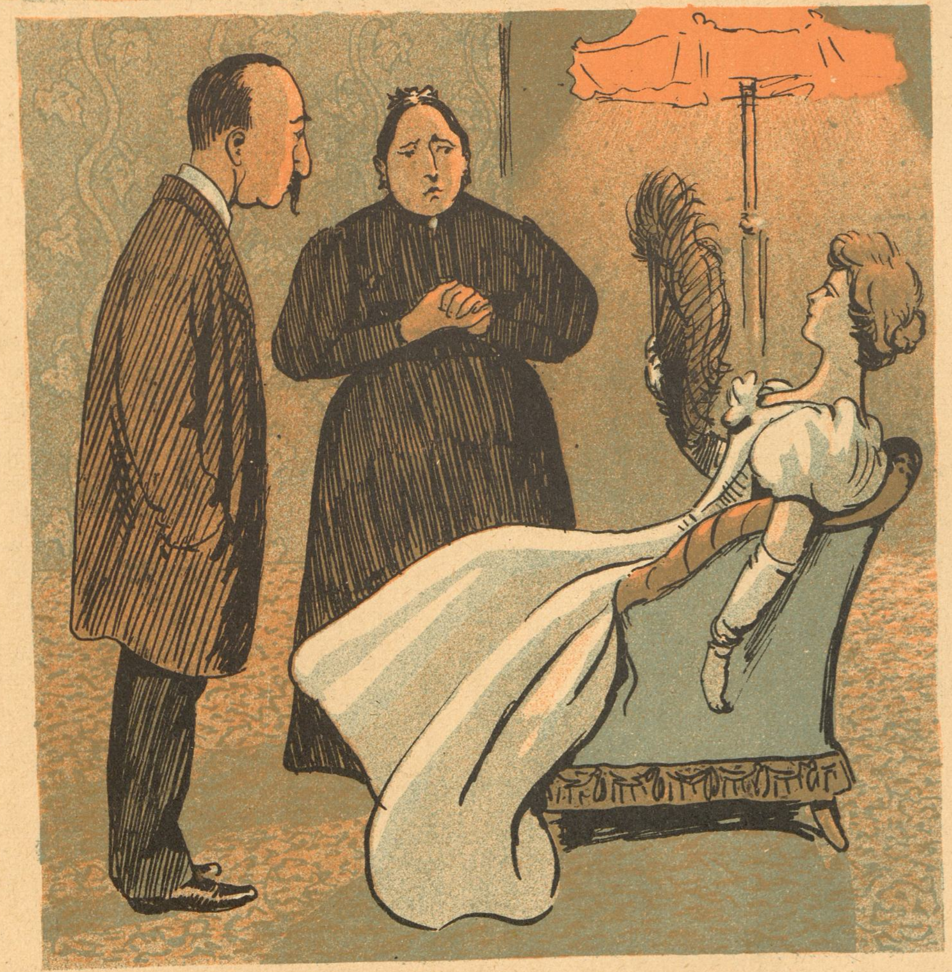

Moderen: — **Naa, søde Susanne, morede Du Dig saa godt, og hvem dansede Du med?**

Susanne (træt): — **Første Dans med Ølbrygger Frederiksen.**

Moderen: — **Du gode Gud, og det gi'er man 8 Kr. for!**

Er den for tyk?

Schiwe, Bech-Olsen med samt Karl Marx
er som bekjendt af samme Slags,
derfor og ganger de alle tre
paa Kunstnertourné.
Olsens berømte Behændighed,
hvormed han Memisch Effendi smed.
Karl Marx som Mohr taler stærke Ord,
gi'r Røver Karl Moor.
Om Schiwe jeg véd
kun, at han er fed.
Blot Folk ej si'er til hans fyldige — Ryg:
Næ — den er for tyk!

Saadan tre Mandfolk, lidt godt i Stand,
sætter Provinsens Kvindfolk i Brand.
Men hver en skikkelig Mandsperson,
især hvis han er Jon,
savner det evig evindelige,
uimodstaaelig kvindelige.
Held for Tournéen, hvis fat den fik
i Madame Judic.
Lidt kilden, den Strik,
er Madame Judic,
men næsten ung, dertil slet ikke styg,
nej, bare lidt tyk!

Naar Judic gi'r: *„Ne me chatouillez pas!"*
hele Provinsens Befolkning gaar fra
Samling og Vid, og den sidste Hvid
glad giver den hid.
Men, vil Tournéen til Odense gaa,
skulde de prøve at faa sat paa
deres Triumfvogn et femte (Niels-) Hjul.
Det vilde gi'e Guld!
For den Stemmes Vægt
har Byraad Respekt.
Ja, selv en Guldsmed bli'r klein som en Myg,
naar Niels gjør sig tyk!

Repertoiret naturligvis
skal indeholde *L'enfant prodigue,*
Madame Judic bli'r en lille bly,
yndig Ingenue.
Marx, gamle Fader, vil blive kjøn,
Schiwe kan gi'e den forlorne Søn,
Olsen Mama, med lidt Skørter paa,
Niels Laps være maa!
Mage til Tourné
ej før var at sé.
Saadan et Par Snese Lispund pr. Styk.
Ja — gu' er den tyk!

„Bombebøssen".

En anarkistisk Sparekasse.

Puks Redaktion har ladet sig skræmme til at optage følgende Opraab:

I Menneskehedens Navn!

Af Anarkisternes Broderskab, der før talte hele 11 Personer, er der nu kun 2 igjen, nemlig undertegnede Kvinder. De andre er jagne ud af Landet eller har paadraget sig al Landsens Syge i Lovens Blykamre. Hjælp os to svage Kvinder, og vi vil være stærke nok til at løfte det pestfyldte Samfund paa vore Skuldre og ryste det i dets Fuger. Hjælp os med, hvad I har eller kan hugge, særlig Mønt; thi først og fremmest maa der Penge paa Anarkistebunden. Støt Anarkistekassen *„Bombebøssen"*, og vi vil være flittige som de *Myrere*, vi er. Og maa fremhæves, at vi anarkisteglade modtager:

1) Gamle Sardindaaser og 4-Tommers Søm.
2) Dynamit og Nitroglycerin (blot ikke fra *St. Pouls Apothek.*)
3) Krudt (fra dem, der har opfundet det).
4) Falske Sparemærker.
5) Bomber og Granater (helst Hr. *Busches).*
6) Fyldekalk (helst *Dannebrogs*).
7) Brandstiftere (uden Anbefaling fra Sylow nytter det at melde sig).
8) Aflagte Klæder, særligt 2 Par Sko og to Chemiser.

Ordres m. H. t. Trappegange og Kjældere ved gode Venner skal blive prompte effektuerede mod Forudbetaling.

Paa Broder- og Søsterskabets Vegne:

Anna Kistensen. **Margrethe Sprænghest.**

Ungdomsleg.

De Unge er kjede af det, de er lige ved at gjøre Strike. Nu har de i længere Tid maattet hænge i, hver Gang det var enten 10, 15, 20, 25 eller 30 o. s. v. Aar, siden et af de halvtredsinstyve Mennesker, der bærer Danmark, enten havde sin første betydningsfulde Samtale med en af de andre eller lavede sit første Digt (optaget i *„Nyt Skillingsmagasin“*) eller første Gang læste Balzac (aandeløs, uden at spise, drikke eller sove 36 Timer i Rad) eller første Gang fik fat i en Chateaubriand (paa *Café de la Régence*) o. s. v., o. s. v. De føler deres Ungdomskraft blive opslidt, hvis dette skal blive ved, og de tænker med Gru paa Fremtiden, naar baade Edvard Brandes, Erik Skram, Cantor, Borchsenius, Secher, Axel Otto Henriques og alle de andre kommer og forlanger et Jubilæum hvert andet Aar.

Endnu denne Gang er de gaaet i Ilden for Georg Brandes, men man mærker tydelig paa Tonen i alle Bidragene og Hymnerne i *„Studenterbladet“*, at det er sidste Gang, Ungdommen saaledes lader sig bruge.

Hele Staben er der naturligvis lige fra Umulius-Erichsen og Leve-Louis til Sophus Claus- og Mikkelsen og Else Nielsen, og hos dem alle ulmer der et Hysteri, der giver sig Udslag i det skrækkeligste Grin med Jubilaren. En kalder ham Gud, en anden Lucifer, en tredie Lyriker, en fjerde Patriot! o. s. v. Men den største Gnavenhed kommer dog til Orde i følgende Indlæg:

„Herre Gud! forleden Drachmann, nu Dem! Skulde der saa ikke være et Par Gamle til, vi skal hanke op i. Det bliver sku snart for morsomt!

Man siger mig, at det er femogtyve Aar siden, De holdt Deres første Forelæsning. Jeg ved intet derom. Hvor var jeg den Gang? Hvad har jeg at skaffe med Dem?

Var det ikke, fordi De ikke staar nævnet i Bibelen, kunde De for mig gjerne være Moses eller en anden Habakuk. Saalænge jeg har levet, var De til — Gud bevares, jeg bøjer mig for Alderdommen. Men, forsvandt De og der af den Grund blev et Hul i Tilværelsen, saa kjendte jeg ikke Danmark.

Jeg forstaar ikke, at man nu skal til at jubilere for Dem. Man har jo Fest nok foruden, hver Time man lever“.

Viggo Muggenberg.

I Stykker.

— Det er dog utroligt, saa mange Sorter Komedie, man hitter paa efter Haanden. Vi har Stykker, hvori man græder og griner, brøler og deklamerer, Syngestykker, Talestykker, ja, endog Stykker, hvori man slet ingen Ting siger!

— Ja, vi mangler bare — Hviskestykker!

Fardags-Pavse.

De tvende Allarmklokker tier
I første og anden Etage,
De Rigsdagsmænd sværmer som Bier
Ud til deres egen Menage.
I Stedet for Kiv at yppe
Om *Erklæringen* og Reedtz-Thott
Private Kantøfler de hyppe,
At de maa knoldes godt.

Der hjemme i Mark og i Have,
I Stald, i Lo og i Lade
Er meget at gjøre og grave,
Er fuldt op af Tønder og Fade,
Som nu til Vint'ren skal fyldes
Med Godtøl og Sulemad,
Og hvad der i øvrigt kan skyldes,
At en Lovgiver føler sig glad.

Saa skal han sit Tyende fæste,
Gaa rundt efter Karle og Piger,
Forhøre sig hos sin Næste,
Hvad om Hans og Trine man siger,
Opsnuse og vælge og vrage
Og vrage og vælge igjen.
Jo jo, det er strenge Dage
For agrariske Rigsdagsmænd!

Saa pranger han lidt med Stude
Og Tilsyn med Brandkassen fører,
Og, naar saa Ugen er ude,
Han ind til Kasernen kjører.
Naar saa der endda lod sig spore
Saa anspændt en Energi
I Omsorg for Statens store
Andels-Maskineri!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Udenlandsk Konkurrence.

Med Angst i Blik og Mine
Hver Theaterdirektør
Gik om i Kattepine
Og bedærvet Humør.

Hvad kunde de vel spille
Ud mod Madame Judic?
Hold, Taare, op at trille:
Judic for halvt Hus gik!

Redaktør
Angelo Haase.
Trykt hos
C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 15. November. Nr. 46.

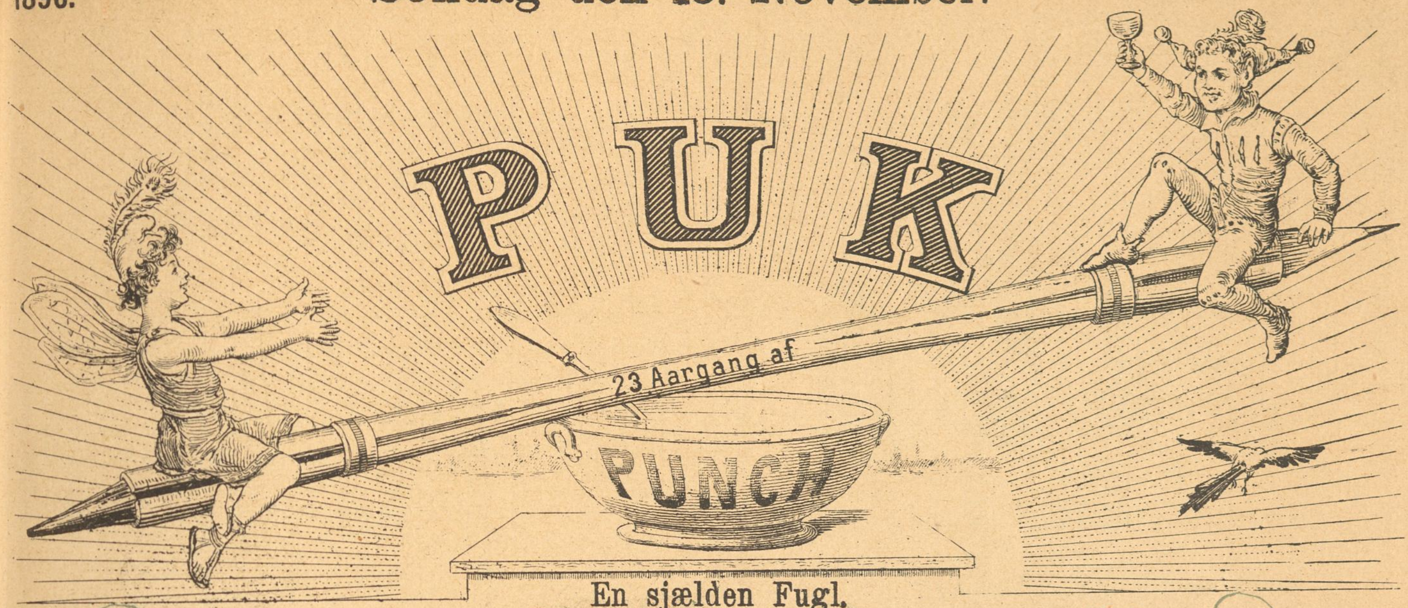

En sjælden Fugl.

— Kjender Du den unge Grosserer, der er flyttet ind lige over for Jer?
— Nej — han er nok Ungkarl; men jeg har alligevel kun hørt godt om ham.

Den store Gaade.

Den gamle Digter sidder en Nat
Saa fjærnt fra de gyldne Dale;
Fem Pjolter har han i Livet sat,
Nu sætter Pennen en vældig Klat,
Og den er *punctum finale.*

Saa laver han nok en lille „Rund“,
For han skal jo Barnet døbe:
„Dyreste Gutten, fra denne Stund
Skal Du kaldes . . . .“ — bevare vor Mund
For noget som helst at røbe!

Og vuggende Barnet han stille, blidt,
(For)fatterligt til det taler:
„Lov mig da, Hjertebarnet mit,
At Du som de andre vil bringe mig hit
Saa mangen en gylden Daler!“

I Klareboderne, tyst i Løn,
Dybest nede i Skansen
Stander Æsken med Ibsens Søn,
Og rundt staar baade Hegel og Grøn
Og selveste Peter Nansen.

Og her i den dødsstille Kassemat
Af varsomme Hænder med Lempe
Bringes for Dagen den lille Skat.
Væggene ere beklædte med Vat
For rigtig Lyden at dæmpe.

Længe de betragter den Smaa,
Selv Peter ej klogere bliver.
Saa rasler atter Hængsler og Slaa,
Og glade vandrer de ovenpaa
At læse, hvad Mesteren skriver:

„Dyreste Gutten min imodtag
Og vogter mig ham med Ære.
Husk nøje paa liden Eyolfs Sag
Og handl derefter — for Thomas Krag
Er ogsaa i Aar hos Dere.“

Da nager Tvivl dem i samme Stund,
Selv Peter, der har Examen,
Taber baade Næse og Mund:
Betyder de Ord med„ den dobbelte Bund“
Streng Tavshed — eller Reklamen?

Kunstnerpar.

Greven og Peter.

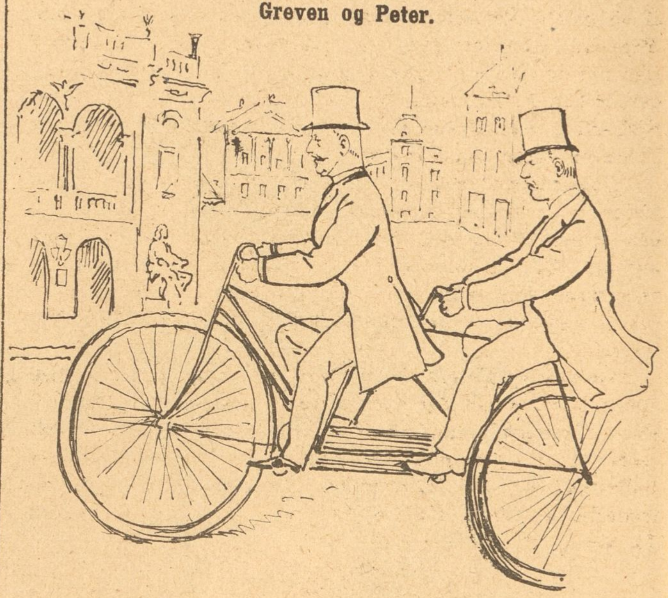

Bag Kulisserne danser dette unge, elskværdige Par den nydeligste Sagtevals med hinanden. Og det kan de sagtens. Peter staar med det ene Ben i Balletten og det andet i Skuespillet og det tredie i Operaen. Greven sætter hverken det ene eller det andet Ben i nogen af Delene. Dog skal Inger forsværge, at den Dag kommer, da Peter helt og holdent giver sig Balletten i Vold, medens Greven maaske til den Tid har en smuk Fremtid for sig i Operaen.

Hvorledes det nu end vil gaa dem paa Livets Keglebane, vil *Puk* altid med Interesse følge disse to glade Scenens Børn.

Peter er den nydeligste lille Kommiterede at se paa, med det friske, rødmossede Ansigt og det lille fixe Overskæg. Greven er født Excellence, meget dannet og til Pas uvidende om, hvad der foregaar paa Theatret. Hvis Greven havde været fornuftig og hørt pænt efter, hvad Anmelderne sa'e, saa havde han nu siddet lunt inden Døre. Han vilde

sikkert have staaet sig ved det og Kunsten ligeledes; men til Theatret vilde han, og saa blev han Chef. Trods alle modtagne Advarsler bliver han ved at fremture i sin Liden skab. Han vil hellere dø end opgive denne Stilling. Derfor har han symbolsk valgt sin Sommerlejlighed vis à vis Øresunds Vover.

En Trøst i hans ulykkelige Kjærlighed til Scenen er den lille Peter. Han har som Menneske et Hjerte af Guld, men ogsaa som Kommiteret har han en ganske fix Løbebane at se tilbage paa. Selv om han til Dato har vundet sine største Sejre ved gamle Bournonvillere i nyt Udstyr, har han jo ogsaa et Par ganske nette Smaasuccesser at opvise i Skuespillet og Operaen.

Hvad det sidste angaar, koketterer den smaa Peter stadig med Publikum ved at lade det bide til Mestersangerbollen. Peters Valgsprog er: festina lente. Derfor er under hans Regime baade Theatret og Personalet blevet sat, medens Goethe er bleven oversat. Han holder mest af de gamle Forfattere, men protegerer dog ogsaa unge Ærgjerrigheder som Hejberg og Hertz, hvis „Eventyr i Dyrehaven" blev et „Fata Morgana". Ligesom Hejberg dyrker han Astronomien og har særlig svenske Stjerner i Kikkerten. Saaledes er Theatret efterhaanden blevet et rent „Theater unter den Linden".

Peters Hovedværk som Skriverhans-en var hans Theaterhistorie, der udkom langsomt, men sikkert. Og heri viste den samme Peter ret, hvor megen Delikatesse han kan udfolde. Thi, medens han lod Fortidens store Kunstnere vederfares den strængeste Retfærdighed, har han været som en kjærlig, overbærende Fader for sine mindre Nulevende.

Greven og Peter! Naar „den ene sidder foran og den anden bag", er det det nydeligste og mest stilfulde Rococo-Par i Empirestil, man kan tænke sig. Mens Greven repræsenterer, er Peter huslig og sætter sin Stolthed i at være Balletteus bedste, Skuespillets næstbedste og Operaens trediebedste Chef. Højere kan man ikke naa — ved et Theater.

Prosit!

Saa meget Legem, som jeg har,
saa meget har jeg Sjæl,
og Mnnterhed har gjort den klar
ja, helt fra Haar til Hæl.
Den smiler i min Haand og Arm
i Hofteskaal, i Knæ og Tarm,
den lér helt til min lille Taa
med Tornen, aa, saa sorteblaa!

Og jeg lér! jeg lér og nyser!
O, du Kraft, der blev mig givet!
Denne Næse her, som lyser,
den er min! Af Lyst jeg gyser,
nyser! Gud velsigne Livet!

Helge Rode.

Et Raad til Helge Rode.

(skjønt ej, tør jeg formode,
helt efter Mandens Ho'de).
Hold op med Digt og Ode
paa denne her Methode!
Det kunde, gode Rode,
jo hænde, mange troede,
der kun var Krop og ikke Ho'ede!

Populære Folk XXX.

Ex-Direktørens Ex-Inspektør
og dog en brav Sporvejs-Direktør.

Hensigten helliger Midlet.

— Hør, Marie, hvor kan det være, at Fanny altid smører saa tyndt Smør paa Brødet?
— Aa, det er kun for at fedte sig ind hos Fruen!

En Minderune.

— Jeg synes, Du ser saa fornøjet ud, og Du kommer dog lige fra Begravelse? Det plejer ellers ikke at være morsomt.

— Nej, men Du kan tænke Dig, jeg har fundet en Gravsten derinde med gylden Skrift: „Herunder hviler Spisevært Madsens sidste Levninger!“

Viel Skrej —

Naar Rasmus Clausen talede
i Folkethingets Hjem
og overlegent halede
sit tyske (?) Sprichwort frem,
sad Folk i tavs Forundring og
sig selv det Spørgsmaal ga':
Hvor Fanden har han faaet al
den megen Lærdom fra?

Nu er den store Gaade løst,
han sel' har sagt, hvordan
af Visdoms Kilde han har øst
paa Brandes' Langeland.
En Lærer tvende Hundred' søde
Unger ga' Dada!
Nu véd vi da, hvor Rasmus har
sin megen Lærdom fra;

Naar En om Lærerne gjør gjældende: den Løn er snavs!
si'er Clausen: „Kom ej og fortæl,
at det er skidt med Lavs.
Min Lærer man et Sølvkors og
en Folkegave ga'!
Og det er netop ham jeg har
min megen Lærdom fra!"

Som baade mund- og pennerap
blev Rasmus Redaktør.
Han skriver med enhver om Kap,
saa let som han sig klør.
Hver kjøbenhavnsk Professor kan
s'mænd gjærne takke a',
om ogsaa Fanden sel' han har
sin megen Lærdom fra.

Vi er et oplyst Vælgerfolk,
vor Kundskab den er stor!
Hr. Rasmus, uden Brug af Tolk,
citerer et Par Ord.
Den franske Præsident har sagt:
„L'école danois est bra'!"
Gud véd, hvor Fanden han har faa't
sin megen Lærdom fra!

Hvis Rasmus vedbli'r med at rutte med sin Visdom, hænds
det meget let, at han til Slut
faar snakket rent sig læns.
Puk ønsker ganske ærligt, at
han ej en skjønne Da'
udbryde maa: „Hvor Fanden blev
den megen Lærdom a?"

Surt fortjent.

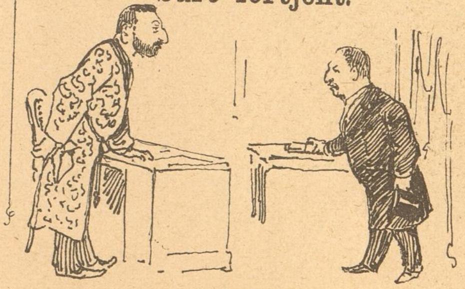

Personerne:
R. H., berømt Virtuos og frygtet Kritiker.
Prof. H., Kommitteret.

Prof. H. (kommer ind, lægger en Pakke fra sig og nærmer sig bukkende): Ærbødigste Tjener! Undskyld, hvis jeg forstyrrer.

R. H.: Ah, er det Dem, min kjære Professor. — Naa, hvad har De saa paa Hjerte?

Prof. H.: Jeg kommer for ærbødigst at bede Dem deltage i Konkurrencen om den ledige Violoncelplads i Kapellet.

R. H. (farer op): Aldrig, aldrig skal nogen faa mig paa den Vildmand mere. Tror De maaske, jeg er af den Slags, der kommer op ad Bagtrappen efter at være bleven smidt ned ad Hovedtrappen! Nej, man skulde have taget mig, den Gang jeg var til at faa. Nu er det for sent.

Prof. H.: Sig ikke det, ædle Samtidige!

R. H.: Tror De maaske, jeg vil øve mig forfra igjen? Jeg bliver syg ved Tanken om, hvordan jeg den Gang sled i det. Jeg øved mig som en Desparado, som en ægte Spanier. Mine Fingre bolnede op, saa jeg ikke kunde skrive i Aviserne.

Prof. H.: Forskrækkeligt! Og Verden stod endda?

R. H.: Ja, underlig nok! — Jeg øvede mig, saa der ikke fandtes en Rotte mere i min Faders Ejendom.

Prof. H.: De er jo en anden Orfeus!

R. H.: Endelig fik jeg lært „Den sidste Rose" med Variationer, og jeg spillede den, saa Vandet stod Tilhørerne i Øjnene. Kapelmesteren maatte bede mig holde op, for ellers vilde alle være druknede i et Hav af Taarer. Men den Konkurrence blev en uforglemmelig Vandgang for mig. Paa skammelig Vis blev jeg kasseret, —

Prof. H.: Ufatteligt!

R. H.: — og det af Kapelmesteren, der dog kom saa meget i min Faders berømte Kunstnerhjem. Af simpel Taknemmelighedsfølelse burde han jo have kvitteret for al den gode Middagsmad med at skaffe mig ind i Kapellet. Men det gjorde han ikke, og det tilgiver jeg ham aldrig, — aldrig, saa længe jeg har et Blad at skrive i.

Prof. H.: Maa det være mig tilladt at spørge, om De føler Dem tilfreds ved „Vort Land"?

R. H.: Nej tvertimod. Jeg, som er vant til at have min Næse i alting og til uden Hensyn at skrive, hvad der passer mig, kan ikke finde mig i Censurens Spændetrøje. Man retter, stryger og flaar i mine Artikler, saa alle mine ædle Følelser oprøres. Filisterne har

Borchsenius og Heine. Det er bekjendt nok, hvor vanskeligt det har været at faa rejst Heinrich Heine et Monument; baade i Tyskland og Amerika er det mislykkedes. Det er derfor en Ære for os, at det er sket her i vort lille Land. Monumentet er rejst i sidste Nummer af „Hver 8nde Dag“, hvor Hr. Borchsenius har leveret en vidunderlig Oversættelse af nogle Heineske Smaadigte. Men om Monumentet nu er „aere perenneum“, det vil sikkert vise sig i et kommende Nummer af „Dannebrog“. Kun saa meget tør vi sige: havde Heine selv levet, han havde aldrig glemt Borchsenius det.

Femøren.

Fem Øre pr. Visdomstime
Skal Lærerne rigere blive.
De hører Guldklokker kime,
Borgmestren i Rebet at hive.
Det regner med Sølv, det regner med Guld,
Af Femører faar de Posen fuld.

De sidder og tæller efter
Og blændes næsten af Glansen,
Stimulerer slumrende Kræfter
For at takke Borgmester Hansen,
Som skar dem en extra Madpose fuld
Af nyslagne Femører, blanke som Guld.

I Aanden skimter de Smavsen,
Hvortil de fem Øre kan føre,
I Rigsdagen Rasmus Claussen
Har talt for det døveste Øre.
For det er jo faktisk: Hvor han gaar i Vej,
Er der meget baade af Uldent og *Skrei.*

Et Raab om daarlige Tider
Staar ud over hele Landet,
I den skæreste Armod slider
Agrarerne jo blandt andet.
Kun Lærerne her lider ingen Nød:
De kan kjøbe sig extra for fem Øre Brød.

Trods de moderate Skrupler,
Som i Rigsdagen lod sig høre,
Kjøbenhavnske Lærere jubler
Ved Udsigten til de fem Øre,
Som efter Borgmesterens Forslags Besørgelse
Skal være dem Alderdomsforsørgelse.

klippet Samsons Løvemanke; men ve dem, naar hans Haar atter voxer ud!

Prof. H.: Det bliver frygteligt!

R. H.: Denne Tilstand tager for meget paa mig. Jeg er bange for, jeg bliver syg. Der er vist noget i Vejen med min Galde, den kan ikke faa sit naturlige Afløb. Jeg kunde have Lyst til at rejse for at samle Kræfter.

Prof. H.: De vilde sikkert gjøre Kunsten den største Tjeneste ved at forlade Vort Land.

R. H. (skjælmsk): De smigrer min Kunstnerforfængelighed for at lokke mig.

Prof. H.: De vilde være en Pryd for Kapellet, for De virker i saa høj Grad ved Deres Personlighed.

R. H. (afvisende): Spar Deres Veltalenhed. Jeg er urokkelig.

Prof. H. (fortvivlet): Raad mig dog i det mindste. Jeg besværger Dem, sig mig, hvem skal vi da tage?

R. H.: Spille-Mortensen. Det er min gode Ven, han generer sig ikke for at drikke en Bajer med mig.

Prof. H.: Tak, ædle Ven! — Maa jeg som et ringe Tegn paa min Taknemmelighed overrække Dem et livsvarigt Adgangskort til Forundringsstolen i det kgl. Theater.

R. H. (nedladende): Det var ikke mere, end jeg havde ventet.

Prof. H. (aabner Pakken): Ingen har som De forstaaet at gjøre sig elsket ved at skildre Theatrets Kunstnere. Mange „Kunstnerpar“ har med stille Henrykkelse læst Deres fine og taktfulde Interiører. De er den berømte Opfinder af „Dagens Visitkort“. De er med Rette en populær Mand, men det danske Folk véd næppe, hvor meget det skylder Dem. De er „Vort Land“s Stolthed, og Deres Ry er ikke for intet knyttet til „Dannebrog“. Maa det være mig tilladt at lægge denne Laurbærkrans om Deres Pande (bekranser ham).

R. H. (rørt): Endelig faar Dyden en Gang sin Belønning!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Fra Literaturens Overdrev.

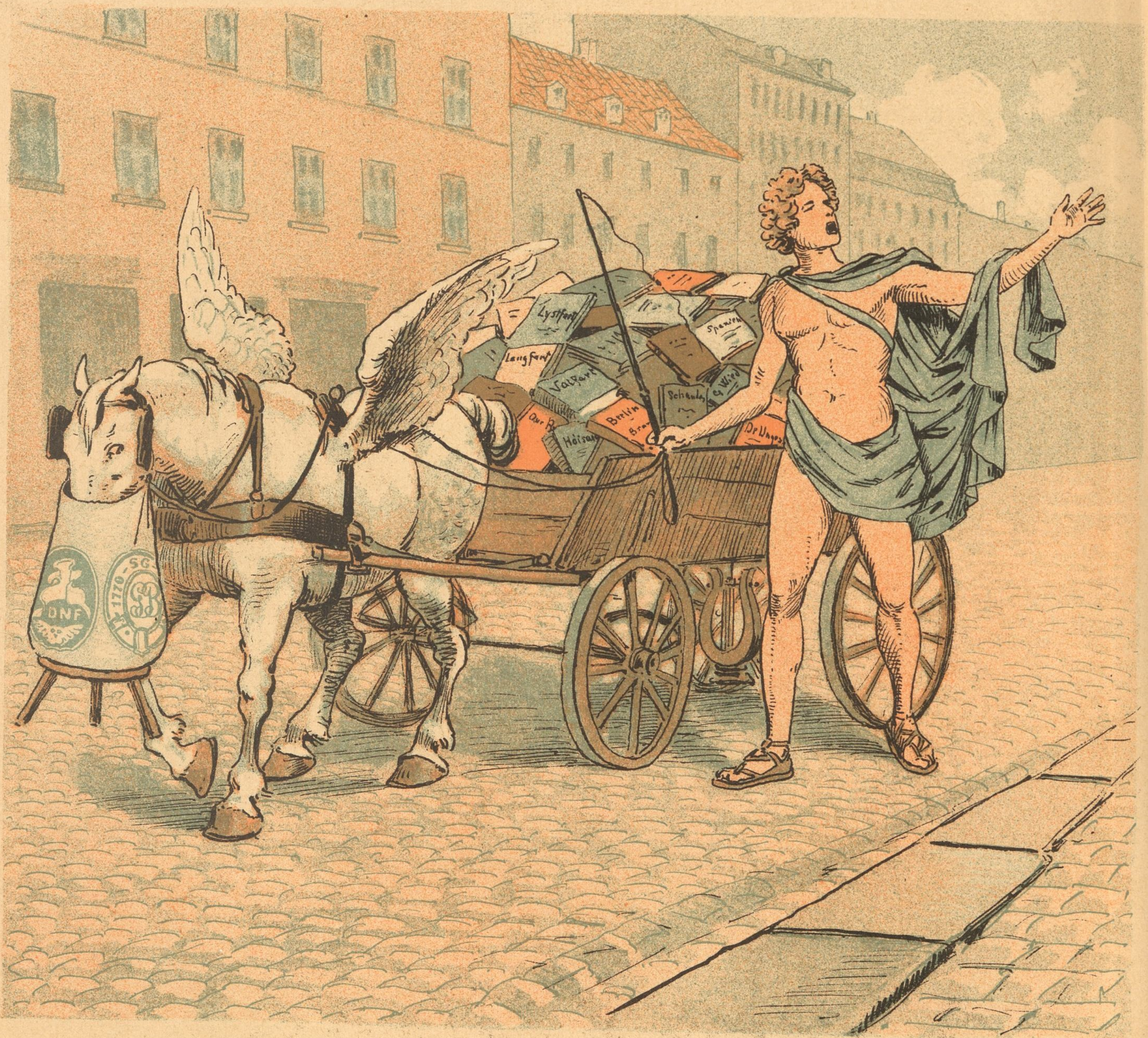

I Nordens Athen maa Apoll' sig ej genere,
Men kjøre om som Pranger og for Varen reklamere.

Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 22. November. Nr. 47.

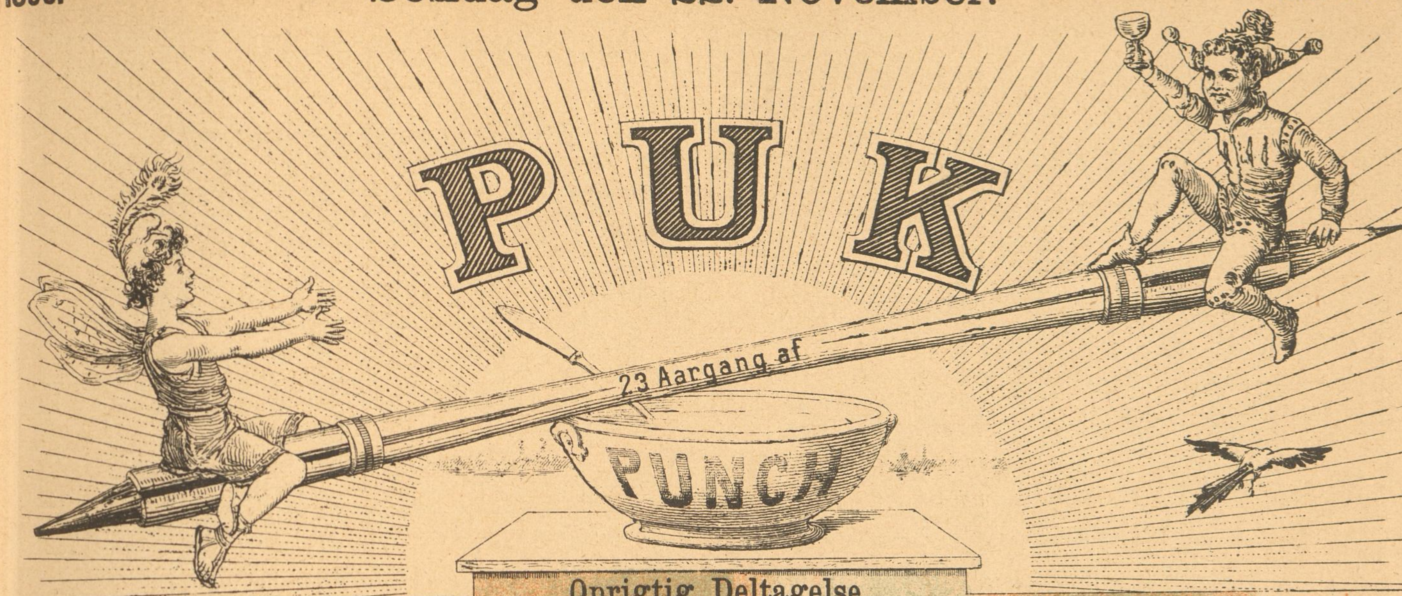

Oprigtig Deltagelse

— Ja, tænk Dem, paa min Tourné nu i Sverige spændte Studenterne en Aften Hestene fra min Vogn, da Koncerten var forbi!

— Nej virkelig, Stakkel! Saa maatte De altsaa gaa hjem til Fods?

Til Arbejd' —

Det er svært at reformere,
Naar man ej har Lyst dertil,
Nye Love koncipere,
Som man Fanden give vil.
Er man i „Reform-Partiet“,
Saa er den jo gruelig gal,
Naar man udi Visneriet
Ser sit bedste Ideal.

Derfor gaar man om og skumler,
Ser kun Verden Graat i Graat;
Høgsbro stille for sig mumler,
Klør sig under sin Kalot.
Raadløs sidder Generalen,
Stakkels lille Hage-Mand;
Peschscke grubler — ingen Alen
Til sin Væxt han lægge kan.

Noget maa og skal dog gjøres,
Helt man ej tør ligge brak,
Thi om Munden vil jo smøres
Dette Fandens Vælger-Pak.
Gamle Sager op maa graves,
Og ved Hjælp af lidt Fornuft
Kan det nok saadanne laves,
At det Hele bli'r — pst Luft!

En forsøgte saadan Lykken
Med den gamle „Alderdom“,
Med „Ulykken“ over Ryggen
Et Par andre glade kom;
Atter andre mere kække
Paa vor Grundlov kasted Blik —
Krabbe skuled' til de Frække,
Som i Bedene ham gik.

Liden Alf var dog den bedste
Med sin „Rets-Beskyttelse“,
Den han „laante“ af sin Næste
Til en fri Benyttelse —
Ej i Venstres Nomenclator
Findes mere Ordet: „Rov“,
Overalt hver Reformator
Efter Lyst kan — ta' sig Lov!

Familien Hansens Middagsbord.

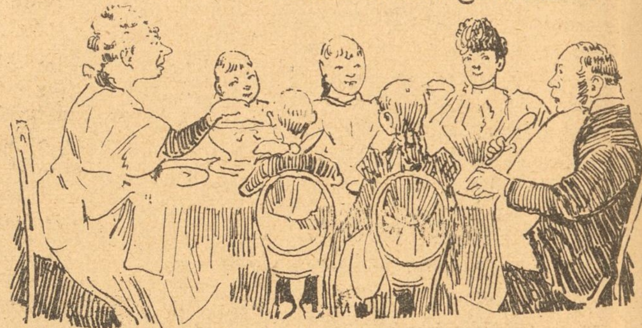

Hvorfor jeg sidder saadan og stirrer paa Dig? Sig hellere glor, det passer bedre til den højere Dannelsesanstalt, Du gjør dit Hjem til, hver Gang Du aabner din Mund. Det skal jeg sige Dig, da Du selv forlanger det — Elvira, Du bliver aldrig gift med de sorte Fingre, gaa ind og tag den bløde, sorte, brune af Petersens — jeg skal sige Dig det, skjønt Du véd, at jeg for Husfredens og Børnenes Skyld næsten aldrig siger noget, men tier og lider i Stilhed, som det jo blev Skik og Brug blandt os hvide Slavinder. Jeg gloer, som Du jo behager at udtrykke Dig, fordi jeg vilde bringe Skamrødmen frem, hvad der ogsaa lykkedes mig. Du siger, at det er de varme Kartoflers Skyld! Jeg lader mig ikke ophidse, men gaar rolig videre. Du giver dine Børn et slet Exempel. Hvordan er det, Du haandterer det Service, jeg fik efter min Moder, der ligger i sin tidlige Grav — lad være, Hansen, jeg véd, hvad Du vil sige, selv Graven er Dig ikke hellig— Véd Du virkelig ikke, at man i enhver anstændig Familie spiser med Gaflen i venstre Haand og skraber Saucen op paa Kjødet med Kniven i den højre? Det undrer mig sandelig ikke, at her aldrig kommer en Kat her i Huset. Havde jeg Katte forleden Lørdag? Jeg tror, sandt for Dyden — ak, hvor kan han have Respekt for Kunsten, naar han dorterer sin egen Hustru! Min musikalske Aftenunderholdning i veldædigt Øjemed, den kalder Du — naa — man kan da ved Gud ikke la'e Sven Ehlers være alene om at skrabe Penge ind til sin Broder og de andre spedalske. Hvad det iøvrigt skal blive til med disse vanføre, véd jeg ikke, de kan jo ikke faa en Forstander til Hospitalet, for hvem vil vel modtage den Hjobs-Post? Er Schøller ledig? Du skulde ikke haane en Mand, blot fordi han har været om sig og haft en Smule for meget

Esprit de Valdemar. Havde Du blot haft en lignende Enersji, saa havde jeg ikke siddet her, hvor jeg nu sidder. Det var godt det samme! Ja, Du Engel af en Mand. Du har Ret. Saa fik jeg Ro, det har jeg nu ikke et eneste Sekund. Jeg stopper dine Strømper og bagflikker dine Sko, laver Morgen-, Middags- og Aftensmad til Dig og 5 Børn — søde lille Adolf, min Gris, puds ikke din Næse i din Hagesmæk, men brug din Faders Serviet, den skal alligevel kasseres i Dag — og ligger vaagen hver Nat for at høre, naar Du kommer hjem fra dine Orgier. Glemmer jeg, at jeg skriver Bøger? Vil Du bebrejde mig, at jeg har holdt mit literære Talent oppe i mit prosaiske og forfladede Ægteskab? Du er en Tyran, men jeg skal ikke lade mig skræmme; Tale er Sølv, men Viden er Magt. Glemmer jeg, hvad det er, der er Guld? Du vil formodentlig sige, at jeg intet tjener; men, hvis er Skylden? Din, ene din! Havde Du, som jeg vilde, ladet Dig vælge ind i Thinget, da Venstre ikke kunde faa nogen bedre, saa havde din Kone nu været i Stand til at ernære sig selv og sine Børn og ladet dig sejle din egen Sø. Og saa havde vi sluppet for Thomas Krag og Gunnar Heiberg og Sigurd Kors-Jorsalfarer og hvad alle de Stænk og Flikker hedder. Men nu gaar Berner-Konventionen ikke igjennem, takket være de forslugne Provins-Redaktører, som lever af fremmede Folks Føljetoner og kun tænker paa deres egen Butik og Snask og blæser ad Bernina Konventionen, og takket være Agrarerne, som ingen Sans har for Kulturens Guldkorn, men kun for Mosekultur og Barner-Konventionen. Skal jeg trække Vejret! Tak, Du saa vist hellere, jeg holdt op! Jeg kan saamænd knapt aande, naar jeg tænker paa, hvad Du kunde være bleven til, hvis Du havde spist med Gaflen i venstre og taget Skeen i en anden Haand. Hvorfor slog Du ikke til, da Prof. Scharling tiggede og bad Dig om at blive Medredaktør af *Vort Land*? Du kunde da ogsaa rejse til England og blive borte og komme hjem igjen og blive skjældt ud af Scharling, fordi han var bleven stødt paa Manchesterne. Og kunde Du ikke være bleven Souschef, kunde Du da ved Gud have ladet Dig hyre som en Slags Underrobert og gaaet op ad pæne Folks Trapper og lagt dit Visitkort der. Nej, det er, som jeg siger: Du mangler Dannelse, Hansen. — Velbekomme!

Hvad Nyt fra Afrika?

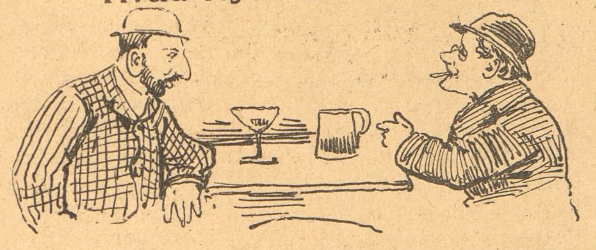

— Nu kan Italien da være glad ved at have faaet Fred med Habyssinien.

— Ja, den Sag blev da bilagt i Menelikhed!

Gammel eller ny Trafik?

Et Arvespørgsmaal.

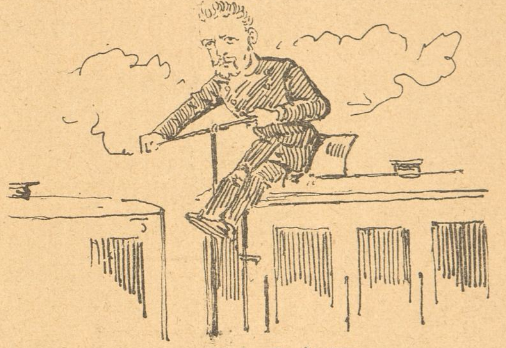

Mel.: *En Sextur.*

Hr. Hørring skal røgte Trafikens Tarv
Og løfte sin Forgængers tunge Arv,
Men gjøre det snildt,
Saa der ikke bli'er spildt
En Stump af Finanslovens Marv.
Fra Ingerslev fik han i Overdrag
At lægge fornuftige Overslag,
En halv Million
Til hver Station
Er lidt for stærkt et Tag.
Det samme siger Villars Lunn,
Som møder op i allen Stund
Hos Ferslew med en hvas Kritik
Af Ministeren og hans Trafik.
Han siger, at hvis Millionerne
Skal kjøres omkring til Stationerne,
Saa gaar det galt,
Thi ikke alt
Af Jernbanelaanet kan ventes betalt.

Kjøbenhavn skal ha'e en ny Banegaard,
Den gamle har faaet sit Banesaar,
Den ny er for Gods
Og ikke for os,
Som paa Ferieture gaar.
Den lægges ved Kallebods fyldte Strand,
Og Penge aldrig nok række kan,
Men gaar'en, saa gaar'en,
Og Godsbanegaarden
Af Hørring bli'er halet i Land.
Og, hvis herefter Villars Lunn
Mod ham holdt op at bruge Mund,
Han bygged Baner lige lukt
Ind i den Kjøge Bugt.
Men kjedeligt er det at faa Kritik
For hver en Smule lokal Trafik,
Hvor Pengene gaar,
Som Villars spaar,
Igjen paa Finansloven næste Aar.

Enhver salig --.

— Do ka' banne poa, a' ded æ som æ Præst sejer. Enten bliehr wi frælst eller osse kommer wi i Helvedes Svovlgryder.

— Je tror nu li'egodt, der maa wær' en gylden Middelvej.

Lidelsesfælle.

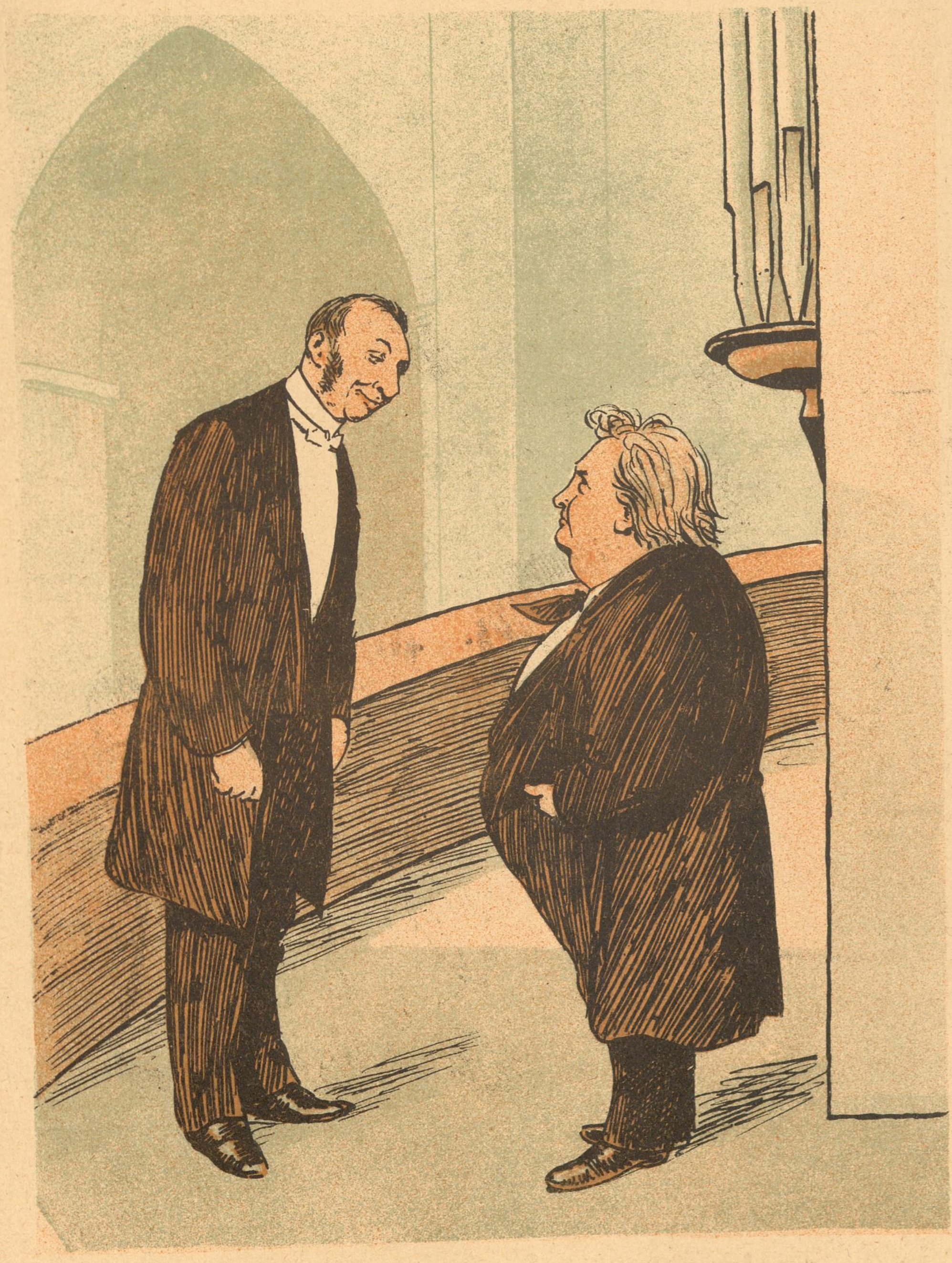

Organisten: — Det var mig virkelig højst ubehageligt, at Kirkebudet gav mig Signalet for tidlig. Dér maatte jeg sidde og præludere i 5 Minuter, inden Bruden kom. Véd De, hvad det vil sige, at skulle „finde paa“ i 5 Minuter?

Klokkeren: — Nej; men jeg véd, hvad det vil sige, at høre paa det.

Octavius og P. G. C.

Duet i Bellmansk Stil.

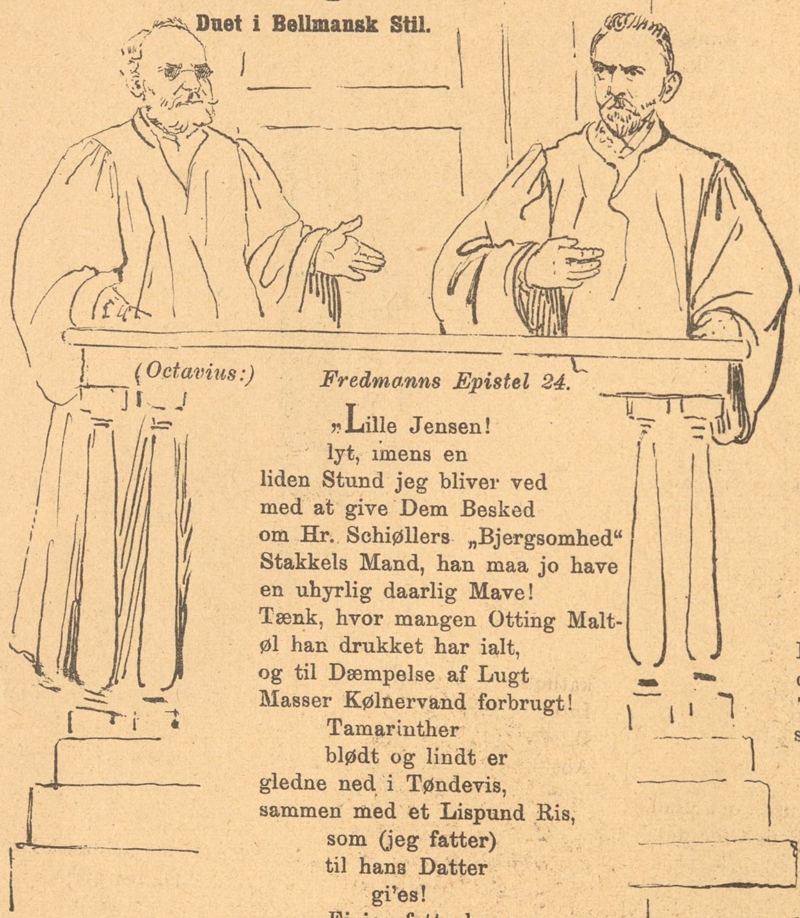

(Octavius:) *Fredmanns Epistel 24.*

„Lille Jensen!
lyt, imens en
liden Stund jeg bliver ved
med at give Dem Besked
om Hr. Schiøllers „Bjergsomhed"
Stakkels Mand, han maa jo have
en uhyrlig daarlig Mave!
Tænk, hvor mangen Otting Malt-
øl han drukket har ialt,
og til Dæmpelse af Lugt
Masser Kølnervand forbrugt!
Tamarinther
blødt og lindt er
gledne ned i Tøndevis,
sammen med et Lispund Ris,
som (jeg fatter)
til hans Datter
gi'es!
Ej jeg fatte kan,
Staten han erstatter
ej, hvad han erstatte kan!"

(P. G. C.:) „Lille Hansen,
lille Hansen!
har De aldrig hørt det før?
Schiøller var i Halsen tør!
Maltet Øl gi'er godt Humør!
Pilsner Øl han aldrig smager,
næppe nok en Tuborg Lager!
Han led af Forstoppelse,
trængte til Opstroppelse.
Ikke for det bare Grin
tog han Masser Medicin!"

(Octavius:) „Lille Jensen!
det kan hænds, en
mindre Synder i en Ruf
i Arresten bli'r med Puf
regaleret,
Malt-trakteret!
Uf!
Schiøller, Pinedød!
sikkert blev kureret,
hvis han kom paa Vand og Brød!

Fredmanns Sång Nr. 42.

Høj'steret saa Dommen fældte
over Lautrups Skriveri.
Trods han Schiøller fælt udskjældte,
slipper han dog fri •
for at bli' puttet
paa Ho'det i Hullet.
Ned faar han pruttet
det halve af Guldet!
Vel talt! Octavius!
For de 2 Hundred' Krus
kan Du og Lautrup drikke jer en Maltølrus!

Tiltalende Udtryk.

Uddrag af et Værk om dansk Argot og Slang.

Ejendommeligt for Tiltalen i Butikssproget er dens slebne, indsmigrende Form, i hvilken Henseende ingen Standsforskjel kjendes. Enten den Indtrædende er Kammerjunker. Natmissionær, Lehnsgrevinde eller Rejekone, lyder Tiltalen altid: „Hvad ønsker den Herre eller den Dame?" Dette er et nivellerende Princip: Bliver Lehnsgrevinden fornærmet, bliver Rejekonen til Gjengjæld smigret — det gaar lige op.

I Kontorsproget er Tiltaleformerne allerede mindre slebne. Her gjøres nogen Standsforskjel, og i ethvert Fald finder Tiltalen her først Sted, naar den Indtrædende har sagt sit første Ord. Men, medens den Velklædte saa faar en Slags underjordisk Knurren at høre, som kan udtydes efter Behag, indskrænkes Tiltalen til den mindre Velklædte sig enten til et langt, foragteligt Blik eller et lille hastigt: „Hold Kjæft!"

Paa et Trin længere nede i Høfligheden staar Tiltalen i Politi-, Under- og Overrets-Sproget. Her holdes Kraftudtrykkene ikke indenfor nogen som helst Skranke, og de Tiltalte gaar som oftest slagne derfra.

De ejendommeligste Former for Tiltalen findes dog i Højesterets-Sproget. Den højeste Dannelse findes her ved Siden af den højeste Uhøflighed. Naar man hører dette Sprog, kommer man til at tænke paa Bageren, der ælter forskjellige Slags Dejg sammen, blød og grov, sød og sur, før Processen i Ovnen begynder. Ligesom Bageren Dejgen, ælter Advokaterne den Tiltalte, snart blidt klappende, snart grovt smeldende, snart overdrysser de ham med Sukker og snart med Peber — alt ved Hjælp af fine eller grove Sigtelser. Og under hele denne Behandling bliver den Tiltalte snart rød, snart hvid og snart sort, alt eftersom han klappes, klapses eller brændes, og han gaar altid derfra med en underlig Fornemmelse af at være en højtagtet Usling eller en hæderværdig Bandit.

Som passende Inskription over Højesterets Skranke foreslaar vi her efter det gamle Sprichwort:

Summum jus, summa injuria.

Det er udlagt: *For Højesteret skældes der højest ud.*

„Den gamle Have"

Puk, hvis Formaal det er, at bringe Lys i alle dunkle Gaader, foretog sig forleden en Sviptur ud til den ikke ubekjendte gamle Have. Han traf derude en gammel Havemand, som midt i den flot anlagte Gade var i Færd med at luge Ukrudt op mellem Brostenene. Han saa meget nedbøjet ud.

Puk. Med Forlov, er dette den gamle Have?

Havemand. Have? Det er ingen Have, det er en Gade, kan De vel se.

P. Jeg vil nødig fornærme Dem, Kjære. Lad os da sige, det er en Hall-Have. Hvad vil De før Resten kalde Gaden, naar den bliver færdig?

H. Inte no'et.

P. Integade? Ah! maaske som en Slags Erindring om, at Opdagelsen skete fra Integade. De kunde jo for Resten ogsaa kalde den Klammeri-Vejen eller Myntergade eller Rævegade eller Gaasegade. Nej hør, hvad siger De til Bjælkes Allé, saa kunde De jo kalde hele Kvarteret for Brædtland, hvad?

H. Aa, lad mig være fri for Deres Vittigheder.

P. Guth Mand, jeg skal forsøge, om jeg kan lade være. Jeg ser, De er i daarligt Humør. Maaske har De igjen et Anfald af disse slemme Kneb. Betro Dem til mig, jeg har ogsaa et godt Hjærte for mine Medmennesker. Er der onde Mennesker, der gjør Dem Fortræd?

H. Aa, det er den Snedker.

P. Ham, der har lavet Dem alle de Huse, den Rad. Og saa vil han maaske oven i Kjøbet have Penge for det?

H. Han har ikke fire Skilling til Gode. Er der nogen, der har noget til Gode, er det mig.

P. Det tvivler jeg ikke om. De har uden Tvivl alle hans Ejendele og ham selv med til Gode eller rettere til Bedste.

H. Men lad ham komme en Gang til, saa lader jeg ham arrestere for Pengeafpresning. Min Tid er for kostbar til det evige Pindehuggeri med den Snedker. Tid er Penge.

P. Ah! nu forstaar jeg pludselig, hvordan De egentlig har klaret den med ham. Penge har han ikke faaet, men derimod Tid, Masser af Tid; men da Tid er Penge, er De selvfølgelig kvit.

H. Javel er vi det. Og gjør mig saa den Tjeneste, at skrive i Deres Blad, om vi saa snart kan blive fri for mere Vrøvl om den gamle Have. Det er blevet en hel Sygdom.

Det lovede *Puk*, idet han tog Afsked med den gamle Hædersmand, saa meget villigere, som han ogsaa selv havde nok, og hans Bøn er derfor:

Skriv en Recept mod den Have-Syge.

Bøger,

sendte „Puk"s Redaktion.

S. Obstfelder: „Korset".
En ravnorsk Bog; dog er det ikke alt Rav, der skinner. Udtales almindeligvis Kórset, hvilket er fejlagtigt, thi den hedder Korsèt. Den handler nemlig om en ung Dame, hvis Liv er meget trangt.

M. Malling: „Eremitage-Idyllen".
En klog Kone har skrevet en klog Bog for en klog Forlægger.

K. Gjellerup: „Møllen".
Det er derimod tvivlsomt om denne Bog er Vand paa dens Forlæggers Mølle, selv om Titelbladet borger for, at der er Lys paa Møllen.

Cawling: „Fra Amerika".
Et talentfuldt Stykke Reportage, hvis Højde er en Skyskrabers, men hvis Dybde kun kan maales med Atlanterhavets — altsaa 3000 Mile. Forlæggeren har besørget Omkostningerne, Forfatteren . . . .

Joh. Jørgensen: „Beuron".
Udtales efter Behag: Bøvron, Be-uron, Byron, Bajren, Bævren. Forfatteren til denne Bog er bleven ganske katholsk; man har kaldt Bogen for det rene Skaberi. Intet er rigtigere: den giver et nøgternt og ædrueligt Billede af en Forfatter, der skifter Livssyn: forlader Absinthen og slaar sig paa Benedictineren. *Distinguendum est! D. O. M!*

V. Østergaard: „Med Trækfuglene".
En prægtig Bog, der indeholder Perler af dansk Lyrik. Særligt bør fremhæves de to lyriske Digte: „Flyv, Fugl, flyv osv." og „Storken flyver fra Bondens Tag!".

„Cordts Søn" af Forf. til „Den gamle Stue".
Minder om „Balders Død", der ligeledes er skrevet af en berømt, anonym Forfatter.

S. Bauditz: „Hjortholm".
En hyggelig Bog, intet mere. Adskiller sig fra Edv. Brandes Bøger ved, at den bliver kjøbt.

H. Martensen-Larsen: „Doktordisputats".
Lidt af Martensen, mere af Hansen-Petersen-Larsen!

PUK's Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Paa Værkstedet.

Vor Grundlov snart er en gammel Knægt,
Dens Lærreds Buxer og Vadmels Trøje
Af Venstres nyreformérte Slægt
Skal vendes, lappes og efterses nøje.

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 29. November. Nr. 48.

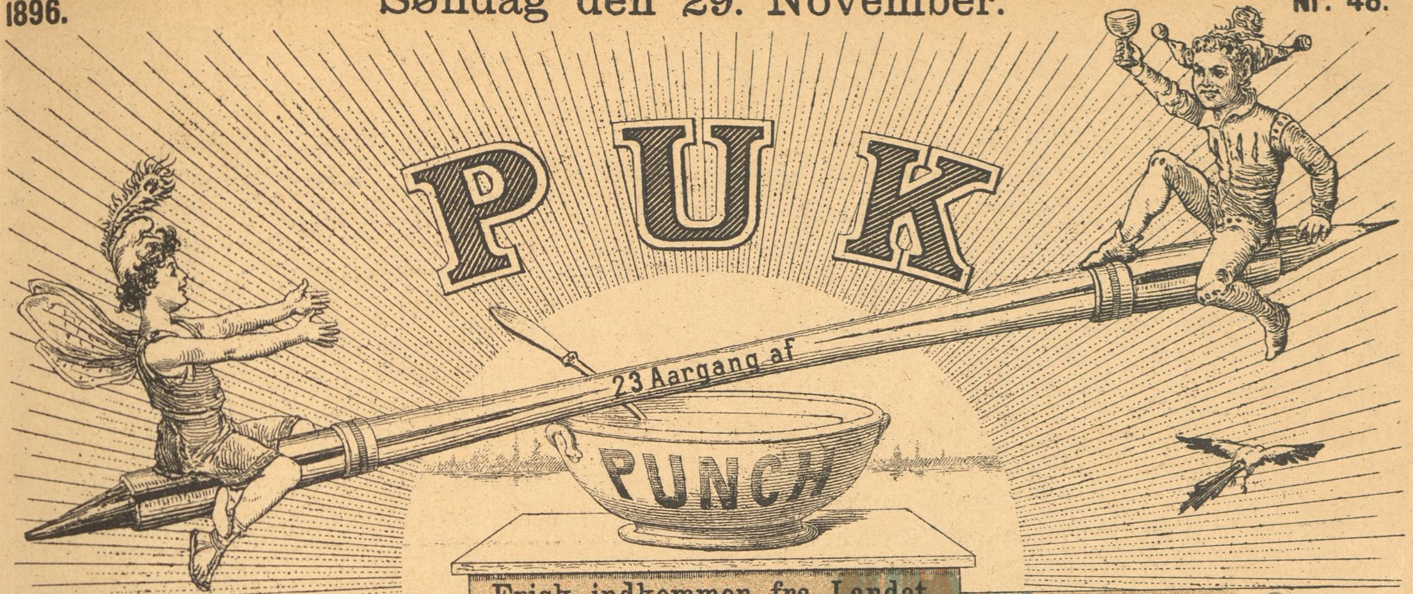

Frisk indkommen fra Landet.

— Naa, Maren! var Du saa i Frue Kirke, som jeg raadede Dig til?
— Jo, Tak, det var jeg da rigtignok!
— Naa, saa' Du saa de 12 Apostle?
— Næ — jeg kom for sent, de var gaaet!

Militarister.

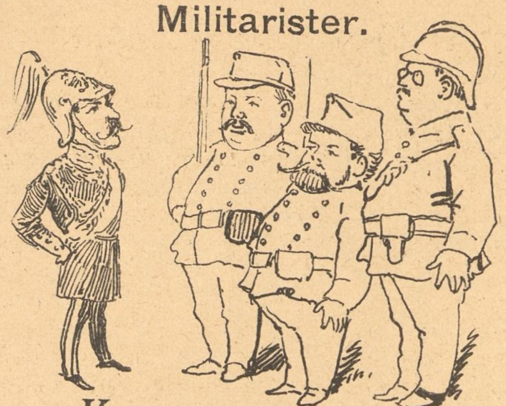

Kejseren i Germaniens Land
Han er en saare vittig Mand,
Han tør sige, hvad han vil,
Skjønt der jo nok er en Rigsdag til;
Saadan han nys for de Militære
Præked' en meget morsom Lære:
„Hver Gang Civilister I klø'r,
Sørg saa for, at til Gavns de dø'r."

Lærer Klausen i Danmarks Land
Han er nu ingen vittig Mand,
Men, han kan sige, hvad han vil,
For det har vi jo Rigsdagen til.
Ikke just at han savner Modet,
Men han har nu faaet i Blodet
For det Militære en Skræk,
Derfor raaber han altid: „Væk!"

Ser han en Militærperson,
Bare en Borger med sin Kanon,
Føler han strax sig helt kaput,
Som var han allerede skudt.
Og med en Røst, saa hul af Bævelse,
Fordrer han dette Korps Ophævelse:
Borgere med Vaaben i Byen
Er for ham et modbydeligt Syn.

Skræder Holm er en tapper Mand,
Som vil forsvare sit Fædreland,
Men, bære Bøsse og gaa i Geled,
Det vil han aldrig i Evighed.
Skyde paa andre — plat umuligt!
Skydes selv — føj, det var jo gruligt!
Slaas, som sagt, har han intet imod,
Naar der bare kan undgaas Blod.

Adler er heller intet Drog,
Naar det kniber for Dannebrog.
Som Soldat han til Sprøjten kom,
Lærte højre og venstre om,
Blev forfremmet til (hvilken Højde!)
Fører for en elendig Sprøjte,
Og i denne Stilling saagu
Underlig nok han er endnu.

Vor eneste uforanderlige Forfatning.

(Uddrag af „Vor Forfatnings Historie", Kjøbenhavn 1925.)

... Efter at der saaledes ved Grundlovsændringen af 1900 var rammet en forsvarlig Pæl gjennem Provisoriet, var det ikke mere end billigt, at det overdroges den Mand, der havde fældet Dragen, at danne det nye Ministerium. Saaledes fik vi Ministeriet Christoffer Hage, der iøvrigt bestod af Nielsen-Tapdrup (Marineminister), Rasmus Clausen (Udenrigsminister), Alfr. Christensen (Landbrugsminister), Hørup (Justitsminister), Henning Jensen (Kultusminister), Jens Busk (Krigsminister) og Wiinblad (Finansminister). Rolige Forhold oprandt og mange vigtige Reformer udstedtes, saasom Meterloven, Kontorholdsloven og Brødpengeloven. Regeringen var stærk ved Bevidstheden om, at Konflikter for Fremtiden var umulige, takket være det lille Tryllemiddel: „den midlertidige", som var puttet ind i Grundloven. Kun Justitsminister Hørup bevarede sit uforanderlige ironiske Smil, men ham brød ingen sig om.

Da skete det pludselig i Foraaret 1904, at „den midlertidige" blev forkastet i Landsthinget, hvor den kongevalgte Lars Dinesen i længere Tid i det Skjulte havde rejst en kraftig Opposition. Regeringens Uro og Bestyrtelse over denne uforudsete Begivenhed var ubeskrivelig. „Hvad nu? hvad nu?" spurgte man i et Væk hinanden, og Ministerraad blev holdt paa Ministerraad uden at man kunde finde paa Raad. Sidste Gang man samledes var Natten til den 1ste April, og da skulde Beslutning tages. Det blev en af de mærkeligste Forhandlinger, vort Forfatningsliv kjender. Hage holdt paa, at man skulde bøje sig og takke af, medens alle de andre holdt paa noget andet, de vidste blot ikke hvad. Kun Justitsminister Hørup sad for sig selv i en Krog og hørte til med sit evig ironiske Smil. Her kommer nu det berømte dramatiske Optrin, som Forhandlingsprotokollen beskriver saaledes:

Hage. Hør, Justitsminister, hvorfor sidder De dog der og tværer. Lad os ogsaa en Gang høre Deres Mening.

Hørup. Min Mening er, at det er en ualmindelig tarvelig Grundlov, vi har faaet.

Hage. Saa mener De det? Men giv os i det mindste et Raad. Skal vi gaa af eller blive eller hvad skal vi?

Hørup. Hvis I blot vil lade være at jadske saadan,

skal jeg sige Jer min Mening. Det, vi nu skal gjøre, er noget, jeg allerede forudsagde i November 1896, uden at I den Gang vilde høre mig. Hvad jeg sagde, var dette: Den eneste mulige forfatningsmæssige Politik her i Landet for en hvilken som helst Regering, den hedde Estrup eller Hage, er — Provisoriet. Derfor, mine Herrer, lader os overholde Landets fortidige, nærværende og fremtidige Forfatning — det kongelig danske Provisorium!

Med disse Ord trak han op af Lommen et fuldt færdigt Provisorium og kastede det paa Bordet med spottende Grin. En ubeskrivelig Larm opstod; Ministrene lo og skreg og klappede i Hænderne. Og pludselig styrtede de sig over Provisoriet, idet de formelig sloges om at komme til at underskrive.

Den næste Dag var der et voldsomt Røre i Byen. Store Skarer bølgede hele Aftenen gjennem de festlig illuminerede Gader. Stærkest var Trængslen foran *Politikens* Vinduer, fra hvilke Hs. Excellence Hørup i en silde Nattetime holdt en aandfuld Tale, der endte med de Ord: Leve Provisoriet! vor eneste gyldige, evig uforanderlige, retskraftige Forfatning!

Tycho Brahes Klage.

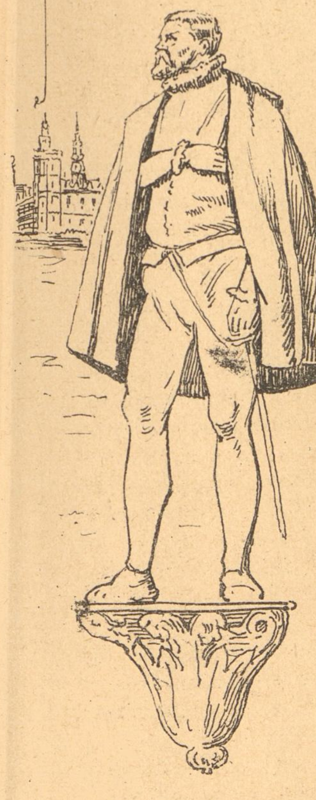

Solen sank bag Høj og Lund,
man kan inte mere se 'en,
hen i Mørket hviler Hveen,
lige midt i Øresund.
Tyge Brahes Gjenfærd staar
i Uranjenborgs Ruiner,
kæmpemæssig frem han triner,
højst uhyggeligt han griner,
tankefuld med dæmpet Sorg.

Og han siger: „O. vort Land,
sig mig dog, hvad var min Brøde,
at Du gav Forlov og Skjøde
et Hotel paa denne Strand!
Faar I Danske dog ej nok?
— Wiwel, Fønix, Metropolen,
Fanø. Skodsborg, Monopolen!
Ta's fra Stjærnerne og Solen
nu den sidste Murstensbrok?

Hvor jeg fulgte Stjærners Gang
i de lange, tavse Nætter,
skal serveres kolde Retter
i en Café-Restaurant.
Tuborg Pilsner paa den Muld,
hvor jeg skimted' *Nova-Stella*,
Bras og Dunst af Frikadella." —
Gode Gud, det er et Held, a'
Tyges Næse er af Guld.

Er Bødiste her re Dagtør?

Hve di være, saa vend Lig at aabene derres Spjalter for mig for en Kortbemærkning, om ded sko Lelaag Faarslag som nydelig har vaaren te be Hanling, i folke Tinghed og er sænned tillands, Tinghed for at se va di hvil sie tilet. Ded sku blaat være Lit som jæg vil Bemærke jæ hved at risdavs Mændene altid Faar, Puk og saa ka di jo læsse vad jæ sier! min mening er, Nemlig at jæ Mener at jæg tøkges got om Noet og daali om Møjet? man sgul Sparre noet mere, Paa kronerne sgul man, og inte Have vaaren saa ge Svint te at Faa laaven ved Taget. Jæ mener at jæg Mener at di dejne haret Got nog i Faarvejen, ja møjet for got har di! di haret jo Bajer en hvi hus Men ded var, rime Ligere at Knappe dom noet Mere a: ded gik jo dov so got medet før mæ aa gjørre derres em Beder, og ind Tækter mindre vær gang der var læj Lighed tilet og de ka der tit bliè; Mæj synnes di kunne gørres te anden lærer, all Sammel saa ku Lannet Spare manne penne for saa skull di nøjs mæ boligen for end uh Gift; og saa hva Di fri for at Givte sej, hva di — og hvi kunn Nøjes mæ at gie Dem mindre løn, og hal brænde ku hvi, og saa fik hvi ikk alle di qvinder og børen at fylde æde i; for ded blir dov vos alli Gevel der kommer til at føde dom, for konerne ka nu sjællen føde deres børen Sæl. Lærerne Faar, børen nog at Læsse, med Al lige Hvel. Jæ ku lie at der kom none par Giraffer som gav vos Laag til Sæl at sætte dejnene af naar Ens tid vi itt ku li dom, og saa at di Ingen pen Sjon fig, for derved ku staden Spare Møjet. eller aasse a di blaat skull Kunst itueres for en Maane Adgangen! Og hva ska hvi aasse med De mæjen lær Dom, Dansker Ne er et møjet, op Lyst folk vad løsning og skrevning, an Belanger va ska hvi mæ Mere lær Dom for. Er der aasse noen i Mellem der vil lærre Mere en dejnene ka lære Dom, saa ka Di gaa i Frisko eller Højsko Le! kan di ded er nu Min mening. Nu er jo Faarslagen gaaen, i lans Tinghet eret og de hvil hvel nog Knive for dom der Inde at Hitte ud af di mange par Giraffer, for di er got sat sammel er di, saa jæg der ælles er Got, Lært naar jæ Sæl ska siet daali, ka hitte Rede i dom sæl. Viis nu lans Tinghed Bær, sej rejti ad, saa sku di gjørre ved Faar, Slaget lisom folk Tinghed har Gjord ved Laavfaar Slaget om bonus te di skolelærer der var noen Daarlige liv saa di ikk ku komme i liv Renten. Ded var ska Venius som Vært, aar kom mæ den bonuslaag, men se om ikke folk Tinghed lae den Væg, vær gang saa di fik en Lang næse alle Sammel! ham vi nu har kom aasse En Gang mæen men den fig samme kon fægt og Siden har han ikke Toret komme mæen. Saadan mener jæ Nu at di skull gørre med Skolejaar Slaget.

derres højt Ærrede

hus Man mæ To kjør og 1 faar.

Regnekunst.

— Kan De nu sige mig, hvor meget er 10 til 2?
— Det er naturligvis 12!
— Nej, det er s'gu 5 til hver!

Ganske naturlig.

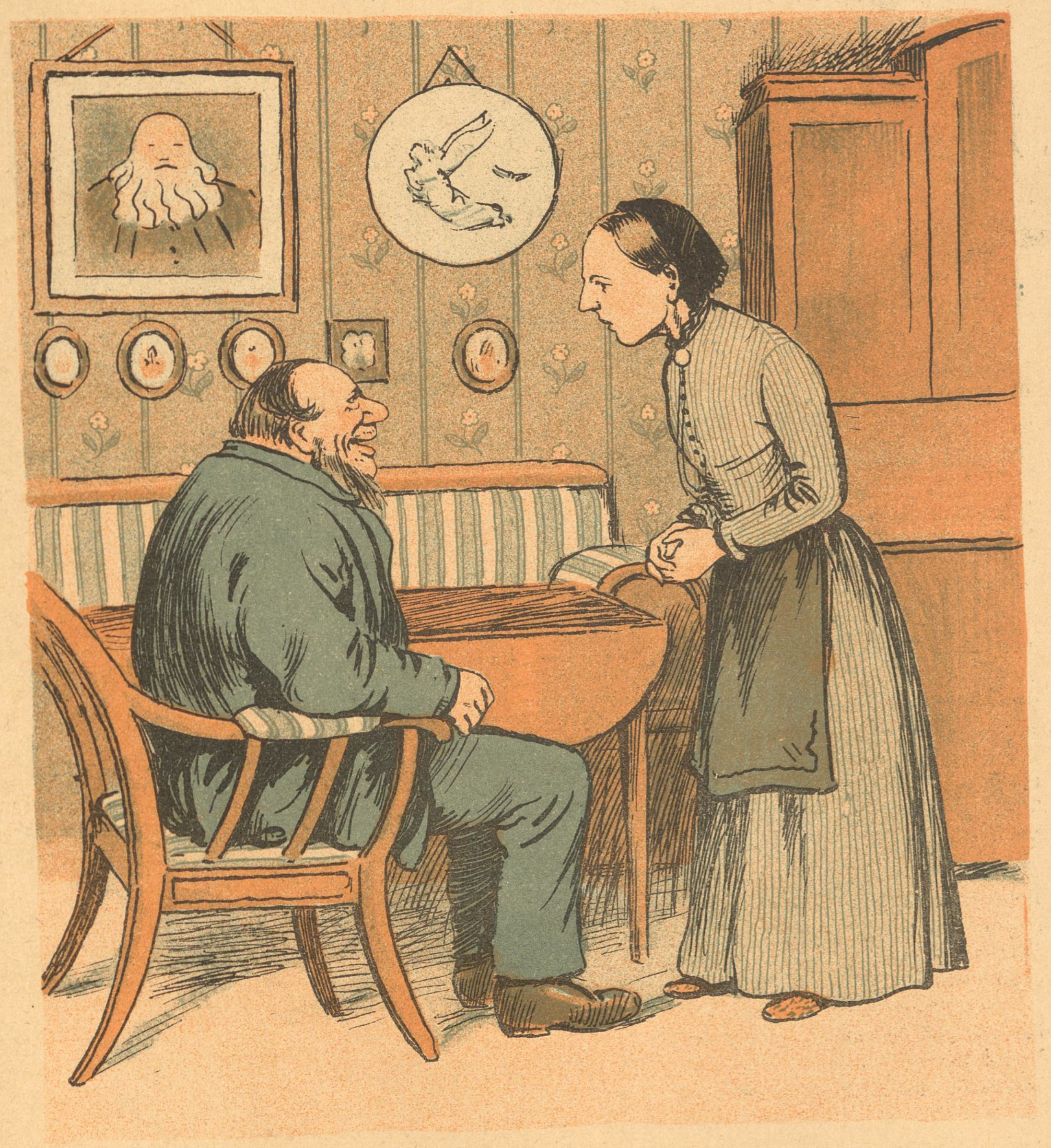

— Hvad maa jeg byde Dem, Niels Olsen? En Sodavand?
— Jei sier saa mange Tak, Frue; den er saa gu at ræve a.

Familietvist.

Manden og Konen satte sig ned
og talte i Fryd og Gammen.
Manden var rød og Wiinblad han hed,
Venstre det hed Madammen.
Hun ha'de faa't en Unge fornylig,
som Wiinblad fandt var rent ud afskylig.
Saadan en Skifting hued ham ikke,
han den sendte skjæve Blikke!

Med Brask og Bram man skal ha' det døbt,
Hage det bar til Daaben.
Ømt det i Talemaader blev svøbt,
Krabbe han skjænked' Kaaben.
„Grundlovsforandring“ ga' man det Navn a'.
Saadan et Barn man vented' sig Gavn a'!
Til Landets Fromme man fromme Ønsker
for dette Barn udpønsker.

Krabbe sa'e: „Sikken sødt, lille Nor!
gid det maa rigtig trives!“
Wiinblad opfordred' til Barnemord,
grumt skulde det aflives.
„Er vor Grundlov ej ubeskaaren
lige saa god den altid har vaaren?“
Derfor han vilde ej kjendes ved 'en,
kaldte den for „Grundlovsfreden“!

At han om Barnets Far véd Besked,
vil Wiinblad ikke døige.
Og med mistænksom Opmærksomhed
vil han det stedse følge.
Hvis det kreperer, kan han formildes,
ellers han strax fra Konen vil skilles!
At han er Mand i Huset, i Tide
vil han la'e hende vide.

Barnet i Udvalg er nu sendt hen,
det skal den Smaa opamme.
Men, hvis det i sin Mo'er gik igjen,
var det vist godt det samme.
Thi, trods den snakkesalige Hage,
bliver det sikkert alle sine Dage
elsket af faa og agtet af færre:
En Forandring til det værre!

„Fram“.

Puk havde anmodet sin *sociale* Medarbejder om at anmelde *„Fram over Polarhavet“*, og Resultatet var følgende:

Det kan vist blive en meget ordentlig Bog, saadan efter mine Begreber. Men den har jo no'en væmmelige Trykfejl; hele Vejen igjennem staar der **F**ram i Stedet for **P**ram, nemlig angaaendes den Pram, som a' Nansen laa og sejlede oppe i Ishavet med.

Det maa ha'e været en gemytlig Fyr, ham Nansen, men Svend helt igjennem. Saa snart som a' Sverdrup og de andre Styrmænd satte sig ved en Sjavs eller en 66 i Kahytten, saa var s'gu Nansen der og tog dem paa Kornet med sin Fotografikasse, og nu maa de vær saa artig finde sig i, at de er bleven trykt a'.

Men der kan man ligegodt se, at Folk ogsaa kan spille Kort ved Nordlys. Nu er dét bevist ved Expeditionen med Prammen, og det synes jeg er mere væsentlig, end som a' de jo inte fandt Nordpolen. Der er natyrligvis ingen; det er nu min Mening.

Mælkemangelen.

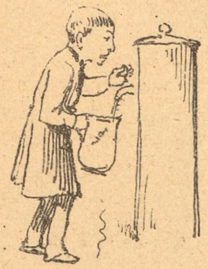

Den gode, danske Mælk er flydt
Fra Kongens Kjøbenhavn,
Og de, som daglig den har nydt,
Er ved at dø af Savn.
Nu kiler de paa Vandet,
Men Vandet er saa vandet
Og smager saa forbandet
Af ingen Verdens Ting.

Nu kan i Danmarks Hovedstad
Ikke man faa sin Mælkemad,
Faar man et lille Stænk fra Fad,
Saa maa man være glad.

De spæde Pattebørn gi'er Hals
Med Skraal i vilden Sky,
Fordi ej Børnemælk til Fals
Er i vor gode By.
De, som er øvet godt i
At skjænke rask og flot i
Af Kjælder-Mælketoddy,
Faar tørre Snapse kun.
Rundt i den hele Hovedstad
Ingen kan faa sin Mælkemad,
En Gryde af sveden Vælling fuld
Blev vejet op med Guld.

De Mælkekuske har bestemt
At skumme Fløden selv,
Men de har glemt, at det er slemt,
At Mælkens hvide Elv
Gaar ind i andre Lejer,
Saa, før de vinder Sejer
Og klarer deres Grejer,
Er Kassen løbet tom.
Mens man i Danmarks Hovedstad
Ikke faar Spor af Mælkemad,
Maa selv den kjækkeste Mælkedreng
Gaa sulten i sin Seng.

Bøger,

der kunde være sendte „Puk"s Redaktion.

H. Pontoppidan: „Højsang".
Pontoppidan er ikke saa gal endda; hans Bog heller ikke.

Thomas P. Krag: „Adda Wilde".
Er det inte vakkert, Gutten min, slig de store Nordmænds Bøger gaar av iblandt de smaa Danske? 2det Oplaget! Den Bog er nok Guld værd, — det var „Kobberslangen" inte.

A. Gnudtzmann: „Idealister".
Skildrer mærkeligt nok ikke trende af „Vort Land"s ypperste Medarbejdere: Jeanjean, R. H. og Swift.

H. F. Ewald: „Liden Kirsten".
Den yndede Forfatter af historiske Romaner har paany udsendt en Bog, noget, der som bekjendt skér yderst sjældent. Desforuden bærer Titelbladet med Rette Adjektivet: Liden. Bogen naar nemlig ikke tilnærmelsesvis op mod Forfatterens ellers normerede 1000 Sider.

Carl Ewald: „Børnekorstoget".
Derimod kommer Sønnen med ringe Respekt for Faderens Fodspor med sin anden Bog i Løbet af to Maaneder. Denne Gang, hvor han henvender til „den modnere Ungdom", optræder Forfatteren mod Sædvane med Navns Nævnelse. Mon han kun ønsker at være anonym overfor Voxne?

Pressens Almanak, „Danmark".
Bladene har sagt om denne Kalender, at den „indeholder alt". Det turde være et diskret Vink til Hr. Frants von Jessen om, at Bogen altsaa er overflødig næste Aar.

Lars Danske.

I alle de danske Lande.
der skiftes saa ofte om,
men Lars havde aaben Pande.
hver Gang til det ny han kom.

En Ørn er hans bedste Mærke,
paa Brystet staar Korsets Tegn,
i Skjold har han Pligterne stærke,
— saa vidt er der intet i Vej'n.

Naar Mænd han kasted' sin Handske,
opslog han sin Ridderhjælm,
man saa', at det var Lars Dinesen,
og ingen formummet Skælm.

Nu vil som Agrar han fægte,
dem ofrer han Vaaben og Navn,
de véd, at hans Aand er den ægte
Og tager ham straks i Favn.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Balance i Tingene.

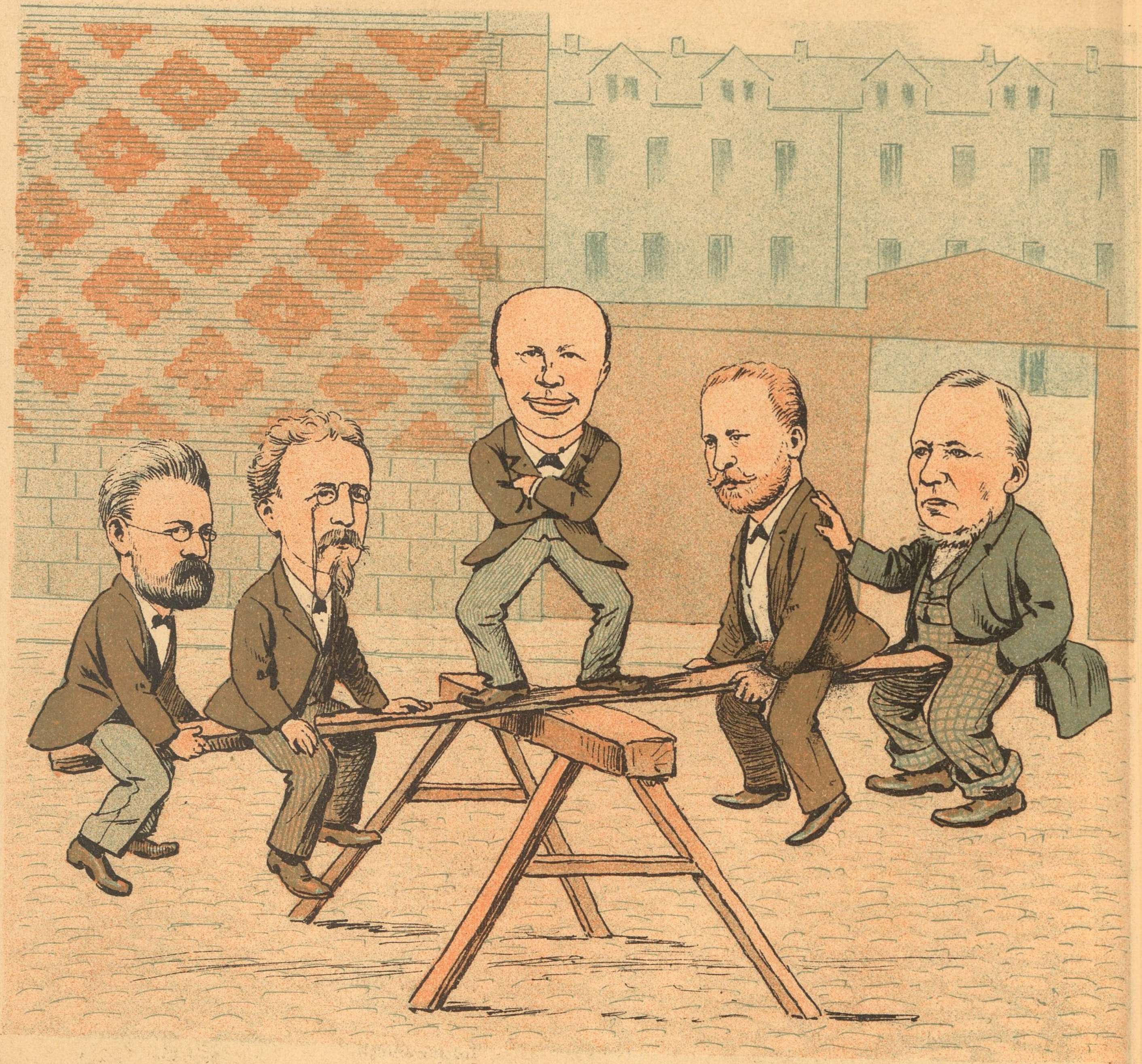

Dinesen er stærk aa sej,
Modde baad i Nøj og Næj.
Go'er et op og go'er et ni'er,
Aalle dow fortawt han gi'er.

(Frit efter *St. St. Blicher.*)

Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 6. December. Nr. 49.

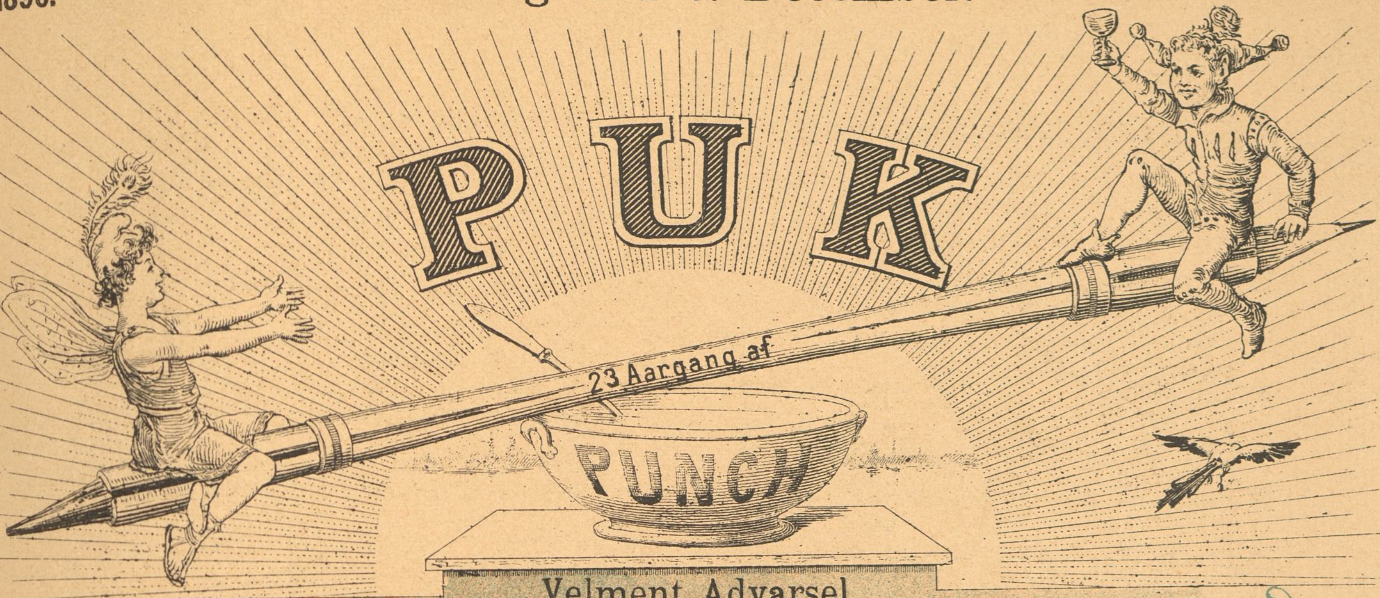

Velment Advarsel.

— Pas nu godt paa den Kakkelovn, Stine, og drej aldrig Spjældet for, ellers risikerer Du at være kvalt, naar Du vaagner om Morgenen.

Todt geschlagen.

Mel.: Slaar Du mine Jøder —

Naar de derimod paakalder de store afdøde Demokrater Berg og Hørup, er det en simpel Pligt for efterlevende Venner af disse udmærkede Mænd at beskytte deres Minde ..... Socialdemokraterne bør skaane Gravfreden.
Pol. for 27. Nvbr. 1896.

Længe „*Politiken*“
Har af Venstre-Kliken
Og af hver en gæv Demokrabat
Været observeret
Om den ej maskeret
Var i Grunden en Aristokrat.
Disse Maskepier,
Luskepeterier
Med en Junker som Scavenius,
Disse Valg-Batailler,
Disse Hof-Detailler,
Disse mange *fashionable news*.

Nu er sprungen Bomben
Lige midt i Klumpen
Af den Integade-Drengeflok,
Rømersgade-Svendene
Slyngede den brændende
Bombe — uh! det var et rædsomt Choc!
Fladt mod alle Ruder
Saas smaa sorte Snuder,
Som ej ellers det med Fladhed har.
Medens Ruder klirrede,
Løb omkring forvirrede
Demokraternes smaa *bêtes noires*.

Medens alle stimed',
Hørup laa besvimet
Dels af Arrigskab og dels af Skræk.
Alle om hans Baare
Fælded' modig Taare,
For nu vidste de, han var — pst væk!
Strax Affære tog En
Opskrev Nekrologen;
Og, mens han forvildet om sig saa,
Aanden fra ham rendte,
Han i Skjønhed endte:
Wiinblad pryded ham fra Top til Taa.

„Puk“s Prisspørgsmaal
for Aaret 1896—97.

Theologi.

Bør Grev Holstein have Mo' til at forvalte Holsteinsminde alene? Spørgsmaalet set i Betragtning af saavel Helvede som Himmelbjærget. Lexikon maa ikke bruges, og Bibelen kun paa Knæerne.

Lovkyndighed.

Der ønskes en klar og udtømmende Ordbog over juridisk „Argot og Slang“ med særligt Henblik paa Højesterets Tarv. Ordet „*Skidt*“ vil være at behandle i en særlig Afdeling.

Statsvidenskab.

En Fremstilling og Vurdering af det bekjendte gamle historiske Ordsprog: „Rejs til Rom“, sagde Konseilpræsidenten, han mente Hækkenfeld.

Engelsk.

En Undersøgelse af Englands Forbindelser med Danmark og deres Varighed, fra tidligste Tider til Prins Karl.

Astronomi.

En instruktiv Redegjørelse af Borchsenius' Forhold til den lille Bjørn og „*Berliner Tageblatt*“s til den store.

Fysik og Kemi.

Giv en konsis Fremstilling af Hr. Hørups elektriserende Lednings-Evne af „*Politiken*“, samt af Mulighederne for en Fusion mellem dette Batteri og „*Tidens Krav*“.

Filosofi.

En Vurdering af den videnskabelige Methode, der er i Stand til at stille en Filosof paa den anden Kant og — op i Valby.

Theaterhistorie.

En bestemt Udvikling af Magtens Fordeling paa det kgl. Theater: hvad Peter bestiller og særligt, hvad Greven bestiller.

Dansk.

Hvad forstaas der ved at skrive ordentligt Dansk? — Adgang til Opgavens Løsning har ikke Forfatterne af *„De unges Bog"*, ej heller *Nationaltidendes* **F**

Familieret.

Har en gammel Tante Lov til at tage sig en ny Mand, naar den gamle lever og lige skal til at fejre den 25nde Bryllupsdag med hende?

Fra Krigs-Skuepladserne.

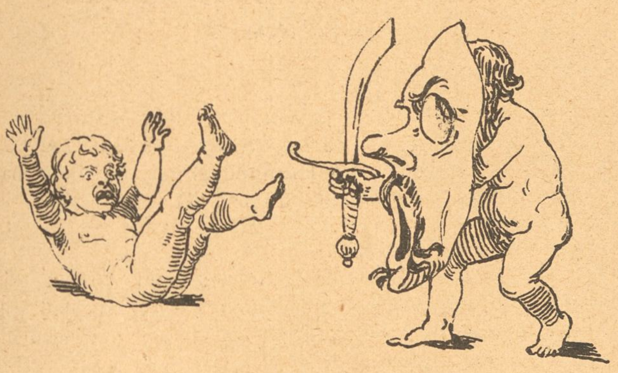

Vor flyvende Korrespondent melder:

Den Krigslue, der for Tiden flammer over begge Halvkugler ligefra Kuba til Philippinerne, er nu ogsaa saa smaat begyndt at fænge i vore hjemlige Skuepladser. I Amaliegade hugger man saaledes hver Aften løs med de blanke Vaaben, i Jernbanegade er selve den tragiske Muse paa Kothurnen, svingende sin Riis paa en knusende Maade, og paa Kongens Nytorv er Krigshumøret svært oppe i Opera-tionerne.

Oppe paa Kongens Nytorv begyndte Fjendtlighederne med, at Mester Svendsen bortførte Fru Brun fra Seraillet. Han ønskede, at Frøken Noack's Ark — ɔ: Partiturarket — skulde bære Forestillingen over Scenen. Da opførte Fr. Brun en fyrgterlig Krigsdans, idet han svang Pressen som en Tomahavk over sit Hoved, skjønt Frøken Noack beredvillig havde taget hans Kones Parti; for ikke at blive ramt, maatte Frøkenen flygte helt op i Ministeriet, hvor Bardenfleth netop sad og udpønskede en Skolelov, som han agtede at forelægge Rigsdagen Anno Nitten Hundrede og Hvidkaal, saa der er gode Udsigter til, at Frederik Brun kommer til at staa Skoleret.

Ude hos Fesseren i Jernbanegade udvikler de tragiske Begivenheder sig med vanlig Jernbanefart. Fru Agnes til Østraat giver store Scener af Kæmpelivets Undergang i Nord, saa det giver Gjenlyd i hele „Vort Land". Dog er der denne Gang kommet et oplivende Moment ind i al den højere Tragik, idet der ogsaa er Show i Jernbanegaden.

Ærbødigst — nej om Forladelse — med Agtelse

o. s. v.

Kjærlighedens Tragedie.

„Agnes, min dejlige Sommerfugl!"
Riis-Knudsen sukked' med Klage,
og Agnes kom til ham, skjønt tragisk, dog huld,
hun hørte den Herre saa fage.
Ung Agnes og Riis, de kunde saa godt tilsammen.

Tiderne ralled' og Freden med dem
desværre fra Dagmars Scene,
Agnes gik bort og Tiden blev slem
for den sorgfulde Mø Melpomene.
Herre Gud hjælpe Riis-Knudsen.

Tolken, hun ellers i femte Akt
stak i sig til megen Smerte,
den haver nu Agnes med Haansord bragt
mod Knudsens det skælvende Hjærte.
Thi Agnes og Riis, de kunne ej mere tilsammen.

„Knudsen, Du bandt Dig et Riis til din Bag,
jeg tror, Du har stillet din Lyst faaet,
— Ipsen! Han bød mig 10 Kroner pr. Dag
for at spille Fru Inger fra Østraat!
Herre Gud, sølle Riis-Knudsen!

Shaw har Du sendt mig paa Halsen med Præk,
„ærbødigst", „med Agtelse" (?) — modigt!
Men, hvidt skal vorde hvert Haar i dit Skjæg,
det være sig nok saa frodigt!
For Agnes og Riis, de er færdige sammen!"

Arbejdets Deling.

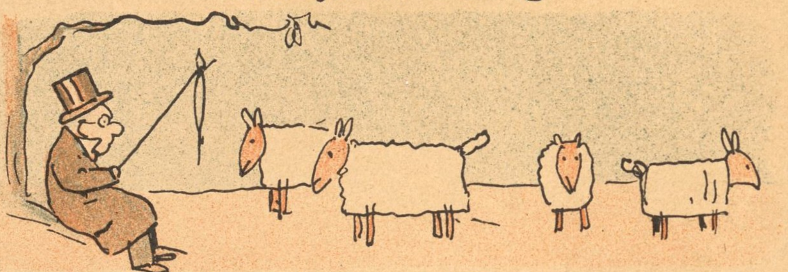

— Ja, jeg staar her og slider i det fra Morgen til Aften. Men kan De se Pastor Peddersen derovre, han sidder hver evige Dag dér paa Kaféen og drikker Kaffe i Timevis. Arbejdet er underligt fordelt i denne Verden.

— Tja! Han er nu sat til at vogte Faarene, De til at klippe dem!

En Omvendelse?

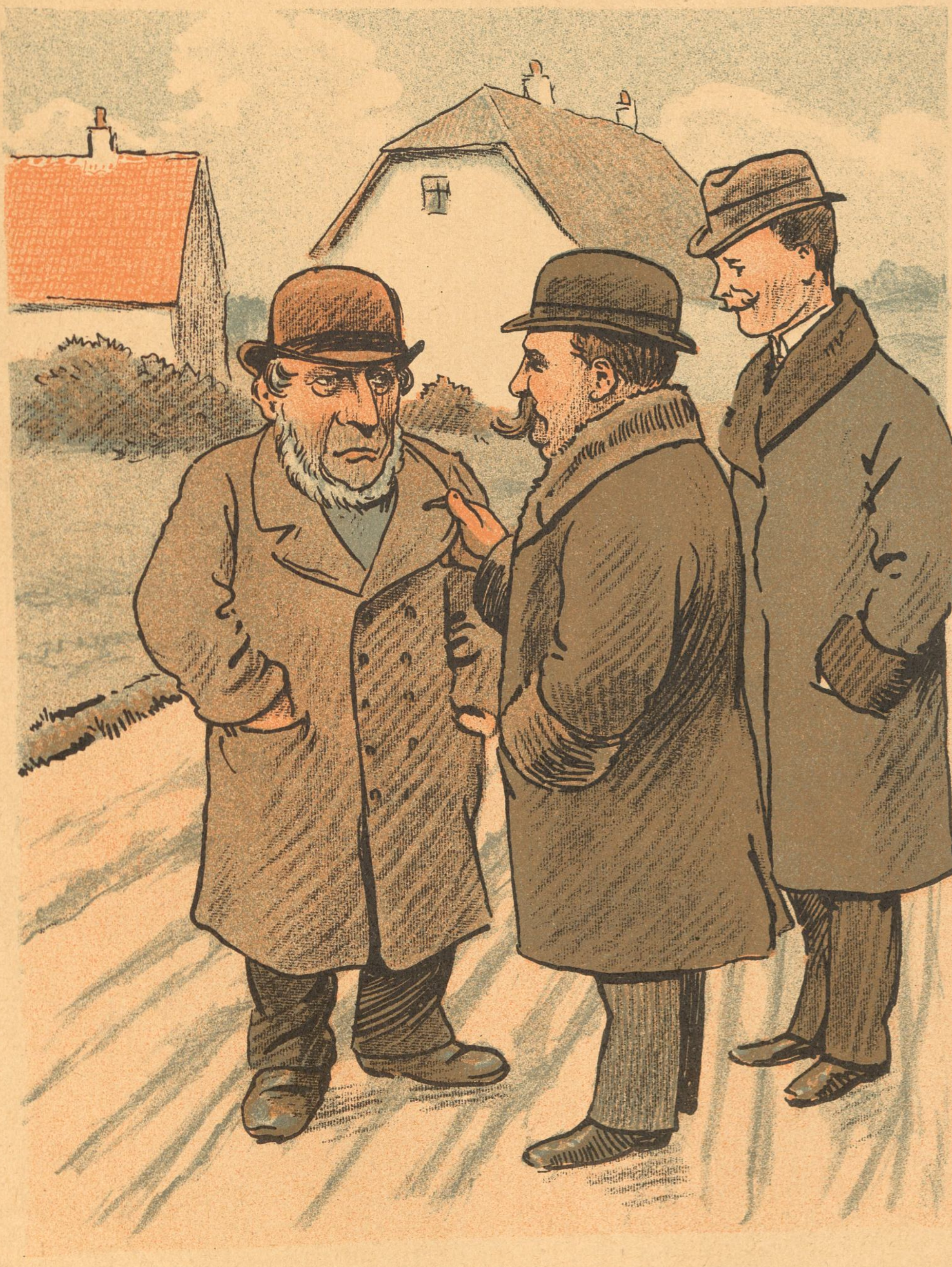

— Ja, men A er no radikal . . .

— Fy, føj da for Pokker! Véd De ogsaa, hvad det vil sige? Radikal kommer jo af et latinsk Ord, der hedder *radix* og betyder en „Rod“ . . .

— Ja, etter hvad Barunen no sæjer, so er A itt radikal.

En Mand,

der har Krav paa Tidens Opmærksomhed.

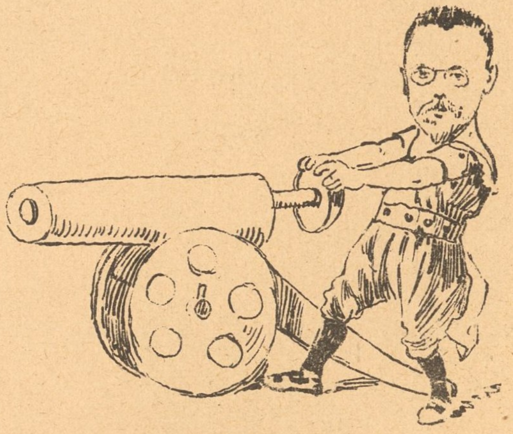

Fra han i Vuggen laa,
ja, fra han var som saa,
han blev saa glad og kvik
ved alskens Politik.
Og, da han voxed' til,
han immer var paa Spil
og holdt et syndigt Spænd
med Højres Mænd.
De Gamle rystede paa Ho'derne.
For meget var han med paa Noderne.
Ja, selve gamle Papa Scharling sa'e:
Dada skal snart my Darling ha'e!

Sin Lyst han tøjrer ej.
„Det unge Højre" sig
tæt flokker om vor Helt.
Og, trods han tidt blev skældt
med mange fæle Ord,
det frugted' ikke Spor.
Og Svarsalut han gav
i „Tidens Krav!"
Paa Valgtribunerne han talte kækt,
men Demokraterne fandt det for frækt.
For „Mindreaarig" de ham skældte ud,
og derpaa de ham hældte ud!

Men Asger, rasker Fyr,
sig stadigvæk ej dy'r.
Med „Kravet" som Trompet
han gjør dem Helved' hedt.
Saa mangen a' han klæ'r,
men Nemesis er nær!
Thi maa, i bar Person,
han paa Session.
Og snart skal stakkels Asger, tænk hvor trist,
i Trøjen trække som Artillerist.
Han med Kanoner skal sin Hyre ha'e,
og af og til dem fyre a'!

I Asger er der Fut!
Nu lærer han med Krudt
at omgaas. (Dertil véd
De skal Forsigtighed.)
For ofte før man saa',
han „braste bare paa!"
Mon ej den Værnepligt
kan fjærne sligt?
Og, ligger Asger i sin Fæstningsgrav,
Kanonen, drømmer han, er *„Tidens Krav"*,
med skarpe Ord til Gavns hver Spalte ladt!
Han selv: Den tapre Landsoldat!

Avtomatstole.

Efter Forlydende bliver der i Borgerrepræsentationen med det Første indbragt et Forslag, som sikkert vil vinde almindeligt Bifald. Forslaget gaar ud paa, at hver Borgerrepræsentant skal forsynes med en Avtomatstol, ved hvilken han kan lade sig repræsenteres naar han ikke kan eller gider møde selv. Stolene vil nemlig blive indrettede saaledes, at, naar en Toøre puttes ned gjennem en Sprække, springer en Avtomat frem og afleverer en Tale, som Stolens Ejermand godt kunde have holdt. Det heldige ved denne Foranstaltning ses let: Selv om kun ganske enkelte, ja selv om slet ingen af Medlemmerne giver Møde, kan Forhandlingerne dog gaa sin Gang som ellers. For at holde Maskineriet gaaende, behøves blot, at et Par Magistratsbude gaar nedad Rækkerne og putter Toører snart i en Borgmesterstol, snart i en Borgerlistestol og snart i en Oppositionsstol, medens et tredie Bud nedskriver Forhandlingerne. De Taler og Udtryk, der vil blive nedlagte i Stolene, vil selvfølgelig rette sig efter Ejermandens Individualitet. Saaledes vil f. Ex. Borgermester Hansens Stol som oftest sige: „Denne Sag kan jeg paa ingen Maade give min Tilslutning", Maler J. Jensens Stol: „Vi bør absolut tage Hensyn til Kommunens Stedbørn", Gustav Philipsen, Stol: „Det er et skammeligt Misbrug, der her gaar i Svang", Prof. Torps Stol: „I denne Sag lader sig sige en Del, baade *pro et contra*". Iøvrigt vil Dr. Ørums Stol ofte aflevere en ufrivillig Morsomhed, der vækker Latter, Assessor Kochs en Pudsighed, der vækker stor Munterhed, og Apotheker Alfred Benzons Stol en Brander, der vækker stormende Lystighed blandt de andre Stole, medens ellers Størsteparten af disse vil indskrænke sig til Ytringer som: „Jeg er ganske enig med Hr. *A.*" eller: „Jeg vil ligesom Hr. *B.* slutte mig til Hr. *A.*" eller: „Jeg tager blot Ordet for at pointere, at jeg er fuldstændig enig med d'Hrr. *A.*, *B.* og *C.*" osv.

Der er ingen Tvivl om, at Forslaget vil vinde stor Tilslutning baade blandt Repræsentanterne, der sikkert hyppigt vil lade Stolene om at klare Ærterne i en vanskelig Sag, og blandt Borgerne, for hvem en konstant Saglighed og

rolig Homogenitet uden altfor mange personlige Sidespring i Raadets Forhandlinger jo er af største Betydning.

Kun ved en bestemt Lejlighed vil Repræsentanterne sikkert ikke stole paa Stolene, men møde personlig, nemlig ved Bidstrupforhandlingerne paa Skydebanen.

Til Søs.

Efter hvad vi har erfaret, har Bestyrelsen for det Ancherske Legat optaget „Politiken“s Forslag om hvert Aar at udsende et literært Kadetskib, bemandet med unge Poeter.

Begyndelsen vil blive gjort til Sommer med Udrustningen af en Nordpolsexpedition under Peter Nansens Ledelse, og i denne Hensigt har man allerede indledet Underhandlinger med Thingvallaselskabet om Leje af dettes største Skib, for at give saa mange som muligt af den poetiske Ungdom Lejlighed til at komme med. Antagelsen af Deltagerne vil rette sig efter Vægten af Ansøgernes literære Arbejder, hvorfor Ansøgningerne maa bilægges Exemplarer af Sammes samlede Produktion. Med Legatet følger en Forpligtelse til at blive borte mindst i 3 Aar, men ikke til at offentliggjøre sine Indtryk ved Hjemkomsten. Der vil i enhver Henseende blive sørget godt for Deltagernes materielle og aandelige Velvære under Expeditionen, i hvilken sidste Henseende der vil blive udarbejdet en Fortegnelse over samtlige de Jubilæer, der formodes at ville falde blandt „Halvfjerdsernes Mænd“ i de 3 Aar, til Forlystelse i de lange Vinternætter, men den Lyrik, der maatte opstaa heraf, maa dog under ingen Omstændighed offentliggjøres.

Bestyrelsen antager ikke med Urette, at baade Publikum herhjemme og de unge Digtere selv vil høste uvurderlig Nytte af — den store Stilhed.

Af sine Venner skal man høre Sandheden.

— Saa Du „*Socialdemokraten*“ i Torsdags?

— Nej, var der noget mærkeligt i den?

— Ja, den er endelig kommen til Sandheds Erkjendelse af sin gamle Ven og Meningsfælle *Politiken*.

— Virkelig! Hvordan det?

— Jo, den kalder Bladet „Organ for vor Han- og Hun-Demimonde“.

— Nej? med hvad Ret?

— Jo, det er i Korrespondance med *Politikens* Korrespondance-Annoncer, for de er ganske utvetydige.

Ejnar.

Af „*Politiken*“s skrivende Folk
Er Ridderen han uden Dadel;
Ham sender man ud som den nobleste Tolk
Til Bourgeoisie og til Adel.
Han snoer sig og vender og drejer sin Krop
Som Folk af den Slags kun kan det;
I sine Kollegers kejtede Flok
Er *Ejnar* Salonernes Plante.

Hans Laksko er blank og hans Snude rund,
Moderne selv Buxernes Sømme,
Om ellers han har en ulastelig Bund,
Skal nok den, der kender ham, dømme.
Han løber paa Fremmed, han pumper Bekjendt,
Hans Takt er endog af den Sort, a'
I ofte i Krogen saa, lurende spændt,
Hr. *Ejnar* i Café Aporta.

Han bukker for alle, der Titlerne har,
Og studerer dem Tomme for Tomme,
Man ser ham ved hver en veldædig Basar,
Hvor gratis endog han kan komme.
Han taales af alle, bli'er hilst af et Par
Og har saadan Air og en Mine,
At man undertiden har sagt, at han var
Ej Nar for, men selv af de fine.

Han skriver med Aand og Gourmandens Bonton
Om Piger, om Østers og Rejer,
— Det er just de samme, som i hver Saison
Hos Nimb at goutere han plejer.
Kost sagt: til Noblesse han altid har Trang,
Saa rén hans Pande sig hvælver,
At selv ej i Ordrup det hænder en Gang,
At *Ejnar* for Tampen skælver.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Dresseret i „Frihed“.

Imellem Rømers- og Integade
Gaar Dansen lystig (?) paa aaben Estrade.

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 13. December. Nr. 50.

En Trofæ.

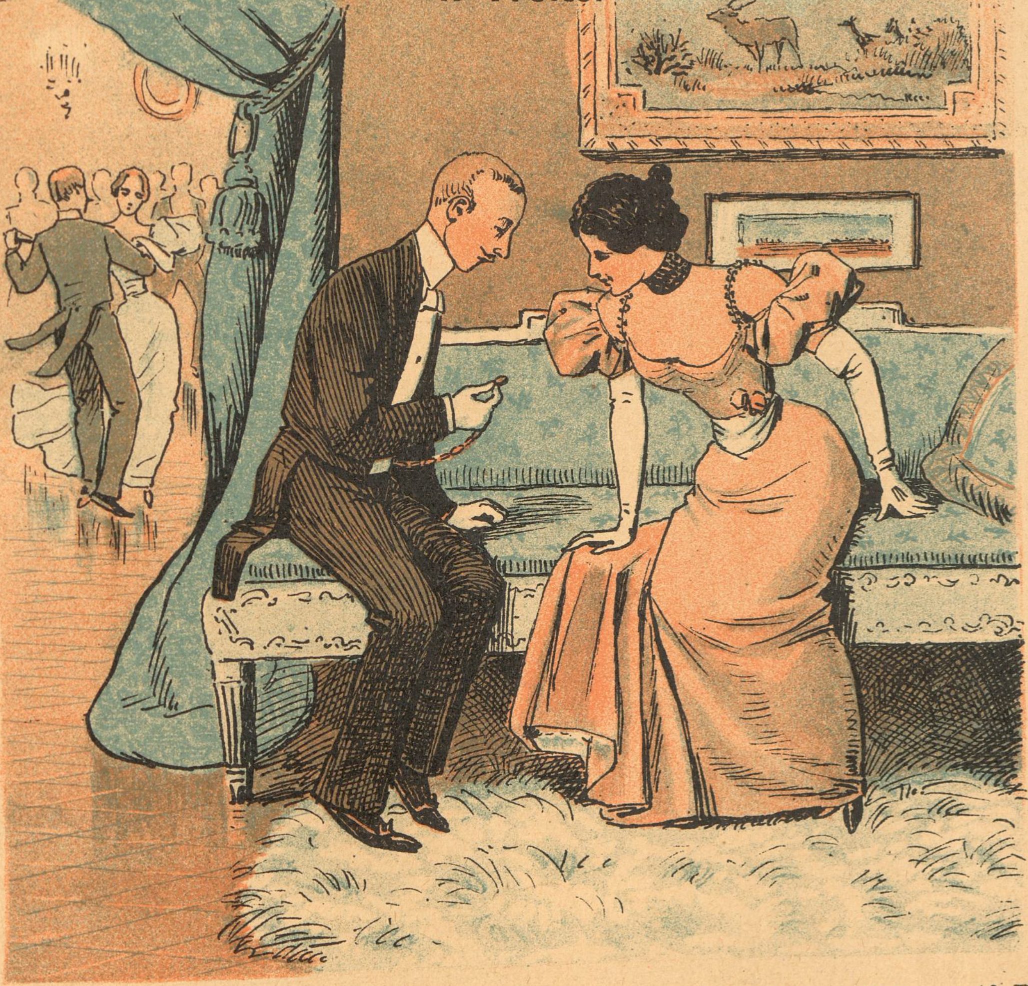

— Hvad er det for en Haarlok, De har i den Medaillon. Det er vel Deres Elskedes Haar?

— Nej, — det er en Lok Haar af en Hare, som jeg skød for tre Aar siden.

Sittlichkeit.

Hvergang Gallia havde lavet
En Skandale, den forfløjne,
Sad Germania og korsed'
Sig med himmelvendte Øjne,
Takkede sin Gud og Skaber,
At hun ikke var som hin,
Men at Dydens Egenskaber
Endnu blomstred' Øst for Rhin.
Aa, den Dame var saa sædelig,
Næsten mer end det var klædelig.

Naar hun selv kom lidt for Skade,
Hvad der ikke sjældent hændte,
Med des større dydig Harme
Mod de andre hun sig vendte.
Grumme Meuchelmord berlinske,
Blod-Nilheste-Piskeknald,
Hof-Korrespondancer svinske —
Prelled' af mod Dydens Skal.
For den Dame var saa sittlich,
Næsten mer end appetitlig.

Nu er dog den Dyds-Reklame
Falden hende lidt for Brystet;
Ej at hun har mistet Dyden
Næ, den er blot lidt *entrüstet.*
Pludselig Maskineriet
Kjørte vildt (hvert Hjul til sit):
Midt i selve Politiet
Fandt man flere Klumper „Skidt".
Ligefuldt, en Tanke glædleig
At den Dame er saa sædelig.

Og, jo mer hun efter Skaden
I Maskineriet leder,
Mer hun aner, at til Toppen
Op sig Raadenskaben breder.
Derfor efter flere Klumper
Vistnok vil hun søge ej;
Gaar hun videre, i Stumper
Fly'r *die ganze Spielerei.*
Og den Tanke er begrædelig,
Fordi Damen er saa sædelig.

Om Skoleloven.

Just som jeg i Søndags sad i Kroret og snakkede med Kromanden saa saa jeg hvad en Husmand har sagt i Deres Blad Nr. 48 om Skoleloven; dette giver mig Andledning en lille Bemærkning. Den høit ærede Husmand taler som om han tror at han er en engelsk Lord, som man ser op til, og det kan dog være tvivlsom nok, skjønt han maaske nok har Meningsfeller i Tingene. Jeg ynder nu Friskolen. En Friskole forstaar De, er ikke saadan en, hvor Undervisning er frit, ikke saadan at forstaa, det kan der jo ikke være Tale om forstaar de, for saa kunde jeg jo ikke leve. Ved en Friskole forstaar jeg nu en Skole der er som min Skole, en Skole forstaar de hvor ellers alting er frit, ja det vil da sige di maa da føde dem selv, og Klæderne faar di heller ikke. Men Frihed er der som der skal være hos et frit Folk i et frit Land. Har Børnene undertiden ikke Lyst til at gaa i Skole; naa saa maa di godt lavær, for jeg bruger ikke at multere, og naar di er i Skolen kand di selv vælge hvad di vil bestille, enten di vil skrive læse regne lege eller ingen ting bestille forstaar de, og de kan selv bestemme om de vil være Hellige eller vandtro. Saaledes mener jeg nu det bør være i et frit Land, hvor man ælsker frihed. Jeg skal nu ellers ikke nægte at det er smaat nok med Lønnen at leve af og at jeg derfor nok kunde ønske at der maatte komme en Skolelov med Hjætp til Friskolerne. Det er godt nok med de flydende Skolepenge der skal flyde over til Friskolerne men det er for lidt forstaar De der maa mere til. Det er rigtigt at Rigsdagsmændene sparer paa Landets Penge naar det ikke er til dem selv. Der kunde spares mange naar alle Skolerne blev til Friskoler og saa skulde Staten betale Skolepengene for Børnene, saa det ogsaa blev frit, og der skulde ingen Andenlærere være som ikke maa gifte sig. Det er jo dog Friskolen der ved sit Exempel har drevet Almueskolen fremad og højnet den. Dette blev en billig Lov og saa gik den nok igjennem for saa falt Tvist Spørgsmaalene bort nemlig om Skolekommissionens Sammensætning, Skoletvang og flydende

Skolepenge for saa behøvedes ingen Skolekommissioner og ingen Multersag og flydende Skolepenge.

Ærbødigst
En Friskole Lærer.

Ernst Bojesen synger:

(Mikadoens Sang.)

God Dag, javel, Du kjender mig,
jeg er Ernst Bojesen,
hvor Fanden end Du vender Dig,
Du træffer mig igjen!
Hvad Bog man læser, hvad Vind, der blæser,
se, det er mig bekjendt;
min literære, berømte Pære
er rent ud eminent.
:,: Der staar om mig en Dunst,
en Glorie af Kunst,
ja. Pressen stilled' ej omsomst
mig op paa en Piedestal. :,:

Reklame der jo stedse gi's,
naar blot man ser sit Snit,
jeg faar nu Folk i Læssevis
paa baade godt og Skidt.
Hvor let jeg skummer en Publikummer,
det véd jo en og hver,
jeg raaber bare: „se her en Vare,
saa ny og literær!"
:,: Og strax gaar Publikum,
det go'e Publikum,
der allermindst af alt er dum,
hen og kjøber „Napolium". :,:

Men „Juleroser" er nu dog
mit Hjertensbarn, mit eget;
i Aar man si'er, at den er flov
og ikke duer meget.
Der er dog Rode og lidt af Unde
og Børnedragter og Stork.
og er de Øjne da ej fornøjne?
— hvorfor saa sige: ork?
:,: Nej, væk med Skoserne,
for Juleroserne
de fylder Muleposerne,
der skæres hos Bojesen! :,:

Populære Folk XXXI.

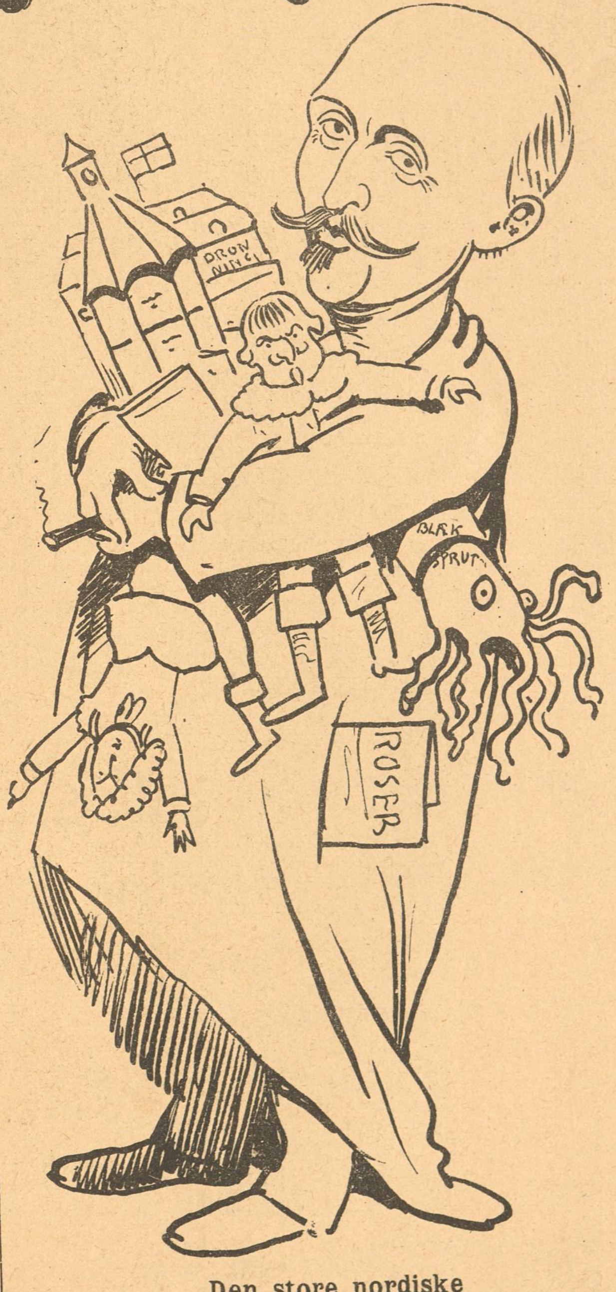

Den store nordiske
Julerosenknop.

Tørstige Sjæle.

— Holdt, holdt, Kammerat! Du levner min Salighed ikke saa meget, at jeg kan lugte, hvad der har været i Flasken!

Guldfugl eller Guldfisk?

— Hvodden ær'et nu mæ din nye Svoger?

— Aa, ded æ en faarlig Mellejonær. Der æ enddaa dom, der si'er, at han haar to Tusend Kroner!

Det rumler —

(Frit efter N. F. S. Grundtvig.)

Med sine Syvmilestøvler paa,
Med *Broderskab* paa Bagen
Gaar Socialismen dristig paa
Om Natten som om Dagen.
Det rumler i Danmark, det rumler ved Rhin,
Det rumler fra *Berren* og ned til Berlin.

Paa Frederiksbergses Mælkevej
De vilde Fløden skumme,
Men de Manøvren klared' ej,
Og Lyngsie maa sig humme.
Det rumler osv.

I Hamborg Rumlen ogsaa gik:
Langs Elbens lange Kajer
Die Schauerleute Ordre fik
At kaste deres Grejer.
Det rumler osv.

Enhver forstod, at den var gal,
Men Ordren følges maatte,
Bag Strejken engelsk Kapital
Stod som Morganaslotte.
Det rumler osv.

Da Sejren ikke bringes hjem
Og England intet sender,
Hr. Liebknecht staar paa Thinge frem
Og vasker sine Hænder.
Det rumler osv.

Men Rumlen bliver ved at gaa
I alle de Riger og Lande,
Thi altid fisker nogle faa
I Mængdens rørte Vande.
Det rumler i Danmark, ved Elben og Rhin,
Fra Rømersgade ned til Berlin.

Medicinske Æresbevisninger.

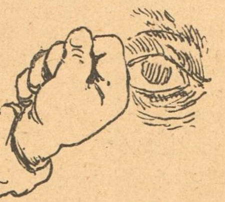

— — De Løjer. som i den sidste Tid omtales som gængse blandt de unge Læger, der gjennemgaar Hospitalsuddannelsen, have altid forekommet mig at være specielle Æresbevisninger . . . . . . Man hører graanende Professorer fortælle om, hvorleder de blev baarne fra Sengen og placerede i Gaarde, Kjældere, Skabe . . . . . .
Vort Land, 7. og 8. Dec.

I Anledning af Professor X's 50 Aars Jubilæum som Overlæge paa Frederiks Hospital, foranstaltede de unge Hospitalslæger forleden en smuk lille Festlighed, som den gamle Jubilar sikkert længe vil bevare Minder om. Allerede ved Midnatstid begyndte Ovationerne udenfor Jubilarens Sovekammer, hvor en stor Skare Læger havde forsamlet sig, forsynede med Ildtænger, Redekamme, Kulkasser og andre musikalske Instrumenter. Alle Hospitalets Læger havde givet Møde med Undtagelse af den vagthavende, der var gaaet til Ro.

Fest-Ceremonierne, der foregik strengt efter Hospital-Reglementet, vare følgende:

Jubelhymne for Redekam og Ildtang, hvorefter Fanfare af Knytnæver paa Sovekammerdøren og høje Krigshyl. Døren sprænges. Natbord med Natlampe o. s. v. væltes. Jubilaren bombarderes med Kulstykker. Sengen stormes. Jubilaren hales ud og overgydes med et Par Spande Vand. Han slæbes ved Benene ud paa Gangen og ind paa Operationsstuen, hvor en mindre Dissektion foretages paa ham. Tilsidst indhylles han i et Lagen og puttes ind i et Skab, udenfor hvilket der derefter pokuleres i flere Timer for Jubilarens Regning.

Under hele den lange Højtidelighed herskede der den muntreste og hjerteligste Stemning og Jubilaren takkede Gang efter Gang sine Kolleger, ofte med Taarer i Øjnene, for de smukke Æresbevisninger, som han fandt altfor overvældende.

Først henad Morgenstunden endte den muntre Fest. Da aabnede man Skabet og bar Jubilaren efter endnu en lille Omgang tilbage til hans Seng, fra hvilken han desværre efter den lidt anstrængende Nat endnu ikke har rejst sig.

Rundt paa forskjellige Steder.

Hvis De gaar en Tur ad Strøget,
Vil De finde hver Butik
Pyntet op med alle mulige Slags Varer,
De vil føle Dem fornøjet
Ved den gode danske Skik,
Efter hvilken alle Kjøbmænd fremad farer
Overfyldt er Dug og Disk,
Chefen selv han staar polisk,
Og hans Julehandel gror,
Mens sin Knebelsbart han snor,
Han maa rende rundt med Kassen
For at skovle Penge ind
:,: Saadan rundt paa forskjellige Steder. :,:

Det aldeles ej kan nytte.
At De fornemt gaar forbi,
Thi, hvorledes De Dem vender eller drejer,
Maa De dog i Bøssen spytte
Og en Jule-Haandsel gi'e,
Om De ogsaa synes, det er Narrestreger.
De er næppe hjemme, førend
Deres Kone, Deres Børn
Falder over Dem og spør'.
Hvad til Jul De vente tør.
De har intet Valg, min Kjære,
De skal bare kjøbe ind
:,: Saadan rundt paa forskjellige Steder. :,:

Nasologisk Udstilling.

Ernst Bojesens Øjen-Udstilling i *Juleroser* har givet *Puk* Ideen til en Udstilling af Næser i enhver Form og Størrelse lige fra dem med Skin over sig og med Ben i til de mere skind og benfri Næser. Af Udstillingsnumrene anfører vi følgende:

Politiet. En Samling forslagne Næser. Særlig fremhæves en elegant formet Næse, der sidder fast i Ansigtet ligesom paa Trods og næppe vil gaa af selv efter nok saa haarde Slag.

Det kgl. okt. Brandassurance Komp. Næser med Evne til, trods alle Forsikringer, at spore Ildebrandsforbrydelser.

Kommissionsdomstolene. Do. do.

Børsen. Opadgaaende *(hausse)* og nedadgaaende *(baisse)* Næser. Særligt fremhæves Grosserer Næser.

Højesteret. Kraftige Næser (til Uddeling).

Kriminalretten. Do. do. (modtagne fra Højesteret).

Reformpartiet. Vox-Næser i alle Former (gratis til hvem, der vil vælge).

Moderationen. Fredelige, bøjelige Næser. Uden noget bestemt Karaktermærke.

Politiken. Aristokratiske Næser. Sorte.

Social Dem. Demokratiske Næser. Røde.

Berlingske Tidende. En filosofisk, uhyre Næse.

Journalistforeningen. Næser med særlig Evne til at vejre stegte Ænder.

Indremission. Do. do.

Stenløse. Benløse Næser.

Asfalten & Co. Fordømte Lugte-Organer.

Hvad „Puk" tænker og drømmer.

De var sent i Aftes (paa norsk: det var sént om Kvæld).
„*Puk*" sad ved Skrivebordet og tænkte paa Byens Vel.
Tænkte for ramme Alvor paa, hvad der Byen ku' gavne,
paa Stole- og Vandforsyning og klingende Gadenavne.

Han syntes, at flere Gader, trods Magistrateus Behandling,
kunde trænge saa grundig til en Navneforvandling.
Han tænkte, det vilde Hørup rigtig af Hjertet fryde,
om *Integade* man kaldte herefter for „*Wiinblads Gyde*"!

Og, a propos Redaktører, kunde saa ej Rasmus Clausen
ha'e lige saa megen Ret til en Gade som gamle *Hans Tausen?*
Blandt Missionærerne vilde der blive Fryd og G—læde,
om „Vilh. Bech" fik en Gade og „Pastor Moe" fik et Stræde!

Som Musikven „*Puk*" fandt det Skade, at „*Gades Gade*" ej fandtes.
Som Digter savned' han saare en „*Boulevard Georg Brandes*"!
Om Gyldendals Klareboder blev døbt „*Peter Nansens Gade*",
forvist alle de smaa Sorte i „Wiinblads Gyde" blev glade!

„*Puk*" sænked' sit trætte Hoved, det blev ham for overvældende.
Han faldt i en drømmefyldt Slummer, mod Skrivebordet sig hældende.
Han drømte, han gik derude paa „*Gefions Strandpromenaden*",
ikke en Gang hans Fodtrin gav nogen Lyd paa Gaden.

To Skikkelser dukker af Taagen. „*Puk*" udbryder: Ih, du forbarmende! det er Borgmester Borup med Fru Gefion under Armen!
Fruen var vred (hvad for Resten klædte hende helt nydeligt),
Borgmesteren følte sig trykket, det mærkede „*Puk*" saa tydeligt.

For bort hendes Vrede at lede og ganske hende formilde,
den nye Vandledning Borup vil kalde: „*Gefions Kilde*"!
Saa ginge Borgmester og Frue, med „*Puk*" lige tæt i Hælene.
Et Øjeblik efter staar alle tre ved Vandværket dvælende.

Borgmestren vil vise Fruen, hvor let man til Vand er kommende.
Rask drejer han paa en Hane, og rask kommer Vandet flommende.
Det styrter og strømmer og bruser, og Fruen maa lette paa Klæ'erne.
Over alle Bredder det flyder, og „*Puk*" bliver vaad om Tæerne.

Det fraader og skummer og syder, det rasler og risler og buldrer!
Nu gjælder det Livet at bjerge, „*Puk*" sidder paa Borups Skuldre.
Borgmestren vakler og synker, Vandet naar „*Puk*" til Beltet!
— Da farer han op af Søvnen, — hans Vandkaraffel er væltet!

PUKs Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Vel dresseret.

— Hvis Hund er Du?

— Jeg er Kejserens. Fornærmer du mig, fornærmer du ogsaa ham, — og jeg er let at fornærme.

Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 20. December. Nr. 51.

Et beskedent Julevotum.

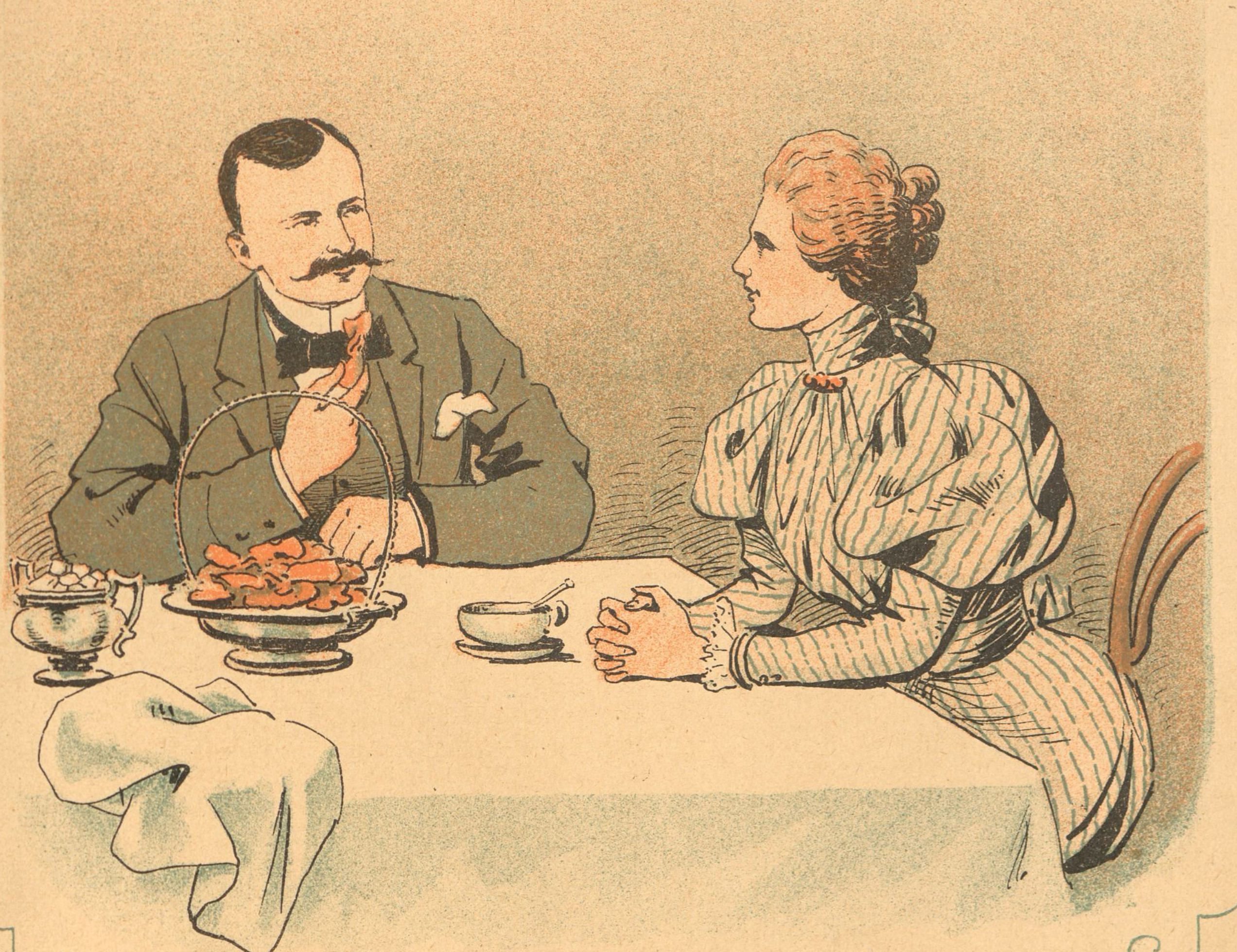

— Se, det er nu Kleiner, som jeg selv har bagt. Hvordan smager de Dig?
— Jo — jo Tak — men skulde der ikke være en lille Trykfejl i Opskriften?

Termins-Betragtninger.

En Gang saa lykkelig en Mand,
Som rig og anset Borger,
Et stille Husliv førte han
Og kjendte knap til Sorger.
Nu er der Ufred om hans Bord
Og Smalhans i Terminen;
Ja af og til man næppe tror,
Han klare kan Terminen.

Han laa med Naboen i Krig
Og førte Sagen dygtigt,
Men gjorde saa en Dag Forlig —
Gud véd, om det var kløgtigt?
I alt Fald kom fra denne Stund
Familie-Vrøvleriet;
De Unge skreg og brugte Mund —
De kunde inte li'et.

Og ser man ret paa denne Akt,
Saa kan det nægtes ikke,
At Fordel ikke den har bragt
Mer, end paa Negl kan ligge.
Men Ungdommen vil immer ha'
Mer Kløgt end sine Fædre,
Som jo ser længere — og hva'!
Det kan jo blive bedre?

Det er skam ej opbyggeligt,
Naar nære Frænder kriges,
Som ellers har det hyggeligt,
Naar bare de forliges,
Og særlig vi med Smerte ser
Familien saadan boxes,
For intet Hjerte føler mer
For den end netop Pukses.

Lad fare da Jer Kiv og Nag,
Ej nogen derved gavnes,
Saa næste Fandens Fødselsdag
I atter ømt maa favnes
Hold Fred! det andet er en Skam!
Hold dog med Skrig og Snak op,
Saa atter sammen Ulv og Lam
Kan vandre — Lars og Jacob.

John Gabriel.

Internationalt Rædselsdrama i 4 Akter,
den ene mere haartrukken end den anden.

1. Akt.

John Gabriel

(i Bankens Kjælder med en Blændlygte). Ha, her staar Guldposerne (putter dem i Lommen). Jeg elsker Guldposer. Jeg elsker eder, der I staar skindøde i Dybet og i Mørket. Men endnu mere, naar I ligger i min Lomme. Jeg elsker, elsker, elsker eder! Konstablen? Ja, saa Fa'en hakke! (vil stikke af, men gribes i Nakken og føres bort.)

2. Akt.

Fru Gabrjel.

Nu har han ikke været ude af sin Stue paa otte Aar.

Frk. Ella.

Er det ham, der traver frem og tilbage oppe paa 1ste Sal til Venstre?

Fru Gabriel.

Ham, ja.

Frk. Ella.

Som en syg Ulv?

Fru Gabriel.

I Bur, ja.

Frk. Ella.

Og i Tugt-, Rasp- og Forbedringshus har han jo ogsaa været?

Fru Gabriel.

Men han fortjente det, han.

3. Akt.

John Gabriel.

Det var et Drømmeland, vi kiggede ud over den Gang.

Frk. Ella.

Vort Livs Drømmeland var det, ja. Og dér var ikke noget Tugthus.

John Gabriel.

Saa' Du Røgen?

Frk. Ella.

Af hvad?

John Gabriel.

Af de store Dampskibe ude paa Fjorden.

Frk. Ella.

Nej, Du gamle Hjærteknuser. Du skulde have stukket

af med en af de Dampere. Saa havde vi andre været fri for Dig.

John Gabriel.

Aa, det Drømmelandet!

4. Akt.

John Gabriel.

Jeg ser mig staa i Bankkjælderen med Lygten i Haanden.

Frk. Ella.

Har Lygten ikke røget?

John Gabriel.

Nej, Rygtet løj ikke. Jeg stod der. Jeg vilde frigjøres den Gang. Og jeg prøvede paa dct. Men den gik ikke, Granberg. Konstablen trak af med mig.

Frk. Ella.

Og nu staar vi her og stirrer mod Fjældrækkerne, den ene bagenfor den anden. Du staar med fornemt Udseende, fint skaaren Profil, hvasse Øjne og graahvidt, kruset Haar og Skjæg — jeg med et knust og blødendes Hjærte.

John Gabriel.

Jeg mener, jeg kreperer, jeg, slig som vi staar. (En isnende Jærnkno slaar ham i Hjærtekulen. Han dør, han. Frøken Ella og Fru Gabriel bliver til to Slørugler, der flyver frem og tilbage over Liget. Tæppet falder langsomt.)

Et godt Ho'de under en god Hat!

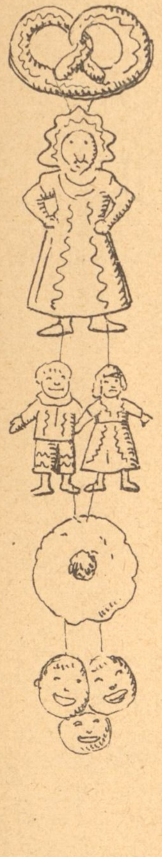

En Bager bo'de i Vimmelskaftet,
tykt med Idéer har Manden haft det.
Saa mange Brød har han alt opslaaet,
som gloende hede i Folk er gaaet.

Først Redaktør af *Adress'avisen*,
dernæst han bejler til Digterprisen.
Saa bager Boller han Tusinde
og sælger Sødmælk — berusende?!

Berliner-Pfannkuchen la'r han vende
af ægte indførte, tyske Svende.
Salig *Avisen* ku' ej forstaa,
at slige Kager i Folk ku' gaa!

I Tivoli bager han med Iver
de Flødeboller og Æbleskiver.
Ak, altfor hastig det sank i Grus,
det Pandekage- og Bondehus.

Som Kehlets selvskrevne Arvetager
den journalistiske Bollebager
paa „Berren“ starter et Feeri
med Nordens skjønneste Kvinder i!

Som Boller trinde de Syngepi'er
de allerkælneste Melodier
med Smør skal synge! Ja, Pinedød!
det vil ej klinge som Hviner-Brød!

Det bli'r et Mønster paa Syngebuler.
De lange Kjoler ej Roser skjuler.
Som Dydens Vogter ved Midienat
vil Lorry staa med sin Bule-Hat!

Gak ud til Feilberg og lyt til Saugen.
Drik Øller til (men kun én ad Gangen!),
Thi, har Du Penge, saa kan Du faa.
— Men har Du drukken, saa kan Du gaa!

Populære Folk XXXII.

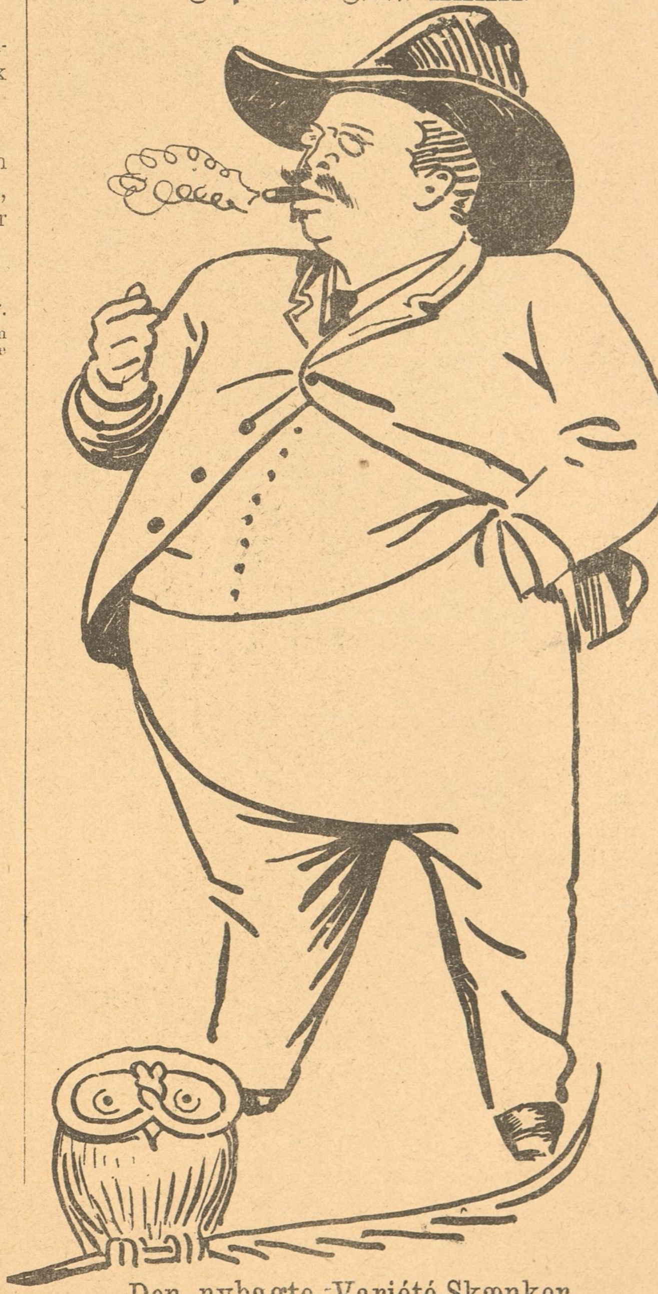

Den nybagte Variété-Skænker.

Ret indtrængende Formodning.

— Go'e Herre! Di sku vel inte tefældivis være i Besiddelse af den 25-Øre, som je netop mangler te Nattelosi?

Den nye Lejer.

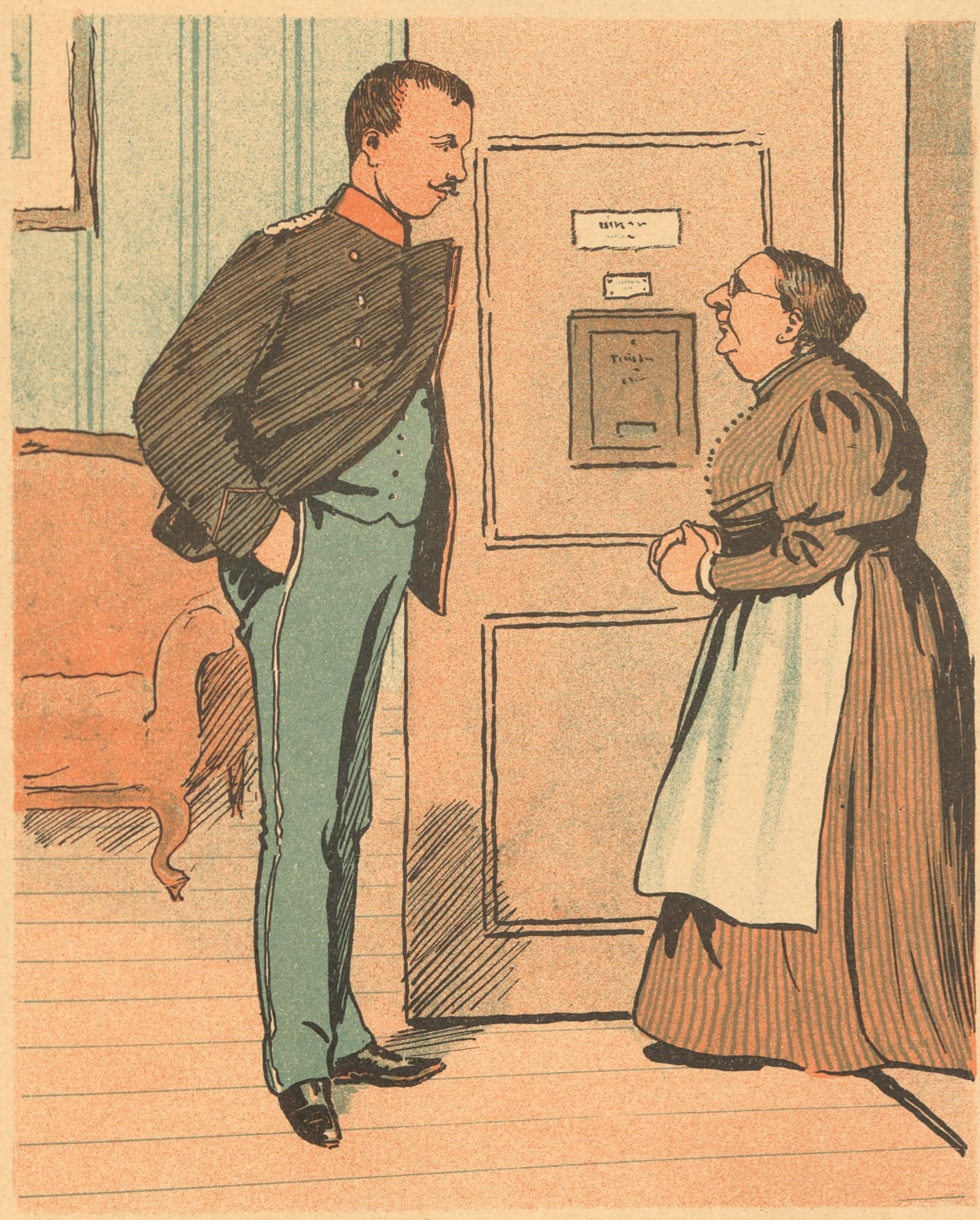

— Jeg vil blot sige Hr. Løjtnanten, at her i Huset skiftes vi til at gøre rent. Jeg har haft denne Uge, men i næste Uge bliver det Hr. Løjtnantens Tur at vaske Trap perne og Huset, De véd.

„Højsang“.

Boghandlernes Julevise.

Højstærede Publikum, har De beset
Julemarkedets Rarieteter:
Prima Varer af fin Kvalitet,
Forlagt baade af Ernst og af Peter!
Tøv ej saa længe, til Laden bli'er tom,
Præmier erholder De uden at vente dem,
Priserne taler vi slet ikke om,
Thi Bøgerne faar De omtrent for at hente dem.

Alles Ønsker tilfredsstilles kan;
Hvis De vil blive hjemme i Reden,
Da har vi „*Hjortholm*“ — det er i Stand,
Eller et hyggeligt „*Hjem paa Heden*“.
Vil De paa „*Lystfart*“ — nu vel, saa lad gaa,
Cavlings *Amerika* mulig kan lokke Dem;
Bli'er det for dyrt, kan en „*Danmark*“ De faa,
Saa kan De se, at vi ikke vil blokke Dem.

Lystighed kan De faa uden „Wied“,
„Wied“ uden Lystighed og kan leveres.
Ja selv Bøger af Zinck om en Tid
Uden Forzinckelse kan expederes,
Og en Poet, en lille, en rar
Helge — men træd ham blot ikke paa Tæerne,
Sjælen han i sine Ligtorne har,
Og Hjernen sidder formentlig i Knæerne.

Juleroser for Store og Smaa,
Skynd Dem nu bare! Hid med Kronerne,
Med „*Korset*“ at bære De hjælpe os maa,
Glem nu ej *Serierne* og Subskriptionerne.
Alt, hvad De ønsker, det skal De faa,
Naar bare De ind i Butikken tør vove Dem,
Da vil De fristes og kjøbe og gaa
„*Frigjort*“ for Mønten — det tør vi love Dem.

Bøger,

der ligesaa godt kunde have været sendt „Puk“s Redaktion.

Carl Møller: *Fra Rosenvænget til Amager.*

Man er fuldstændig tilfreds, naar man bare har læst en af Carl Møllers Bøger.

Ejnar Christiansen: *Mine Sange.*

Noget af det dejligste, Hr. Christiansen har leveret; udkommer mærkeligt nok hos hans egen Bogtrykker.

Louise Alcott: *I Rosentiden.*

En af disse udmærkede Bøger om Sol, Maaneskin og Roser, der har til Opgave at uddanne unge Piger til Livets Tornestier.

Søren Torp: *Op ad Stolper og ned ad Vægge.*

En højst grinagtig Bog. Ikke sandt, alene Titlen bringer En til at tænke paa gamle Falkman?

Erik Lie: *Den europæiske Literatur.*

Behandler i et storslaaet Vue Europas Literatur ligefra Snorre Sturlesøn og Petter Dass til Bjørnson, Ipsen og Jonas Lie.

Ch. Lautrup: *Frits og hanz Løjtnant.*

Ch. Lautrup har skrevet en rigtig rar Bog; det er en meget gemytligere Historie end den, der blev lavet af den anden Lautrup om hans Oberst.

C. Muusmann: *Under Lovens Arm.*

Udkommer som 2den Del af Reisers: „Den fyrchterliche Ildebrands Historie“.

Sof. Claussen: *Valfart.*

Denne Bog skulde efter Sigende have været tilegnet Dr. Brandes, men han har nok frabedt sig flere af „de unge“s Bøger. Ligesaa hos os.

Herman Bang: *Ludvigsbakke.*

Forfatteren siger, det skal være hans sidste Bog. Kjære Hr. Manbang, hvorfor dømme sig selv paa Forhaand? De véd jo, at man i det daglige siger, naar man har gjort noget slemt noget: „Det skal s'gu blive den sidste Gang,“ men, hvis det er noget godt: „Det maa jeg skam gjøre om igjen!

Store Nord. Forlag. *Blæksprutten.*
Henrik Ibsen: *John Gabriel Borkman.* Skuespil.

Saa kom de da endelig, de to Bøger. Samme Dag bragte de to Repræsentanter for Nordens Aandsliv. Naar disse Linjer læses, har enhver af „Puk“s Abonnenter med den ringeste Skam i Livet læst og drøftet dem fra Ende til anden, omend ikke saa hurtigt som „København“s og „Aftenbladet“s Anmeldere, hvis Kritik af „Borkman“ var trykt 3 Timer efter Bogens Komme! Sat sapienti! Hvor de to Bøger ligner hinanden, Store Nordiskes Kalender og „Borkman“. Det uendelige Vid og den vittige Uendelighed! Er ikke Ibsen forlængst bleven anerkendt som den store nordiske Blæksprutte, og er ikke det Melbyeske Galgenhumor det samme, som gaar gennem Ibsens Tugthusdrama?

Om Blæksprutten udkommer paa Polsk, Czekisk og Kinesisk, ved vi ikke, men til Gengæld er den paa pæredansk. Nej, tag Anton ved Haanden, lille Henrik, næste Gang du faar din Pjolter i den ensomme Krog. Han drikker forvist det samme Kildevand som du.

Reklamemageri.

Saa barnagtig og naragtig er jeg virkelig ikke, at jeg baserer Musikkritik paa at raabe til en anden Nation: „Æ bæh!.....“
Charles Kjerulf i „Politiken“ d. 13. Decbr

Denne fint stiliserede Sætning tiltalte i særlig Grad *Puks* æsthetiske Øre. Vi har virkelig heller aldrig anset denne udmærkede Kritiker for saa barnagtig og naragtig, at han vilde raabe „Æ bæh“ over Øresund, men, da han nu bruger disse to mærkelige Adjektiver om sig selv, uden at give nøjere Oplysning, kunde det dog nok interessere *Puk* at vide, hvor barnagtig og naragtig Hr. K. da anser sig selv, og vi aflagde derfor denne alsidige Mand et lille Besøg. Vi traf Kunstfliddriveren paa Værkstedet, hvor alt bar Præg af en ustyrlig Skaberevne. Operaer, Operetter, Oversættelser og Avisartikler, alt i den genialeste Uorden,

Ch. K. Ah, er det Dem, min kjære *Puk?* De er snart den eneste, der forstaar at goutere mine Artikler. Se nu f. Ex. disse utaknemmelige Svenskere. Gaar jeg dér ikke hen i mit Hjærtens Uskyld og roser, ja ligefrem skamroser en af deres Komponister, og saa falder de strax over mig i den Anledning.

Puk. Ja, Utak er . . , .

Ch. K. Og saa kan De tænke Dem, en Person, der kalder sig —*t*—, et lille *t*, et meget lille *t*-—beskylder mig oven i Kjøbet for Reklamemageri. Nu nar jeg snart i 17 Aar . . . .

Puk. Ja, jeg erindrer det. De begyndte i *Da's-Avisen*, hvor De satte Deres Navn eller Mærke under alt, hvad De skrev, selv under den ligegyldigste lille Notits. Deres Navn blev hurtig kendt, for man saa det daglig i den salig Avis.

Ch. K. Men, det kan man da ikke kalde Reklame?

Puk. Nej, aldeles ikke!

Ch. K. Og senere, da jeg fik mit første originale Arbejde frem, De husker „Kejserens nye Klæder" —?

Puk. Ja vist. Folk var noget trevne med at komme, og saa fandt De — eller Direktøren — paa at leje Flytteomnibusser og beklæde alle Siderne med Tableauer af Stykket. De lod dem kjøre rundt i Gaderne, hvor de gjorde en enorme Opsigt.

Ch. K. Men der var da ingen Reklame i det?

Puk. Nej, aldeles ikke!

Ch. K. Hvor har jeg ikke slidt i det for min Berømmelses Skyld! Jeg har komponeret, digtet, oversat, skrevet om snart sagt alt muligt, været begejstret og indigneret indtil Overdrivelse. Men jeg har da ogsaa den Tilfredsstillelse, og der ikke godt kan tænkes en større Fest, uden at jeg spiller første Violin.

Puk. Ja baade i „Journalistforeningen", i „Gilleleje" og var det ikke „Aalebæk" eller „Nidløse" —?

Ch. K. Men, det er dog altsammen ikke Reklame?

Puk. Nej, aldeles ikke!

Ch. K. Som Forfatter mener jeg at have indlagt mig ikke ringe Fortjeneste ved at skildre „Jensernes" glade Liv. Hvor Komponisten i mig hører op, begynder Forfatteren, som igen støttes af Journalisten. Den ene Haand vasker den anden. Men det kan man dog ikke kalde Reklame.

Puk. Nej, aldeles ikke!

Ch. K. Som Journalist har jeg præsteret det Kunststykke at komme med til en Generalprøve i det kgl. Theater.

Puk. Ja, De blev nok smidt ud?

Ch. K. Ja naturligvis! Men det kan man da heller ikke kalde Reklame.

Puk. Nej, tvertimod!

Ch. K. Og at mine Aandsprodukter bliver rost i *Politiken*, det er dog heller ikke Reklame.

Puk. Nej, tvertimod!

Ch. K. Med det allerførste udgiver jeg „Drachmanns Viser". De véd: Jeg og Drachmann . . . . .

Puk. Ja vist! Men De har da for Himlens Skyld ikke glemt at tage Deres egne Melodier med i Samlingen.

Ch. K. Nej, det vilde være Synd for Drachmanns Popularitet. En Trediedel af Sangene er komponerede af mig. Men det kan man da virkelig heller ikke kalde Reklame!

Puk. Nej, tvertimod! — Men nu dette kedelige, lille, svenske —t—?

Ch. K. Med ham er jeg aldeles færdig. Jeg raabte til ham: Mosjø Christoffersen, I er m a f o i en Nar! hvorpaa jeg gennemborede hans Navle. Saa sænkede jeg min Kaarde og vendte ham, ja, lad mig sige: — Ryggen. Men deri var der da ingen Reklame?

Puk. Nej, det ved Vorherre, der ikke var!

Hermed gik *Puk*, rigtig veltilfreds over at have faaet sin Mening om denne fremragende Kritiker befæstet.

En bitter Apothekersnaps.

Materialisten M e n d e
Stod for Landets høje Ret.
Dom og Straf han kunde vente:
Der Præcedens var for det.
Men hans J æ r n l i k ø r var go',
Gik i Folk som Fedt i Sko.

Derfor stod han her for Retten,
Stævnet af Misundelse,
Apotkek're ypped' Trætten.
Angav til Begrundelse,
At hans Jærnlikør var slem,
Burde sælges kun af dem.

Hver en Dommer gransked' nøje:
Skulde M e n d e have Klaps?
Burde man for Folkets Øje
Skjænke ham en bitter Snaps?
B a g g e r holdt paa Straf og Dom,
L u n n som Redningsmanden kom.

Han med megen Fynd beviste:
Jærnlikør er ingen Gift,
Selv han drak den, naar han spiste,
Derfor var det noget stift,
Hvis man dømte denne Mand
Til at handle kun med Vand.

Sagens Ende blev for Mende,
At han kjendtes pure fri!
Man maa M e n d e ha'e *in mente*,
Naar man i sin Farmaci
Støder paa en Sort Likør,
Som man aldrig smagte før.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Saaledes endte den 2den puniske Krig!

— „Saa Du, hvor jeg stod mig, Lars!“ sagde Jacob.

Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen Kbhvn.

1896. Søndag den 27. December. Nr. 52.

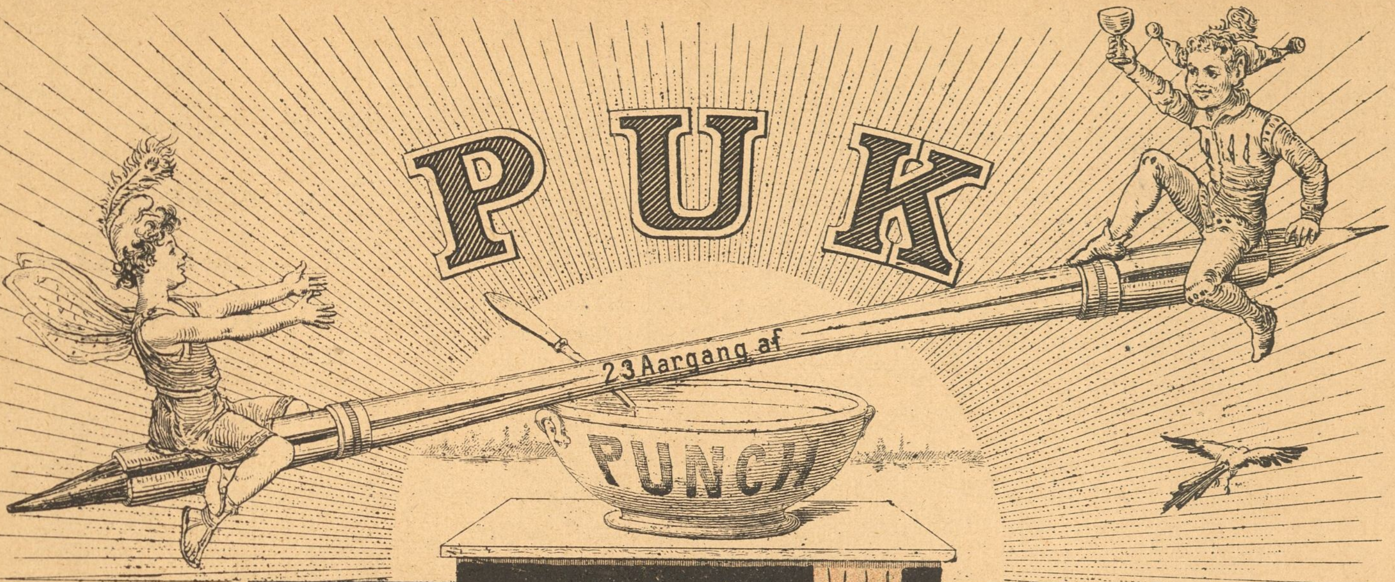

Efter Dilettant-Komedien.

— Nej, virkelig, De har ogsaa spillet Dilettant-Komedie! Er De maaske optraadt i „Abekatten“?

— Nej, men jeg har spillet i „En næsvis Datter“, „Valbygaasen“ og „Et enfoldigt Pigebarn“.

En Julepresent.

Nu drømmer jeg om min Skat!
Godnat, Godnat!

Hr. Sørensen kysser sin Ægtemage:
„Godnat!“
Han gjerne vil sove, men Tankerne jage
Tagfat.
Madammen hun smiler saa ømt under Dynen,
Hun hører ej Sørensens Torden og Lynen.
Hun tror, han er lykk'lig
Hun hører udtrykk'lig:
„Den Skat!“

Men Sørensen er nu slet ikke af Lykke
Besat,
For han har betalt baade nyt Overstykke
Og Hat;
Til højre og venstre maa ud han med Gaver,
Selv fik han kun en, ja og den var s'gu maver:
Der blev præsenteret
Ham, pænt emballeret,
En Skat.

Hr. Manicus bragte den, tog den forsigtig
Af Vat
Og holdt den i Vejret, som var den en rigtig
Zirat.
Og Sørensen tog den og bukked' og bukked',
Bad hilse og takke — bagefter han sukked':
„Føj Fa'n, hvor den vejer,
For kostbar for mig er
Den Skat!“

Familien Hansens Middagsbord.

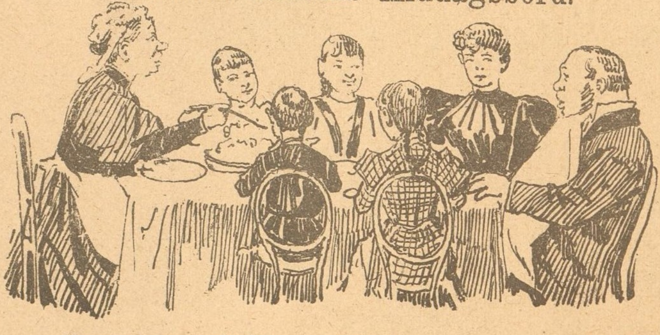

Fruen: Ja, gode Hansen, ja! *Der er saadan en dejlig Stemning Juledag!* Notabene, hvis man har holdt Jul paa rette Maade med sin Kone og sine Børn, som man har svoret for Alterets Tærskel. — Aa, Elvira, gaa ud i Køkkenet, jeg kan tydeligt lugte, at Petrine er ved at brænde Gaasen, og det vilde være for megen Stemning. — Det var godt, du mindede mig om det, jeg vilde ikke spørge dig om det i Gaar Aftes da du kom hjem Klokken over 10, fordi det var en høj Helligaften, og du véd, at jeg ogsaa til dagligt hader og afskyer Strid og Scener og helst tier stille, — men, hvor var du til Klokken 10? *Véd jeg godt, at du var i Forretningen?* Nej, men jeg véd, at den lukkes Klokken 8. Du var paa Bernina, var du, for at der ikke skulde være en eneste Dag i Aaret, hvor du ikke doblede og drak med dit afskyelige l'Hombre-Parti. *Ryddede I op efter Juletravlheden i Butiken?* Rydde op Juleaften i Stedet for at gaa hjem, hvor vi ventede over en halv Time med Risengrøden, saa Amalie, der var ganske fra sig selv af Frygt for, at du var forulykket under en grøn Omnibus, fik Mandlen forkert i Halsen og var nær ved at blive kvalt, skønt Petrine og Elvira og jeg skiftedes til at dunke hende i Ryggen. *Skulde jeg dunke hende tiere?* Hvor sidder dit Hjærte, Hansen? Du skulde have sét den lille umyndige Adolf, det sølle Kræ, han blev ved at spørge, hvornaar hans Fader kom hjem, saa at jeg tilsidst maatte putte ham i Seng, fordi han blev helt daarlig. *Han havde naturligris forædt sig i Konfekt!* O, det er oprørende, at Børn skal hænge med rørende Kærlighed ved et Ophav, der grusomt forstøder dem. *Om Du maa sige blot ét Ord!* Jeg kjender din spydige Tone, den skulde Du dog helst holde igjen paa, mans Juleklokkerne kime over Sneen, der slutter Jorden til sin frosne Barm. — Slik ikke paa Skeen med din Tunge, søde Dolfemand, den skal alligevel vaskes af af Petrine. — *Om Du maa takke mig for Presenten!* Hvorfor ikke, den var ikke særlig stor, men nyttig; for 6 Damaskes Duge kan Du da altid faa Brug for. *Hvorfor jeg ikke hellere har foræret Dig 6 Snørliv og 6 Dusin Knappenaale!* Jeg arme Hustru, aldrig kan jeg gjøre Dig tilpas, og Du har Haansord oven i Kjøbet, maaske blev Du først tilfreds, hvis jeg gik hen og lagde mig til at dø — dø paa 1ste Juledag! Og saa vil Begravelsespengene saamænd nok ærgre Dig. *Du lader mig brænde, det er billigere!* Ulykkelige smaa Børn, forstaar I, Eders Fader spekulerer i Eders Moders Død. — Gud, hvordan er det, Drengen ser ud. Adolf, hvad har Du der i Haanden? Han er helt spinatgrøn om Munden! Lad være at slaa ham! Gud, det er Bladene af Toppen af Kransekagen fra i Gaar Aftes, som det ulykkelige Barn har slikket Sukkeret af paa! Der er sikkert Arsenik i. Hansen, sid ikke der som en Sten, mens vor eneste Søn opgiver Aanden! *Giv ham et Glas Vand i Halsen!* O, han ser rolig

sit Afkom forbløde. — Elvira, hvad er det, hvad smed Du i Gangen? *Gaasen?* Hele vor Eftermad. Rejsér Du Dig, Hansen? *Velbekomme og glædelig Jul, jeg spiser paa Bernina!* Ja vist, jeg havde dog Ret, Du søger Knejpen i Stedet for dit Hjem i Julen. I Sandhed — der er sandelig en dejlig Stemning Juledag.

Kapitalismens Magt.

I Regensens gamle Kasse
Holdtes nys et rask *picnic;*
For hver Yngling stod en Tasse
Med den brune Gudedrik,
Som hed Kaffe og var sort,
Men var ej af første Sort.

Naar Studenter ellers solde,
Lyder Latter stærk og sund;
Her dog dypped' hver sin Bolle
Med en Mine mørk og ond.
Af og til lød *pereat*
Og ad Gulv et Kaffe-Sjat.

Pludselig med Rædsel maled'
I sit Ansigt fra sin Kop
En Jurist med Skeen haled'
En forloren Haarlok op.
Sandelig Minervæ Søn
Blev i Ansigt gul og grøn.

Tordnende hans Stemme lyder:
„Kammerater her I ser —
Her I ser, hvad han os byder,
Den forbandede Portnér.
Op til Kamp paa Liv og Død,
Sønner af den Gaard saa rød!"

Kopper rundt i Stuen sendes,
Bollerne gaar samme Vej;
De Studentermagersvendes
Fagforening danner sig.
Samfundshad og bittert Nag
Brillerne nu luer bag.

Flere Dage Socialismen
Rased' rundt om paa Regens;
Men i Porten Kapitalismen
Rolig ventede imens.
Regninger han talte op,
La' en Øre paa hver Kop.

Nu er ude den Historie.
Revolutionen har sig sat
Og sit Afkog af Cikorie
Sælger Portneren nu glat.
Stærkt at bide er i Stand
Kapitalismens — Løvetand.

Populære Folk XXXIII.

Reklamens Verdensmestesrkaber.

En lille Forskjel.

— Hør, Lars Jensen, nu nøjes De nok itt længer med at gjøre Gangsti over min Mark, nu kjører De ogsaa over den! Jeg synes, det er lovlig meget?

— Nej, jeg triller bare.

Jægerlatin.

Forstmanden: — Det er egentlig snurrigt nok: Naar jeg selv fortæller mine Jagthistorier, saa veed jeg, at de er ligesaa sande, som de er oplevede; men naar de andre fortæller dem, kan jeg strax høre, at det er Løgn hvert evige Ord!

Kampgny fra Lyngby.

I Herdahls vidtberømte By,
Hvor Grævlinger husere,
Hvor Kongevejen gaar i Ly
Af *„Sorgenfri“* med mere,
Hvorfra Hr. Oberst Coldings Ry
Foer vide over Landet,
Der lægger nu alt ud paany
Et Selskab, som er blandet.

Til næste Valg om godt et Aar
Der holder de alt Mandtal;
Men næppe Oberst Colding faar
Nok noget større Antal.
Det lyder næsten som en Witz:
Naar Lyngby kom paa Talen,
Var Colding mest i Frederitz,
Men ej i Rigsdagssalen.

I Lyngby hylder nu en Del
Et andet Slags Principper;
Se, Nogle skeler nu til Skeel,
Mens Andre pipper: — Piper.
Vi tro, at „Højre“ gjorde bedst,
Hvis det holdt op at kriges
Og ikke laved' mere Fest,
Men søgte at forliges.

Den sociale Demokrat
Gjør sig saa højst aimabel,
Man derfor være bør parat
Og mindes gammel Fabel:
Da Ravn og Skade toge fat
Og paa hinanden tæ'sked',
Man saa den sociale Kat
At stikke af med Flæsket.

En Dreng, der nok bliver Digter.

Højstærede Puk!

Jeg har gaaet og været meget kjed af det med min ældste Søn Diderik, fordi at jeg i min Uvidenhed har gaaet og troet, at han var en af dem, der af Mangel paa al højere insektuel Følelse vilde voxe op til at blive en Skamplet for en hæderlig Fader, det Bæst. Og jeg var egentlig lige ved af Mangel paa Begreb at skulde sende ham hen til en af disse her Abnormalitetsanstalter, da jeg tilfældigvis fik fat i Juleroser og deri læste en Artikel om Holger Drachmann af hans Søster Erna. hvorved at jeg fik et ganske andet Syn paa min Drengs Karakter og Aands Inditet. Den passede min Salighed paa Diderik helt igjennem, som den var møntet paa ham, og lynende glad blev jeg, for nu forstod jeg, at hvad jeg før havde antaget for Sløjhed og Fjolleri hos Drengen det var netop lige akkurat Tegn paa det spirende Digter-Sjeni.

De skulde bare se, sikke han kan æde, meget mere end som Holger kunde. Før var jeg knusende arrig over det og skjældte ham ud for en forbandet Ædedolk, men naar jeg nu ser ham sidde og putte over tyve Stykker Fedtebrød ind i Ansigtet og bagefter en stor Skude Vandgrød, saa sidder jeg ligefrem og glæder mig i Stilhed og siger til ham: „Hæng bare i, Diderik, jo mere Sjeniet næres, jo mere voxer det“. Og saa skulde De se hans Søvnighed; Gudfader bevares hvor han kan snorke — akkurat som man hørte Damptromlen. Før hev jeg ham en vaad Svamp lige i Synet, men nu glæder det mig som om det var Musik, og saa klapper jeg ham bare paa Ho'det og tænker: „det er Digter-Aanden, der gærer i ham“.

Men der er meget mere, han ligner Holger i. Det er ligefrem hans største Svir at mule de andre Drenge, og heller ikke det sjeniale Træk med at ligge under Bordet og bide os andre i Benene mangler han. Og lege med Tinsoldater — naada! En Dag kom jeg bag paa ham, ligesom Erna paa Holger; han stod og brølede til Soldaterne: højre, venstre, Tysker, Svensker! og saa bandede han af alle Kræfter, saa jeg fik Taarer i Øjnene og en Fornemmelse af, hvordan de store Tanker allerede krillede i ham.

Men grinagtet er det at tænke sig, for, lisom at Erna siger om Holger, hvis De kom og saa Diderik sidde og glo ud i Luften med sine fjollede, vandblaa Øjne og Munden sat op til halvfems og Næsen støbende Lysetælle, mens han suttede paa en Lakritsrod, saa vilde De sku bande paa, at han aldrig blev en af Danmarks mest lyriske Digtere, og saa bliver han det maaske alligevel, for alle Beviserne er der

Ærbødist
Rasmussen,
Skomager.

Jule-Indiskretioner.

Skræder Holm forærede Wiinblad en flot Spadserepels til at give Partiet med ned ad Strøget. Wiinblad har dog endnu ikke faaet Tilladelse af Partiet til at bære samme.

* * *

Sylow og Valdemar Petersen fik begge Juleaften af Fjerkræavlerforeningen overrakt et Diplom som Æresmedlemmer af Foreningen paa Grund af deres udmærkede Opdræt af Lokkeduer.

* * *

Hørup fik en Mængde Hilsener og Gaver fra hans mange Venner om ikke i den hele saa i den halve Verden.

* * *

Ogsaa Manicus er mærkværdig nok bleven ligefrem begavet.

* * *

Hr. Bælum Jensen agter at benytte Juleferien til at sætte sig ind i de kjøbenhavnske Pligthuse for dog at gjøre noget i Sagens Interesse.

Hør sidste Gang — —

Nu er det stille, han har os forladt,
Manicus, gamle Urostifter!
Skal Du nu sænkes ned i Glems'lens Nat,
Med samt dine svare Bedrifter?
Slukkes Du som et udbrændt Blus,
Du kjære, gamle Manicus?

Du, som var kjendt af hvert et Barn i By'n.
Langsjal og Kappe, Bindebaand om Hagen,
Og under Armen Bomuldsparaply'n,
Og en Kjole, hvortil ej fandtes Magen.
Hvem havde sligt et Søndagspuds
Som gamle Tante Manicus?

Hvad skal der blive af vort Politi,
Naar, kjære Gamle, Du slaar Haanden a' dem?
Hvis hvide Skjørter skal et Ly dem gi',
Hver Gang Publikum give vil Dada dem?
Ligge der vil et syndigt Hus,
Naar Du gaar bort, o, Manicus!

I vore Blades skønne Sangerkor
Hvem skal herefter angi' Kammertonen?
Hvem skal anholde alle fæle Ord?
Kan Hr. Rothe vel spille Dydsdragonen?
Mon han, som Du, en ærlig Rus
Forsværge vil, o, Manicus?

Ak, det er sandt, af Dig Forgyldningen
Gik jo des værre ogsaa paa det sidste.
Grum, men sandfærdig, var Beskyldningen:
At i Cirkus, ja, i den sorte Kiste,
Du holdt med Syngepiger Sjus!
Fy, skam Dig! gamle Manicus!

Sorg overalt din Bortgang volde vil.
Puk vil Dig savne mer' end alle andre.
Berlingske Ingen mere holde vil,
Inden længe den maa i Kisten vandre.
Ej vi for Bladet gi'r en Snus,
Naar Du er væk, o, Manicus!

Ved en Snaps.

„— — Skaal, Kammerater! Lad os allerførst skynde os at drikke, for nu kniber den s'gu. Nu kommer de og beskatter den fattige Mands Snaps. En hel Krone for Potten vil Finansministeren ta'e, og se Brændevinsbrænderen skal naturligvis ogsaa ha'e et Par Skilling. Den er stejl, Folkens!

En Sopken bliver inte mere til at faa for Penge. Her har vi nu, lige fra vi var Børn a', ku' sat og tyret en Mælketoddy for en rimelig Betaling af fire Øre. Men det bliver s'gu Løgn for Fremtiden, naar Ministeren ellers faar sin Lov igjennem. Derfor er det bedst, at vi drikker dygtigt nu, Kammerater. Vi véd, hvad vi har, sku'nte, hvad vi faar.

Saa er der denne hersens Toldbodrevision, eller hvad det nu hedder. Den er vist heller inte for Smaafolk, kan I tro. For der skal lægges Told paa alle Dele, undtagen paa Landmændene, som ellers godt ku' trænge til en lille Omgang af den Slags. Men se det kommer nu af, at Agrarerne har faaet deres egen Minister, forstaar I. Se, om man finder paa at gi'e Arbejderne saadan en Hertug; og det er nu dumt, for hvis de tog Skrædder Holm til det, saa kunde han sidde og sy sine Uniformer selv og behøvede inte at falde Staten til Byrde.

Det er s'gu sandt, Folkens, der er mer Skat endnu. Nemlig Indkomstskatten, ser I. En og en kvart Procent af Daglønnen, det bliver Kraft knuse mig ogsaa til Penge saadan i Aarets Løb, og naar man saa inte har Arbede, saa mærker man det dobbelt.

Nej, vi Arbedere skal plyndres paa alle Leder og Kanter, forstaar I. Vi kommer til at organisere os i en ny Fagforening til Værn for Snapsen, mens det er Tid. Og saa hit med en Gang store Snapse over det hele! Vi kommer s'gu tidsnok til at tøste!

Skaal, Kammerater! — — —“

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Paa Faldrebet.

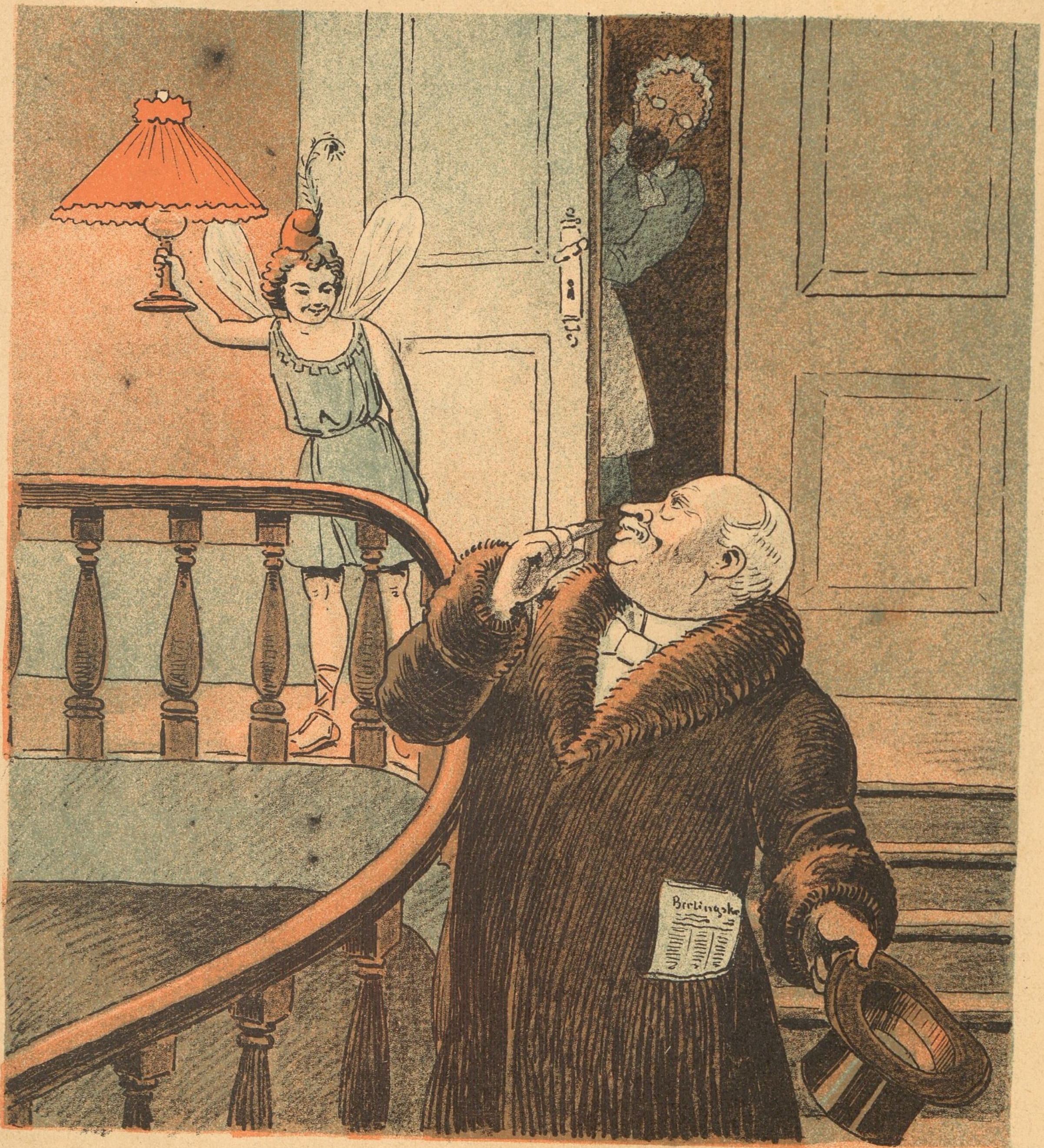

— „Farvel, du kjære Gamle!“

Redaktør
Angelo Haase.
Trykt hos
C. Simonsen Kbhvn.

Vor egen Samoaner-Karavane.

Frie Fantasier fra Skuespiller-Markedet.

Populær Jubilats.

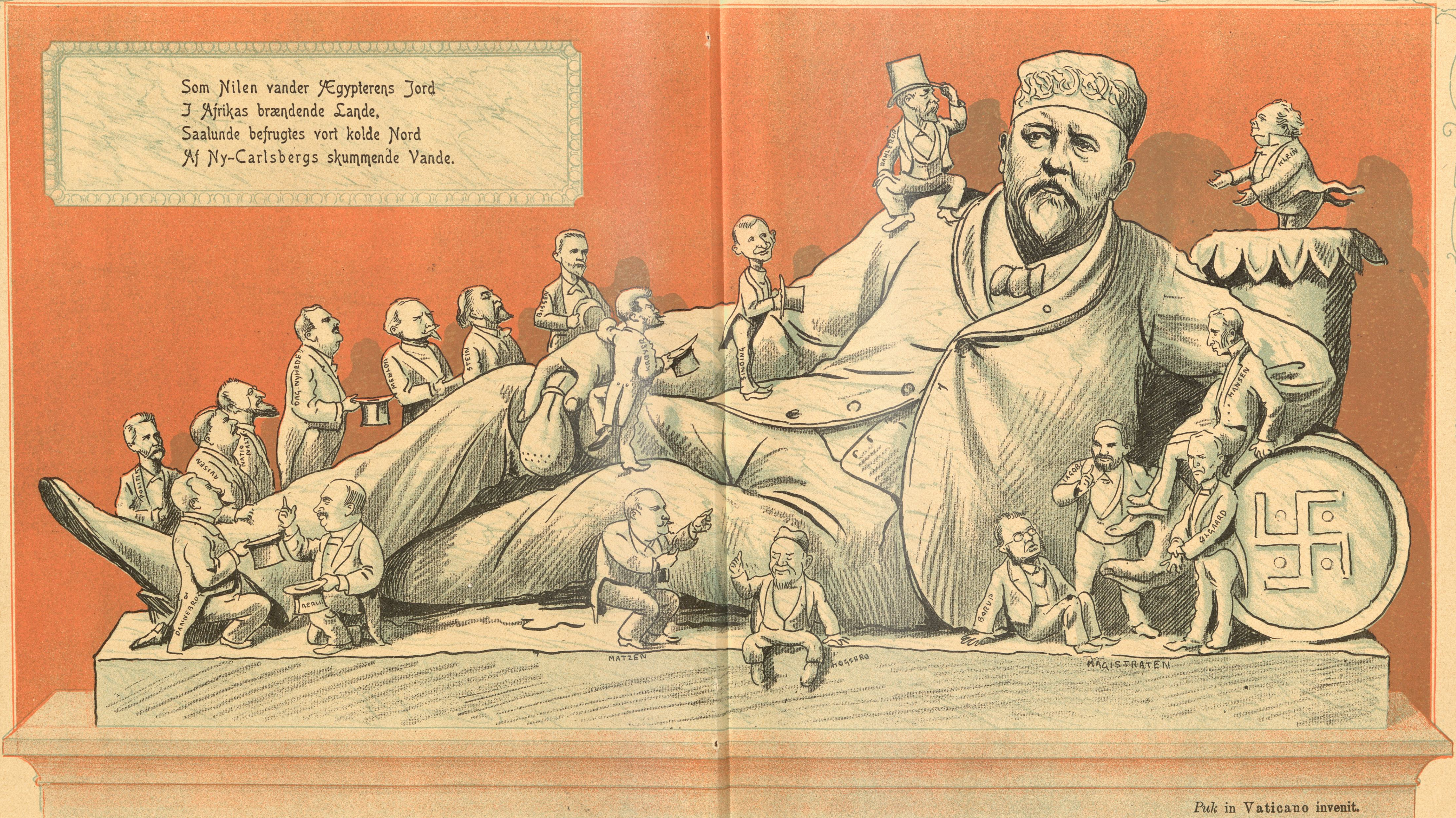

Puk in Vaticano invenit.

Et Flyveaar.

Der sværmes — ikke for, men af Tournéerne,
Og, da de norske Oldenborrer nød
Smørhullerne i dansk Boghvedegrød,
Maa Dansken nøje sig med Eftervéerne.

Ære dem, som æres bør.

Danmark den bedste blandt Sønner hilser paa festlig Vis,
Vel det sig lønner at synge den almægtige Dollars Pris.

Cykle-Værter, Cykle-Gjæster,
Træd nu bravt ved vore Fester!

Vis, hvem der „paa Luften“ bedst er,
Producér en Verdensmester!